DÜŞEN
EJDERHALARIN
EZGİSİ
SARAH A.
PARKER
JUNO
kitap

"Ayışığı.
Bir ay düşüşü
yaklaşıyor."

Raeve'in intikam arzusu hâlâ ateş gibi yakıcı; tıpkı henüz yüzleşmeye hazır olmadığı geçmişinden sızan o sarsılmaz ışığa, Kaan Vaegor'a karşı hissettikleri gibi. Ellerinde hâlâ Rekk'in kanı varken, dünyanın gördüğü en büyük yıkım olan "ay düşüşü" yaklaşmaktadır. Ve bu felaket, onu imkânsız bir seçime zorlar:

Ya ölümün peşinden gidecek...
Ya da yaşamı seçecek.

Krallığını mutlak yıkımdan kurtarmaya kararlı olan Kaan için taç, hiç bu kadar ağır olmamıştı. Dört bir yandan istediği yardım çağrıları sessizlikle karşılanırken ne dostlarından ne de ailesinden bir haber gelir. Zaman daralmaktadır.

Müttefikler bir araya gelirken, düşmanlar kendi kanlı planlarıyla güçlenmektedir. Sırlar infilak etmeye hazır birer kor gibi büyürken, hiçbiri Raeve'in unuttuğunu sandığı geçmişinin buz gibi derinliklerinde saklanan o gerçek kadar sarsıcı değildir.

Çünkü orada, her şeyi değiştirebilecek bir şey daha vardır...
Bildiği her şeyi yerle bir edecek kadim bir sır.

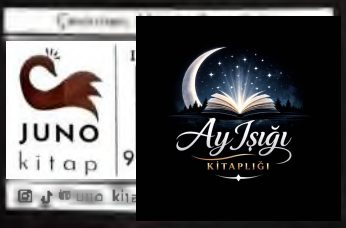

DÜŞEN EJDERHALARIN EZGİSİ

@ayisigikitap

SARAH A. PARKER

Çeviren: Müjgân Banu Yeğin

JUNO kitap

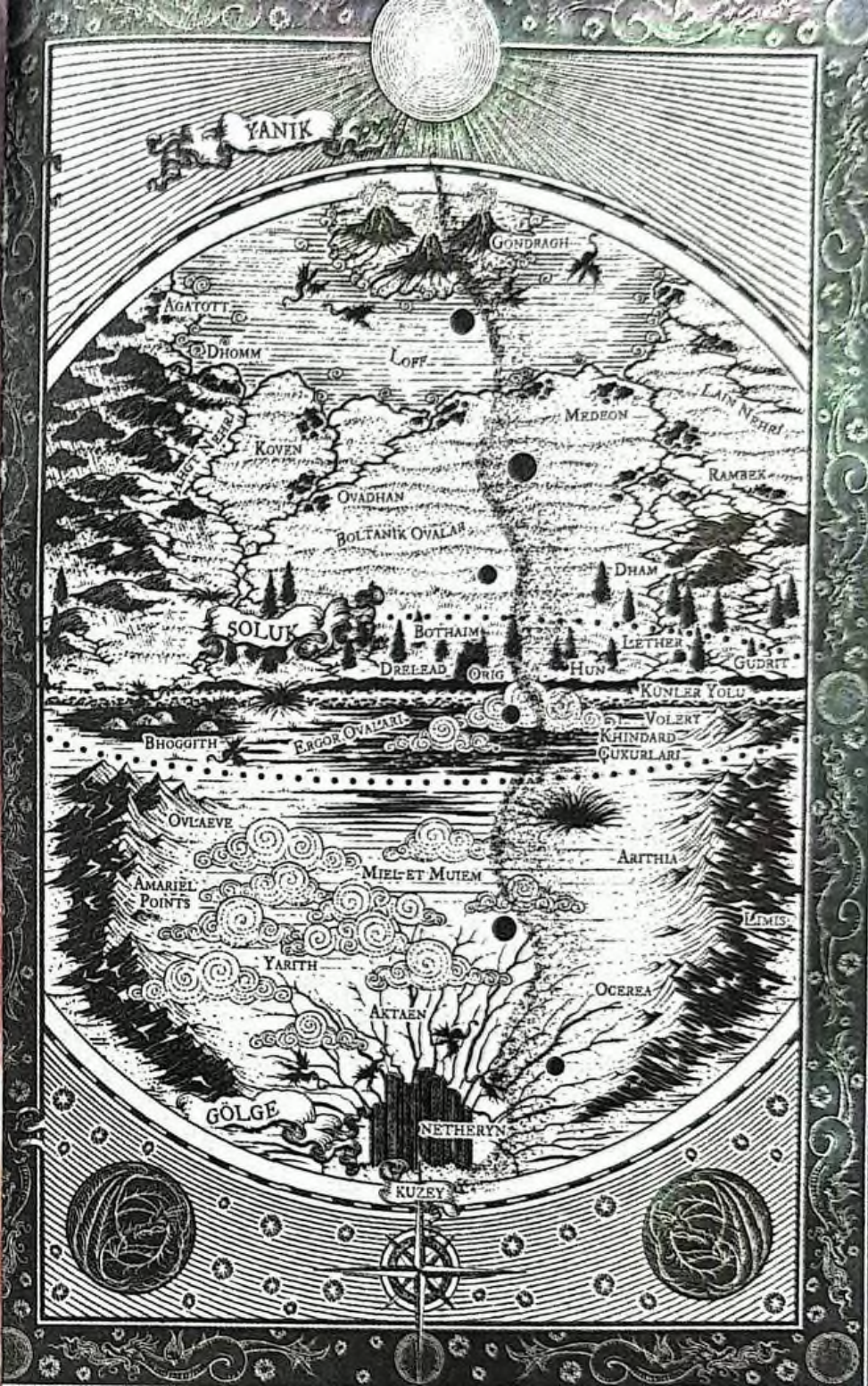
YANIK
GONDRAGH
AGATOTT
DHOMM
LOFF
LAIN NEHRI
MEDEON
AGT NEHRI
KOVEN
RAMBEK
OVADHAN
BOLTANIK OVALAR
DHAM
SOLUK
BOTHAIM
LETHER
GUDRIT
DRELEAD
ORIG
HUN
KUNLER YOLU
VOLERT
BHOGGITH
ERGOR OVALARI
KHINDARD ÇUKURLARI
OVLAEVE
ARITHIA
MIEL-ET MUIEM
AMARIEL POINTS
LEMIS
YARITH
OCEREA
AKTAEN
GÖLGE
NETHERYN
KUZEY

Juno Kitap - 49

DÜŞEN EJDERHALARIN EZGİSİ
Sarah A. Parker

Orijinal Adı: **Ballad of Falling Dragons**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Müjgân Banu Yeğin
Redaksiyon: Bilge Nas Arıcan
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-90381-0-0

Text copyright © 2026 by Sarah A. Parker
Cover by @atcoverdesigns
Map by @virginiaalllyn
Internal header images by @alicecaoillustration

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8/F Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

@ayisigikitap

KİTAP HAKKINDA

Bu kitap kimileri için tetikleyici olabilecek müstehcen içerik ve karanlık öğeler içerir.

TETİKLEYİCİ UYARILARI

Kan ve vahşet
Ölüm ve şiddet
Müstehcenlik
İşkence
Cinsel saldırı/cinsel saldırgan tehlikesi iması
Müstehcenlik içeren dil
Bir yaratığa karşı acımasızlık/istismar
Hayvan / yaratık ölümü
Reşit olmayan bireylerin kaçırılması/kaçakçılığı
Travmatik doğum sahnesi

Canım büyükanneme.
Sana her zaman ihtiyacım olacak.

SÖZLÜKÇE

ÇAĞ & ZAMAN AÇIKLAMASI

-TS/Taştan Sonra
Zaman/safhaların takibi – Eter Taşı'nın Nevân'lara verilmesinden sonra

-TÖ/Taştan Önce
Zaman/safhaların takibi – Eter Taşı'nın Nevân'lara verilmesinden önce

-Aurora Şeritleri
Dünyanın iki kutbuna (kuzey ve güney) bağlı ve bu eksen üstünde dünyanın etrafında dönen gümüş rengi, ışıltılı şeritlerden oluşan bir bant. Aurora şeritleri halkın uyku/uyanıklık zamanlarını takip edebilmelerini sağlayan şeydir.

-Aurora Döngüsü
Tam bir aurora döngüsü aurora şeritlerinin dünyanın etrafını bir kez dolaşmasının aldığı süredir. Bir aurora döngüsü bizim yirmi dört saatimize denktir.

-Aurora Doğumu/Aurora'nın Doğuşu
Aurora döngüsünde auroranın doğu ufkunda doğduğu zamandır.

-Aurora Batımı/Aurora'nın Batışı
Aurora döngüsünde auroranın batı ufkunda battığı zamandır.

-Kün
Aurora döngüsünün auroranın gökyüzünde görüldüğü zaman dilimidir. Bu, bu dünya halkının genellikle uyanık olduğu zamandır.

-Tün
Aurora döngüsünün aurora şeritlerinin gökyüzünde görülmediği zaman dilimidir. Bu, bu dünya halkının genellikle uykuda olduğu zamandır.

-Safha
1.000 aurora döngüsü (bir yıla benzer). Aurora şeritleri bu safha içinde azar azar kalınlaşır ve sonra bininci döngüde en ince hâllerine ulaşırlar. Bu yavaş yavaş daralma ritmi safhanın başından sonuna kadar sürer.

-Asır
100 safha / 100.000 aurora döngüsü

-Zaman Açıklaması
1 hayat safhası = 1.000 aurora döngüsü
24 hayat safhası = 24.000 aurora döngüsü

TERİMLER

-Arithia
Gölge'nin başkenti.

-Bağeşi
Karı-kocanın dengi. "Bağlıyız" demek "evliyiz" anlamına gelir.

-Beluhn
Yanık'ın en güney ucundaki köy/karakol. Soluk'a yakınlığı nedeniyle bu köy Yanık'tan birçok perinin Kızgınkursak yavrularını büyüttüğü yerdir. Tabii eğer bir yumurta edinme riskini alacak kadar cesurlarsa.

-Bhoggith
Kızgınkursakların yumurtlama alanı. Burası Soluk sınırları içindedir ve uçsuz bucaksız bir bataklık arazidir. Kızgınkursakların tepelerine yuva yaptığı sağlam ve sabit höyükler vardır, Kızgınkursaklar buralara ağaçlardan ve dallardan büyük küreler inşa edip içlerine yumurtlarlar. Yumurtaları sallanmaya başlayınca, baba Kızgınkursak yapıya alev üfler. Bu, kuluçkadan çıkma sürecinin hayati bir parçasını oluşturur.

-Bothaim
Tarafsız şehir. Üçlü Konsey'in ikametgâhı.

-Bothaim Cevheri
Bothaim'in çok altındaki tünellerden çıkarılır, demir oranı yüksektir ve Bulder'ın yerinden oynatması neredeyse imkânsızdır.

-Çentik
Bir perinin kulağının üst kısmına açılan ve neredeyse minik bir yaratık bir ısırık almış görüntüsü veren yuvarlak küçük kesik. Çentik, kişinin hükümsüz olduğunu ve element şarkılarının hiçbirini duyamadığını gösterir. Bu her yerde yaygın olan bir şey değildir. Sadece belirli krallıklarda görülür.

-Daga-Mórrk
Ejderhasıyla gücünü ve ateşini kuşanabilecek kadar bütünleşmiş kişi. Bu bağlantı gerçeklikten çok, bir efsanedir.

-Dam
Anne ejderha.

-Dhomm
Yanık'ın başkenti.

-Dikenler
Arithia'nın askerleri.

-Drelgad
Duvarın Soluk'un ordusuna ayrılmış ve acemi askerlerin barındığı kısmı.

-Ejderha Kantaşı
Ejderha kanının döküldüğü alanlarda topraktan çıkarılan taş. Soluk ve Gölge'de başlıca para birimidir. Öğütülmüş hâli birçok ilaç özelliği barındırır.

-Ejderhagörüşü
Eski runik sembollerin izlerini görme becerisi. Eski runik semboller bu beceri dışında sadece bir ejderhaalevinin ışığında görülebilirler.

-Elding Bıçağı
Fiur du Ath katillerine verilen isim.

-Elding Yaverî
Elding'in emirlerini Fiur du Ath'ın diğer üyelerine taşır.

-Element Boncuğu
Bu boncuklar bir kişinin herhangi bir element şarkısını duyup duyamadığını göstermek amacıyla takılan bir aksesuardır. Farklı krallıklarda farklı şekillere bürünürler. Soluk'ta küpe olarak takılırlar. Yanık'ta ve Gölge'de taşıyıcının saçlarını, sakallarını ya da kıyafetlerini süslerler.

KIRMIZI: Ignos *(ateş)*
MAVİ: Rayne *(su)*
ŞEFFAF: Clode *(hava)*
KAHVERENGİ: Bulder *(toprak)*

-ELEMENT KUTUSU
Elde taşınabilen ve farklı elementleri en saf hâlleriyle saklayabilecek şekilde büyülenmiş küçük aygıt. Ateş, hava, su, toprak ve hatta ejderhaalevi. Gerçi sonuncusunun yapımı bir Daga-Mórkk'un kanını gerektirdiği için çok nadir bulunurlar.

-ETDOKUYUCU
Et, kas ve organları iyileştirmek için runik semboller kullanma sanatında eğitilmiş kişi.

-ETER TAŞI
Gümüş bir diadem (bir tür taç) içine kakılmış küçük (bir yetişkinin başparmak ucu büyüklüğünde) siyah bir taş. Diadem taşıyıcının kafasıyla kaynaştırılarak bütünleştirilir ve Neván aile soyu tarafından korunur. Caelis (Eter Tanrısı) taşın içindedir.

-FÍUR DU ATH
Krallıklara (baskın olarak Soluk'a) yayılan zulüm yönetimine karşı çalışan isyancı bir grup. Elleri dünyanın her yerine erişmektedir.

-GARDİYANLAR
Üçlü Konsey'in çift boncuklu "müritleri".

-GONDRAGH
Kılıçtırpanların yumurtlama alanı. Burası doğrudan güneşin altında olduğu için çok sıcak ve çoğu insan için yaşanamaz bir yerdir. Birçok volkan ve lav nehriyle oldukça kayalıktır. Kılıçtırpanlar bu volkanların oyuklarında ve girintilerinde yuva yapar. Yumurtaları sallanmaya başlayınca ya volkanlardan lav alıp yuvaların üstüne tükürür ya da yuvalara ejderhaalevi püskürtürler. Bu, yumurtadan çıkma sürecinin hayati bir parçasını oluşturur.

-GÖLGE
Burası dünyanın en güneydeki üçte birlik kısmıdır. Bu bölgeye güneş ışığı ulaşmadığı için her zaman karanlığa gömülüdür ve aldığı tek ışık aurora şeritlerinden ve Aytüyü aylarından yayılan ışıktan ibarettir. Çok soğuktur, hep karla kaplıdır ve en soğuk kısmı Netheryn olarak bilinen güney kutbudur.

-Güneş Açlığı
Çok uzun süre güneşten mahrum kalan perilerin yakalandığı bir hastalık. Daha çok Yanık ve Soluk'un perilerini etkiliyor.

-Hakikatavcısı
Bir insanın yalan söylediğini anlama becerisine sahip kişiler. Zihinokuyucular kadar güçlü değildirler ama daha fazla bulunurlar ve kişinin –ağırlıklı olarak şarkıları yeni duymaya başlayan ve askere alınmaktan kaçmaya çalışan çocukların– element şarkılarını duyup duyamadığını anlama becerileri sayesinde Taç tarafından el üstünde tutulurlar.

-Harthor Ormanı
Kızgınkursakların yumurtlama alanlarını çevreleyen kadim orman.

-Hayalet Tarlakuşları
Genellikle alıcı öldüğü için varış noktalarına ulaşamayan tarlakuşları. Bu tarlakuşları varlıklarının sonuna kadar amaçsızca dolaşıp durur.

-Hendek
Hun şehrinin en yoğun ve hareketli kısmı.

-Hun
Soluk'un başkenti.

-Hükümsüz
Element şarkılarının hiçbirini duymayan kişi. Bazı krallıklarda bunu göstermek için kulaklarına çentik atılır.

-Johkull Kabilesi
Boltanik Ovaları'nda yaşayan sayısız savaşçı kabileden biri. Bu kabileler güçlü ve yetenekli savaşçılar yetiştirmeleriyle ün yapmıştır. Kaan Johkull Kabilesi'nde büyüdü.

-Kanbağcı
Kan üzerinde benzersiz bir güçle donatılmış kişi. Aile kökenine ulaşabilir ve kişinin acı ya da haz hissetmesini sağlamak için kanını kullanabilirler vs.

-Kuluçka Kulübesi
Genellikle farklı ejderha yumurtlama alanlarının dış çevresinde kalan bir kulübe. Burası bebek ejderhaların yumurtalarından doğal yaşam alanlarında başarıyla çıkabilmesi için yumurta çalmış kişilerin, güvenli ve sağlıklı bir yumurtadan çıkma süreci sağlamak için kamp kurduğu yerdir.

-Loff
Kılıçtırpan yumurtlama alanlarını turkuaz bir iris gibi çevreleyen geniş su kütlesi. Kadim canavarlara yuva olmasıyla ve öngörülemez hava durumu değişkenlikleriyle bilinir.

-Málmr
Boltanik Ovaları'nın savaşçı kabilelerinin mensuplarının kur yaptıkları kişiye sundukları el işi bir madalyon. Genellikle ejderhapulu, kemik, bakır ya da taş gibi şeylerden yapılırlar.

-Mamur
Elding tarafından yönetilen ve güneyde gizli bir konumda bulunan güvenli bir yeraltı sığınağı.

-Miel Et Muíem
Hareketli Buğular. Bu buğular yerkürenin etrafında hareket eder ama çok kuzeye gitmeleri nadirdir.

-Netheryn
Aytüylerinin yumurtlama alanı. Burası dünyanın en güney kutbundaki Gölge'de yer alır. Acı soğuğu bu bölgeyi çoğu insan için yaşanılmaz kılmaktadır. Aytüyleri dev altıgen buz sütunlarının üstüne yuva kurar. Yumurtaları sallanmaya başlayınca baba Aytüyü ya yumurtaların üstüne buzdan alevler üfler ya da üstlerine buz ve kar yığar. Bu, yumurtadan çıkma sürecinin hayati bir parçasını oluşturur.

-Parşömen Tarlakuşu
Aktivasyon çizgileri olan, runik sembollerle büyülenmiş kare parşömenler. Bir tarlakuşu şekli verilerek katlanan bu kareler mesajın alıcısı olan kişiye doğru kanat çırpmaya başlarlar. Bu dünyada güvenilir bir iletişim şeklidir.

-Réidi
Boltanik Ovaları'ndaki savaşçıların sırtlarını süsleyen noktacıklı dövmeler. Her nokta kazanılan bir zaferi temsil eder ve yoğun bir dövmeyle kaplı bir sırt büyük güç ve onurun göstergesidir.

-Runi
Kadim mezarda bulunan ve kimilerinin Caelis'in (Eter Tanrısı) duyulmak için yanıp tutuştuğu için yazdığına inandığı sembollerin nasıl kullanılacağını öğrenmiş kişidir. Beyaz boncuklar takar ve/veya orta dikişlerini pelerini yerinde tutan düğmelerin süslediği beyaz pelerinler giyerler. Bu düğmelere Runi'nin yeteneklerini ilan eden farklı semboller

mühürlenmiştir. Düğmeler farklı beceri seviyeleri için farklı materyallerden yapılır. Tahta başlangıç seviyesini, elmas en ileri seviyeyi simgeler.

-Sîre
Baba ejderha.

-Skripi
Dünyanın her yerinde oynanan bir şans/strateji oyunu. Kullanılan kartlar iskambil kâğıtlarına benzer ama farklı yaratıkların resimlerini taşır.

-Soluk
Burası dünyanın en ortadaki üçte birlik kısmı, kürenin orta şerididir. Burada bulutlar ebediyen gündoğumu sonrası ve günbatımı öncesinin ışığına maruz kalır gibi, her zaman rengârenktir. Burası soğuk ve çoğu zaman kar yağışlıdır ve sulu kar yağsa da hiç yağmur görülmez.
Dünyanın bu göbek kısmını bir kemer gibi saran heybetli bir taş duvar vardır. Soluk'un medeniyetinin büyük kısmı evlerini bu duvarın içine inşa etmiştir. Nüfusun yoğun olduğu kısımlarda duvarın içine, onu ortadan ikiye ayıran ve iki tarafın arasında gökköprülerinin uzandığı korunaklı bir hendek oluşturan bir oyuk kazılmıştır.

-Uhloo
Hediye edilen bir málmr'ı taşıma onuruna Johkull usulüne göre verilen cevap. Dişinin kendi isteğiyle verdiği ince bir saç örgüsü alıcının saçına tutturulur. Örgünün sıkılığı niyetler hakkında çok şey anlatır.

-Üçlü Konsey
Kadim üç boncuklu elemntlilerin ve çok bilgili Runilerin konseyidir. Büyük güçleri sayesinde krallıklar üstünde söz sahibidirler ve bazen politik meselelere müdahale ederler. Bothaim'de, herhangi bir kral ya da kraliçenin iktidar alanına girmeyen tarafsız bölgede ikâmet ederler.

-Vihn Zirveleri
Gondragh'ın bir parçası. Büyük Gümüş Kızgınkursak Vihn Zirveleri'nin içinde yaşar.

-Voyd Kitabı
Eter Tanrısı tarafından yazılan kitap. Resmî runik sembollerin tamamı bu kitaptan türetilmiştir. Üçlü Konsey tarafından Hisar'da Yüksek Hazine'de saklanmaktadır.

-YANIK
Dünyanın en kuzeydeki üçte birlik kısmı. Burası her zaman güneş aldığı için çok sıcaktır ve bazı kısımlarında sık sık fırtına görülür. Çok sayıda yağmur ormanı ve uçsuz bucaksız kumluk düzlüklerinin yanı sıra çok büyük su kütleleri de bulunmaktadır.

-YERALTI ŞEHRİ
Soluk'un duvarının altındaki (Soluk'un başkenti Hun'un tam altındaki) zemindeki büyük, eğri büğrü yarık. Burası artık kullanılmayan ejderha kantaşı maden bacalarıyla doludur ve evsizler için uğrak yeridir. Bu maden bacalarının bazısı çökmüş ve duvarın her iki tarafından yaratıkların barınak bulmak için buraya sızması, bölgeyi yaşamak için çok tehlikeli bir yere dönüştürmüştür.

-YÜKSEK HAZİNE
Bothaim Hisar'ında bulunan Yüksek Hazine Üçlü Konsey'e ait, Voyd Kitabı'nın da aralarında olduğu özel ve benzersiz parçaları barındırır.

-ZİHİNOKUYUCU
Bir başkasının zihnine inme becerisine sahip kişi. Son derece nadir rastlanırlar.

YARATIKLAR/VARLIKLAR

-ANTHE
Etten beslenen ve ruhları yutan, onları hükümsüz kılarak unutuluşa gönderen bir su yaratığı. Bothaim'in altında bir tane var.

-AYTÜYLERİ
Gölge'de yaşayan ejderhalar. Kayış gibi parlak derileri grinin farklı tonları, inci beyazı, beyaz ve yanardöner renktedir. İri gözleri siyah ve ışıltılı, yüzleri yuvarlak, boyunları uzun, vücutları zariftir. Kuyrukları ipek fırçalar gibi uzundur. Soğuğu severler, güneşe dayanamazlar ya da derileri yanar ve gözleri parlak ışığa kolay adapte olamaz. Çok kurnaz olmaları nedeniyle büyülenmesi ya da yumurtaları çalınması en zor olan ejderha türüdür.

-BERDUŞ
Nadir bulunan, uzun, ince sise benzer yaratıklardır. Buğu dumanlarının arasında yaşar ve ölülerden mesaj getirmenin karşılığında ruhlardan beslenirler. Bu yaratıklar konuşabilirler.

-Eceltebeği
Karın içine kazılmış inleri yağmalayan, uluyan, gürültücü, dikenli yırtıcılar. Başlıca avları daha savunmasız yaratıkların yavrularıdır.

-Eldingkuşu
Küller ve alevlerden doğan kuşa benzer efsanevî bir yaratık.

-Etçil
Soluk'ta duvarın güney tarafındaki karlı ovalarda avlanan sürü yaratıkları. Et yerler.

-Kader Güdücü
Gerçeklikten çok efsane olan, kedigillere benzer gümüş rengi bir yaratık. Bu yaratıkları görenler genellikle ya deli ya da sanrılı olarak kabul edilir ve onları niyet ettiklerinden farklı bir karar almaya iten yaratık hakkında hikâyelerini ballandıra ballandıra anlatırlar.

-Kadife Çapulcu
Yanık'ta yaşayan ejderhalar. Pulları, dikenleri ve heybetli dişlerin süslediği yüzleri olan iri cüsseli hayvanlardır. Pas rengi, bronz, kırmızı, kahverengi, siyah ve altın rengi gibi çok çeşitli renkleri vardır. Sıcağı seven yaratıklardır ve Gölge'nin acı soğuğunda uzun süre hayatta kalamazlar. Çok gürültücü ve saldırgan olabilirler ve büyülenmeleri ya da yumurtalarının çalınması neredeyse Aytüyleri kadar zordur.

-Kılıçtırpanlar
Yanık'ta yaşayan ejderhalar. Pulları, dikenleri ve heybetli dişlerin süslediği yüzleri olan iri cüsseli hayvanlardır. Pas rengi, bronz, kırmızı, kahverengi, siyah ve altın rengi gibi çok çeşitli renkleri vardır. Sıcağı seven yaratıklardır ve Gölge'nin acı soğuğunda uzun süre hayatta kalamazlar. Çok gürültücü ve saldırgan olabilirler ve büyülenmeleri ya da yumurtalarının çalınması neredeyse Aytüyleri kadar zordur.

-Kızgınkursaklar
Soluk'ta yaşayan ejderhalar. Kuş tüyleriyle kaplıdırlar ve sivri yüzleri gagalarla tamamlanır. Tüyleri canlı renklerin bir karışımından oluşur, aynı renk paletini taşıyan iki Kızgınkursak göremezsiniz. Dünyanın her yerine rahatça seyahat edebilirler ve bunlar büyülenmesi/yumurtası çalınması en kolay ejderhalardır.

-Miskuun
Beyaz saçlı ve beyaz tenli, diz hizası boyunda bir yaratık. Düğme gibi yuvarlak yüz hatları ve sivri dişleri olur. İncecik bedenleri bir keseli hay-

vana benzer ve uzun, tüylü kuyrukları vardır. Geleceği görebilirler ancak bu vizyonlar ara sıra gelir ve değişmeye açıktır. Bunlar konuşabilen yaratıklardır.

-PERİ
Bu dünyadaki en yaygın halk. Ölümsüz değiller ama olağanüstü uzun ömürlere sahipler. Perilerin sivri kulakları ve sivri köpek dişleri vardır ve doğaları gereği ilkeldirler.

-RAZAH
Karın içine kazılmış inleri yağmalayan, uluyan, gürültücü, dikenli yırtıcılar. Başlıca avları daha savunmasız yaratıkların yavrularıdır.

-YARASAEJDERİ
Güdük boyunları ve hüzünlü iri gözleri olan, kanatlı ve derileri kayış gibi yaratıklar. Ortalama bir Kızgınkursak'ın yarısından daha küçükler ve Yanık'taki pas rengi taşlarda kolayca kamufle olabilirler. Uçurumlara, tavanlara tutunabilirler ve kanatları yarasalarınkine benzer. Binilebilirler.

KARAKTERLER

-AHDRIK NEVÁN
Gölge'nin eski Kralı. Eudora Neván'ın eşi ve Elluin ve Haedon Neván'ın babaları.

-AHRA
Büyük Gümüş Kılıçtırpan.

-AHVI
Tyroth'un onu kayırmaları karşılığında Üçlü Konsey'e verdiği çocuk dâhi.

-ALLUME
Haedon Neván'ın Aytüyü

-ARKYN VAEGOR
Çöpçü Kral olarak da bilinir. Ostern Vaegor'un oğlu.

-BHARON
Tyroth Vaegor'un Kılıçtırpan'ı.

-BORG
Kaan'in evcil berduşu.

-Bulder
Beş Yaratıcıdan biri —Yer Tanrısı.

-Cadok Vaegor
Soluk'un şimdiki Kralı. Dothea Vaegor'un eşi, Turun Vaegor'un babası, Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ve Veya'nın öz kardeşi ve Tyroth Vaegor'un ikizi. Arkyn Vaegor'un yarımkan kardeşi.

-Caelis
Beş Yaratıcıdan biri —Eter Tanrısı.

-Clode
Beş Yaratıcıdan biri —Hava Tanrıçası.

-Dothea Vaegor
Soluk'un şimdiki Kraliçesi. Cadok Vaegor'un eşi, Turun Vaegor'un annesi.

-Elding
Fiur du Ath'ın başı.

-Elluin Neván
Gölge'nin eski prensesi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın kızı ve Haedon Neván'ın kız kardeşi. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

-Essi
Raeve'in Yeraltı Şehri'nden kurtardığı arkadaşı. Essi Hun'da Raeve'le birlikte yaşıyor ve çok akıllıdır.

-Eudora Neván
Gölge'nin eski Kraliçesi. Ahdrik Neván'ın eşi ve Haedon ve Elluin Neván'ın anneleri. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

-Fallon
Raeve'in uzun süre önce kaybettiği dostu.

-Grihm
Kral Kaan'ın sağ kolu.

-Gruffin
Ahvi'nin Kızgınkursak yavrusu.

-Haedon Neván
Gölge'nin eski prensi. Ahdrik ve Eudora Neván'ın oğlu ve Elluin Neván'ın ağabeyi. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

-Ignos
Beş Yaratıcıdan biri —Ateş Tanrısı.

-Kaan Vaegor
Yanık'ın şimdiki Kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un en büyük oğlu, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un öz ağabeyi. Arkyn Vaegor'un yarımkan kardeşi.

-Korie Farjór
Siharna Farjór'un kızı. Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un kuzeni.

-Kyzari Vaegor
Gölge'nin Prensesi. Kaan Vaegor ve Raeve/Elluin Neván'ın kızı. Ostern ve Kovina Vaegor'un torunu. Eter Taşı'nın emanet edildiği soydan geliyor.

-Maell
Pyrok'un Kızgınkursak'ı.

-Mior
Yanık'tan bir Zihinokuyucu. Vhrun'un kızı.

-Noeve
Künler Yolu'na sık sık giden bir binici.

-Ostern Vaegor
Yanık'ın eski Kralı. Kovina Vaegor'un eşi ve Arkyn, Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya'nın babaları.

-Pyrok
Kral Kaan'ın maiyetinin pek işe yaramayan bir üyesi. Roan'ın kardeşi.

-Rayne
Beş Yaratıcıdan biri —Su Tanrıçası.

-Rekk Zharos
Meşhur bir ödül avcısı.

-Roan
Bir simyacı ve Kral Kaan'ın maiyetinin bir üyesi. Pyrok'un kardeşi.

-Ruse
Hun'daki Kıvrık Divit'in sahibi.

-Rygun
Kaan'ın Kılıçtırpan'ı.

-Sereme
Flur du Ath'ın yüksek rütbeli bir üyesi.

-Siharna Farhór
Beluhn'un Şefi. Kovina Vaegor'un kız kardeşi, Korie Marjór'un annesi, Kaan, Cadok, Tyroth ve Veya Vaegor'un teyzesi.

-Slátra
Elluin Neván'ın Aytüyü.

-Tyroth Vaegor
Gölge'nin şimdiki Kralı. Ostern ve Kovina Vaegor'un oğlu, Kaan ve Veya'nın öz kardeşi ve Cadok Vaegor'un ikizi. Arkyn Vaegor'un yarımkan kardeşi.

-Uno
Ruse'un evcil miskunnu.

-Utris
Yanık'ın bir Savaşçısı.

-Veya Vaegor
Yanık'ın Prensesi. Ostern ve Kovina Vaegor'un en küçük çocuğu, Kaan, Cadok ve Tyroth Vaegor'un öz kardeşi. Arkyn Vaegor'un yarımkan kardeşi.

-Vruhn
Dhomm'daki Kıvrık Diviť'in sahibi.

Soyağacı

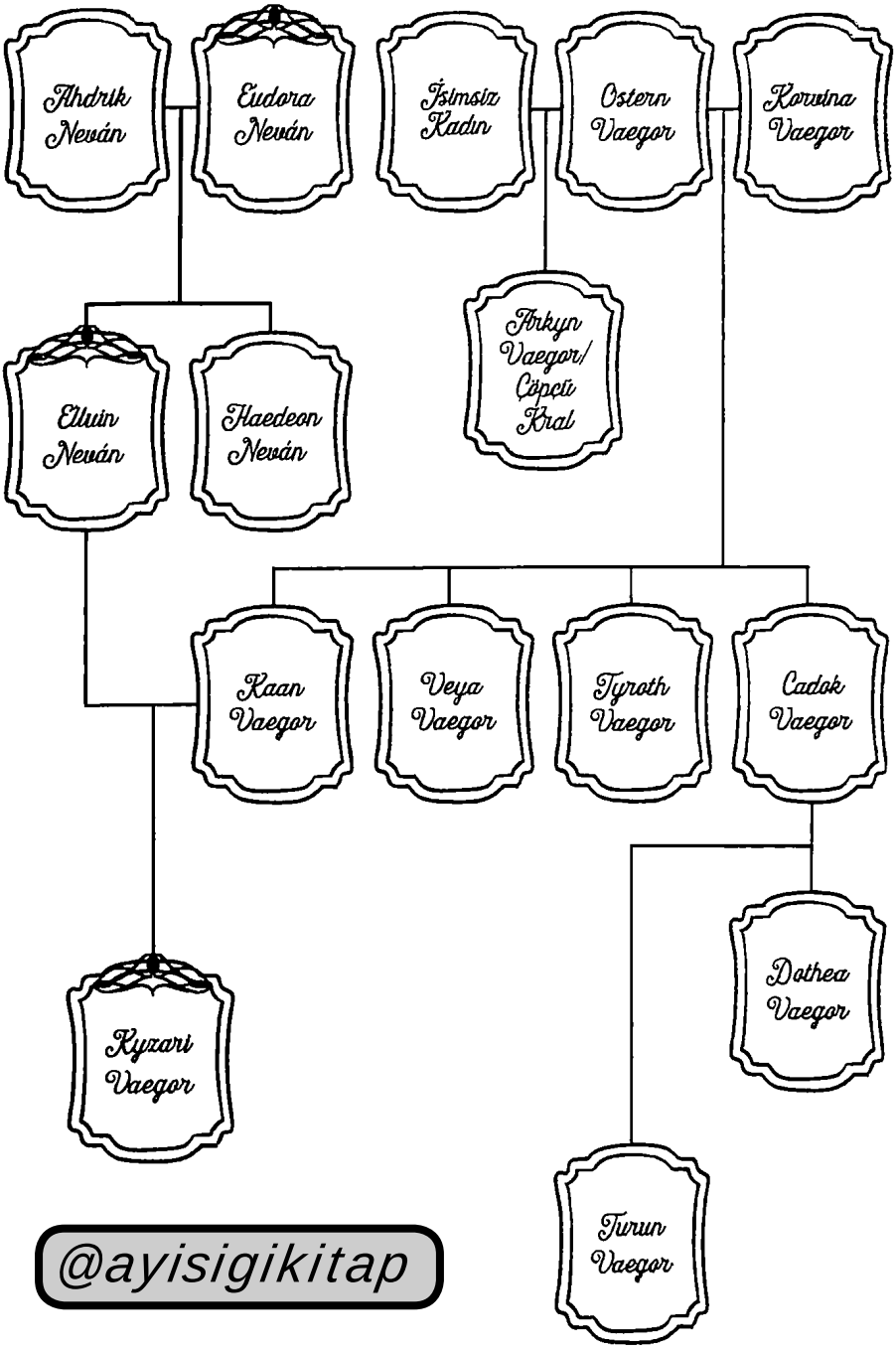

@ayisigikitap

O kün olağanüstü bir sessizlik vardı ve Loff sadece en keskin görüntüleri geri yansıtan sertleştirilmiş bir cam tabakasına benziyordu. Otları kıpırdatan ya da sivriltilmiş köşelerde ıslık çalan hafif bir esinti bile yoktu ve Gondragh'ı süsleyen volkanlar açlıklarını safhalardır ilk kez doyuruyordu. Emredilmediği sürece –ki bu eylem her zaman hızlı ve hiç zorlanmadan gerçekleşirdi– tek bir kaya parçası bile yerinden kıpırdamıyordu. Bulutlar bile, kederli hıçkırığını koyvermeden hemen önce nefesini tutan buruşturulmuş bir yüz gibi, ağlamayı reddediyordu.

Ignos, Bulder, Clode ve Rayne bilinçlerini... başka bir yerde toplamışlardı sanki. Öylece izliyorlardı.

Dinliyorlardı.

Halk yaşanan tuhaflığı anlamaya çalışıyordu; Yaratıcıların şarkılarını duyabilenler, daha sonra o kün yaşananları dikkate alarak, bundan bir uğursuzluk işareti olarak bahsedecekti. Gölge'nin semalarına tünemiş o devasa, gümüşi Aytüyü ayın, yükseklerdeki tüneğinden sarsılıp düşmek üzere olduğuna dair bir alametti bu.

Önce dayanılmaz bir acı ve yalnızlıktan iki büklüm olmuş birinin ağzından bir çığlık koptu. Çok sıkı dikilmiş bir dikişin patlaması gibiydi bu. Bunu susuz kalmış bir kalpten, dişinin

göğsündeki sızıyı yatıştırma umudunun ötesinde çok düşünülmeden dile getirilen sözcükler izledi.

Sonrasında olanlar, Yaratıcıların eşit bir kudretle, uğursuzlukla titreyen seslerle haykırmasına neden oldu.

Sonra...

Slátra gökyüzünden ışık saçan bir yumurta gibi koptu ve arkasında bir ateşin tutuşmasına neden olacak bir süratle düşmeye başladı. Olaya tanıklık edip de anlatacak kadar yaşayanlar, ay bütün dünyayı zangırdatacak bir kuvvetle yere çakılmadan hemen önce, zeminin teslimiyetle iç geçirir gibi olduğunu söyleyeceklerdi. Olayın daha sonra vakti çoktan geçmiş bir hesaplaşmaya yol açacağı düşünüldüğünde oldukça yerinde bir benzetmeydi.

Yaratıcılar o aydan doğan dişinin, kendi ışığıyla parlayan o güzel enkazdan simsiyah, ışıltılı gözlerle ve kafasında açılmış derin kesikten kanlar akarak çıkmasını izlediler. Yakalanana kadar, zalim bir kararlılıkla ve hızlı adımlarla Arithia'ya doğru yürümesini... Zapt altına alınana kadar. Ağzı kanşehvetiyle köpüren bir erkeğin barındığı dağın altındaki bir hücreye atılana kadar.

İşkence görmesini izlediler. Sertleşmesini.

Keskinleşmesini.

Sonun burada, safhalar önce yaşanmış bir şeyin yankısının ortasında başladığını biliyorlardı. Ayla düşen bu perinin bir zamanlar sevdiği erkeğin, diyardan diyara sızıyla dolu bir kalp ve dünyayı tuzla buz edebilecek sözcüklerle dolu bir ağızla dolaştığını. Her şeyi, hiçbir aydüşüşünün yapamayacağı kadar hızlı ve daha büyük bir yırtıcılıkla sonlandırabileceğini.

Kader bir şeyleri düzeltmelerine engel olurcasına aleyhlerine işliyor, onları çok küçük ve boğucu bir köşeye sürüklüyordu.

Karşı koymadılar çünkü hatalı olduklarını biliyorlardı. Karşı koyarlarsa yenileceklerini de. Küçük tuzaklarını kurdukları, Caelis'i paramparça ettikleri ve onu isyankâr bir moloz yığınına dönüştüren bir kafese tıktıkları kün, hesaba katmadıkları tek bir şey vardı. Sonsuza dek asla bir eşi benzeri olmayacak büyük bir kudret.

Sevgi.

Kaan

1. BÖLÜM

Elimi Slátra'nın yan tarafındaki eğri büğrü bir deliğin soğuk, taşlaşmış çıkıntılarında dolaştırırken, özellikle sivri bir kenar parmağımın ucunu kesti. Acıyı neredeyse hissetmedim bile denebilirdi, kaybedilmiş bir dostun şarkısına yakın bir his duydum. Neredeyse hoşuma bile gitti, ellerimdeki yara izlerinin çoğu bu güzel gümüşi ayın eseriydi.

Onun.

Yavaş adımlarla, top gibi kıvrılmış Aytüyü'nün etrafında dolanıp bir başka oyuğa ilerledim; öylesine derin bir oyuktu ki kolumu boylu boyunca daldırdığımda ancak dibine dokunabildim. Bir sonrakine geçmeden önce, düzgün olduğundan emin olmak için bininci kez yokladığım bir şeydi bu. Eksik parçaların elimde olduğunu ve onları yerlerine geri taktığımı hayal ettim.

Bu bir istek değildi.

Karmaşık bir yapbozu tamamlamak gibi, basit bir işi tamamlama arzusu da değildi.

O, gökyüzünden düşerek, rüyalarımı ve uyanıkken aldığım her nefesi istila ettiğinden beri –Raeve'i o hücrede hırpalanmış bir hâlde ve kanlar içinde bulmamdan *sonra* bile– beni dürten, ruhumun derinliklerine işlemiş *güçlü bir arzuydu.*

Avucumu Slátra'nın kapalı gözlerinin arasına bastırdım. "Tamamlanacaksın," dedim boğuk bir sesle, kuruyan gırtlağımı temizleme ihtiyacı duyarak. Tenimi acıtan acı soğuğa rağmen başımı onunkine yasladım. "Varlığım üstüne yemin ederim, son parçanı bulup sana getirene kadar durmayacağım.'

Kıpırdamadı. Gözlerini açmadı, sırlarını ortaya dökmedi. Benim göğsümde, oraya ait olmayan bir şey gibi eğri büğrü duran boşluğu doldurmadığı kesindi. Elluin gittiğinden beri geçen sayısız safhada fazlasıyla alıştığım bir histi.

Raeve olarak ayın içinden çıkmasından önce onu kucağında tutan pürüzsüz çukura bakarken zaten fazla yumuşak olan kalbimde... yok sayılması imkânsız, çok farklı bir acı parladı.

Aklım Raeve'in nerelerde olabileceği sorusuna kaydı. Raeve'in gittiğini anladığı an, Líri'nin nasıl da ardı arkası kesilmez çığlıklar attığına... Raeve'in onu burada, Yarık'ta bırakıp intikam yoluna tek başına çıkmayı seçtiğine...

Ve sevgiden uzaklaşmayı seçtiğine.

Tiz ulumalarının her birini benliğimin derinliklerinde hissetmiştim. Hâlâ, ne zaman o mağaradan içeri adım atsam ya da o mağaranın ağzında kıvrılmış yatan Rygun'ın düşüncelerinin içime sızmasına izin versem, yine *hissediyordum.* Gerçi küçük Aytüyü artık eskisine göre daha az uluyordu sanki. Sanki pes etmeye başlıyor.

Nedense bu bana daha kötü geliyordu.

Slátra'nın gözlerinin arasına bir öpücük kondurdum ve gümüş ışığının dondurucu etki alanından çıkıp beni yukarıya, gerçekliğe taşıyacak merdivene yönelirken, sakallarıma konan buz parçalarını silkeledim. Bol yapraklı asmaları iterek şimdi uzakta gümbürdeyen fırtınanın etkisiyle ağırlaşan ılık havaya çıktım ve üzerindeki damlaları su birikintilerine bırakan, suya doymuş çiçeklerin yanından geçerek ilerledim.

Dairemin kapısına vardığım zaman, çırpılan parşömen kanatların hışırtısı dikkatimi göğe çevirdi.

Yaklaşan tarlakuşunun konması için elimi uzatırken, Raeve'den geliyor olabileceği düşüncesi nabzımı hızlandırdı. Belki de beni önemsediğini ama geri dönmeyeceğini haber veren bir nottu bu. Gözlerimin içine bakarak söyleme cesaretini bulamadığı bir şey.

Tarlakuşunun katlarını açıp kabilelerin yerel diliyle yazılmış mesajı baştan sona okuyana kadar nefes bile almadım.

Raeve'den değildi.

Kana kana soğuk su içmişim gibi, içim büyük bir rahatlamayla doldu.

Terros'tan gelen mesajı tekrar okudum. Mesajda, yaklaşan sonuna doğru sürüklenen Rekk'le birlikte Bothaim'e yaptığı yolculuğa dair son gelişmeleri paylaşmıştı.

Ovadham'a ulaştıklarını duyduğuma sevinerek tarlakuşunu geri katladım ve cebime koydum. Hava şartları izin verirse, bir ya da iki döngüye kalmadan Bothaim'e inmiş olacaklardı.

Hiç şüphesiz, Rekk'in derisini diri diri yüzmek için Raeve onları bekliyor olacaktı. Onunla işi bitmeden, Rekk'i canını bir an önce alması için yalvartacağını umuyordum.

Damarlarında dolaşan o kan dökme arzusunu dışarı akıtacağını.

Bu düşünceyi bir kenara iterek kapıyı açtım ve perdelerin arasından geçtim. Sımsıkı kapandıklarından emin olduktan sonra dairenin iç kısmına ilerledim ve parmaklarımı udumun tellerinde dolaştırdım. Çatık kaşlarla, enstrümanı rafından aldım, kalçama yasladım ve eskimiş tellerini başparmağımla tıngırdattım.

Tellerden özgürlüğünü ilan eden tiz ses beni göğsümden yaraladı. Elluin safhalar önce gittiğinden beri göğsümde hiç dinmeyen sızının bir yankısı gibi.

Kalp kırıklığımın yankısı. Aşkımın ve kederimin.

Telleri uzun zaman önce değiştirmiş olmam gerekirdi ama o zaman ses de değişecekti. Bu durumda içime sinmeyen bir şey vardı. Özellikle, Slátra onu göğe taşıdığından beri, çaldığım tek kişi o olduğu için. Kalbini bana geri çağıracağı umuduyla, ruhunu hedef alan mahrem bir ezgi.

Belki de daha çok, daha içten çalmalıydım.

Boğazımı temizleyerek enstrümanı raftaki yerine kaldırdım ve yanık brendi şişemin tıpasını açarak kendime bir içki doldurdum. Bir yudum içtim, içki karnıma doğru alevli bir yol çizerken küçük masanın çekmecesini açtım ve otuz döngü kadar önce oraya kaldırdığım cam şişeyi çıkardım.

Bir kasırgayı içine hapsetmiş gibi camın gerisinde kıvrılıp bükülen buğuyu görünce içim suçlulukla doldu.

Ahhh.

Deri koltuğa çöktüm, içkiden büyük bir yudum daha aldım, kadehi elimden bıraktım ve küçük cam şişeyi masanın üstüne yerleştirip tıpasını açtım.

Borg homurdanan bir pus topu şeklinde dışarı fırladı ve kendi etrafında dönerek ve gittikçe büyüyerek hacim kazandı. Bir

an kendi içine katlanır gibi oldu; şilte büyüklüğünde, neredeyse tamamen şeffaf bir örtü gibi esnedikten sonra yeniden yoğun ve benden biraz daha büyük bir kütleye dönüştü. Siyah gözlerindeki parıltı...

Öfke miydi? Hayır. Hayal kırıklığı.

Bu daha kötüydü.

Huysuz berduş şişindi ve şişesine bağlı soluk renkli bir fırtına bulutu gibi sağa sola dalgalanırken "Kayıp kral ortaya çıktı demek," diye söylendi.

"Borg. Ben de seni özledim."

"Eylemlerin aksini söylüyor." Çirkin bir yırtığa benzeyen ağzını öne doğru uzattı. "Bir dahaki sefere aklından beni bir çekmeceye tıkmak geçerse, *yapma.*"

Başımı öne eğerek yumruğumu göğsüme bastırdım. "Haklısın, dostum. Düşüncesizlik ettim. Lütfen mütevazı özürlerimi kabul et."

"Duruma bağlı." Ağzını bu kez tam tersi istikamete uzattı. "Bana daha şık bir kavanoz buldun mu?"

Siktir.

"Hâlâ arıyorum..."

"*Yalanlar.*" Borg kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir hızla ileri doğru atıldı. "Yüzden fazla safha geçti ve ben hâlâ bu çirkin şeyin içindeyim, hem de tepemde bir *mantar* tıpayla."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bayağı geniş bir penceresi var."

"Vazgeçilmiş bir fikir gibi çekmeceye tıkılınca pek fark etmiyor."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle büküldü. "Haklısın."

Borg havayı uzun uzun kokladı ve içeri süzülüp organlarımı istila etmek niyetindeymiş gibi ağzımın dibine kadar yaklaştı. Bunu ne zaman yapsam sırtım ürperiyordu. "Nefesinde içki kokusu duyuyorum."

"Öyle."

"Yoksa beni doyurmaya mı geldin?"

Kadehimi alıp dudaklarıma götürdüm ve onu yakıcı bir yudum daha almama izin verecek kadar geri çekilmek zorunda bıraktım. Sıkılı dişlerimin arasından "Duruma bağlı," diye tısladım, her zamanki oyunu oynuyordum.

Bana sırıtarak baktı, sonra dumanlı tırnaklarının altındaki pus birikintilerini çıkarmaya çalışır gibi yaparak geri çekildi.

"Elluin'inden hâlâ haber almadım. Diğerleri de almadılar. Ama Hun'da karnı iyi doyurulan bir kardeş, yakın zamanda onunla konuşmak için *yaygara koparan* ruhları olan bir periye rastlamış. İlginç bir şekilde, bazıları devrik Neván ailesinin fertleriymiş."

Kalbim az kalsın kahrolası göğüs kafesimden dışarı fırlayacaktı.

Kanım fokurdarken Borg bakışlarını tırnaklarından ayırmadan "Yüklü bir lokma karşılığında, kardeşimden iletmeyi umdukları mesajları soruşturmasını rica edebilirim..." dedi.

"Kardeşlerine Elluin'in ruhunu aramaya derhâl son vermelerini söyleyeceksin," dedim odayı titretecek kadar sert bir sesle ve yumruklarımı kadehimde ince bir çatlak açılacak kadar sıkarak. "Ya da onunla ilişki içinde olan *herhangi birilerini*."

Borg sözlerimle onu yaralamışım gibi, elini göğüs boşluğu olduğunu düşündüğüm yere bastırdı. "Ama Elluin'in ruhuyla iletişim kurmayı başarabilirsem, beni bir *asır* boyunca besleyeceğine yemin etmiştin..."

"Yoksa seni pusların arasına geri tıkarım."

Borg bir uğruayak boyutuna küçülerek bana titreyen vücuduna kıyasla kocaman duran gözleriyle baktı.

Oraya geri dönmek istemiyordu.

Benimleyken karnı daha iyi doyuyordu.

"Ve kıymetli aykırıklarının yerini bulduğumuz zaman," dedi, yeniden normal boyutuna dönüp bana tepeden bakarak. "*O zaman* ben ne olacağım? Beni pusların arasına geri mi tıkacaksın? Ya da belki de beni, çok yaşlanıp varlığımı bile unutacak kadar bunayana dek çekmecede bırakırsın, ha?"

İçime dokunan sözleri bakışlarımı yumuşattı. Bir mantar tıpanın altına hapsedilip bir çekmeceye atılmanın nasıl bir his olduğunu bilirdim.

"Hâlâ işime yarayabilirsin, Borg. Ayrıca seni son yüz safhadır olduğu gibi haddinden fazla doyurmaya devam etmem için çok fazla acı verici anımız var. Gerçi biraz aklım olsaydı, seni iştahı daha tatlı bir kardeşinle takas ederdim," diye mırıldanarak kadehimden bir yudum daha aldım.

Bu kez buğulu ellerinin ikisini biden göğsüne bastırdı. "Buna cüret edemezsin. Ben her zaman *mütevazı* bir hizmetkâr oldum."

Aç, sadist bir hizmetkâr. Ama ne kadar hastalıklı olsa da bu berduş beni neredeyse Rygun kadar iyi tanıyordu.

Istırabımın, kaybımın neredeyse her lokmasını tatmıştı. Ne zaman acı verici bir şeyi yüzeye çıkarsa, her ânı hakkını vererek yaşamam gerektiğini hatırlıyordum. Tüm kalbimle saygı duymalı ve sevmeli, böylece pişmanlığın irinini uzak tutmalıydım.

Çoğu zaman.

"Buna cüret etmem." Her kelimesinde ciddiydim. "Sen sadık bir müttefik ve çok *kıymetli* bir dostsun."

Borg söndü –şişkin göğsü dışında her yeri– ve duman gibi incecik tırnaklarının altındaki pus kalıntılarını temizlemeye geri döndü. "Ne kadar kıymetli olsam da neredeyse açlıktan ölmek üzere olmam sebebiyle, ikimiz için de kötü bir haberim var."

Kaşımı kaldırdım. Ona *gerçekten* açlıktan ölmesinin imkânsız olduğunu hatırlatmamaya karar verdim.

"Ne yazık ki sevgili aykırıklarının nerelerde olduğu konusunda aktaracak haberim yok ama Hareketli Buğular yüz safhadır hiç gitmedikleri kadar kuzeye göç ediyorlar." Eserini incelemek için parmaklarını açtı. "Çok yakında oradaki kardeşlerimden birinin bir şeyleri fark edeceğini umuyorum."

Hayal kırıklığının verdiği sızıyı bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Bunu duyduğuma sevindim."

Diğer elinin üstünde çalışmaya başlarken utangaç bir tavırla "Belki bilmek istediğin *başka* bir şey daha vardır?" dedi.

Sesini sertleştiren açgözlü duraksamayı yok saymak güçtü.

"Aslında var. Üç kişinin nerelerde olduğu konusunda bilgi arıyorum."

Bir anda kendini öyle beklenmedik bir hızla ileri itti ki kendimi şaşkınlıkla iç geçirmekten alamadım. Kasvetli gözleriyle temasımı korumaya çalışırken gözlerim şaşı oldu. "Devam et..."

Kendime biraz kişisel alan yaratmak için içkimden bir yudum daha alınca sözlerime devam ederken sesim bir tıslama gibi çıktı. "Kız kardeşim Veya. Yeğenim Kyzari. Ve simyacım Roan. Hepsine tarlakuşları gönderdim," dedim, içkiyi bardağımın içinde döndürerek. "Cevap almak için sabırsızlanıyorum."

Sabırsızlanmak kelimesi hafif kalıyordu.

Raeve'in yokluğunun açtığı uçurum, tüm kaslarıma ve sinirlerime çatallanarak yayılan, şimşek çakmasını andıran huzursuz

bir kaygıyla doldu. Sırf odağımı başka bir yere kaydırmak için Grihm'in beni posamı çıkarana kadar hırpalamasına izin verirdim ama buralarda değildi.

Kimse buralarda değildi.

"Ah, bir soruşturayım." Borg saygılı bir mesafeye çekilerek kendini zeminin biraz üstünde sürüklenen bir buğu tabakasına dönüştürdü.

"Acele etme," dedim, ağzımı yakıcı bir yudumla daha doldururken. Kendimi uyuşturmak için elimden geleni yapıyordum.

Kadehim neredeyse boşalmak üzereyken Borg yeniden katılaşarak normal biçimine büründü. "Simyacın hakkında bilgim var," dedi, sesi açgözlü bir sevinçle doluydu. Az önce bir kemirgen yakalayıp yastığımın üstüne bırakmış sadık bir hayvan gibiydi.

"Diğerleri hakkında hiçbir şey duymadın mı?"

"Bu aşamada, hayır. Ama kardeşlerimin kulakları açık."

Başımı onaylarcasına salladım ve kadehime doldurduğum içkiyi gırtlağımı alev alev yakan üç büyük yudumda bitirdim. "Bu kün canın ne çekiyor?"

"Genç Kaan," dedi heyecanla titreşerek ve parmaklarını havada incecik örümcek bacakları gibi sallayarak. "Beni ne kadar uzun zamandır çekmecede tuttuğunu düşününce, gerçekten ağız sulandırıcı bir şey iyi olurdu."

"Haklısın," diye mırıldandım ve boşalan bardağımı masaya sertçe bıraktım. Dürüst olmak gerekirse, daha kötüsü de olabilirdi.

Mevcut durum düşünüldüğünde, Elluin'in Arithia'ya gitmek için buradan ayrılmasından sonra yaşanan *herhangi* bir anının tekrar canlanması beni uçurumdan aşağı itebilirdi.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapadım ve Borg'un yapışkan bir bulut gibi bana sokulduğunu, elleriyle omuzlarıma, boynuma ve çeneme vurduktan sonra parmaklarını yanaklarıma yerleştirdiğini hissettim.

Sonunda dengesini buldu.

Ağzının açılışının o uzak, bir siklonu anımsatan ve kalbimin gümbürtüsünü bastırana kadar büyüyen sesini dinledim. Ardından soğuk bir dil gırtlağımdan aşağı kayıyormuş ve fiziksel katmanlarımın ötesine geçiyormuş gibi bir dalma hissiyle doldum.

Ruhumun liflerinin arasından geçiyormuş gibiydi.

Bir süre daha ilerlemeye devam etti ve sonunda beni içeriden parçalayacak kadar sert bir kanca şekline büründü.

Bir volkanı anımsatan içimin közleri arasında yatan özellikle acı verici bir anıyı tuttum, yukarı kaldırdım ve güçlükle de olsa kancaya taktım. Borg keyifli bir ses çıkararak kancayı santim santim yukarı çekti.

"O daha çok küçük!" Annemin sesi kalbimi sızlatacak kadar yüksek ve hüzünlüydü. "Lütfen, Ostern! Lütfen, merhamet et..."

"Onu Kale'ye geri götürün!" Babam omzunun üstünden arkaya bağırırken iri eliyle kolumu öylesine sıkıyordu ki beni peşinde sürükleyerek avluda hızla yürürken kolum kırılacak sandım. Onun iki adımına karşılık, ben ayaklarımın birbirine dolaştığı dört adım atmak zorunda kalıyordum.

Muhafızlar, kocaman ve şişkin karnına rağmen annemi sertçe tutup geldiğimiz yoldan tekrar içeri sürüklediler.

Annem adımı öyle bir haykırdı ki sesi çatladı, aramızdaki kapılar çarpılarak kapanınca sesini duyamaz oldum.

Babamın ejderhası başımızın üstünde, havayı hareketlendirecek ve gözlerime kumların dolmasına neden olacak kadar yakınımızda dönüyordu.

Yüzümü buruşturdum ve gözyaşlarımı durdurma umuduyla gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Ağlamayı kesebilirsem, belki anneme geri koşmama ve iyi olduğundan emin olmama izin verilirdi.

Ama gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, akmaya devam ediyorlardı.

Avluyu geçtik, sağa sola sallanan ağaçların arasından ve eğri

büğrü basamaklardan aşağı yürürken can havliyle babama ayak uydurmaya çabalıyordum.

Sonunda bacaklarım pes etti.

Sıcak zemin dizlerimi ve kalçalarımdaki deriyi sıyırarak geride kanlı bir iz bıraktı. Tıpkı parşömene sürttüğüm kil kalemlerim gibi.

Derim soyulmuştu ve babam sonunda kolumu bırakıp tepeme bir kule gibi dikildiğinde canım yanıyordu. Telaşla geri kaçmaya çalışırken ellerim bir şeyin kenarından aşağı kaydı ve yüreğim ağzıma geldi.

Omzumun üstünden arkama bakınca orada beni yutmak için bekleyen, karanlık bir girtlağı anımsatan bir çukur gördüm.

Pantolonuma sıcak bir ıslaklık yayıldı.

"Bana bak, Kaan."

Babamı daha iyi görebilmek için gözlerimdeki yaşları sildim. Arkasında parlayan güneş, öfkeli bir gölge gibi görünmesine neden oluyordu.

Koyu renk saçları, sert gözlerinin arasında birleşen derin çizgilerin hemen üstünde duran bronz tacının altında toplanmıştı. Bakışlarım kulağında sallanan üç boncuğa kaydı.

Kırmızı.

Kahverengi.

Şeffaf.

Yumruğunun arasında tuttuğu, Bulder'dan hiç yardım almadan kendi ellerimle şekillendirdiğim turuncu fincana bakarken çenem titredi.

Babam bana sürekli bir şeyleri şekillendirmemi söyleyip duruyordu. Şunu şekillendir, bunu şekillendir, şöyle şekillendir, böyle şekillendir... Ama ona verdiğim şeyler asla yeterince iyi olmuyordu çünkü sözcüklerim ağzımdan parça parça dökülüyordu. Fakat ellerim konusunda iyiydim. Belki ona kusursuz bir şey yaparsam, mutlu olur diye düşünüyordum.

Tek istediğim bir gülümsemeydi.

"Neden ağlıyorsun?"

Çünkü kalbim acıyor.

Çünkü babam için o fincanın üstünde künlerce durmadan çalışmıştım ve ona da şu anda bana baktığı gibi bakmıştı. Hayal kırıklığına uğramış gibi.

Gözlerimdeki yaşları sildim. "Bil-bil-bilmiyorum."

"Duygularını incittiğim için mi?"

Elindeki fincana tekrar baktım, ardından gözlerimi babamın iri, kahverengi çizmelerine indirdim. Öfkeli yüzüne bakmaktan daha kolaydı.

"Kalbin fazla yumuşak, Kaan. Tıpkı anneninki gibi. Tıpkı bu fincan gibi."

Yumruğunu sıktı.

ÇATIRT.

Seramik parçaları, kalbimin kırıkları gibi etrafa saçıldı.

Tutmak için yutkunduğum hıçkırık gırtlağımı yakarak geçti. Güneşi yutmuşum gibiydi.

"Sana sert davrandığımı düşündüğünü biliyorum, büyükbaban da bana sert davranırdı ama bir kralın Vaegor mirasını lekeleyebilecek eksiklerle doğmuş oğlu olduğunu unutuyorsun."

Sözcükler ağzından bir ejderhanın kükremesi gibi kocaman ve can yakıcı çıkıyordu.

Babam yere çömeldi; geniş omuzlarını saran, kırmızı deriden yapılmış binici giysileri iyice gerilmişti. Yerdeki seramik kırıklarını işaret etti. "O hediyeyi şekillendirmek için harcadığın zamanı, kekelemenin üstünde çalışmaya harcamalıydın. Kendini atamızın bir Kılıçtırpan'ın sırtına ilk kez bindiği o safhadan beri Vaegor'ların taşıdığı taca layık birine dönüştürmek için harcamalıydın."

Babamın başındaki taca baktım. Göğe doğru uzanan sivri uçlarına.

Ona o taca layık olmak istemediğimi nasıl söyleyebilirdim? Sadece bir kucaklaşmaya ya da gülümsemeye layık olmak istediğimi?

Babama layık olmak istediğimi?

Yüzü yumuşadı.

Ama sonra annemin, babamın umduğu gibi Clode'u ya da Rayne'i değil, Ignos ve Bulder'ı ilk kez duyduğumdan beri saçlarımın arasına ördüğü iki boncuğa baktı.

Üstdudağı öfkeyle geri büküldü. "Bana gurur duyabileceğim bir şey göster, yoksa ancak hizmetkârlığa layık olursun."

Beni itti.

Bunu zaten bekliyor olmama rağmen, karanlığın içine sırtüstü düşerken midem ağzıma geldi, az kalsın kusacaktım.

Yere nefesimi kesen bir hızla çarptım. Kulaklarım çınlıyor, başım dönüyordu. Nefes almaya çalışınca, içimde bir şey kırılmış ve önemli şeylere batıyormuş gibi bir acı hissettim göğsümde.

Yukarıdaki bir Aytüyü ayı gibi yuvarlak ve solgun ışığa baktım.

Babam çukurun kenarından aşağı eğilmişti. Beni bu çukura kaç kez atarsa atsın, asla doğru söyleyemediğim bir cümleyi söylerken boynundaki kaslar gergindi.

Bulder etrafımda sarsıldı ve üstüme kapanarak beni gırtlağımı tıkayacak kadar sıcak ve yoğun bir karanlığın içine hapsetti. Konuşmayı başardım ve kekeleyerek bir komut verdim ama komutum Bulder'ın kafama çarpan ve beni neredeyse ezen parçalara bölünmesine neden olmaktan öteye geçmedi. Tekrar denerken etrafımda o kadar çok toprak ve taş kırığı birikmişti ki artık kıpırdayamıyordum bile.

Göğsümdeki o korku hissi beni ele geçirdi.

Çığlık attım, ağladım, o eğri büğrü karanlığı pençeledim. Bulder'a kırık dökük sözcüklerimi dinlemesi için yalvardım. Ama hiçbir işe yaramadı. Hiçbir zaman yaramazdı zaten.

Çünkü sözcüklerim doğru işlemezdi.

Çünkü ben babam gibi üç boncuklu değildim.

Çünkü ben güçsüz, yumuşak kalpli, işe yaramaz...

Borg içmeyi bıraktı ve üstümdeki kontrolünü gevşetti. Bir balığı kancayla bağırsaklarının arasından çekip iç organlarının dışarı sarkmasına aldırmadan Loff'a geri bırakır gibiydi.

Anı usulca aşağı kayarak iç organlarımın arasına çöreklenirken iç geçirerek gözlerimi açtım ve telaşla etrafımı kontrol ettim. Kendime yerin altında hapsolmadığımı ve kurtulmaya çabalamam gerekmediğini telkin ettim. Güvende olabildiğim ve obur berduşum dışında yalnız kalabildiğim dairemdeydim.

Borg inleyerek hızla geri çekildi. "Zavallı tatlı çocuk," dedi, pustan yapılma doygun bir yastığa dönüşürken. "Enfeeeesti."

Titreyen ellerimle kendime bir içki daha doldurdum, yarısını tek seferde içip bardağı sehpaya çarparak bıraktım. "Yettiğine sevindim," dedim, gözlerimi ovalamak için öne eğilirken. "Roan?"

"Bothaim'in zindanlarında yaşayan kardeşlerim onunla konuştu."

Omurgam bir anda doğruldu. "Ne zindanı?"

"Elçiye zeval olmaz," dedi, kelimeleri uzatarak ve istediğimden çok daha ağır bir tempoyla. "Roan büyük bir üzüntüyle sana –birebir onun sözleriyle– *her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını ve Voyd Kitabı'nı çalma suçlamasıyla Üçlü Konsey'in karşısına çıkacağını* bildirmemi istedi."

Yüreğime öyle bir ağırlık çöktü ki bir an başım döndü. "*Ne zaman?*"

"Üç kün sonra." Borg esneyerek küçük bir sis parçasına küçüldü ve tek kelime daha etmeden şişesinin içine geri doldu. Beni sessizlikle baş başa bıraktı.

Zihnim karmakarışıktı, öylece kalakaldım. Yaklaşan savaşın pis kokusunu bir türlü dağıtamıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandıktan sonra şişenin tıpasını kapatıp Borg'u cebime attım. Hışımla kapıya yürüyüp sertçe açınca eşikte duran Pyrok'la burun buruna geldim. Kızıl saçları dağınıktı ve yumruğu kapıyı çalmaya hazırlanır gibi havadaydı. Yataktan fırladığı gibi soluğu burada almışa benziyordu.

Küçük kardeşinin Bothaim'de yargılanmayı beklediği haberini ona vermeye hazırlanarak gözlerinin içine bakarken yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark ettim. Ve iri yeşil gözlerinde ona yakışmayan bir panik olduğunu...

Göğsüm sıkıştı.

"Ne oldu?"

Tüylü bir miskunn eli omzuna kondu ve hafifçe sıktı.

Kaşlarım çatıldı. "Lumo?"

Lumo küçük suratına göre fazla iri olan açık pembe gözleriyle görüş alanıma girdi. "Ben burada." Kendini yukarı çekerek Pyrok'un omzuna tırmandı ve kollarını öne uzattı; renkli giysileri küçük, titreyen vücudunu sarıyordu.

Kaşlarımı çatarak onu kollarıma aldım ve göğsüme bastırdım.

Uzun uzuvlarını toplayıp göğsüme iyice sokuldu.

Yüzündeki açık renkli tüyleri okşayarak Pyrok'a baktım. "Bir şey mi gördü?"

"Evet." Pyrok elini kaldırıp başını kaşıdı. "Şey... Yakında bir aydüşüşü olacakmış."

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Lumo yüzünü gömleğimin katlarının arasına sakladığı yerden, kalbimin gümbürtüsü arasında "Kötü bir aydüşüşü," diye mırıldandı, güçlükle duyabildiğim bir sesle. "Lumo korktu."

Kalbim sıkıştı, onu koruma dürtüsüyle daha sıkı sarıldım.

Vizyonlarının, ölen annesinin soğuk kesesinden daha yeni çıkmışken değil, yaşı biraz daha büyüdüğü zaman başlamasını ilk dileyişim değildi. Bu tür şeyler görmek, bırakın küçük bir yavruyu, kimi olsa sarsardı.

"Nereye düşeceğini biliyor musun, Lumo?"

"Tek bir tane değil." Miskunn teselli bulmaya çalışır gibi göğsüme iyice sokuldu. "*Birçok* ay."

Yaratıcılar aşkına.

Başını kaşımaya devam eden Pyrok'a baktım. Biz Lumo'yla aramızda fısıltıyla konuşurken yüzü âdeta yeşermişti, birazdan iki büklüm olup kusacağı hissini uyandırıyordu.

"Kaç tane, Lumo?" Onu rahatlatma umuduyla yanağını avuçlayıp kulağının arkasını okşadım. "Kaç ayın düşeceğini gördün mü?"

Bana baktı.

Islak gözlerle bana baktı, tüylü kuyruğunu başının etrafına sarıp elimi yanağına hapsetti. "Çok fazla."

2. BÖLÜM

Kyzari

Küçük ve bunaltıcı hücremin kirli zemininde, samanla dolu şiltemin üstünde yattığım yerden loş fener ışığında güçlükle seçilen parmaklıkların ötesine baktım. Küçük bir küf birikintisinin, bir sarkıttan damla... damla... damla düşen suyun saldırısına uğramasını izleyerek, Çöpçü Kral'la yaşadıklarımı kafamda canlandırıyordum.

Ne yaptım ben?

İmzamın kıvrımları arasına alelacele bir savaş destek çağrısı sıkıştırmak yerine, ona gidip bok yemesini ve gebermesini söylemeliydim. O tarlakuşu düşündüğüm yere giderse, sevdiğim birini işin içine katmış olacağım. Ne uğruna?

Ben mi?

Bir yandan üstümdeki dağın ağırlığıyla boğulurken, aslında ne olduğumu fark ederek yaptığım hatanın acısını çekiyordum.

Ben yemdim.

Bir tuzağa sığınan şişkin bir av. Başka bir cevabı olamazdı.

Belki tarlakuşu Kaan'a ulaşmazdı, kim bilir? Belki onun yerine babama giderdi ve amcam bu işin içine çekilmezdi.

Bu düşünce içimi rahatlatmaya yetmedi. Beni yerden kaldıracak ve bu korkunç yerden kaçma isteğimi yeniden canlandıracak kadar yeterli değildi kuşkusuz.

Zihnimi uyarma çabasıyla ayağımı soğuk taşa vurup zincirimi şıngırdattım. *Bir şeyler yapmak* için tek bir damla umut ya da enerji kırıntısı eşeleyip çıkarmaya çalıştım. Bu sorunun üstünde düşünmek ve bir çıkış yolu bulmak için...

Savaşmanın bir yolunu bulmak için.

Ama sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı.

Duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

Prangam ayağımı sıkıyordu.

Belki babamın miskunnu nerede olduğumu çözmüştü. Belki de bir ordu beni kurtarmak ve Arithia'ya geri sürüklemek için yola çıkmıştı bile.

İçinde boğulacağım daha büyük, daha şık bir hücreye.

İnledim, ardından parmaklıkların yanındaki paslı kaptaki bulamaca baktım. Bana verilen son yemek. Şişkin kurtçuklarla süslü sakatat ve bayat ekmek.

Belki de buraya hiç kimse gelmeden hastalanıp ölmüş olurum.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp bu senaryoya daldım. Bu hücrede öldüğümü, tacın başımdan Eter Taşı'nı taşıyabilecek kadar güçlü bir konak arayan bir kene gibi çatlayıp koptuğunu hayal ettim.

Ama öyle biri yoktu.

Açgözlü runik sembolleri besleyecek bir taşıyıcı olmazsa, Caelis özgür kalırdı. Yeniden bütünlenirdi, evet ama benim bu hücrede öldüğümü görünce öfkeden çılgına dönerdi. Kalben çok iyi biliyordum ki önüne çıkanı...

Cılız bir kanat sesinin ardından bir şey avucuma kondu.

Gözlerimi açtım.

tiya

Kaşlarımı tacın etrafındaki derinin gerildiğini hissedecek kadar çattım ve küçük tarlakuşunun karnına kusursuz bir şekilde peş peşe eklenmiş dört harfe baktım. Akıcı ve narin bir el yazısı.

Kusursuz.

Divitimin ucu çizgi dışına kaydığı anda parmak boğumlarıma bir baston darbesi yediğim düşünüldüğünde, olması gerektiği gibi. Babanız size hiçbir zaman yeterince parlatılmayan bir madenî para muamelesi yapılmasına göz yumduğu sürece, kraliyet unvanınızın hiçbir anlamı yoktur.

O harflere bakarken, göğsüme oturan ağırlığı yok saymam güçtü. Sanki öldüğünü sil baştan öğreniyormuş gibi hissettiren bir şeydi bu. Beni doğururken bütün kanını kaybettiğini... Onun nasıl koktuğunu, sesinin tonunu asla bilemeyeceğimi...

Bana beni sevdiğini söylerken sesinin nasıl alçalıp yükseleceğini...

Belki de marazi bir delilik hâline girdim ve bu tarlakuşunun varlığını ben uyduruyorum.

Kana susamış bir parazit gibi bu düşünceye sımsıkı yapıştım

ve gözlerimi canımı acıtacak kadar sıktım. Saflıalar önce anneme fısıldadığım tarlakuşu şu anda sırtüstü avucumun içinde yatmıyordu, olamazdı.

Gözlerimi açtım.

tiya

Kahretsin.

Belki de hayal görüyorum. Belki de imzayı da hayal ettim, olamaz mı?

Gözlerimi geri kapayıp Caelis'e bir şarkı mırıldanmaya başladım. Sonunda yarı uykuya dalana, yıldızların arasında soğuk ve yüksek bir yere süzülene kadar dudaklarımı uyuşturacak boş bir şarkıydı bu. Birbirimizi duyabileceğimiz, birbirimize güven içinde şarkı söyleyebileceğimiz bir yere...

Birbirimizi sevebileceğimiz bir yere.

Caelis'in *bütün olduğu* ve kıymıklarının alnıma gömülü taşın içine tıkıştırılmadığı bir yere.

Surí de Arithia'nın derinliklerine gizlenmiş kraliyet Aytüyü yuvalarında hapsolmak yerine, oradaydı. Bizi gökleri tek vücut hâlinde keşfetmekten ve sağlam bir bağ kurmaktan her zaman alıkoyan bir şeydi bu.

İlk kez, varlığını göğsümde hissettim; kanatlarıyla atmosferi yararken hissettiği hayat dolu sevinci, yanaklarımı öpen hava kadar soğuk sedefli derisini. Ne zaman birlikte uçsak yaptıkları gibi onu kafese kapatacak can sıkıcı eşlikçiler de yoktu yanında.

Işıldayan bir yıldız halısının altında sonsuz ufka doğru uçuyorduk. Hep yapmamız gerektiği gibi.

Özgürce.

Annem de oradaydı... sanırım.

Belki de ben öyle olsun istiyordum. Beni kollarıyla sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum.

Bir şey boynuma sürtünerek beni sert, rutubetli ve pis kokulu gerçekliğe geri döndürdü; keskinliğini asla kaybetmeyen o iğrenç kokuya.

Tarlakuşunu hatırlayınca yüreğim düğümlendi.

Gözlerimi açınca avucumu boş buldum.

Rüyaydı demek.

Derin ve rahat bir nefes alırken bütün vücudum gevşedi.

Birilerinin hayalet tarlakuşlarını toplayıp geri dönüş kanatlarını bükmekten –göndericiye mesajının iletilmediğini bildirmenin sessiz bir yoluydu bu– hoşlandığı düşüncesi hoşuma gitse de inanmak istemiyordum.

Mesajımın iletilmediğine yani.

O küçük tarlakuşunun anneme ulaştığına, annemin notumu aldığına ve henüz cevap veremediğine inanmak istiyordum.

Cevap veremese de beni *duyduğuna* inanmak istiyordum.

Bu düşünce bütün vücudumu sızlattı ve kollarımla kendimi sımsıkı sararak Caelis'e fısıldadım. "*Hov ahka nuieljuak. Hov-at haquil.*"

Seni seviyorum. Buradayım.

Cevap gelmedi.

Bir sonraki cümlede sesim titredi. "*Nuieljuakui taf maruli...*"

Yalnız değilsin.

Ama ben yalnızdım.

Keskin bir şeyim olsaydı, ayağımı keser ve sesini yeniden duyabilmek için demir prangayı çıkarırdım. Bu, o âna kadar düşünmediğim bir şeydi.

Sanırım kendime verdiğim sözü çiğniyordum. Akılalmaz bir karmaşaya dönüşüyordum.

İnleyerek kollarımı yere uzattım ve prangamı yere tekrar tekrar vurdum. Daracık hücremde yankılanan tangırtılı bir davul sesi gibiydi.

PAT.

PAT.

PAT.

Böyle bir anda dağılmam babamı ne çok hayal kırıklığına uğratırdı. Ah, yüzü nasıl da asılırdı. Çenemi kapamayı ve uslu durmayı akıl edecek kadar büyümeden önce beni korkudan altıma işettiren o bakışlardan biriyle bakardı.

Yani çoğu zaman çenemi kapamayı ve uslu durmayı öğrenmeden önce.

PAT.

PAT.

PAT.

Midem guruldadı.

Bir kez daha, oraya kadar sürünme ve o rezil şeyi yeme arzusunu içimde bulmaya çalışarak yenmemiş yemeğime baktım.

Aptal değildim. Buradan kaçmanın bir yolunu bulacaksam, nereden gelirse gelsin, güce ihtiyacım olacaktı. Ancak karalanmış imzamın ve içine gizlenmiş mesajın ardından, o paslı çanağa ve içinde kımıldanan yemeğe, taşların üstüne kusma isteği duymadan bakmak zordu.

Yemek yerine parmaklıkların ötesine, karanlık tünele baktım ve kendi ayağımla bu tuzağa düşmemin üstünden kaç kün geçtiğini merak ettim.

Çok fazla.

PAT.

PAT.

PAT.

Yan döndüm ve kireçleşmeye yüz tutmuş bir ejderha gibi kendi içime kıvrılıp kollarımı sırtıma bir çift kanat gibi sardım. Beni saran kolların bana değil, bana nefesimi kesecek kadar sıkı sarılan bir başkasına ait olduğunu hayal ettim.

"*Nuieljuakui taf maruli...*"

Boynuma yine bir şey sürtündü.

İç geçirdim.

Sanırım sokulacak sıcak bir yer arayan bir yaratık daha içeri süzülmüştü. Saçlarımın arasına yumurta bırakmaması için bir vuillo pervanesi daha öldürmek zorunda kalırsam, çığlık atacaktım.

Elimi uzatıp kanat çırpan şeyi tuttum ve çektim...

tiya

Yüreğim yerinden oynadı. Yok saymaya çalıştığım keskin bir sızı duydum.

... Hayal değilmiş.

Tarlakuşu kanatlarını kırpıştırırken onu elimden attım ve hızla oturur pozisyona geçtim.

Normalde böyle yapmazlar.

Taşın üstünde yan yatan şeye baktım. Lekeli, kanlı ve biraz şekilsizdi. Onu en son gerçek sihrin var olduğu inancına sıkı sıkı tutunan birinin aptalca umuduyla kanatlarına bir isim üflediğim zaman görmüştüm.

Mucizeler yaratacak türden bir sihir.

Yeterince çabalarsam, annemi irade gücümle yeniden var edebileceğime, onu kollarımın arasına geri getirebileceğime inanmıştım. Ve şimdi tarlakuşu geri dönüş katı bükülmüş olarak buradaydı ve en az benim hissettiğim kadar hırpalanmış ve umutsuz görünüyordu. Bakmak istemediğim bir ayna gibi, yansımasından hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

İç geçirerek tarlakuşunu bir kenara koydum ve üstüne küçük bir saman dağı yığdım.

İşte şimdi oldu.

Hücreye tenimi ürperten buz gibi bir esinti doldu. Clode dış dünyadan üflediği bir nefesle benimle alay ediyordu sanki.

Ona küfretme arzumu bastırarak yırtık ve kirli elbisemi bacaklarımın etrafına topladım ve tacımı tutup çektim. Kafatasımdan kalın kökler sökmeye çalışıyormuşum gibi, başıma keskin bir ağrı saplandı, midem tanıdık bir bulantıyla döndü.

Dilimin altında biriken tükürüğü yutarak tırnaklarımı tacın kenarlarından içeri itmeye çalıştım. Geçmişte defalarca denememe rağmen henüz bulamamış olsam da bir yerde kırabileceğim bir mühür olmalıydı. Üstelik eski denemelerimde, uçları kırık tırnaklarımdan daha sıkı aletler kullanmıştım.

Burnumun yan tarafından sızan kan, elbisemin katları arasına damlarken bir yandan kurcalamaya, kaşımaya ve kazımaya devam ediyordum, bir yandan da bakışlarım koyu gri duvara karalanmış harflerin birinden diğerine sıçrıyordu. Harfler, yazmayı yeni öğrenmiş bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünüyordu.

Burada, böyle bir yerde.

Aklımı bu düşünceden uzaklaştırıp gözlerimi tavana kömürle çizilmiş aylara çevirdim. Bana şeyi hatırlatan aylara...

Gözlerimi kapadım ve kollarımı guruldayan karnıma sardım.

Çırpılan kanat seslerini duydum ve bir şekilde kaçmayı başardığı saman yığınını etrafa saçarak göğe doğru yükselen küçük tarlakuşuna çatık kaşlarla baktım.

Hakkını vermek gerek ki çok azimli.

İsli ayların arasında bir süre sektikten sonra tam üstüme gelince durdu, öne doğru eğildi ve hızla aşağı süzülerek iki gözümün arasına çarpıp kucağıma yuvarlandı.

"Ah," diye mırıldanarak tarlakuşuna baktım, bir yandan da alnımı ovalıyordum. Kıpırdamıyordu ve gagası kırışmıştı. Canım sıkıldı.

Küçük yüzünü parmaklarının arasına alıp gagasını düzetirken kanadındaki küçük yırtığı fark ettim. Buraya ulaşmak için bayağı mücadele vermiş gibi görünüyordu.

Keşke vermeseydi. Keşke hâlâ dışarıda amaçsız bir şekilde sağa sola kanat çırpıyor olsaydı. Burada bu umutsuz ve yapayalnız çukurda benim yanımda değil, özgür olsaydı.

Onu dizlerimin üstüne koydum ve başımı duvara yaslayıp izledim. Tekrar sırtüstü dönüp karnını açınca iç geçirdim.

tiya

Gözlerim kuyruğuna ve kanlı bir parmak izinin belli belirsiz izi kalacak kadar sıkı bastırılmış geri dönüş katına kaydı. Tarlakuşunu yüzü diğer tarafa bakacak şekilde çevirdim. Katların altında gözden kaybolan siyah karalamayı fark edince nefesim kesildi. Biri geri göndermeden önce cevap vermiş gibi görünüyordu.

Yutkunarak baktım.

Bir yabancının geri dönüş katının, ima ettiğinin dışında söyleyecek nesi olabilirdi ki? "*Hey, üzgünüm. Bu tarlakuşu bir süredir amaçsızca sağa sola uçuyor. Alıcının öldüğünü tahmin ediyorum. Kaybınız için çok üzgünüm,*" gibi bir şey.

Bunu okumak ister miydim?

Kesinlikle hayır.

Tarlakuşunu yere koydum, gözlerimi kapayıp uyumaya çalıştım. Yüzüme, tam iki gözümün arasına üç kez gaga yedim. Dördüncüden sonra yan dönüp top gibi kıvrıldım ve tarlakuşunun göğe doğru kanat çırpmasını dişlerimi sıkarak ve kolumu kaldırıp hareket etmesini sonsuza dek durduracak kadar sert bir tokat mı savursam mı acaba diye düşünerek dinledim.

Neden benimle uğraşıyor ki? Keşke dursa.

"*DUR!*"

Arkamda yumuşak bir yere çarpma sesi duydum.

Omzumun üstünden arkaya bakınca tarlakuşunun hareketsiz bir şekilde yan yattığını gördüm. Gagası hiç olmamış gibi içeri gömülmüştü.

Dört bir yanımı suçluluk hissi sardı.

Tek isteği okunmak, Kyzari. Kahrolası şeyi oku da mutlu olsun.
"Yaratıcılar aşkına..."

Yavaş hareketlerle yattığım yerde çözüldüm, yan döndüm ve dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek oturur pozisyona geçtim. Küçük tarlakuşunu düştüğü yerden aldım, içe göçük gagasını eski hâline gelecek şekilde ileri çektikten sonra katları tek tek ve yavaş hareketlerle açarak kâğıdı dümdüz yaptım.

Vay canına.

Tarlakuşunu gagalı yüzüne bakacağım şekilde geri katladım. "Cesaretlendirme konuşmasından anladığın bu mu?"

Kıpırdandı ve tekrar okunmak istercesine sırtüstü döndü.

Uzun zaman sonra ilk kez, başımı sallayarak güldüm. "Bu kadar kişiliği nasıl edindin acaba, ha?"

Bir kıpırtı daha.

"Pekâlâ," diye mırıldanarak tarlakuşunu açtım ve mesajını okudum.

Aşinalık bir tokat gibi suratıma çarptı.

Bakışlarım parşömenden hücrenin kaba duvarına çevrildi, gökyüzünden karanlık kum tepelerine bakar gibiydim. Taşın damarlı çıkıntılarının pürüzsüz aralarında derine kazınmış karmaşık harfleri yakaladım ve gözlerim tarlakuşuyla duvar arasında gidip gelerek, *y*... *r*... ve *k*'ler arasında inkâr edilemez benzerlikler buldum.

Kanım dondu.

Yoksa bu cevabı bir çocuk mu yazdı? Bu hücrede tutulan çocuk? Özgürlüğüne kavuştu mu yoksa?

Mesajı tekrar okurken gözlerimin yandığını ve aynı anda kaburgalarımın arkasında bir umut alevinin tutuştuğunu hissettim.

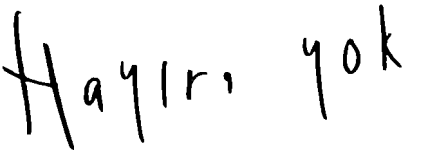

Bu kez göğsümde farklı bir etki yarattı. Daha az dikenli, daha serin, temiz bir havayı içime çeker gibi bir etki.

Haklı. Kimseye ihtiyacım yok.

Bütün hayatımı bir kafeste geçirmiştim. Ne zaman dibe vursam, her zaman kurtulmanın ve soluklanmanın yolunu bulmuştum. Çaresizlik en akla gelmeyecek şeylerden anahtarlar yaratırdı.

Evet, muhtemelen şu anda Kaan Amcama doğru kanat çırpan o parşömen parçasını imzalayarak her şeyi mahvetmiştim ama buradan kurtulur ve hatalarımın sorumluluğunu alırsam, kötü bir şeye neden olamazdı.

Ve bu mesaja göre... bu *mümkündü.*

Tarlakuşunu geri katladım, iki elimin arasında tutup yüzüme yaklaştırdım. "Sana bağırdığım için özür dilerim," diye fısıldadıktan sonra onu boynumun girintisine soktum. Yeni bir kararlılık dalgası kalbimi ateşe verirken, kımıldayan yemeğimi yan gözle süzerek öne arkaya sallanmaya başladım. "Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Bu işe şu boktan şeyi yemekle başlamak anlamına gelse bile.

3. BÖLÜM
Veya

Kıvrılan merdiveni, adımlarım kalbimin panikli çarpışıyla eşzamanlı gümbürdeyerek inerken, aklım hâlâ Elluin'in kaburgalarıma yaslı duran günlüğünün sayfalarındaydı. Günlüğü, arakladığım eteğimin alt katlarından birinden yırttığım bir kumaş parçasıyla, yine arakladığım korsenin altına sabitlemiştim.

O aurora doğuşunda, ejderja sırtında bir Kanbağcı geldiğini duydum. Ben doğum yapınca bebeğimin kanına bakmak için geldiyse, baba bağı Tyroth'u işaret etmeyecek.

Kuzeyi, Kaan'ı işaret edecek.

Süslü obsidyen korkuluğun üstünden aşağı sarkıp midemdekileri aşağıda ışıldayan zemine yedi kat yukarıdan boşaltma arzumu yok sayarak inlememi bastırmaya çalıştım.

Daha önce hiç bu kadar ağır bir sorumluluk altında ezildiğimi hatırlamıyordum. Bundan sonraki eylemlerimin dünyayı un ufak edebilecek bir savaşa yol açabileceğini bilmek işimi kolaylaştırmıyordu. Ama bu günlüğü kendime saklayamazdım. Hayır.

Kaan gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Ellu... *Raeve* de.

En çok Kyzari hak ediyor.

Kararlılık sırtımı dikleştirdi.

Hemen dolaba ulaş. Üstünü değiştir. Duvardaki gizli kapıdan geçip bu saraydan çık ve Salkım Püskül Ormanı'nın etrafından dolaşıp dağ yoluna çık ve oradan binicinin eşlikçi Kızgınkursak'ı Furn'le saklandığı terk edilmiş bölmeye ulaş. Eve, Kaan'a dön.

Kahrolası kalbini kır.

Nabzımı sakinleştirme çabasıyla "Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandım.

Omuzlarımı arkaya ittim ve sayısız pencerenin şehrin üstüne inen sert fırtınanın kudretini sergilediği atriyumun içinden geçen birkaç basamağı inerken adımlarımı yavaşlattım. Clode camlara karlar savuruyor, uzun etekli bahçıvanlar ışıltılı çiçek tarhlarının üstüne eğilmiş sapları kesiyor ya da yeni soğanlar ekiyordu.

Olay çıkmaması ve dikkati üstüme çekmemek için, kendimi koşar adım gitmekten alıkoyma çabasıyla, Gölge kökenli çiçeklerin insanı andıran kokusunu düzenli nefeslerle içime çekerek yumruklarımı sıktım. Bu güzel koku bile burayı içinde ölmemeyi umduğum şık ve göksel bir zindan havasından çıkarmaya yetmiyordu.

Dar bir merdivenden inip zeminin oldukça altında kalan hizmetçi kanadına ulaşınca özgürlüğümü ilan ettim. Soğuk obsidyen koridorlardan oluşan bu sonsuz labirentteki koşturmam, Dikenler ve ifadesiz saray işçileri tarafından sık sık kesiliyor, adımlarımı yavaşlatmak zorunda kalıyordum. Zeminin üstünde asil süpürgeler misali kayarak ilerleyen, kulaklarındaki çentiklerden hükümsüz oldukları anlaşılan süslü püslü kadınlar... Tyroth'un pençelerini Gölge'ye sapladığında getirdiği, tıpkı alanını işeyerek işaretleyen erkek bir ejderha gibi bir âdet.

Leş gibi bir koku bırakmak pahasına.

Nihayet iki yanını apliklerde yanan meşalelerin tuttuğu kapalı bir dolap kapısına ulaşınca koridorun iki tarafını kontrol ettim ve cebimden küçük bir şişe çıkardım. Roan bu güçlü karışımın içine her ne kattıysa, tıpasını çıkardığım anda çarpıcı kokusuyla sarsıldım. Keskin aromasına bakılırsa bir tür dışkı olmalıydı. Bunu düşünmemeye çalışarak karışımı avucuma döktüm ve kahverengi birikintiyi kapının tokmağına yaydım.

Daha önce çizdiğim runik sembol cızırdayarak eridi ve öfkeli bir tıslama koyverdikten sonra dumana karışıp yok oldu.

Kapının kilidi tıkırdadı ve tokmak dönerek açıldı.

Şişeyi cebime atıp içeri dâldım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Sırtımı kapıya yasladım ve derin bir iç çektim.

"Siktir,' diye mırıldanarak bileziğimi çıkardım. İçimden duvara fırlatmak geçti ama kendimi tuttum ve cebimden bir ay ışığı şişesi çıkarıp daracık dolabın içini aydınlattım. Işıltım kaşınmaya başladı, kabuklanan bir kâğıt gibi soyuldu ve daha yere düşmeden parçalara ayrılıp yok oldu.

Bembeyaz olmuş parmaklarımın altında, titreyen yumruğumun içinde duran bileziğe baktım...

O çapulcunun yemesine izin vermeliydim.

Aptal şeyi cebime attım.

Bakışlarım dolabın içinde dolaştı ve başının altında yastık yapılmış beyaz pelerinimle, ağzı bağlı hâlde ve gevşek bir ifadeyle yerde baygın yatan Ayda'yı buldu.

Ona yeniden giydirmek üzere olduğum boğucu çirkin elbiseden kat kat konforlu görünen gri renkli, mütevazı, yünlü iç çamaşırlarına baktım. Özellikle... Tyroth'un anlamamı sağladığı *durumu* düşünüldüğünde.

İç geçirerek karnının belli belirsiz yuvarlaklığına baktım. Henüz çok belirgin olmasa da fark etmediğim için kendime kızdım ve başımı sallayarak yanına çömeldim.

Ağabeyimi iyi tanırdım. Nelere muktedir olduğunu bilirdim. Burası Ayda ve yavrusunun parlak bir geleceklerinin olacağı bir yer değildi.

Burası yılanların mutluluğu uykudayken öldürdüğü bir yerdi. Genç prenseslerin uyku zamanının ortasında yataklarından koparıldığı, zorla yabancı canavarların sırtına bindirilip uzak şehirlere uçurulduğu, bir kantaşı yumrusu muamelesi gördüğü bir yer.

Para gibi.

Burası yeni annelerin, doğum yaptıkları kanlı çarşafların üstünde can verdiği bir yerdi. Sırların dünyayı zehirleyecek çürüme seviyesine ulaşana kadar kokuştuğu bir yer.

Dişlerimi sıkarak öne eğildim ve ay ışığı şişesini raflardan birine, cilalama bezlerinin arasına koyduktan sonra elbisemin korsesini çözmeye koyuldum ve nihayet çekip çıkarınca rahat bir nefes aldım. Yaratıcıların kahrettiği bu şeyi bağladığımdan beri ilk kez ciğerlerimi tam anlamıyla doldurabilmiştim.

Deri giysilerimi kuşandıktan sonra Ayda'nın ellerini ve ağzını nazik hareketlerle çözüp elbisesini giydirdim. Pelerinimi başının altından çekerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Bakışlarım yüzüne, bana bakan koyu mavi gözlere kaydı.

Öyle bir süratle yüreğim ağzıma geldi ki bir an nefes almayı unuttum ve ağzını açıp çığlık atmasını, basit bir sesle dünyayı başıma yıkmasını bekledim.

Ama çığlık atmadı.

İri gözlerinde korku yoktu. Panik, öfke de ya da kafa karışıklığı da. İnce bir gözyaşı tabakasının arkasından bana dikkatle bakan iki göz küresi, bana onun tenine bürünmüşken belki de paylaştığımız tek şeyin *benzerlik* olmayabileceğini düşündürdü.

O kalp kırıcı yolculukta onun ruhu da benimle gelmiş olabilir miydi?

Bakışları Elluin'in günlüğünün bağlı durduğu kaburgalarıma çevrilince kanım buz kesti.

Sanırım cevabımı aldım.

Gözlerini kapadı ve elini kaldırıp karnının üstüne bir kalkan gibi koyarken kirpiklerinin arasından bir damla yaş süzüldü. "Beni öldürmen gerekmiyor," diye fısıldadı, kirpiklerini aralayarak. "Kimseye bir şey söylemem."

Söylemeyeceğini biliyordum.

Aklı başında hiç kimse bu günlükteki sözcükleri okuduktan sonra madalyonun ahlaklı tarafını seçmeden duramazdı. Tyroth, Ayda'nın doğmamış çocuğunun babası olabilirdi ama Elluin doğuştan Gölge'nin kraliçesiydi. Tarih Kyzari'nin büyüdüğünü görememesinin nedeninin doğum sonrası kanaması olduğunu yazıyordu ama ben buna inanmıyordum.

Ayda'nın inandığından da şüpheliydim.

Bu rezil durum, ucu hâlihazırda obsidyen tahtın sahibi olan erkeğe uzanan bir lekeydi.

"Asla öyle bir şey yapmam." Elimi pelerinimin cebine uzattım ve dolgun bir kantaşı kesesi çıkardım. Dünyanın bu kısmında küçük bir taverna almaya yetecek bir paraydı. "Ama buradan gitmen için ısrar etmek zorundayım," dedim, soğuk elini tutup parmaklarını kesenin etrafına kapatırken. "Arithia'dan git. Kendine güvenli bir yer bul, Tyroth'tan olabildiğince..."

"Yapamam." Elini elimden, keseden çekti.

Kaşlarım çatıldı. "Yapamaz mısın... *Yapmaz* mısın?"

Gözlerinden yeni yaşlar akmadan önce uzun bir sessizlik oldu. Sonunda "Gitmelisin," diye fısıldayınca omurgamdan yukarı bir ürperti tırmandı.

Anlaşıldı.

Doğrularak pelerini omuzlarıma sardım, başlığını kaldırdım ve deri giysilerimin tamamen gizlendiğinden emin olmak

için düğmeleri ilikledim. "Öyleyse muhtemelen senin sonun da ölüm olacak. Tıpkı Elluin gibi," diye mırıldanarak kantaşı kesesini attım.

Kese, Ayda'yı irkilten sert bir *tak* sesiyle yere düştü. Ya da belki de sözlerim kafasına dank etmişti.

İyi.

Kulağındaki çentiğe manidar bir bakış atarak "Bu dünya kadınlara, piçlere ve boncuksuzlara iyi davranmaz," diye devam ettim. Sonra ay ışığı şişemi raftan alıp cebime sokarak ikimizi de karanlığa gömdüm. "Bunu sakın unutma."

Kapıyı açıp çıktım.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

@ayisigikitap

4. BÖLÜM

Raeve

Kolumu arkaya attım, sonra yukarı kaldırdım ve yumruğumu buza indirdim ama *bana*

mısın

demedi.

Bir yumruk daha. Bir tane daha. Elimdeki ince kemiklerden ve kirişlerden dirseğime akan acı, göğsümde kükreyerek fokurdayan öfkeyi daha da şiddetlendirdi.

Her şeyi denemiştim. Bilincimi sadece buz karşısında bükülecek bir bıçak kadar keskinleştirmiştim. Sonra köreltip yolumu açacak bir balyoza dönüştürmüş ve buzla kaplı uçsuz bucaksız düzlükte daha zayıf, daha ince olabilecek bir alan aramıştım.

Hiçbiri işe yaramamıştı.

Hatta Öteki'min koruyucu dürtülerinin onu buzun altına geri çekeceğini ve içinden tırmanıp çıkabileceğim bir çatlak açacağını umarak *boğuluyor* gibi bile yapmıştım.

Yanılmışım.

Ya umurunda değildi ya da bilincimin bu sulu mezarın içinde var olmak için oksijene ihtiyacının olmadığının son derece farkındaydı.

Hem parmak boğumlarımı hem serinkanlılığımın son kırıntılarını paramparça eden bir darbe daha.

"SİKTİİİR!

Planım oldukça özenliydi. Titizlikle detaylandırılmış bir işkence ziyafetinde intikam açlığımı giderdikten sonra, Rekk'in bağırsaklarını ağzına tıkayacak, burnunu sıkarak ve bir yandan ona sonunun *tam olarak* neden bu kadar vahşice olduğunu hatırlatarak nefessiz kalıp ölmesini izleyecektim.

Güzel, mucizevi Essi'mi öldürdüğü için.

Liri'ye öldüresiye işkence yaptığı için.

Ta ki Öteki'm, kendisi tuzağıma düşürdüğüm o bok çuvalına kim bilir neler yaparken benim tortop olup dibe çökmemi beklercesine, beni taşlarımdan biri gibi buraya kapatana kadar.

Bir dakika.

Cevap bu muydu yoksa? Batmak?

Olduğum yerde döndüm ve etrafıma baktım. Çok aşağıdan gelen, ışıltılı bağırsaklarını her yere saçmış, ezik bir yıldız olduğu hissini uyandıran benekli ışık dışında karanlıktı.

Gözlerimi kıstım ve bakışlarımı ışıltılı beneklerin arasında dolaştırdım.

Belki de orada kendimi buradan kurtarmak için kullanabileceğim bir şey vardı. Normalde hesaba katmayacağım bir seçenekti ama Öteki'm burada, aşağıda değildi. Yukarıda katliam yaratıyordu. Muhtemelen Rekk Zharos'un etiyle kendine ziyafet çekiyordu.

Buzun altına attığım bütün o boktan şeyleri düşünerek kaşlarımı çattım. Bir daha görmek istemeyeceğim şeyler... Asla. Ama çok derine dalmadığım sürece sorun olmazdı. En azından teoride öyleydi.

Siktir et.

Buzu ayaklarımla iterek soğuk suyun derinliklerine daldım, uzun ve ışıltılı bir şey parmaklarımın arasına dolanıp beni duraksatana kadar peş peşe kararlı kulaçlar attım. Elimi kendime çekip çevirdim ve boyumdan daha uzun, gümüş saç teline gözlerimi kısarak baktım.

Tenim ürperdi.

Bu rengi Kaan'ın yatak odasının altındaki mezarda görmüştüm. Duvarın güney tarafındaki gökyüzünde, bazen çok sevdiğim o yamuk aya karışan aurora şeritlerinin arasında. Rüyalarımda ve içimi sızlatan anı parçalarında görmüştüm; soluk kirpiklerin çerçevelediği süt beyazı gözlerle birleşen ışıl ışıl bir ten...

Hayır.

Bu düşünceyi kafamdan attım, o ince teli kendimden uzaklaştırdım ve kendimi bilinmeyenin biraz daha derinlerine doğru ittim.

Buza vurabileceğin bir nesne bul. Buradan kurtul. Vücudunun kontrolünü geri al. Rekk'in, o pisliğin son anlarını uyanıkken gördüğü bir kâbusa çevir.

Uzaktaki benekli ışık büyüdü ve kasvetin arasından dışarı uzanan, bir araya toplanmış altıgen buz sütunları şeklini aldı. Aytüylerinin yumurtlama alanı Netheryn'in üstündeki karanlığın içinde süzülüyormuşum gibiydi. Düşünmeyi reddettiğim bir şey daha.

Fazla derinine inmeyi reddettiğim...

Kendimi biraz daha ileri ittim. En ortadaki, diğerlerinden daha kısa olan ve uzun olanların etrafını çevrelediği geniş sütun beni kendine çekiyordu.

Çok kullanılmış bir yumurtlama tüneğine özgü içbükey çukuruna ve o çukurun içindeki büyük hazine yığınına odaklandım. Büyük kısmı gümüş yumurta biçimindeki taşlar nefesimi kesti. Hızla dönüp yüzeye çıkma ve serbest bırakılmayı sabırla bekleme ve buraya bir daha hiç dönmeme isteğiyle doldum.

Belki de parmak uçlarım Rekk'in gözlerini yuvalarından oymak ve sonra kahrolası kalbini delmek için bu kadar kaşınmasa öyle yapardım.

Öfkeli bir iç çekişle daha yüksek sütunlardan birine doğru ilerledim ve kenara kaydım. İşe yarar bir şey bulma umuduyla sütunların arasında kalan karanlık boşluklara bakarken, biçimlerini hayal meyal seçebildiğim şeyi görebilmek için gözlerimi kıstım.

Taşlar.

Binlerce taş, oyukların arasına uzun zaman önce unutulmuş çöpler gibi sıkışmıştı. Benim taşlarım, yosun tutmuş yuvarlakların her biri, bir daha görmeme niyetiyle kaldırıp attığım bir âna ya da anıya aitti.

Özellikle sivri bir tanesi gözüme takıldı. Essi kollarımın arasında hareketsiz yatarken aşağı yuvarladığım taştı bu.

Essi kollarımda cansız yatarken...

İrkilerek gözlerimi kaçırdım.

Siktir. Oraya inemezdim.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Yumruklarımı sıkarak suyun akıntısıyla dalgalanan ışıltılı yosunlarla kaplı, yumurta biçimindeki taş yığınına dikkatle baktım. Aralarına sıkışmış uzun, sedefli dişi fark edince kaşlarım çatıldı. Görebildiğim kadarıyla ayağımdan daha uzundu ve buzu kırabilecek kadar sağlam görünüyordu. Gerçi onu buraya attığımı hatırlayamamam oldukça tuhaftı.

Onu buraya benim atmadığımı bilen yanımı duymazdan geldim. Bu tuhaf, darmadağınık yapbozun parçalarını birleştirip onu taşınamayacak kadar büyük, yuvarlak ve ağır bir şeye dönüştüren yanımı...

Yarığın üstünden atlayıp üstü törpülenmiş buzdan yamaca indim ve devasa yuvanın derinliğine kaydım. Rygun'ın içine kıvrılabileceği kadar büyüktü ama muhtemelen tam sığamaz ve kenarlardan dışarı sarkardı.

Açı yumuşadı, biraz daha yaklaştım ve durumu değerlendirmek için boyu neredeyse benimkini aşan hazine yığınının önünde duraksadım. Benim çöp gibi atılmış taşlarımın aksine, bunlar sevgiyle biçimlendirilmiş gibi görünüyordu. Özenle korunmuşlardı.

Özenle bakılmış.

Bu düşünceyi derhâl bir böcek gibi ezdim.

Dişi yerinden kurtarabilmek için en azından bir tanesini oynatmak zorundaydım. Büyük talihsizlikti çünkü bir başkasının hazinesini kurcalamak, onu sinirlendirmenin garantili yollarından biriydi.

Yığının etrafında dönerek en iyi açıyı aradım. Seçeneklerimin, çok iyi planlanmış monoloğumu bilinci *kısmen* açık bir Rekk'e dinletme şansımdan bile daha az olduğunu fark ettim.

Bana bir kömür yumrusunu anımsatan kadife görünümlü taşı mı oynatmalıydım, yoksa ulaşmanın biraz daha kolay göründüğü gözyaşı damlası şeklindeki mavi kristali mi?

Siktir et, uzun uzun düşünecek zaman yok.

Gümüş rengi yosun tutamlarını kenara itip elimi yarığın içine uzattım, gözyaşı biçimli taşı kavrayarak çektim. Suyun içine bir hıçkırığı anımsatan hoş bir şarkı sızdırarak yerinden oynadı. Tanıdığım bir sesin söylediği, tenime işleyecek kadar derin bir yasla dokunmuş bir şarkıydı. Kan dolaşımıma karışacak kadar etkileyiciydi.

Kalbimin kıyılarına vuracak kadar...

Kristali ciyaklayarak öyle büyük bir telaşla elimden fırlattım ki suyun içinde bir kavis çizerek yarığın içine gömüldü; zaten dolu olan ciğerlerime buz gibi sular doldu. O yavaş ve hüzünlü ezgi benliğime musallat olmuştu; zihnime hiç istemediğim bir hüzün tohumu gibi yerleşiyordu.

Rayne'i dinlememenin bir nedeni vardı. Onun dilini anlamaya yer açmak istemiyordum. Ama şimdi bir kısmı, muhtemelen iltihaplanacak pis bir kıymık gibi oraya saplanıp kalmıştı.

Buradan nefret ediyorum.

Gırtlağımdaki istenmeyen tıkanıklığı zorla bastırdım, boynumu bir o yana bir bu yana çevirerek kütürdettim ve karşımdaki yığına baktım.

Diğerlerine dokunmamak kesinlikle en iyisi olacaktı. Neyi yerinden oynatacaklarını kim bilebilirdi?

Bu kez daha büyük bir dikkatle kolumu delikten içeri uzattım ve fildişi rengi, pürüzsüz dişi tutup çektim.

Yerinden kıpırdamadı.

Dişlerimi sıktım, harcadığım çabanın arkasına bütün öfkemi ve çektiğim intikam susuzluğunu katarak tekrar asıldım. Diş hiç beklemediğim bir şekilde, aniden yerinden çıkınca arkaya savruldum. Yumurta şeklindeki taşların birkaçı çarpmanın etkisiyle yerlerinden oynadı. Biri geri çekilen koluma sürtündü, yosun sürgünleri beni bir Aytüyü kuyruğu gibi yumuşacık okşayarak beni bir...

başka bir yerin

kursağından içeri fırlattı.

Kendim değil, daha büyük bir şey olduğum bir yere.

Daha güçlü.

Kürek kemiklerimden yayılan esnetici bir güçle dolu, *öfkeli* bir şey. Göğsüm, gırtlağıma doğru yakıcı bir iz bırakacakmış gibi hissettiren buzdan bir ateş sarmalıyla şişerken...

Öteki

Geçmiş

Öteki bir pus bulutunun arasına daldı ve deriyi yırtıp geçecek kadar keskin bir ciyaklamaya dönüşen boğuk bir çığlık koyverdi. Yumurtlama sütununa sinsice sokulan ve en kıymetli yumurtasını alan genç periyi katletme niyetini ilan eden bir çığlıktı.

Çok uzun süre –eşi öldürülüp kanı zemine boşaldığından beri– üstünde oturmuş olabilirdi ama nihayet içindeki hayatı algılayabiliyordu. Ona içindeki mistik lifin gümüş bir telini bağışladığından beri, hayat *nihayet* kıpırdanmaya başlamıştı.

Ve şimdi gitmişti.

Öfke gırtlağından yukarı doğru patlayıp açık ağzından dışarı akarken pusun arasından kurtuldu. Mavi alev, uzun zaman önce ölmüş bir başka Aytüyü'nün kurduğu yüksek yumurtlama tüneğine çarparak patladı ve paramparça olarak sessizliği bozdu.

Hırsızı dişlerinin arasına kıstırana ve onu çırparak kalp atışını durdurana kadar Öteki'ye rahat yoktu. Sonra etini kemiklerinden şerit şerit ayıracak, kendine ziyafet çekecekti. Kanını kana kana içip kalıntılarının soğuyarak taşa dönmesini bekleyecek ve sonra onu ezerek un ufak edecekti.

Onu bir bulabilse...

Uzaktan bir bağırış duydu. Bir tangırtı. Öteki'nin tüylerini diken diken eden, belkemiğine bir ürperti salan bir dizi hayvani feryat.

Öteki, sesin peşine düştü, yan yatarak döndü ve yumurtlama alanının büyük kısmının üstünü örten bir başka pus örtüsünün arasına daldı.

"*Defolun, korkunç canavarlar!*" Patırtının arasında yankılanan tiz ses, Öteki'nin kalbinin teklemesine neden oldu. "*Bizi rahat bırakın!*"

Pus, buzdan bir çıkıntıyı seçeceği kadar açılınca dünyanın bu kısmı için fazla genç, küçük bir peri gördü.

Ona hayat verenlerle birlikte, perilerin hassas tenlerini korumak için sarınmayı alışkanlık edindiği kürklere sarılı hâlde taş bir yuvada olmalıydı. *Burada,* etrafı eceltelekleri tarafından kuşatılmış küçük bir kar yuvasını korumaya çalışıyor olmamalıydı. Isırılması can acıtan, karın içinde kazılmış yuvaları yağmalayan, başlıca avları daha savunmasız yaratıkların yeni doğmuş yavruları olan, çok uluyan şıngırtılı ve dikenli yırtıcılardı onlar.

Öteki'nin kendini diş etlerine saplanmış dikenleriyle sık sık bulmasının başlıca nedeniydi.

Yavrunun duruşunu gözlemledi. Minik ayakları savaşa hazırlanır gibi iki yana açıktı, öfkeli ama aynı zamanda korkulu gözleri o kadar maviydi ki Öteki'nin göğsünde dalgalanan alevden dövülmüş olmaları şaşırtmazdı.

"*Gidin buradan!*" diye haykırdı sesi titreyerek. Sivri dişlerinin ya da pençelerinin yokluğunu telafi etmeye çalışır gibi tuttuğu hançeri ileri doğru itti. "*Yoksa bunu kullanırım!*"

Öteki, perinin dişlerini göstermesine ve tehdit sözcükleri savurmasına rağmen korkuyormuş gibi elinin titrediğini fark etti.

Kanatlarını toplayarak alçaldı ve hava akımlarıyla bir bütün olarak hareket ederek, derisine çarpan ve çığlık atan seslerden kaçınarak iyice yaklaştı. Bir pus dalgasını daha yarıp geçti ve dikenli yırtıcıların en büyüğünün, perinin silahını yaratığını pürüzsüz alt karnına sapladığı anda bir ulumayla öne atıldığını gördü.

Yavrunun yüzüne koyu renkli kan püskürdü.

Yaratık başını yana yatırarak miyavlar gibi bir ses çıkarınca yavru perinin gözlerinde bir şey paramparça oldu. Avı yere düşerken hıçkırdı.

Ölmüştü.

Geri kalanlar ağlamaklı sesler çıkararak pençeleriyle karı tır-

malıyor, uzun dillerini bir uzatıp bir geri çekiyorlardı. Niyetleri çok açıktı.

Tek vücut hâlinde yaklaş. Etkisiz hâle getir. Öldür.

Öteki'nin hiddetlenen güdüleri onu ilerlemeye itti. Onu koruması için kükrüyorlardı.

KORUMASI İÇİN.

Öteki, kanatlarını toplayıp vücuduna yapıştırdı ve dalışa geçti. Sonra kanatlarını iyice açarak ileri doğru atıldı, yere indi. Hareketi, gümüş derisine sertçe çarpan bir kar patlamasına neden oldu ve besin zincirinin en tepesinde olmadıklarını geçici bir süre unutan yaratıkları afallatarak ciyaklamalar eşliğinde kaçışmalarına neden oldu.

En tepede Öteki vardı.

Yavru ciyaklamadı, irkilmedi ya da kaçmaya çalışmadı. Dizlerinin üstüne düşerek açıklığın önünü kapatırken hüzünlü bakışları hâlâ öldürdüğü yaratıkta ve altında gittikçe büyüyen birikintideydi.

Öteki, boynunu uzatarak döndü ve içindeki bütün öfke ve kederin, yuttuğu her şeyi katleden bir mavi öfke aleviyle göğsünden taşmasına izin verdi.

Böyle şerefsiz rakipler için son derece yerinde bir son.

Dikenli bedenleri aleviyle ve pençelerinin vahşi darbeleriyle paramparça ederken bir anda küçük perinin belki de can almaktan hoşlanmıyor olabileceğini akıl etti. Gözlerindeki bakışın ve silahı yaratığın göğsünden kayarak çıkarken koyverdiği hüzünlü sesin açıklaması bu olabilirdi.

Çoğu peri can alırken böyle hissetmezdi, kanlarını toprağa akıtmak için ejderhaları seve seve yere çivilerdi. Onların, tıpkı Öteki'nin sevgili eşi gibi, o büyük karanlığın içinde huzur bulmalarına engel olurlardı. Doğrusu tuhaf bir durumdu.

Ancak o yavrunun bakışları... Son canavarın yere serilmesinden çok sonra bile alev üflemeye devam eden Öteki'nin zihninde yankılanıyor, ona geçmişi hatırlatıyordu. Ejderhaların, bunu hak edecek kadar cesur ve ahlaklı olan biriyle bağ kurmak için *yanıp tutuştuğu,* bu tür bağlardan korkmadığı zamanları...

Öteki bu düşünceyi zihninden atarak ateşini söndürdü ve etrafındaki enkazı süzerek olduğu yerde dönerken hırladı. Bedenler alevden infilak ederek karın üstüne saçılan donuk kırıklara dönüşecek kadar etkilenmişti.

Öteki, eserinden hoşnut kalarak kar yuvasına döndü ama küçük peri artık girişi tutmuyordu.

Durdu.

Açıklıktan dışarı yayılan gümüş rengi ışık onunkiyle birleşiyordu. Öteki'nin sayısız aurora doğuşu ve batışı boyunca etrafına kıvrıldığı bir yumurtanın çatlak kalıntılarından yumuşak bir ciyaklama yükseliyordu. Derken yumurtanın içinden çıkmaya çabalayan yavrunun nefesinin ve minik ciğerlerini çalıştırma gayretinin hırıltısı duyuldu.

Bir kabuk parçası daha kırılıp karın içine düştü; sanki gökyüzündeymiş gibi büzülmüş, hâlâ şeffaf bir sıvıyla kaplı gümüş rengi, güzel yavru göründü. Nasıl bitecekse öyle başlıyordu... Hep böyle olurdu.

Yavru kıpırdandı. Başını birazcık kaldırdı. Kanatlarını esnetmeye çalışınca kabuk biraz daha aralandı ve esinti tatlı, derimsi kokusunu Öteki'nin açık burun deliklerine taşıdı.

Dişiydi.

Bir kız.

Ağır bedeni, kanatları iki yana açık hâlde yere indi.

Öteki'nin göğsünde kocaman ve sıcacık, yabancı bir his büyüdü. Yavrusunun narin boynunu ve henüz tam gelişmemiş kaslarına ağır gelen başının titremesini izlerken içi o duyguyla doldu. Daha önce hiç yaşamadığı bir sevgi türüydü bu.

Mümkün olabileceğine ihtimal vermediği bir sevgi.

Yavru tembel bir tavırla göz kapaklarını kaldırırken Öteki, yavrunun koyu renk ve atalarının sayısız ışığının benekleriyle süslü gözlerini gördüğü anda kalbinin sıkıştığını hissetti.

Çok güzeldi.

Karın üstünden gözleri birbirine kilitlendi ve yavru öttü.

Öteki'nin göğsündeki his, kaburgalarını kıracağından endişe duyacağı kadar büyük bir boyuta ulaştı. Gırtlağından ağıta benzer bir ses yükseldi.

Ben de seni seviyorum, Tatlı Şey.

Bakışları kar yuvasının içinde yat yatmış, açık renk saçları dağılmış erkek periye kaydı. Bu peri yuvasına saldırmıştı ama perinin koruyucu duruşunu gördükten sonra, Öteki artık onu yutma arzusu duymuyordu. Erkek peri kolunu yavrunun yumurtasından geriye kalanların etrafına sarmış, yavrunun kendini yumurtadan tamamen kurtarabilmesi için kabuk parçalarını

ayıklamaya çalışıyordu. Yavru küçük ve biçimsiz kanadını artık ona çok sıcak ve dar gelen yapış yapış zardan dışarı uzatarak kanbağını kısmen kopardı.

"Çok üzgünüm," dedi erkek peri, hıçkırarak. O iki kelime hüzünden öylesine ağırlaşmıştı ki.

Öteki, başını yana yatırdı.

Erkek perinin sözcüklerini daha büyük ve korkutucu ağzıyla yeniden biçimlendirebilse, ona anlamadığını söylerdi. Yavrusu yumurtasından çıkmıştı. Üzüntüye yer yoktu, ortada kutlanacak bir *hayat* vardı.

Yavrusunun kokusunu doğru dürüst alabilmek için biraz daha sokulmaya ve başını yuvardan içeri uzatmaya hazırlanırken fark etti ki...

Ufaklık nerede? Bu korunaksız yuvayı ve içindekileri savunmak için can alan o küçük peri?

Umarım ezilmemiştir...

Öteki, yerden yükselerek başını karnının altına doğru eğdi, pençelerine ve etrafındaki katliamın arasından savrulan kuyruğuna baktı. Belkemiğinden çıkan uzun tüylerin tuhaf bir hisle çekildiğini hissetti.

Öteki taş kesildi.

Yoksa...

Bir şey bacağının yukarısını dürtüyordu. Bir çekiş hissi ve ardından derisinin üstünde biraz daha kıpırtı hissetti.

Meraklanan Öteki, başını arkaya çevirince kürek kemiklerinin arasına tünemiş küçük periyi gördü. Hızlı hızlı soluyordu ve hâlâ aldığı canın kanıyla kaplıydı. Açık renk elleri artık titremiyordu, Öteki'nin tüylerine sımsıkı yapışmıştı. Hatta ona o kadar sıkı tutunuyordu ki Öteki avuçlarında atan nabzının pıtırtısını hassas tüylerinde hissedebiliyordu.

Yavrunun kararlılıktan ışıl ışıl parlayan gözlerine baktı.

"Shuile!"

Uç.

Öteki ofladı.

Parmakları uçuşun gücüne dayanamayacak kadar güçsüz olan bu küçük, kırılgan şey onun sırtında dondurucu ve amansız göğe yükselmek mi istiyordu?

Öteki, sırtında yükle uçmazdı. Asla. Hiç kimseye teslim olmazdı, hele bu kadar kırılgan bir şeye asla.

Sırtındaki yavruyu yumuşak karın içinde düşürme çabasıyla homurdanarak silkindi. Onu küçük kalbinin hızla çarpmasının kızarmasına sebep olduğu yanaklarıyla aynı tüylere sıkı sıkı tutunur hâlde bulunca kafası karıştı.

Dişlerini sıkarak "*Shuile!*" diye ciyaklarken ufaklığın yüz hatlarını daha yoğun bir kararlılık sarmıştı.

Bu kadar küçük bir yaratığın ağzından çıkan bu büyük kelime, sanki Hava Tanrıçası dinliyormuş gibi sessizliği titretmişti.

"*Shuile! Shuile! Shuile...*"

Belki de onu sırtından atmanın ve çığlıklarını kesmenin tek yolu budur.

Öteki, gözlerini kocaman açmış erkeğin kollarının arasında korunan yavrusuna baktı ve derinden gelen, alçak sesli bir haykırış koyverdi.

Kanatlarını kaldırıp indirerek kendini göğe düşen bir ejderhayla yarışacak bir güçle iterken Ufaklığın ellerinin kayarak karın üstüne düşmesini bekliyordu. Düşmediğini görünce telaşlandı ve her birkaç kanat çırpışından sonra, hâlâ tutunuyor mu diye arkasına baktı.

Şaşkınlığı gittikçe büyüyordu.

Pus onları yuttu. Öteki, kanatlarını var gücüyle çırparak buz gibi havada gittikçe yükseldi.

Öteki, küçük perinin ölümüne düşmesini istemiyordu. Olur da elleri artık tutmazsa onu havada yakalayacaktı. Öteki'nin kıymetli yumurtasını korumak için döktüğü kanı takdir ettiğini göstermek için onu zemine, ait olduğu yere geri götürecekti.

Ancak kanatlarını ne kadar sert çırparsa çırpsın ne kadar hızlı alçalırsa alçalsın ya da dönerse dönsün, Ufaklık bana mısın demiyordu.

Şeritler yükselip tekrar alçalırken bile.

Bir fırtına kopup onları her yönden dövdüğünde, yavrunun koyu renk tüylerini bir don tabakası ve kar öbekleriyle kaplarken bile.

Öteki, aylara dünyanın daimî tutuşunun onu boşladığını hissedecek kadar yakın uçarken ve atalarının ışığı kanatlarını boyarken, onu kıvrılıp aralarında istirahate çekilmeye çağırırlarken bile.

Şeritler bir kez daha yükseldi; öyle yakınlaştılar ki Öteki, çok uzun zaman önce yaptıkları gibi üzerine sıçrayıp postunu gümüşe boyayacaklar mı diye merak etti.

Ama yapmadılar.

Ufaklık şarkı söylemeye başlarken biraz ötesinde dans etmekle yetindiler. Şeritlerin hareketleriyle alçalıp yükselen yumuşacık bir

şarkıydı bu. Sanki Ufaklık, onların dansını öyle güzel bir güzellikle tercüme ediyordu ki bir anlığına Öteki, akıntıya bıraktı kendini.

Çırpınmıyordu.

Sadece *dinliyordu.*

Şarkı ruhuna sesleniyordu. Tıpkı yumurtasının çatlama vakti çoktan geçip gitmişken bile etrafına kıvrılma arzusu gibi, onu kendine doğru çekti. Nihayet anlamaya başladığı o kozmik şarkıyla içini dolduran gümüş özden, bir gün yumurtasına da bir parça sunabilme isteğiydi bu; son bir umut dalgası.

Onu yıldızların arasında ebedî bir yuva bulma özlemi gibi kendine çekiyordu... *bir kün.*

Ama bu kün değil.

Kanatlarının arasına tünemiş, yumruklarını sıkmış hâlde sıkıca tutunan, dudakları soğuktan çatlasa da şarkı söylemeye devam eden o yeni anlamı yanındayken değil.

Nihai istirahatgâhlarına yükselmiş olanlara o kadar yakındılar ki Öteki o çok uzun ömründe ilk kez, üstelik pençesinden küçük bir yavruya teslim oldu. O küçük periyi bir anda kaybedecek çok şeyi olan birinin vahşi coşkusuyla koruma arzusuna yenik düştü.

Öteki, çılgın gibi çarpan kalbinin ritmini yavaşlatarak Ufaklığınınkine uydurdu. Aralarında, patlayan bir yıldızın coşkusuyla bağ kurulurken iç geçirdiğini duydu.

Ufaklığının hazır olmadığını bildiği için ona ateşinden vermedi. Ateşi onu içten dışa mahvederdi.

Ama onun dışındaki neredeyse her şeyi verdi.

Aralarında kurulan bağ iplikleri aracılığıyla, Öteki, Ufaklığın yaşadığı o soğuk şok dalgasını hissetti. Onun sıcacık, çiçek açan hayretini... Ruhunun coşkun gücünü ve kanını taşıyanlara duyduğu vahşi sevgiyi duyumsadı.

Onun o ahlaklı kalbinin şeklini, o devasa ve hırçın bir cesaretle dolu hâlini hissetti. Yavrusunun kusurlu doğumu için duyduğu ağır kederi duyumsadı; o küçük, hasarlı kanadının bilgisi, Ufaklığı yıktığı gibi Öteki'yi yıkıp geçmiyordu.

Kader sihirli şekillerde çalışırdı ve o sürgünler o anda bile planlar kuruyor, sayısız aurora doğuşu gelip geçene kadar anlaşılamayabilecek ya da gevşetilemeyebilecek düğümler atıyordu. Ama Öteki'nin bildiği bir şey vardı.

O ve Kıymetli Ufaklığı... En başından beri birlikte olmak için yaratılmışlardı.

6. BÖLÜM

Raeve

Bir şey ruhuma yumruğunu daldırmış ve pençelerini geçirebildiği her şeyi avuçlayıp çekmiş gibi, anı kopup gitti.

Kalbim hızla çarpıyor, zihnim tükettiğim her şeyin eğri büğrü parçalarına çarpıyordu.

Bu...

Ben...

Parmaklarım kılıca kenetlenmiş hâlde buz sütununu tekmeleyip kendimi yukarı ittim; parmaklarıma ve kollarıma dolanan gümüş iplik yığınının arasından yüzeye doğru hızla süzüldüm. Boğazım düğümlenmişti, *bir an önce* hava almalıydım. Yüzeye çıkmak için çabalıyor ama yumurta biçimindeki taş yığınının altında boğuluyordum.

Bariyere ulaşınca kılıcı ucu buzun içine gömülecek bir sertlikle yukarıya vurdum. İndirdiğim her darbeyle *–pat, pat, pat–* az önce emdiğim her şeyin lekesini çıkarma gayretiyle peş peşe vurdukça o küçük oyuktan etrafa saç teli inceliğinde çatlaklar yayıldı.

Yukarıda, görüntüsü çatlaklarla kaplanan buzun arkasında gizlenen büyük ve ışıltılı bir şey kıpırdandı.

Yüreğim ağzımda durdum, zaman uzadıkça uzadı. Kollarımda ve bacaklarımda ne kadar tüy varsa diken diken oldu.

Şekil büyüdü, sanki...

Gittikçe yaklaşıyordu.

Siktir.

Cam içeri doğru öyle bir güçle patladı ki bir anda kendimi buz kırıkları, gümüş iplikler ve çalkalanan su girdabının içinde buldum. Nabzım âdeta kükrüyordu.

Suyun ritmik dönüşünü hissederek yüzeye ulaşmak için çırpındım. Aralıksız bir *pat-pat, pat-pat* sesi. Öteki'm altımdaki

gölde çırpılan kanatların tanıdık ritmiyle hareket ediyormuş gibi...

Ayaklarımı daha sert çırptım. Daha hızlı yüzdüm. Sivri buz parçalarının yanından geçip can havliyle kayalık kıyıya doğru ilerledim; sivri taşların üstünde sendelerken aşağıya bakacak cesaretim yoktu. Başımı döndürecek bir süratle tırmandım.

Özgürlüğümü kutlamadım, bir yanım hâlâ o soğuk, sessiz diğer yerdeydi. Hâlâ nabzımın bir başkasına bağlı olduğu o sonsuz siyahlığın içinde süzülüyordu.

Kocaman kalbi sıcaklıkla tıka basa dolu küçük bir kız.

Kaburgalarımdan yukarı tırmanan bir uyanış, kürek kemiklerimin arasına tüneyerek pençelerini tenime ve belkemiğime geçirdi.

O gümüş rengi Aytüyü, mavi gözlü, siyah saçlı çocuğu içindeki iyiliği hissettiği için seçmişti. Kaçmak yerine sevdiklerini canla başla koruduğu için.

Saklanmak yerine...

Bu kadar büyük bir güç, cesaret ve yüreklilik taşıyan bir çocuk... İleride nasıl bir korkağa dönüşeceğini bilse, kim bilir ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrardı.

7. BÖLÜM

Acı rüzgâr ve iri kar taneleri arasında, kalbim birbirine çarpan dişlerimin ritmiyle bir atarak Arithia'nın dik sokaklarında hızla ilerlerken Clode ve Rayne savaşa tutuşmuş olabilir mi diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bunun için ikisine de küfrettim.

Tepede minik aylar gibi sallanan, muhtemelen daha önce hiç görmediğim ileri düzey runik sembollerin havada tuttuğu, ışık saçan küreler olmasa, elimin ötesini bile göremezdim.

Tyroth'un, Üçlü Konsey'in ebedî kayırmalarına karşılık himayesi altında tuttuğu ve başka hiç kimsenin yazamadığı güçte büyüler yazan genç bir yeteneği elden çıkardığına dair bir dedikodu duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum.

Sanırım doğruydu.

Takip edilmediğimden emin olmak için omzumun üstünden arkama bakarak bir köşeyi dönmemle, yüzümün derisinin soyulduğu hissini uyandıracak kadar sert ve soğuk bir esintiyle burun buruna gelmem bir oldu. "Ya-yaratıcılar aşkına," dedim, dişlerim birbirine çarparak. Başlığımı biraz daha öne çektim. Henüz fırtınaya meydan okuyarak sokaklarda dolaşan tek bir insan dahi görmemiştim. Aç kalmış alevler gibi titreşen tek tük ışıklı pencereler dışında herhangi bir *hayat* belirtisi de.

İliklerime kadar ürperdim.

Burası çok güzeldi. Özenle yaratılmıştı. Ama mezar hissi uyandırıyordu.

Obsidyen taşından yontulmuş uzun, sivri tepeli binaların arasına sıkışmış bir merdivendi, her nefeste kurumuş ciğerlerime dolan can acıtıcı havaya söverek koşar adım indim. Bu kahrolası yerin büyüklüğüne lanetler okuyordum. Bir anda kendi içine

kapanıp öfkeli bir canavarın sivri dişlerine dönüşüverecek gibi görünen yapılarıyla beni tek lokmada yutabilecek süslü bir labirente benziyordu.

Burada olmak, bu tipiyle güreşmek istemiyordum. Sıcak ve nemli kuzeyde, evde, yapmam gereken korkutucu konuşmaları arkamda bırakmış olmak, köhne bir kumar ininde oturup sert alkollü içki kadehlerini küfelik olana kadar peş peşe devirmek ve dünya daha önce sandığımdan bile boktan bir yer değilmiş gibi yapmak istiyordum.

Bir köşeyi daha döndüm ve nihayet Arithia'yı çevreleyen yüksek, siyah duvara ulaştım. Buz gibi bir bitkinlik ve rahatlama hissiyle yere yığılmamak için kendimi zor tuttum.

Hışırdayan kuş tüylerinin sesini duyunca az kalsın korkudan altıma edecektim. Ön pençelerini altına toplamış bir hâlde duvarın üstüne tünemiş devasa Kızgınkursak'ı görmek de korkumun azalmasına pek yaramadı.

Durdum.

Hayvan, üstünde biriken kar tabakasından silkinerek kurtuldu. Göğsünü saran eyer atkılarını fark edince içim bir nebze rahatladı.

Vahşi değildi.

Başını istirahat pozisyonunda öne uzatsa da kırmızı gözleri beni rahatsız edici bir merakla süzüyordu.

Tüneğinin altındaki duvara, ölü bir salkım püskülün taşa kök saldığı yere baktım. Ağacın incecik dal kalıntıları, gözetimsiz tek çıkışın –ki bahsi geçen gözetimsiz çıkış sadece ılık kana meyilli aç runik sembollerin harekete geçirilmesiyle açığa çıkan bir sırdı– soluk tenli nöbetçisi gibi duruyordu.

Duvarın üstündeki canavarı süzerek elimi cebime attım ve oraya zulaladığım kolk kanı şişesini el yordamıyla buldum. Uyuşuk parmak uçlarım ince kesiklerin acısıyla sızladı. "Kahretsin," diye mırıldanarak karın içine düşürdüğüm kanlı cam kırıklarını topladım. Kırılan bir şişenin kalıntılarıydı bunlar.

Ne yazık ki.

Bıçağımı çıkarıp avucumda kaydırdım. Parmaklarımla acıyan yeri sıkarken bir sıcaklık birikti.

Gözlerimi meraklı ejderhadan ayırmadan, geniş göğsünden yükselen boğuk uğultuyu yok saymaya çalışarak duvara

yaklaştım. Çıkardığı ses, binicisi yakınlarda olmayan bağlı bir ejderhaya yaklaşmanın genellikle tehdit olarak görüldüğünün bir hatırlatıcısıydı.

Benim açımdan bakınca, kanım akıyordu. Ve kanı akan şeyler, kanı akmayan şeylerden daha az ürkütücüdür. En azından ıslak elimi taşa sürerken kendime böyle söylüyordum.

Kanım pıhtılaşarak daha önce görünmezken şimdi tıslayan ve buharlar çıkaran runik sembollerin şeklini aldı.

Dişlerimi sıktım ve sembollerin beni kıçımın üstüne indirip hevesli bir öğün gibi görünmeme neden olacak kadar susamadığını umarak duvarı ittim.

Kanlı işaretler, gittikçe azalan dengemle birlikte eşzamanlı olarak silindi.

Üç.

İki.

Bir...

Duvarın bir kısmı bir hiçliğin içinde emilerek yok oldu; bu güzel ama ruhsuz mezardan kemerli bir çıkış yolu bıraktı geriye. Geniş uçurumun karşısındaki dik dağ yamacına dikilmiş Salkım Püskül Ormanı'na bakan kusursuz bir çerçeveydi. Ağaçların incecik dalları fırtınada sert bir akıntıya kapılmış yosunlar gibi savruluyordu.

Açıklıktan diğer tarafa geçtim.

Taş öyle büyük bir hızla geri kapandı ki ileriye doğru savruldum; sanki Arithia'nın doğduğu o sarp, kayalık uçurumdan aşağı beni itmeye çalışmıştı.

"*Hugth aht, Bulder!*"

Kolumu geriye savurdum. Her ne kadar kalbim kaburgalarımı parçalayıp geçmiş, o kör edici rüzgâr ve kar girdabının içinden aşağı süzülmüş ve çok aşağılarda bir yerlerde bir kayaya çarpmış gibi hissetsem de duvardan bir yumruk gibi çıkıp beni sarsarak durduran o sert, taş eli kavradım.

Pürüzsüz el, kasılmış parmaklarımın etrafında taşlaşırken derin derin soluyarak kalbimi kahrolası göğsümün içine geri tıkmaya çalıştım.

Kıl payı kurtulmuştum.

Uçurumun kenarında her an düşecek gibi duruyordum. Başımı çevirip Kızgınkursağa baktım ve ince bir kar tabakasıyla

kaplanan kanadının üstünden beni süzdüğünü görünce şaşırmadım. Muhtemelen beni havada kapmak için Boulder'ın beni uçurumdan aşağı atmasını bekliyordu.

En sofu havarisi değildim ama Yer Tanrısı beni hiçbir zaman bile bile bir ejderha atıştırmalığına dönüştürmeyecek kadar severdi.

"*Furn huk atúin, Bulder...*"

Beni sırtım duvara yaslanacak şekilde yavaşça geri çekti ama ben hâlâ dünya ayaklarımın altında sarsılıyormuş gibi hissediyordum.

Sinir bozucu, asalak runik semboller.

Pelerinimden kestiğim bir kumaş şeridini elimi sarmak için kullandım. Doğrusu gözlerim çift görürken ve parmaklarımın donuk uçları bu kadar hissizken zor işti. "Beni evimin kavurucu düzlüklerine ge-geri götür," diye mırıldanarak bıçağımı kaldırdım. Uçurum duvarından zikzaklar çizerek yukarı tırmanan, dağın sarp yüzeyinde sola yöneldikten sonra ormanın dış kıyısından ilerleyen, gözlerden uzak merdivene döndüm. Geçmiş zamanların yadigârı bu yol, karla rüzgârın arasındaki savaşta iyice gizlenmişti.

Dünya parçalara ayrılıyor, sonra tekrar birleşiyor ve yine parçalara ayrılıyordu.

İç geçirdim. *Düşüp boynumu kırmamam mucize olur.*

Dikkatli adımlarla tehlikeli geçişe başladım. Tam uçurum duvarının dibinden ilerlerken Kızgınkursak uluyan rüzgâra rakip olacak bir feryat koyverdi.

Gözlerimi kısarak o tarafa döndüm.

Yağan karın arasından, canavarın tüylü, devasa kanatlarını açtığını gördüm. Göğsü birkaç kez inip kalktıktan sonra duvardan havalandı, dağ şehrini taçlandıran ve pencereleri puslu loş ışıkla tezat oluşturan sivri kuleli, devasa siluete doğru kanat çırpmaya başladı.

Saraya doğru.

Kalbim tekledi. Yer sanki bir şey altımdan çekilmiş gibi sarsılınca oturduğum yerde yalpaladım. Hızlı ve sadece benim ayaklarımın altında olan bir sarsıntıydı. Sadece Bulder bana bir şey anlatmaya çalıştığı zaman yaşadığım türden bir sarsıntı.

Kaşlarımı çatarak kendimi ona açtım ve...

Şarkısı kulaklarıma doldu. Bariton bir ninni... Melankolik ezgisi bana sanki...

Dhomm'daki bölmedeyken Slátra'ya söylediği şarkı...

Yanık.

Kırık.

Hızla döndüm ve dağın sırtında bir dizi terk edilmiş, eski bölmenin sıralandığı tarafa çalkantılı fırtınanın arasından baktım. İçlerinden birinde sevgili binicim kiralık Kızgınkursak'ıyla birlikte beni bekliyordu.

Beni Soluk'a geri götürmek için...

Göğsüme bir ok saplanmış gibi tatsız bir his yerleşti.

Soğuk, aç bir korku.

Sendeleyerek döndüm ve *koşmaya* başladım.

Sızlayan dizlerimin bağı çözüldü.

Sendeledim. Bir kaya çıkıntısına yaslandım ve dar girintisine çöktüm.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken verdiğim sıcak nefeslerden istifade etmeleri için donuk yumruklarımı ağzıma dayadım.

Sonunda bayılmak üzere olmadığımdan emin olunca, ileri-deki büyük mağaraya baktım. Şimdi bulutların arasından süzülen incecik ay ışığı huzmesi sayesinde hayal meyal seçiliyordu.

Ellerimi ağzımın iki tarafına dayayıp bir çalıkuşu gibi öttüm. Ses, sivri çıkıntılarda katlanarak şiddetlendi; bir süre sonra yankı tamamen kesildi.

Saymaya başladım.

Bir... İki... Üç... Dört... Beş.

Ben karanlığı gözlerimle didikleyerek beklerken dünya bir ayrılıp bir birleşmeye devam ediyordu. Her geçen saniye içimdeki düğüm biraz daha sıkılıyordu.

Altmışa kadar saymamız konusunda anlaşmıştık. Cevap gelmezse bir sorun var demekti.

Elli dört... Elli beş...

Hadi ama... Hadi... Hadi...

vu-huuuuuuuuuuuuuuu

Az kalsın bir sevinç çığlığı atacaktım. Yaratıcılara sessiz bir şükür duası gönderdikten sonra Kaan'ın bakır element kutusunu açtım. Sarsılan bölmeye uzanan yolu aydınlatması için küçük alevi kullandım ve düşen taş parçalarından tesadüfen kaçarak ilerledim.

Buradan derhâl gitmeliyiz. Hemen.

Büyük ejderha bölmesine açılan köşeyi döndüm. "Rasha?" diye fısıldayarak açık renkli dalların ve obsidyen öbeklerinin üstünden atlarken mağara tekrar sarsıldı.

Titriyordu. Neredeyse öfkelenmiş gibiydi. Keskin bir çatırtı duyuldu. Önüme, ayak parmaklarımı az kalsın ezecek kadar yakın bir mesafeye büyük bir taş parçası düşmeden önce aldığım tek uyarı bu oldu.

Arkaya doğru sendeledim, bir kütüğün üstünden atlamaya çalışırken kuyruk sokumumun üstüne düşünce belkemiğimden yukarı keskin bir acı yayıldı. Kaan'ın element kutusu birkaç kez sekerek biraz uzağıma düşmüştü. Neyse ki alevi hâlâ parlıyordu.

Bulder'ın sorunu ne?

Kendimi açtım ve...

Yoğun ve boğuk tınılı şarkısı içime öyle büyük bir kin duygusu doldurdu ki nefesimin kesildiğini hissettim. Ezgisi o güçlü kuvvetli tanrıdan hiç beklenmeyecek bir öfke ve hüzün karışımıydı.

Melodi kafatasımın içine yayıldı. Sözcüklerin çoğu yabancı, sert ve köşeliydi.

Kafatasımın bir yumurta gibi çatlamasını önlemek için ellerimi başıma bastırdım ama kan kokusunu alınca duraksadım. Sol avucuma bir ıslaklık yayılmıştı.

Kaan'ın element kutusunu yerden kapıp zemindeki parlak kırmızı birikintinin üstüne tuttum ve daha geniş açıdan görebilmek için ayağa kalktım.

Çok büyüktü.

"Rasha?"

Sesim titredi.

Kanın üstüne bakarak mağaranın derinliklerine doğru yürüdüm. Karşımda beliren dehşet verici, yıkıcı manzara karşısında korkuyla iç geçirdim.

Furn –Rasha'nın sarılı-turunculu Kızgınkursak'ı– havada asılı duruyordu. Vücudunun her bir parçasına saplanmış obsidyen kırıklarıyla olduğu yere sabitlenmişti. Tehlikenin kokusunu alır almaz uçmaya çalışmış ama aynı anda göğsüne bir obsidyen saplanmıştı.

Kanatlarına.

Karnına.

Boynuna.

Kalbimin makaraları çözüldü; damarlarımın, arterlerimin ve etlerimin şerit şerit soyulduğunu hissettim. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Olduğum yerde sallanarak Furn'ün doğal olmayan bir açıyla eğilmiş başına, büyümüş gözlerine ve ışığı sönmüş kırmızı irislerine baktım. Gagası açıktı ve çatal uçlu dilinden yere *pıt pıt pıt* kan damlıyordu.

Görüntü parçalara ayrılıp tekrar birleşti. Hayal mi görüyordum acaba, elimden akıttığım kan beni sersemletmiş olabilir miydi? Ama sonra bir ses, ruhumun tüylerini diken diken eden birkaç kelime mırıldandı.

"*Jisthh et aagh. Et zist fiyah ke!*"

Kaan'ın element kutusunun alevi bir anda parlayarak avucumu yaktı.

Kutuyu elimden attım ve bir ejderhaalevi sütunu gibi tavana fışkıran cehennem ateşinden geriye doğru sıçradım. Odayı öylesine hırçın bir alevle tutuşturdu ki yüzümü o yakıcı ısıdan korumak için elimi yetersiz bir kalkan gibi siper ederek gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Sıcak, aç ışık *her şeyi* anlatıyordu.

Duvar diplerinde, uçları yere bakan uzun kılıçlarını ayaklarının arasında tutan çok sayıda Diken sıralanmıştı. Yüzlerini koruyan gümüş miğferlerinin arkasındaki gözleri, ateşışığına atılmış mücevherler gibi parlıyordu. Kulak memelerinde sessiz tehditler gibi ışıldayan birer boncuk asılıydı.

Diğerlerinden daha fazla nişanı olan, geniş omuzlu bir erkeğin haykırdığı bir komut daha mağarada yankılandı.

Ateş güzel, yaralı Furn'ü yutarken adamın acımasız bakışları bana sabitlenmişti. Furn öyle bir hararetle tutuştu ki oda bir anda dev bir fırına dönüştü. Hava yanık kuş tüylerinin ve ejderha etinin keskin kokusuyla doldu.

Bakmaya dayanamayıp gözlerimi kaçırınca elleri, ayakları ve ağzı bağlı bir hâlde, cüssesinin iki katından büyük iki savaşçının arasında tutulan Rasha'yı gördüm. İri, yeşil gözleri acıdan ve korkudan öylesine büyümüştü ki gırtlağımdan boğuk bir sesin çıkmasına engel olamadım.

"Hain fahişe," dedi bir Diken, onu sarsarak.

Rasha, bir kılıç boynuna arkadan saplanmadan önce ancak boğuk bir çığlık atabildi.

"*RASHA...*"

Nefes alma çabasıyla hırıldarken ağzına tıkılmış bez kana boyandı.

Yüzüm çarpıldı, dudaklarım geriye doğru kıvrıldı; tüm öfkemi tek bir komutla haykırırken boyun kaslarımın kopacak gibi gerildiğini hissettim. "*Gurn eda kin, ah...*"

Sol ayak bileğime bir şey çarptı.

Bulder komutuma uydu ve tavanın bir kısmını çökerterek üç Diken'i ezdi. Aynı anda ben de yere yığıldım, şarkısı yok olup gitti. Aşil tendonumu kıl payı ıskalayan demir bir okun darbesiyle her şey silindi. Bu acı, Rasha'nın bir bez bebek gibi cansız hâlde yere yığılmasını görmenin göğsümde yarattığı derin sızıyla kıyaslanamazdı bile.

Rasha ölmüştü.

Etrafım yanan bir hayale dönüştü.

Dikenler tek bir vücut gibi üzerime üşüştü. Karnıma sarılı o kıymetli günlüğün kaderinin üstüne, gittikçe sıkılan gümüş bir ilmik kapanıyordu. *Her şeyi* değiştirebilecek güce sahip bir yadigâr...

Hançerimin kabzasını tutarak bakışlarımı zırhlı askerlerin üstünde dolaştırdım. Acaba önce hangisi bana uzanacaktı? Bıçağım hangisinin gözüne saplanacaktı?

Tyroth'la yüz yüze gelmektense ölmeyi yeğlerdim. Ruhum evcil berduşu aracılığıyla mesajlarımı Kaan'a iletebilsin diye Furn ve Rasha'nın yanında yanmayı bile göze alırdım.

Duvarda sağa doğru açılan, daha önce orada olmadığından emin olduğum dar bir yarık görünce nefesim kesilir gibi oldu. Muhtemelen oradan dağın derinliklerine gidiliyordu ama...

Ölmekten iyiydi.

Bulder'a içimden teşekkür ederek bacağımı kaldırdım ve sağlam ayağımı yere daha sıkı basarak elimi pelerinimin cebine attım. Yaklaşan infazcılarımı gözden geçirdim. Arkalarında, yerde yatan zavallı Rasha'ya, açık kalmış ve boş bakan gözlerine son bir bakış attım. Furn'ün iskeletinin kalıntılarına baktım. Ignos, tüylerinden ve etinden kalanlarla ziyafet çekiyordu.

"Hepiniz canavarsınız," dedim, gırtlağıma oturan yumru yüzünden zorlanarak.

Duygusuz komutan dışında hepsinden kibirli kahkahalar yükseldi. Alaycı bir ses, ağabeyimin krallığına fark edilmeden, gizlice girebileceğimi sandığım için beni bir kayanın üstüne domaltıp haddimi bildirmekle tehdit etti.

Gözlerimi komutanın delici mavi bakışlarına diktim, parmaklarım ay ışığı kavanozunu kavradı. "Tahtın gerçek sahibi kraliçenin önünde eğilmek ve korkunç suçlarınızla yüzleşmek zorunda kalacağınız künü görmek için sabırsızlanıyorum."

Açık renk kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

Kavanozu fırlattım. Parçalandığı anda patlayan donuk ışıktan istifade ederek Kaan'ın element kutusunu kaptım ve ileri doğru bir adım attım.

Ve görmeyen gözlerle mağarada kopan yaygaranın arasında ilerledim.

8. BÖLÜM

Raeve

Et ve kemik parçalarıyla dolup taşan kırmızı birikintilerin içinden geçerek ilerledim; leş gibi dışkı kokusunun karıştığı metalik havayı soluyarak geçtim. Kaan'ın ejderhapulu işlemeli hançerlerinden biri, kanlı parmaklarımın arasında dönüp duruyordu. Hızla dönüp hançeri fırlattım. Rekk Zharos'un lime lime olmuş göğsünden geriye kalan artıklara saplanmasını izledim.

Kolları karyola direklerine bağlanmış hâlde asılı duruyordu. Başı öne düşmüştü, kıpırdamıyordu. Ölüydü.

Fazlasıyla ölü.

Kalbiniz artık göğsünüzde değilken ölü olmamak oldukça zor işti. Gerçi *bahsi geçen* kalbin yerini bulamamıştım ama bu bir daha asla düşünmemeye karar verdiğim bir ayrıntıydı. Öteki'm onu ateşe atmadıysa da aşağıdaki pis sokaklardan oluşan labirente tepeden bakan pencereden dışarı fırlatmadıysa –ki bu da şüpheliydi– bilmek istemiyordum.

Ayrıca *onu* düşünmek de istemiyordum.

Öteki'mi yani.

Hele ki bir daha el sürülmemek üzere buzun altına, ait olduğu yere sıkıştırılmış her şeyin anısı henüz tazeyken.

İç geçirerek başımı yana yatırdım. Öteki'min Rekk'i dönüştürdüğü enkaza baktım. Tanınmaz hâldeydi. Derisinin görünebilir kısımlarını bir kez daha tarayarak yanık olmayan bir yer bulmaya çalıştım.

Bulamadım.

Öteki'min onu katlayıp şömineye tıkmasını izlemek için neler vermezdim. En azından böylesine bir hasar vermek için öyle yaptığını, onu etinin erimesinin nasıl bir his olduğunu tatmaya zorladığını hayal ediyordum. Onu güneşin çok yakınına uçurduğu zaman Líri'nin katlandığı o cızırtılı işkenceyi bizzat yaşadığını hayal ediyordum.

Bakışlarım derin kesiklerin arasında, muhtemelen Rekk'in şimdi köşeye atılmış, mahmuzları leşle kaplı, kanlı botlarıyla açılmış yaralarda dolaştı. Benim sadistçe planlarımın bile ötesine geçen yaratıcı bir gösterişti.

Sezar'ın hakkı Sezar'a.

Hiç bu kadar gaddar bir katliam görmemiştim. Öteki'm, Líri ve Essi'nin intikamını öyle eksiksiz almıştı ki üstünde çalışacak hiçbir şey kalmamıştı. Líri'nin hep taşıyacağı yara izleri ve Essi'nin yokluğunun dinmek bilmeyen sızısı için duyduğum öfke dışında.

Onun yüzünden.

Boğazımı temizleyerek ileri doğru bir adım attım. Parmağımın kaşınan ucunu, Rekk'in çenesinin altına dayayıp başını arkaya eğdim ve oyulmuş gözlerinden geriye kalan boş yuvalara baktım.

Gözlerinin nereye gittiği konusunda bir fikrim yoktu. Düşünmek istemediğim şeylerden biriydi.

Elimi indirirken "En azından sana acı çektirmiş," dedim, boğazımdaki yumru yüzünden güçlükle.

Başı öne düştü.

İç geçirerek bıçağı göğsünden çektim, olduğum yerde dönerek kapının yanındaki yerime geri yürüdüm ve tekrar fırlattım.

Tak. Olmayan gözlerinin tam ortasına.

Boynumu iki yana eğerek kemiklerimi çıtlattıktan sonra tekrar cesede doğru ilerlerken kapıya vuruldu. "Parola," dedim, bıçağı saplandığı yerden sökmeye çalışırken.

Uzun bir sessizlik oldu; ardından biri boğazını temizledi ve hemen sonrasında bir fısıltı duyuldu. "*Rekk Zharos bir kavanoz simli bok yiyebilir.*"

Gülümsedim; nihayet çıkarmayı başardığım bıçağı, uyluğuma sardığım dolu kının içine kaldırdım. Kapıyı açmaya gidiyordum ki Rekk'in cesedinden hıncımı çıkarmaya kendimi öyle kaptırdığımı fark ettim ki... Hâlâ *onunla kaplıydım.* Üzerimde ondan başka da pek bir şey yoktu.

"Bir dakika."

Banyoya geçtim, topuklu ayakkabılarımdan ve dantelli kumaş parçalarından kurtuldum ve ıslak bir bezle Rekk'in kanının büyük kısmını sildim. Üstüme deri bir pantolon ve belimi

sımsıkı saran yumuşak, siyah bir tunik geçirdikten sonra çizmelerimi giydim, içini bıçaklarla doldurdum ve kınlarımı geri taktım.

Pelerinimi de kuşandıktan sonra omzuma bir bez attım. Lavabodan kapı kolunu almaya uzanırken bileğimin etrafına bağlı gümüş ışıltıyı görünce kaşlarımı çattım. Neredeyse cisimsiz bir ışıltıydı.

Tuhaf.

Çıkışa doğru yürürken ve kolu yerine takıp kapıyı açarken gözüm hâlâ o ışıltıdaydı. "Hoş geldin," diye mırıldandım, kından bir bıçak çekip arkaya doğru fırlattım ve ete saplanma sesini duydum.

Şoförüm bir kez daha boğazını temizlemeden önce bir an duraksadı. "İstersen daha sonra gelebilirim."

Gözlerimi kolumdaki tuhaflıktan ayırıp kollarını fıçı gibi geniş göğsünde kavuşturmuş Utris'e baktım.

Siyah, deri giysileriyle ve ten rengiyle bütünleşen gür, siyah sakalını ovuşturdu. Bu karanlık hâl, parlak mavi gözleriyle ve boncuklu saç örgülerinin uçlarına tutturulmuş kızıl Kızgınkursak tüyleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Kırmızı ve kahverengi boncuklar. Ignos ve Bulder.

Kalbim sıkıştı.

Kaan gibi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hıı?"

Kaşlarını kaldırarak yoğun kuzeyli aksanıyla "Erkek," dedi. "Onunla işin bitti mi, yoksa..."

Duvara Öteki'min sapladığını tahmin ettiğim bir bıçağı çekip çıkardım ve fırlattım. Rekk'in göğüs boşluğuna, kalbinin olması gerektiği yere denk geldi. "Ne yazık ki."

Tek istediğim, bütün döngüyü Rekk'i lime lime ederek geçirmek, kaburgalarını sıyırmak, bana artık bitirmem için yalvarırken bağırsaklarını çekip uzatmaktı. Anlaşılan biraz fazla şey istemiştim.

"Pekâlâ." Utris başını eğdi ve içeriye doğru bir adım attı.

Kapıyı ayağımla iterek kapatırken parşömenden bir tarlakuşu ezilmekten son anda kurtularak kapı arasındaki boşluktan içeri süzüldü. Bir süre kendi etrafında dönüp yön duygusunu geri kazanmaya çalıştıktan sonra bana doğru uçtu.

Onu havada yakalayıp Kaan'ın málmr'ının yanına, pelerinimin cebine tıktım. "Bu konuda kimseye tek kelime edersen, Dhomm'a zulaladığım ekstra altın kesesinden mahrum kalacağını hatırlatmama gerek var mı?"

Kesenin *saklandığı* konum, arka cebimde hazır bekleyen ve yollarımızı ayırdığımız anda Utris'e gönderilecek bir tarlakuşunda yazılıydı. Gerçi onun bundan haberi yoktu.

"Muhtemelen seni de öldürürüm," dedim, omuz silkerek. "Bilirsin işte, açık kapı bırakmamak gerek, falan filan."

"Sırrın bende güvende." Utris onaylayan bakışlarla daireyi süzdükten sonra bir hançer çekti. Karyolaya yaklaştı ve bıçağı Rekk'i askıda tutan bağlardan birine yaklaştırıp liflerden yapılma ipi kesti. "Bu pisliğin, o zavallı Aytüyü'nü ovaların üstünde nasıl mahmuzladığına tanık oldum," dedi, bağları çözerken. Rekk'in vücudunun sağ tarafı öne eğildi. Şimdi sadece sol bileğinden asılıydı. "Ona ne kadar bedel ödeteceğini bilseydim, hizmetimi bedava sunardım."

Bak sen.

Utris son bağı da keserek Rekk'i tamamen serbest bıraktı. Lime lime olmuş vücudu bir gümbürtüyle yere düştü.

"Bir dahaki sefere aklımda tutarım."

Utris bıçaklarımı Rekk'in vücudundan birer birer söküp çıkardı ve yer boyunca kaydırarak bana doğru itti. Onları topladım ve üstünkörü silip kınlarıma yerleştirdim. Dikkatim hâlâ bileğimin etrafında sarılı, parmaklarımın arasına dolaşan ışıltılı, ince ipteydi. Elimle silmeye çalıştım ama bunu yapmak sadece kolumdaki kanın biraz daha yayılmasına neden oldu.

"Hâlâ onu anthe'ye yedirmek istiyor musun?"

Başımı kaldırınca Utris'in, Rekk'i siyah bir çarşafla sardığını ve şimdi de bir iple bağlamakla meşgul olduğunu gördüm. "Hayır," dedim, fokurdayan kanşehvetimin ses tonumu bir miktar zehirlemesine izin vererek. "Doğrusu onu bir hayvan gibi bağlanmış hâlde ve herkesin göreceği şekilde sokakta bırakmak ve elimde kalbiyle şehri dolaşmak isterim."

Utris ağzını açtı.

"*Ama,*" dedim, omzuma attığım bezi çekip ellerimdeki kanı silmek için kullanırken. "Kalbi ortalıkta yok." Kalbinin ezilip yere saçıldığını ve çiğnenmiş bir yumru hâlinde bağırsaklarımda

oturmadığını umuyordum. "Ve ne yazık ki ben kendimi bu kadar aptalca bir şeye kalkışamayacak kadar seviyorum. Bu yüzden, artık şu işi bitirelim. Örtü bulabildin mi?"

"Buldum." Utris kanlı ellerini çarşafa sildi. Çantasını açtı, elini içine uzattı ve hiçbir şeye benzemeyen bir şey çıkardı. En azından, onu silkeleyene kadar öyleydi. Silkelediği zaman örtünün gümüş rengi alt yüzü göründü.

Utris, Rekk'i üstündeki sayısız runik sembol sayesinde görünmez olacağı örtüye sıkıca sardıktan sonra açılmaması için kumaşın kenarlarını içe doğru sıkıştırdı.

"Harika. Borcum ne kadar?"

"Tüccar kantaşıyla ilgilenmedi." Utris gözlerinde hüzünlü bir sevecenlikle ona baktı. "Ya da altınla. Aslında bu kün hayatımın aşkıyla tanışmış olabilirim. Ya öyle ya da kadın kitaplığın önünde şipşak bir düzüşme peşindeydi."

Ah.

"Senin adına sevindim," demekle yetindim. *Büyük aşkları* düşünmek istemiyordum. Ne Kaan'ın Dhomm'daki o ejderha bölmesinde şakağıma değdirdiği dudaklarını ne de fısıldadığı son sözleri.

"*Bana geri dön, Raeve. Bize geri dön.*"

Bezi buruşturup duvara fırlattım ve bir kan birikintisinin içine düşmesini izledim.

Ne kadar güzel ve mucizevî bir erkek. Hayat arkadaşı konusundaki zevkiyse bir o kadar sorgulanmaya açıktı. Şu anda beni görseydi, eminim o da hemfikir olurdu.

Cebimdeki tarlakuşu kıvranarak dışarı süzüldü ve az önce onu yakalayıp cebime tıkarken üstüne kan bulaşan kanatlarını çırparak burnuma çarptı.

Parşömen kuşu yüzümü buruşturarak yakaladım.

"Kusura bakma." Zavallıcığı açtım, küçük harfli el yazısını görünce kalbim tökezler gibi oldu. Tanıdıktı.

Ve güzel.

Kaan'ın el yazısı.

Ayışığı

Yutkundum ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Tekrar açarken, Kaan'ın parşömene sinmiş kremamsı, gürbüz kokusunu aldım ve nefesim kesildi.

Okumaya devam ettim ve iğneleyici her kelimede gözlerim biraz daha büyüdü.

Bir aydüşüşü yaklaşıyor.

Miskunn'umuz felaketle sonuçlanacak bir hadise kehanetini paylaştı. Birçok ay düşecek, üstelik hepsi aynı anda.
Tam olarak ne zaman gerçekleşeceğinden emin olamasa da miskunn hâlâ birkaç döngülük zaman olduğuna inanıyor. Gördüğü aurora şeritlerinin durumuna bakılırsa, belki on yedi ila yirmi döngü arası.
Halkımın, dağ mağaralarının derinliklerine sığınabilmesi için İmparatorluk Kalesi'nin kapılarını açtım ve hazırlık yapmaları için köy liderlerine haber gönderdim.
Líri'nin en hünerli mavi boncuklularımızdan oluşan bir üçlü eşliğinde en güney uçtaki karakola (Bothaim'in batısı) aktarılmasını sağlıyorum. Onunla orada buluşmak istersen, köyü haritada bulamazsın ama Utris konumunu bilir.
Raeve, yapacağın en güvenli şey, aylar düşerken yeraltında olmak. En azından işler yeniden yoluna girene kadar, ki bu biraz zaman alabilir. Annemin dağdaki inziva evinin erzakla dolu, derin bir sığınağı var. Girişini oturma alanındaki büyük halının altında bulabilirsin. İnat etme. Lütfen orayı kullan.
Yakında başkaları da aydüşüşleriyle ilgili kehanetlerde bulunacak. Haber yayılınca insanlar paniğe kapılacak. İşler karışacak. Hiç kimseye söyleme ve lütfen dikkatli ol.

~~*Ben buradayım, B—*~~
Bana ihtiyacın olursa tarlakuşunun iade çizgisini katla.
Sevgilerimle.

Bir an nefesim gırtlağıma tıkanmış ve kanım buz kesmiş hâlde, aynı satırı tekrar tekrar okudum...

Birçok ay düşecek, üstelik hepsi aynı anda.

Yaratıcılar aşkına.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı kaldırırken elim tarlakuşunun sarsıcı mesajının üstüne kabuklu bir deniz hayvanı gibi sımsıkı kapandı.

Hiç kimseye söyleme.

Hızla çarpan kalbimi yavaşlatmak için uzun, yavaş bir nefes aldım ve mesajla ilgili bütün kaygılarımı buzdan gölümün üstünde süzülen incecik bir sise dönüşene kadar bastırdım.

Çenemi kaldırdım. Omuzlarımı dikleştirdim.

"Son derece yolunda," diye yalan söyledim. Cebimden tekrar çıkmasını önlemek için uçmasını sağlayan son kat dışında kan lekeli parşömen tarlakuşunu geri katladım. "Kadife Aşk'ın bütün odalarını kiralamamın hesap pusulası. Tahmin ettiğimden fazlaymış." Pelerinimin başlığını kaldırdım ve birkaç adımda ulaştığım kapıyı ardına kadar açtım. "Çıkalım mı?"

Utris, Rekk'i kaldırırken ağırlığı altında inleyerek onu omuzlarına aldı, görünmez bir ceset taşıdığını benim bile neredeyse anlayamayacağım bir pozisyona soktu. "Önden buyur."

Çizmelerimin topuklarını boş taş koridorun biraz ilerisindeki paspasa silerken bir element kutusunun açılma *tıkırtısını* duydum.

Adımlarım artık ağzımdan fırlayacak gibi hızla çarpan kalbimin ritmine uyarak hızlandı.

Utris ruhumu cızırdatan ve bende kusma isteği uyandıran tanıdık birkaç kelime mırıldanarak küçük alevini dairenin içindeki en ufak delil kalıntılarını bile yutacak bir yangına dönüştürdü. Tam da övgüsünü üstlenebilmeyi çok istediğim bu oldukça pis katliamdan önce anlaştığımız gibi.

Koridora yayılan ısıya rağmen, sırtımda bir ürperti hissetim.

Adımlarımı biraz daha hızlandırarak köşeyi döndüm.

Her saniye biraz daha uzaklaşıyordum.

Bu işi hızlı bir şekilde bitirmek için Ignos'un Rekk'le kendine ziyafet çekmesine izin vermek çok cazip gelse de normal bir yangın... *her şeyi* yakmazdı. Etle karnını doyurduktan sonra, kemikleri ve feryatlar içinde çırpınan bir ruhu dışarı tüküreerek geride çaresiz bir kadife çapulcu dışında hiçbir şeye yenilir yutulur cinsten gelmeyecek kalıntılar bırakırdı.

Bothaim'de sevdiğim şeylerden biri, pek çok sırrın üzerine kurulmuş olmasıydı. Buna çok uzun zaman önce bir şeyler tarafından kemirilerek var edilmiş bir dizi yeraltı tüneli de dahildi. Şimdilerde bu tüneller, tam yetişkin bir anthe'ye ev sahipliği yapıyordu. Bu öyle bir yaratıktı ki, evet, etle besleniyordu ama aynı zamanda ruhları da yutuyor, onları tamamen silip hiçliğe mahkûm ediyordu.

Rekk Zaharos daha fazlasını hak etmiyordu.

Hak ettiği şekilde yutulduktan sonra, kaygılarımı cebimdeki kanlı tarlakuşuna çevirebilirdim.

Veya

9. BÖLÜM

Sanırım işi yüzüme gözüme bulaştırmış olabilirim.

Nefes almaya çabaladım ve az önce arasından güçlükle geçtiğim eğri büğrü yarığa doğru omzumun üstünden baktım.

Uzaktan gelen, taş zemine çarpan çizme sesleri geri dönmenin bir seçenek olmadığını teyit ediyordu.

Onlar gelmeden, duvardaki diğer çatlaklardan birinden tüymeliydim.

Terimi ve alnıma yapışan saç tellerini elimle silerek, önümde uzanan mağaraya baktım ve sis bulutları püskürten öfkeli magma çukurlarını dikkatle taradım. Bakışlarım, geniş tavanı bizzat Bulder kollarını sütun olarak kullanıyormuş gibi taşıyan devasa taş sütunlara tırmandı.

Burası bir ölüm tuzağıydı. Böyle bir ısıya dayanacak teçhizatım yoktu. Üstelik ya aşağı inersem ve tek çıkış yolu bir lav havuzunda ölüm olursa ne yapacaktım?

Bir esinti tozlu, kükürt kokulu dumanları vahşi bir dansa soktu. Sanki Clode mağaraya bir rüzgâr gibi dalmış, dumanları tüp perdeler gibi iki yana ayırmıştı.

Gözlerim karşımdaki alacalı dumanların ötesinde görünen aurora ışığı huzmesine takıldı. Bir çıkış kapısıydı bu.

Kaslarım gevşerken göğsümdeki sıkışıklığın hafiflediğini hissettim.

Yaratıcılara şükürler olsun.

Yakıcı çukurların arasında zikzaklar çizen dar yollardan oluşan labirente dikkatle baktım. Ne yazık ki yollar en fazla gittikçe bozulan dengem kadar sağlam görünüyorlardı.

Sanırım şu demir oku çıkarma zamanı.

Ayağımdan dışarı uzanan metal parçasına yüzümü buruşturarak baktıktan sonra başımı tekrar yukarı kaldırdım. "Kahretsin," diye mırıldanarak kıçımın üstüne indim ve bir bacağımı dik çıkıntıdan aşağı uzattım.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Ciğerlerimi doldurdum, nefesimi tuttum ve çığlık atmamak için yumruğumu ağzıma tıkayarak oku çektim. Canına yandığımın baş belasını elimden fırlatırken yaradan kan akıyor, Bulder'ın şarkısı monoton bir ağıt gibi kafamın içinde yankılanıyordu. Tıpkı yakınlarda lav varken hep yaptığı gibi.

Eritilmekten hiç hoşlanmazdı.

Ortak noktamız olduğu kesindi.

Pelerinimin etek ucundan bir şerit yırtıp ayağıma sardım. Bulder'a durumun hiç parlak görünmediği bu ortamda bana bir kurtuluş köprüsü inşa etmesi için yalvarmaya hazırlanırken gözüme obsidyen kırıklarının arasına sıkışmış bir şey çarptı. Siyah, parlak ama şüphe uyandıracak kadar yuvarlak ve kusursuzca biçimlendirilmiş bir şey.

Kalbim duracak gibi oldu.

Gördüğüm şey, Bharon'un –Tyroth'un devasa, ihtişamlı ve fazlasıyla gürültücü Kılıçtırpan'ının– pullarına benziyordu.

Öyle olamazdı, değil mi? Hayvan, Soluk'a daha yakın ve havanın en azından biraz daha ılık olduğu dış karakollardan birinde barındırılıyor olmalıydı. Aklı başında hiç kimse bir Kılıçtırpan'ı *burada* barındırmazdı.

Kahrolası *Arithia*'da.

Mağaraya ve yer yer öbeklenmiş, bazıları un ufak olmuş obsidyen yığınlarına daha dikkatli baktım. Biri onları uzayan pençelerini törpülemek için kullanmış gibi görünüyorlardı. Sadece çok uzun süre kapalı alanlarda tutulan ejderhalarda gördüğüm bir davranıştı.

Duvarlardaki sayısız girintiye, lav havuzlarının etrafına, taş adalarının üstüne küçük, gümüşi runik semboller kazınmıştı.

"Yaratıcılar aşkına..."

Burası tesadüf eseri oluşmamıştı; volkanik bir anomaliyle dövülerek var edilmişti. Âdeta kükürtlü bir *kafesti.*

Bir kez daha uzaktaki çıkışa, volkanik havuzların arasından kıvrılan cılız çıkıntılara baktım.

Bulder'ı bana bir köprü inşa etmesi için çağırıp Bharon'u uyandırma riskini alamazdım ama etlerimin eriyerek dökülmesi riski, buradan çıkabilmek için almaya razı olabileceğim bir riskti.

Kendime en iyi ve umut ediyordum ki en sağlam yolu çizerek pelerinimin etek ucundan bir şerit daha kopardım ve kükürt dumanlarını içime çekmemek için yüzümün alt yarısına bağladım. Döndüm ve tam eğri büğrü, taşlık sırttan aşağı inmeye başlayacakken mağaranın derinliklerinden alçak bir homurtu duyuldu.

Siktir.

Durmadım. Yavaşlamadım bile.

Bharon'u son gördüğümden bu yana epey zaman geçmişti ama iri cüssesini ve bölgesine girilmesine asla tahammül etmeyen o yırtıcı doğasını çok iyi hatırlıyordum. Kişisel alanına giren herkese karşı sopa niyetine kullandığı bol dikenli kuyruğunu ya da Dhomm'da barındığı dönemde bakıcılarını kızarmış kolk budunu mideye indirir gibi birer birer harcayışını unutmak imkânsızdı.

Çöreklenip saklandığı yerden çıkarsa, işim biterdi.

Son birkaç metrelik mesafeden aşağı atlayıp çömelir pozisyonda yere indiğim anda bacağıma keskin bir acı saplandı. Devasa mağaranın duvarlarında yankılanan vahşi bir çığlık kopardım.

Panik içinde topallayarak koşmaya başladım. Kükürt havuzlarının ara ara püskürttüğü lav serpintilerinden kaçınmaya çalışarak zayıf çıkıntıların üstünde ilerlerken çizmelerimin tabanları sıcak taşa yapışacak gibi oluyor, arkamda bıraktığım zemin ufalanıyordu. Koyu bir duman görüşümü engellese de esintili bir fener vazifesi üstlenen Clode'un *izini sürerek* var gücümle ilerledim.

Başarabilirsin.

Başarabilirsin.

Başarabilirsin.

Gevşek obsidyen kırıklarından bir yığın oluşturarak kıçımın üstüne indim ve ellerimde ve kollarımda kesikler açma pahasına diğer tarafa, aşağı kaydım. Doğrulup yola devam ettim; ağzımı

örten bez parçasına rağmen öksürüyor, buhar ve kükürt yüklü ağır kokudan dolayı gözlerim yanıyordu.

Şu tepeyi de aştıktan sonra mağaranın ağzına kadar kısa bir koşu yapıp kendimi dışarı atabilecektim. Dik yamaçtaki ormanda saklanabilirdim. Salkım püsküllerin arasında yabani berduşların yuva yaptığı bilinirdi ama ruhumun emilmesi riskini göze almak, diğer seçeneklerden daha iyiydi.

Ölümden.

Günlüğün elimden alınmasından.

Daha sağlam bir zemine atladım, çıkışa doğru depar atıyordum ki başka bir rüzgâr darbesi mağaraya daldı ve sisi araladı.

Gri, metal bir zırh kuşanmış bir heykel misali çıkışı tutan *Tyroth* sis perdesinin arasından göründü.

Farklı renklerdeki gözlerinde acımasız bir ışıltı vardı; saçları serbest kalmış, kollarını kavuşturmuştu. Sol kolundan cansız başı sarkan beyaz bir canavarın postuna bürünmüştü.

Yüreğim ağzıma geldi.

Tyroth'un ağzı kıpırdadı.

Yer sarsıldı.

Yerden çaprazlama bir obsidyen mızrağı fırladı. O kadar hızlı oldu ki omzuma batana kadar tam olarak idrak edemedim. Tenimi, kaslarımı ve tendonlarımı parçalamıştı.

Kemiğimi kırmıştı.

Ucunun sırtımdan çıktığını hissettiğim anda durdum ve bir çığlık attım. Yüksek sesli, kan donduran bir feryattı. Bir şey kolumu ısırıp koparmış gibi, vücuduma dalga dalga bir acı yayıldı.

Ciğerlerim nefes almak için yanıp tutuşuyordu. Kendime daha fazla zarar verme korkusuyla gıdım gıdım soluklanarak başımı öne eğdim ve kanımın siyah taşın üstünden sızıp dibinde birikmesini izledim.

Ağabeyimin ağır ayak sesleri yaklaşırken aklımda tek bir düşünce vardı.

Çuvallayamam.

Çuvallayamam.

Çuvallayamam.

Titreyen dudaklarımı mühürledim; ciğerlerimi, güçlükle mırıldandığım kelimelere dönüştüreceğim bir nefesle dolmaya zorladım. Bulder'a bir mızrağa dönüşüp az önce bana yaptığının

aynısını Tyroth'a da yapması için yalvarmak için çabaladım. "*Gurdeth aath ahn...*"

"*Gurdeth aath uh nah!*" Tyroth daha ben sözümü tamamlayamadan kükreyerek benim komutuma boyun eğdirmek için karşısına dikilmişti. Dilimi boğazımdan koparıp alacak gibi bir şey, göğsüne doğru fırlayan taş mızrağı olduğu yerde ufalayıp yok etti.

Öğürerek ağzımdan tükürükler püskürünce kan tadı aldım. Ciğerlerim yanıyordu.

Tyroth, onu öldürmeye yönelik başarısız girişimimden geriye kalanların arasından yürüyerek bana yaklaştı; yerdeyse Bharon'un isteği dışında oraya hapsedildiğini düşündüren, kopmuş gümüş zapt etme sembolleri zinciri uzanıyordu.

"Bir merhaba demeden gidecek miydin yoksa?" dedi, uzun saçları sıcak ve nemli rüzgârda dalgalanıyordu.

Özümün ezildiğini hissettim.

Tıpkı babamın yanındayken olduğu gibi, Tyroth'un huzurunda da her zaman çok küçük hissederdim. Tıpkı onu dünyadan alırken annemle birlikte ölme haysiyetine sahip olmayan bir tekne kazıntısı gibi.

Ona bakmanın canımı ne kadar yaktığını söylemek yerine "Ne-nefesimi ne-neden boşa-boşa harcayayım?" diye sordum. Nadiren gülümseyen yüzü, her göz kırpışında beni suçlayan yargılayıcı bakışları...

Aynalar bunun için vardı.

Dilini şaklattı. "*Her şeyi* elimizden alan senken, kendini oldum olası bir kurban olarak görmen ne tuhaf, Veya." Sol gözündeki yeşil benekleri göreceğim kadar yaklaşarak ağzımın üstündeki bezi çekti ve yüzümü bir tabloyu inceler gibi dikkatle, küçümseyerek süzdü. "Ona bu kadar benzemenden nefret ediyorum."

Keşke ona siktirip gitmesini söyleyecek nefesim olsaydı. O, annemi en azından tanımıştı. Görmüştü. Koklamıştı. Ben ona hiç sahip olamamıştım ve babam bütün portrelerini yakmıştı.

Bunu söylemek yerine, elimi usulca pelerinimin katlarının arasına uzattım ve sol uyluğuma bağlı bıçağı tuttum.

"Bence babam da ediyordu." Kaşları biraz daha çatıldı. "Muhtemelen bunun için yalvardığın zaman sefaletine son vermemesinin nedeni de buydu."

Bulmaca gibi sözlerini yok sayarak sağlam kolumu arkaya attım. Bıçağı gırtlağına indirmeye hazırlanıyordum ki elim havada donup kaldı.

Tyroth'un mırıldandığını anlamam birkaç saniyemi aldı ve ince obsidyen mızrak havadaki elime doğru fırladı.

Bıçak yere düşerken elime şiddetli bir acı saplandı. Kolumdan aşağı akan sıcak kan, dirseğimin köşesinden *pıt pıt pıt* yere damlamaya başladı.

Tyroth dilini bir kez daha şaklattı. "Söylesene, kardeşim. Krallığımda ne arıyorsun?"

"Çev-çevre gezisssi."

İç geçirerek elini pelerinimin cebine uzattı. "Ne kadar alaycı bir amcık olduğunu unutmuştum." Bileziğimi çıkarıp yüzümün önünde salladı. "Bunu en son kullandığın zamanı hatırlıyor musun?"

Cevap vermedim. Ciğerlerimdeki hırıltılı yanma dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Suskunluğunu hayır olarak yorumluyorum." Bileziği cebine attı ve bronz bir ejderhapulu bıçak çıkardı.

Bıçağı ve tanıdık rengini görünce kalbim kaburgalarımın arasında çırpınmaya başladı. Henüz beş yaşındayken göğe yükselmesini ve top gibi kıvrılmasını izlediğim Kılıçtırpan'la aynı renkti.

Tyroth bir tutam saçımı kavrayıp beni taştan mızrağa doğru çekti. Bir çığlık kopardım; kafa derime yaklaştırdığı bıçağın ışıltısını gördüm. Sonra bıçak ileri geri hareket etti.

Saç tellerinin kesildiğini hissettim ve bir avuç buklenin elinde kaldığını gördüm.

"Kaan'a ölümünü bildirirken kanıt olarak göndermek için."

Öyle buz kestim ki tek bir dokunuş beni paramparça etmeye yeterdi.

Tyroth uzun bir ıslık çaldı. Ses mağaranın duvarlarından geri sekti; hemen arkasından Bulder'ın midesi guruldamış gibi boğuk bir uğultu duyuldu. Ya da en azından, ben kendime böyle telkin ettim. Tyroth'un ejderhası derin uykusundan uyanmış olamazdı, hayır.

Yine de titriyordum; canlı canlı yenilmektense ya da yakılmaktansa kendi bıçağımla ölmeyi tercih edeceğimden emindim.

"Kafan sende kalabilir," dedi Tyroth, saçımı doldurduğu küçük, siyah keseye bakarak. Kesenin iplerini çekip ağzını kapattı. Bana tekrar baktığında gözlerinde buz gibi bir nefret vardı. "Ebedî varlığını diğer taraftan izimi sürerek geçir, küçük kardeşim. En sevdiğin abini öldürmemi, sonra da Yanık'ı bir moloz ve kemik enkazına dönüştürmemi izle. *Benim olana* el koymasının bedeli bu."

İlk iki kelimeyi öyle bir hiddetle telaffuz etmişti ki korkunç ve ürkütücü gerçeği o anda anladım.

Biliyor.

Kaan ve Elluin'den haberdar.

Kyzari'den haberi var mı acaba? Ondan olmadığını biliyor mu?

Yer gittikçe artan bir uğultuyla titredi.

"Ama önce, bir veda armağanı hediyesi." Keseyi cebine koydu, öne eğildi ve çatık kaşlarla beni süzdü. "Ustalaşmak için bir süredir üstünde çalıştığım bu hileyle, boşluklarını doldurmana yardım edeceğim..."

Ellerini kulaklarımın üstüne örttü.

Şişe geçirilmişim gibi mızrağa saplanmış olmama rağmen göz temasından kaçınmak için başımı yana çevirme çabasıyla kıpırdandım.

"Kıpırdama," diye söylenerek beni olduğum yere sabitlerken parmaklarıyla gözkapaklarımı açık tuttu. "Bu işte çok usta değilim. Tek bir yanlış hareketinle önemli bir şeye çarpabilirim ve bu da o büyük itirafın tadını tamamen kaçırır."

Çığlık attım. İçimden geçen mızrağın acısıyla değil, kör bir mızrak gibi zihnime dalmasının verdiği ıstırap yüzünden.

Tyroth'un gözbebekleri büyürken bedenim gevşedi. Dünyanın bütün rengi çekilir gibi oldu. Geriye sadece içine doğru düştüğüm o iki siyah yuvarlak kalmıştı sanki; zihin duvarlarımın –kendimi bildim bileli en önemli parçalarımın etrafını korumaya alan duvarlarımın– yıkıldığını hayal meyal hissettim.

Günlükle ilgili düşüncelerimin yanından geçerken midem ağzıma geldi. Kaan'la ilgili düşüncelerimin. Ve Kyzari'yle.

Elluin'le.

Bu düşünceler yerine, o içine dalana kadar orada olduğunu bile fark etmediğim karanlık bir köşeye odaklandı. Zalimce. Biçimini tam olarak göremediği bir şeyi öldürmeye çalışır gibiydi.

Bir tür zarı delmiş gibi, acı verici bir *pıt* sesi duyuldu.

Nefesim kesildi; yüz safhadan fazladır görmezden geldiğim her bir kuytu köşeye dolan, aşındırıcı bir zehir seli gibi içimi yakıp kavuran o öfke dolu yük fışkırırken sarsıldım.

Beni... geçmişe savuran bir güçle.

"Şimdi hatırladın mı?" dedi Tyroth, içimi kazıyan yankılı bir sesle ve ben...

Babamın ofisinde, yerde diz çökmüş hâldeydim. Genç miskunn'u masasının üstüne çömelmişti, narin boynunun etrafında bir pranda vardı. Babam bileziğimi masaya çarpınca Hulo irkildi; yaratığın gümüş rengi, iri gözlerinde pişmanlık vardı.

Ama babam bana bakıyordu. Benimle konuşuyordu.

"Tyroth'un eşleşmesi reddedildi, bu yüzden tek yolu bu. Öyle ya da böyle gerçekleşecek ancak miskunn, Nevánların seninkinden farklı bir el tarafından öldürülmesi durumunda dünyanın son bulacağı kehanetini dile getirdi.

Gerçeği söylediğini anlamam, sözlerinin anlamını idrak etmem birkaç saniye sürdü.

Titreme işte o zaman başladı.

"Hayır," dedim, babamın boğucu aurasının karşısında. Dilim kaskatı kesilen omurgamla bütünleşir gibi sertleşti. "Hayır, seni kahrolası canavar. Ölürüm daha iyi!"

Ayağa kalktım ve odadan çıkmak için döndüm ama nefret ettiğim, benden en az benim ondan nefret ettiğim kadar nefret eden bir ağabey tarafından tutulup yere bastırıldım.

Çırpındım, tekmeler ve çığlıklar attım. Bir Runi'nin içeri alındığını gördüm. Mior'un kısa beyaz saçlarını, iri gözlerini ve tıpkı babasınınkine benzeyen nazik yüzünü tanıyınca kalbim dörtnala koşmaya başladı. Ama...

Yüzünde acı vardı.

Bu tek bir anlama gelirdi.

Ağlamaklı bir ses çıkardım. Başımı iki yana salladım. Geriye doğru kaçmaya çalıştım ama Tyroth'un beni tutan elleri öylesine sıkılaştı ki üst kollarımda ve omuzlarımda oluşacak morlukların sancısını şimdiden hissettim.

Çocukluk arkadaşım karşımda diz çöktü. Kahverengi teni minyon vücudunu saran, boynunun alt kısmını altın rengi

Zihinokuyucu düğmesinin süslediği beyaz cüppeyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Mior'un gözlerindeki empatiye rağmen yüzündeki sıkıntının, onun da en az benim kadar titrediğinin fazlasıyla farkındaydım.

Tyroth'un elinden kurtulmak için silkindim. Kaburgalarıma neredeyse hissetmediğim bir tekme yedim. Sonraki sözcüklerim boğuk bir iniltinin arasına karıştı.

"Lütfen... Yapma bunu, Mior. Lütfen..."

"Başka seçeneğim yok." Yanağından benimkine ayna olan bir gözyaşı süzüldü. "Nazik olacağıma söz veriyorum." Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Canını asla yakmam."

Yüzüm buruştu; Mior ellerini yanaklarıma koyarken savaşma arzum vücudumu terk etti. Mior'un çenesi titredi, güzel gözlerine bakınca kalbinin kırıldığını gördüm.

"Beni affet, Veya..."

Etrafları altın rengi halkalarla çevrili mavi gözlerine düşerken rüzgârın yolduğu kuş tüyleri misali, parçalarımın koptuğunu hissettim.

Şefkat kanat çırparak uzaklaştı. Onu empati izledi...

Hüzün... Ahlak.

İçinden tek bir düşünce ipi geçen, duygusuz bir itaat iskeletine dönüşene kadar yuvarlandım. Mior yanaklarında anlayamadığım gözyaşlarıyla çıkıp gitti.

Babam az önce onun durduğu yerde dizlerinin üstüne indi, yüzümü tuttu ve eskiden
bana acı veren sert bakışlarını gözlerime dikti.

"Şimdi, kızım. Ne yapmalısın?"

Cevabım gecikmedi. "Arithia'ya gitmeli ve Nevân ailesini zehirlemeliyim."

"Kim dışında?" dedi Tyroth, bana yakıcı bir yoğunlukla bakarak. Gözlerimi kırpıştırdım. Düşündüm.

"Elluin Raeve Nevân. Elluin yaşamalı."

Kendi ağlamaklı iniltimi duydum...

Ben...

— ovaların üstünden, karanlığa doğru yol alıyordum. Arithia'yı çevreleyen duvardaki gizli bir girişten geçtim. Bir başka insanın tenine bürünmüş olarak, karanlık sarayda bir berduş gibi ilerledim ve bir zatha böceğinin kanını diş ovalama bezlerine sürdüm.

Ahdrik Neván'ın.

Eudora Neván'ın.

Haedeon Neván'ın.

"Hayır..."

Taşın çatırtısını duydum.

Dizlerimin üstüne düştüm. Elime ve göğsüme saplanmış ağırlığa rağmen hiç acı hissetmiyordum.

Duygularım beni içten dışa kesen uzun saplı kuş tüyleri gibi fışkırmaya başladığında Dhomm'a geri dönmek üzereydim. Acı ve kronik keder dışında, düşününce mideme oturan taş dışında hiçbir şey yoktu.

Biniciye durmasını haykırdım.

Durmadı.

Atladım. Düştüm. Babamın ofisinde uyandım ve gırtlağımı kesmesi için yalvardım. Babam kollarını göğsünde kavuşturarak öylece durdu ve yerde paramparça olmamı izledi.

Bıçağına uzandım.

Karnıma beni kusturacak kadar sert bir tekme indirdi ve iki muhafıza Mior'u geri getirmelerini buyurdu.

Altın halelerin çevrelediği bir çift mavi göz gördüm. Yine yuvarlandım.

Bu kez daha hızlı...

Daha uzağa.

Etrafımdaki her şey öyle bulanıklaştı ki sonunda durduğumda hiçbir şey olması gerektiği gibi görünmüyordu. Eksik parçalar olduğundan emindim.

"İyi miyim, Mior?"

Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle baktı ve yanağından bana neredeyse... bir şeyi hatırlatan bir damla gözyaşı süzüldü. "Artık iyisin, dostum." Elimi daha önce hiç tutmadığı kadar yumuşak bir dokunuşla tuttu. "Onu güvenli ve sessiz bir yere

gizledim. Canını bir daha hiç yakmayacak." Bir şey parlayarak havayı kesti. Kan yüzüme fışkırmadan önce aldığım tek uyarı buydu. Mior'un başı omuzlarından ayrılıp yere yuvarlanmadan önce...

Dünya yeniden odak kazandı ve kendimi kanlı taş parçalarının arasına kıvrılmış hâlde titrerken buldum. Etime saplanmış taşları artık hissetmiyordum bile.

Bendim.

Bunca zamandır, hep babam sanmıştım.

Ama BENDİM.

Tyroth benden uzaklaşırken ensemdeki ürperti bana ejderhasının neredeyse dibimde olduğunu hissettirdi. Ancak yeni keşfedilen anılar beni içeriden, peş peşe kesikler atarak lime lime ederken herhangi bir korku hissetmek zordu.

Onları ben öldürdüm.

Elluin'in ailesini elinden ben aldım.

Gölge'den zorla koparılmasına ben neden oldum.

Slátra'nın onu Yanık'a kadar kovalamasına ben sebep oldum ve Tyroth'un krallığına sızmasına olanak yarattım.

Onu ben öksüz ve yetim bıraktım.

Boğazımdan sanki biri bağırsaklarımı avuçlayıp sertçe çekerek koparmış gibi bir inilti süzüldü. Sonra bir kez daha.

Bir kez daha.

Hiçbir şey kalmayana kadar inledim. Ölümcül hissettiren hissiz, derin bir sızı kalmıştı geriye.

Tyroth yanıma tükürdü ve sert bir komut mırıldandı. "*Zugthen, Bharon.*"

Ziyafet.

Adımlarının uzaklaştığını duyunca kendimi omzumun üstünden arkaya bakmaya zorladım. Hak ettiğim ölümün gözlerinin içine...

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Bir zamanlar ihtişamlı olan yaratık, magmanın arasından topallayarak bana yaklaşıyordu. Yıpranmış kanatları iki yana sarkmıştı. Erimiş ışıkta eskisi gibi parlamıyordu; pulları matlaşmış, pençeleri neredeyse kendi içlerine kıvrılacak ve hareketlerini yavaşlatacak kadar uzamıştı.

Ona acı verecek kadar.

Bharon'un koyu renkli gözlerine bakarken orada tek bir köz bile bulmakta zorlandım.

Kalbimden geriye kalan da minik parçalara bölündü.

Seni de mahvetti demek.

Başımı öne eğdim ve her şeyin sona ermesini, ruhumu paramparça eden ıstırabın son bulmasını beklerken derin bir nefes aldım.

Lütfen beni...

Bozulmuş runik sembollerin arasından esen soğuk rüzgâr yanağıma hak etmediğim, soğuk bir öpücük kondurdu.

Sıcak bir pençe etrafıma kapanınca nefesim kesildi. Sivri tırnakları beni yerden söküp alırken taşa sürtündü; kalbimden geriye kalanı kemiren ateşin yanında gölgede kalan keskin bir acıyla sarsıldım.

Bharon'un ağzına götürülmeyi ve içeri atılmayı bekledim. Çiğnenmeyi. Hak ettiğim gaddar cezayı almayı bekledim.

Bunun yerine, Bharon havayı kokladı.

Hareketsiz geçen kısacık bir ânın ardından, biz ileri doğru atılmadan önce, her şey gittikçe artan bir süratle öne doğru savruldu.

Düştük.

Artık sıcak, kükürtlü havada değildik; kar kütleleri ve öyle soğuk bir rüzgâr tarafından sarsılıyorduk ki gökyüzünde bir kömür parçasıyla karalanıyormuşum gibi kazındığıma neredeyse ikna olacaktım. Eğer çırpılan kanatların sesi olmasaydı, buna gerçekten inanırdım.

Kuzeye, güneşe doğru uçtuğumuzu anlamam uzun sürdü.

Bharon'un bana kavuşmak için yanıp tutuştuğum ölümü bahşetmeyeceğini kabullenmem ise daha uzun.

10. BÖLÜM

"Yüce Şansölye, bana bahşedilen nişanlar üzerine yemin ederim," dedi Roan, hepimizin altında kalan ve cilalanmış yüzeyi bir Aytüyü ayı gibi parlayan beyaz sahneden yalvaran bir sesle. Zincirli ellerini kirli, kan lekeli Runi cüppesinin önünü bağlayan sayısız altın rengi düğmeye doğru açtı. "Kitap resmen *buharlaştı*."

Kaşlarımı kaldırıp bakışlarımı aşağıdaki duruşma alanından, kendi aralarında fısıldaşan tanık kalabalığına çevirdim. İçlerinden birinin yargılanmasını izlemeye gelmiş belki de yüz erkek Runi, bir araya toplandıkları en üst asma kattan aşağıya pis bakışlar atıyordu.

"Buharlaştı mı?" dedi Yüce Şansölye, sivri tırnaklarını bir ejderha pençesine benzeyen beyaz taş tahtının kavisli kolçağına vurarak. "Yanlış duymuş olmalıyım." Eliyle salonu, yargılama sahnesinin etrafına sıralanmış ve *biri* dışında hepsi dolu olan benzer tahtlarına tünemiş on dört konsey üyesini işaret etti. "Daha net konuş ki üç boncuklu Kardeşlerim de duyabilsin."

Üyelerin çoğu öne eğildi; hepsi başlıklı, beyaz cüppeler içindeydi. Bazıları öyle yaşlıydı ki sadece günlük aldıkları kantaşı dozları tenlerinin kırışık parşömenler gibi görünmesine mâni oluyordu.

Ama yaşlılıklarını zamanla bulanıklaşan gözlerinden anlayabiliyordunuz. Sanki bizden daha ağır bir maddeden yapılmışlar gibi ağır hareketlerinden de.

Roan bıçağını temizledi, sesini yükseltti. "Yanlış duymadınız, Yüce Şansölye. Ve size yemin ederim ki bu bir delilik değil."

Sırtından dışarı uzanan kaburga merdivenini gösteren titrek bir selamla öne eğildi. Onu son görüşüme göre oldukça zayıflamıştı. Dairemin kapısını tıklatıp konuşacak zamanım var mı diye sorduğu kündü.

Yemekten sonra, demiştim. Ama sonra bir aykırığı haberi almıştım. Bir safhayı aşkın süredir ilk kez böyle bir şeyle karşılaşıyordum. Aurora batımından önce kimseye veda etmeden yola çıkmıştım.

Şimdi *bu* durumdaydık.

Roan, merhum babamın en güçlü müttefikleri tarafından yargılanıyordu. Runi sanatlarında becerikli, üç boncuklu erkekler tarafından.

Bu güruhun, isteseler politik gidişatı olumlu yönde değiştirebileceğini düşündükçe öfkem kabarıyordu. Oysa onlar dünyayı istedikleri gibi şekillendirmenin ilahi hakları olduğuna inanıyordu. Biz diğerlerinin ise kaliteli bir çiftlik hayvanı sürüsü olduğumuza.

Çok fazla meeleyince kesilen bir hayvan sürüsü.

Babamın tahtını devraldığımdan beri Yanık'ta sükûneti korumak ve politik kargaşalardan kaçınmak için çok çaba harcamıştım. Ostern'in katı hükümdarlığı altında ve sonrasındaki kanlı ayaklanma sırasında yaşadıkları onca şeyden sonra halkıma iyileşme, büyüme ve gelişme şansı vermek istemiştim. Ancak şimdi barışın sonu geliyor gibi görünüyordu çünkü Roan için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Kız kardeşine şerefim üzerine söz vermiştim ve o sözü tutacaktım.

"Kitaptan geriye sadece gümüş zerrelerden oluşan bir bulut kaldı... o da..." Roan utanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Kapıdan *uçup gitti.*"

"Voyd Kitabı'nın –bizzat Caelis tarafından yazıldığında şiddetle inandığımız kadim yadigârın– odadan öylece *uçup gittiğine* inanmamızı mı bekliyorsun?" dedi Yüce Şansölye, sert sesi amfiteatrın duvarlarında yankılanan bir çekiç darbesi gibiydi. "Hem de sıkı runik sembollerle, istenmeyen misafirlerin eşikten dışarı adım attıkları anda yok olacakları şekilde korunan bir odanın kapısından. *Bugüne* dek."

Roan'ın yanakları ısınırken Pyrok diğer Runilerin ona yan yan bakmasına neden olacak kadar yüksek bir inilti koyverdi.

Onu dirseğimle öyle sert dürttüm ki acıyla homurdandı.

"Nasıl göründüğünü biliyorum," dedi Roan, matlaşmış ve kir bağlamış saçlarıyla kusursuz bir uyum içindeki bakır çerçeveli gözlüğünü düzelterek. "Kendi gözlerimle görmesem, ben de inanmazdım. Ama oradaydım, kaidenin başında duruyordum. Bağını gevşettiğim kitabın kapağını açmak üzereydim ki..." Ellerini birbirine vurunca zincirleri şangırdadı. "*Puf*... Yok oldu."

Diğer gözlemciler aralarında hararetle mırıldanmaya başlarken konsey üyeleri başlarını çevirdi ve kendi aralarında fikir alışverişine giriştiler.

Roan kıpırdanınca çıplak ayaklarına baktım. Prangalar bileklerini sıkıyor ve berelenen kısımlardan kan akıyordu.

Yumruklarımı sıktım.

Pyrox elini sahte Runi cüppesinin cebine sokarken "Aptal herif yeterince kıç yalamıyor," diye mırıldandı. Bakır bir matara çıkarıp kafasına dikti. "Dizlerinin üzerine çöküp hayatı için yalvarması gerekirdi."

Yanık içki kokusu aramıza yayıldı.

"Ellerinde kitabı çaldığına dair bir kanıt yok. Üçlü Konsey, bilgiye ve güce her şeyden daha çok değer verir. Roan hatırı sayılır bir başarıya imza attı. *Nasıl* olduğunu bilmek istiyorlar." Yazmanın yanındaki masada oturan Zihinokuyucuya baktım. Büyümüş gözbebekleri ve alnında tomurcuklanan ter damlalarıyla, gözünü bir an bile kırpmadan Roan'a bakıyordu. "Bu duruşmayı bir korkutma taktiği olarak kullanıyorlar."

Umarım.

Roan'ın bereli alnından da ter damlalarının aktığını, kıvırcık kızıl saçlarının şakaklarına yapıştığını fark ettim. Yorgun olduğunun ve zihinsel boşluğunu korumaya çabaladığının bir işaretiydi.

"Roan onlara meydan okumadığı sürece," dedim fısıltıyla. "Sorun olacağını sanmıyorum."

Onu bir hücreden kaçırabilirdim ama ölümden döndüremezdim.

Dünyamızda, Üçlü Konsey'in pırıl pırıl cüppelerini kırıştıranlara layık gördüğü ölüm türünden, bir ruhu döndürecek hiçbir güç ya da kuvvet yoktu.

Pyrok homurdanarak matarasından bir yudum daha alırken amfiteatrın üstünden büyük bir gölge geçti.

Bakışlarım neredeyse üstümüze bir ayın düştüğünü görme beklentisiyle kristal tavana çevrildi. Ama gördüğüm şey, parçalı bulutların arasından çıkıp Hisar'ın üstünü her yönden saran çok sayıda runik sembolle bezeli beyaz taş kemerlerden birine çarpacak kadar yakından geçen yetişkin bir Kızgınkursak'tı. Alınları Kyzari'nin giydiğine benzer diademlerle süslü Üçlü Konsey üyeleri dışında, altındaki herkesi bir anda susturdu.

Elluin'in de eskiden taşıdığı diadem gibi... Doğum onu acımasızca koparıp götürmeden ve Kyzari'yi onu tanıma ve *sevme* şansından mahrum bırakmadan önce.

Bu düşünce kalbimi öylesine sıktı ki göğsümün sızladığını hissettim.

"Sessizlik." Yüce Şansölye'nin gürleyen sesi kalabalığı susturdu.

Roan sırtını dikleştirdi; açık yeşil gözlerinde umut dolu bir parıltıyla kaşlarını çatıp konsey üyelerine baktı.

"Simyacı. Sağlam zihin duvarların Hakikatavcılarımızın gerçeği uydurmacadan ayırmasını imkânsız hâle getirerek bizi oldukça zor bir duruma soktun. Saçma hikâyene inanmamızı istiyorsun ama asırlardır yerli yerinde olan ve Voyd Kitabı'nı *korumak* için tasarlanmış runik semboller zincirini kırıp geçtikten sonra o odada bulunduğun gerçeği ortada." Yüce Şansölye, cüppesinin geniş kol ağızlarını sallayarak diğer konsey üyelerini işaret etti. "Kitabı *saklamak* için başına buyruk Runi tekniklerinden birini kullanmış olabileceğine ve kitabın hâlâ senin elinde olduğuna oy birliğiyle inanıyoruz."

"Bu kadarı da fazla artık," diye söylendi Pyrok.

Roan kaşlarını çatarak başını arkaya attığı anda içim korkuyla doldu. Roan zihin boşaltma konusunda emsalsiz olabilirdi ama yüzü, içinden geçen bütün duyguları ele veriyordu. Ve bu bakışı daha önce görmüştüm.

Birinin aptallığının boyutu karşısında büsbütün afalladığı zamanlardaki bakışı.

"Saygısızlık etmek istemem..." Kelepçelerini –runik sembollerin kazındığı demir bileklikler– iyice açığa çıkarmak için ellerini öne uzattı. "Hisar'ın zindanına atıldığımdan beri yediğim sayısız dayağı düşünecek olursak, eğer kitap elimde olsaydı, kendimi *bunlardan* kurtarmak için kullanırdım, öyle değil mi?"

İç geçirdim. Amfiteatrı dolduran insanlardan yükselen nefes sesleri, hemen sonra yerini bağırışlara bıraktı.

"Kendini özgür bırakmak mı?"

"... Konsey'e karşı çıkmak da ne demek?"

"En kutsal yadigârımızı çaldıktan sonra başının okşanmasını mı bekliyordu?"

Yüce Şansölye elinin bir hareketiyle kalabalığı susturdu. "Kayıtlara geçmesi için soruyorum. O odaya izinsiz girmenin nedeni neydi?"

Roan kaşlarını çattı. "Voyd Kitabı'nın gizli kalmış sayfalarını görmek için verdiğim sayısız yazılı talep göz önüne alınırsa, nedenin gayet açık olduğundan eminim."

"Ah, evet." Yüce Şansölye yanındaki kaidenin üstünden açık bir tarlakuşu aldı. "Sert dille yazılmış taleplerinizi aldık. Cevapsız bırakmamızın nedeni, basitçe söylemek gerekirse, gizli kalmış sayfaların, kitabın keşfedilmesinden ve güvenli bir şekilde korumaya alınmasından önce hasar almış ve dolayısıyla deşifre edilemez durumda olmasıydı."

Roan dudaklarını büzdü ve durduğu yerde kıpırdandı. Şansölyelerin üzerinde tek tek dolaşan bakışlarından, kendini gizli bir bilgiye vakıf olduğu hissini uyandıracak çıkışlarından birini yapmaktan alıkoymaya çalıştığını anlamıştım.

Sakın yapma.

Sakın yapma.

Sakın...

"Bu durumda, onları talep ettiğim şekilde görmemde bir sorun olmadığı anlaşılıyor," deyince rahat bir nefes aldım. "Tabii elbette Üçlü Konsey bilgi saklamıyorsa?"

Siktir.

"Bu bir hakarettir!" Yüce Şansölye'nin yumrukları sıkıldı. "Bunu *asla* yapmayız!"

"Bu durumda, *bunlar* ne oluyor?" Roan kaşlarını kaldırarak gökyüzüne, Hisar'ı dizginleyen taş kemerlere manidar bir şekilde baktı. Omuz silkti. "Bir berduşun ağzından dökülen her şeye inanmayı alışkanlık hâline getirmemeye gayret ederim ama görünüşe göre, bu kemerlerin üstünde burayı *aydüşüşlerinden*

koruyacak yeni, görünmez runik semboller var."

Kaşlarım çatılırken amfiteatrdan daha fazla hayret nidası yükseldi.

Bunu ilk kez duyuyordum.

Yüce Şansölye'nin benzi attı ve kalabalıktan bir fısıltı tufanı yükselirken kaşlarım havaya kalktı.

Siktir... Doğru demek.

Pyrok bana doğru eğildi. "Bu hiç iyi değil."

Hayır. Değildi.

O salondaki insanların çoğunun, kapıların ötesinde aileleri, akrabaları vardı. Bu söylenti kulaktan kulağa yayılacaktı. Ve yaklaşan düşüşlerin haberi yayılınca, insanlar kalın ve demir takviyeli duvarlarının arasına sığınabilme umuduyla Hisar'a akmaya başlayacaktı. İsyanlar çıkacaktı. Ölümler olacaktı. Roan tüm bunların sorumlusu ilan edilecekti.

Hayatının geri kalanı boyunca hep peşinde olacaklardı. Tabii eğer bu duruşmadan sağ çıkabilirse. Bu olasılık, sosyal açıdan ayarsız ağzından dökülen her yeni sözcükle biraz daha artıyordu.

Şansölye'nin el hareketi, kalabalığı bir kez daha sustururdu. Şimdi kanlı gözyaşları döken kıpkırmızı suratlı Zihinokuyucu'ya bakarken üstdudağının titrediğini gördüm. "Zihin boşluğunu kırmaya yaklaşabildin mi?"

Zihinokuyucu boğuk bir "Hayır," cevabı mırıldandıktan sonra yana doğru devrilerek sandalyesinden düştü.

Yüce Şansölye iç geçirdi. "Öyleyse bu kötü niyetli eylemde bir rolü olup olmadığını öğrenmek için Kral Kaan Vaegor hakkında bir soruşturma başlatmalıyız," derken sözcükler ağır bir yumruk gibi göğsüme çarptı.

Pyrok küfrederken, ben onu bu işin dışında bırakmak için Rygun'la ortak kalp alanımızın içine inşa ettiğim duvarın sağlamlığını kontrol ettim. Şu anda isteyeceğim en son şey, Rygun'ın tehlikeyi sezip Bothaim'i basmasıydı.

"Derhâl çağrı gönderilecek. Çağrıya itaatsizlik, suçu kabullenme göstergesi olarak yorumlanacak. Ticaret yetkileri geri alınacak ve Üçlü Konsey'in himayesi sona erecek."

Roan'ın zaten solgun olan yüzünde zerre renk kalmamıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama Yüce Şansölye'nin fısıldadığı birkaç kelimeyle odanın içinde sert bir rüzgâr esti.

Roan dizlerinin üstüne düştü ve tendonları gerilen boynunu tırmalamaya başladı.

Pyrok hırlayarak öne atıldı. Elimi koluna koyarak onu olduğu yerde tuttum.

"Sakın," diye hırladım. "Kendimizi ifşa edersek ona hiçbir faydamız dokunmaz."

Yüce Şansölye ayağa kalkarak Roan'a küçümseyici bir gülüşle baktı. "İhanet suçlaması doğrultusunda, Konsey üzerinde önyargı oluşturma ve tahtlarımıza zorla el koyma niyetin göz önüne alınarak, Üçlü Konsey'in hükmü..."

Bütün üyeler el kaldırdı. *"Suçlu!"*

"Odaya Voyd Kitabı'nı çalma niyetiyle izinsiz girme suçlaması doğrultusunda, Üçlü Konsey'in hükmü..."

"Suçlu!"

"Önemli bilgileri zihnine gömerek adaleti engelleme suçlaması doğrultusunda, Üçlü Konsey'in hükmü..."

"Suçlu!"

Yaratıcılar aşkına.

"Yanık'tan Roan Du Alac," diye kükredi Yüce Şansölye, hayatının büyük kısmında taşıdığı sahte ismi kullanarak. "Şimdi bütün takdir nişanların geri alınacak. *Gardiyanlar!*"

İki boncuklu on kadar Gardiyan, bir grup hâlinde duvar dibinden öne çıktı. Beyaz gözleri, neredeyse boğulmak üzere olan Roan'ın üstündeydi. Etrafına toplandılar ve düğmelerini kopardılar.

"Giydiğin üç hükümden ikisinin cezası ölümdür," dedi Yüce Şansölye, sözlerime kalbime saplanan buzdan bir bıçak gibiydi. "Diğerinin cezası ise ateşle kırbaçlama olacak."

Pyrok durduğu yerde sallandı. Onu ayakta tutan tek şey, benim sağlam tutuşumdu.

Yüce Şansölye element kutusunun kapağını açtı, bir alev şeridinin parmaklarının arasına dolanmasını emretti.

Roan'ın cüppesi yırtılırken çıkan ses, bir anda çöken sessizlikte yankılandı.

"Bakma," dedim, Roan'ın sırtı açılırken. Yüce Şansölye, alev şeridini Roan'ın solgun tenine doğru fırlattı. Pyrok beni dinlemedi bile, elimin altında titrediğini hissedebiliyordum.

Ateş ete çarptı. Sonra bir kez daha.

Bir kez daha.

Etini dağlayan her kırbaçta Roan biraz daha iki büklüm oldu.

Burnuma yanık ten kokusu dolarken, babamın beni *ağlamayı bırakıp kahrolası alevleri kontrolüm altına almam için* haykırarak aynı muameleye maruz bıraktığı zamanların anısı boğazımı tıkadı.

İçimdeki küçük oğlan çocuğu iki büklüm olup ağlamak istese de kendimi izlemeye zorladım. Her zerrem bu asma kattan aşağı atlayıp Yüce Şansölye'nin kafatasını yumruğumla ezme isteğiyle yanıp tutuşsa da... Karşımda sayıca üstün bir güç olduğunu düşünüldüğünde, bunu yapmamın yarardan çok zarar getireceği kesindi.

Etkisiz kalacağım da.

Son kırbaç kaybolduğunda Roan'ın sırtı kıpkırmızıydı, siyah yanıklarla ve su toplamış kabartılarla kaplanmıştı. Zemin taşlarında acısına çare ararken vücudu titriyordu.

"Ne büyük bir *hayal kırıklığı* oldun," diye tısladı Yüce Şansölye, dumanlar tüten parmak uçlarıyla cüppesinin kolunu düzelterek. "Gardiyanlar seni temizleyecek, ardından anthe'ye yem olacaksın. Yaratıcılar ruhuna merhamet etsin."

Üçlü Konsey üyeleri salonun çıkışına doğru süzülürken Pyrok'u ayakta tutmaya çabalıyordum. Kalabalığın büyük kısmı, Gardiyanların Roan'ın sahneye bağlı zincirlerini sökmesini izliyordu. Gardiyanlar nefes almakta zorlanan Roan'ı tekmeleriyle yere serip sürükleyerek dışarı çıkarırken bakır çerçeveli gözlüğü sahnede, bir kan lekesinin ortasında kaldı.

"İnin dış şehir girişine ulaşacak kadar zamanım var mı?" diye hırladı Pyrok, sesine kronik bir korku ve yoğun bir öfke karışmıştı.

"Arındırma ritüelinin ne kadar sürdüğünden emin değilim." Biz şimdi boş kalan sahneye bakarken, seyirciler kemerli çıkışlardan salonu terk etmeye başladığı için içerisi hayli boşalmıştı. "Tek seçeneğimiz Hisar'ın içinde kalmak ve onları aşağıya kadar takip etmek."

Pyrok başını hızla bana çevirdi. "Ama politik açıdan seni mahvetti. Yanık'ı da. Muhtemelen bir de savaş başlattı."

"Amacı bu değildi."

Roan buraya iyi niyetlerle, halkını gelecek aydüşüşlerinden korumaya gelmişti. Şimdiyse ölüm cezasına çarptırılmıştı. O

kün ona hak ettiği ilgiyi gösterseydim, muhtemelen yakılmayacak, dövülmeyecek ve ölüme sürüklenmeyecekti. Bu benim hatamdı.

Pyrok bana gözünü kırpmadan, dik dik bakıyordu.

Rygun'ın alevlerinin bir kısmının içimde parlamasına izin verdim. Sıcaklığının tenimi karıncalandırdığını, havayı ısıttığını hissettim. Gözlerimde közlerin tutuştuğunu duydum.

Pyrok dişlerinin arasından derin bir nefes aldı, elimden kurtuldu ve maratasındaki içkiyi üç yudumda bitirdi; eli güçlükle zapt ettiği bir öfkeyle titriyordu. "Pekâlâ," dedi, mataranın tıpasını geri kapatırken dişlerini sıkarak. "Sanırım hepimiz bu kün ölüyoruz."

11. BÖLÜM

Raeve

Rekk'in gelişinden önceki künlerde aşinalık kazandığım özel yolu takip ederek Boatham'ın dış çevresindeki şehirden geçerken sulu kar, pelerinimin başlığını ıslatıyordu.

Bu şehir daha önce gittiğim hiçbir yere benzemiyordu. Doğrusal değildi, ten rengi taşın içine oyulmuş karmaşık bir labirente benziyordu. Sanki Bulder farklı boyutlarda bir avuç ağaç gövdesini alıp zemin yerine oturmadan önce toprakta sürüklemişti.

Bazı yollar Hun'daki Hendek gibi genişti; diğerleriyse bunun gibi bir ana yoldan diğerine kestirme geçilen, penceresiz ve Utris'in omuzlarının sıkışmaması için yan dönmek zorunda kalacağı kadar dar sokak aralarından oluşuyordu.

İnce geçitte duraksayıp arkama baktım; sulu karı yüzümde hissetmek için başlığımı indirdim. "Her şey yolunda mı?"

"Şöyle diyeyim," dedi Utris, yavaş adımlarla ilerlerken. "O kadar iri görünmüyordu ama büyük kısmı Kadife Aşk'ın zemininde kaldığı için her dakika biraz daha fazla şükrediyorum."

Selam verip övgüsünü kabul edebilirdim ama ne yazık ki hak etmiyordum.

Bir tarlakuşu yanımdan doğaüstü bir süratle geçince dönüp arkasından baktım. Peşinde bir tane daha vardı.

Bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Uzaktan gelen bir Kızgınkursak kükremesini duyunca kaşlarım çatıldı ve içimdeki soğuk ağırlık yer değiştirerek biraz yukarı tırmandı. "Yakınımda kal," diye mırıldanarak başlığımı geri kaldırdım.

Ötesinde kalan ana yola bakmak için sokak arasının çıkışına yakın bir dirsekten başımı uzatırken Utris'in homurtusunu duydum. Pencere delikleriyle kaplı yüksek duvarlar ve sokağın iki tarafının arasına gerilmiş, meyve ve sebze asmalarının ağırlaştırdığı paslı zincirlerle bezeliydi.

Sokak kanat çırpan parşömen tarlakuşlarıyla ve hepsi aynı yönde, Hisar'a doğru hareket eden telaşlı bir hükümsüzler seliyle dolup taşıyordu.

Bazılarının ellerinde açık parşömen tarlakuşları vardı; diğerleri kalçalarına, sırtlarına ya da göğüslerine bastırdıkları küçük çocuklarını taşıyordu. Çoğunun yanında eşyalarla tıka basa doldurulmuş çantalar vardı. Sevdiklerini bir arada tutmak için birbirlerini itip kakan kalabalığın içinde, etrafa atılan kaçamak bakışlarla dolu sessiz bir koşturmaca olsa da koca gözlerden ve sarkık yüzlerden korku sızıyordu.

"Daha da kötüleşmiş," diye mırıldandı Utris arkamdan.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadife Aşk'a dönerken bazı insanların aceleyle koşuşturduğunu fark ettim. Normalden daha fazla tarlakuşu vardı. Haber her neyse, hızla yayılıyor."

Soğuk bir dehşet, pençelerini içime sapladı. Havadan bir tarlakuşu yakaladım, zavallı şey bir süre boğuştu ve parşömeni avucuma açana kadar beni kâğıt kesiklerine boğdu. "Çok üzgünüm, ufaklık," dedim, gözlerimi satırlarda dolaştırırken. "Acil durum..."

Kardeşim, haberler çok kötü.
Birden fazla aydüsüsü örgörülüyor, hatta bazıları doğrudan Bothaim'in üstünde olacakmış.
Şehrin birçok yeri harabeye dönüşebilir. Rhikoth'un ağabeyi (bugün bir durumanın yazmanlığını yaptı) kemerlerin üstünde Hisar'ı aydüsüslerinden bir şekilde <u>koruyan</u> yeni runik semboller olduğuna inanıyor. Bu söylenti doğruysa, Üçlü Konsey'in kapıları belli sayıda insana açacağından eminim. Sıranın başlarında olmamız iyi olur. Büyükbabamın mavi boncuklu olması nedeniyle, bizi ve henüz çentik ya da boncuk almadıkları için kızları içeri alacaklarını umuyorum. Aynı durum karnındaki bebeğin için de geçerli. Bana bu bilgiyi kendime saklamam tembihlendi ama sizi kaybetme düşüncesine dayanamam.
Lütfen gelin.

Öpüyorum. G.

Yüreğime bir ağırlık çöktü, aynı anda bakışlarım yukarıdaki sayısız aya çevrildi. Çoğunlukla Kızgınkursaklardı ama aralarında birkaç Aytüyü ve Kılıçtırpan da vardı. Bundan çok uzun saflalar önce burada yaşanmış büyük bir savaşın anısına övgü misali.

İç geçirerek tarlakuşunu tekrar katladım ve kimse gerek görmediği için sır olarak saklamaya bir sebep kalmadığına karar verdim. "Bir aydüşüşü yaklaşıyor. Daha doğrusu çok sayıda aydüşüşü."

"*Ne?*"

"Kral bana biraz önce haber gönderdi. Henüz gerçekleşmesine on beş döngü olduğu sanılıyor ama herkes bu bilgiye sahip değil."

Besbelli.

"Yaratıcılar aşkına..."

Tarlakuşunu havaya salarak yoluna döndürdüm. "Anlaşılan kemerlerin üstüne koruma amaçlı yeni runik semboller eklenmiş."

İnanması güçtü. Üçlü Konsey bu tür bir bilgiyi Voyd Kitabı'ndan türetmiş olsaydı, herhâlde başkalarına da aktarılırdı. Tabii eğer bir salkım püskül dalından daha omurgasız değillerse.

Öne eğilip sokaktan bahsi geçen kemerlere doğru baktım. Şehrin merkezini çevreleyen heybetli, beyaz duvarın üstünde yükseliyor, göğe uzanan ejderha dişi öbeklerine benzeyen yüzlerce dev kuleyi bir kafes gibi örtüyorlardı. Üstlerinde, kanatlarının arasına dikkatlerini Hisar'ı çevreleyen sokaklara sabitlemiş beyaz zırhlı muhafızların tünediği çok sayıda Kızgınkursak dönüyordu. "Bu kadar çok perinin o yöne akın etme sebebi bu olsa gerek."

"Ama kemerlerin altında şehir nüfusunun tamamını alacak kadar yer yok. Yakınından bile geçmez."

"Hayır, yok. Ve bu haber şehrin ötesine yayılırsa, kapılara akın edenler Bothaim sakinleriyle sınırlı kalmayacak."

Ki yayılacaktı.

Kapıların ötesindeki Yaratıcıları duyabilme *yeteneğinin* sadece Üçlü Konsey üyelerine bahşedildiğini düşününce, atmosfer yeniden durulana kadar o açık renkli dev duvar prangasının kıskacında esir kalma düşüncesi tenimi karıncalandırdı. O kadar

çok sayıda ayı gökyüzüne yerleştiren savaştan sonra alınan önlemler...

Korku ve tüm o saçmalıklar işte.

"Hadi, yola devam edelim. Sırtındaki etten ne kadar çabuk kurtulursak, kendine sığınacak bir yer bulman için o kadar çabuk özgür kalırsın."

"Ya sen? Sen ne yapacaksın?"

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı, neredeyse gerçekleşecek öpücüğün nefesi hâlâ şakağımı sızlatıyordu. Tüm bu esnada, Öteki'nin hatırası beni dürtüp duruyordu. Sanki yüzeye geri çıkmış ve buz tutmuş gölümün kıyısına yerleşmişti; ne zaman bir şey atmak için oraya dalsam, ayak tabanlarımı dilimlemeye hazırdı.

"Hâlâ düşünüyorum," diye mırıldandım. Telaşlı kalabalığa ve havada kanat çırpan tarlakuşlarına çarpmamaya özen göstererek sokağın karşısına koştum. Ne yapmayacağımı biliyordum.

Kaan Vaegor bu kahrolası dünyada kendisi dışında herkes için endişelenirken şirin, güvenli ve yamuk bir evde saklanmayacaktım.

Ona ihtiyacım olursa tarlakuşunun iade çizgisini katlamamı söylemişti. İyi, çünkü onun ölmemesine ihtiyacım vardı.

12. BÖLÜM

Raeve

Utris'in peşi sıra, dikenli bir kutak çalılığının yanından ve duvarda yeni açılmış bir delikten geçip ötesinde kalan kaba merdivene yürüdüm. İnsanda neredeyse katı olduğu hissini uyandıracak kadar kıpırtısız, yoğun ve çürüme kokan havayı içime çektim.

Utris "*Gurdeth aahgth... du ien dah,*" diye mırıldandı ve yer titredi. Duvar kilden yapılmış gibi kolayca geri kapanarak bizi zifiri karanlığa hapsetti.

Gezgin bir tüccardan bir saç teli gibi tuhaf bir bedel karşılığında edindiğim, içine hapsedilmiş ay ışığıyla dolu küçük kavanozu çıkardım ve Utris'in eserini incelemek için duvara tuttum. Delik hiç olmamış gibi pürüzsüzdü. "Etkileyici." Başlığımı arkaya iterken bir suç ortağıyla birlikte çalışmanın işi bayağı kolaylaştırdığına karar vermiştim bile. Keşke kalıcı olabilseydi. "Bulder'ı bayağı iyi duyduğunu tahmin ediyorum."

Rekk'in omzundaki duruşunu düzeltirken "Pek sayılmaz," diye homurdandı. "Ama iyi dinlerim ve sık sık pratik yaparım."

Aferin ona. Bense hiç pratik yapmaz, Bulder'ı çağırmaktan başka seçeneğimin olmadığı anlarda birkaç temel kelime fısıldayıp en iyi sonucu umardım. Duymazdan gelinmeye alışmıştım. Bazen kelimelerim kadar biçimsiz bir şey sunarak uzun ve yargılayıcı sessizliklerinden daha ağır bir etki yaratırdı.

"Ben önden gideyim." Utris kıvrılan merdivenden inmeyi başladı. "Bu pisliği kazayla düşürürüm filan."

Henüz fazla ilerlememiştik ki hava basıncı tanıdık bir şekilde ağırlaştı ve tüylerimi diken diken etti. Hisar'ı kafes içine alan ve Yaratıcıları susturan kemerlerin ötesine geçtiğimizin habercisiydi.

Kulak zarlarım neredeyse patlayacakmışçasına yoğun bir basınç altında ezildi. Zihnimde alev alev savaş ve püsküren kaynar kan görüntüleri canlandı.

Anıları buzlu gölümün altına ittim, başımı bir sağa bir sola çevirerek boynumu kütletirken düşündüm. Bu runik semboller de Khindard Çukurları'nda savaşanları hükümsüz kılanlar gibi mi işliyordu acaba?

Merakıma yenik düşüp pelerinimi bir eldiven gibi kullanarak parmağımdaki demir yüzüğü sertçe çıkardım; ânında ciyaklamalar, kükremeler ve ağlamaklı seslerin hücumuna uğradım.

"Yaratıcılar," diye tıslayarak yüzüğü neredeyse kemiğimi açıkta bırakacak bir süratle geri ittim ve sızan kanı silmek için elimi hızla kulaklarıma uzattım.

Siktir.

"Her şey yolunda mı?"

Hayır, Clode'un kulak zarlarıma kesikler attığından eminim.

Utris duraksadı, gözlerini kısıp bana baktı; alnından damlayan terler kaşlarına doğru süzülüyordu. İfadesi hızla bir kaş çatışına dönüştü. "Son yemeğini üstüme püskürtecek gibi görünüyorsun. İyi misin?"

Görünüşe bakılırsa, Üçlü Konsey üyeleri dışında, altındaki herkesi hükümsüze çevirmek niyetiyle büyülenmiş güçlü taş kemerlere bağışıklığım var cümlesini deli gibi görünmeden nasıl ifade edebilirdim?

İmkânsızdı.

"Hava basıncı değişikliği iyi gelmedi." Clode'un tiz ciyaklamalarının bir armağanı olarak sağ kulağımdan akan kana rağmen gülümsedim. Daha önce çığlığını hiç bu kadar güçlü duymamıştım. "Yorgun görünüyorsun. Adamı ikiye kesip yükü paylaşmak ister misin?"

Utris bana oldukça küçümseyici bir bakış attı ve söylenerek merdiveni inmeye devam etti. Belki de ciddi olmadığımı sanmıştı.

Kendi bilir.

Bense kulakları sağır edecek bir huzur ortamında tuhaf becerimi düşünmeye döndüm.

Üçlü Konsey böyle hatalar yapmazdı. Çok küçük bir toprak parçasına hükmetmelerine rağmen, diğer hükümdarlardan daha fazla politik ağırlığa sahip olmalarının bir nedeni vardı. Daha fazla toprak istemezlerdi çünkü daha fazla toprak, ilgilenilmesi gereken daha fazla halk demekti. Bir kuyruk yağı parçasını

büyük bir ekmek dilimine yaymaya çalışırsanız, bir kısmının açıkta kalacağını çok iyi bilirlerdi.

Hayır.

Zengin kaynaklara sahiptiler ve küçük çemberlerine kimleri kabul edecekleri konusunda oldukça seçiciydiler. Bütün üyeleri ölçülemez derecede yetenek ve güçle donatılmıştı. Ve o gücü nasıl kullanacaklarını iyi bilirlerdi. Kusursuzca.

Yani sorun *bendim.*

Birinin kelleme bir ödül daha koymaması için bu bilgiyi kendime saklamam en iyisi olacaktı.

Hava, her nefesin bir kükreme gibi geleceği kadar durağanlaşmış ve sessizleşmişti. Bir yeraltı gölünün kıyısına, ihtişamlı kanatlarıyla Rygun'ı barındıracak kadar geniş mağaraya ulaştığımızda pis koku iyice yoğunlaşmış ve güçlenmişti. Çakıl taşlarıyla kaplı kıyıda durdum ve bir ruhu anthe'nin yardımına gerek kalmadan yutabilecek kadar karanlık görünen siyah suyu taradım.

"Burası mı?"

Utris "Öyle," diye homurdandı ve adım atacağı yeri dikkatle seçerek taşlarının üstünde ilerledi.

Önüne geçtim, gözlerimi tavana diktim; suyun pürüzsüz yüzeyine yansıyan ve orayı Gölge'nin gökyüzüne benzeten, parıldayan böceklerin yuva edindiği sarkıtlarla bezeliydi. Bu benzerlikte, adını tam olarak koyamadığım bir şekilde beni sarsan bir şey vardı.

Sağ tarafıma bakınca mağaranın karanlıkta kaybolan dar bir tünele dönüştüğünü fark ettim. Tavandan sarkan, suyun yüzeyine kadar uzanan ve gözün görebildiği kadarıyla suyun derinliklerine dalan, üzerinde pek çok çan dizili ipler vardı. Hiç şüphesiz, çanlar suda hareket olduğunu haber veren, sudan derhâl tüymek gerektiğini haykıran şıngırtılı bir uyarı sistemiydi.

Sol tarafıma, eğri büğrü taşlarla kaplı duvara baktım; beyaz, taş bir iskelenin dışarı uzandığı ve dili gölün üstüne yayılan bir ejderha ağzı şekline oyulmuş girişi görünce sırtımdan bir ürperti

indi. O iskeleye... kayıklar bağlıydı. Her iki ucu da sivri, pek çok uzun, beyaz kayık. Bazılarının yan taraflarında içindeki öğünü çiğnemeyi amaçlayan büyük bir şey tarafından ısırıldıkları hissini uyandıran çentikler göze çarpıyordu.

Üçlü Konsey idamlarını bu şekilde gerçekleştiriyor olsa gerekti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Ejderhalara atılmak mı, *bu* mu?

"Daha önce bir anthe besledin mi?" diye sordu Utris, Rekk'i kıyıya indirirken. Başı bir çatırtı çıkararak taşa çarpınca tenime marazi bir tatmin duygusu yayıldı.

Ay ışığını cebime kaldırarak Utris'in kefeni çıkarmasına ve cesedin bağlarını çözmesine yardım ettim. "O hazzı hiç tatmadım."

"Bilmen gereken birkaç şey var." Utris son ipi de çözdü ve kandan sırılsıklam olmuş bir kumaş katını soydu. Gözleri loş ışıkta parlak mavi mücevherler gibiydi. "Kulakları yoktur ama suyun hareketi zarlarını titreterek onlara yaklaşan ziyafeti haber verir. Cesedi suya attığımız anda, anthe ininden yukarı çekilecek," dedi, sağ tarafımızda kalan tüneli çenesiyle işaret ederek. "Suya mıknatıs gibi çekilirler ancak daha güçlü olanlar bazen kendilerini kısmen dışarı çıkarırlar ve bu... Şöyle söyleyeyim, oldukça büyük bir anthe. Şu çanlar şıngırdadığı anda hemen gitmemiz gerek. Hızlıca."

Kumaşın son parçasını da çekip kenara bıraktım. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Onunla yüz yüze gelirsen, hiçbir şekilde göz teması kurma."

"Neden?"

"Bu, bölgesel bir meydan okumadır. Ya saygısını kazanırsın ya da duyularını tamamen kaybedersin. Sonra da seni mideye indirmesi için yalvarırsın."

"Ah..."

İlginç.

"Onu uğurlamadan önce söylemek istediğin son bir şey var mı?"

"Evet, aslında var." Kınımdan bir ejderhapulu bıçak çektim. Pisliğin başını vücudundan ayırmazsam, hiçliğe emilip gitse bile bana musallat olmanın bir yolunu bulabilirdi.

Rekk'in başını arkaya eğerek boynunu açığa çıkardım ve bıçağı boğazında hızlı kesiklerle kaydırarak eti, kası ve tendonları ayırdım. Kılıç sonunda kemiğe dayanınca kesmekle zaman harcamak yerine, bıçağı elimden bırakıp başını iki elime tuttum ve yana çevirdim.

Tatmin edici bir çatırtı duyuldu.

Utris boğazını temizleyerek kalan eti de kesmemi, bıçağımı kınına kaldırmamı ve Rekk'in başını bir ödül gibi havaya kaldırmamı izledi. "Böyle daha iyi oldu."

"Kabilelerden birinde... zaman geçirmiş olabilir misin?"

Şuna huyları bana bulaşan bir kralla zaman geçirdim desek daha doğru olacak.

"Öyle de denebilir."

"Pekâlâ, işi sağlama almak her zaman en iyisidir." Utris, Rekk'i ayak bileklerinden tutup suya doğru sürükledi. "Gerçi muhtemelen yakında hepimiz ölmüş olacağız. Gökyüzü altına etmek üzere olduğuna göre," dedim, dişlerimi sıkarak.

Biraz marazi bir düşünceydi. Yakın zamanda ölmek gibi bir niyetim yoktu doğrusu.

El birliğiyle, Rekk'in vücudundan geri kalanları çok az dalgaya neden olarak suyun içine sürükledik. Dişlerimi sıkarak "Essi ve Líri için," diye mırıldandıktan sonra başını yumuşak bir hareketle yüzeyin altına ittim. Eğimli kıyıdan aşağı yuvarlanarak yok oluşun içine gömülmesini keyifle izlerken parmak uçlarımdaki kaşıntının yatışmasını bekledim.

Ama yatışmadı.

Gözüme bir hareket takıldı.

Bir anda beyaz cüppeli insanlarla dolan iskeleye baktım.

Utris "Siktir," diye tıslayarak beni kayalık bir çıkıntının arkasına çekmeden önce, aralarında duran, üstü başı kan içinde, elleri, ayakları ve ağzı bağlı hâlde kayıklara doğru sürüklenen peri gözüme takıldı.

Ancak nabzımı asıl hızlandıran, perinin alev rengi saçları oldu.

Pyrok'a benziyor... Ama daha zayıf. Daha solgun. Ve gerçekten berbat görünüyor.

Suyun üstünde boğuk bir haykırış ve yüzeyde beliren ürkütücü dalgaları takip eden bir su şırıltısı yankılandı.

Utris kolumu çekerek "Anthe'ye atılıyor," dedi. Beni tünele doğru çekti. "Gitmeliyiz. Hemen şimdi."

Karşımdakinin umursamaya tövbe ettiğim bezgin ve bozuk ağızlı erkek olmadığından yüzde yüz emin olamadığım için bu bana biraz aceleci bir kaçış gibi geldi.

Çıkıntının arkasından başımı tekrar uzatınca zavallı herifin bir kayığa, kayığın da suya itildiğini gördüm.

Bize doğru geliyordu.

"Raeve. Acele et."

"Bir dakika," diye fısıldadım. Cüppeli karaltılar oymalı çıkışa sırayla yönelirken ve hızla gözden kaybolurken mahkûmun yüzünü görebilmek için gözlerimi kıstım. Hiç şüphesiz anthe'ye yem olmama telaşı içindeydiler.

Mahkûm telaşla kıpırdanarak oturur konuma geçti. Aklını toplayamıyor gibiydi. Pyrok'un kendine has aheste tavrına benzemiyordu ama bu düşünce de endişemi gidermeye yetmedi.

Sonunda omzunun üstünden tünele doğru bakınca profilini net bir şekilde görebildim.

Fazla ince yüz hatlarında Pyrok'la bütünleşen piercing'leri aradım ama hiçbirini göremedim. Teni yer yer kararmış ve morarmıştı. Belli ki dayak yemişti. Son olarak saçlarını fark ettim. Arka tarafı ve yanları kısacık kesilmişti, geri kalanı yarı uysal buklelerden oluşuyordu.

Pyrok değildi.

Bu bilgi bana kendimi daha iyi hissettirmeliydi.

Ama hissettirmedi.

Dünyanın işleyişini bildiğimden, az önce suya attığım herifin aksine, muhtemelen bu dehşet verici kaderi hak edecek bir şey yapmadığını tahmin edebiliyordum.

Mahkûm, ellerindeki bağlardan kurtulmak için çırpınırken göz göze geldik. Beni tanımaya çalışır gibi, yüzünü bütün kaslarını harekete geçirecek şekilde buruşturarak gözlerini kıstı.

Gözleri bir anda yuvalarından fırlayacak kadar büyüdü ve boğuk bir çığlık attı. Kulağıma "GİT!" gibi gelen bir çığlıktı bu.

Utris kolumu tuttu. Beni tünele doğru sürüklerken zihnim çalkalanmaya devam ediyordu. Uzaktan gelen bir çan sesi beni iliklerime kadar sarstığında merdiveni yarılamıştık.

İnledim.

Geçmişte birinci elden kurtarma girişimleri bende işe yaramamıştı. Profesyonel kan dökücü rolümde çok daha rahattım. Ama...

Siktir et.

Utris'in bacağının arkasına, tam dizinin altına bir tekme savurdum. Bağırarak arkaya doğru düştü ama kolumu boyuna dolayıp ağırlığını hızla dengeledim.

Var gücümle kavradım.

Benden kurtulmaya çalıştı ama sırtımı duvara verdim, beynine kan akışını durdurmak için çabalıyordum. "Bunun için üzgünüm ama kraldan, ölmeme izin vermemen için çok sıkı talimatlar aldığını biliyorum."

Tazelenmiş bir yırtıcılıkla, kendini kaskatı hareketlerle sağa sola çarparak tekrar çırpındı. Çabası şüphelerimi doğrulamaktan başka bir işe yaramadı.

İç geçirdim.

Her işe burnunu sokan erkek.

Onu olduğu yerde tutma çabasıyla kollarım ve bacaklarım büsbütün kasılarak "Uyandığın zaman cebinde altınının yerini gösteren bir tarlakuşu bulacaksın," dedim kulağına fısıldayarak.

Hareketleri gittikçe zayıfladı, sakinleşti.

"Hayatının aşkını bul ve onu Dhomm'a götür. *Yaşa,* Utris."

Gözleri geriye kaydı, vücudu gevşedi.

Onu basamaklara bıraktım, yarısı katlanmış tarlakuşunu cebine soktum ve sonra merdiveni son sürat inerek, uzakta çınlayan çan sesiyle eşzamanlı olarak kendimi koya attım. "Siktir," diye mırıldandım. Kayıktaki erkek şimdi daha yüksek sesle bağırıyor, gözlerinden bulaşıcı bir panik akıyordu.

"GİT–GİT–GİT–GİT!"

"*Hayatta kalmak istiyorsan, olmaz!*" diye tısladım. Tam yüzüğümü çıkaracaktım ki suyun içinde iki adam taşıyan ve kürekleri azimle çekilen *ikinci bir* kayık gördüm.

Dağınık kızıl saçlar, dikkatimi kayığın burnunda oturan tanıdık erkeğe çevirdi. Kaşları çatıktı, yeşil gözleri tutsağa kilitlenmişti.

O anda jetonum düştü.

Akrabalar.

"Yaratıcılar aşkına..."

Gözlerim sırtı bana dönük oturan, beyaz cüppeli adama kaydı. Geniş omuzlarına bakınca ve kürekleri hırsla çekerken nasıl kendinden emin göründüğünü fark edince nefesim kesildi.

Bütün vücudum buz gibi oldu ve taş kesildi. Sonsuz karanlığa süzülüp ölmek için kendi içine kıvrılan bir Aytüyü gibi.

Hayır.

Lütfen olmasın.

Kaan bakışlarımı ensesinde hissetmiş gibi, başını çevirdi.

Göz göze geldik.

Zaman durdu.

Ve buzlu gölümün derinliklerinde, bir şey *hırladı.*

Raeve

13. BÖLÜM

Kaan'ın gözlerinde ateşe verilmiş bir orman gibi sayısız duygu parlıyordu ama biri diğerlerinden baskındı. İçimi burkan bir eşzamanlılıkla, benim hissettiklerime ayna olan bir duygu.

Dehşet.

"Ah, siktir..." dedi Pyrok, beni fark ederek. Gerçi ben gözlerimi o kahrolası kayıkta unutuluşa doğru kürek çeken o yakışıklı erkekten bir türlü ayıramıyordum.

Korku, avucunun içine aldığı kalbimi öylesine sıkıyordu ki bir sonraki nefesimde boğulur gibi oldum. Ve her nasılsa, kendini bir şekilde içine düşürdüğü bu durum karşısında içimde yıkıcı bir öfke kabardı.

İkimiz de aynı anda ağzımızı açtık.

Birkaç çan daha uyandırma çağrıları gibi şıngırdadı. Çok yakındı.

Fazla yakın.

Atmosfer kurumuş ve içi boşalmış bir hâle bürünürken sarkıtlardaki parıldayan böcekler birer birer sönmeye başladı. Sanki her şey, soğukkanlılığımdan geriye kalanlarla birlikte solup gitmişti.

Ben ışıltılı beneklerini her geçen saniye biraz daha fazla kaybeden kıpırtılı suya doğru hırlayarak ilerlerken Kaan'ın gözleri vahşi bir duygu hücumuyla büyüdü.

Dikkat dağıtıcı bir duyguyla.

Gözlerimi kaçırdım.

"*Raeve...*"

Hızla çekip çıkardığım demir yüzüğümü cebime kaldırırken Kaan'ın çatallı sesi arka plan gürültüsüne dönüştü. Clode'un kaotik çığlıkları, kulak zarlarımı gaddar bir kesinlikle dövüyordu.

Yok sayılmaktan gerçekten hiç hoşlanmıyordu.

Fısıltıyla "*Deil de lu, no veirie lui sois teil nahh de larughe,*" diye bir ezgi mırıldanmaya başladım. Bu, Clode'un esintili cazibesinden bahseden, gücünü ve ihtişamını yücelten bir ninniydi.

Onu *büyülüyordum.*

Clode'un vahşi melodisi biraz yatışır gibi oldu ve şarkıma doğru sokulduğunu hissettim.

"*Hailen es ta vuilo de.*"

Benim donup kalmış duygularımla hiçbir benzerliği olmayan baş döndürücü bir dansla pelerinimi havalandırarak etrafımda dönmeye başladı.

"*Glei, ei asha tui!*" diye devam ettim. Clode etrafa damlacıklar püskürterek suyun üstünden kayarcasına ilerledi. Duyamadığım bir şeyler haykıran Kaan'a doğru hızla ilerledi; Kaan'ın yüzündeki vahşi öfke, damarlarımda köpüren duyguyu daha da körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

Pyrok bıçağını çekti ve sallanarak ayağa kalktı. Sıçrayarak ikinci tekneye atladı ve oradaki mahkûmun bağlarını kesmeye başladı.

Clode havadan yapılma ellerini beyaza boyalı kayıklara dayamış gibi ikisini de iskeleye doğru itiyordu. Kayıklar suyun yüzünde sivri burunları havaya kalkarak ve yolcuların üçünü de arkaya, kayıkların zeminine iterek hızla ilerledi.

İskelenin ucunu geçerek hızla gölün neredeyse dikey kıyısına, çıkışın sol tarafına doğru yola devam ettiler. Sanki Clode, talimatımı alıp gereken çabayı iki katına çıkararak ne kadar muazzam olduğunu kanıtlamak için bunun harika bir an olduğuna karar vermişti.

Taşa çarpmalarından ve kayıkların kırık kafatasları gibi ikiye ayrılmasından önce nefes alma fırsatım bile olmadı. Kaan, Pyrok ve mahkûm suyun içine sırtüstü fırlatılırken yüzümü buruşturdum.

Yaratıcılar aşkına, umarım yüzme biliyorlardır...

Göl bir Aytüyü ayı yutmuş gibi *aydınlandı.*

Bunun anlamı...

Hızla dönüp mağaraya doğru baktım. Suyun içinde, yüzeyde gittikçe daha fazla belirerek ilerleyen açık renkli, ışık saçan yaratığa baktım.

Anthe.

Onu görünce kalbim duracak gibi oldu. Bir salkım püskülün beyaz dallarını anımsatan sayısız uzun ve narin uzvuyla baş döndürücü bir güzelliği vardı. Uzuvlarıyla ince tüylerle kaplı gövdesinin arasında kalan birleşme noktalarına sıkışmış dantel gibi incecik zar parçaları, kıyıya çıkmak için çırpınan adamlara doğru yaptığı her harekette balon gibi şişip iniyordu.

Çok güzeldi, evet ama... Aynı zamanda *korkutucuydu.* Gökyüzünden kayıp düşmüş ve yok edecek bir şey arayan bir yıldız gibiydi.

Çaresiz bir korku beni felç etti; anthe ve tepetaklak olan kayıkların yanından geçmek için çabalayan diğerleri arasındaki mesafeyi izlerken zaman geçmek bilmiyordu.

Onlara çıkıştan dışarı tırmanma fırsatı bulamadan yetişecek. Kaan'ı emerek unutuluşun içine çekecek. Ruhunu bir hiçmiş gibi alacak. Kaan bir hiçmiş *gibi.*

Bir sevdiğimin daha ölümünü izlemek üzereyim.

Hayır.

Vahşi bir dürtü, yuvasına geri yerleştirilen bir eklem gibi yerini bulurken içimde kararlı ve ilkel bir şeyin büyüdüğünü hissettim. Bir ürperti belkemiğimi sarstıktan sonra düz ve sağlam bir şeye dönüştü, ne yapmam gerektiğine dair bilgi beni bir mızrak gibi delip geçti. Kendi içime balıklama daldım.

Doğruca buzlu gölüme doğru.

Ötede böğüren dünyanın hayal meyal farkında olarak, buz tutmuş uçsuz bucaksız yüzeyine öfkeli bir yumruk indirdim ve sıkmaktan bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarımla peş peşe vurdum. Aralıksız vurdukça *–pat pat pat–* bütün ruhuma keskin bir acı yayılıyordu. Sonunda içine dalacağım bir delik açmayı başardığım anda gözüme kıyıdaki bir şey takıldı.

Loş ışıkta parıldayan gözyaşı damlası şeklinde bir kristaldi bu. Öteki'm onu derinlerden yukarı çıkarıp oraya koymuş gibi. Onun için döneceğimi bilir gibi.

Ona ihtiyacım olacağını bilir gibi.

Fazlasıyla manidar bir tesadüf...

O şeyi kaptım; Rayne'in melodisi marazi bir hastalık gibi sistemime yayılırken ve beni ağırlaştırırken acı dolu bir feryat

kopardım. Sanki biri kalbimi yırtıp açmış ve içini taşlarla doldurduktan sonra paslı bir iğneyle geri dikmişti.

Rayne'nin kederli melodisinden damlalar ruhumda birikmeye devam ederken bilinçli hâlimle yüzeye doğru ilerledim. Henüz yolun yarısındayken onun o depresif kudreti karşısında sarsıldım ve hüsran dolu bir haykırışla gözyaşını elimden düşürdüm.

Damla buza çarpıp geçti ve öyle hızlı battı ki o sefil şeyi geri almak için ta aşağıya kadar yüzmem, kıymetli zamanı ziyan etmem anlamına gelecekti.

Siktir et.

Dişlerimi sıkarak tırmanmaya devam ettim ve bir iç çekişle yüzeye geri çıktım. Dünyanın değiştiğini gördüm; anthe yaklaşmıştı, üç erkekten ikisi şimdi dik kıyıya tırmanıyordu ama yeterince hızlı değillerdi.

Bir adım daha atınca ayak parmaklarım suyun kıyısıyla buluştu. Kaan adımı Clode'un vahşi çığlıklarının arasında bile duyabileceğim kadar yüksek sesle haykırdı.

Cevap vermem, konsantrasyonumu bozmam demekti. Sevgili Hava Tanrıça'mla konuşmak üzere olsaydım bunu yapabilirdim.

Ama değildim.

Rayne'in kırık dökük dilinin kederli parçalarını bir araya toplayıp boynumu kütlettim ve sesleri işe yarayacak bir diziye dönüştürmek için çabaladım. Zihinsel ses kapanımı Rayne'i tecrit edecek doğru boyuta ayarladım ve derin bir nefes aldım. Dişlerimi sıktım.

Kendimi hazırladım.

Serbest bıraktım...

Rayne'nin şarkısı bana öyle iç parçalayıcı bir kudretle çarptı ki bir an dizlerimin bağı çözülecek sandım, istenmeyen bir duygu dalgasıyla boğazım düğümlendi.

Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. O yaşları *yok saydım*, tıpkı suyun içine doğru bir adım atarak omuzlarımı indirirken ve ciğerlerimi havayla doldururken Kaan'ın avaz avaz çığlıklarını yok saydığım gibi.

Ve şarkımı söyledim.

Güzel bir şarkı değildi, çok fazla parçası eksik bir yapboza benziyordu; ağzım ve dilim böyle gümbürtülü, iç tırmalayıcı bir

melodi için yeterli hünerden yoksunmuş gibi. Ama o yabancı, bir o kadar da tuhaf şekilde tanıdık gelen ezgiyi mırıldanarak suyun içinde ilerledikçe inanılmaz bir şey oldu.

Rayne keder, çaresizlik ve içi boş sevgiyle bezeli şarkısını söylemeyi bıraktı.

Şarkı söylemeyi bıraktı ve *dinlemeye* başladı.

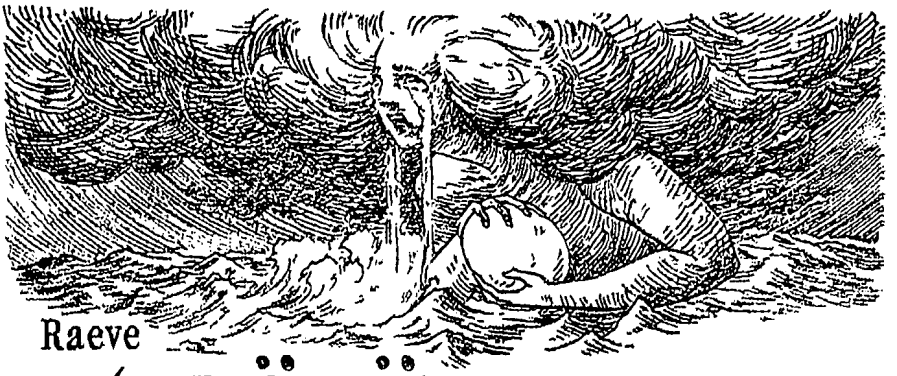

Raeve

14. BÖLÜM

Su ağlamaklı bir fokurtuyla hızla akarak gölün altında gizlenen kemik mezarlığını açığa çıkardı. Rayne kalıntı yığınından geri çekilmek için can atar gibiydi.

Genişleyen yol boyunca ilerledim; botlarımın altında kemikler, çalı çırpı gibi ufalanıyordu. Kalbimi çiğnemek için yanıp tutuşan aç duygularla mahsur kaldığım bir mağarada Rayne'in melodisi altında eziliyor olmasam, bu durum beni oldukça rahatsız edebilirdi.

İç organlarımı deşmek, uzuvlarımı tek tek koparmak için yanıp tutuşan duygularla.

Hepsine öfkenin soğuk yumruklarıyla karşı koyuyordum. Kaan bu dünyadan silinmeye bu kadar yakınken bunu yapmak çok kolaydı. Ama gözyaşlarımı durdurmaya yetmiyordu. Su tam ortasından yırtılan bir parşömen parçası gibi iki yana açılmaya devam ederken, göğsümü parçalayan o büyük sızıyı yatıştırmıyordu.

Daha geniş olan taraf, tünelin ağzında biriken köpüklü bir topa dönüştü. Bir tıpa gibi, anthe'yi o şişkin anaforunun içinde yakalayıp *ona* ulaşmasını engelledi.

Anthe çığlık attı, tırtıklı tiz sesi suyun köpürmesine ve çalkalanmasına, zavallı Rayne'in, kaburgalarımın arasına saplanan bir kılıç etkisi yaratan bir sesle *ulumasına* neden oldu.

Yaratıcılar aşkına, buna daha fazla dayanamayacaktım.

Omzumun üstünden arkaya bakma riskini aldım. Diğerlerinin, su seviyesi üç metre alçaldığı için çok daha yüksek görünen dik kıyıya can havliyle tutunduklarını gördüm.

Pyrok kısmen iskelenin üstündeydi. Kaan ise cüppesinin yakasından tuttuğu cılız tutsakla birlikte iskelenin altındaydı.

Tutsak elinden kayınca Kaan'ın tüm vücudu onu tutma çabasıyla gerildi ve adamı benzersiz bir güç gösterisiyle iskeleye doğru kaldırdı. Pyrok eğilip adamı yukarı çekince yükün ağırlığından kurtulan Kaan dönüp arkaya baktı.

Göz göze geldik.

Panikle dolu gözlerinde, bana Rygun'ın alevini anımsatan kırmızı bir ateş parlıyordu.

İnmeye başladı.

Ona bu konuda ne düşündüğümü aktardım. Şaşkınlıktan büyümüş gözlerimle *ne halt ettiğini sanıyorsun* dercesine baktım.

Tek cevabı inatçı bir kararlılık oldu. Yakınını kurtarmak için dağları yıkmayı kafaya koymuş bir ejderha gibi.

İnledim.

"*Móalarugh, lurin-ah dé arahná vah-ourlah!*" diye haykırdım. Her bir kelime, fazlasıyla daralmış gırtlağımdan sökülüp atılan acı dolu birer kütle gibiydi.

Arkamdaki su, bir hıçkırık gibi titreşti ve bir dalgaya dönüştü. Kaan'ı çıkışa doğru hapseden ve ona gidecek tek bir yol bırakan devasa, beyaz bir duvara dönüşerek iskeleye doğru geri aktı.

Dışarıya.

Kaan'ın haykırdığını duyduğumdan emindim ama duymazdan geldim. Anthe bir uzvunu kamçı gibi ileri doğru savurdu, o duvarı tıpkı benim adamların karınlarını deşmeyi sevdiğim şekilde yırttığı anda arkama döndüm. Su, bağırsaklar gibi püskürürken Rayne ağlamaklı bir ses çıkararak bacaklarımın etrafında kıpırdandı.

Siktir. Siktir. Siktir.

En az onun kadar yamalı şivemle onu yatıştırmaya çalıştım. "*Laúgh eit ooin duh lóun... moorithin...*" Onun *tutmaya* karşılık gelen kelimesini arayarak duraksadım. Ya da benzer bir anlam taşıyan başka bir kelime.

Sudan kafes biçiminin bir kısmını kaybetti ve beni boğma tehdidiyle kabararak tekrar aktı.

Yüreğim ağzıma geldi.

O taşı *biraz* daha uzun süre elimde tutabilmiş olmayı dileyerek geri çekildim... O zaman bu kadar beceriksiz olmazdım.

Beceriksiz bir tavırla ezgimi yeniden ayarlamaya çalışarak –bu sefer zaten yıpranmış olan derin duygularımı büsbütün

paramparça eden bir şeye dönüştü– Rayne'den arkamdaki suyun bir kısmını alıp anthe'nin etrafındaki küreye akıtmasını rica ettim. İskeleye doğru yürüyebileceğim bir yol açmasını umuyordum.

"*Lúi-ahn url... nariliá la náh mi?*"

Sözcükler derin ve acı veren bir yerden kopar gibi boğuk çıksa da Rayne derhâl tepki verdi, çok beklenen bir kucaklaşmanın açık kollarına atılır gibi diğer tarafa aktı. Anthe'nin kafesini büyüterek ay büyüklüğündeki yaratığa dolduracak daha çok alan sağladı.

Ve onu tedirgin edecek kadar yaklaştırdı.

Ben kemik mezarlığının üstünden, yeri çatırdatan her adımımla kırılgan bir zafer kazanma hissiyle geri kaçarken keskin kolları yüzüme sadece birkaç santim mesafede havayı yırtıyordu. Konsantrasyonumu kaybetmeye ve diğerleri gibi çığlık atacak bir ruhu bile olmayan bir iskelete dönüşmeye, ayağımın altından kayacak bir kafatası kadar uzak olduğumdan emindim.

Kaan o kahrolası çıkıştan geçebildiği sürece, benim için sakıncası yoktu.

Yaratık kollarını geri çekti, zarları şişti ve kendini ileri doğru itti. Yırtıcı beyaz gagası suyun dalgalı yüzeyinden dışarı uzandı ve aralanarak *hiçliğe* açılan bir kapıyı anımsatan mağaramsı ağzını açığa çıkardı.

Öyle korkunç bir çığlık koyverdi ki öne doğru büzülüp ellerimi kulaklarıma kapama isteği uyandırdı içimde. Öfkeli bir Clode'dan ya da kalbi kırık bir Rayne'den bile daha kötüydü bu.

Gerçekten.

Feci.

Dehşet verici.

Şarkıyı daha yüksek sesle ve daha vurgulu söyleyerek adımlarımı hızlandırırken boynumun iki yanından sıcak bir sızıntı akıyordu. Her sözcük kanayan bir kalpten kopuyor, titrek dudaklarımdan dışarı akıyordu.

Oldum olası, gülerken öleceğimi sanmıştım. Bu kadar büyük bir potansiyele sahipken güç delisi pislikler yüzünden harcanıp giden dünyaya karşı manyakça bir hırsla *canınız cehenneme* diye haykırarak... Son nefesimin acıklı bir hıçkırık olabileceğini düşünmek, kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Ve kaçınmayı deli gibi istediğim bir şey.

Arkama baktığımda su duvarında iskelenin dışarı uzanacağı genişlikte bir delik açmayı başardığımı gördüm. Üstelik çok da uzak değildi. Bu harika bir haber olurdu, tabii eğer Kaan dizinin üstüne inip dünyada yumruğuyla bir delik açmaya hazırlanır gibi görünen öfkeli bir tanrı gibi ucuna doğru koşuyor olmasaydı.

Doğrusu şu anda bunun ne kadar faydasının olacağından emin değildim. Gerçi o şeyin üstüne bu kadar aşağıdan nasıl tırmanacağımı da bilmiyordum. Bulder'ı yardıma çağırabilirdim ama kazayla hepimizin ezilmesine neden olma ihtimalim...

"RAEVE, DİKKAT ET!"

İçgüdüsel olarak geri çekildim ama yeterince hızlı değildim.

Sivri bir kol, kamçı misali ileri atıldı ve elmacık kemiğimin üstünü yardı.

Bana saldıran anthe'ye dik dik baktım; diyaframımın altında bir yerde yırtıcı bir kararlılığın çözüldüğünü hissettim.

O sürtük beni yaraladı.

Yaraladığı *ben* olmama rağmen, aklımdan geçen tek görüntü, o sivri ucun kahramanca kurtarılışını gülümsemeyle ve el sallayarak karşılamayacak olan sıcak kalpli bir kralın karnına saplandığıydı. Düşünmesi gereken bir toprağı vardı. Onu seven bir halkı. Benimse sadece birkaç bıçağım, aksi tavrım ve bir türlü siktir olup gitmeyen, kana susamış bir damarım vardı.

Hırlayarak çenemi kaldırdım. Yaratık bana daha kısa, daha kıvrık gagalı bir Kızgınkursak kafatasını hatırlatan köşeli kafasını sudan biraz daha ileri uzattı.

Kaan tazelenmiş bir yırtıcılıkla adımı tekrar haykırırken anthe başını eğerek beni açık ve iri gözlerinin yavaş ufkuna bıraktı.

Gözlerimi kaçırmalıydım. Utris'in duyuların filan kaybedilmesiyle ilgili uyarısını dikkate aldığımda, yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ama ben öyle yapmayacaktım.

O sürtük tat ve koku alma duyularımı, işitme yetimi alabilirdi. Kahrolası gözlerimi ve sinir uçlarımı alarak iliklerime kadar uyuşmama neden olabilirdi. Hiçbirine ihtiyacım yoktu... *Kaan güvende olduğu sürece.*

"ONU–ALAMAYACAKSIN!"

Sırtım iskelenin direğine yaslandığı anda bakışlarımız çarpıştı. Sanki iki dünya birbirine çarpıp paramparça oluyordu.

O karanlık gözlerde her şeyin sonunu gördüm; bir parçam, Gölge'deki uçsuz bucaksız siyah gökten kayan bir yıldız gibi yuvarlanıyordu. Geri kalanım ise daha büyük bir şeye tutunarak sağlam duruyordu.

Benden daha güçlü bir şeye.

Bir dağ yamacından aşağı boşalan bir çığ gibi içimde kabardı; zaman, neredeyse dokunulabilir bir şeye dönüştü.

Anthe başını yana yatırdı. Sivri uçlu kollarını etrafımdaki sütunlara saplayarak kendini sudan biraz daha dışarı çekti ve yüzünü benimkine ruhumun bütün telleri koparcasına gerilecek kadar yaklaştırdı.

Bunu da alamazsın.

Başımı ona doğru yaklaştırıp bir çığlık attım. Kılıçların çarpışması gibi, omurgamdan aşağı, ayak tabanlarıma doğru titreşimler aktı. Ama benden çıkan ses... Sıcak değildi. Kadim bir buz canavarının göğsünden kopmuş gibi soğuk ve boğuktu.

Dünya sırtımda ufalanmış gibi, arkamda bir şeyin kırıldığını hayal meyal fark ettim. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunun, Kaan'ın güçlü ve sağlıklı kokusunun beni kasvetli bir kündeki sımsıkı bir kucaklaşma gibi sardığının da hayal meyal farkındaydım.

Güçlü eller aşağı uzanıp koltukaltlarıma sarıldı. Ağırlığımı yüklendi.

Beni yukarı çekti.

Gözümü kırpmadım. Çığlıklarla örülü saldırımı susturmadım; *benim olana* el koymaya çalışması hâlinde, anthe'nin ruhunu un ufak etmeye kararlıydım.

Eğri büğrü taş çıkıntılarının üstünden yukarı çekildim, ciğerlerime ve damarlarıma dolan buzda hararetli bir alev etkisi yaratan geniş bir göğse yaslandım.

Kaan, dikişlerimden açılmamın an meselesi olduğuna inanır gibi kollarını bana sımsıkı sardı ve beni sadece birkaç saniye önce tek parça olan iskelenin kırık parçalarının üstünden sürükledi.

Anthe uzuvlarını taşa biraz daha saplayarak onları Rayne'in elinden biraz daha kurtulmak için kaldıraç gibi kullandı ve gelgitin çekimine karşı göç eden bir kayayengeci gibi yukarı tırmanmaya başladı.

Küçük ve ilkel bir parçam aynısını yapmak istiyordu; beni tutan erkeğe karşı koyup canavara tekrar yaklaşmak. Geri çekilip, geldiği tünele geri çekilene kadar ona meydan okumak.

Belki gerçekten biraz çırpınmışımdır çünkü Kaan ağzını kulağıma bastırdı ve beni daha sıkı tutarak fısıldadı.

"O şey sana bir daha dokunacak olursa, Ayışığı, bütün uzuvlarını vücudundan tek tek ayırana kadar durmam," diye tıslayarak beni can evimden vurdu. "Bu yüzden ya sen uslu uslu gelirsin ya da seni bir kenara itip ona bizzat ben meydan okurum. Ne dersin?"

Kanımdaki buz çözüldü, bedenim gevşedi.

Ona teslim oldum ve gözlerimi anthe'nin kısık gözlerinden ayırmadan, beni arkaya doğru sürüklemesine izin verdim. Kaan'ın olduğu tarafa bakacak olursa, onu küçük parçalara ayırıp kaynayan binlerce su kazanına atacağıma dair sessiz bir yemin savurdum.

Anthe titrek hareketlerle kırık dökük iskeleye tırmandı, bizim yavaş ama istikrarlı geri çekilmemizi takip etti; o dokunaçlı gövdesi, gerilmiş bir göbek bağı misali suya bağlıydı. Gözlerini bir an bile ayırmadan bizi izledi.

Ta ki biz ejderha ağzını andıran çıkıştan geçene kadar.

15. BÖLÜM

Tünelden yukarı doğru patlayan su, ayaklarımıza çarptıktan sonra basamaklardan geri çekilirken Raeve elimden kurtuldu ve beni boğazıma dayadığı bir ejderhapulu bıçağıyla duvara yapıştırdı. Benim ejderhapulu bıçağımla.

Safhalar önce Rygun'ın pullarından birinden yonttuğumu hatırladığım bir bıçakla.

Bana iyice sokuldu, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve büyümüş gözbebeklerinin altından ve sıktığı dişlerinin arasından, vahşi tavrına rağmen titreyerek hırladı. Gözlerinden, burnundan ve kulaklarından kan sızıyordu. Yanağındaki derin yarıktan da.

Fazla hızlıydı.

Başını zamanında arkaya atmasaydı...

Yumruklarımı berelenmiş boğumlarını saran deri gerilerek sıkarken parmaklarımı yere batırıp dünyayı ortadan ikiye ayırma arzuma direnmeye çalıştım. Kollarımı Raeve'in beline sarmamak için özkontrolümün her zerresini kullanıyordum. Avucumu açıp sırtına dayamamak ve aramızda kalan boşluğu kapatıp burnumu boynunun girintisine bastırmamak ve onu *içime çekmemek* için... Gözlerimi sımsıkı kapadım ve nabzının, ölüme bu denli yaklaştığını görmenin göğsümde yarattığı keskin sızıyı yatıştırmasını bekledim.

Pyrok boğazını temizledi.

Ona, ardından da ayaklarının dibinde, merdivenlerdeki duvara çökmüş Roan'a bakma riskine girdim. İkisi de nefes nefeseydi.

Solgun görünüyorlardı.

Endişeliydiler. Bense değildim. Boğazıma yaslanan bıçak, her şeyden çok bir iltifattı.

Raeve, Rayne'le konuşmak için derine dalmıştı. Canı acıyordu ve o can acısını memnuniyetle tüketeceğim bir öfkeye dönüştürmüştü.

"Pyrok, kardeşine merdivenden yukarı eşlik et." Gözlerimi Raeve'in gözlerinden ayırmadan, yavaş hareketlerle elimi cebime uzattım. Birinin elini keserek aldığım kanlı anahtarı çıkardım, Roan'ın duruşma sırasında aldığım hasarlı gözlüğüyle birlikte Pyrok'a uzandım. "Eminim sen onu prangalarından kurtarırken yaşananların bir özetini dinlemek isteyecektir."

"Kesinlikle," dedi Roan, yüzünü acıyla buruşturarak. Dikkatli hareketlerle ayağa kalktıktan sonra merdiveni topallayarak tırmanmaya başladı.

Pyrok ona destek vermek için elini uzattıysa da durduğu basamaktan bir yere kıpırdamadı.

"Hemen şimdi. Ve başka muhafızlara karşı gözünü açık tut. Hisar'dan başka olay yaşanmadan çıkmak istiyorsak, varlığımız sır olarak kalmalı."

"Farkında mısın, bilmiyorum ama boğazın kesilmek üzere gi—"

"O benim canımı yakmaz," diye mırıldandım, Raeve'in tenimi tırmalayan hırıltılarından daha yumuşak bir sesle.

Pyrok dilini şaklatarak bana kaygılı bir bakış daha atarken Raeve dudaklarının hafifçe seğirmesi dışında hiç kıpırdamadı. Pyrok kardeşine kıvrılan merdiveni tırmanmasına yardım etti, ayak sesleri tünelin pürüzsüz duvarlarında yankılanıyordu.

Bu sırada ben Raeve'i inceliyordum. Kaşlarının kavisini, fosilleşmiş Aytüyü alevini anımsatan gözlerini... Dudaklarını... Yanaklarından aşağı süzülen kan kadar dolgun ve kırmızıydılar.

Teni loş ışığın altında bembeyaz görünüyordu, saçları tepede toplanmıştı. Yüzüne yapışan ıslak tutamları parmaklarımla kenara itmek, ona dokunmak için içim gidiyordu.

Bu yavaş, nazik bir incelemeydi. Bakışlarımın onu her bir okşayışı, onun hayatta kaldığına dair sessiz bir hatırlatıcıydı.

"Şu anda beni kör etsen, mutlu olurdum."

Konuştuğumu, ancak Raeve yutkununca fark ettim. Yutkunması, elimi kaldırıp boynuna dokunma, çenesini okşama isteğimi kamçıladı. Elimi ensesinden kaydırıp parmaklarımı saçlarının arasına uzatarak...

"Sana geri gelmemi istemişsin," dedi, üstüme buz gibi bir su boca edildiği hissini uyandıran ve *kendi* damarlarımda cızırdayan öfkeyi anımsatan bir sesle. Ona bakarken o öfkeyi unutmak ne kolaydı.

Ona böyle yakın dururken.

Dutşekeri kokusunu ciğerlerime çekerken.

"Umudum hiç tükenmeyecek. Son nefesime kadar."

"Bu ifade, geri dönülecek bir *sen* olacağını ima ediyordu."

Boğazımı kesmemek için bıçağının yerini değiştireceğine güvenerek başımı yana yatırdım. "Umursamamaya mı karar verdin, Ayışığı?"

Beni itip aramıza gereğinden fazla mesafe koyarken tekrar hırladı. Avucunun ve bileğinin etrafına sarılmış gümüşi bir şey dikkatimi çekti. Güçlükle seçilse de oradaydı.

Pelerinini aralayarak bacağını öne doğru itti. Bıçağı, bir sürü ejderhapulu bıçakla dolu kınına geri kaldırdı. Hepsi Rygun'ın pullarından yontulmuştu.

Hepsi benimdi.

Göğsüme çarpan o gurur darbesine yaslanarak bir kaşımı kaldırdım. "Güzel cephanelik."

Pelerinini tekrar bacağının üstüne çekti; yanaklarındaki ve boynundaki gözyaşlarıyla kanın büyük kısmını sildikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İşe yaradıklarını varsayıyorum?"

"Sorduğun buysa, Rekk öldü. Kalıntıları, Yaratıcıların lanetlediği gölün dibinde bir yerlerde."

Ceplerinde saklanmış olsalar da ellerindeki hareketler gözümden kaçmadı.

Hâlâ kaşınıyorlardı. Hâlâ kanşehveti duyuyordu.

Yani Rekk'i öldürmek, bu şiddetli arzuyu sisteminden atmaya yetmemişti. Bu his bir başkasına düğümlenmişti.

Yüreğime aniden çöken ağırlık, az kalsın dizlerimin bağını çözecekti.

"İyi," dedim çatlak bir sesle ve boğazımı temizledim.

Kendimi topladım.

Çenesiyle ellerimi işaret etti. "Ellerin neden kanıyor?"

Parmaklarımı açtım ve boğumlarındaki kanlı hasara baktım. "İskeleyi parçalamak, seni yukarı çekip çıkıştan çıkarmanın tek yoluydu."

Rygun'ın gücünden çalmak zorunda kaldığım düşünülürse, bunun dönüp dolaşıp bizi ısırmamasını umuyordum. Bunu yapabilmek için kendimi anlık olarak ona *açmış*, o aşırı koruyucu hayvanımın alevli bir cinnete kalkışmasını önlemek umuduyla duygularımı boşaltmıştım.

Raeve'in kaşları havalandı. "İskeleyi yumruklarınla mı yıktın?"

"Rygun'ın yardımıyla," dedim, kanlı ellerimi saklamak için kollarımı kavuşturarak. "Nasıl oluyor da Yaratıcıları burada, bu kadar derinde duyabiliyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Rayne'le konuşuyordun..."

"Bir daha asla olmaz."

Sıktığım dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. "İşte kendimi çarpmayı çok sevdiğim o göğe kadar uzanan duvarlar. Utris?"

"Güvende."

"Tarlakuşumu aldın mı?"

"Evet."

"Kararın?"

Çenesini kaldırdı. "Aydüşüşlerini annenin inziva evinde geçireceğim ama bir şartım var."

Göğsüm o güne dek hiç hissetmediğim kadar büyük bir rahatlamayla doldu. "Dinliyorum."

"Sen de orada olacaksın."

Bir süre sadece bakakaldım. Nefes bile almadan.

Kıpırdamadan.

Sen de orada olacaksın...

Keşke eğilip onu acele etmeden, uzun uzun öpebilseydim. O küçük ama güçlü cümlenin tadını ebediyen çıkarabilseydim.

Ama...

"Hizmet etmem gereken bir krallığım var, Ayışığı..."

"Aydüşüşlerinden sonra da hizmet etmeye devam edebileceğin bir krallık. Çünkü hayatta kalacaksın. Çünkü seni hayatta tutacağım."

Gülümsemem, en az hızla çarpan kalbim kadar yumuşaktı. "Hayatımın ışığı, demek gerçekten önemsemeye karar *verdin*."

"Canın cehenneme," diye çıkışınca gülümsemem büyüdü.

"Lütfen. Benden tek kelime bile şikâyet duymayacaksın."

Nefesi tekler gibi oldu, dudakları aralanırken gözleri parladı ve yanakları kanımı eriten bir pembeliğe büründü. Yutkundu, boğazını temizledi ve "Çok baştan çıkarıcı olmakla birlikte, seninle yatmak beni aptallaştırıyor," dedi. "Kalbinin atmaya devam etmesini sağlayacaksam, aklım başımda kalmalı."

Korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Daha önce bir kez ölmüş bir insandan bunu duymak epey ironik. O zamandan beri yaşadığı sayısız ölümün kıyısından dönme tecrübesinden bahsetmiyorum bile.

Kahkaham neşesiz bir gürleme gibi çıktı; ellerimi uzatıp onu omuzlarından tutarak sarsmaktan ya da öpmekten alıkoymak için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Ah, keşke bu ironiye bu kadar kör olmasaydın."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Daha az önce kendini yem olarak sunmanı izledim," derken bir kez daha Rygun'ın alevinin derimin alt kısmını yaladığını hissettim. Beni hiç terk etmeyen o küçük parçası –bizi birbirimize bağlayan o armağan– kendimize gayet iyi bakabileceğimizi Raeve'e göstermek ister gibiydi. "Rahat görünüyor olabilirim ama doğrusu duruşumu korumakla seven aklımı kaçırmak arasındaki ince çizginin üstündeyim."

Bakışları sertleşti. "Senin kahrolası bir anthe'ye doğru kürek çekmeni izlemenin bana ne hissettirdiğini sanıyorsun?"

"İkinizin didişmesi bittiyse, burada hızla gelişen bir sorunumuz var," diye seslendi Pyrok merdivenlerin yukarısından, tuhaf bir şekilde gergindi.

İç geçirdim.

Bana kalırsa, hızla büyüyen *pek çok* sorunumuz vardı. Gökyüzünden düşmeye hazırlanan aylar gibi. Bunun yanı sıra, döngülerdir kız kardeşimden haber alamamıştım, Raeve hâlâ kanşehvetiyle yanıyordu ve hepsinden önemlisi, bir kızı olduğundan haberi yoktu. Ya da bir krallığı olduğundan. Ve bütün ailesinin, ölmüş olan babam tarafından zehirlendiğinden.

"Bu konuşmayı daha sonra tamamlayabiliriz," diyerek Raeve'e önden gitmesi için merdiveni işaret ettim.

Kaşlarını çatarak beni taklit etti. Yerinden kıpırdamadı.

Arka dişlerimi birbirine bastırdım.

Yaratıcılar, lütfen bana onu omzuma atıp yukarı kadar taşımamam için güç verin.

"O basamakları senden önce çıkmayacağım, Raeve. Az önce tanık olduğum şeylerden sonra olmaz. Buradan sağ çıkmanı izleyeceğim. Bu yüzden, lütfen..." Elimle tekrar işaret ettim. "Önden buyur."

Ağzını açtı ve geri kapadı. Boğazını temizleyip merdivenleri tırmanmadan önce gözlerinde bir ışık yanıp söndü.

Bunun muhtemelen çok uzun bir süre boyunca göreceğim son zafer olduğunu bilmeme rağmen, bu zaferi kutlamadım.

Bu zaferi bana bağışlamasının nedeninin bu olduğundan adım gibi emindim.

@ayisigikitap

16. BÖLÜM

Raeve

Demir yüzüğümü parmağıma geri taktım. Gittikçe yükselen ışığa doğru, peşimde Kaan'ın ayak sesleriyle merdiveni tırmanırken zihnimde üç kelime yankılanıyordu.

Onu hayatta tut.

Onu hayatta tut.

Onu hayatta tut.

Birdenbire geri kalan her şey önemsizleşmişti; bu düşünce içimde öyle bir bağırıyordu ki itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir orada olduğunu biliyordum.

Çok eskiden beri.

Şimdi bunu fark ettiğim için ileri doğru başka bir yol olabileceğini düşündüğüme inanamıyordum. Kaan'la arama mesafe koymanın doğru tercih olduğuna nasıl inanabilmiştim?

Hayır. Onu korumalı; Fallon'ımı, Essi'mi alan kadere kapılıp gitmekten korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

Göğsümde vahşi bir kararlılık, buzdan bir kor gibi cızırdıyordu. İçimde, çok derinlerde bir şey, yeni uyanmış ve izliyormuş gibi homurdanıyordu.

Onu hayatta tut.

Onu hayatta tut.

Onu hayatta tut.

Kemerli bir açıklıktan geçince kendimi Bulder dünyaya bir mızrak saplayıp aynı hızla geri çekmiş gibi bir his uyandıran dev bir çukurda buldum. Çukurun üstü yağan sulu karı tutmayan paslı bir ızgarayla örtülüydü.

Çukurun çevresinde kıvrılan buzla kaplı merdivenin kenarından aşağı bakınca yüzüme kükürt gibi kokan bir rüzgâr çarptı ama dibini görmeyi başaramadım.

Kim bilir kaç kişi dengesini kaybedip buradan makûs talihinin kollarına yuvarlanmış ve ebedî bir düşüşe kurban gitmiştir.

Pyrok'a baktım; kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanağının içini ısırıyordu. Saçları, dağılmış bir paspası andırıyordu. Piercing'lerinin her biri gitmiş, geriye sadece delikleri kalmıştı. Muhtemelen göze batmamak için alınmış bir önlemdi.

Başını eğdi.

Patavatsızlık ettiğine karar vererek kaşlarımı çattım ve bu hareketine ekstra kendinden emin bir duruşla karşılık verdim.

Boğazını temizledi, sonra çenesiyle merdivenlere büzülmüş ufak tefek erkeği ve altındaki basamakta duran, bir kenara atılmış prangaları işaret etti. "Kardeşim, Roan." Elini cüppesinin göğüs cebine attı, bir matara çıkardı ve salladı. "İçinde olduğumuz duruma bakınca inanması güç ama aramızda zeki olan odur. Ve bu sıçtığımın şeyi de boşalmış," diye iç geçirerek göğe bir bakış attıktan sonra matarayı yerine tıktı.

Roan beni beceriksiz bir el hareketiyle selamladı. Sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu. Gözlüğü yamulmuştu; yanağını kırmızı bir lekenin yanındaki duvara bastırıyordu. Bu tür bir kan püskürmesi, bir atardamarın aniden kesilmesiyle yaşanabilirdi. El ve ayak bileklerindeki yaralara ve yüzündeki sayısız sıyrığa rağmen, ondan gelmiş olamayacak kadar çok kan vardı.

"Anladığım kadarıyla, burada durum biraz karışmış. Kaç kişi çukuru boyladı?"

"Sekiz kadar." Pyrok omuz silkti. "Hiçbiri teyakkuzda değildi. Gerçi Üçlü Konsey, Gardiyanlarının eksildiğini fark edince bu durumun değişeceğini tahmin ediyorum."

Yanılmıyordu.

Yukarıdan tiz bir çığlık geldi.

Yağan sulusepkenin içinden, hayli yüksekte kalan ızgaranın deliklerinin arasından baktım; pembe-mavi tüylü bir Kızgınkursak, kemerlerin hemen üstünden gökyüzünü yarıp geçti. Onu, hafif yan yatarak bize eyerine sıkı sıkı tutunan zırhlı askeri rahatça görme fırsatı veren bir ikincisi izledi.

Çok daha yüksekte, bulutların arasından V şeklinde uçan beş Kızgınkursak'ın daha çıktığını görmesem, o kadar telaşlanmazdım.

Savaş dizilişi.

"Hızla büyüyen sorunun bu olduğunu varsayıyorum?" dedi Kaan tam arkamdan, yuvarlanan sıcak kayaları anımsatan bir sesle. O kadar yakınımda duruyordu ki tenimin karıncalandığını

hissettim, kaslarım onun atmosferine eğilmek için yanıp tutuşuyordu. Ona dokunmak için. Ona sarılmak için. İyi olduğundan emin olup kendimi rahatlatmak için.

Ama iyi değildi. Hiçbirimiz değildik.

Bu kahrolası Hisar'da kapana kısılmıştık.

"Yani, bana öyle göründüğü kesin." Pyrok cebinden çıkardığı ikinci mataranın tıpasını hiç zaman kaybetmeden açıp büyük bir yudum aldı. "Üçlü Konsey'in müfrezesinin tamamı orada olmalı. Bir orduyu geri püskürtmek üzere gibi görünüyorlar."

"Bir orduyu değil. Şehir halkını." Sözlerimi, uzaklardan gelen kanat seslerinin böldüğü tekinsiz bir sessizlik takip etti. "Yaklaşan aydüşüşlerinin haberi Bothaim'e yayıldı ve anladığım kadarıyla, şimdi herkes kemerlerin sembollerle onları koruyacak şekilde büyülendiğini düşünüyor."

Pyrok yaslandığı yerde doğrulup tıpasını eliyle vurarak kapattığı matarayı cebine geri kaldırırken, Roan yüzünü buruşturdu. "Sen bunu needen biliyorsun?"

Gökyüzünden bir tarlakuşu yakaladım ve onunla karalanmış sırlarını açık edene kadar savaştım.

"Bir önemi yok."

Roan gözlüğünü düzeltti ve bana çatlakların arasından kısık gözlerle baktı. "Muhtemelen bir başkasının tarlakuşunu okudu..."

Kaşlarımı çattım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Sinir mi olsam yoksa etkilensem mi bilemiyordum. "Rahatsız edici derecede isabetli bir tahmin."

"Ona alışacaksın," dedi Pyrok, gözlerini üstümüzde dönen ejderhalardan ayırmadan. Bir Kızgınkursak, taşı titretecek kadar yüksek sesle kükredi. "Planı olan var mı?"

Kaan, muhtemelen çukurun dibini boylamadan önce Gardiyanların üzerlerinden söküp aldığı bir yığın beyaz cüppeyi ayaklarımızın dibine bıraktı. "Yüzeye bir çıkalım, sonrasına bakarız."

Dışkı kokusu ve yerdeki küçük kan lekesine dayanarak, ölü muhafızlarla dolu olduğundan şüphelendiğim ikiz vazoların çevrelediği bir çift büyük, oymalı kapıya ulaştık.

"Sanırım yol çoktan temizlenmiş," dedim, dev vazolardan birinin kenarından içine bakıp şüphelerimi doğrularken.

Bana da biraz bırakabilirdiniz.

Kaan kulağını kapıya yasladı. "Geçerken, evet."

"Boş bir vazo bulman zor olabilir," dedi Pyrok.

Bıçağımı biraz abartılı bir hareketle kınına kaldırırken kaşlarımı biraz daha çattım. "Bunu yüzüme vurmana gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Benim böyle bir..."

"Yine de sessiz olmamız gerekecek," diye araya girdi Kaan, çenesiyle işaret edip kapıyı iterek açtı.

Onu takip ederek yuvarlak ve kocaman bir bulutun içine hapsolduğumuz hissini uyandıracak kadar geniş ve beyaz bir salona girdik. Cilalı zeminde attığımız her adım, aç atmosferde kaybolan boğuk bir gürültüye dönüşüyordu.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış hâlde etrafıma bakarken nefesim kesildi, tenimde ürpertiler dans ediyordu.

Yüksek duvarlar, her biri Bothaim cevherinden kıvrımlı kancalara asılmış, içine ay ışığı hapsedilmiş cam şişelerle çevrelenmiş *yüzlerce* kapıya ev sahipliği yapıyordu.

"Burası..."

Pyrok "Yüksek Hazine," diye mırıldandıktan sonra matarasından bir yudum aldı. Sözcükler göğsüme bir yumruk gibi indi.

Nefes almakta zorlanıyordum.

Essi buradan sık sık bahseder, burayı keşfetmek istediğini söylerdi. Buraya onsuz gelmek, onu korumayı başaramadığıma dair acı verici bir hatırlatmaydı.

Bu düşünceyi geriye ittim ve kendimi ciğerlerimi doldurmaya çalışarak konuşmalarımızı düşündüm.

Essi dünyanın sayısız kıymetli ve güçlü emanetinin burada kilit altında korunduğunu söylerdi. Ancak onu en çok etkileyen, asırlardır var olan bir erkek perinin hikâyesiydi. Bir ejderhayı evcilleştiren ilk peri olan bu adamın teni, o kadar çok runik sembolle kaplanmıştı ki sonunda... bu kapılardan birinin gerisinde saklanan *başka* bir şeye dönüşmüştü.

Görünüşe bakılırsa.

Pyrok matarasının tıpasını kapadıktan sonra eliyle Roan'ın göğsüne vurarak homurdanmasına neden oldu. "Bu aptalın anthe'ye yem olmasına neden olan yer, tam olarak burası."

Kaan işaret parmağını bir kez daha dudaklarına bastırdıktan sonra, bakışları odadaki tek rengi taşıyan çift kanatlı bir kapıya sabitlenen Roan'ın sarsak adımlarının yavaşlamasıyla eşzamanlı olarak o tarafa döndü. Aurora gibi ışıldayan gümüşi şeritler, usul usul hareket ediyordu. Biri onları gökyüzünden kesip ahşabın üstüne dikmişti sanki.

Pyrok gözlerini devirdi ve Roan'ı kolundan tutup diğer taraftaki açık kemerli çıkışa yönlendirdi. Ben de peşlerinden yürüdüm ama görüş alanımın kıyısında bir şey ışıldayınca duraksadım.

Gümüşi bir ışıltı, Roan'ın büyülenmiş gözlerle baktığı kapıların önünde, havada duruyordu. Fazla tanıdık bir gümüşi ışıltıydı.

O kahrolası kader bilmem nesi beni yine yönlendirmeye çalışıyorsa, çok sinirleneceğim.

Işıltı metalik bir leke şeklini aldı ve kapıların arasındaki incecik aralıktan içeri süzülerek gözden kayboldu.

Gözlerimi kıstım. Ya içeride Kaan'ı korumama yardım edebilecek bir şey varsa? Güçlü bir şey. Yaratıcılar aşkına, en azından bir göz atmayı Essi'ye borçluydum...

İleri doğru adım atıp kapının kolunu tuttum. Sağ kanadı çekerek hafifçe araladım; arkasında kalan, ona Gölge'deki göğün havasını veren ışıltılı, minik beneklerle kaplı, cilalı obsidyenden yontulmuş, kubbeli küçük odacığı görünce gözlerim büyüdü. Sanki o eşikten içeri adım atsam... *Düşüverecektim.*

O gümüşi ışıltı, odanın ortasındaki siyah kaidenin etrafına dolanmıştı; sanki Kader Güdücü kendi etrafına kıvrılıp uyumaya hazırlanıyormuş gibiydi. Ama Kader Güdücü görünmedi. Onun yerine, gümüşi bir kitap belirdi; başparmağımın yüksekliğinden daha kalındı ve sayfaların düzensiz yığını, hapsedilmiş ay ışığı misali parlayacak kadar beyazdı.

Nefesim kesildi. İçimde bir şey beni biraz daha yaklaşıp incelemeye itiyordu. Sanki omurgamın etrafına bir şerit düğümlenmişti ve beni ileri çekiyordu. Dilimin altındaki kaslar bile çok kıymetli bir şeye denk geldiğimi algılamış gibi seğiriyordu.

Güçlü bir şeye denk geldiğimi bilir gibi.

"Durun," diye seslendim diğerlerine. "Şu kitaba hızlıca göz atacağım."

Kapı eşiğinden geçip içerideki serin mezara adım atmama yetecek kısa bir duraksama oldu. Hemen ardından Kaan adımı öyle güçlü bir sesle haykırdı ki bana tırtıklı bir ustura saplasa muhtemelen aynı etkiyi yaratırdı.

Arkama dönünce kapı girişini kaplayan cüssesiyle ve ejderhaalevi misali yanan yoğun bakışlarıyla karşılaştım. Ellerimi *Yaratıcılar aşkına, ne oluyor?* dercesine havaya kaldırarak "Sessiz olacağımızı sanıyordum," diye tısladım.

İnsana acı verecek kadar yakışıklı yüzündeki bütün renk çekilmiş hâlde, nefes almadan dik dik bakmaya devam etti. Hemen arkasından gelen Pyrok ve Roan'ın yüzleri de kireç gibiydi.

Roan "Sen... Ne... Bunu nasıl yaptın?" diye kekeleyerek bacaklarıma bakıyordu. Hâlâ vücuduma bağlı olmalarına şaşırmış gibi görünüyordu.

"Neyi nasıl yaptım?"

"Şunları nasıl aşıp geçtin?" Eliyle eşik boyunca kazınmış bir dizi ışıltılı runik sembolü işaret etti. İlk anda fark edilmiyorlardı ama şimdi Roan işaret edince net bir şekilde görebilmiştim.

Gözlerim sembol dizisini takip etti.

Tüm odayı çevreliyor, bir kafesin parmaklıklarını andırırcasına yer yer dallanıp tam ortada, kaidenin hemen üzerinde birleşiyorlardı.

"Zor mu olması gerekiyordu?"

Kaan havayı bir testere gibi kesen hırıltılı sesiyle "Ölümcül olması gerekiyordu," diye homurdandı.

Ölümcül...

O kahrolası sinsi Kader Güdücü beni yine öldürmeye çalışıyordu demek.

Kaidenin etrafındaki havaya, yaratığın gazabımı hissettiğini umarak baktım. "Ah."

Kitap ışıldadı.

Anlaşılan kitabın beni ölüme çekmeye yetecek kadar değerli olduğunu düşünüyordu. Sırf o pisliğe dert olsun diye kitabı çalacağım için gülme sırası bendeydi.

Daha yakından bakmak için bir adım daha yaklaştım.

Kitap parmağımdan daha uzun, ucu köreltilmiş, gümüşi bir kılıçla yerine sabitlenmiş siyah bir kemerle bağlanmıştı. Kılıca gözlerimi kısarak baktım.

Bu dişleri daha önce de gördüğüme eminim...

Bakışlarım kitabın kapağına kaydı, bir ejderha kanadının gerilmiş zarını anımsatan bir şeyden yapılmıştı. Gümüşün öyle dikkat çekici bir tonuydu ki ona bakarken içten dışa sarsıldığımı hissettim.

Dikkatimi derhâl kitabın ortasına sarılmış siyah kemere çevirdim. Kitabın kapağındakine benzer bir materyalden yapılmıştı ama kayışı andıran dokusunun arkasında...

Yıldızlar gördüm.

Binlercesi. Uzak yıldızlar.

Göz kırpıyorlardı.

O ürkütücü boşlukta kasvetli bir şeyin süzüldüğünü görür gibi olunca kaşlarım çatıldı ve şeklini çıkarabilmek için gözlerimi kıstım. Gözlerimi kırpıştırdığım anda kayboldu. Deliriyor muydum yoksa?

"O şey ne?"

"Voyd Kitabı," dedi Roan. "Görün bakın, o pas tutmuş Üçlü Konsey bunaklarına kitabı çalmadığımı *söyledim*! Bana inanmadılar!"

"Bir dakika... Voyd Kitabı mı? Eter Tanrısı tarafından yazıldığına inanılan kitaptan mı bahsediyoruz? Hani..." Sonraki sözcüklerimi bir sert içki kadehini devirir gibi hızla yuttum.

Essi'nin sık sık bahsettiği kitap. Görmeyi çok istediği ama başaramadığı.

"Belgelenmiş bütün runik sembollerin türetildiği kitap mı? Evet. Orada o kitabı okumaya çalışırken yakalandım. Gardiyanlardan biri gelip neredeyse ciğerlerimi patlatmadan hemen önce ortadan kayboluverdi."

"Sonra ne oldu?" dedim, Roan'a bakarak. "Seni ölüme mi mahkûm ettiler?"

Yanakları kızardı. "Öyle oldu." Yamuk gözlüğünü düzeltme çabası yine başarısızlıkla sonuçlandı. "Üçlü Konsey, dünyanın geri kalanına gösterilmeyen runik sembollerin kazındığı kemerlerin, aydüşüşlerine karşı koruma sağladığına inandığımı bütün karar meclisinin önünde ilan etmemi hoş karşılamadı."

Duraksadı, bakışları bir an kitaba kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "O kitabın bir yerlerinde olduğuna inandığım runik semboller."

"Ah."

Bir anda her şey anlam kazandı.

Tekrar kitaba döndüm.

Gördüğüm kadarıyla, Üçlü Konsey imtiyazlarını kötüye kullanmıştı. Bu da benim çok özel, çok güçlü eseri onların mülkiyetinden çıkarmamı tamamen haklı kılıyordu. Hem de temelli olarak.

Uzandım.

"Sen ne yapıyorsun?" Kaan'ın yuvarlanan bir kaya etkisi yaratan sesi karşısında donakaldım.

Bakışlarım ona çevrildi. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Voyd Kitabı'nı bu kadim, koruyucu odadan çalarak Üçlü Konsey'in düşmanlığını kazanıyor gibi görünüyorsun."

"Doğru, evet. Üçlü Konsey'in ne bok yediği umurumda değil."

Sessizliği bana ne ters yorumumu ne de bu yadigârı çalmamı onayladığını söylüyordu.

İç geçirerek elimle Roan'ı işaret ettim. "O bu suç yüzünden 'idam edildi' bile. Teknik olarak, kitap artık sahipsiz ve halkını yaklaşan aydüşüşlerine karşı korumakta işe yarayabilir. Benim yetersiz ahlaki eğilimlerimin yasını tutarak zaman kaybetmeyelim."

Zaman uzadıkça uzarken Kaan'ın bakışı Boltanik Ovaları'ndan bile daha kuruydu. Sonunda Kaan göğsünü şişirdi ve büyük bir nefes bıraktı. "Haklısın."

Ona şaşkın gözlerle baktım. "Ne dedin?"

"Haklısın."

"Biraz daha yüksek sesle. Ve daha coşkulu."

Cevap olarak attığı ters bakış, içinde olduğumuz boktan duruma rağmen beni güldürdü.

"Elini çabuk tut," dedi dişlerinin arasından, çenesiyle kitabı işaret ederek. "Biri bizi yakalamadan önce."

Önünde abartılı bir reverans yaptıktan sonra kitabı almak için döndüm ki...

Roan "BEKLE!" diye haykırdı. Eşiğin üstünden atlayıp yanıma koşmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Ona çıplak ellerinle dokunursan bayılabilirsin. Ya da... Daha kötüsü olabilir."

Kaan ve Pyrok, Roan'a dövecek gibi bakarken Kaan sert bir sesle "*Açıkla*," dedi.

"Bu normal bir kitap değil," dedi Roan, gözlüğünü burnundan yukarı iterek. "Onu eline alan kişiyle boğuştuğu söylenir."

Zamanlama doğru olsa, eğlenceli olabilirdi.

Roan "Bazen ölümüne," diye ekleyince kaşlarım havaya kalktı. "Eski Üçlü Konsey üyeleri arasında, arkalarında kan damlalarından başka hiçbir iz bırakmadan bu odadan kaybolanlar olduğuna dair hikâyeler anlatılır. Bir keresinde bir Zihinokuyucu kitaba uzun süre direnmiş ama sonunda öyle dağılmış ki öldürülmesi gerekmiş. Duyduğuma göre, son zamanlarda buraya delirmeden ya da katledilmeden girip çıkabilen birini ancak bulmuşlar. Şimdilik."

Vay canına. Kader Güdücü *kesinlikle* beni yine öldürmeye çalışıyordu.

Pislik.

Keşke bir dahaki sefere kişisel alanıma sokulduğu zaman o pisliğin derisini yüzecek gücüm olsaydı; onu şık bir gümüş halıya ya da yatak ucu örtüsüne dönüştürecek gücüm.

"Pekâlâ, tamam. En kötü ihtimalle kitap beni öldüresiye hırpalayacak. Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Siyah pelerinimden bir parça koparmak için bıçak çekerken sessizlik çok derindi. Ellerimi koruyarak kitabı kaideden kaldırmak için o kumaşı kullandım. Aradaki kalın kumaşa rağmen kitabın buz gibi soğuğunu hissedebiliyordum. Sanki onu yıldızların arasındaki bir yuvadan koparıp almışım gibiydi.

Kalbim hızlandı ve göğsümde beni kendi içime çeken bir sıkışma hissettim.

Kitabı yana yatırdım ve hâlâ tek parça olduğundan emin olduktan sonra kumaşla güzelce sardım. "Şimdi ne olacak?"

"Oradan derhâl çıkacaksın." Kaan'ın volkanik gözleri yanıyor, bütün vücudu titriyordu. İki yanındaki elleri yumruk hâlini almıştı. "*Hemen.*"

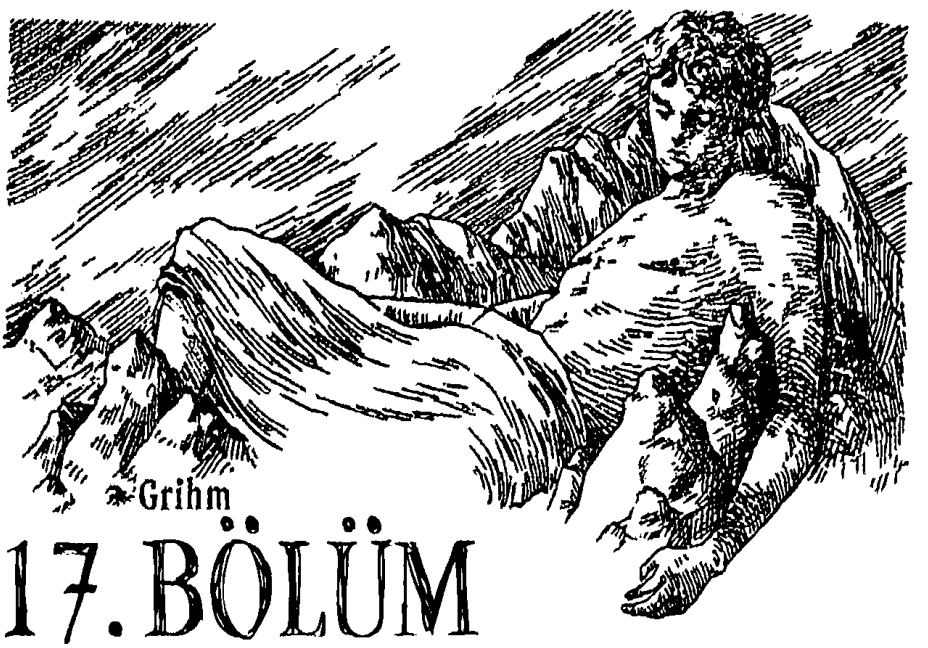

17. BÖLÜM

Ağır hareket eden lav nehrinin meşinimsi yüzeyine metal bir kanca geçirerek parlak turuncu bir yarık açtım. Açık yarıktan duman ve lav püskürdü, öyle zalim bir ısı yayıldı ki hava büzüşüp etrafında kıvranarak çarpıldı.

Elimdeki aleti bir kenara atıp kovamı gevşek, erimiş taşla doldurdum. Sonra yakıcı sıcaktan uzaklaşıp dik yamacı tırmandım ve ötesinde kalan karanlık tünele girdim. Beni serinliğin beklediğini söyleyemezdim çünkü bu yeraltı labirentinde hava bir gün alışacağımdan oldukça şüpheli olduğum kükürtlü yoğun bir pustan farksızdı.

Eni boyu neredeyse benimle aynı olan dar geçitte, elimdeki kovadan yayılan ışığın aydınlattığı kısa bir yürüyüşün ardından, turuncu taşın içine telkin gücüyle oyduğum kubbeli küçük mağarama ulaştım. Kovayı yere bırakıp ateşbitleriyle dolu kavanozu hafifçe dürttüm; böcekler uyanıp mütevazı yuvamı biraz daha aydınlatsın istedim. Basit ve sade bir yerdi; yuvamdan, üstünde uyuduğum yassı taştan ve az sayıdaki eşyamı sakladığım köşeden ibaret bir alan.

Eldivenimin tekini çıkarıp kalın örtümü yüzümden aşağıya, boynuma indirdim ve ciğerlerimi nispeten daha az zehirli havayla doldururken, Roan'ın bana öğretme nezaketini gösterdiği hava arındırıcı runik sembollere bir kez daha minnet duydum. Bu pis kokulu, havasız yerdeki tek konforum buydu ama iyi geldiği kesindi.

Döngülerdir kusursuzlaştırmak için uğraştığım uyduruk yuvanın yanına çömeldim, kâseye biraz lav döküp hızla düzelttim. Yeniden şekillendirdim.

Yine.

Kılıçtırpanların yumurtlama alanının üstüne çöken ve kenar mahallelerdeki kulübelere ulaşmayı imkânsızlaştıran sis düşünülürse, muhtemelen son şekillendirişim olmayacaktı. Çoğu hiç kullanılmayacak olan yuvaların başında takıntılı bir hâlde oturup beklemekten başka hiçbirimize yapacak bir şey bırakmıyordu bu pus.

Çoğu için Gondragh'ta bir yuva biçimlendirmek son eylemimiz olacaktı. Bu benim uzun zaman önce kabullendiğim bir şeydi bu.

Büyük ölçüde.

Biraz daha lav döktüm ve kavisli bir metal parçasıyla şekillendirdim. Sonuçtan hoşnut kalınca üstüne mataramdan su döktüm.

Taze katman cızırdayarak havaya biraz daha kükürtlü pus salınca örtümü ağzımın ve burnumun üstüne geri kaldırdım ve uçlarını başlığımın altına sıkıştırarak runik sembollerin havayı arındırmasını bekledim.

Arkama yaslandım ve içinde duracak yumurtayı gözümde canlandırdım.

Fazla derin.

Siktir.

Biraz daha lav boşalttım, düzelttim ve üstüne su döktüm. Sonra tekrar değerlendirmek için arkama yaslandım. Inkah'ın yuvası kar ve buzdan yapılmıştı, bu benim için yeni bir şeydi.

Yüzüme gözüme bulaştırmak istemezdim.

Biraz daha lav boşalttıktan sonra matarayı tekrar eğdim; ağzımın ne kadar kuruduğunu fark etmeden önce son damlaları da boşalttım.

Daha fazla su alsam iyi olacak.

Diğer eldivenimi de çıkardım, eşyalarımı toplayıp büyük bir örtünün altına sakladım ve bir bıçağa dönüştürmekte olduğum gümüş pulu cebime koydum. Diğer örtümü de yuvanın üstünde örttükten sonra, buraya geldiğim ilk kün var ettiğim tünelden aşağı doğru yürümeye başladım.

Başkalarının gıpta edeceği bir Kılıçtırpan yumurtası elde etmenin neredeyse imkânsız olması nedeniyle, buralarda kimse birbirine güvenmezdi. Öyle coşkulu ve güçlü bir yaratıkla bağ

kurmak, dünyanın en büyük onurlarından biriydi ama herkes *onurlu* değildi.

Hırsızlar karanlık köşelerde fırsat kolladığı için çoğu kişi tek başına kalmayı yeğlerdi. Yanına bir yuva inşa edebileceği bir yeraltı lav nehri bulana dek kazıp dururlardı.

Sessizliği sevmem iyi bir şeydi.

Tünelin sonuna ulaşınca, açıklığın ağzına astığım kamuflaj örtüsüne gelmeden durup ayak seslerini dinledim. Sadece yakındaki yanardağların uzaktan gelen gurultusunu ve iniltisini duyunca örtüyü itip geçtim, duvarlara asılı ateşbiti kavanozlarını sallamak için zaman zaman duraksayarak eğri büğrü taş merdivenden yukarı tırmandım.

Taşta yankılanan ağır ayak seslerini duyduğumda yüzeye neredeyse varmak üzereydim. Hançerimi hazırda tutarak bekledim.

Beklerken nefesim yavaşladı ve düzene girdi.

Bir perinin görüş alanıma girmesi çok sürmedi. İri yarı ve geniş omuzluydu, basamakları ikişer ikişer iniyordu. Yüzünün yarısını örten kahverengi kumaşın arasından sadece abanoz rengi teni, kalın kaşları ve iri, kan çanağı mavi gözleri görünüyordu.

Beni fark edince omuzları öne doğru eğildi.

"Yaratıcılara şükürler olsun," dedi, kollarının arasında taşıdığı pelerini fark ettim. Kumaşı kaldırınca altından kusursuz simetrik pulları olan altın rengi, büyük bir yumurta çıktı.

Kalbim yerinden oynadı. Yumurta, perinin kollarından atlamaya çalışır gibi sallanınca kalbim tekrar zıpladı.

Erkek peri yüzündeki örtüyü tamamen açınca uzun sakalına tutturulmuş mavi boncukları gördüm. Elimdeki bıçağa baktı ama duruşunu değiştirmedi. Silah da çekmedi.

Ben de benimkini yerine koydum.

"Güneybatıdaki kulübe yok edildi. Güçbela kaçtım." Yumurtası tekrar sallandı. "Tam ben girişten geçerken sallanmaya başladı."

Ve hazırda bir yuvası yok.

Ona beni takip etmesini işaret ettim ve merdivenden inip kamuflaj örtüsünden geçtikten sonra tünelime girdim. Yabancı, örtüyü kaldırıp yuvamı açığa çıkarınca dizlerinin üstüne indi.

Ağlamaklı bir tavırla defalarca "Teşekkürler," diyerek yumurtayı kâsenin içine bıraktı. Neredeyse tam uydu, diye düşündüm. En azından daha önce çizimlerden gördüğüm kadarıyla.

Orada duranın benim yumurtam olmamasının verdiği rahatsız edici kıskançlık hissini yok saymaya çalıştım. Bunun yerine, yuvamın, aksi takdirde tehlikeye girecek bir hayatı kurtardığı gerçeğine odaklandım.

Akışkan lavdan biraz daha aldım, peri lavı kıymetli hazinesinin üstüne döktü. Bu işlemi yumurta kabarık bir yığının altına gömülene kadar tekrarladık. Sonra yuvanın iki yanında, kollarımızı kavuşturarak durduk ve değişiklik olacak mı diye bekledik.

Dakikalar geçtikçe hava gerilim ve benim doldurmam gereken ama doldurmadığım bir sessizlikle ağırlaşıyordu. Inkah öldüğünden beri, boşlukları gerekenden daha fazla kelimeyle doldurma arzumu kaybetmiştim.

Keder açgözlüdür. Bazen bir yara asla kapanmayacak kadar derindir. Ama sözcükler dudaklarımdan kolayca dökülebiliyor olsaydı bile, endişelerimi dile getirmenin bir faydası olacağından şüpheliydim.

Yumurta ısıdan uzun süre ayrı kalmış mıydı?

Lav yeterince sıcak mıydı?

Yuva çok mu sığdı? Ya da fazla derin?

Yabancının buharlar yükselen tümseğe diktiği kısık gözlerinde, onun da aynısını düşündüğünü gördüm. Bu yüzden belki de sessiz kalmak en iyisiydi. Ne de olsa, cevapları çok yakında, soğumaya başlayan tümseğin üstünde koyu renkli bir kabuk oluşunca öğrenecektik. Eğer bir yavru pençesiyle o kabuğu kırmazsa, durum vahimdi. Pek çok kişi, başarısız bir kuluçkanın ardından kendini erkenden mezara götürecek kadar yas tutardı, bu da durumu çift taraflı bir ölüm cezasına dönüştürürdü.

"Adım Kilíth," dedi peri, bıçaklarımı bilemek için kullandığım büyük taşın üstüne çökerken. Bir an göz göze geldik. "Her ihtimale karşı."

Birinin o adı üst kattaki ortak alandaki duvara kazıması gerekmesi ihtimaline karşı.

Aramıza sanki ölüm, perinin yanına oturup yuvayı izleyerek beklemeye geçmiş gibi bir ağırlık çöktü.

Başımı hafifçe eğdim ve karyola olarak kullandığım taşın üstüne çöküp dirseklerimi iki yana açtığım dizlerime dayadım. Cebimdeki gümüş bıçak da benzer düşüncelerle bileniyordu.

Buraya bir yumurta bulmaya gelmiştim. Ya bir yavruyla dönecektim ya da hiç.

Kilíth başındaki örtüyü tamamen açınca boynunun yan tarafındaki ve sağ omuzundaki pürüzlü bir yanık izi –deri giysisi eriyip tenine yapışmıştı– açığa çıktı.

Nasıl bir his olduğunu bilen biri olarak, gözlerimi kaçırmak güçtü.

Loff'un ötesine, dünyanın bu düşmanca kısmına nadiren geçen becerikli Etdokuyucular yüzünden yanıklar Gondragh'ta çok yaygındı. Yaraları kalıcı bir iz bırakmadan tamir edecek kimse olmadığından, bu peri de muhtemelen ömrünün sonuna kadar bu izle yaşayacaktı.

Kemerinden söktüğü matarayı bana uzattı. Aldım, buz gibi sudan bir yudum içip geri verdim.

"Sanırım sisin kalkmasını bekliyorsun?" diye sordu. Gözlerini tümsekten bir an ayırmadan yarasına su dökerek içimin düğüm düğüm olmasına neden oldu.

Başımı onaylarcasına sallayarak gözlerimi kaçırdım. Mataranın tıpasını geri kaparken dizini sallamaya başladı. Ya sinirlerini yatıştırmak ya da aklını acıdan uzaklaştırmak içindi. "Vihn Zirveleri'ne tırmanmayı planlamıyorsun herhâlde, değil mi?"

Başımı tekrar salladım.

Bir homurtu çıkararak kaşlarını kaldırdı. "Yani, muhtemelen öleceğinin farkındasın. Orada pençelerini geçirdiği her şeyi mahvetmeyi kafasına koymuş, kudurmuş bir ejderha var. Bunu o yaptı," dedi, başparmağıyla yanığını işaret ederek. "İçinde olduğum kulübeyi yerle bir etti ve tünellere ateş üfledi. Zor kaçabildim."

Bunu ya beni caydırmak için ya da işlerimi düzene sokmam için bir uyarı olarak söylüyordu. Tarlakuşları göndermem için. Aklıma sadece bir mesaj geliyordu ama onunla aramızdaki meseleler hiçbir zaman dile dökülmemişti zaten. Belki de öyle bırakmak en iyisi olurdu.

Topladığım mallarımın büyük kısmına karşılık bir tüccardan satın aldığım gümüş pulu cebimden çıkardım; çantamda bir kıskaç ve törpü aramaya koyuldum.

"Yoksa *onun* yumurtalarının mı peşindesin?"

Başımı kaldırdım.

Çenesiyle pulu işaret etti. "Büyük Gümüş Kılıçtırpan. Onun yuvasını yağmalamaya yeltenecek kadar delirmiş olamazsın, değil mi?"

Cevabı sessizliğimle verdim.

"Yaratıcılar aşkına. Pekâlâ, bol şans." Oflayarak yanığını işaret etti. "Bunu ona borçluyum."

Kaşlarımı çatarak önce pula, sonra pulun arkasında kalan ve artık buhar çıkmayan tümseğe baktım. Kararmaya başlamıştı.

Yaratıcılar aşkına, zamanı geldi.

Kilíth sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Siktir," diye mırıldanarak dizini tazelenen bir coşkuyla sallamaya başladı. "Çıkmayacak..."

Sertleşen kabuğun bir kısmı kabardı, ardından altındaki daha sıcak ve daha parlak lavdan ayrıldı. Altın rengi kabuğun kırık parçaları, yüzeye doğru yavaş yavaş fırladı.

Yavrunun yumurtadan başarıyla çıkacağının ilk işaretleri.

Erimiş yumru sarsıldı, bir rahim gibi gerildi ve yumruğum büyüklüğünde, dikenli bir kafanın dışarı uzanmasıyla yırtıldı. Lav artıklarının arasından altın rengi pulları seçiliyordu.

Yavru bir nefes aldı ve tiz bir haykırış koyverdi. İyi ve güçlü bir sesti bu.

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve pulu cebime kaldırdım. Mataramı Kilíth'e doğru salladıktan sonra, onları bağ kurmaları için baş başa bırakma arzusuyla tünelden geri yürümeye başladım. Peşimden gelen minnet sözcükleri, zihnimde kabaran düşüncelerin içinde boğulup gitti.

O ilkel anlardan daha önemli hiçbir şey yoktu. Belki bu büyük onurun peşine ikinci kez düşmem beni açgözlü yapardı ama ben hiçbir zaman kaderle savaşan biri olmamıştım. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydım, aksi takdirde çoktan Inkah'ın mezarının yolunu tutmuş ve yanına kıvrılmıştım.

18. BÖLÜM

Raeve

Şehir halkının durmak bilmeyen haykırışları havayı dolduruyordu.

"Bizi içeri alın! Bizi içeri alın! Bizi içeri alın!"

"Haberler çok hızlı yayılıyor," diye mırıldandım, üçüncü kat koridorlarından birinden dış duvarı süzerken. Hisar'ın sivri çatılı binalar kümesini bir hendek gibi çevreleyen uzun avluya bakıyordum.

Sulusepken, kara dönüşmüştü; Bothaim'in elit müfrezesinin delip geçtiği gökyüzü, koyu renkli bir lekeyi andırıyordu. Hepsi Kızgınkursakların sırtındaydı. Kasvetli gökyüzünde göz alıcı renklerle parlıyorlardı.

Muhafızlar güçlendirici çubuklar aracılığıyla "GERİ ÇEKİLİN!" diye haykırıyor, ejderhalar sırayla dalışa geçerek aşağıya alev püskürtüyordu. Kapıların ötesine geçme telaşıyla, Bothaim cevherinden inşa edilmiş kalın sura üşüşen panik içindeki halkı caydırmayı amaçlayan vahşi bir gözdağı taktiğiydi bu.

"Bizi içeri alın! Bizi içeri alın! Bizi içeri alın!"

Surların üstüne üç sıra hâlinde sıralanmış muhafızlar, beyaz zırhlı heykeller gibi kıpırdamadan duruyorlardı. Kar yağışının içinde kaybolan o kadar çok miğfer vardı ki saymam imkânsızdı. Bir de avlu kısmında, Rygun büyüklüğünde kapıların önünde toplanmış organize gruplar vardı. Bir tahminde bulunmam gerekirse, üç yüzün üstünde olmalıydılar.

Aralarından geçmeye yeltenmemiz hâlinde, Clode'un tek seferde boğamayacağı kadar kalabalıktılar. Ne yazık ki.

"Tek çıkış yolu burası mı?"

"Öyle," dedi Roan, gözlüğünü düzeltirken. "Hepsi çenemi kapalı tutamamam yüzünden..."

"Bu senin hatan değil," diye mırıldandı Kaan, gergin bir yüzle. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar soğuk bir bakış

vardı. "Üçlü Konsey bunu uzun zamandır hak ediyordu ve bunu biliyorlar. O duvarı bu yüzden inşa ettiler. Halkın üstüne yeterince uzun süre sıçarsan, sonunda o boku sana geri fırlatırlar."

Kırmızı bir Kızgınkursak döndü ve kemerlere tırmanmaya hazırlanır gibi bizim olduğumuz tarafa doğru süzülerek binicisini görüş alanımıza soktu.

Kahretsin.

İkiz pencerelerden geri çekip bir sütunun arkasına saklandık. Tam o sırada, koridorun aşağısından gelen açık renk gözlü bir Gardiyan üçlüsü gördük.

Bize *doğru* geliyorlardı.

"Zihninizi boşaltın ve başınızı öne eğin." Kaan orada yaşayan bir Runi'nin akıcı adımlarıyla Gardiyanlara doğru yürümeye başlarken onu takip etmemizi işaret etti.

Duygularımı, düşüncelerimi ve diğer her şeyi gölümün altına tıktım. Dikkatimi parmak uçlarımdaki kaşıntıya vererek telaşsız adımlarla Kaan'ın peşinden ilerledim. Herhangi bir tehlike ânında yüzüğümü çıkarabilmek için elimi cebime sokmuştum.

Üçlünün yanından geçip köşeyi döndük ve yere eğilmiş bir ejderhanın kuyruğunun şekli verilmiş dar bir girişten geçtik. Kısıtlı seçeneklerimiz üzerinde kafa yorarken içim zerre rahatlamamıştı.

"Burada kalamayız." Pyrok matarasından bir yudum aldı. "Birinin zihinlerimizi boşalttığımızı fark etmesi, Kaan'ı ya da Roan'ı tanıması an meselesi ve işte o zaman, üstümüzde kitapla suçüstü yakalanır ve bir güzel sıçarız."

Vücuduma sarılmış kitabı bulabilmeleri için önce gömleğimi çıkarmaları gerekirdi, ki bunu bağırsaklarına düğümler atılmadan yapmaları imkânsızdı. Ama yine de Pyrok haklıydı.

Gösterişli koridorda etrafı kolaçan ederek ilerlerken "Yeraltı tünellerine inip oradan tüysek?" diye sordum. Parmaklarımı kınındaki bıçağımın üstünden ayırmıyordum. "Kaan bana hangi sözcükleri kullanacağımı söyler, ben de hepimizi enkaz altında bırakmamaya gayret ederim."

Dünyanın en davetkâr teklifi değildi ama benim dışımda üç hayat daha onlara bağlıyken, yetersiz şekillendirme becerilerim konusunda dürüst olmam önemliydi.

"Bulder'ın Bothaim cevherini yerinden oynatması neredeyse imkânsız çünkü demir oranı çok yüksek ve tünellerin çok daha altına doğru uzanıyor," dedi Roan, gözlüğünü önce yukarı, sonra aşağı iterken. Muhtemelen çatlakların arasından en iyi görüş noktasını yakalamaya çalışıyordu. "Bir çıkış yolu bulamadan açlıktan ölürüz, yani bu uygulanabilir bir seçenek değil."

"Belki de böylesi daha iyidir," dedim, herkesten çok kendime hitaben.

Tam geri dönüp anthe ininden çıkmamızı teklif etmeye hazırlanıyordum ki Roan, Kaan'a tek kaşını kaldırarak yan gözle baktı. "Araştırma odamı az kalsın havaya uçurduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Hangi seferden bahsediyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bir kereden fazla mı oldu?"

Kaan ağzını çarpıtarak "Çok sık olur," diye mırıldandı.

"Yeni ve daha önce bilinmeyen bir runik sembolü kazayla kazıdığım –sonra da kazayla aktive ettiğim– ve tezgâhımın eridiği zamanı kastettim," dedi Roan, cüppesini gözlüğünü temizlemek için kullanırken. Sanki ovalamak çatlakları giderebilirmiş gibi. "Hatırlasana, tezgâh sertleşip Pyrok'un koca bir safha boyunca üstünde kaydığı bir birikintiye dönüşmüştü ve sonunda canına tak edip merdivenden aşağı bir halı sürüklemek zorunda kalmıştı. O masa..."

"Bothaim cevherinden yapılmıştı," dedi Pyrok, başının arkasını ovalayarak. "O kahrolası şey bana az kalsın beyin kanaması geçirtecekti. Şişliği hâlâ duruyor."

Kaan kollarını kavuşturdu ve sert bakışları Roan'ın üzerindeydi. "Duvarı havaya uçurmak mı istiyorsun?"

Roan başını ağır ağır salladı, dudaklarında bütün yüzünü aydınlatacak genişlikte bir gülümseme vardı. Bir şeyi BOM diye havaya uçurma *fikri* bile damarına yaşam gücü enjekte etmeye ve sorunlarının yüzde doksanını hafifletmeye yetiyormuş gibi. "Ama sadece bir kısmını," diye düzeltti, başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırarak. "Küçük bir parça."

Pyrok inleyerek matarasından bir yudum daha içti ve başını olmaz der gibi salladı. "İşe yaramaz." Geğirdi. "Malzememiz yok."

"Kaan'ın element kutusu ve bir tarlakuşu dışında tek ihtiyacım, bir damla taze ejderha kanı ve daha uzağa yayılmasını

sağlamak için biraz erimiş kar." Roan tekrar Kaan'a baktı. "Ya da eşdeğer bir şey."

Gerilim gittikçe tırmanırken bakışlarım Kaan'la Roan arasında gidip geldi. İkisi de birbirlerine bakıyor ve benim çözmekte gecikmediğim sessiz bir konuşma yapıyorlardı.

Kaan'ın Daga-Mórrk'u. Rygun'la bağlantısı kanını güçlendiriyordu ve onu Roan'ın malzeme listesi için en yakın alternatif yapıyordu.

"Kesinlikle olmaz."

Üçü birden bana baktı.

Roan'ın omuzları çöktü. "Neden olmasın?"

Çünkü Kaan'ın Bothaim cevherinden yapılma bir duvarda kahrolası bir delik açabilecek kadar yanıcı bir runik sembolü taşıması fikri bile kaburgalarımın altındaki bir şeyin hırlamasına yetiyor.

"Runik sembol kazıyan bir arkadaşım vardı," dedim dişlerimi sıkarak, dikkatimi boynumun alt kısmına oturan duygu yumrusundan uzaklaştırmak için koridoru tekrar kontrol ettim. O duygu yumrusunun sorumlusu, Rayne'in dilinden damlaların, yok sayabilmeyi çok istediğim ölümcül bir keder misali, sistemime bulaşmasıydı. "Kanını bir tentüre karıştırdığı zaman, bazen bayılırdı." Bakışlarım Kaan'a çevrildi, beni bu denli etkileyen bir şey hakkında konuşurken onunla göz temasımı korumakta zorlanıyordum. "Bayılırsan, hepimiz biteriz. En başta da da sen."

Bakışları yumuşadı.

Bana doğru bir adım attı; kişisel alanıma girip saçımı kulağımın arkasına iterken dünyanın geri kalanı bulanıklaştı.

Kaşlarımı çatarak sırtımı dikleştirdim.

Yavaş ve şefkatli bir incelikle bir cümle mırıldandı. Gerçi bunun darbeyi yumuşattığı söylenemezdi.

"Ben bunu yapmazsam, zaten ölürüz."

Büyük, beyaz bir saksının yanında toplandık. Saksının içindeki ağaç, bizi devriye gezen paralı askerlerin görüşünden koruyacak kadar büyüktü ve dalları yere kadar sarkıyordu. Batı

tarafı, kapıya en uzak noktada olduğu için doğuya kıyasla tekinsiz bir sessizliğe bürünmüştü. Hâkimiyetlerini tiz çığlıklar ve cesur kükremelerle söze döken uçan ejderhaların kakofonisi olmasa, şehir panik içinde bir ayaklanmayla çalkalanmıyormuş gibi yapmanın mümkün olacağı kadar sakindi.

Kaan elini uzattı. "Pyrok, bir mataraya ihtiyacım olacak."

Pyrok söylenerek cebinden bir matara çıkardı, dibinde kalan içkiyi üç büyük yudumda bitirdikten sonra Kaan'a uzattı.

Kaan cüppesinin katlarının arasından bir bıçak çıkardı ve avucuna bastırarak bir kesik açtı. Aynı yaranın kalbimde açıldığını, içimde bir şeyin taş kesildiğini ve sessizleştiğini hissettim.

Kaan avuçladığı bir kar yumrusunu yaralı eline bastırıp yumruğunu sıktı, sonra yumruğunu mataranın açık ağzının üstüne tutup sulandırılmış kanın damla damla içine akmasını bekledi.

"Bu onu öldürürse..."

"Benim de işim biter," dedi Roan, soğuktan morarmış dudaklarıyla, yamuk gözlüğünün arkasından bana bakarak.

Beni canavar filan mı sanıyor?

"Elbette hayır," dedim, boynumu kütlettikten sonra etrafı bir kez daha taradım. "Ama ölmek için yalvaracağın kesin."

Kaan'ın bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissederken gözümün ucuyla dudaklarının hafifçe büküldüğünü gördüm.

Bunun nesini komik bulduğunu anlamıyordum. Enerjisini akıtmak üzereydi. Üstelik düşman topraklardayken.

Kaan elini pelerinin etek ucundan kestiği bir şeritle sararken Roan matarayı aldı ve tıpasını kapattı. Dördümüz de yeşilliğin arasından etrafı tarıyor, bir yandan çevreyi kolaçan ederken bir yandan da gökyüzündeki hareketliliğin durmasını bekliyorduk. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin sonunda, Roan topallayarak avlunun karşı tarafına yürüdü ve birkaç adım sonra tipinin arasında gözden kayboldu. Kaan'ın kanıyla kalın çizgiler hâlinde boyadığı duvarın yanında minicik kalıyordu. Kanı çok ince bir tabaka hâlinde sürdüğü için çizdiği şekiller akıp biçimlerini kaybetmiyordu.

Bunun, çekimin çok kötü olmayacağı anlamına geleceğini umuyordum.

Hayatım boyunca gördüğüm en detaylı runik sembol dizisini tamamladıktan sonra geri döndü ve matarayı Kaan'a vererek

kanlı ellerini pantolonuna sildi. "Bu iş görmeli," dedi, sıktığı yumruklarına doğru soluyarak. "Tarlakuşu?"

Kaan pantolonunun cebini karıştırdı ve su geçirmez runik sembollerin muhtemelen atlandığı ıslak bir parşömen parçası çıkardı.

Üçü aynı anda iç geçirdi.

"Kullanılmış bir tarlakuşu olur mu?" dedim, Kaan'ın bana gönderdiği tarlakuşunu çıkararak.

Roan başını salladı. "İşe yaramaz. Kandırıp Kaan'ın kanına doğru kanat çırpmaya ikna edebilmem için yeni bir tarlakuşu lazım."

"Bunu bana o gönderdi. İade katını bastırsan olmaz mı? Clode'un onu benim için sembole doğru itmekten gocunmayacağından eminim."

Roan kaşlarını çatarak tarlakuşunu aldı. "Yaratıcıları burada bile duyabildiğini hep unutuyorum..." Bana bir büyüteç ve neşterle masaya yatırıp parçalara ayırmak için *can attığı* tuhaf bir varlıkmışım gibi baktı. "Neden öyle?"

Muhtemelen kitabı koruyan runik sembollerin üstünden geçebilmemle aynı sebepten.

"Keşke bilseydim. O şey her neyse şişeleyip halka dağıtırdım." Gözlerim kısıldı. "Bu delik ne kadar büyük olacak? Ejderhalarının sırtlarında yerlerini almış koca bir müfrezeyi düşman edinmek, iyi vakit geçirme anlayışıma pek uymuyor da."

"Kaan'dan biraz daha büyük olacak," dedi Roan, tarlakuşunun katlarını açıp kontrol ettikten ve geri katladıktan sonra. "Ses, kapının yakınındaki ejderhaların gürültüleri arasında kolayca bastırılacaktır."

Pekâlâ...

Kaan element kutusunu çıkardı.

Kaskatı kesilerek bakışlarımı kaçırdım.

"İyi misin, Ayışığı?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Çenemle Roan'ı işaret ettim. "Şu işi Roan donarak ölmeden ve Pyrok aklını başına toplayacak kadar ayılmadan bitirsek iyi olur."

"Hâlden anlıyor," diye mırıldandı Pyrok. "Plan?"

"Duvardan geçer geçmez yeraltı kanalına girmeliyiz," dedi Kaan, kasvetli gökyüzünü gözleriyle tarayarak. "Ayrı düşersek,

en yakın giriş, durvil meyve damıtımevinin yanında. Orada izimizi kaybettirmek kolay olur, her aracı kontrol edemezler. Sınırı geçip batıya doğru bir yer buluruz. Sınırın diğer tarafına geçince güvende oluruz."

"O da ne?" dedim, işaret ederek.

Bütün gözler sol tarafımıza, duvarın üzerinden dalgalar hâlinde dökülen yoğun sise döndü. Bir şelale gibi dökülerek Hisar'ın avlusuna akıyor, beyaz zeminde birikiyordu.

"*Miel Et Mutem,*" diye mırıldandı Kaan. "Ortak dilde *Hareketli Sisler.*"

"Bu kadar kuzeye yaklaşabildiklerini sanmazdım."

"Bir asırdan uzun süredir yaklaşmıyorlardı. İşe yarar bir kamuflaj sağlayabilirler ama aç bir berduş ordusu barındırıyorlar. Sis bizi içine alırsa, temkinli olmalıyız."

Künü noktalamak için bundan daha mükemmel bir "canın cehenneme, Raeve," durumu olamazdı herhâlde. Tepeden tırnağa ürperdim. Dilim dilim doğradığım herkesten gelen mesajlarla parçalanmak harika bir fikirdi.

Kaan gökyüzünü bir kez daha kontrol ettikten sonra element kutusunun kapağını kaldırdı. Küçük bir alev topu dışarı fırladı.

Roan, Kaan'ın tarlakuşunun iade katını bastırıp aleve doğru tuttu. Zavallı tarlakuşunu güzel, küçük Tiya'm gibi hayal ettiğim için bunu izlemekte pek çok nedenden ötürü zorlanıyordum.

Alev itici runik sembollerin tamamen yanması ve tarlakuşunun nihayet tutuşması biraz zaman aldı.

Dudaklarımı sıkarak demir yüzüğümü cebime tıktım, kendimi Clode'un kulak tırmalayıcı kaosuna hazırladım... Ama onun şimdiden hoş bir şarkıyla havaya girdiğini fark edince şaşırdım. Belki de bu aşırı yozlaşmış ve kontrol altındaki hücrede ona çok ihtiyaç duyduğu sevgiden sunmak üzere olduğumun farkındaydı.

Roan'ın saldığı tarlakuşu, tutuşmuş kanatlarını çırparak kafası karışmış gibi kendi etrafında döndü. Zavallıcığın yanmasını izlerken göğsümdeki ağırlıkla hiç ilgisi olmayan yumuşak, işveli bir melodi tutturdum.

"*Sheil ath too... alooo ail ah. Preesh, ah, preesh!*"

Clode kıkırdadı, ardından alevler içindeki tarlakuşunu havadan ibaret elleriyle duvara doğru nazikçe itti. Onları ileri doğru iten her üflemeyle beraber, alevler tazelenmiş bir hararetle

yanıyordu. Ignos, onu bir oyuncak gibi avucunun içine almasına rağmen Clode'un ilgisinden keyif alır gibiydi.

Bakışlarım Kaan'ın başının arkasıyla alevler içindeki tarlakuşu arasında gidip geldi. Bizim cephede gerginlik gittikçe tırmanıyordu.

"*Preesh, ah Clode. Preesh eehla!*"

Son bir işveli itişin ardından, nihayet tarlakuşu kanla yazılmış sembollere çarpıp, küle dönüşerek rüzgâra karışınca Clode bir sevinç çığlığı attı.

Duvardaki runik semboller parladı ve bir an çok güzel göründükten sonra... çirkin bir şeye dönüşüverdi.

Büzülen dudaklar gibi kendi içine çekildi.

BAM!

Runik sembol öyle bir coşkuyla patladı ki sesi kulak zarlarımı yumrukladı, kafamda çanlar çalmaya başladı; bu sırada sıvıya dönüşen cevherin volkanik bir güçle havaya püskürmesini... ve sonra hızla düşüşe geçmesini izledim. Küçük ve yassı cevher parçaları, havadan yağan beyaz ejderha bokları misali kaldırıma düşüyordu.

Eriyen kalıntıların en sonuncusu da her yerde birikintilerin oluştuğu zeminle buluşurken duvar sarsılır gibi oldu. Sonra bir sessizlik çöktü.

Zaman uzadıkça uzadı.

Duvarda açılan deliğe baktım. Kaan'ın boyutlarında bir delik değil, neredeyse diğer taraftaki kapılar kadar büyük ve geniş bir açıklıktı. Ve çıkan gümbürtü, kesinlikle kolayca bastırılabilecek bir ses değildi.

Erimiş kenarlardan akan sıvı cevher, hızla çarpan kalbimle eşzamanlı bir ritimle damlamaya devam ederken kafamın içinde tek bir kelime yankılanıyordu.

Sıçtık.

Herkesi ileri doğru itmek üzereydim ki Kaan gökyüzünde vurulmuş bir ejderha gibi yere yığıldı.

19. BÖLÜM

Raeve

Yere çarpmadan hemen önce, ellerimi Kaan'ın başının altına sokmayı başardım.

Pyrok onu sarsarken, bütün kanı çekilmiş gibi görünen, benzi atmış Roan'a seslenirken zaman uzadıkça uzadı. Kaan'ın insanı tedirgin edecek kadar gevşemiş yüzünü süzerken...

İçimdeki buz gibi öfke beni sarsacak bir güçle kıpırdandı.

"Gitmeliyiz," dediğimi duydum, gerçi ağzımın hareket ettiğini zar zor hissediyordum. Damarlarıma yayılan ve beni benden çok daha büyük bir şeyin sağlam kemiklerine kadar dilimleyen buz dışında neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

Gaddar ve... *kana susamış* bir şey.

"ONU KALDIRIN VE KOŞUN," diye kükredim diğerlerine. "HEMEN ŞİMDİ!"

Pyrok, Roan'a emirler sıraladıktan sonra Kaan yerden kaldırıldı, iri kolları boyunlarına sarıldı. Başı öyle bir öne düştü ki gökyüzünü paramparça etmek istedim.

Duvardaki deliğe doğru fazla yavaş bir şekilde ilerlemeye başladılar. Roan'ın adımları şaşkın ve sıkıntılıydı, Kaan'ın ayakları yerde sürünüyordu ve...

Ensemdeki tüyler ürperdi.

Arkama dönünce avlunun diğer ucundan bize doğru koşan beyaz pelerinli askerleri gördüm. Öndeki dörtlü aralanınca gözleri süt gibi beyaz, solgun teni insanı ürkütecek kadar pürüzsüz bir Runi göründü. Alnına bir tür diadem tutturulmuştu.

Başlığını arkaya itince düz beyaz saçları ve kulağında sallanan boncuk üçlüsü açığa çıktı.

Bir Üçlü Konsey üyesi.

İçten dışa titredim. Sanki içimde bir şey hırçın bir hırıltılı koyvermişti.

Üyenin dudakları kıpırdadı. Rüzgâr yerdeki karları havalandırarak esti. Oluşan girdap bana doğru ilerlerken...

"*Glei ooh ah lah nei voilash shunth!*" diye tısladım ve Clode onlara doğru esmeye başlayarak girdabı yok etti.

Rüzgârdan tokatım onlara çarptı ve sert bir esintiyle çamaşır ipinden kurtulan beyaz çarşaflar gibi arkaya doğru fırlattı.

Ama Üçlü Konsey üyesi bütün kudretiyle olduğu yerde duruyordu. Cüppesi çılgın rüzgârla dalgalanıyor, şarkısıyla Clode'u dizginlemeye, kontrolü dudaklarımdan söküp almaya çalışırken dişlerinin arasından tükürükler saçıyordu.

Çekimi hissettim. Hakkını vermeliyim ki sözcükler, yumruk gibi bir çekişle kurtarılan, yutulmuş bir halat etkisi yaratıyordu. Daha önce böylesini hiç yaşamamıştım. Her zaman çeken ben olurdum, üstelik genellikle biraz fazla *güçle.*

Birinin akciğerinin dudaklarından dışarı fırlayışını izlemek gibisi yoktur; işte o an, Clode'un gerçekten gözdesi olanlar olduğunu anlarsınız; sanki bana bizzat kanlı bir buket sunuyormuş gibi. Alıcı tarafında olmak güzeldi. Ama *şimdi...*

Çekimi hissediyor olmam, bana karşımda güçlü bir rakip olduğunu düşündürdü. Zamanlama *kelimenin tam anlamıyla* berbat olmasa, eğlenceli bir eğitim egzersizi olabilirdi.

Kendimi biraz daha zorlayarak Clode'dan ne kadar güçlü olduğumuzu ispatlamasını rica ettim. Ricamın sonuna bir lütfen ekledim.

Clode'un şarkısının tınısı gülümsüyormuş gibi değişti. Tavırlarım için her zaman minnet duyması, arka cebimde sakladığım gizli bir silah gibiydi.

Clode onları tekrar itti.

Konsey üyesinin ayakları taşın üstünde arkaya doğru kaydı, beyaz gözleri büyüdü. Beni *gördüğünü* içgüdüsel olarak anladım. Onlardan biri olmadığımı, *bir dişi* olduğumu görüyordu.

Diadem taşımadığımı görüyordu.

"*Clode. Lu ilah moá lirini shooth,*" dedim. Bu, göğsüme doğrultulmuş bir bıçağı ters çevirmeye, silahı söküp almaya ve Üçlü Konsey üyesinin dişlerini aşıp ağzını tıkayan, şarkı söylemesini imkânsız kılan bir yumruğa dönüştürmeye yakın bir talepti. "*Lu ilah veirie te ah. Healah!*"

Üyenin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılırken yüzü morardı. Parmak uçlarım daha fazlasını çağırmak, daha ileri gitmek için arzuyla kaşınıyordu.

İşini bitirme arzusuyla.

Ejderha kanatlarının ağır gürültüsü beni daldığım transtan uyandırınca askeri komutlar ve haykırışlar dosdoğru kulaklarıma doldu.

Esintili bir armağan. Clode zamanımın tükenmek üzere olduğunu hatırlatıyordu.

Gitmem gerekiyordu.

Bir hırıltıyla, Konsey Üyesi'nin ağzını tıkamaya devam etmesi için yalvardıktan sonra dönüp koşmaya başladım, yerdeki ışıltılı cevher birikintisinin üstünden atlayıp duvardaki delikten dışarı koştum. Duvarın ötesindeki dar sokak arasına girince diğerlerinin çok uzaklaşmadığını gördüm ve beni kimsenin takip etmediğinden emin olmak için arkama baktım.

Farklı yönlerden bir araya toplanan bir Kızgınkursak grubu, solgun gökyüzünü renklerle ve alev alev bir gazapla boyamıştı. Kızgınkursaklar bu kez Hisar'ın duvarlarını savunmaktan çok, bir şey *arar* gibiydiler.

Muhtemelen bizi.

Son hızla koştum; ejderhalar bulutları yarıp geçerken, havayı bizi her yönden tokatlayan vahşi rüzgârlara dönüştürüp saçlarımın bir kısmını daha bağından koparırken Pyrok, Roan ve Kaan'a ulaştım.

Fark edilmemek için üç kez saklanmak zorunda kaldıktan sonra, nihayet daha az dikkat çeken ara sokağa daldık. Üstümüzde süren av dışında, şehir şaşırtıcı şekilde boş görünüyordu. Taş labirentin içinde beceriksizce ilerlemeye çalışırken kanat çırpan bir parşömen tarlakuşuna bile rastlamadık.

Damıtımevinin bacaları görüş alanımıza girdiğinde Roan'ın ayakları takıldı, neredeyse Kaan'ı düşürüyordu. Yükünü paylaşmak için öne atıldım ama kanat çırpma sesleri beni durdurdu.

Döndüm.

Daha önce de gördüğümüz kırmızı Kızgınkursak ara sokağın üzerinde süzüldü; o kadar yakındı ki başını duvarların arasına sokup sivri gagasıyla derin bir oyuk açabilirdi. Ama gagası *açık*, göğsü şişkindi ve bir mağarayı andıran ağzının gerisinde turuncu alevler dans ediyordu.

Kalbim duracak gibi oldu, panik bir çığ gibi büyürken bir sonraki nefesim ağzıma dişlerimi neredeyse donduracak bir soğukla doldu.

Kızgınkursak'ın açık kanatlarının arasına tünemiş binici, canavara bize alev püskürtmesini haykırdı. Öldürmek için. Sanki bu kün canımıza yeterince okumamış gibi.

"Yere çökün!" diye çığlık atarak hızla ejderhaya döndüm.

Pyrok, Clode'dan havayı sertleştirmesini, cesur ve güçlü durmasını isteyen ezgili yakarışımın arasında duyamadığım bir şeyler haykırdı.

Kahrolası muhteşemliğiyle üfleyerek beni oradan alıp götürmesi için yakarmıştım.

Her şeyden çok, ondan

Kaan'ı

sağ

tutmasını

istiyordum.

Clode, tüm kudretiyle güçlendirmesini dilediğim bir kafesin parmaklıklarını şekillendiriyormuşçasına çığlıklar atarak etrafımızda bir kamçı gibi esti; ben ona güzelliğini, kararlılığını ve gücünü hatırlatırken başlığımı yukarı itti.

Kızgınkursak'ın delici, sivri dişlerinin arasından fırlayan bir alev topu, üstümüze doğru fışkırdı...

Bir an, oradan uzaklaştım... Yüreğim ağzımda, kaslarım gerilmiş bir hâlde, bir dağın altında tutsaktım artık. Parmakları kaşınmaktan soyulmuş bir erkek tarafından alevlerle boyanmaya hazırlanıyordum.

Ellerim içgüdüsel olarak ileri uzandı. Bu, hep yapmak istediğim ama hiç yapamadığım bir şeydi. Ateş beni bir canavara dönüştürürken bir masaya zincirlenmiştim sanki. Beni gerçekliğe hızla geri döndüren bir tokat gibiydi.

Ejderha alevi bize çarptı.

Ellerimdeki ve önkollarımdaki runik sembollerin aydınlandığını, ışıldayan yara izlerinden bir yama işinin ortaya çıktığını fark ettim. Etimin safhalar boyunca yuttuğu sayısız yanığa bedensel bir ağıt gibi. Ancak utancıma sadece alev kozası tanıklık etti.

Başarıyor.

Ejderha ateşini geride tutuyor.

Clode'un sağlam bariyerinden seken o yok edici sele bütün gücümle karşı koydum, şoktan donup kalmama rağmen sarsılmaz notalar mırıldanıyordum. Sıcaklık yüzümü yakıyor,

tenimden ter akıyordu; kan tadı dilimden dökülen her bir kelimeyi lekeliyordu.

Clode ruhuma işleyen acılı bir feryat koyverdi.

Ejderhanın rüzgâr gibi bastıran sert hamlesiyle birlikte alevler dindi. Clode'un kafesi daha fazla dayanamadı ve beni bir duman bulutuyla ezdi.

Gözlerim yanıyor, nefes alamıyordum. Dönüp bakınca Roan ve Pyrok'un, Kaan'ın hareketsiz vücudunun yanında çömelmiş olduklarını ve öksürürken bana dehşet dolu bir ifadeyle baktıklarını gördüm. Er ya da geç olması beklenen bir şeydi bu.

"Sen..." Roan yutkunarak gözlüğünü düzeltti. "Bunu nasıl yaptın?"

"Clode'a ne kadar muhteşem olduğunu söyledim," dedim hırıltılı bir sesle ve sonra sendeleyerek elimle havaya hafifçe vurdum. "İyi bir iltifatın gücünü..." *–köh-köh–* "asla hafife alma."

Uzakta bir şey vınlamadan hemen önce aldığım tek uyarı, zemini döven birden fazla botun gümbürtüsü oldu. Sağ uyluğumda acı verici bir batma oldu ve Clode'un öfkeli, acılı melodisi kesiliverdi.

Demir iğne.

Pislik seni.

Hırlayarak dönünce dar sokakta sis ve duman bulutlarını yarıp bize doğru koşan Bothaimli muhafız grubunu gördüm.

Silahlar çekilmişti.

Dişler sıkılmıştı.

Boyunlar, savaşamayacağım şarkıların vaadiyle gergindi. Siktir ettim.

"Onu buradan götürün!" diye haykırdım arkamdakilere. İkiz hançerlerimi kınlarından çektim ve ileri atıldım. Hançerleri benim bile takip edemeyeceğim bir süratle fırlattım.

Biri, muhafızlardan birinin gözünü deldi. Diğeri, ikincisinin gırtlağına tok bir sesle saplandı.

Taşlar misali yere devrildiler.

Gırtlağımdan vahşi bir çığlık döküldü. İki hançer daha çektim.

Hava birkaç vınlama sesiyle daha doldu.

Sert ve ağır bir şey yan tarafıma çarparak iğneleri yakaladı. Aynı anda, karşımdaki ara sokağın duvarları kaydı, birbirlerine

öyle bir hızla çarptılar ki ortalarındaki ince yarıktan kan fışkırdı, duvarların arasında ezilenlerin kanlı kalıntıları dışarı sızdı.

Hâlâ sarsılan zemine sırtüstü savruldum. Kaan'ın sıcak ağırlığı ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltarak üstüme çöktü.

Dirseklerini başımın iki yanından zemine bastırıyordu; bana gözbebekleri ince birer çizgiye dönüşmüş, Kılıçtırpan alevi rengi, kan kırmızı gözlerle baktı. Gözlerini çevreleyen deri çatlayarak açıldı; içeride kaynayan şey her neyse kabına sığmıyormuş gibi, dışarı erimiş bir ışık sızıyordu.

Kaan'ın üstdudağı arkaya kıvrılmış, köpek dişleri açığa çıkmıştı; vahşi bir hiddet yayılıyordu. Tepemizdeki duman toplanıp ejderha kanatları gibi açıldı ve baktığım şeyin sadece Kaan olmadığını anlamamı sağladı.

Rygun'a da bakıyordum. Onun muazzam gücünün altına hapsolmuştum.

Belki de ürkmem gerekirdi. Hatta korkmalıydım. Ama Kaan'ın kanının kokusuyla çoktan dağılmıştım. Bana fırlatılan iğnelerin ona isabet ettiği gerçeğiyle birlikte...

Kaburgalarımın altında kadim bir öfke çözüldü.

Besbelli ne kadar önemli olduğunun farkında değildi. Sadece krallığı için değil, hizmet edecek bir tacı ya da halkı *olmayan* bu kana susamış katil için de. Beni bir kenara itip kahrolası *iğnelere hedef olmuştu.*

BENİM YERİME.

İçimde bir kıpırdanma oldu. Vücudum buz kesmeden hemen önce, bütün dünyanın duyabileceğine emin olduğum bir parçalanma sesi geldi.

Nefesim buğulandı.

Onu... hissediyordum. Tenimin hemen altında. Dudaklarım arkaya doğru kıvrılıp sıkılı dişlerimin arasından bir hırıltı dökülürken, olanları *içimden* izliyordu.

Kaan'ın gözleri biraz büyüdü ve iliklerimde hissettiğim boğuk bir ses çıkardı. Kaslarımdan akarak etime yayıldığını hissettim.

Onu çevirip üstüne çıkmaya yeltenmek üzereyken –ağzımı boynuna dayayıp dişlerimi tenine bastırma ve vücudunun altımda yumuşadığını duyma arzusuna karşı koyamıyordum– güçlü kanat sesleri ikimizin de gökyüzüne bakmasına sebep oldu.

Tüylü kırmızı bir karaltı, üstümüzde kan kokusunu takip eden yırtıcı bir yaratık gibi dönüyordu.

Bizi gören paralı asker tek bir kelime haykırdı.

"SALDIRIN!"

İnledim.

Kaan, her ikimizin de demirle iğnelendiği, köşeye sıkıştığı ve çıtır çıtır kızarmak üzere olduğumuz düşünülürse, kulağa fazlasıyla uysal gelen bir küfür savurdu.

Kızgınkursak dalışa geçti, gırtlağının gerisinde kaynayan ejderha ateşini açığa çıkarmak için gagasını araladı.

"Sence biz..."

Yer, gür bir kükremeyle sarsıldı; rüzgâr, içinden devasa bir şey geçiyormuşçasına güçlü ve ağır bir dalga hâlinde kabardı. Rygun açık ağzı ve yırtıcı dişleriyle gökyüzünden dalışa geçmeden önce aldığım tek işaret buydu. Sadece on metre üstümüzde bir dağ devrilmiş gibi bir his verecek kadar yakındı.

Bize saldıran Kızgınkursak'ın boynuna öyle ilkel bir yırtıcılıkla yapıştı ki bağırsaklarım düğümlendi.

Acı dolu bir haykırışın ardından, iki ejderha hızla yaklaşan sisin arasında boğuşarak görüş alanımızdan çıkarken nabzım havayı karıştıran kanatlarının sert çırpma sesiyle eşzamanlı çarpıyordu.

Kaan bir küfür savurdu. Daha biraz önce baygın düşecek kadar takatsiz olan, hemen ardından vücuduna demir iğneler saplanmış birine göre fazla sert bir tavırla beni çekerek kaldırdı. "Plan değişikliği," diye homurdanarak ejderhasının gittiği yöne baktı. Bildiğim kadarıyla, ejderhasının burada olmaması gerekiyordu. "Müfrezenin geri kalanı başımıza üşüşmeden Rygun'a binmenin bir yolunu bulmalıyız."

İçinde bir şeylerin patladığı hissini uyandıran volkanik enerjisi tenimi karıncalandırdı. Bir sonraki kelimeleri kanımı dondurdu.

"Gereksiz bile olsa, kavgadan asla kaçmaz. Ve ben, onu almadan hiçbir yere gitmiyorum."

Kaan

20. BÖLÜM

Gittikçe yoğunlaşan sisin içinde, yön duygusunu kaybetmiş bir hâlde kendi etraflarında dönen ve duvarlara çarpan parşömen tarlakuşlarının arasından geçerek koştuk. Sırtımdaki iğneleri neredeyse hiç hissetmiyordum; sanki etim bir taş kadar kalın ve güçlüydü.

Ejderha pulları kadar güçlü. Damarlarımda alev alan enerji gibi, bu da geçici bir çözümdü ama başımın üstünde yeri vardı.

Bir kükreme duyuldu. Gırtlaktan gelen boğuk bir çığlık. Yeri sarsan bir gümbürtü ve sonra... sessizlik. Rygun'ın güçlü kanatlarının gümbürtüsünün kesilmesi, tek bir anlama gelirdi.

Rygun yerdeydi.

Korku kalbimi öyle bir sıktı ki patlayacak sandım; sis, bir metre ötesini göremeyeceğimiz kadar yoğunlaşmıştı. Safhalar önce onu bataklıkta bulduğumdan beri, Rygun böyle bir şeyin yakınında hiç uçmamıştı. Bu, varış noktamıza ulaşmamızın ekstra günler alması anlamına gelse bile, özellikle kaçındığı bir şeydi.

Ama bu kün o sisin içine uçmuştu. Benim için.

Raeve için.

Sezgilerimin peşinde daha geniş bir ara sokağa dalarken nabzının telaşlı çırpınışını göğsümde hissediyordum. "Bu taraftan."

"Üçlü Konsey bu rezaletle çok eğlenecek!" diye haykırdı Pyrok, grubumuzun en arkasından. "Tozlu savaş davulunu çalıp sınırları silahlandırsak da olurdu."

Haksız değildi.

Bundan kaçınmak için büyük çaba harcamıştım. Burada olduğumu kimsenin bilmemesi için kiralık bir ejderhaya

binmiştim. Herhangi bir aşamada yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmesini önlemek için Rygun'a kendimi kapatmıştım ama bilincimi kaybettiğim an göğsü alev dolu bir hâlde peşime düşmesine mâni olamamıştım.

Hisar'ın müfrezesinin bir üyesine saldırmıştı. Bu kesinlikle bir savaş eylemi olarak görülecekti. Yaklaşan aydüşüşleri nedeniyle, misilleme hızlı olmasa da mutlaka gelecekti.

Buna hayatım üstüne bahse girebilirdim.

"Şu anda önemli olan tek şey, Rygun dahil hepimizin sınırı geçmesi," diye homurdandım, sezgilerimin peşi sıra başka bir dar ara sokağa dalarak.

Onu kaybedemezdim. Onsuz nasıl var olunur bilmiyordum.

Onsuz var olmayacaktım.

Tepemizdeki gökyüzünde sarı bir çizgi belirdi. Dördümüz birden altına sığınmak için taş bir kemere doğru atılırken Kızgınkursak tanıdık, tiz bir çığlık kopardı. Dişiydi.

Panik içindeydi.

"Siktiiiiir," dedi Pyrok, sisin arasında süzülen küçük ejderhaya doğru koşarak. Biz avludan içeri girerken Maell de yere indi ve ona doğru koşan Pyrok'u altın rengi tüylerini kabartarak karşıladı.

Pyrok arkasına bakarak "Tek başına arkada kalmak istemedi," derken Maell yüzünü teselli arar gibi onun göğsüne sürttü ve kuyruğunu beline sardı. Eskisinden çok daha büyük olmasına rağmen, Pyrok'un kucağına tırmanmaya hazırlanır gibiydi. Líri'nin iki katı büyüklükteydi ama onun hırıltısından ve ısırığından yoksundu.

Rygun ilerideki sislerin arasından kükredi. Gırtlaktan gelen bir azarlamaydı bu.

"Bunu yapmaman gerektiğini bilecek kadar büyüdün," dedi Pyrok. Ses tonu fazla sevecen olsa da sözlerine katılıyordum.

Maell çok küçüktü ve korunarak büyümüştü; doğası böyle düşmanca koşullara giremeyecek kadar tatlı ve narindi.

"Roan'ı da taşıyacak mı?" dedim, devrilmiş bir dala yaslanarak nefesini düzene sokmaya çalışan adamı süzerek. "İkişerli binsek daha kolay olabilir."

"Biz başımızın çaresine bakarız. Siz asıl şunu dert edin," dedi Pyrok, bir esintinin araladığı sisin arasından görünen, devrilmiş

bir ağacın üstündeki Rygun'ı işaret ederek. Ağaç kalıntısına geçirdiği pençelerinin altında, çivilenmiş hâlde... yere serilmiş kırmızı Kızgınkursak vardı.

Kızgınkursak'ın göğsü hızlı, panik dolu bir tempoyla inip kalkıyordu; gözleri yuvalarından fırlayacak gibi büyümüştü. Tek başına olduğu zaman kolay bir hedefti ama müfrezenin tamamı gagalarını bu yöne çevirir ve nerede olduğumuzu çözerse, Rygun bu kadar iyi karşı koyamazdı. Özellikle de yerdeyken yakalanırsa.

Kızgınkursak'ın, Rygun'ın ağzından bir et parçası gibi sarkan binicisine baktım. Cansız ve yanıktı.

Ölmüştü.

Bir küfür mırıldandım.

Ben yaklaşırken Rygun ağzındaki ödülüne rağmen gözlerini benden ayırmadan bir homurtu çıkardı. Nefesi kesik kesikti ve Buğular yaklaştıkça nabzı hızlanıyordu.

"*Dath doon ah, Rygun...*"

İyiyiz.

Elbette yalandı. İkimiz de iyi değildik.

Ayakta olmamın tek nedeni, Rygun'ın uzaktan benim yerde yattığımı –ve Raeve'in bir iğneye hedef olduktan sonra saldırıya geçtiğini– uzaktan görmesi ve beni neredeyse tutuşturacak kadar çok alev ve enerjiyle doldurmasıydı. Onu *sakinleştiremezsem,* hâlâ tutuşturabilirdi.

Güçlü ve dengeli bir duruş takındım ve göğsünde kabaran paniği kısmen de olsa yatıştırmayı umarak birkaç adım daha yaklaştım. "*Dath doon ah, vueh to nahh de. Hast ata.*"

İyiyiz ama gitmeliyiz. Hızlıca.

Bağımız aracılığıyla, ona Raeve'in eyer sepetine tırmandığına dair bir görüntü gösterdim.

Rygun boğuk bir inilti çıkardı, askeri ağzından bıraktı ve açılmış burun deliklerinden duman püskürterek başını öne eğdi. Talebimi usulca kabullenmişti.

Elim kanla ıslanmış burnuna dokunana kadar yaklaşmaya devam ettim. Kızgınkursak, pençesinin altında kıvranmaya devam ediyordu. "Raeve, sen iplerine tırman." Sıcak nefesler üfleyen burun deliklerinin arasındaki boşluğu okşamaya devam ederken Rygun'la göz temasımı bir an bile kesmedim. "Çabuk ol. Onu bir an önce göğe çıkarmalıyız."

Raeve pusla kaplı avluyu tarayarak Rygun'ın sol tarafına geçti, iplerini tuttu ve duraksadı.

Hırladı.

Rygun da aynısını yaparken güney, batı ve doğu yönlerindeki sokaklardan yaklaşan botların seslerini duydum.

Yüreğim ağzıma geldi.

Yoğun sis tabakasına rağmen yerimizi saptamışlardı. Sessizce yaklaşıyor, muhtemelen şehri taçlandıran meşhur mızrak düzeneklerini hazırlıyorlardı.

Rygun kanatlarını çırptığı anda, sis dağılacak ve açıkta kalacaktı. Ne kadar büyük ya da güçlü olduğunun bir önemi yoktu, kanatları savunmasız kalacaktı. Tıpkı hassas karnı gibi.

Bu durum bana tek bir seçenek bırakıyordu. Büyüyüp çirkin bir şeye dönüşecek bir tohumu yutmak gibi gelen bir karardı bu. Sadece, avluyu çevreleyen dükkânların boş olmasını, Rygun'ın, Kızgınkursak'ı yere indirdiği anda masumların ortalıktan çekilmiş olmasını umuyordum.

Raeve'le iplerin yanında buluşunca elinin arasına kıstırdığı bıçağı gördüm. "Tırmanmaya devam et," diye mırıldandım.

Kaşlarını çatsa da ilk kez itiraz etmedi ve başını hafifçe eğdikten sonra bıçağını kınına sokup tırmanmaya devam etti. Eyer örtüsünün üstüne yerleşti, kayışı bileğine sarıp sıkıca tutundu.

Ben de bacağımı arkasına atıp yerime yerleştim, ellerimi Raeve'in belinin iki yanından uzatıp dizginleri tuttum.

Bir manivelanın sürtünme sesi sessizliği bozdu. Büyük bir demir mızrak havaya fırlatılmadan ve Rygun'ın sol kanadını teğet geçmeden önce aldığımız tek uyarı bu oldu.

Gırtlağımdan bir inilti koptu.

Raeve döndü ve bana baktı, iri gözleri buz gibi bir hiddetle parlıyordu. "Beni yere..."

"*Varough duht ah, Rygun...*"

Hepsini yak.

Ejderham göğsünü şişirdi, içindeki korları alevlendirdi.

Raeve'in benzi attı, sonra döndü ve muhtemelen fark etmediğimi sandığı hızlı ve panik dolu hareketlerle elini pelerininin içine iyice sokuldu. Rygun'ın aleviyle, gücüyle ve algılarıyla dolu olduğumdan habersizdi. Duyabildiğim tek ses, kalbinin panikle vuruşuydu. Aldığım tek koku, korkusunun keskin kokusuydu.

Rygun boynunu uzatıp ağzını açarken ve başını soldan sağa çevirerek bir alev kasırgası üflerken Raeve'in bütün vücudu gerildi. Buğular askerleri yutan, dükkânların ön cephelerini parlak kırmızı bir renge boyayarak lav birikintilerine dönüştüren o yok edici kudretten kaçarcasına geri çekildiler. Artık yakındaki ejderha katili mızrak düzeneklerini destekleyecek durumda değildiler.

Çığlık atan olduysa bile içimde köpüren, kaslarını tenimi yırtarcasına şişiren ve hiçbir şeyi aynı bırakmayan alevlerin sesiyle sağır olduğum için duyamadım.

Rygun'a, Kızgınkursak'ın üstünden, üstümüzde asılı duran pus sayvanına doğru sıçramasını emrettim. Maell de güneş ışığı gibi parlayan kanatların arasına tünemiş Pyrok ve Roan'la birlikte, arkasında çalkalanan girdabın içine atıldı.

Geriye sadece erimiş taştan yükselen dumanlar kaldı.

Hareketli Buğuların içine doğru ilerlerken, Maell'i sol kanadının koruması altına alan Rygun, altımızda kaskatıydı. İki ejderha, peşlerinde önlerini bile göremeden onları takip eden bir ejderha ordusuyla, sınıra doğru yol alıyordu.

Raeve tuhaf bir şekilde sessiz ve gergindi. Bu hâli müfrezeyi aşıp Bothaim göklerinden çıktığımız zaman da sürdü. Gerçi ne düşündüğünü bilmek için sözcüklere ihtiyacım yoktu.

Yaklaşan aydüşüşlerinden hepimiz sağ kurtulsak bile, Yanık'ı büyük bir savaş bekliyordu.

Veya

21. BÖLÜM

Zonklayan yaralarım, Bharon'un gevşek tutuşunu yarıp geçen ve beni dıştan içe donduran sert havanın yanında hafif kalırdı. Tek sığınağım, bilincimden küçük yudumlar alan ve beni tekrar bu donmuş, kâbus gibi uykuya geri tüküren o uyuşturucu karanlıktı.

Bunu fazlasıyla hak etmiştim.

Auroranın, batı yönünde alçalarak gözden kaybolmasını izledim. Doğudaki tepelerin üstünde tekrar yükselmeye başlamasını... Bharon'un pençelerini sıkmasını bekliyordum; beni eğlencesine ezmesini ya da başını arkaya çevirip beni ağzına tıkmasını ve uçuş arası bir atıştırmalık niyetine çiğnemesini. Bir yanım –yaptığım korkunç şeyler yüzünden çürüyen yanım– öyle olmasını *umuyordu* ama her uyanışımda hâlâ parlak ufka doğru uçmaya devam ediyorduk. Bharon kanatlarını öyle istikrarlı bir ritimle çırpıyordu ki yavaşlamaya başladığını hemen fark ettim.

Enerjisinin azalmaya yüz tuttuğunu.

Titreşimini içimde hissettiğim derin bir inilti koyverdi.

Kanat çırpışı bir kez daha tekleyince yüreğim ağzıma geldi. Beni iliklerime kadar donduran şeyin, sadece pençesinin arasından sızan soğuk hava olmadığını fark ettim.

Pençesi de soğuktu.

Başlangıçta damarlarında pompalanan erimiş kan sayesinde sıcaktı. Şimdi avucunun nasırlı derisi, bir kar yığınının içine gömülmüşüm gibi soğuktu.

Elimi uzattım ve pençesinin her iki yanını koruyan küçük pulların üstünde dolaştırdım. Kalın bir buz tabakasına dokunduğum hissiyle elimi hızla geri çektim; derin bir dehşet, dilimin altında kusma dürtüsüyle bir karıncalanma yarattı.

Keskin irtifa kaybımız karşısında çığlığım gırtlağımda patladı ve bir hıçkırığa dönüştü. Korkum kendim için değildi.

Yuvasının sıcaklığına kavuşmak için çırpınan bu zavallı, hırpalanmış yaratık içindi. Bir zamanlar sevdiğine inandığım bir bağın prangalarından kurtulmaya çalışıyordu ama belki de kendini kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Her şey fazla ağır geliyordu.

Hareketleri sakinleşti ve karanlık beni bir kez daha içine çekti. Andan uzaklaşmak için kendimi bütün gücümle içine bıraktım.

Ilık ve mutlu bir yere, havanın baharat kokularıyla dolu olduğu, güneşin yüzümü ısıttığı bir yere gitmek için... Loff'un çakıl taşlı kıyısında ardına kadar açılmış kollara koşarken ağırlıksızdım. Bütün hayatım boyunca tanıdığımı sandığım tatlı, kremamsı bir kokuyla sarmalanmıştım.

Onun kokusuyla.

Annemin.

Annem bana nefesimi kesecek kadar sıkı sarıldı ama güvende olduğumu bildiğim için mutlulukla karşıladım.

Yüzümü annemin yumuşak göğsüne bastırdım ve kendimi bıraktım.

Yeni bir sarsıntı beni soğuğa ve acıya geri döndürdü. Beni taşıyan buzdan pençeye.

Yaptığım berbat şeyin acımasız gerçekliğine.

Gözlerimi açtım ve Bharon'un pençelerinin arasındaki ince boşluklardan aşağı baktım.

Sağ tarafımızda kalan sarp dağlarını görünce kalbim duracak gibi oldu; karla kaplı düzlükler, Bharon'un kuyruğunu sürüyüp bir oyuk açabileceği kadar yakındı neredeyse.

Yaratıcılar aşkına...

Yanık'a ulaşamayacak.

Soluk'a kadar dayansa şanslı sayılır.

Rüzgâra karşı gözlerimi kıstım ve hem çok yakın hem de çok uzak görünen aydınlık ufka baktım.

Bharon güneşin sıcaklığını pullarında, kanatlarında hissetmek için yanıp tutuştuğunu düşündüren acı dolu bir ses çıkardı. Pençelerini sıcacık taşlara basmak ve...

Eve dönmek için.

Bharon bir kez daha sallanarak bir tarafa doğru yattı. Yerçekimi bizi aşağı çekerken midem bulandı; rüzgâr, Bharon'un gevşek kanatlarını fırtınada dalgalanan bayraklar gibi yakaladı. Bharon'un tutuşu gevşedi ve beni *itercesine* boşluğa bıraktı.

Bulder kükredi, Bharon yere büyük bir güçle çarparak inledi; sanki yeniden Gondragh'daydım, yanardağların lav püskürtmesini dinliyordum. Saniyeler sonra, yumuşak kar beni bir yastık gibi içine çekti. Buna rağmen, omzuma keskin bir acının dalga dalga yayıldığını hissettim. Kalbimin her vuruşu, organın kepenkleri indirmek üzere olduğunu düşündüren ıstıraplı bir patlamaydı. Burada, ay ışığının delik deşik ettiği gökyüzüne bakıp ciğerlerimi havayla doldurmaya çabalayarak ölüp ölmeyeceğimi sorguluyordum.

Sonunda yavaş ve hırıltılı bir nefes alabildim, sonra nefesim gittikçe hızlanarak kolaylaştı ve sonunda kusmak üzere olduğumu anlamamı sağlayan bir öğürtüye dönüştü. Karnıma kramplar girdi, karın üzerine kusmak için tam zamanında yana döndüm. Kaslarım nihayet gevşediğinde çenem ve dilim, şişkin ve ağrılı bir yumruya dönüşmüştü.

Uzaklarda yırtıcılar uluyordu ama içimde bir korku yoktu.

Tek istediğim, yeniden sırtüstü kara uzanmak, gözlerimi kapamak ve karanlığa teslim olmaktı. Ama sonra *itişi* hatırladım. Bharon'un, beni yere çarpmamı engellemek ister gibi, yumuşak karın içine attığını fark ettim.

Önemsiyormuş gibi.

Nefes almakta zorlanarak başımı kaldırdım, yavaş ve yumuşak hareketlerle dizlerimin üstünde doğruldum; gerçi bu, omzumdan yayılan acıyı durdurmaya yetmediği gibi, ciğerlerime güçlükle doldurduğum havayı hızla geri boşalttı.

Kendimi tekrar topladım, sağlam elimle yüzümdeki teri sildim. Hızla inip kalkan bir gölge yığını gibi, az ötemde yerde yatan Bharon'u görünce üzüntüyle iç geçirdim. Kanatları çarpılmış, vücudu yana yatmıştı; hassas karnı gökyüzüne açılmıştı.

Bu, Kılıçtırpanların asla yapmayacağı bir şeydi.

Göğsü fazla yavaş hareket ediyordu ve göğsünü kaplayan pulların arasında kaynayan bir alev yoktu. Sanki her şey sönüp gitmişti.

Sanki tek istediği güneşken, soğuk bir karanlıkta can çekişiyordu.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra, onu önemsediğimi bilmeden ölmesine izin vermeyecektim. Onu çalıntı bir krallıkla takas eden Tyroth gibi olmayacaktım.

Hıçkırarak, titrek hareketlerle kalktım ve kalın kar tabakasının üstünden Kılıçtıpan'a doğru topalladım. Üç adım attıktan sonra vücudum bir anda hafifledi.

Bağ koptu.

Karanlık üstüme öyle sert ve hızlı hücum etti ki dizlerimin bağı kesildi.

Kara çarptığım ânı hissetmesem de yanağım kara gömülü bir hâlde uyandım. Başımı kaldırınca Bharon'un yalpalayarak yerden doğrulmaya çalıştığını gördüm. Cansız kanatları iki yana düşmüştü ve nefesi kesik kesikti.

Ağır başını çevirip bana baktı. Bu bakışı daha önce, annemin ejderhası göğe fırlayıp –ondan kalan her şeyle birlikte– diğer ayların arasındaki ebedî istirahatgâhına yerleşmeden hemen önce de görmüştüm.

Yüzüm buruştu, göğsüm sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı. Ufuk, arkasında güzel ama alaycı bir alev gibi parlıyordu. Sadece bir... rüya olarak kalacak güzel bir hayal.

Aramızda bir şey kıpırdandı. Aynı anda hem bulanık hem de kristal gibi berrak hissettiren sessiz bir anlayış ânıydı bu.

Bharon başını çevirdi ve yukarıdaki aylara baktı. Ayların yanına ulaşmaya yetecek gücü kalmadığını anlatan ıstırap dolu bir inilti koyverdi.

Diğerlerinin arasında ebedî istirahate çekilmek için...

Titrek kanatlarını oynattı, yıpranmış zarlarını esnetirken bütün vücudu titriyordu.

Rüzgâr şiddetlendi, sanki bir geminin yelkenlerini dolduruyormuş gibi, kanatlarına karşı gürledi. Sanki Clode onu göğe uğurlamak, son uçuşuna yardım etmek için gelmişti.

Bharon bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Güçlü bir nefes almadan önce duruşunu sağlamlaştırdı, kanatlarını kaldırdı ve sıçradı.

Hıçkırarak ağladım; Bharon sallanarak, ağır ağır yükselirken yüzümü soğuk rüzgâra karşı çevirdim ve kanatlarının mahzun çırpılışını dinledim. Yukarıdaki karanlığın arasında gözden kaybolmasını izlerken kendimi dinlemeye zorladığım hüzünlü bir şarkı gibiydi.

Dizlerimin üstünde doğrulup başımı arkaya yatırdım. Durmayan gözyaşlarım yanaklarımda buz tutarken gittiği yönü takip etmeye çabaladım.

Yerçekiminin tutuşundan kurtulduğu anda, sanki son nefesini o sesin içine üflemişçesine çıkardığı rahatlama iniltisini duydum.

Yakındaki bir Aytüyü ayının ışıltılı aurasına sokuldu ve onda sessiz bir teselli ararcasına, sedefli derisine neredeyse çarpacak kadar yaklaştı.

Işık ararcasına.

Kalbimi içinde tutan kaburgaların çatırdadığı hissini uyandıran bir manzaraydı.

Son bir tangırtıyla büzülüp bir top hâlini aldı, bir kanadını yüzünün üstüne çekti ve vücudu havada yankılanan gıcırtılar ve çatlama sesleri eşliğinde taşa döndü.

Sonrasındaki sessizlik sağır ediciydi.

22. BÖLÜM

Raeve

İçimde bir şeyler çöreklenmişti. Gri ve beyaz bir boşluğun içinde, batıya doğru süzülürken sokmak için fırsat kollayan bir yılan... Üstümüzde ağır fırtına bulutları, altımızda kıvranıp duran bir pus. Ve ikisinin arasına kıstırılmış... uluyan bir rüzgâr, savrulan kar taneleri ve *düşünecek* çok fazla zaman. Yaşanan her şeyi düşünmek, üzerinde kafa yormak ve gelecekteki sonuçlarını hesaplamak için... Ki o sonuçlar gelecekti.

Sert ve ağır bir şekilde.

Kaan arkasına iyice yaslandı, varlığı arkamda sıcacık bir ağırlık yaratıyordu.

Bakışlarım, dizginleri sımsıkı kavrayan yara izli ellerine kaydı. Tendonları gergin, boğumları bembeyazdı. Sonra kasları gerilmiş önkollarına ve parmağımı kalın bileklerine kadar üstlerinde dolaştırmak istediğim şişkin damarlarına baktım. Parmaklarımı tendonlarının toplandığı noktaya uzatmak ve nabzının atışını hissetmek istiyordum. Karşı koymanın neredeyse imkânsız olduğu, baş edilemez bir dürtüydü bu. Önüme atladığı ânın görüntüsünü zihnimden silmek kadar zordu.

O lanet iğnelere benim yerime hedef olmak pahasına...

Bakışlarımı karşıya çevirdim. Karın gözlerime girmesini engellemek için başlığımı aşağı çektim ve dilimi kan tadı alacak kadar sert ısırdım.

Söylemem gereken şeyler vardı; boğazımı yakan kelimeler, bir tür yanığa maruz kalmadan nasıl baş edeceğimi bilmediğim köz gibi duygular... Sessizlik aramızda gittikçe yoğunlaşırken içimde öylece bekliyorlardı.

Zirveleri tepemizdeki bulutların arasına gizlenmiş dik bir dağ sırtına yaklaşıyorduk. Pus, dünyayı yutmayı kafaya koymuş aç bir canavar gibi, pençelerini geçirdiği yamaçlara tırmanıyordu.

Maell korumasına ihtiyaç duyar gibi Rygun'ın kanatlarına iyice sokularak Pyrok ve Roan'ı görüş alanımdan çıkardı. Kaan'ın kaskatı vücudu öne doğru baskı yaptı ve tipinin savrulduğu büyük fırtınanın içine bir mızrak gibi dalarak yükseldik.

Yukarı.

Kaan'la eyer örtüsünün arasına o kadar sıkışmıştım ki açık göğe yükselene kadar bir süre görebildiğim tek şey başlığımın içiydi. Maell yükselen aurorayı görünce çocuksu bir neşeyle çığlık attı ve güzel tüylerinin üstünde biriken karları kanatlarını çırparak silkeledi.

Pyrok, içimde bir yerleri ısıtan bir şefkatle onu sakinleştirmeye çalıştı.

Uçsuz bucaksız çevreyi görmek için başlığımı geri ittim; güneşin uzak ışıklarının öptüğü yaldızlı bulutlara ve göz alabildiğince bir mesafede aralarından göğe uzanan sarp dağ zirvelerine baktım. Ve nerede olduğumuzu anladım.

Yanık'la Soluk arasındaki sınırın yakınındaydık. Dağların etrafı artık rüzgâr ve yağmurla kaplı olmamakla birlikte, yamaçları daha dik ve daha keskindi. Dağlar, çok uzak sayılmayan Bgoggith'teki yuvalarını inşa etmek için kullandıkları ağaçları, etleri kemiklerinden didiklercesine söküp atan Kızgınkursaklarla doluydu.

Halkın büyük kısmının, canlarına susamadılarsa, uzak durduğu dağlar... Benim susamadığım kesindi.

"Fazla güneye mi indik?"

Cevap yok.

Rygun uçuşunu dengeledi. Zirvelerin hemen üstünden süzülürken arkama dönüp Kaan'a baktım.

Gördüğüm manzara karşısında taş kesildim.

Gözlerinin etrafı... beni yere serdiği andaki gibi çatlaklarla kaplıydı ve aralarından alevler süzülüyordu. Rygun'ın, onunla hâlâ *bir şey* paylaştığına dair güçlü bir hatırlatıcıydı bu. Ona bir şekilde güç veriyordu. Belki de koruyordu.

Muhtemelen her ikisi de.

Kaan'ın bakışları aşağı çevrildi. Gözlerini kırpıştırdı; çizgi şeklini almış gözbebekleri yuvarlaklaştı, çatlakların bazıları kapandı ama irislerindeki ateş yanmaya devam ediyordu.

Elini dizginden çekip belime koydu ve yumuşak bir dokunuşla kavradı. "İyi misin?"

Hayır.

Bu güçlü ve bağımsız erkeği, bu kadar kırık dökük hâlde ve dağılmaktan ejderhası tarafından korunurken görmek, içimde bir şeyleri kanatıyordu. Rygun'dan aşağı atlayıp Bothaim'e geri dönme ve birkaç ciğeri söndürmek isteği uyandırıyordu. Kendimi bunun riske değmeyeceğine ikna etmeye çalışıyordum.

"Elbette," diye mırıldandım ve yalanın sıcağını dilimde hissederek önüme döndüm.

Kaan belimi hafifçe sıktı, sonra tamamen bırakıp yeniden dizginlere uzandı. Sözcükler dişlerimin arasına hapsolmuş ateşli canavarlar gibi boğazımı dağlıyordu.

Ama onlara özgürlüklerini vermek için doğru zaman değildi.

Kaan'ın kendine odaklanmaya ihtiyacı vardı. Onu tamir edebileceğimiz güvenli bir yere ulaşana kadar dağılamazdı.

Aklımda bu düşüncelerle çırpınan duygularımı bir taşın etrafına sarıp buzlu gölümün yüzeyinin altına ittim. Eninde sonunda özgürlüklerini ilan edeceklerini biliyordum. Şimdilik daha sakin bir ruh hâline bürünerek Kaan'ın vücut sıcaklığının beni endişe yerine rahatlamayla doldurmasına izin verecektim.

O burada.

İyi.

Hisar'dan sağ salim çıkmayı başardık.

Aurora gökyüzünde kıvrılarak yükselirken, hiç bitmeyecek gibi görünen zirvelerin üstünden süzülmeyi sürdürdük. Öğle saatlerine doğru yaklaşırken, bir Kızgınkursak'ın fazla yakından gelen ciyaklaması yüreğimi ağzıma getirdi. Sol tarafımızdaki bulutların, sanki altlarında bir şey kıpırdıyormuş gibi hareketlendiğini görünce telaşım daha da arttı.

"Bu..."

Bir Kızgınkursak, hemen üzerlerinden geçtiği yaldızlı bulutlar gibi parlayarak bizimle aynı hizaya yükseldi; güneş ışığı, zarif tüylerinin parlak uçlarını öpüyordu. Devasa kanatlarının arasına tünemiş kadın binici, ejderhasının tonlarıyla uyumlu şık, deri giysileri içinde oldukça güçlü ve kontrollü görünüyordu.

Geriye yaslanıp bize bakınca Veya'yla şaşırtıcı bir benzerliği olduğunu fark ettim. Aynı zengin ten rengi, aynı güzel yüz hatları ve ona kararlı bir ifade veren köşeli bir çene.

Saçları aynı kahverengi boncuklarla örülmüştü.

Yosun yeşili gözleri, şişkin karnı ve kalın bir ip misali arkasına uzanan kızıl kahve, uzun saç örgüsü olmasa, neredeyse ikizi diyebilirdim.

Onu takip etmemizi işaret etti ve ejderhasını bulutların arasına doğru yönlendirdi.

Kaan öne eğilerek vücudunu benimkine iyice yasladı. Hemen ardından Rygun kanatlarını toplayıp tartışmaya açık bir güven egzersizi gibi bulutların arasına daldı.

Tenimin gerildiğini, kar tanelerinin iğneler misali yanaklarıma battığını hissedeceğim kadar yüksek bir hızla dalışa geçtik. Bulutların arasından çıktığımız anda, Rygun kanatlarını açtı. Arkamızda ciyaklayan Maell'le birlikte, iri Kızgınkursak'ın peşinde iki dağ sırtının arasına sıkışmış geniş bir yarığın üstünden uçarken iç organlarımın birbirine yapıştığını sandım.

Sola eğilip midemdeki o kısıtlı içeriği Rygun'ın eyer örtüsünün üstünden aşağı boşaltmamak –ve Kaan'ın çantalarını kirletmemek– için kendimi zor tutarken, aşağıdaki yarığın üstünü kaplayan hava dalgalanmasını fark ettim. Bana Dhomm'daki Büyük Flurrt sırasında platformların üstünü kaplayan büyük kubbeleri hatırlatmıştı.

Biraz daha alçaldık ve tenime bir baloncuğu delip geçmişiz gibi bir basınç yayıldı.

Yarığın görüntüsü değişti. Renksiz ve cansız kayalık yamaçlardan, birbirine paralel iki dağ sırtından filizlenmiş, ortasından iki yanı buz tutmuş ve süslü bir köprüyle taçlandırılmış masmavi bir nehrin aktığı capcanlı bir köye dönüştü.

Mimariyi yumuşatan ağaçların üstü karla kaplıydı ve boğumlu dallardan beyaz ışık küreleri sarkıyordu ama beni asıl büyüleyen binalardı. Kaan'ın beni götürdüğü, buranın kuzeyinde kalan dağlardaki o evi hatırlatan sivri tepeli yüzlerce ev... Ama bu evler rengârenkti. Her biri farklı bir renge boyanmıştı, pencereleri parçalanmış gökkuşaklarını hatırlatıyordu.

Köyün üstünde Maell'dan küçük, sırtlarında sade eyer örtüleriyle etrafta dolaşan capcanlı Kızgınkursaklar uçuyordu. Oyun oynuyorlardı.

Ergenler gibi.

Ama sayıları neden bu kadar çoktu?

Bulutların arasından süzülen altın rengi ışık huzmeleri, buzlarla kaplı köyün bir hazine sandığı gibi ışıldamasını sağlıyordu. Binaların, iniş pistlerine benzeyen yassı kısımlarını vurguluyordu; çoğu sadece küçük bir ejderhayı taşıyacak büyüklükteydi.

Burası... ejderha yetiştirmek içindi.

Nehrin batısına, yukarıdaki dağa kazılmış, bir bal peteğini andıran yuvalara doğru süzülürken hâlâ bu manzarayı hayranlıkla izlemekle meşguldüm.

Maell, kanatlarının arasına tünemiş Pyrok ve Roan'la birlikte, yuvaların daha aşağı kısmına yöneldi. İtaatkâr veya daha genç hayvanların, yüksekteki yuvaları daha dominant ve koruyucu ejderhalara bırakması alışıldık bir durumdu. Rygun diğer Kızgınkursak'ın peşi sıra en yüksek –ve en geniş– iniş alanına yönelince şaşırmadım. Uçurum duvarına iki ayrı bölme oyulmuştu. Aralarında taştan, turuncu renkli üç kule yükseliyordu. Bir yuva bekçisinin kulübesi olsa gerekti. Üç katlı olmasına rağmen, iki yanındaki bölmelerin arasında küçük kalıyordu.

İriliğine rağmen, Kızgınkursak yere usulca düşen bir kuştüyünün zarafetiyle yere kondu. Rygun tam tersini yaparak bir kaya gibi düştü ve dört pençesi yerle buluşur buluşmaz başını hızla çevirip gözlerini Kaan'a dikti. Açık burun delikleri ve görünen dişleri, aralarında yoğun bir içsel tartışmanın geçtiğini düşündürdü.

Konu her neyse, muhtemelen Rygun'ın tarafını tutardım.

"Neredeyiz?"

Kaan kulağıma doğru "Beluhn köyü," diye mırıldandı. Dizginleri Rygun'ın dikenlerinden birinin etrafına dolarken ona dik dik bakan ejderhasını yok sayar gibiydi. "Burada güvendeyiz."

Fazla aceleci bir karardı.

"Tam olarak ne kadar güvendeyiz? Vücudumda kaç adet bıçak bulundurmalıyım ölçeğine göre kaç puan eder?"

Kaan kısa bir duraksamanın ardından alnımı öptü. "Hiç, Ayışığı."

Kaşlarımı çatarak tekrar etrafımı süzerken Kızgınkursak'ın kadın binicisinin, kararlı adımlarla karla kaplı otların üstünden bize doğru yaklaştığını gördüm. Aynı anda Kaan da bacağını

aşağı sarkıtıp iplere tutundu. Dişlerini sıktı ve gözlerini kapatarak bir an durdu. Gözlerinin etrafındaki erimiş çatlakların tümü...

Yok oluverdi.

Gözlerini yeniden açtığında neredeyse normal görünüyorlardı. İpi tutan eli boşa kayar gibi olana kadar, üstünde durmadım.

Rygun'ın endişeli hırlaması eşliğinde bir süre kaydı, elleri iplere tekrar sıkıca yapışana dek yüreğim ağzımdaydı. Kendi kendine bir şey telkin eder gibi, başını salladı ve her zamankinden daha yavaş hareketlerle inmeye devam etti. Vücudunun zorlandığı besbelliydi.

Ben de bacağımı o tarafa atıp peşinden gittim ve omzumun üstünden arkaya bakınca, Kaan'ın yabancıyla kucaklaştığını gördüm. Son birkaç metreyi atlayarak aştım ve yere çömelir pozisyonda indim. Onlara doğru koşarken yaralı uyluğuma keskin bir acı saplandı. Kaan geri çekilip bana dönünce yavaşladım.

"Raeve, seni Siharna Farjór'la tanıştırayım. Beluhn köyünün şefi."

Siharna'nın yüzündeki bütün sıcaklık bir anda silindi.

Kaşlarını çattı, kısık gözleri Kaan'la benim aramda gidip geldikten sonra nihayet benim üzerimde sabitlendi. "Adın *Raeve*, öyle mi?"

"Doğru." Başımı selamlarcasına hafifçe eğdim.

"Bu ismin daha önce sadece iki kez kullanıldığını duymuştum." Kulağıma baktı, sonra tekrar gözlerime döndü.

"İkinci adın ne?"

"İkinci bir adım yok."

"Soyadın?"

"Hatırlamıyor," diye hızla araya girdi Kaan, elini Şef'in omzuna koyarken. Başını belli belirsiz salladı.

Siharna'nın gözleri iyice kısıldı, sorgusunun devamını yutmaya çalışır gibi dudaklarını büzdü. Sonra boğazını temizledi, başını öne eğdi ve uzun kirpiklerinin altından bana bakarken yumruğunu göğsüne bastırdı. "Pekâlâ, Raeve. Köyümde seni ağırlamak büyük bir onur."

Sıcak misafirperverliğinin ücreti olarak, ona düşman boğazlama hizmetimi sunmaya hazırlanırken esinti bir kıkırtıyı bana taşıdı.

Arkama döndüm ve yuva bekçisinin kulübesinin basamaklarından yüzünde güneşten daha parlak bir gülümsemeyle, sekerek inen küçük periyi gördüm. Düzlüğe ulaşınca zıplayarak koşmaya başladı; sarı önlüğü ayak bileklerinin etrafına dolanıyor, kahverengi bukleleri zıplıyordu. Attığı her adımı dikkatle izleyen dev Kılıçtırpan umurunda değil gibiydi.

Peşinden dağınık, uzun gri saçlarıyla, nefes nefese bir peri koşuyordu. Kadın, sanki çocuk parmaklarını örgüsünün arasına geçirip dört bir yana çekiştirmiş gibi görünüyordu.

Siharna iç geçirdi ve ellerini şişkin karnının üstüne koyarak Kaan'a baktı. "Çok üzgünüm. Yolculuk yüzünden çok yorgun olduğunu biliyorum ama sen gittiğinden beri burnu pencere camından ayrılmıyor. Sırf biraz uyusun diye pencerenin yanına bir şilte çekmek zorunda kaldık. Sözüm ona, daha dört safhalık ama protesto etmek için yuva bekçisinin kulübesinden ayrılmayı şiddetle reddetti."

"Özür dileme." Kaan tek dizinin üstüne yere indi ve ona doğru koşan ufaklığı son anda yakalayıp göğsüne bastırdı. Aslında bacağının takatinin kesildiğini saklamak için neredeyse kusursuz bir numaraydı.

Neredeyse.

"Geri dönmek için bundan daha muhteşem bir armağan olamaz," diye mırıldandı, ufaklığın çılgın buklelerini arkaya iterken gülümsemesi sıcacıktı.

Samimiydi.

Birbirlerine yumuşacık sözcükler mırıldanmalarını izlerken kaburgalarımın gerisinde bir şeyin hareketlendiğini hissettim. Nefes almayı zorlaştıran, rahatsız edici bir sızıydı. Bana şey hissettiren...

Hüzün mü?

Gördüğüm tek şey gülümsemelerden yersiz bir duygu değil miydi?

Kaan'ı izlerken Siharna'nın gözleri kısıldı, duruşu sertleşti. "İyi misin?"

"Hem de nasıl," dedi Kaan, ufaklığa gülümsemeye devam ederek. Yalan, dudaklarından öyle kolay dökülmüştü ki kaşlarım neredeyse suratımdan fırlayacaktı. "Raeve, bu kuzenim Korie."

Benzerliğin nedeni buydu demek.

Siharna'nın kaşları iyice çatıldı.

Kaan'ın etrafından dolaşıp işaret parmağıyla onu dürttü. Üç dürtmenin sonunda, Kaan yaralarından birine basılmış gibi yüzünü buruşturdu.

Siharna, Kaan'ın yakasını çekiştirip içine bakarken ve anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanırken pelerinimi kanayan uyluğumun üstüne çektim. Siharna, Korie'yi kucağına alıp bakıcısı olduğunu tahmin ettiğim kadına teslim etti. "Lütfen onu öğle uykusu için eve götür," dedi, gözlerini Kaan'dan ayırmadan. "Yeğenimle *birkaç kelime* konuştuktan sonra ben de geleceğim."

Kaan başını öne eğdi.

Bakıcı küçük bir reverans yaptıktan sonra kucağında Korie'yle Kızgınkursak'ın yanından geçti ve bir yandan ufaklığın itirazlarını yatıştırmaya çalışarak uçurum duvarına yontulmuş merdivene yöneldi. Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştıklarından emin olunca Siharna, Kaan'ın omzunu bir kez daha dürttü. "Bana bir daha yalan söyleyecek olursan, seni bir güzel boğarım, Kaan Vaegor."

Pekâlâ.

Kaan iç geçirdi, yumruğunu yere yasladı ve ağırlığını öne vererek kalktı. "Korie'nin yaralandığımı bilmesini istemedim," dedi. "Zaten yeterince..."

"Onu kuştüyleriyle sararsam, bu dünyada asla sağ kalamaz. Dünya onu bir omurgası, bir sesi ve onu *kullanacak* gücü olduğunu unutana kadar hırpalar."

Kaan sessiz bir teslimiyetle bakışlarını yere indirince ortada bir ağırlık olduğunu fark ettim. Biçimini bilmediğim bir ağırlık. "Özür dilerim. Kendimce varsayımlarda bulunmamalıydım."

Siharna tıslayarak elini yana doğru savurdu. Sanki konuyu fiziksel olarak kenara itiyordu. "Sanırım kiralık ejderhan geride kaldı, değil mi?"

"Ne yazık ki. Benim bir şekilde..."

"Rygun bölmesinden atladığı anda bir tarlakuşu gönderdim. Doğruyu söylemek gerekirse, sen gittikten kısa süre sonraydı. Ne kadar çabalasak da onu durduramadık. Bir terslik olmasını bekler gibiydi..." Siharna yüzünü buruşturdu. "İkinizin de bu pasaklı ve kanlı hâlinize bakılırsa, olmuş da. Sorun ne? İğneler mi?"

"Bir terslik oldu." Kaan kollarını kavuşturdu, muhtemelen ellerinin titrediğini saklamaya çalışıyordu. Gözlerinin etrafındaki çatlaklar kapandığından beri elleri titriyordu. Çenesini kaldırdı. "Ne yazık ki şu anda bu köy için bir tehlike oluşturuyorum. Korkarım Üçlü Konsey kafamı bir mızrağa takana kadar rahatlamayacak."

Önce cesedimi çiğnemeleri gerek.

Kaan'ın hızla bana çevrilen bakışları, bana patlayan bir volkanın kudretiyle çarptı. Gözlerinden alevler çıkıyordu; çenesi kasılmış, göğsü ve kolları savaş alanından yeni dönmüş gibi şişmişti. Bu sırada Siharna da beni kalkık bir kaşın altından süzüyordu.

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark edince gözlerimi kaçırdım. Deli gibi kaşınan parmak uçlarım yüzünden, ben de Kaan'ın yaptığını yapmak zorunda kaldım.

Kahrolası kollarımı kavuşturdum.

"Pekâlâ, benim gözetimimdeyken kimsenin kafası delinmeyecek." Siharna çenesiyle beni işaret etti. "Anlaşılan aynı durum onun gözetimi için de geçerli. Aytüyü'nü beklerken burada başımızın üstünde yeriniz var."

Líri'den bahsettiğini fark edince yüreğim tekledi... Burası Kaan'ın tarlakuşunda bahsettiği köy olmalıydı.

"Kimsenin kazayla buraya denk gelmemesi için etrafa fazladan devriye yerleştireceğim."

Kaan minnetle başını eğdi. "Heyecan yaratmamak adına, yuva bekçisinin kulübesindeki boş odalarda memnuniyetle kalabiliriz."

Siharna'nın benzi attı; Kaan'a, sanki az önce ölümcül bir yara açmış gibi baktı. Ya da onu gücendirmiş gibi, ki sanırım bu durumda ikinci seçenek daha kötü olabilirdi.

"*Yuva bekçisinin kulübesi mi?*"

Yüzümü buruşturdum.

Başını iki yana sallayarak döndü ve kızının bol miktarda itirazla taşınarak götürüldüğü yola doğru yürüdü. "Ya bizimle aile evinde kalırsınız ya da karın altında, yol üstünde uyursunuz," dedi, omzunun üstünden arkaya seslenerek. "Tercih senin!"

Kaan'ın haklı olduğuna karar verdim. Burada güvendeydik.

Hiç kimse Şef'i aşamazdı. Aşsalar bile, pişman olacaklarından adım gibi emindim.

23. BÖLÜM

Raeve

Farklı bölmeleri birbirine bağlayan dik basamaklardan inerken Kaan'ın iki adım gerisinde kaldım ve geniş omuzlarının her yükselip alçalışını, ellerinin her kasılışını ve çizmelerinin yere her sürtüşünü avını gözleyen bir hayvan gibi dikkatle izledim.

Yuva bekçisinin kulübesinde kalmak istemesinin heyecan yaratmaktan kaçınmaktan çok, Rygun'ın yerleştirildiği bölmenin yakınında olmakla alakalı olduğunu anlamıştım. Bu, göğsümün içine üflenen bir ejderha alevi gibi, intikam arzusuyla yeniden canlanan huzursuz enerjiyi yatıştırmaya hiç de yardımcı olmuyordu. Tıpkı beyaz Runi cüppesinin arkasındaki kanlı deliklerin yardımcı olmadığı gibi. Defalarca saydığım delikler.

Beş.

Beni hedef alan *beş* demir iğne. Benim yerime yediği.

Merdiveni yarıladığımız sırada, Kaan istikrarını arar gibi elini girintili çıkıntılı duvarda dolaştırmaya başladı. Uçurumdan aşağı uçmaya tek bir yalpalamanın yeteceğinden emin bir şekilde, ona sokuldum ve eyer çantasının askısına uzandım.

Çantayı deriyi gıcırdatacak kadar sıktı, sonra kaldırıp omzuna attı. Arkasına bile bakmadan "Buna izin vermem için önce ölmem gerek," diye söylendi. "O zaman bile onu buz kesmiş, kaskatı ellerimin arasından kurtarmakta zorlanırsın."

Dişlerimin arasından sinirli, gergin bir nefes aldım.

İnatçı herif.

Roan ve Pyrok'u, Maell'in yerleştirildiği bölmeden alıp köyün içine girdik. Dikliği azalan ve genişlikleri iki katına çıkan basamakların iki yanını, kar tutmuş ve bol budaklı dallarının arasına ışık küreleri yerleştirilmiş ağaçlar çevreliyordu. Yolun biraz ötesinde minyatür taş kalelere benzeyen, rengârenk pencereleri ışıl ışıl, bacalarından havayı bir şifacı dükkanı gibi tatlandıran baharatlı dumanlar tüten, capcanlı evler göze çarpıyordu.

Siharna duraksayıp öne eğildi ve ellerini sol tarafımızdaki heybetli duvara bastırdı. Burnundan aldığı ağır nefesleri ağzından vererek bir süre öylece durdu ve sonra önümüzdeki yol açıldı.

Kaan etrafa ani, yoğun bir ısı yayarak sırtını dikleştirdi. Pyrok'u kenara itip duvardaki açıklıktan geçerken elini Siharna'nın omzuna uzattı.

"Sorun *yok*," dedi Siharna, elini kaldırarak. "Sen yürüyen bir ölü gibi görünürken bile eyer çantalarını taşıyabiliyorsan, ben de pekâlâ kendimi taşıyabilirim."

Neredeyse saygıyla dizimin üstüne inmeme yetecek bir sözdü.

Siharna boğazını temizleyerek yola devam etti. Yürürken saç örgüsünün iki yana sallanmasına neden olacak şekilde salınıyordu. "Daha doğmasına yedi döngü var ve kendini şimdiden hissettiriyor. Yaratıcılar biliyor ya, beni iyi sınayacak."

Pyrok kıkırdayarak yan gözle Kaan'a baktı. "Kaçırdıysan diye söylüyorum, bu söz sanaydı."

Kaan homurdandı ve ateş fırtınası gözleriyle bana bir bakış attıktan sonra yürümeye devam etti.

Yolun kıvrımını dönünce karşımıza çaprazlama bir ızgara gibi birbirini kesen metal parmaklıkların üstüne uzanmış, burunlarını birbirine sürten iki Kızgınkursak'ı anımsatan taş bir kemer çıktı. Her iki taraftaki muhafızlar kalın tahta sopalarını yere vurdu. Yumruklarını göğüslerine çarparak "*Hagh, aten dah!*" diye haykırdılar.

Parmaklıklar açılan bir çene gibi gıcırdayarak santim santim aralandı. Bana... *başka* şeyleri anımsatan bir şeydi bu.

Boynumu iki yana çevirerek kütlettim. Kükürtten bir dövüş çukuruna adım atmak üzere olduğuma, vicdanımı yanık et ve çökmüş kafataslarından oluşan kanlı bir pelteden ibaret bırakacak şekilde dövmeye hazır olduğuma yarı yarıya ikna olmuş o parçamı yatıştırmayı başaramıyordum.

Siharna önden geçti, Kaan da peşinden gitmek için hareketlendi. Bunun bir tür tuzak olmadığını *kendi* gözlerimle görmek isteyerek ben de yanaştım.

Kaan'ın kalkık kaşlarının altından dikkatle incelemesini görmezden geldim ve tıpkı rengârenk bir yapboz gibi pek çok binanın tepeden baktığı, her kanadın kendine has benzersiz bir karakter sergilediği karla kaplı bir avluya girdim.

Kapının parmaklıkları ağır bir tangırtıyla kapanarak bizi içeri hapsetti.

Hızla başımı çevirdim, elim bıçaklarımdan birine uzandı. Hırladığımı ancak Kaan tenimi karıncalandıracak kadar yaklaşınca fark ettim.

"Güvendeyiz, Ayışığı." Sıcak ve çatallı sesi kulağımı okşadı. "Silahlara ihtiyaç olmadığını söylerken ciddiydim. Burası huzurlu, barışçıl bir yerdir."

Ağzımı açtığım anda gırtlağımdan bir dizi gereksiz sözcükler alevinin boşalacağını bildiğim için cevap vermedim. Ama sözlerine saygı gereği, elimi hançerlerle dolu kınımdan çektim ve Siharna'nın, pencerelerinden sıcak bir ışık dökülen sarı tonlu bir binaya doğru salınarak yürümesini izledim.

Arkasına bakmadan "Bu taraftan," diye seslendi.

Kaan bana sürtünerek –ve buzumun üstünde ateş etkisi yaratarak– yanımdan geçip gitti. İliklerime kadar hissettiğim bir dokunuştu. Cüppesindeki delikleri bir kez daha tararken dişlerimi sıktım.

"Yeşil kanatta kalabilirsiniz," dedi Siharna, arkamızda kalan, en kuzey uçtaki küçük, yosunlu binayı işaret ederek. Kahverengi asma dallarının sardığı, geniş pencereleri yumuşak tonlarda parlayan, narin görünüşlü bir binaydı. "Ablam, Yaratıcılar ruhunu sakınsın, başka türlüsünü kabul etmezdi."

...Kaan'ın annesinden mi bahsediyor?

Tekrar ileriye baktığım zaman, Kaan'ın hareketlerinin biraz daha kasıldığını gördüm. Sanki omuzlarına büyük bir şey konmuş ve pençelerini ona batırmış gibiydi.

Siharna "Mavi kanat da boş. Pyrok ve Roan için uygundur," diye devam ederek kemerli bir girişe çıkan geniş basamakları tırmanmaya başladı. Sonraki kelimeleri gergindi. "Ama her ikisinde de o iğneleri çıkarıp yaraları kapatmanız için gereken malzemeler yok."

Bir muhafız kapıyı ardına kadar açtı ve Siharna'nın geçişini alnını kırıştırarak izledi. Sebze çorbasını anımsatan leziz bir kokuyla sarmalanarak Siharna'ın peşinden Kaan'ın beni götürdüğü dağdaki evi anımsatan geniş bir odaya girdik. Ama burada hatlar daha düzdü ve içerisi daha yumuşak tonlarda döşenmişti. Gerçi Korie'nin duvarlarda yankılanan çığlıklarının arasında etrafa

konsantre olmak çok kolay değildi. Çığlık sesleri, göğsümün içinde yaylı bir enstrüman varmış ve her haykırışı telleri sertçe çekiyormuş gibi bir his yaratıyordu.

Ayaklarım taş kesildi, bakışlarım budaklı ahşap ve taştan yapılma bir korkuluğun gerisinde yarı yarıya gizlenmiş asma kata çıkan merdivenlere kaydı. Korie'nin haykırışlarının kaynağına.

Hareket etmek, düşünmek ya da nefes almak birden güçleşti; bütün dürtülerim teyakkuza geçmişti, kulaklarım Korie'nin bakıcısının onu sakinleştirerek uyutmaya çalışırken çıkardığı seslere kilitlendi... Gerçi pek de işe yarıyor gibi görünmüyordu.

Siharna merdivenin altındaki ahşap bir kapıya yöneldi, kapıyı açtı ve büyük bir depolama dolabına benzeyen alanı işaret etti. "Roan, bir baksana," dedi, bakışlarını asma kata dikerek ve diğer elini şişkin karnının üstüne koyarak. "Orada kurutulmuş et de var. Ve ballı meyve kavanozları. Siz yerleşme fırsatını bulunca başka erzaklar da gönderirim."

Roan topallayarak dolaba yaklaştı ve başını eğerek uzandığı dolabı karıştırmaya başladı.

Siharna duvardaki bir kancada asılı duran bir sepeti alıp yanımdaki Pyrok'a bakarak öne uzattı. "Ona yardım etmeye ne dersin? Kardeşin yeğenimden daha kötü görünüyor, sense..."

"Ne yazık ki ayık," dedi Pyrok, donuk bir sesle. Bana göz kırptıktan sonra Siharna'ya doğru birkaç adım attı. Sepeti aldı ve dolap kapısından içeri baktı. "Orada beni tamir edecek bir şeyler var mı?"

Siharna "Yaratıcılığına bağlı," diye mırıldandı ve Korie'nin haykırışları şiddetlenirken gözlerini kapadı.

"O iyi mi?"

Kaan'ın boğuk sesini duyunca, evden içeri adım attığımızdan beri hiç kıpırdamadığını fark ettim. Omzunda asılı eyer çantasıyla basamakların dibinde durmuş, asma kata bakıyordu. Rygun'ın sırtına tırmanıp ona şehri alevlere boğmasını emrettiği zamankinden daha sağlam görünüyordu.

"Ne yazık ki bu bizim yeni normalimiz," dedi Siharna, sıkkın bir sesle. Dudaklarını birbirine bastırıyordu. İçinden, derinlerden bir yerden, cımbızla acı verici kıymıklar çekiliyormuş gibi bir hâli vardı. "Doğduğu günden beri babası onu şarkılarla uyutur. Yokluğuna alışamadı."

Son iki kelimeyle mideme öyle sert bir yumruk indi ki bir an kalbim durdu sandım.

Siharna duruşunu düzeltti karnının iki tarafındaki derin çizgileri ovaladı. "Bertha da Zior gibi yumuşak tavırlı. Korie'yi uyutmayı başarma şansı en yüksek olan o ama Korie önce tıkanana ve gözleri davul gibi şişene kadar ağlıyor."

Odaya her nefesin bir öncekinden daha zorlu gelmesine neden olan bir ağırlık çöktü.

Çalınmış gibi.

"Hangi şarkı?"

"En sevdiği, 'Yükselen Yıldızın Ezgisi'ydi. Zior daha ikinci nakaratına gelemeden uyumuş olurdu." Başını öne eğip karnına bakarken Siharna'nın yüz hatları yumuşar gibi oldu. "Keşke sesini bir yerde saklayabilmiş olsaydık..."

Ciddi ve sert görünüşlü Şef'i gördüğümden beri ilk kez, onda bir kırılganlık seziyordum. Bakmak zor geldiği için gözlerim elinin durduğu yere kaydı ve karnının ne kadar büyük olduğunu ilk kez tam anlamıyla fark ettim.

Bilinmeyen nedenlerden, karnına bakmak daha zordu –daha rahatsız edici– ve içimde, derinlere gömülü bir parçanın ilikleri ne kadar sarsıldığını hissettim.

Burada bulunarak, dinleyerek hakkım olmayan bir şeye burnumu soktuğum hissine kapıldığım için bakışlarımı yerdeki kalın hasır halıya çevirdim ve dikkatimi birbirine dolanan iplerine verdim.

Kaan çantasını yere bıraktı. "Bir de ben deneyebilir miyim?"

Nefesim kesildi.

Küçücük bir cümleydi ama beni içten dışa sarsmaya, kabuklarımı soymaya ve beni kalbim açıkta kalana kadar tersyüz etmeye yetmişti.

Tamamen savunmasız bırakmaya yetmişti.

Kısa bir sessizliğin ardından, Siharna yanağından akan bir damla yaşı hızla sildi. "Elbette. Ama önce... Bir şey getireyim." Kemerli bir kapıda gözden kaybolmasıyla elinde Kaan'ın Dhomm'daki enstrümanının beyaz ahşaptan yapılmış bir benzeriyle geri dönmesi bir oldu.

O enstrümana bakmak içimi acıttı. Sanki kaburgalarımdan birinin etrafına bir kanca geçirilmişti ve hızla çekiliyordu.

Nedeninden emin değildim, neden bir anda Kaan'ın parmaklarının o siyah telleri tıngırdatmasını izleme arzusuyla dolduğumu da bilmiyordum.

"Zior'un udu," diye mırıldandı Kaan, Siharna'ya temkinli bir ifadeyle bakarak.

"Evet," dedi Siharna, enstrümanı uzatırken. "Eskiden onun için çalardı. Ben hiç öğrenemedim."

Kaan tereddüt etti, iki yana sarkan elleri ağırlaşmış gibiydi. "Hiç çalan oldu mu? Şeyden sonra..."

Korie omurgamın kaskatı kesilmesine neden olacak tizlikte bir çığlık daha koyverdi.

Siharna enstrümanı Kaan'ın göğsüne bastırıp geri çekildi. Siharna acı verici bir hızla odadan kaçarken Kaan'ın eli udun sapını kavradı.

Kurumuş kanla kaplı elinde tuttuğu uda bakarak bir süre kıpırdamadan durdu. Bir şey söylemeye hazırlanır gibi ağzını açtı, sonra her ne diyecekse sözcükleri yuttu ve duygusuz bir sessizliğe bürünerek basamakları tırmandı. Acısına rağmen sağlam görünüyordu.

Ahenksizliğe rağmen kontrollü. Ölüme rağmen.

Yaralı omuzlarında dünyanın yarı ağırlığını taşımasına rağmen, küçük bir kızı şarkısıyla uyutmaya gidiyordu.

Onu izlerken, bu adama âşık olmamak gibi bir seçeneğim olduğuna nasıl inanabildiğimi merak ettim. Kendimi onun atmosferinden çekip çıkarmaya muktedir olabileceğime nasıl inanabildiğimi...

Kaan asma kata çıkıp görüş alanımdan çıkarken Korie ağlamayı sürdürüyordu. Pyrok ve Roan alçak sesle didişerek dolabın içini karıştırmaya devam ederken ben yere, duvarlara bakarak kapının yanında durmaya devam ettim. Ellerimi, ayaklarımı nereye koyacağımı bilemez hâldeydim.

Sonra Kaan çalmaya başladı. Şimdi asma kattan kalbimin yıpranmış tellerini tıngırdatan, beni iliklerime kadar sarsan bir ezgi dökülüyordu. İçimde bir şeyin gıcırdamasına, inlemesine ve...

Yerinden oynamasına neden olan bir ezgi.

Ayaklarım kendi iradeleriyle harekete geçti. Basamakları tırmanıp çok fazla eşyanın olmadığı asma kata çıktım; Korie'nin,

yan yana geldiğimiz anda başını öne eğen perişan durumdaki bakıcısının yanından geçtim.

Açık bir kapıdan dışarı vuran sıcak bir ışık seline ulaşınca elimi çerçevenin üstüne koydum ve sarı tonların hâkim olduğu, tavandan el yapımı küçük Kızgınkursakların ve ayların sarktığı, özenle döşenmiş odaya baktım. Korie el oyması enfes bir karyola başucunun altında, krem rengi bir örtünün arasına sokulmuştu. Hıçkırıkların karıştığı nefesler alırken başparmağını emiyordu. İri, yeşil gözlerini çevreleyen beyaz teni, gözyaşları yüzünden kızarmıştı.

Baktığı yeri görebileceğim kadar yana kayınca, bir bacağını öne uzatmış bir hâlde yerde oturan Kaan'ı gördüm. Kaşları çatıktı, yüzüne dökülen saç tutamları güçlü yüz hatlarını çevreliyordu; hiç şüphesiz acı çekiyor olmasına rağmen, sırtını duvara yaslamıştı. Kanlı bir savaş alanından koparılıp yumuşacık renklerle ve biçimlerle donatılmış bu küçük odaya atılmış gibi görünüyordu. Kucağındaki kıymetli enstrümana, sanki kendine ait bir kalp atışı varmış gibi özenle sarılmıştı.

Göğüs boşluğum, gırtlağıma bir yumrunun oturmasına neden olan tuhaf bir aşinalık hissiyle doldu. Daha önce de gördüğüm ama ne zaman ve nerede gördüğümü bir türlü hatırlayamadığım bir tabloya bakar gibiydim. Tek bildiğim, daha önce gördüğümdü.

Kaan başını kaldırdı.

Bakışlarımız çarpışan yıldızların kuvvetiyle buluştu... Sonra ağzını açıp şarkıyı söylemeye başladı. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen güçlü, bariton bir sesti. Bulder'ın sesinin derinliğini ve sağlamlığını taşıyordu; ruhun derinliklerine bir yağmur gibi işleyen bir hüzünle yumuşatılmıştı.

Ham.

İç acıtacak kadar güzel.

Tenim karıncalandı, gözlerim yaşardı. Vücudumdaki bütün kaslar, kıvrılıp bir top hâline gelmek ve bir parşömen tarlakuşu misali, şişen kalbimin etrafına sarılmak için yanıp tutuşuyordu. Kaan gözlerini benden ayırıp Korie'ye bir yumurta öbeğini koruyan bir ejderhanın yumuşaklığıyla baktığı anda daha da yoğunlaşan bir hisle.

Bakışlarım ufaklığa çevrildi. Nefesleri derinleşmiş, gözleri ağırlaşmıştı. Yüzündeki hüzün silinip gitmişti. Nedenini bilmesem de bu görüntüde...

Canımı acıtan bir şey vardı.

Gördüğüm sahnenin her şeyi canımı acıtıyordu.

Arkamı döndüm; basamakları hızlı ve sessiz adımlarla inip şüpheli görünen şişelerle dolu bir sepetle uğraşan, kaşları çatık Pyrok'un yanından geçtim. Bir sonraki nefesimi ancak kendimi kapıdan dışarı atınca aldım ve ciğerlerimi göğsümde artan baskıyı yatıştırmaya yetmeyen soğuk havayla doldurdum. Bana...

Öteki'mi hatırlatan bir baskı.

Siktir.

Hızlı adımlarla avlunun karşı tarafına yürüdüm. İçimde bir şeyler yaygara koparmaya meylederken muhafızlara kapıyı açmalarını emrettim. İçimde bir şey... *gevşerken.*

Yüzeyime doğru çıkmaya çalışan şey her neyse, onun gittikçe büyüyen baskısıyla eşzamanlı olarak paniğim de artıyordu.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandım, parmaklıkların auroradan bile daha yavaş kalkmasını ayağımı sabırsızlıkla yere vurarak izliyordum. İçimden bir ses, bu muhafızların Öteki'me yem olmak üzere olduğunu söylüyordu.

Belki içime bakmazsam... ait olduğu yerde kalır, olamaz mı?

Dişlerimi sıktım ve parmaklıklar altından geçebileceğim kadar yükselene dek kısa, keskin dönüşlerle volta attım. Eğri büğrü basamakları ikişer ikişer tırmanarak koştum; tam kendimi karla kaplı ağaçlardan oluşan kafesin ötesine attığım anda baskı, parçalanan buzdan gölümün çatırtıları ve şırıltılar eşliğinde infilak etti.

Ama Öteki'm gelmedi.

Onun yerine bir anıyla karşı karşıya kaldım.

Bir *anıyla.* —

Parmaklarımı Kaan'ın çarşaflarında, yastığında gezdirdim. Güzel udunun tellerine usulca dokundum ve sesini, varlığını özlememe sebep olan bariton bir melodiyle sarsıldım.

Onu.

Yutkundum, avucumun üstünde ağırlığını hissettiğim tarlakuşunu daha sıkı tuttum. Her katını kendi ellerimle ve doğru şekilde katlamama rağmen, özgürlüğünü ilan etmek için çırpınmıyordu. Dikkatli ve net, mesajın kendisinin

içermediği bir sevgiyle... Belki de tarlakuşu onu özgür bırakmak istemediğimi biliyordu.
Kaan'ın içindeki sözleri okumasını istemediğimi.
Gökteki yıldızlardan daha çok sayıda "Seni seviyorum," yazmalıydı. Kaan'a onun...
Hayır.
Onu ancak bu şekilde koruyabilirdim. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirdi. Gözlerimi enstrümandan ayırıp Kaan'ın málmr'ını cebimden çıkarırken teller tok bir sesle titreşmeye devam ediyordu. Onu yastığının üstüne bırakmadan önce kıymetli oymasına bir kez daha bakmak konusunda kendime güvenim yoktu. Tarlakuşunu bıraktım ve arkamı döndüm; çırpınan parşömen kanatları kalbimin içinde bir nabız gibi atıyordu. Bir acı parlaması ve sonra... hiçlik. Kalbim pes etmiş gibi.
Belki de bir daha asla hissetmeyecektim.
Belki de buna hakkım yoktu...

İnledim, hızlanan nefesim başımı döndürüyordu.

Yoksa dönen, dünya mıydı?

Yere çöktüm ve sırtımı taş uçurum duvarına çarptım. Parmaklarımı karın içine batırdım ve ciğerlerimi daha uzun, daha derin kasılmalara zorladım. Burnumdan aldığım nefesi ağzımdan verdim.

Tekrarla.

Aldığım her nefeste göğüs kafesimi genişletmeye odaklanıyor, anıyı ve istikrarsız duygu hücumunu yutmaya yetecek kadar yer açmaya çalışıyordum. Ama onu her itişimde, parmaklarımın arasından akan ıslak kum gibi, elimden kayıp gidiyordu.

Bütün suç, gözyaşı damlası şeklindeki o kahrolası taştaydı. Rayne'in, sistemimi istila eden, daha önce büsbütün sert ve istikrarlı olan parçalarımı yumuşatan o marazi dilinin kırıntılarında kabahat buluyordum.

Güvenli bir şekilde kuytu köşelere saklanmış parçalarımı...

Geçmişten gelen bu son saldırıdan öncesine göre bir metre kadar alçalmış olan gölümde kabahat buluyordum. Sanki yavaş yavaş çekilerek... *her şeyi* biraz daha ortaya döküyordu.

Elimi pelerinimin cebine attım, parmaklarımı Kaan'ın málmr'ının etrafına sarıp *sıktım.* Öteki'min ininin her köşesine saçılmış sayısız ağırlığın acı verici bir şekilde farkındaydım... bu anı ise sadece bir çakıl taşıydı.

Yıldızlarla dolu bir gökyüzünde bir noktacık.

Var oluşumun geri kalanı boyunca yok saymayı planladığım anılar... Ama belki de fazla iyimser davranmıştım.

Belki de Elluin'in en büyük hatalarının bana musallat olması kaçınılmazdı. Ayağa kalkıp, güçlenen ve soğuk ve nasır tutmuş kalbimi ele geçiren erkeğe layık olana kadar beni hırpalamak için.

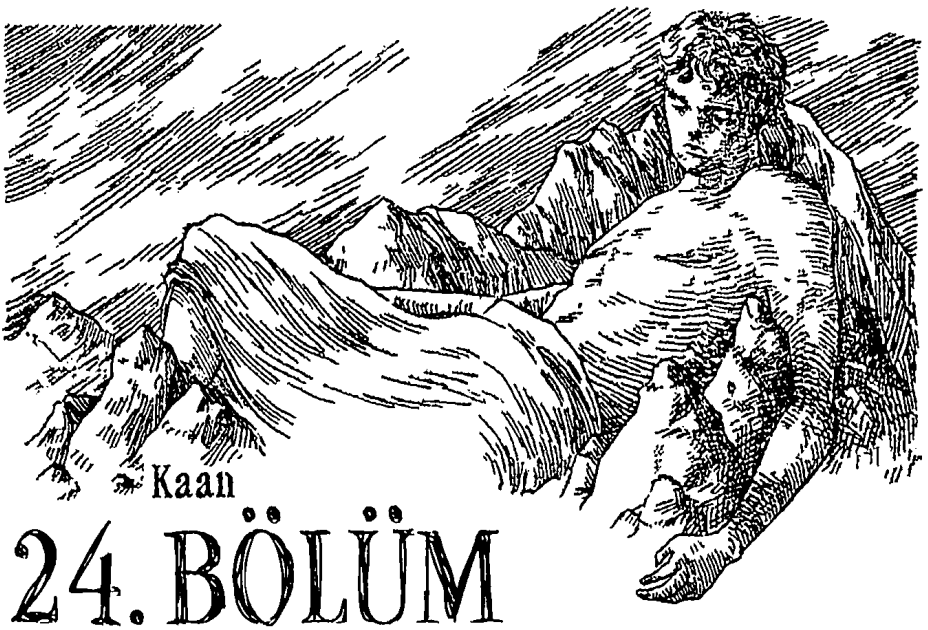

24. BÖLÜM

Pyrok ve Roan, yağan karın arasında pek duyamadığım bir didişme eşliğinde, ayaklarımın altında çıtırdayan karda açtığım izleri takip ederek peşimden geliyorlardı.

Yeşil kanadın dar merdivenlerinden yukarı, süslü saçaktan sarkan ışık küresinin serin aydınlığına doğru ilerledim, çantamı bıraktım ve biraz kar toplamak için yere çömeldim. Annemin evini, aldığım canlarla kirletmek istemediğimden, karı avuçlarımın üstünde kabuk tutan kanı ve kiri temizlemek için kullandım.

Ayağa kalkıp kapının kolunu çevirecek gücü bulduğumda ellerim temizleneli çok olmuştu. Kapıyı ittim, gıcırdayan menteşelerin tiz melodisi eşliğinde açıldı. Yüreğim ağzımda, çantamı alarak evin girişine adım attım ve annemin karyemişi kokusunun belli belirsiz kalıntısının ancak kısmen tatlandırabildiği bayat havayı soludum.

Sanırım duvarlar sonunda onu unutmaya başlamıştı. Sırtımdaki kahrolası iğnelerden daha çok can yakan bir şeydi bu.

Boğazımı temizledim, çantamı yere koydum ve etrafa bakındım. Düzeni, Bulder'dan annem için ovalara daha yakın bir yerde inşa etmesini istediğim o eve benziyordu. Elbette buradan kopyalanmıştı çünkü her gelişinde kendini evinde gibi hissetmesini istemiştim.

Gerçek evinde gibi.

O kapıdan ilk kez adım attığı gün gözlerini yamuk kopyamda dolaştırışını hatırlayınca gülümsedim. Kekelemem nihayet durduğunda duvarları düzeltmek için yalvardığım zaman, beni azarlamasının bir sarılma tehlikesiyle karşı karşıya kalma hissi

uyandırdığını... O yaratıkların yapabileceği en korkunç şeyin sizi sevgileriyle boğmak olduğu düşünülürse, oldukça şirindi.

Annem o evi çok sevmişti. Ama bu, bu *kusursuz* aslının yanında, benimkinin ejderha boku gibi kaldığı gerçeğini değiştirmezdi.

Rygun'ın kanı damarlarımda kükremeye devam ederek yere çömeldim ve elimi yere kazınmış desenlerin üstünde dolaştırdım. Ejderhalar, çiçekler ve asmalardan oluşan bir manzaraydı. Bana babalık eden o canavara bağlanmadan çok uzun zaman önce kendi elleriyle kazıdığı, annemin o yumuşacık ve sevgi dolu kalbine kusursuz bir övgüydü bu.

Parmaklarımı, bir Kılıçtırpan'ı sarmalayan çiçeğin üstünde dolaştırırken gülümsemem silindi.

Annemin yokluğu, onun naifliğinden derin izler taşıyan bu duvarların arasında çok daha fazla hissediliyordu. Babamın sivri köşelerini yumuşatabileceğini sanan ve ahlaki farklılıklarına rağmen ona geri dönülemez bir şekilde çekilen nazik ve şefkatli ruhu... Yine de kendimi merak etmekten alamıyordum.

Evlatlarının bu dünyada neden olacağı kıyımı –ben dahil– önceden bilse, aynı yoldan gider miydi? Babamın evlilik teklifini reddeder miydi? Çok sevdiği bu dağların arasında kalır mıydı?

Burada yaşar mıydı?

Bu düşünceleri bir kenara itip doğruldum, elimi duvara yaslayıp çizmelerimi çıkarmaya koyuldum. Pyrok ve Roan, kapı yüzlerine kapanmak üzereymiş gibi itişerek ve didişerek içeri girdiler.

Nihayet kapıdan geçmeyi başaran Roan, Pyrok'un yedek çizmelerini ayağından kolayca çıkardı ve alçak koltuğun yanından geçip mutfak tezgâhına yürüdü. Cüppesinin ceplerine doldurduğu malzemeleri boşaltırken bir yaydan daha gergin görünüyordu. "Sence... kitabı alıp basıp gitmiş olabilir mi?"

Pyrok çizmelerini çıkarıp sepetinin içindekilere bakarken "Muhtemelen," diye mırıldandı. O sepette, bir orduyu komaya sokacak kadar çok şişe vardı. Kendini koltuğa bırakırken seçeneklerini gözden geçirmeye devam ediyordu. "Merdivenden indiğinde gözlerinde öyle bir bakış vardı. Bir şeyden kaçar gibi."

Doğru.

En deneyimli mavi boncuklular bile, Raeve'in anthe ininde yaptıklarını yapıp da bir dereceye kadar geri tepme yaşamadan

kurtulamazdı. Raeve'in bu kadar uzun süre dağılmaması resmen mucizeydi.

Bir kün, çatlaklarını görmeme izin verecekti. O zamana kadar, kesik nefesler ve çatık kaşlarla idare edecektim. Yüz hatlarını mühürlemeden önce gözlerinin hafifçe büyümesiyle. Zihninin her dönüşünde havayı boğan o ağır sessizlikle.

"Yani, evet, bence gitti. Kıymetli kitabınla birlikte," diye devam etti Pyrok, bir şişenin tıpasını açtı ve kafasına dikti. Bir sonraki kelimeleri ağzından tıslarcasına çıktı. "Bu da böylesine boktan bir hırsız olduğun ve hüküm giydiğin için sana ders olsun."

Roan dişlerini sıkarak söylenirken iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. "Son kez söylüyorum, ben kitabı çalmaya çalışmıyordum. Sadece bakıyordum. Ama muhtemelen sen bunun ne demek olduğunu anlayamazsın çünkü okuyabildiğinden bile şüpheliyim."

"Gayet iyi okuyabiliyorum. Sadece bütün varlığımı, obur hayatlarını uzatmak için boş zamanlarını ejderha kantaşı kırıklarını ezerek geçiren toz tutmuş, yaşlı heriflerin karaladığı sözcüklere dayandırmanın anlamını göremiyorum," dedi Pyrok, ardından şişeden bir yudum daha aldı. "Ayrıca sana en fazla bu şişenin içeriğine güvendiğim kadar güveniyorum." Tek gözünü kapayıp şişenin ağzından içeri baktı. "Tadı ejderha sidiğine benziyor."

Siktir. Uzun birkaç gün olacak.

Cüppemi duvardaki bir kancaya asarken "Geri gelecek," diye mırıldandım. "Kitapla birlikte. Yaklaşan aydüşüşleri için sağlayabileceği koruma açısından ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Roan kardeşine bakışlar atarak tamir istasyonuyla uğraşırken derin bir sessizlik oldu. İnce uçlu cımbızları ateşte ısıtması, tentür ve merhemler hazırlaması ve kirli ellerini güzelce temizlemesi gerekiyordu.

Hepsi zaman alan şeylerdi.

Artık güvende olduğum için Rygun'ın gücünü kabul etmeye devam etmem pek onurlu bir davranış değildi ama iğnelerin sökülmesini ve yaralarımın kapatılmasını beklerken kendimi ona kapatırsam, uyumak için beni üst kata Pyrok'un sürüklemesine ihtiyaç duyacağımdan emindim.

İçki şişesinden yudumlar alırken bir yandan da bir ateş topuyla oynamasını izledim. Kendini bir meşaleye çevirmeye tek bir yanlış kelime kadar uzaktı.

Zaten yeterince hırpalanmış olduğumdan, kardeşlerin yanından geçtim, çantamı aldım ve merdiveni tırmanmaya başladım. Ayağım üst sahanlığa değer değmez Rygun'ın alevini, gücünü ve beni doldurduğu diğer her şeyi bastırdım. Sonra kalan gücümün neredeyse tamamını kullanarak, onu destekleyecek bir duvar ördüm.

Rygun pencereleri sarsacak kadar yüksek sesle kükredi; sanki yakınlardaki bir yanardağ az önce patlamış gibi, öfkesi tüm vadiyi doldurdu.

Dengemi kaybetmeme ve parmaklarımda çantamı tutacak takat kalmamasına rağmen içimden "*Dath doon ah,*" diye geçirirken öyle bir yalpaladım ki omzumu duvara çarptım. "*Dath doon ah, Rygun.*"

İyiyiz.

Karanlık, görüş alanımın kenarlarından usul usul sokulurken yorgunluk kafama inen bir kereste parçası gibi üstüme çöktü. Etimdeki ve kemiğimdeki acı verici deliklere, her nefes alışımda içimi dağlayan iğnelere bir şekilde üstün gelen bir yorgunluktu bu.

"Kahrolası kan büyüsü," diye mırıldandım, koridordan geçip ana daireye doğru ilerledim. Oda pencereden içeri süzülen rengârenk ışık parçacıklarıyla doluydu. Arka duvara yaslanmış büyük, dört direkli karyola adımı sesleniyordu ama kahverengi, kalın kürklere değdiğim anda muhtemelen komaya girecektim.

Karyolaya uzanmak yerine sendeleyerek geniş pencereye doğru ilerlerken Rygun iç duvarlarımı sarsan bir öfkeyle bir kez daha kükredi. Pencerenin altındaki taş masa ve sandalyeler öylesine süslüydü ki onları kırmaktan çekindim ama biri ağırlığımı altımda ufalanmadan taşıyınca rahat bir nefes aldım.

Gittikçe azalan görüşümle birlikte zaman da bulanıklaştı ve binlerce kar tanesinin gölgesi beni fikirsiz bir transa sürükledi.

Roan, elinde Pyrok'un şimdi onun tamir malzemeleriyle dolu sepetiyle içeri girdiğinde başım iki kez önüme düşmüştü. Pyrok omzunda çantam, tek kolunun arasında üç şişe ve diğer elinde bir fincanla peşinden geldi. "Partiyi buraya taşıyoruz demek."

Ben gözlerimi binbir güçlükle açık tutarak homurdanırken, Pyrok çantamı karyolamın yanına bırakıp yanımdaki bir sandalyeye çöktü ve masanın üstünü ıvır zıvırıyla doldurmaya başladı.

"Bok gibi görünüyorsun."

Mantıklı. Bok gibi hissediyorum.

Pyrok cebinden çıkardığı bir kurutulmuş et parçasını yüzümün önünde salladı. Onu savuşturacak enerjiyi kendimde zor buldum. Henüz cebinde taşıdığı herhangi bir şeyi tüketecek kadar acıkmamıştım.

"Senin kaybın," dedi, et parçasını ısırırken bir eliyle de bir şişenin mantarını çıkarmaya uğraşıyordu.

"Hiç sanmıyorum."

Roan malzemelerini hazırladıktan sonra banyoya girdi ve suyla doldurduğu bir kâseyi yanıma koydu. Daha o kün ateşle kamçılanmış biri için fazla kontrollüydü.

"Önce kendi yaralarınla ilgilen, Roan. Beni kazımak için gücüne ihtiyacın olacak."

Çürük yumurta gibi kokan ve beni neredeyse öğürten kahverengi, yassı, yıpranmış ve biraz tüylü bir şeyi burnumun altına tutunca burnuma bir yumruk yemiş gibi açıldım. "Maell'in sırtına bindiğimden beri acımı bastırıyordum," dedi, bana çatlak gözlüğünün arkasından kısık gözlerle bakarak. Gözlerimde hâlâ bir farkındalık olduğunu kontrol etmeye çalışır gibiydi. "Bir parşömen tarlakuşu gibi delibozuk. Neredeyse iki kez bayılıyordum."

"Nankör piç." Pyrok dolu ağzıyla homurdanırken fincanını doldurdu. "Bir dahaki sefere sindirim sisteminde seyahat edersin artık."

Roan gözlerine düşen saçları iterek omzunun üstünden arkaya baktı. Elindeki şey az kalsın ağzıma giriyordu. "Dürüst olmam gerekirse, daha keyifli olabilir. Arada bir ayık kafayla uçarsan, onu daha sakin bir ritme sokabilirsin."

Pyrok şişeyi masaya çarpar gibi bıraktı, tıpasını yerleştirip yumruğuyla bastırdı. "Belki de tavsiyeni alıp kıçına sokmalısın."

İç geçirerek Roan'ın elini ittim. "İkiniz yine kapışacaksanız, defolup mavi kanada gidebilirsiniz. İğneleri çıkaracak başka birini bulurum."

Ya da sadece... *uyurdum.* Üçlü Konsey'le savaş başlattığımı –bir anlığına– unuturdum. Elimden sarkan başıyla babamın ofisinde durana kadar, yönetmeyi aklımın ucundan bile geçirmediğim krallığı tehdit eden aydüşüşlerini de unuturdum. Raeve'in üstüne boca etmem gereken ve onu kanşehveti uçurumundan aşağı itmeyeceğini umduğum sert hakikatleri unuturdum. Elbette bir de kız kardeşim vardı. Kyzari. *Grihm...*

"Şunu ye." Roan, fare bokuna şüphe uyandıracak kadar çok benzeyen bir şeyi suratıma doğru itti.

"Hayır."

Gözlerini devirdi. "Jitung yemişi. Kısmen kurutulmuş. Sana hızlı bir enerji takviyesi olacak. Tabii, eğer ben iğneleri çekerken bayılmak istemiyorsan. Hadi, karyolaya tırman da işe koyulayım."

Tek kaşımı kaldırdım.

Duyabileceğim en kötü öneri değildi...

Menteşelerin gıcırtısı, vücudumdaki bütün hücreleri durdurdu. Bir rüzgâr esintisi, Raeve'in kokusunu Clode'un bir armağanıymış gibi bana taşıdı.

Kapının kapandığını da Raeve'in ayak seslerini de duymadım ama yakınlığı tenimi karıncalandırdı. Varlığını, tıpkı Rygun'ın yüksekte süzülürken yerçekiminin üstündeki hâkimiyetini kaybetmemesi için geçemeyeceğini bildiği görünmez çizginin farkında olması gibi, içgüdüsel olarak hissettim.

Boka benzeyen kurutulmuş jitung yemişini alıp ağzıma attım ve çiğnemeye başladım. Dilimin üstünde patlayan saldırgan ekşiliği karşısında yüzümü buruştururken bir hareket arayarak kapıya baktım.

Bir anda diğer her şey silindi.

Pyrok'un element kutusunun kapağını açmasını, Ignos'a oymalı şöminenin içindeki odunları ateşe boğmasını buyurmasını ve odanın sıcak bir ışıkla dolmasını hayal meyal izledim. Benden gömleğimi çıkarmamı isterken Roan'ın cımbızları ateşe tutmasını da.

Boynumdan aşağı doğru inerek düğmeleri tek tek çözmeye başladım. Ellerim diyafram çizgime ulaşırken Raeve buz gibi bir esinti etkisiyle kapıdan içeri girdi. Hâlâ siyah pelerini ve çizmeleri içindeydi, yüzünün iki tarafından bir gölge perdesi gibi sarkan saçlarında kar taneleri parlıyordu.

Elim hareketsiz kaldı.

Pürüzsüz yüz hatlarına açlıkla baktım ama bakışları benden başka her şeyin üstünde dolaşıp sonunda şöminede durduğu için göz göze gelemedik.

Dudakları gerildi.

Masaya yaklaştı ve cesaretim olsa öne eğilip başımı kaburgalarına yaslayabileceğim kadar yakınımda durdu.

"Kitap alt katta, kapının yanında," dedi, Pyrok'un şişelerinden birini alarak. Hem orada olan... hem *olmayan* o tuhaf, gümüşi ip, yine elinin etrafındaydı. Ona o ipi soracaktım ki tıpasını başparmağıyla iterek açtığı şişeyi dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum aldıktan sonra şişeye yüzünü buruşturarak baktı. Yüzündeki ifade, bana Kyzari'nin Hun'da içkimden bir yudum aldıktan sonraki hâlini hatırlattı.

Kalbimi düğüm düğüm eden bir düşünceydi.

"Şerefe," dedi Pyrok, fincanını Raeve'in elindeki şişeyle tokuşturmadan önce kafasına dikti. Bileğindeki gümüş rengi ipi görünce kaşları çatıldı.

Eliyle işaret ederek "Nedir bu?" diye sordu.

Raeve yüzünü buruşturarak "Bilmiyorum, umurumda da değil," diye homurdandı ve içindeki sıvının sidiğimsi tadına aldırmadan, elinde şişeyle karyolaya doğru yürüdü.

Pyrok'la göz göze geldik.

"Pekâlâ." Pyrok masaya sertçe bıraktığı fincanı tekrar doldurdu. "Tüydün sanmıştım. Bir kez daha."

Roan'ın, ayağına bastığını düşündüren boğuk bir ses çıkardı. En azından dönüp onu masanın altından tekmeleme zahmetinden kurtulmuştum.

Raeve karyolanın ucuna çöktü. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi ve şişeyi bacaklarının arasından sarkıttı. Kahrolası kalbimi tutuşturan yarım bir gülümsemeyle "İyileşme dönemindeyim," dedi.

Sonra nihayet gözlerime baktı.

Yıldırım çarpması daha nazik olabilirdi. Bana gözünü kırpmadan bakmasından daha az sarsıcı gelirdi.

Tekrar düğmelerime çözmeye döndüm, sonuncusuna ulaştıktan sonra gömleğimi iki tarafa açtım. Raeve çıplak göğsüme bir bakış attıktan sonra şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum daha aldı.

Kaşlarımı kaldırarak gömleği kollarımdan sıyırdım. Her ne kadar bu hareket, içinde kahrolası bir iğne olan kaburgamın çekilmesine neden olsa da canımın acıdığını belli etmeyi reddederek gömleği yere attım. Roan ise çalışma alanını hazırlamakla meşguldü.

Raeve'in duruşunu taklit ettim; çiğnediğim yemiş içime enerji pompalamıştı. Ya da belki de damarlarımda kabaran ateş yüzündendi.

Bu kez Rygun'ın olmayan bir ateş.

Raeve'in, anthe'nin inini ikiye ayırdığı, köpüren arka planının önünde durup omzunun üstünden bana baktığı anda kıvılcımlanan alev. Yanaklarından yaşlar süzülüyor ve gözlerindeki ham duygular bana hayal gücümün ürünü olduğuna neredeyse ikna olduğum şeyler anlatıyordu. Hayal olmamasını diledim.

Roan sterilize edici, serin bir merhemle sırtımı silmeye başlayacakken yumruğumu kaldırdım.

Durdu. "Her şey yolun—"

"Önce o."

Raeve şişeyi dudaklarına götürürken durdu. Bakışları sertleşmişti.

Gerilmişti.

"Sağ uyluğunda bir iğne var," diye açıkladım, gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Önce onunkini çıkar."

Bir an hareketsiz kalan Raeve ofladı, içkisinden büyük bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi yere bıraktı. Üç pürüzsüz adımda bana yaklaşarak cımbızı masanın üstünden aldı, pelerinini aralayarak bacağını dışarı uzattı ve ayağını iki tarafa açık duran bacaklarımın arasına dayadı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım.

Sonra cımbızı uyluğundaki kanlı deliğe batırdı.

"Hassiktir, Raeve."

Cımbızı biraz daha derine bastırdı ve parmaklarıyla daha sıkı kavrayarak iğneyi zerre irkilmeden çekip çıkardı ve kanlı cımbızla birlikte masanın üstüne bıraktı. Kan bulaşan ellerini pelerinine sildikten sonra, şimdi bir miktar kan sızan açık yarasının pek de ideal olmayan bir manzarasıyla burun buruna geleceğim şekilde bana doğru eğildi.

Gözlerimi kaçırdım.

Kanca biçiminde bir iğne ve iplik yumağı aldı, ardından dişleriyle bir parça ip kopardı. Fazlalığı masaya geri bıraktıktan sonra ipliği iğnenin deliğinden geçirdi. Karyolaya geri yürüyerek oturdu ve pantolonundaki deliği yırtarak genişletti. Sonra yaranın üstüne içki döktü; canı acımış olmalıydı ama ifadesiz

bir yüzle içkiden bir yudum daha alıp şişeyi yere, ayaklarının arasına bıraktı.

İğneyi tenine batırıp deliği dikmeye başlayınca ona duygusuz bir bakış attım. İğneyi her çekişinde yaradan biraz daha kan sızıyor, elinin ve bileğinin etrafına sarılmış gümüşi ip donuk ışıkta parlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Roan, boğazını temizleyerek. "Beni bir zahmetten..."

"Ve bana kahrolası piercing'lerimi geri takmam gerektiğini hatırlattı," diye söylendi Pyrok, elini cebine atarak.

Roan beni dürttü. "Öne eğil."

Dediğini yaparak dirseklerimi dizlerime dayadım ve kendimi Raeve'in kendini dikmesini izlemeye zorladım. Bana bir şey anlatmaya çalıştığından emindim ama muhtemelen kendisi farkında değildi.

Roan'ın cımbızı temizleyip tekrar ateşe tuttuğunu fark etmedim bile. Cımbızı yaraların içine tek tek sokup iğneleri çekip çıkarmasını hayal meyal hissettim. Kendimi Raeve'in uzun kirpiklerinin, buz mavisi gözlerini gölgeleyerek daha karanlık bir tona boyamasını izlemeye kaptırmıştım.

Dudaklarını büzüşü, çenesinin kavisi, yüzündeki o dikkatli ifade... Hepsi altında fokurdayan şeyi gizleyen sert bir kabuktu.

Son iğneyi vücudumdan çıkardı, dikişi sıkıca düğümledi ve bıçaklarından biriyle ipi kesti.

Ignos'un ve Bulder'ın şarkıları beni hoş bir coşkuyla doldurdu. Derin bir nefes alarak boğuk bir emir mırıldandım.

"Çıkın."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

Kaan

25. BÖLÜM

Raeve başını kaldırdı.

Komutumun onu hedef almadığını anlamış gibi, bacaklarının arasına uzanıp şişeyi aldı.

Bir yudum daha içti.

"Saygısızlık etmek istemem ama bu delikler epey kötü kanıyor," dedi Roan, sırtımdan süzüldüğünü hissettiğim kanı bir bezle silerken. "Onları sembollerle kapatmazsam ya da en azından dikmezsem, sen..."

"*Sishath, Ignos. Heith asha veh shiel zuisten juth-ah.*"

Raeve kaskatı kesildi; şömineden tomurcuklanan bir çiçeği anımsatan ateşli bir el uzanınca bakışlarını kaçırdı. Ignos açgözlü bir coşkuyla tıslıyordu.

Ziyafet çekmeye hazırdı.

"*Zist av shún...*"

Roan, bana doğru uzanan elden kaçmak için tam zamanında kenara sıçradı. Alevlerden ibaret beş parmak, yaralarımın üzerine bastırdı.

Her yaraya bir parmak.

Dişlerimi sıktım ve etimi dağlayan yanığa, yanık et kokusuna katlandım... İkisi de eskiden babamın kontrolü ele almamı emrederek beni kamçıladığı zamanların kâbustan farksız anılarıyla, beni dizlerimin üstüne çöktüren şeylerdi.

Tamamen iyileşince ve bütün yaralarım kapanınca Ignos'tan şömineye geri çekilmesini ve odadaki bütün sıcaklığı emerek bacadan yukarı süzülmesi rica ettim. O sırada iki kardeş, alkol dışında her şeyi geride bırakarak odadan çıkmışlardı.

Serinleyen ışık, Raeve'i kayırır gibiydi. Gözlerinin mücevher taneleri gibi parlamasına ve soylu yüz hatlarının sert gölgelerle vurgulanmasına neden oluyordu. Baş döndüren ve arkasında bir dizi kırık kalp bırakan türden bir güzellikti bu. Sanki farkında değilmiş gibi taşıdığı bir güzellik.

"Göz alıcısın," dedim.

Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Onun dışında hiç kıpırdamadı.

"Sana bunu yeterince söylemedim. Yüz safhadır her kün pişmanlık duyduğum bir şey."

Cevap vermedi.

Ön kapı tıkırdayarak kapandı ve Raeve'in buz gibi sessizliğine rağmen, içimde bir şey gevşeyerek paylaştığımız ortama yayılır gibi oldu. Onu göğsüme bastırarak karyolaya taşıma, gözlerimi kapama ve bu odanın içinde var olmayan her şeyi unutma isteği uyandıran bir histi.

Oysa Raeve, onu kollarımın arasına almama izin vermektense bir dizi cinayet işlemeye daha yakın görünüyordu.

İç geçirerek toprak kâseye uzandım ve onu yanımdaki boş taburenin üstüne kaldırıp bir bez parçasını suya batırdım. Göğsümü ve kollarımı sildikten sonra, bezi tekrar ıslatmak ve kiri sıkmak için kâseye eğildim.

Titrediğimi ancak Raeve iki yana açık duran dizlerimin arasına inip, aynı anda hem elimi tutup hem nefesimi kestiğinde fark ettim.

Ben boğazımı temizlerken Raeve parmaklarımı çözüp bezi elimden aldı. Islak bezi köprücük kemiğimin üstünden kaydırıp göğüs kemiğimin üstünde dolaştırdı. Gözleri iki buz parçası gibi soğuktu...

Hareketleri... şefkatliydi.

Bezi tenime her değdirişinin ardından tenim karıncalanıyordu.

"Beni daha önce hiç yıkamadın..." Onu hiç bu kadar yumuşak ve yavaş hareket ederken de görmemiştim. Yanıcı enerjisiyle ne büyük tezattı.

Gözlerinde bir şeyler titreşti.

Suya batırdığı bezi sağ göğsüme doğru kaldırdı. "Bizi hâlâ istiyor musun, Kaan?"

Sözcükleri yüzündeki ifade kadar sert olsa da cevabım sıcak ve hızlıydı.

"Her zaman."

Kirpiklerini kaldırdı, bakışlarımız çarpışırken eli duraksadı; kalbim bir hançerle delinmiş gibi hızla çarpmaya başladı. "Sen ve ben. Elluin değil. *Ben.*"

"Her zaman," diye tekrarladım, göğsümdeki havanın her zerresiyle.

Raeve gözlerini benimkilerden ayırdı ve bezi göğsüme sürtmeye devam etti. "O hâlde, bir noktayı netleştirmeliyim." Bezi tekrar suya batırdı, gözleri yaptığı işe odaklanmıştı. "Eğer ölürsen, sessizce kedere gömülmem."

Göğsümde, şimdi sol göğüs kasımın üstünde dolaşan ıslak bezin hemen altında bir sıkışma hissettim. "Ayışığı..."

"Yokluğunu, sırf en başından sana sahip olma ayrıcalığını yaşadığım için verilmiş bir bedel olarak öylece kabullenmeyeceğim gibi, senin sahip olduğun merhametli vakarı da sergilemem," dedi, kendinden emin bir tavırla. Bezi tekrar suya soktu ve parmak boğumlarını bembeyaz edecek bir güçle sıktı. "Ölümünün intikamını almak için dünyayı birbirine katarım, Kaan Vaegor."

Bencil bir yanım, ağzından çıkan sözcükler sonunda gerçek hissettirene kadar, bunu tekrar tekrar söylemesi için yalvarıyordu.

Odadaki bütün sıcaklık silindi; kollarımdaki tüyler, şimdi üstlerinde dolaşan beze rağmen diken diken oldu.

"Adım, intikamımın peşine düşen kuduz bir canavar gibi üstlerine çökmesini istemiyorlarsa, halkın anmaya bile cüret edemeyeceği bir lanete dönüşür," dedi, içimi ürperten vahşi bir tınıyla. "Senin aleyhine tek bir kötü söz mırıldanmaya cüret eden *kim* varsa, eti ziyafetim olur."

Bir elimle bileğini, diğeriyle çenesini tuttum ve gözlerini görebilmek için başını arkaya yatırdım. Kısmen büyümüş ve ışık benekleriyle bezenmiş gözbebeklerine bakarken kaşlarımı çattım. Ama gözleri bir anda kısıldı ve ışıltı noktacıkları onları gerçekten gördüğümden şüphe duyacağım bir hızla siliniverdi. "Sana söyledim, Ayışığı. İntikam, bütün ilahların arasında en yalnız olandır." Sesim yumuşadı ve alçaldı. "Bunu artık anlamışsındır diye düşünüyordum."

"Ben yavaş öğrenen biriyim," dedi Raeve, bir kaşımı kaldırdım. "Ayrıca bu, insanı aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için uydurulmuş bir masal. Mesela kendini *beni* sakatlamayı hedef alan, bir Yaratıcı susturan iğne yağmurunun önüne atman gibi."

Ah.

Onlarla kaç can aldığımı –kaç boyun kırdığımı ve kaç kelleyi vücudundan ayırdığımı– bilse, iyiliğim için bu kadar endişelenmeyeceğinden emin olduğum yaralı ellerime baktım. Doğrusu, iyileşemeyeceğim sadece iki yara vardı:

Şu anda ağırlığını gökyüzünde bir oraya bir buraya savuran öfkeli ejderhamı yitirmek.

Ya da *onu kaybetmek.*

Elini tutup kendime çekerken ve bileğinin iç kısmına bir öpücük kondururken nefesi titredi. Bir ninni yumuşaklığıyla "Saygısızlık etmek istemem ama..." dedim, gözlerinin içine bakarak. "Senin dünyayı döndürme şansın, beni hayatımı seninkinden üstün tutmaya ikna etme şansından daha yüksek."

Hiç şüphesiz, yakıcı sözcükler haykırmaya hazırlanarak dudaklarını araladı. Ama iğneleyici sözlerini istemiyordum. Hele ki şu anda.

Parmaklarını nazik hareketlerle bez parçasından ayırdım. Kaşları çatılsa da karşı koymadı. "Sen ne..."

"Yavaş öğrendiğini söylüyorsun ama ben öyle olmadığını biliyorum." Bezi suya batırdım, suyun fazlasını sıktım ve yanağındaki ince çizginin etrafında kurumuş kanı sildim. Tüm vücudu kaskatı kesildi.

Yutkundu; beni büyük bir dikkatle izlerken sonraki kelimeleri hırıltılı çıktı. "Aydınlat beni."

"Dhomm'a ilk geldiğinde, onu çok net bir şekilde duyabilmene rağmen, Bulder'ın dilini bilmiyordun." Bezi suya tekrar batırıp sıktım, sonra alnındaki ve burnundaki kurumu ve kan damlalarını silmeye koyuldum. "Ona öncelik vermek için çok fazla nedenin olmadığı için zamanını daha önce yaşadığın yerde daha faydalı kabul edilen diğer şarkılarda ustalaşmaya ayırmıştın." Çatık kaşlarının arasını silip açılmalarını sağladıktan sonra bezi tekrar yanağının üstünden kaydırdım. "Bu yüzden sana dersler verdim."

Bakışlarında bir ışık titreşti; bakışları beni aşıp arkamızdaki pencereye yöneldi. "Dersler..."

"Evet. Senin... bir rahatsızlığın vardı." *–Eter Taşı'nın neden olduğu bir rahatsızlık–* "Bu yüzden, seni yormayacak küçük ölçekli komutlar üstünde çalıştık."

Bezi boynunun narin hatlarından aşağı kaydırarak oradaki kirleri ve kan damlalarını temizledim. Hâlâ boş gözlerle arkama bakıyor olmasına rağmen, işimi kolaylaştırmak ister gibi başını yana yatırdı.

Ürkütüp kaçırmamak adına dikkat çekmeyi reddettiğim ihtişamlı bir zaferdi bu.

"Engellerine rağmen, benim öğrenmemin safhalar aldığı şeyi sen sadece birkaç künde öğrendin. Bulder senin ellerinde bir kil gibiydi."

Benim gibi.

Bezi suya tekrar batırıp diğer yanağa geçtim. "Kendine yakıştırdığından çok daha akıllısın. Bu tartışmanın hiçbir yere varmayacağını bilecek kadar akıllı olduğun kesin."

Darbeyi yumuşatmak için öne eğildim ve dudaklarımı usulca şakağına değdirdim. Gözlerini görecek kadar geri çekildiğimde göz kapaklarının titreşerek kapandığını fark ettim.

Sert kabuğu biraz da olsa yumuşamıştı.

Dudaklarımın kenarlarını yukarı çeken küçük gülümsemeyi bastıramayarak, boynunun yan tarafını silmek için saçlarını arkaya ittim.

"Yanılıyorsun."

İşte yine başlıyorduk. "Nasıl yani, Ayışığı?"

"Hızlı öğrendiğimi söylüyorsun ama öyle olsaydı, bunu yapıyor olmazdım." Elini boynuna götürüp pelerininin kopçasını çözdü, kumaşı omuzlarından attı ve köprücük kemiğine kadar ilikli ince, siyah gömleğini açığa çıkardı.

Kalbim durdu.

Hafif kumaş, kıvrımlarını sarmalıyordu. Altındaki memelerin sargısız ve desteksiz olduğu gün gibi aşikârdı.

Zaten oturuyor olmasaydım, çoktan dizlerimin üstüne düşmüştüm.

Bileğimi tutup bezi elimden aldı ve elimi beline yerleştirdi. Bu zayıf hâlimde bile bağışıklığımın olmadığı, yumuşacık bir

davetti. Güçlükle son nefeslerimi alıyor olsam bile bağışıklığım olmazdı.

"Neden öyle diyorsun?" dedim, gür kirpiklerinin gölgelendirdiği parlak, masmavi yıldızlara benzeyen gözlerine bakarak.

"Çünkü dokunuşun... beni *darmadağın* ediyor. Aklımı başıma toplamamı güçleştiriyor. Bunun fazlasıyla farkındayım." Elimi sağ memesini avuçlayacak şekilde yukarı kaydırdım. Meme uçları, kumaşın altından fırlamak için fırsat kollayan çakıl taşlarına dönüşmüştü. "Buna rağmen..."

Buna rağmen...

Bakışlarımı, ellerimin onu kavradığı yere indirdim, sonra tekrar yüzüne kaldırdım.

Gözlerindeki *meydan okumayı* gördüm.

"Beyaz bayraklarının tükendiğini söylediğini sanıyordum."

Üstdudağı seğirerek dişlerini açıkta bırakacak şekilde yukarı kalktı. "Beyaz bayrakların canı cehenneme."

"O zaman bana durmamı söyle," dedim, elimi yukarı kaydırıp sertleşmiş meme ucunu başparmağımla okşarken. Dudaklarından kanımı ısıtan, belli belirsiz bir inilti döküldü. Damarlarımdan lav akıyordu sanki.

Omurgası gerildi, vücudu beni devam etmeye sessizce davet eder gibiydi. Fazla sessizdi.

Yeterli değildi.

Meme ucunu başparmağımla işaret parmağımın arasında yuvarlarken, yüzüne düşen saçları arkaya ittim ve alnına üflercesine fısıldadım. "Senin için o kadar kötü olduğumu düşünüyorsan, *bana durmamı söyle.*"

Titreyerek bana iyice yaslandı. Nefesi gittikçe hızlanır gibiydi. Ama hâlâ fazla sessizdi.

Hâlâ yeterli değildi.

Kıpırdandım ve dudaklarımı sol elmacık kemiği boyunca gezdirdim. "Bana durmamı söyle, Ayışığı." Başını yana doğru ittim ve bir sonraki açıklamamı çenesine doğru fısıldadım. "Sessizliğini geri alabilirsin. Ben de seni uzaktan sevmeye geri döner, her kalp atışımı sana yaklaşmama izin vermeni dilemeye adarım..."

Yüzümü tuttu, parmaklarını sakallarımın arasına uzattı.

Ve beni bir çığın gücüyle öptü.

26. BÖLÜM

Raeve

Çıkardığı ses düpedüz hayvaniydi.

Kollarını sımsıkı sararak beni kendine çekti. Göğsünün her iniş kalkışını hissedebileceğim kadar yakındım. Kalbinin güçlü çarpışını, kalbimin her saniye biraz daha gerilmesine ve seğirmesine neden olan boğuk iniltilerini duyabileceğim kadar yakın.

İçimdeki ağırlık gevşemeye başladı ve yerini kaburgalarımın altında alev alev yanan bir sıcaklığa bıraktı. Ağızlarımızın her hareketi, beni korkunun öfkesinden biraz daha çözüyordu. Bu kün öleceğini düşünmenin yarattığı o panikten. Aldığından hep çok daha fazlasını veren bu güzel erkeği korumayı başaramayacağım düşüncesinden.

Ama buradaydı. Güvendeydi.

Hayattaydı.

Elini yüzümün yan tarafına indirdi ve aramıza gözlerime bakabileceği kadar bir mesafe koydu. Gözlerindeki o açlıktan kavrulmuş adanmışlık beni mahvediyordu. Çünkü o bakış... Sözlerinin gerçekliğinin bir hatırlatıcısıydı.

Hayatımı kendi hayatından üstün tuttuğunun ve söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şeyin onu aksine ikna etmeyeceğinin bir hatırlatıcısı. Yokluğunda dünyayı yerle bir etme tehdidim bile işe yaramazdı.

"Yaratıcılar aşkına, beni sinir ediyorsun."

"Çünkü beni *seviyorsun*," diye mırıldandı ve onaylamadığımı görünce dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti.

Ya da *reddetmediğimi.*

Bizi tekrar birbirimize yaklaştırdı. Ben parmaklarımı sakallarının arasına dolayıp sanki nefesim oymuş gibi onu öperken ağzımın içinde iniltisini hissettim. Dudaklarımız en son buluştuğundan beri aslında boğulduğumun acı verici bir şekilde

farkında varıyordum. Kendimi onun güçlü kokusundan, kaba ellerinin tenimde dolaşmasının, yumuşak tenimi yoğurmasının verdiği histen mahrum bırakmıştım. Hâlâ gerçek miyim diye kontrol eder gibiydi.

Uyluklarımın arkasını nabzımı altüst eden bir özgüvenle kavrayarak bacaklarımı araladı ve beni yerden kaldırdı. Vücutlarımız birbirine yapışık bir hâlde karyolaya yürüdü ve dizlerim kucağının iki yanına yaslanacak şekilde oturdu.

Ve onu hissettim... *tam orada.* Taş gibi sertliğini savunmasız bacak aramda hissetmek, bağ dokularıma bir ağacın ılık kökleri gibi yayılan sıcaklığı tutuşturmak için yeterliydi.

Aşağı doğru süzülerek ilerliyordu.

Kalçalarımı kıpırdattım ve bu hissi doyurmak şöyle dursun, büsbütün erimiş bir ateşe dönüştüren derin salınımlarla vücutlarımızın birbirine sürtünmesini sağladım. Mememi avuçlayıp taşlaşmış ucunu okşayarak bütün sinir uçlarımı hazza boğması, yangını büsbütün körükledi.

İnleyerek başımı arkaya atınca göğsüm öne itildi.

Daha fazlası için sessiz bir yakarış gibi.

Başını öne eğerek köprücük kemiğimi ve memelerimin kavisini öpücüklere boğdu. Sıcak nefesinin, tenimi kaplayan ince kumaşın üstünde dolaştığını hissettim.

Istırap verici bir tahrik gibi.

"Bu kahrolası gömlek," diyerek gömleği yırtarcasına açtım, düğmeler kopunca memelerim özgürlüğünü ilan etti. Onu kaldığı yerden devam etmesi için kendime çektim.

Boğuk bir inilti çıkararak meme ucumu ağzının içine aldı. Dilinin her hareketi, düşüncelerimi sanrıların karıştığı bir çalkantıya akıtıyordu.

"O kahrolası kayıkta çanlara doğru kürek çekmeni izlemek, beni neredeyse paramparça edecekti," dedim, sözcükler dudaklarımdan kontrolsüzce –ham ve olduğu gibi– dökülüvermişti. "Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanarak öpücüklerini boynumdan yukarıya, kulağımın arkasına kaydırdı. "Biliyorum, Ayışığı."

Bu bir vaat değildi.

Ya da apaçık bir itiraz.

Sadece darbemin etkisini azaltmak için mırıldanan ve içimin ihtiyaçla dolup taşmasına neden olan yumuşacık bir anlayıştı.

Kaslarım gerildi, tendonlarımın kasıldığını hissettim. Onu tenimin altında patlayan bütün korku ve öfkeyle öperken bacaklarımın arasındaki o nokta artık yıkıcı bir sızıyla zonkluyordu. Söndürülmezse dünyayı kül edecek bir alev gibi.

Elimi pantolonumun bağcıklarını sökmek için aramıza uzatırken "Ve o kahrolası büyü," diye hırladım. Elini yakaladım ve aşağıya, iç çamaşırımın içine daha kolay uzanabileceği mesafeye indirdim.

Cevap olarak koyverdiği inilti, bir periden çok bir hayvana yakışacak türdendi.

"O *kahrolası* büyü," diye tekrarlayarak parmaklarını o sinir düğümünün üstünde dolaştırdı ve beni araladı.

İyice.

Parmağı orada dolaşırken benimle o kadar ıslanmıştı ki dokunuşlarından birinin beni uçurumdan aşağı itmesi an meselesiydi. Karnımın alt kısmındaki bütün bağlar, neredeyse kopacak kadar gerilmişti.

"Hazır konu açılmışken," dedim, ellerimi saçlarının arasına uzatıp kalçalarımı daha derine uzanmasını kolaylaştıracak şekilde kaldırırken. "Sen Hisar'dan dışarı sürüklenirken bir Üçlü Konsey üyesiyle kapıştığımı bilmelisin. Ve ne yazık ki ciğerlerini toza dönüştürecek kadar zamanım olmadı."

Kıl payı.

İç geçirdi.

Çılgınca istediğim gibi içimi doldurmak yerine, parmaklarını ıslak ve zonklayan girişimde durdurarak beni çaresiz bir bekleyişin insafsızlığına itti. "İkimizin yüzlerini aranıyor posterlerine koyacaklar..."

"Ve bu onların sonu olacak."

Bir hırıltı çıkardı ve boştaki elini saçlarımın arasına daldırıp başımı yüzüm tavana bakacak şekilde arkaya yatırdı. Açığa çıkan boynuma öpücükler yağdırmaya başladı.

Yıkıcı bir kombinasyondu, bir yandan zonklayan sinirlerimde fırtınalar koparırken bir yandan da beni haz verici bir düğümün içinde tutuyordu. Ta ki patlamak için çırpınan, hapsolmuş bir gerilim yığınına dönüşene dek.

"Sen bile hepsini boğamazsın," diye mırıldandı, nefesi tenimi okşuyordu.

İzle ve gör.

Ağzımı açıp boynuna dayama ve ona ne kadar yırtıcı olabileceğimi gösterme arzusuyla yanıp tutuşarak saçlarımı elinden kurtarmaya yeltenirken parmaklarını içime itti ve ilkel öfkemi tek bir dokunuşla yerle bir etti.

Hissettiğim rahatlamayla kıvranırken gırtlağımda boğuk bir inilti yükseldi. Parmaklarını yavaş, yumuşak hareketlerle içime itip geri çekerken, bana onu öpme özgürlüğünü vererek sonunda saçlarımı bıraktı.

Ona *hayranlıkla bakma özgürlüğünü* vererek...

"Onlar ve varlığını tehdit edebilecek diğer herkes için çok büyük bir talihsizlik ama..." Dudaklarına doğru soludum ve kalçalarımı onun aheste dokunuşlarının ritmine uydurdum. "Hiçbir şey beni... hafife alınmak kadar kışkırtamaz."

"Öyle mi?"

Evet.

"Senin... ya da Yanık'ın peşine düşerlerse... canlarına okurum."

"Ah, Ayışığı, bundan hiç şüphem yok."

İtirafım, onu benim Boltanik Ovaları'nda Rygun'ın ağzında bir yolculuğa çıkmaktan duyacağım kadar heyecanlandırmış görünüyordu.

Yüzde sıfır.

"Bu kadar ıslak ve şişmiş biri için fazla gevezesin," diye homurdanarak parmaklarını dışarı çekti ve beni usul usul okşamaya başladı. Sözcükleri yanaklarımın alev almasına neden oldu. "Belki de daha fazla çaba harcamalıyım, ne dersin?"

"Kendini... boşuna zorlama..."

Beni de kaldırarak doğruldu.

Bacaklarım beline sadece bir saniye sarılı kaldıktan sonra, beni kürklerin üstüne yatırıp bacaklarımı iki yana açtı. Bir elini başımın yanındaki karyolaya yaslayarak, Yaratıcıların kutsadığı heybetli bir cüsse gibi üstüme eğildi. Beni kıvranan, inleyen ve kafası çalışmayan bir et parçasına dönüştürürken kaslarının şiştiğini görebiliyordum.

Görüntüsü, kokusu, parmaklarının içimde yarattığı his... Hepsi beni eritmek ve yoldan çıkarmak için yeterliydi. Bunun

doğru olduğundan öylesine emindim ki. İkimizin birbirimiz için yaratıldığından...

Bir bütünün iki parçası gibi.

Bu düşünce, içimde güçlükle ayakta duran bir nehrin duvarlarını yıktı ve bacak aram beni sarsan vahşi bir zonklamayla kasıldı. Kendimi kaybederken, tırnaklarımı vücuduma geçirerek ona tutundum. Beni milyonlarca yumuşak parçaya ayırmakla tehdit eden, ruhumu paramparça eden bir zirveden aşağı yuvarlandım.

Haz bütün vücuduma yayılırken Kaan beni açgözlü bir adanmışlıkla öperek iniltilerimi âdeta içiyor ve parmaklarının son dokunuşuyla beni orgazmın sınırına taşıyordu.

Vücudum erimiş tereyağına dönerken dudaklarında hâlinden hoşnut, yırtıcı bir gülümseme belirdi.

Geri çekildi ve bacaklarımın arasında doğrularak dizlerinin üstüne yükseldi. Haşin ve sert bir güzellik timsali olarak karşımda dururken gözleriyle içimi taptaze, yakıcı bir ateşle doldurdu.

"Umarım işinizin bittiğini düşünmüyorsunuzdur, Majesteleri."

Çünkü bu kün az kalsın ölümünü izliyordum. Birden fazla kez. Ve içimde olmana, nefes almaktan daha çok ihtiyacım var.

Sözcükleri yüksek sesle söylemedim ama çıkardığı boğuk iniltiden, gözlerimi okuduğu anlamını çıkardım.

Burnumun ucunu... çenemi... boynumun karıncalanan yan tarafını öpmek için eğildi. "Bittiği zaman haberin olur, Ayışığı." Tenimde seken sözcükler içimi ürpertti. "İliklerinde hissedersin."

Vücudum, doymak bilmeyen bir varlık gibi seğirdi.

Sızlıyordu.

Yırtık gömleğimi belime kadar çekti. Kalça kemiğime beni iliklerime kadar ürperten bir öpücük kondurdu ve aynı ilgiyi kalçamla uyluğumun arasına da gösterebilmek için iç çamaşırımı aşağı kaydırdı. Sol uyluğumdaki kının tokasını açtı ve bir saniye sonra bıçakların kürklerin arasına düşme sesini duydum.

Bütün vücudum beklentiyle titriyordu.

Diğer kını çözmeye çalışırken bacağımı kaldırıp ona yasladım. Kahrolası pantolondan kurtulabilmem için botlarımın bağcıklarını çözmesine dair sessiz bir ricaydı bu.

Taşların yuvarlanmasını anımsatan bir sesle güldü. "Sende kuluçkaya yatmış bir ejderhanın sabrı var."

İkinci kını da kenara attım. "Hiç alakası yok," diye homurdandım. Botlarımın çapraz bağcıklarını çözerken parmakları o kadar yavaş hareket ediyordu ki içimden bir bıçak alıp bağcıkları kesmek geçti. Ama iyi botlardı.

Rahat botlar.

Parmaklarımı saçlarımın arasından kaydırıp tutamları çekiştirdim, bacak aram yalnızlıktan zonkluyordu. Sabırsız bir inilti koyvererek başımı çevirdim ve vitraylı pencere camının arkasında girdap gibi dönen kar tanelerine baktım.

Bir bağcık daha çözülürken gözlerim mavi bir cam parçasına kaydı. O hışırtılı ses, içimde bir şeyleri gevşetiyordu. Beni rahatsız eden bir dejavu hissine kapıldım.

Yanlış gelen.

Bir anda, gözlerimi o mavi cam parçasından ayıramadığımı fark ettim. Ötesinde dönerek yağan kara bakarken, paramparça kalbimin tamamıyla güvendiğim ve saygı duyduğum erkeğin altında olmadığımdan emindim. Soğuk ve karanlık bir yerdeydim. Siyah duvarların arasında, pencere camının hemen ötesinde, incileri andıran yıldızlarla bezeli bir göğün göründüğü bir yerde.

Tanıdık bir yerde...

Bir ip daha çekildi ve ben...

Ben...

Dışarıdaki korkuluğa düşen kar tanelerini sayarak,
dikkatimi tören botlarımın bağlarını çözen erkekten
uzaklaştırmaya çalışıyordum ama hiçbir şey pis sırıtışının
yakıcılığını tenimden silmeye yetmiyordu. Gevşettiği
her düğümde, dişlerimi dudaklarıma biraz daha
bastırıyordum.
Keşke o bağcıkları çözen eller onun elleri olsaydı.
Kaan'ın elleri.
Ama böyle olmak zorundaydı. Küçük olmalıydım. Sessiz.
Zihnimi boş tutmalıydım.
Altımda serili kürkleri yumruklarımla sıktım.

Derimi kemiklerimden kazımamı engellemek için yapabileceğim tek şey buydu. Kendimi sızlayan kalbimi yumruğumla ezmemek için göğsümde bir delik açmaktan alıkoymamın tek yolu buydu.

Yanlıştı.

Çok yanlış.

YANLIŞ—

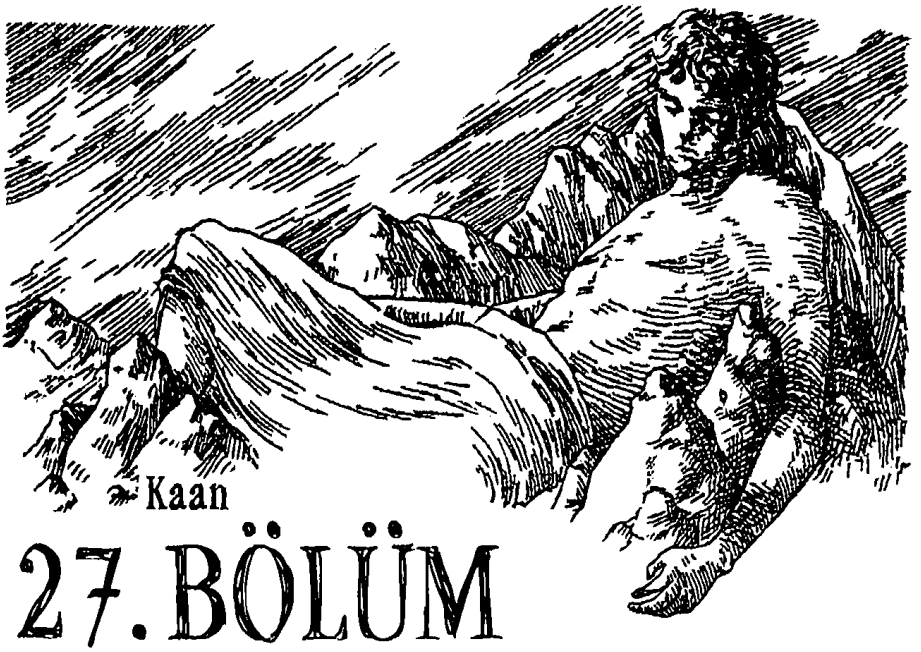

27. BÖLÜM

Bıçağının serinliğini ve sağlamlığını gırtlağımda hissediyordum.

Saplanmaya hazırdı.

Tek bir yanlış hareketimde ölecektim. Bundan emindim.

Kürklerin arasında, topuklarımın üstünde otururken ellerimi iki yanımda tuttum ve Raeve'in büyümüş gözbebeklerinde herhangi bir tanıma ifadesi göremeden baktım. Birkaç kün içinde ikinci kez üstüme atılıyor ve etime bir bıçak dayıyordu. Ama bu seferki farklıydı.

Savunmacı beden dili... Aramızdaki uçurum... Bacağını arkaya uzatıp botunun içinden bıçağını çekmeden ve dudaklarında bir hırıltıyla üstüme atılmadan hemen önce gözlerine yerleşen boş teslimiyet...

Beni bir başkası sanıyor.

"Ayışığı. Benim."

Bakışları titreşti.

Yavaşça elimi kaldırıp onunkinin üstüne koydum. İrkildi; yüz hatlarımı telaşlı fırça darbeleri gibi tarıyordu.

"Benim, Kaan."

Yüzündeki sertlik eriyerek dağıldı. Hızlı, titrek bir nefes aldı ve elinde tuttuğu bıçağa gözleri korkudan büyüyerek baktı.

Yüzündeki bütün renk çekildi.

Hızla geri çekildi ve bıçağı ateşten yapılmış gibi fırlattı. Bıçak yerde sekerek uzaklaşırken neredeyse unutulmuştu bile. Raeve kırpmadığı gözlerini bana dikmişti. Nefes bile almıyordu.

Elimi uzattım.

Üstümden sıçrayarak kalktı ve doğruca banyoya girip gözden kayboldu. Kapıyı açık bırakmıştı.

Benim için yeterli bir davetti.

Musluğun gıcırtısının ardından odayı akan suyun sesi doldururken karyoladan usulca kalktım. Onu irkiltip zamansız ölümüme sebep olmamak için özellikle gürültülü adımlar atarak kapıya doğru yürüdüm.

Omzumu kapı çerçevesine yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ellerini kenarlarına dayadığı taş kurnanın üstüne eğilmişti. Yüzünün iki yanına dökülen dağınık saçları, yüz hatlarını görmemi engelliyordu.

Sessizlik sürdü. O, konuşmaya hazır hissedene kadar memnuniyetle katlanacağım bir şeydi ama Raeve tırnaklarının kenarlarındaki zaten harap durumda olan etleri kurcalamaya başladı.

"Raeve..."

"Dhomm'dayken Elluin'in *başka* birine bağlı olduğunu söylemiştin. Doğru mu?"

Kalbim durdu; sanki kelimeler havada bir gülle savrulup göğsüme çarpmıştı.

Tyroth'u mu hatırlamıştı yoksa? Bu, gözlerimin içine bakıp bir zamanlar o tarlakuşunun üstüne karaladığı sözcükleri söyleyeceği an mıydı? Kalbimde zaten bildiğim şeyi... Onun için asla yeterince iyi ya da yeterince güçlü olmayacağımı...

Yeterince.

"Doğru."

Sessizliği o kadar uzun sürdü ki sanki bir işkence masasına yatırılmışım ve uzuvlarım sınırlarını zorlayacak şekilde çekiliyormuş gibi hissetmeye başladım. Nabzımın hızı başımı döndürüyordu.

"Ayışığı, konuş benimle. *Lütfen.*"

Saçlarını kulaklarının arkasına itti, avuçlarına biraz su alıp suratına çarptı. Hafifçe doğrulurken suyun fazlalığı burnunun ucundan damlıyordu. Su onu güçlendirmiş gibi, kurnanın üstündeki oymalı aynadan bana baktı. Buz gibi bakan göz kürelerinin dondurucu etkisi karşısında, göz göze geldiğimize sevinmek güçtü.

O gözlerde o kadar çok acı vardı ki.

"O hâlâ seni seviyordu, Kaan." Sesi titredi. Sanki göğsüme saplanan, kalbimi delen ve onu göğüs kafesimden çekip koparan

bir kancaya takılmıştı. "Bilmelisin," dedi, dudakları titreyerek. "Kalbinin her zerresiyle, *seni seviyordu.*"

Başımı öne eğip gözlerimi kaparken sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. Daha önce hiçbir söz, bağrımı böyle yarıp geçmemişti.

İçimi kurutana kadar kanatmamıştı.

Nabzımı sakinleştirmek ve kendimi toplayıp Raeve'in itirafını hak edecek şekle sokmak için bir an duraksadım. Zeminin ayaklarımın altında ufalandığı hissi geçince nihayet boğazımı temizledim ve aynadaki yansımasına baktım. "Sen... Hatırlıyor musun?"

Kaşlarının arasında incecik bir çizgi belirdi ve yüzünü kurnada dönen suya çevirdi. "Pek değil. Geçici bir andı. Her şeyden çok bir his."

Yalan dilinden kolayca dökülüverdi ama vücudunun kasılması, omuzlarının çökmesi ve çenesini biraz daha öne eğmesi beyanını yalanlar gibiydi. Sözcükleri bir kaşık tatlı şurup uzatır gibi telaffuz etmeden önce göz temasımızı koparması da.

Yalanına içerlemedim. Yavaş adımlarla ilerleyerek tam arkasında durdum ve uzanıp musluğu kapattım. Sonra elini tuttum.

Elini çektim ama kıpırdamadı.

Bir kez daha çektim.

Bu kez geldi, benimle birlikte karyolaya yürüdü ve sırtı pencereye dönük şekilde yan yattı. Karı ne kadar sevdiği düşünülürse, tuhaf bulduğum bir şeydi bu.

Çizmelerini çıkarıp yanına koydum. Onu, aldığı her nefesi takip edebileceğim şekilde göğsüme yaslayıp kollarımla ve vücudumla sımsıkı sarıldım. Kendini bırakıp bacaklarını benimkilerin arasına soksa da odaya ağır bir sessizlik hâkimdi.

"Konuşmak ister—"

"Geçti bile," dedi, monoton bir sesle. Kabukları soyulmuş bir ağaç gibi.

Geçti.

Bu söz, pençelerini etime geçirdi.

Bir kez daha gözlerimi kapadım ve başının üstünü öpmeden önce kendimi toparlamak için duraksadım. Kendisini bulup çıkarmaya çabalar gibi görünürken, ona geçmişiyle ilgili gerçekleri söylemenin gereksiz olduğunu düşündüm. Belki de

hazmedilmesi güç gerçekleri tek tek çıkarması, boğulmaması için daha iyiydi.

Konuşmak yerine ona hiç sarılmadığım kadar sıkı sarıldım. Kar taneleri pencere camını döverken ve odadaki soğuk gölgeler üstümüze kapanır gibi biraz öncekinden daha karanlık bir hâl alırken ona "Sessiz Güneşin Şarkısı"nı söyledim.

Ya da belki de odanın kararmasının gölgelerle hiçbir ilgisi yoktu, belki de nedeni *onun beni hâlâ sevdiğini* söylemesiydi. Dairemde oradan oraya çırpınmaya terk ettiği tarlakuşunun dile getirmeyi başaramadığı şeyi.

Beni. Seviyordu. Ama yine de Gölge'ye dönmüştü.

Ağabeyime bağlıydı.

Evlilik bağıyla.

Bu bilmecenin tek bir cevabı vardı; az önce bana yalan söylemeden evvel gözlerini kaçırmasından, gün yüzüne çıkardığı her neyse onu daha hazmedilebilir bulduğu bir şeye dönüştürmesinden belliydi.

Elluin'in tarlakuşu, çok kolay inandığım bir yalandı. Belli ki ikimizin de kalbini kırmaktan çok daha kötü bulduğu bir şeyden beni korumayı amaçlıyordu. Kötünün iyisi.

Peki neydi o?

Zihnimi kurcalayan o düşünce içimde düğümlenirken, yorgunluğum Roan'ın bana çiğnettiği jitung yemişinin enerjisini nihayet alt etti ve beni derin bir uykuya çekti.

28. BÖLÜM

Kyzari

Paslı metal çanağım parmaklarımın arasından kayınca içindeki gri et parçaları ve küflü ekmek parçaları iki yanından dışarı döküldü. Nihayet tangırdayarak durduğunda içinde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Hücremin köşesine büzülmüş hâlde, kocaman bir gülümseme takındım. Samimi olmaya fersah fersah uzak bir gülümsemeydi.

"Teşekkürler," diye seslendim, beni oraya hapseden parmaklıkların ötesindeki karanlık tünelde hızla uzaklaşan maskeli adamın arkasından.

Nezaket önemlidir. Özellikle muhafızları etkilemek, oradan kurtulmak için tek umudum olabilecekken.

O pisliği, tüketmek zorunda kaldığım o berbat yemekler yüzünden, kanı kaynayarak bütün deliklerinden dışarı akana kadar lanetlemek istememin bir önemi yoktu. Yeter ki neşeli küçük *teşekkürüm* bana bir duraksama, bir bakış, hatta bana bakarak alınan bir nefes kazandırsın. Şans şanstı.

Uzaklaşmasını hücremin, bitişikteki hücrenin, onun bitişiğindeki hücrenin parmaklıklarından izledim ve nihayet gözden kaybolunca bütün umudum tükendi.

Lanet olsun.

Birden elliye kadar saymaya başladım. Şimdi tek beklentim, gittiğinden emin olmaktı. Emin olunca, omuzlarımın etrafına sardığım eski battaniyeyi kaldırdım ve bağdaş kurduğum bacaklarımın arasındaki küçük girintide yan duran küçük tarlakuşunu açığa çıkardım.

"Bir dahaki sefere yine deneyeceğim," diye fısıldadım. "Ama geldiğini duyduğun zaman daha hızlı saklanmalısın. Az kalsın seni görecekti. Bu kez kıl payı kurtulduk."

Pekâlâ... sonuçta görmedi, yani... der gibi kuyruğunu titretti.

İç geçirerek onu avucumun içine aldım ve gagası burnumu neredeyse öpecek kadar yüzüme yaklaştırdım. "Herhangi bir tehlike olursa, son hızla uçup gitmeni istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Kıpırdamadı. Başka koşullarda beni etkileyecek sessiz bir protestoydu bu. Ama burada onun *iyiliğinden* bahsediyorduk.

"Ciddiyim."

Tek bir uzvu bile seğirmedi.

"Bu kadar inatçılık senin için hiç iyi değil."

Gerçekten.

Onu yüzüme biraz daha yaklaştırdım; yırtığını, lekelerini ve gagasındaki kırışıklıkları incelerken kaşlarımı çattım. "Yoksa bu harap ve kana bulanmış hâlinin nedeni bu mu? İnatçılığın yüzünden mi?"

Kanatlarını oynattı.

En azından kendine karşı dürüsttü.

Hareketi bu kez biraz daha savruk bir şekilde tekrarladı. Kendine karşı dürüst filan olmadığını, sadece oyun oynamak istediğini anladım.

"Tamam, tamam. Ama sadece kibarca sorduğun için," diye mırıldanarak onu yukarı kaldırdım ve duraksadım. "Aslında, önce sana doğru dürüst bir isim lazım." Onu tekrar yüzüme yaklaştırdım. "Sana sürekli küçük tarlakuşu diyemem. Sen küçük bir tarlakuşundan daha fazlasısın. Sen..."

Sonraki sözcük boğazımın gerisinde takılı kaldı.

Boğazımı temizledim ve avucumda yan yatan tarlakuşuna baktım.

"Özelsin."

Bir süre hareket etmeyince acaba tepki verecek mi diye bekledim. Ama sonra kanatlarını bir kez çırparak döndü ve katlı karnının iç kısmında kalan harfleri açığa çıkardı.

tiya

"Adın bu mu?" dedim, elimi tarlakuşunun yüzü bana bakacak şekilde çevirerek. "Sana *Tiya* dememi mi istiyorsun?"

Kanatlarını sadece bir kez çırpınca, başını sallar gibi yukarı aşağı sallanmasına neden oldu.

Boğazımdaki yumru o kadar büyüdü ki bu kez yutkunarak kurtulmak zor oldu. "Öyle olsun." Boğazımı temizledim ve onu tekrar havaya kaldırdım. "Hazır mısın, Tiya?"

Bir kıpırdanma daha.

Ciğerlerimi doldurdum ve öyle bir güçle üfledim ki elimden havalanıp havada taklalar attı. Sonunda kanatlarını çırparak kendini düzeltti ve içimi sızlatan daireler çizmeye başladı.

"Öyle tatlı bir şeysin ki," diye mırıldandım, çoğu taş zeminden biraz daha koyu renk kömürle tavana çizilmiş ayların arasında dans etmesini izledim.

Ama onları görebiliyordum. Çok eski zamanlardan kalma ejderha takımyıldızlarını seçebiliyordum.

Tiya, Slátra'nın çizimine çarpınca göğsümdeki kaslar öyle bir sıkıştı ki bir an içe doğru patlayacağımı sandım.

Gözlerimi kapatıp elimi alnıma götürdüm ve Eter Taşı'na dokundum. "*Hov ahka nuielijuak. Hov at haquil. Nuieljuakui taf maruli.*"

Seni seviyorum. Buradayım. Yalnız değilsin.

"*Fuirten looik-whíle hov.*"

Sağ kurtulacağım.

Yere saçılan yiyeceklere bakarken midem acıyla kasıldı.

Sanırım kahretsin ki zamanı geldi.

"Ah, şuna bir baksana!" Bu kün küf lekeleri biraz daha büyümüş gibi görünen yemeğimi incelemek için ayaklarımı sürüyerek ilerledim. "Fırından taze çıkmış bir *ziyafet!* Nereden başlasam?" Muhtemelen yeterince hızlı fırlatılsa birini yaralaması işten olmayan ekmek parçasına uzandım. "Luith somunu demek. Hem de..." Ekmeği ortadan ikiye açarak iç kısmındaki küfü açığa çıkardım. "...içinde nui meyveleri var! Ne büyük bir ikram. Yan tarafındaki şeker kaplamalı kızarmış canit köklerine ne demeli?" *Neredeyse* tanınmayacak kadar haşlanmış bir parmağa benzeyen çubuğu yerden alıp salladım. "En sevdiğim."

Her zamanki gibi ben bu "kokuşmuş bir şey yemek üzere olmadığıma kandırma" oyununu oynarken Tiya beni yok sayıyordu. Onu suçlayamazdım. Bir başkasının kendini küçük düşürmesini izlemek daha zordu.

Kendimi yemeği yemeye ikna etmeye çalışarak yerdeki bir et parçasına uzandım.

Gri etin arasından fırlamış kemik parçasını görünce duraksadım.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ama sesi bastırmak için elimi ağzıma kapatmakta gecikmedim.

Yemeği bana atan herife daha coşkulu teşekkür etmeliydim.

Parçayı yerden aldım ve kendimi dişimle kopardığım et parçasını çiğneyip midem bulanarak yutmaya zorladım. Babam böyle bir şeyi, hem de yırtıcı bir hayvana yakışacak hareketlerle yediğimi görse, utançtan yerin dibine geçerdi.

Eskiden olsa, bu düşünce beni titretirdi ama şimdi? Beni mideme inen bir yumruk gibi tetikliyordu.

Babam aşırı kontrolcü yapısını ortaya koyup nerede olduğumu bir şekilde çözer ve beni kurtarmak için bir ordu gönderirse, beni bu şekilde görmesi düşüncesinden buruk bir tatmin duyuyordum.

Pasaklı. Bir hayvan gibi. Prenseslikten kat kat uzakta.

Vaegor adına sürülmüş vahşi bir leke.

Kemiğin üstündeki son et kalıntılarını da dişlerimle koparırken Tiya bir taç şekli çizer gibi başımın etrafında dönüyordu. "Bu şey bizi buradan çıkaracak, Tiya," dedim, elimdeki hazineyi –başparmağımdan biraz uzun olan ve ortasında ilikle dolu bir delik olan kemiği– göstererek.

Mükemmel.

Kemiği dudaklarımın arasına yerleştirdim ve içindekileri emerken bir yandan da yerdeki samanları karıştırarak aralarında bir şey aramaya başladım.

İşte oradaydı.

Parmağımı bir süre önce üstüne basıp ayağımı kestiğim ince taş parçasının üstünde dolaştırdım ve kemiği taşın üstüne paralel şekilde yerleştirdim.

Tiya dalışa geçti ve tam ben prangalı bacağımı öne uzatırken sırtüstü dönerek yere karnı yukarı bakacak şekilde kondu. "Söz veriyorum, seni birazdan okuyacağım," diye mırıldandım; ayağımı, pranga tam kemik parçasının üstünde kalacak şekilde kaldırdım. Sonra yere indirdim.

Hızla.

Tiya var oluşunun en büyük korkusunu yaşamış gibi telaşla kanat çırpıyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, konfor arar gibi boynuma sürtününce.

Onu kendime yaklaştırırken duraksayıp ayak sesi var mı diye kulak kesildim. Birinin duyduğuna ve kontrol etmeye geldiğine dair herhangi bir işaret...

Hiç ses yoktu.

Sonra Tiya'yı saldım, kendimi sakinleştirmek için bir nefes daha alıp prangayı kaldırdım. Kemiğin tam ortadan ayrıldığını görünce rahat bir nefes aldım.

İki yarım. Uzun.

Kusursuz.

Parçaları aldım ve yukarı kaldırdım... *Gülümsedim.*

Şimdi yapmam gereken, onları yanlarından ve uçlarından törpüleyip kapının ve prangamın kilitlerinde dönecek şekle getirmekti. Böylece bu sefalet yuvasından kurtulmanın yolunu bulmuş olacaktım.

Şiltemi kaldırdım ve kemik parçalarından birini altıma soktuktan sonra diğerini telaşsız ve yumuşak hareketlerle yere sürtmeye başladım. Bu sırada Tiya da oyuncu bir tavırla etrafımda kanat çırpıyordu.

Heyecanla.

Tekrar tekrar "*Fuirtn look-whíle ou,*" diye mırıldandım.

Sağ kurtulacağız.

29. BÖLÜM

Raeve

İliklerime kadar işleyen yorgunluğa rağmen, uyku benimle âdeta güreşiyor, beni dalmanın kıyısına kadar getirdikten sonra tekrar geri itiyordu. Tekrar tekrar.

Kabahati sessizliğe, kokulara ve yeni ortama yükledim. Oysa derinlerde bir yerde, bir daha hiç görmek istemediğim bir taşı boğmak için kullandıktan sonra bir kenara attığım yapış yapış hatıra kalıntısı yüzünden olduğunu biliyordum.

Bir daha asla görmek istemediğim...

Buna rağmen, zihnimde dışarıdaki bulutları andıran fırtınalar kopmasına engel olamıyordum...

Elluin'in, Kaan'dan kendi rızası dışında koparıldığına artık emindim. Bilgi eksikliğine ya da zorlamaya dayalı bir karar alarak anılarındaki o adama bağlanmayı kabul etmişti.

Rüşvet miydi, belki de? Gerçi yaptığı şeyi yapmasına yetecek, kalbi her şeyiyle Kaan'a aitken bir başkasıyla *gerdeğe girecek* kadar ileri gitmesine neden olacak kadar önemli bir şeyi hayal etmek güçtü.

Kaan'ın başı göğsümün altında inip kalkıyor, kalbi bana çok büyük bir huzur veren ağır –pürüzsüz ve rahatlatıcı– bir ritimle çarpıyordu.

Yaşıyordu.

Bu sesi asla aşamayacaktım. Hem çok taze... hem de *kadim* gelen bir kavram. Buzdan gölümün derinlerine gömülmüş taşlara demirlemişti.

İyi olanları ayıklayıp özümseyebilseydim, yapardım. Ama yaptığım şeyi gördükten –Elluin'in ağzını dolduran ve kendini umutsuzca hapsedilmiş hissetmesine neden olan o boğucu sessizliği hissettikten– sonra, hakikati hazmedecek mideye sahip olacağımdan hiç emin değildim. Olanları zamanın dokusunu yırtıp ona karşı koyması için avaz avaz bağırma isteğiyle dolmadan izleyebileceğimden de.

Kaan için, tıpkı onun sevdiği her şey için savaştığı gibi *savaşma* isteğiyle dolmadan.

Göğsünün üstünde duran elimi açtım. Öylesine güçlü ve sağlamdı ki. Sarsılmazdı.

Sözlerimi nasıl da yumuşaklıkla karşılamıştı... Benim yüzleşmekten korktuğum hakikati fazlasıyla hak etmesine rağmen, hüsranla bana saldırmamış ya da daha derine inmemi ve anının geri kalanını keşfetmemi önermemişti bile.

Bir kez daha kendine hiçbir şey saklamadan her şeyi bana vermişti.

Bu adam için hiçbir zaman yeterine iyi olamam ama elimden geleni yapacağım. Yaratıcılar aşkına, çabalayacağım.

Uzaktan gelen belli belirsiz bir çığlıkla irkildim.

İçimde bir şey midemi ağzıma getirecek bir hızla yer değiştirirken sırtımda bir ürperti hissettim. Dinlemek için kulak kesildim ama Kaan'ın kalbinin güçlü sesi *–küt küt–* ve derin ve düzenli nefesi dışında hiçbir şey duyamadım.

Belki de bana öyle gelmişti.

Gözlerimi kapayıp zihnimi boşaltmaya –uyumaya– çalıştım ama bir şey beni dürtmeye devam ediyordu. Hava durumundaki bir değişikliği hissetmek ama kendi gözlerimle görmeye ihtiyaç duymak –bulutların kabardığını izlemek, havanın tadını duymak ve ilk kar tanelerinin yüzüme savrulduğunu hissetmek– gibiydi.

Oysa dışarıda zaten fırtına olduğu için bu olamazdı.

Merakıma yenik düştüm.

Uzun ve derin uyuması için Yaratıcılara dua ederek Kaan'ın göz kapaklarını tek tek öptüm. Yavaş ve dikkatli hareketlerle karyoladan kayarak indim, pantolonumun bağcıklarını bağladım ve harap durumdaki gömleğimden geri kalanları çıkarıp Kaan'ınkini sırtıma geçirdim. Etek uçlarını pantolonumun içine sokarken kan lekelerini ve delikleri yok saymaya çalışarak kınımı belime bağladıktan sonra pelerinimi ve çizmelerimi giydim.

Bir kuş tüyü sessizliği ve hafifliğiyle merdiveni indim ve ön kapıdan insanın tenini ısıran soğuğa çıktım. Ayak değmemiş yumuşak bir kar tabakasıyla kaplı avluda ayak izlerimi bırakarak ilerlerken başlığımı başıma çektim.

Gökyüzüne baktım. Kirpiklerimde birikmeye başlayan kar tanelerine karşı gözlerimi kıstım ve bir anormallik arayarak gri bulutlara baktım. Gerçi o soğuk havada, birbirine karışan beyaz ve gri tipide bir şey görmek kolay değildi.

Kapıya yöneldim ve ifadesiz suratlı muhafızların açmasını bekledikten sonra renkli binaların ve karla yüklü ağaçların arasından kıvrılan yolda yürümeye başladım.

Köy uykuda olduğu için ortalıkta kimse yoktu. Gökyüzünde ciyaklayarak dolaşan ergen Kızgınkursaklar da yoktu. Sadece uzaktan gelen bir su sesi ve karın göğsümdeki gerginliği yatıştırmaya çalışan cılız pıtırtısı vardı.

Hiç de öyle gelmeyen huzurlu bir sessizlik.

Bileğime ve parmaklarıma dolanmış o tuhaf, bir miktar endişe verici gümüşi ışığı ovalayarak yok etmeye çalışırken kulaklarımı dört açtım. Yeşilliğin arasındaki boşluklardan göğü süzerken, dağın doğuya bakan yüzünden aşağı dökülen gevşek pus sürgünü dikkatimi çekti. Henüz berduşları barındıracak kadar yoğun değildi ama Hareketli Buğuların tesadüfen yuttuğu parşömen tarlakuşlarının kafasını karıştıracak kadar kötü olduğu kesindi.

Yaklaşan aydüşüşleri düşünüldüğünde berbat bir zamanlamaydı ama en azından bunun, Rygun'ın asi eylemlerinin haberinin güneye doğru kanat çırpmasını geciktireceğini umabilirdim.

Yol beni vadinin arasında kıvrılan geniş, masmavi nehre kadar indirdi. Kıyısındaki sessiz binalar, süslü saçaklarından kapalı olduklarına dair tabelalarına bakılırsa, uyku saati için kilitlenmiş dükkânlar olmalıydı.

Suyun üzerinde kavis çizen, gürleyen gücüne karşı dimdik duran o elmas şeklindeki adacığı öpen ve ardından doğu yakasına doğru alçalan yosun tutmuş bir köprüye çıktım. Durup korkuluğa yaslandım ve bulutlu gökyüzünü daha iyi inceleyebilmek için yüzüme düşen karlara aldırmadan başımı arkaya attım.

Dinledim.

İçimdeki bir şey, benden de dikkatli dinliyordu.

Uzaktan gelen kanat seslerinin duraksattığı kalbim, bulutların arasında bir ışık lekesi gibi hareket eden şeyi görünce telaşla çırpınmaya başladı. Tiz bir feryadın ardından, küçük bir Aytüyü ışıltılı kanatlarını çırparak bulutların arasına daldı. Gri gökyüzüyle tezat oluşturan zarif bedenini görünce nefesim kesildi.

Líri.

Binicilerinin talimatlarının vadiye yönlendirdiği eyerli üç Kızgınkursak'ın, Líri'nin peşi sıra bulutların arasından çıktığını görünce gülümseyerek başlığımı arkaya attım.

Líri yan yattı ve Rekk'in mahmuzlarının deride açtığı, yamalanmayı bekleyen deliklerin süslediği boş eyerini görüş açıma soktu.

Şişirdiği burun delikleriyle köyü dikkatle inceler gibi görünüyordu. Sanki kokluyordu. Bakışı beni karnıma inen bir yumruk sertliğiyle buldu ve soğuk bir ürpertiyle sarsıldım.

Ağzını açtı ve çok sayıda metal bıçağın aynı anda sırlı bir yüzeyden kaydığı hissini uyandıran tiz bir feryat koyverdi.

Kızgınkursakların binicileri anlayamadığım sözcükler haykırırken, Líri kanatlarını toplayıp öyle hızlı bir pike yaptı ki bir an suya dalacak sandım. Kanatlarını müthiş bir zamanlamayla açarak suyun üstünden bana doğru uçtu.

Kaşlarımı çattım, girdap gibi dönen kar tanelerinin arasında bakışlarımız buluştu.

Zaman durdu.

Görebildiğim tek şey, ışıltıların öptüğü gözleri, açık renk kirpiklerinin birer yelpaze gibi çevrelediği dipsiz göz küreleri oldu. Hissettiğim tek şey ise kalbimin boğuk gümbürtüsü ve bana bir terslik olduğunu fısıldayan iç sesimin ağırlığıydı.

Líri'nin ağzı, sivri dişlerini açığa çıkaracak şekilde aralandı. Göğsünde büyüyen mavi bir alev, gırtlağından dışarı aktı...

Yaratıcılar aşkına, beni yakacak.

Zaman yeniden hareketlendi, bu kez fazla hızlı.

Adaya kıl payı atlayıp bir kayanın arkasına yuvarlandım. Kendimi Líri'nin ağzından püsküren yok edici ateşten son anda korurken, havayı bile titreten tizlikteki çığlığına karşı ellerimi kulaklarımın üstüne bastırdım.

Çok geçmeden, yer sadece bir ejderhaya ait olabilecek bir uyarı kükremesine dönüşen boğuk bir gümbürtüyle sarsıldı.

Kolumu geri çektim; taş tozlarının ve kar bulutlarının arasından yukarı bakınca Rygun'ın yamacın yükseklerindeki bölmesinden çıktığını gördüm. Kendini boşluğa bırakırken heybetli kanat genişliği karşısında yüreğim tekledi, silueti dikenli bir leke gibi gökyüzünü kaplamıştı bile.

Rygun, görünüşe bakılırsa, Kızgınkursakları savuşturmayı hedef alan kesik kesik çıkışlarla tekrar kükreyerek yamaçtaki bölmelere doğru kaçışmalarını sağladı. *Bu iş bende* der gibiydi. Hepsi çok iyiydi ama Líri olduğu yerde döndü, kendini benim konumuma göre yeniden hizaladı ve kanatlarını toplayıp...

Üstüme doğru uçtu.

Saklanacak bir yer ve kaçacak zaman olmadığını anlayarak "Siktir," diye mırıldandım.

Bir Aytüyü alevine karşı koyamayacağından yüzde doksan emin olmama rağmen Clode'a seslenmeye hazırlanırken, bu kez Rygun kanatlarını topladı ve düşen bir ayın gücüyle vadiye doğru pike yaptı.

Kanatlarını Líri'yi havadan koparacak bir zamanlamayla açtı. Karşılığında yükselen çığlık, korkudan çok hoşnutsuzlukla doluydu. Aytüyü'nün kanatları yakalanmış bir tohumgüvesi gibi kapanırken, Rygun kendi kanatlarını çırparak köyü sert bir rüzgâra boğan ve ağaçların üstündeki karı etrafa saçan bir kudretle geri havalandı. Líri'yi ancak zirvelere yaklaşırken pençelerinin arasından bıraktı.

Líri bir süre düştü, sonra kanatlarını açıp havaya tutundu. Rygun'a bir bakış atar gibi döndükten sonra kanatlarını tekrar kapatıp dalışa geçti. Üstüme fırlatılan ipeksi bir mızrak gibiydi.

Bir kez daha.

İnleyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Cidden mi?"

Rygun dumanlı bir nefes koyverdikten sonra, önünü kesmek için Líri'nin küçük bedeninden çok daha hızlı pike yaparak onu tekrar yakaladı. Artık onu göremiyordum ama ötüşünü duydum.

Hırlamasını.

Kükremesini.

Líri yeniden görüş alanıma girdi; gözümün önünde ayağını öfkeyle yere vuran birini canlandıran fevri hareketlerle bulutlara doğru yükseliyordu. Rygun güçlü, kendinden emin kanat çırpışları ve derin, kavisli manevralarla onu yamaçtaki ejderha bölmelerine yönlendiriyordu. Líri ise onun savunma kalkanındaki zayıf noktaları yoklar gibi bir alçalıp bir yükselmeye devam ediyor, Kılıçtırpan'ın bir kanat çırpışına yedi-sekiz kanat çırpışıyla karşılık veriyordu.

Ya da belki de sadece didişiyordu.

Rygun, Aytüyü'nün peşini bir an bile bırakmıyordu. Líri onun yüzüne mavi bir alev üfleyerek hırladı ama alevler ona yaklaşma fırsatı bulamadan buharlaştı.

Kıl payı.

Rygun birbirine sürtünen iki dünyanın yırtıcılığıyla, havayı ve ayaklarımın altındaki zemini sarsacak bir kükremeye koyverdi.

Clode bile tedirgin olmuş gibiydi.

Líri irkilmedi bile ama bölmelerden birinin içine dalıp gözden kaybolmadan hemen önce, azarlar gibi çığlık atmaktan geri kalmadı.

Rygun gökyüzünde geniş kavislerle, kudretli gölgesi artık uykuda olmayan köye düşerek devriye gezerken kalbim hâlâ bir davul gibi gümbürdüyordu. Yollar şimdi ayak bileklerine kadar kara batmış perilerle doluydu. Omuzlarına sardıkları pelerinlerinin içinde, uyku mahmuru gözlerle patırtının kaynağına bakıyorlardı. Aralarında bana bakanlar ve beni işaret ederek konuşanlar da vardı.

Ya da belki de sadece parçalanmış köprüye bakıyorlardı.

Yerden doğruldum, pelerinimdeki kar ve moloz kalıntılarını silkeleyerek bahsi geçen köprüye baktım. Líri'nin saldırı girişimi öncesinde üstünde durduğum ama şimdi eğri büğrü, büyük parçalar hâlinde nehre dağılmış ve ağırlığı yüzünden büyük kısmı sular altında kalmış köprüye. Líri en yıkıcı alevini içinde biriktirip kasıtlı olarak üflemiş gibiydi.

Benim üstüme.

Göğsüme oturan rahatsız edici ağırlık başımı döndürdü.

Huzursuz olmuştum. Dhomm'dayken, Líri'nin güvenini en savunmasız hâlindeyken varlığımı hoş göreceği kadar kazanmış olabilirdim ama şimdi beni ortadan kaldırmak istiyor gibi görünüyordu. Kesinlikle ve yüzde yüz boka battığımın resmiydi.

30. BÖLÜM

Raeve

Dik dağ yolundan yukarı tırmanırken tipi hiç ara vermeden devam ediyordu. Unutuluşa açılan kursaklara benzeyen ejderha bölmelerinin önünden geçtim, birçoğundan orada barınan Kızgınkursak'ın yankılı homurtuları yükseliyordu. Ne zaman zikzaklar çizerek uçurum duvarını tırmanan bir sonraki basamak grubuna ulaşmak için bölmelerin önündeki bir düzlüğe çıksam, gözlerini üstümde hissediyordum.

Belki de bölmelerden yükselen leş kokusunu göz önüne aldığımda, bu genç ejderhalardan biri tarafından lime lime edilmekten korkmam gerekirdi... Özellikle de çoğu yakın zamanda kanat açtığı ve hâlâ kendi yiyeceklerini bulmaya çalışırken, avlanma heyecanını yeni yeni keşfettikleri hesaba katılırsa. Ama Kızgınkursaklar uyku vakti yuvalarını ya da bölmelerini terk eden varlıklar değildi.

Neyse ki.

Rygun'ın, Líri'yi yönlendirdiği derin bölmeli katta basamaklardan ayrıldım. Aynı anda hızla geri çekildim ve sırtımı yosun tutmuş uçurum duvarına yasladım. Onu düzlüklerde yönlendiren geniş omuzlu üç binici, peşlerinde onları yakalamak için kıvranan mavi bir alevle bölmenin ağzında belirmişti.

En kısaları bir küfür savurdu. Kolunu göğsüne bastırmıştı; deri ceketindeki yırtık, dirseğinin yakınındaki kanlı bir kesiği ortaya çıkarıyordu. Bir pençeye yakalanmış olmalıydı.

"Siktir et," dedi üçlünün en uzun boylusu, kahverengi saçlarını köşeli yüzünden arkaya iterek yaralı yoldaşına baktı. "Koparmak isteseydi, Yaratıcılar aşkına, şu anda çiğniyor olurdu."

Diğerleri onu homurtularla onayladı ve ince bir kar tabakasıyla kaplanmış eyer çantalarını, bıraktıkları yerden almak için hareketlendi. Sakallarının arasına tutturulmuş birörnek mavi boncuklarını, çökük avurtlarını ve canları acıyormuş gibi

çenelerini açıp kapamalarını izledim. Anlaşılan, Líri'yi buraya hasarsız ulaştırmak için uzun zamandır bir hayli çaba harcıyorlardı.

Saygı duyulacak bir başarıydı.

Rüzgârda dalgalanan koyu renk pelerinleriyle patikaya doğru yöneldiler.

Onlar köşeyi dönünce, sessiz bir şekilde yanlarından geçip gitmeyi umarak ileri doğru bir adım attım. Ama uzun boylu olan kolunu yana uzattı ve bacaklarını iki yana açıp durdu.

Kahrolası bir ağaç gövdesi gibi, yolumu kapattı.

Karnına dayadığım ejderhapulu bıçağımı fark etmesi birkaç saniye sürdü. Fark ettiği zaman, boş bakan kahverengi gözlerini gölgeleyen gür kaşlarını çattı.

Bariz yorgunluğuna ve künlerdir yıkanmadığını düşündüren kokusuna rağmen, dik duruşunu koruyarak "Yoksa şu Aytüyü'nün bölmesine mi gireceksin?" diye homurdandı.

Başımı salladım.

"Onu bulutların arasından çıkardığımız anda üstüne çullandığı peri sen değil misin?"

"Ta kendisi," dedim, neşesiz bir gülümseme takınarak. Aynı anda midemden aç, hayli utanç verici bir gurultu yükseldi.

Kötü zamanlama.

"Buraya gelirken yolda hiçbir şeye saldırmaya yeltenmediği bir yırtıcılıkla sana saldırdığına göre..." Duraksadı ve iki kaşını birden kaldırdı. "Bölmesine girecek olursan, sağ çıkmama ihtimalin yüksek."

Moral konuşması olarak başarılı olduğunu söyleyemem.

"O ejderha evcilden çok vahşi," diye devam etti. "Hiç şüphesiz, Netheryn'e gitmek için havalanırken o şey yüzünden sıkıntı çekmesin diye eyerini çıkarmaya çalıştık ama bana mısın demedi. Rigg az kalsın kolundan oluyordu. Sen canından olursun."

Başka bir şey söylemeden, peşinde diğer iki biniciyle yanımdan geçip gitti. Rigg'in kolundan akan kan, karlı zemine damlıyordu. Daha benim onları duyamayacağım kadar uzaklaşmadan, *bazı perilerin yaşamak için fazla aptal olduğu* hakkında konuşmaya başlamışlardı.

Evet, biraz sertti ama şartlar göz önüne alındığında, tamamen haksız sayılmazlardı.

Bıçağımı indirdim ve ağzımı karla tıka basa doldurdum. Doyuruculuğu sıfırdı ama en azından midemin uyuyan bir ejderhayı uyandıracak kadar gürültülüyle guruldamasını önlerdi. Ya da benim durumumda, beni öldürmek için ani bir iştaha bürünmüş, kulakları fazla keskin bir ejderhayı *irkiltecek* kadar.

Bölmenin, yumuşak bir ışığın süzüldüğü kayalık ağzına yaklaştım; ezilmiş dal parçalarının ve karla kaplanmış tüylerin üstünden atladım. Usul usul ilerlerken gözüm tünelin uzun boğazındaydı. Líri'yi köklerinden sökülmüş ağaçların arasına sokulmuş hâlde yatarken görünce yüreğim titredi.

Kendini savunmaya almak için top gibi kıvrılmıştı. Dişlerini göstererek kesik kesik nefes alırken gözleri beni *yakıcı* bir dikkatle süzüyordu.

Vücuduna bitişik tutmakta zorlandığı titreyen kanatlarının takatsiz hâli, yorgunluğunun göstergesiydi. Yanaklarının etrafını ve boynunu kaplayan ince tüylerin, her zamanki ışıltılarından yoksun cansız hâlleri de cabasıydı. Sönmeye yüz tutmuş bir yıldız gibi.

Ah, Líri...

Ellerimi kaldırarak ileri doğru bir adım attım.

Duvarlarda yankılanan kaba bir hırıltıyla karşılık verdi. Öyle elle tutulur bir sesti ki göğsümdeki kasların sıkıştığını hissettim.

Kesinlikle bana kızgındı.

"Hais te nel, Líri." Bir adım daha öne doğru süzüldüm. *"Shu-in oot an pleur, leon-ari-eh. Ze lui, ze lui..."*

Tüyleri kabardı, kanatları kalktı. Gözlerinde beni geçici bir an donduracak kadar büyük bir ıstırapla ileri doğru atılmadan önce aldığım tek işaret bu oldu.

Konuşmak için ağzımı açtım...

Biri beni arkamdan tutup hızla geri çekti.

Kaan'ın kokusuyla sarmalandım. Líri buz gibi bir haykırışla yanımızdan dörtnala geçerken Kaan beni göğsüne bastırıp kollarıyla sımsıkı sardı. Líri bölmenin önündeki çıkıntıdan sıçrayarak havaya fırladı, yağan karın altında açtığı ışıltılı kanatlarını çırparken bana bir bakış attı.

Ve Kaan'a.

Ölümcül saldırılarına devam etmedi. Muhtemelen arkamda duran, etrafına insanın dizlerinin bağını çözecek miktarda ilkel bir hâkimiyet saçan erkek sayesinde.

"Sanırım bana öfkeli..."

Kaan elini hızla çarpan kalbimin üstüne koydu. "Evet," dedi, rahat bir tavırla. Sesi pürüzsüzdü.

Kaşlarımı çatarak kollarının arasında döndüm ve loş ışıkta daha koyu görünen gözlerine baktım. İzlediği Líri'nin parlak silueti, gözlerine yansıyordu.

Sonra bakışları ezici bir ilgiyle bana çevrildi. "Onu bıraktın, Raeve."

Kalbim buz kesti. "Ben..."

"Zihninde akıl yürütme şeklin eksiksiz olabilir ama ejderhalar olayları çok basit çizgilerle anlar. Onun gözünde, sen bir kün oradaydın ve onunla ilgileniyordun. Başını yaslayabileceği güvenli bir yerdin. Bir sonrakinde gitmiştin ve o yine her zamanki yalnızlığına dönmüştü."

Göğsümde bir şeyin çözüldüğünü ve arasına ani bir soğuğun yayıldığını hissettim. Sanki biri göğsümün üstünde tepinmişti.

Líri yorgun ve yıpranmış hâline göre etkileyici bir coşkuyla bulutları yırtarak geçerken bir feryat daha koyverdi.

"Rekk onu Dhomm'a uçurduğu zaman, o ejderha ölüme o kadar yakındı ki öleceğinden neredeyse emindim. Sanırım hayata sadece senin ona gösterdiğin iyilik sayesinde tutundu. Hatta sen gittikten kısa süre sonra öyle derin bir ağıt kopardı ki runik semboller tam anlamıyla oturmadan yaralarını tekrar açtığını sandık."

Sözcükleri peş peşe inen tekmeler karnıma iniyor, nefes almamı güçleştiriyordu.

Kaan'ın beni saran kolları yumuşadı ve bir eliyle saçımı kulağımın arkasına itti. Sert sözcükleriyle ne yumuşak bir tezattı. "Bazı ejderhalar kana susamış bir peri gibi intikam peşinde koşarken, diğerleri sadece *sevilmek* için can atar."

Yaratıcılar aşkına.

Líri başını arkaya attı ve daha önce duyduğum hiçbir sese benzemeyen bir feryat koyverdi. Aylara bir çağrı gibiydi. Sonra kanatlarını toplayıp dalışa geçti ve vadiye doğru süzüldü.

Kaan kollarını çözünce ileri doğru bir adım attım.

Yukarıdaki bir şeyin varlığını hissederek başımı kaldırınca Rygun'ın başının bölmesinin önünden dışarı uzandığını ve kehribar rengi gözlerinin, topraklarını izleyen heybetli bir nöbetçi gibi aşağıdaki yaygaraya sabitlendiğini gördüm.

Ona duyduğum büyük sevgiye rağmen, titreyerek çıkıntının yakınında duraksadım. Çok aşağıda kalan köye bakarken Clode saçlarımı savuruyordu.

Karla kaplı sivri çatılardan yükselen dumanlar, biraz önce sığındığım adanın üstünde dönen, bu kadar yukarıdan bakınca bir taş parçasının üstünde kanat çırpan bir tohumgüvesine benzeyen Líri'nin etrafında dönüyordu. Göğsüne doldurduğu nefesi, içimi panikle sıkıştıran açık mavi bir alevle birlikte bırakınca köylülerden çığlıklar yükseldi.

Yaratıcılar aşkına, köyü yok edecek...

Alev sütunu bir mantar gibi büyüyerek adaya öyle büyük bir kuvvetle çarptı ki bir an onun da köprü gibi havaya uçmasını bekledim. Ama parçalanan taşların sesi duyulmadı. Çarpmanın etkisiyle havalanan ve rengârenk binaları beyaz dalgalara boyayan pus dumanlarının arasından nehre taş parçaları yağmadı.

Alev bütün rengini kaybederek bembeyaz bir renge büründü ve sonra...

"Kendine bir yuva tüneği yapıyor."

Gözlerimizin önünde altıgen bir yapı biçimleniyordu. İçimdeki sayısız benzeri gibi.

Öteki'min ininin derinliklerindekiler gibi.

Líri'nin, ortaya çıkan sütunun etrafında dönmesini ve derin nefesler almasını izlerken bu düşünceyi derhâl bir kenara ittim. Sonra sütunun tam üstünde durdu ve bütün gücünü toplayarak bir beyaz alev daha üfledi.

Sütuna bir kat daha eklendi.

"Kuluçkaya yatacak olamaz, değil mi? Daha ergenlikten çıkmadı bile."

"Hayır," diye mırıldandı Kaan, hemen arkamdan. "Sadece yüksekte olmak istiyor."

Söylemediği sözcükler kulaklarımda yankılanırken içim buruldu.

Ona ulaşamayacağım bir yerde olmak istiyor.

"Muhtemelen ovalar boyunca yaptığı uçuşta çok yoruldu ve güneye doğru yolculuğuna devam etmeden önce dinlenmek istiyor," dedi Kaan, çenemi tutup başımı sevecen gözlerinin içine bakacağım şekilde çevirerek. "Onu istiyorsan, kolay olmayacak, Raeve."

Gözlerine uzun uzun baktım. Sonra tekrar Líri'ye döndüm ve hızla büyüyen tüneğine peş peşe katmanlar eklemesini izledim.

Onu istiyorsam...

Peki ya o ne istiyordu?

Ellerimi kavuşturarak yere çömeldim. Tüneği hem yükseklik hem de köy yollarına dolanların meraklı bakışlarını kazanırken, benim gözlerim kanatlarının arasına sıkışmış eyerdeydi. Rekk'in, eyerin yan yüzeylerinde mahmuzlarıyla açtığı çirkin deliklerde.

Göğsüme bir taş oturdu.

Líri dünyamızda hüküm sürecek en kudretli yaratıklardan biriydi ama künlerini ne yapmasının söylenmesini dinleyerek ve az kalsın canına mâl olan emirlere uyarak geçirmişti.

Fallon karların arasında kollarımda titrerken bana son nefesinde yaşamamı buyurduğundan beri tek bir şey öğrendiysem, o da prangaya bağlı bir hayatın –zincirinin uzunluğu ne olursa olsun– yaşamak olmadığıydı. Sadece var olmaktı, temel bir öğesinden yoksun bir var oluş.

Tercih hakkından yoksun bir hayat.

Duygularımı bir kenara iter ve sadece Líri'nin çıkarını düşünürsem, gurur duyabileceğim tek bir sonuç olabilirdi. Riskli, biraz delice ve fazlasıyla *tehlikeli* bir sonuç.

Parmaklarımı çaprazlayıp, beni ejderha yemine dönüştürmemesini ya da mezarı boylatmamasını dileyeceğim bir sonuç.

"Ne düşünüyorsun, Raeve?"

Hayatta kalma ihtimalimin oldukça düşük olduğunu. Hatta daha da kötü; zira Líri beni katletmeye çalışırken son derece rahat görünüyordu ama ben onu yaralamayı aklımın ucundan bile geçiremezdim. Bu da beni dezavantajlı bir duruma sokuyordu.

Ben asla köşeye sıkışmazdım.

Köşeye sıkışmaktan nefret ederdim.

"Bir şeyler yemem gerektiğini," diye mırıldanarak ayağa kalktım ve merdivene doğru yürüdüm. Aytüylerinin öne çıkan özelliklerinden biri, işitme duyularının keskinliğiydi. Ve şu anda, guruldayan karnım bir ölüm fermanıydı. "Sonra da kendime yumuşak tabanlı bir çift çizme bulup Yaratıcılardan bir mucize gelmesini umacağım."

31. BÖLÜM

Raeve ahşap bir fincanı dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldıktan sonra, boşalan fincanı sehpaya sertçe bıraktı. Ağzının kenarlarında parlayan su kalıntısını elinin tersiyle sildikten sonra koltuğun ucuna kaydı ve Siharna'nın ona ödünç verdiği yumuşak tabanlı çizme sepetinin üstüne eğildi.

"Umut vadeden bir şey var mı?"

"Henüz çıkmadı." Sepetten çektiği siyah bir çizmeyi gözlerini kısarak, dikkatle inceledikten ve derisini eliyle yokladıktan sonra sepete geri attı. "Topukları ya çok kalın ya da çok katı." Saçını kulağının arkasına iterek gözlerini ve odağını önündeki işten ayırmadan karıştırmaya devam etti.

Gergin bir tavırla dizini sallıyordu.

Tüm bunları, bir açıp bir kapattığım yumruklarımı saklamak için kollarımı göğsümde kavuşturarak yaslandığım duvar dibinden izliyordum. Sanki yumruklarımı sıkıp açmak, kalbimin çarpıntısını yatıştırabilirmiş gibi.

Yatıştırmıyordu.

Líri'nin sütunu, sol tarafımda kalan ve köye tepeden bakan pencereden görünüyordu. Meydana gelmek üzere olan şeylerin can sıkıcı bir hatırlatıcısıydı. Raeve'in, yavaş ve ıstırap verici bir artışla göğsüme çöreklenen huzursuz enerjisiyle birleşince... infilak etmem an meselesiydi.

Raeve diz hizasında kahverengi bir botu inceledikten sonra, ayağını içine itebileceği kadar genişleyene dek bağcıklarını gevşetti. Daha bağcıkları bağlarken bile, ipleri her çekişinde derinin kırışma şeklinden ayağına fazla büyük olduğunu anlamıştım.

"Raeve."

"Hımm."

"Daha önce kaç tırmanış yaptın?"

Omuz silkti, saçını omzundan arkaya itti ve iyice öne eğildi. "Yeterince."

Göğsümdeki endişe makarası, yumuşak ve dolgun bir şeyi delecek şekilde döndü.

Bağcıkları çaprazlayarak zımbalı deliklerden geçirmesini izledim. "Slátra'yla bağ kurduğun zamanı muhtemelen hatırlamadığını tahmin ediyorum, bu yüzden sana hatırlatmam gereken bir şey var."

Kendini göğsüne doğrultulmuş bir bıçaktan korumaya hazırlanır gibi, omurgası kasıldı. Gözlerini önündeki işten, baldırının üstünde çaprazlayarak sıktığı bağcıklardan ayırmadı.

"Çoğu perinin yetişkin bir ejderhayı evcilleştirmeye çalışmak yerine bir yuvayı yağmalama riskini göze almasının dile dökülmeyen bir nedeni var."

Duruşu gevşedi, sanki kelimelerim kaslarındaki gerilimi azaltmış gibiydi. "Öyle mi?" Düğüm atarken bana şöyle bir baktı, sonra botu incelemek için gözlerini yeniden öne uzattığı bacağına çevirdi.

"Evet. Yetişkin bir ejderhayla bağ kurmak biraz..."

Ayağa fırladı, ayağını bir o yana, bir bu yana çevirdikten sonra çizmenin ayağına olduğundan emin olmak ister gibi birkaç adım yürüdü.

Bana zihinsel odağının çok küçük bir yüzdesini ayırmasına rağmen "Zorlu olabilir," diye devam ettim. "Böyle kadim ve derin hayvanlara açılmak... Peri zihnini esnetir. Pek çoklarının başlangıçta bu dünyaya ait olmadığına inandığı yaratıkların duyuları içimize aktığı için beklenen bir durum. En derin, en karanlık köşelerimize, tıkıştırıldığı yerde toz tutan her tür *zihinsel geçmiş yüküne* ışık tutan bir süreç bu."

Raeve'in, geçmişiyle ilgili rahatsız edici konuşmalardan nasıl kaçındığını bildiğim için ondan fiziksel bir tepki bekledim. Bir irkilme, gözlerin devrilmesi.

Herhangi bir şey.

Bunun yerine masadan, Pyrok'un kurutulmuş etinden bir parça kaptı ve dişleriyle kopardı. Gözlerini bottan ayırmadan

ağırlığını bir ayağından diğerine vererek ağzındaki lokmayı çiğnedi. "Zihinsel geçmiş yükleri, bir engel. Anladım."

"Evet," dedim, kaşlarımı çatarak. "Raeve, bir bağın sertleşip yerleşmesi döngüler alabilir. Bu gerçekleştiği zaman, ya binici ejderhayı evcilleştirmiş olur ya da ejderha biniciyi. Bazı biniciler hayvanın kendisi gibi vahşileşir ve bir daha pek görülmezler. Sevdikleri için birer kayıp sayılırlar."

İç geçirdi ve elinde kalan et parçasını ağzına attıktan sonra kendini tekrar koltuğa atıp bağcıkları çözmeye koyuldu. Başını sallayarak "Fazla büyük," diye söylendi. "Hayal kırıklığı. Halletik sanmıştım."

Ya söylediklerimi ciddiye almıyordu ya da kendine aşırı güveniyordu. Her ikisi de dönüp ondan büyük birer ısırık alacak kadar güçlü olasılıklardı.

"Raeve, *lütfen*." Başını hızla kaldırdı ve bana baktı. Bakışları yumuşamıştı. "Bu ciddi bir mesele. Özellikle de yaklaşan aydüşüşleri nedeniyle."

Omuzları çöktü.

Bana kaburgalarımın arasına oturan buz gibi korku kırığını ısıtmaya yetmeyen küçük bir gülümsemeyle baktı. "Endişelenmene *gerek yok*. Aurora batmadan dönmüş olurum. Belki de daha erken."

Anlaşılan aşırı özgüvenliydi. Varlığımın en büyük musibeti.

"Tabii, eğer o sütuna, geldiğimi duymadan ulaşabilirsem." Botu ayağından çekip çıkardı ve sepete geri koyarken iç geçirdi. "Umutsuz. Çıplak ayakla gitmem gerekecek."

Ellerimi bir kez daha sıkıp açtım. "Köyün biraz ilerisinde bir derici var," dedim. "Annemin çizmelerini ve ceketlerini o yapardı. Hızlı bir iş çıkarabileceğinden eminim."

"Hayır, bu riski alamam." Parmaklarını saçlarının arasından kaydırdı. "Líri gidebilir. Fırsatı kaçırırım."

Yaslandığım duvardan doğruldum ve elimi ona doğru uzatarak birkaç adım yaklaştım. "Benimle yukarı gel," diye mırıldandım. Raeve tek kaşını kaldırdı.

"Yukarı mı?"

Başımı salladım.

Dudakları büküldü ve gamzesi belirir gibi oldu. "Kaldığımız yerden devam etmeye ben de çok hevesliyim ama

evcilleştirilmemiş, biraz vahşi bir Aytüyü'nün bu güzel köyün üstüne tünediğini sana hatırlatmama gerek var mı?"

Elini tutup onu üst kata çekerken dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi bastırmam imkânsızdı. "Hevesli olmana sevindim, Ayışığı. Ama seni yatağa götürmüyorum."

"O zaman nereye..."

Sağ tarafımızda kalan kapalı kapının önünde durdum, tokmağı çevirip ittim ve onu pembe, mor ve mavinin yumuşak tonlarında döşenmiş küçük daireye soktum. Başlığına burunlarını birbirine dayamış iki ejderhanın oyulduğu büyük boy bir karyolanın süslediği, vitraylı penceresinden dolan ışığın, odayı ergenlik çağına özgü bir parıltıyla boyadığı bir odaydı. Gerçi etrafıma bakmamaya özen gösteriyordum.

Gördüklerimin üstünde durmamaya.

Annem, kendi yuvasını kuracak yaşa geldiği andan itibaren, bir kızının olmasını hayal etmişti. Veya'nın bu odayı kullandığını görmeye ya da pembe renkten nefret ettiğini öğrenmeye ömrü yetmemişti.

Raeve'in elini bıraktım ve karyolanın ayakucunda duran, bir salkımpüskülü ağacının beyaz gövdesinden yontulmuş ahşap sandığa yöneldim. Kapağı menteşe gıcırtıları eşliğinde kaldırınca içindeki hazineler açığa çıktı. Pelerinler, şık gömlekler ve deri ceketler... Hepsi annemin bu evi boyattığı yosun yeşili rengindeydi, açık kahverengi düğmeler ve narin süslemelerle bezenmişti.

"Bunlar annemindi," dedim, pelerin broşları ve diğer kıymetli süslerle dolu küçük bir kutunun kapağını açarken. Veya'ya emanet etmeye fırsat bulamadığı manevi parçalardı.

Veya'nın kabul etme lütfunu kendine henüz bağışlayamadığı parçalar.

Boğazımı temizleyerek kapağı kapattım, kutuyu sandığın içine geri koydum ve giysileri bir kenara iterek altlarında kalan açık kahverengi, bilek hizasında bir çift bota uzandım. Kolk derisi yumuşacıktı. Annemin bu sıradağları keşfederek geçirdiği gençlik safhalarında oldukça yıpranmıştı.

Annemi açık bıraktığı saçları ve özgür kalbiyle, ayağında bu botlarla köyün etrafındaki tepelere tırmanırken hayal edince gülümsedim. Tanıdığım en yetkin kahverengi boncuk taşıyıcısı

olmasına rağmen, Bulder'ın yardımına nadiren başvurur, ham ve eğri büğrü dağ sırtlarında Bulder'ın kendisine yakışacak bir vakarla dolaşmayı yeğlerdi. Muhtemelen Bulder'ın onu saygı duymasının ve nadir taleplerine canı gönülden boyun eğmesinin nedeni de buydu.

Botları havaya kaldırdım. "İçimden bir ses, bunların tam ayağına göre olacağını söylüyor."

Raeve botlara uzun uzun baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Kaan, ben bunu..."

"Senin bunları kullanmadan onur duyardı. Tıpkı benim gibi."

Raeve yutkundu. Sonunda uzanıp botları aldı parmaklarını çapraz bağcıkların üstünde dolaştırdı.

Sessizlik bir süre daha devam etti.

"Kaan..."

"*Seninler.*"

Gözlerime yeniden baktığında orada bir ağırlık vardı. Beni iğnelerimizin çıkarılmasından sonra yaptığımız konuşmaya geri çeken bir savunmasızlık. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne olursa." Dağınık saçlarını arkaya itip kulağının arkasına sıkıştırdım. "Her zaman."

"Müdahale etmeyeceğine söz ver." Bir sarkaç gibi, gözleri iki gözümün arasında gidip geldi. "Her ne olursa, bunu kendim yapmalıyım."

Yüksek sesle söyleyecek gücü kendimde bulmadan önce, sözlerimi kafamda üç kez prova ettim. "Biliyorum, Ayışığı."

Hiçbir söz bana bu kadar ağır gelmemiş, kalbimi böylesine dağlamamıştı.

Ruhumu.

Ama haklı olduğunu biliyordum. Bir ejderhayla bağ kurmaktan daha kişisel bir şey yoktu. Ve bu an, benim değildi. Bizim değildi.

Onlarındı.

Kenara çekilmeliydim. Korumacı içgüdülerime kilit vurmalıydım. Onu... *bir kez daha* kaybetme korkuma. Kalbimi güven kancasına asmalı ve her nefesimi, her şeyin yolunda gideceği inancına akıtmalıydım.

"Çok kolay oldu," dedi, gözlerini kısarak. "Söyle. Kelimesi kelimesine."

Elimi kaldırıp yüzünü avuçladım. Yanağını avcuma yaslamanın verdiği hazla içim titredi. "Gitmeden önce sana iyi bir yemek hazırlamama izin verdiğin sürece, her istediğini yapacağım. Bu, kenara çekilip bulutların arasına uzanan o kahrolası sütuna tırmanmanı izlemek anlamına gelse bile."

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. "Pyrok'un kurutulmuş et zulasından pek hazzetmiyor gibisin."

Eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Daha iyisini yapabilirim." Sonra gözlerinin arasına değdirdim ve bir süre öyle kalarak mırıldadım. "Hazırlanman için seni yalnız bırakayım."

Aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan önce odadan çıkmak için kapıya yöneldim. Sonunda ikimiz de öfkeden morarana kadar onu tavsiyelere boğma dürtülerime yenik düşmeden önce.

İhtiyacı olan bu değildi, ayrıca istediğinin bu olduğunu da sanmıyordum, yoksa bana akıl danışırdı.

Raeve'in, benim güçlü olmama ve bir kaya gibi sağlam durup ona destek olmama ihtiyacı vardı. Kendi korkularımı susturup *ona inanmama*... Aksi takdirde, ben de baş etmesi gereken bir prangadan başka bir şey olmazdım.

Başka bir ağırlıktan ibaret kalırdım.

Basamakları inip mutfaktan geçtim. Arka kapıdan çıkıp soğuk havaya adım attım. Ayak değmemiş karların arasından hızla ilerledim ve kara gömülmüş çalıların arkasında gözlerden uzak bir yer bulana kadar yürüdüm. Ardından iki büklüm olup kustum.

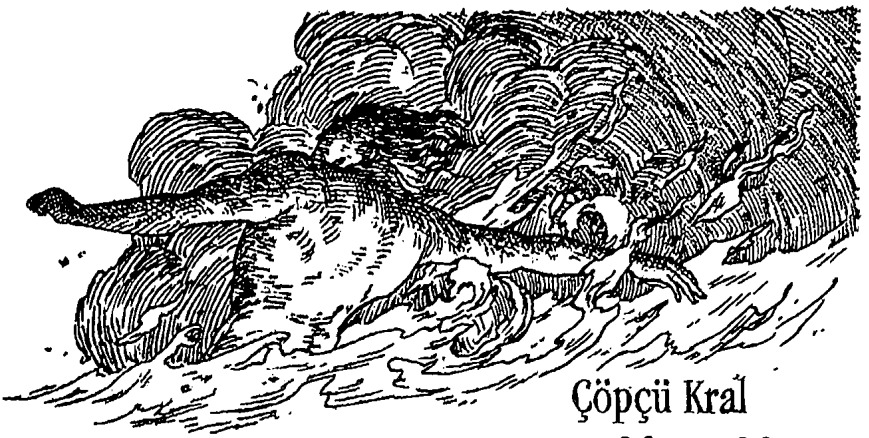

Çöpçü Kral

32. BÖLÜM

Razahlar eğri büğrü zeminde emekliyor, cansız cesetleri onları doğuran erimiş su kabarcıklarının içine sürüklüyordu. Boğum boğum, nasırlı yaratıklar dünyanın volkanik çekirdeğine telaşla geri inerken arkalarında iç organ parçaları ve soğumaya yüz tutmuş lav kabartıları bırakıyordu.

Bu arada kalabalık kükrüyor, *daha fazla* dövüş için çığlıklar atıyordu.

Daha fazla kan için.

Daha fazla ölüm için.

Çöpçü Kral, iğne sivriliğinde dişlerden tacı ve sarmalandığı ağır, eski püskü peleriniyle, bütün bu olanları seyircilerin asma katlarının hayli yukarısındaki geniş ve havadar locasına yerleştirilmiş aykırığı tahtından, tepeden izliyordu. Burası vahşi şovları, su gibi akan içkileri ve çılgın sefahatiyle dünyanın en büyük, en gösterişli dövüş çukuruydu.

Onun sarayı.

Onun krallığı.

... En azından *hakkı olan* tahta çıkana kadar.

Yanındaki çok daha basit tahtta oturan Üçlü Konsey Üyesi iç geçirdi, uzun suratından hoşnutsuzluk akıyordu. "Khindard Çukurlarını onurlandırmayalı bayağı zaman oldu, Arkyn. Ama burayı çok daha *heyecanlı* bir yer olarak hatırladığımı söylemek zorundayım."

Çöpçü Kral kaşlarını çattı ve dikkatini çığlıklar atan kalabalığa çevirdi. Bakışlarını bu kan gölünden çekti ve ziyafet çekmek, katliamı ön sıradan izlemek için ceplerini boşaltan prestijli

simalarla dolu sıralarda dolaştırdı. Hâllerinden hoşnut, yolunmaya hazırdılar.

Görünüşe bakılırsa Einar, keyif almayan tek kişi.

Arkyn tam bunu söylemeye hazırlanırken hükümsüz bir garson öne çıktı, reverans yaptı ve ona istediği içki bardağını uzattı. Tepsisindeki ikinci içkiyi, Üçlü Konsey'in saygın üyesine sundu. Üye neredeyse fosilleşmiş grubun en genciydi; gözleri yaşanan çok fazla safhanın bilgeliğiyle henüz beyazlamamıştı, zihni hâlâ biraz yumuşaktı.

Hâlâ esnekti.

Arkyn'in özel misafiriydi.

Einar içkiye suratını buruşturarak baktı ve bardağı tepsiye çarparak geri bıraktı. "Sizin kalitesiz pis içkinizden içecek değilim," dedi, garson kızın suratına elinin tersiyle çilli yanağında iz bırakacak bir şamar yapıştırdı. "Bu ne saygısızlık. Bana içilebilir bir şey bul."

Garson kız locadan koşar adımlarla uzaklaşırken Arkyn onu gözleriyle takip etti. "Garsonumu yaraladın."

"Hükümsüz beceriksizliği," dedi Einar, yüzünü biraz daha buruşturarak. "Biçimlendirilmesinde hiçbir paylarının olmadığı duvarların güvenli kollarında şehirlerimizin keyfini çıkarıyorlar. Bir aydüşüşü yaşandığı zaman, bizim arındırıp akıttığımız suyu içiyor, arındırdığımız havayı soluyorlar. En azından içilebilir bir şeyler sunmayı becersinler."

Arkyn seğiren parmak uçlarını tahtının kolçaklarına vurarak, dilinin ucuna kadar gelen *daha az diplomatik* çıkışları yuttu ve sonunda "Belki de *beceriksizlik* doğru sözcük değildir," cevabında karar kıldı. "Madenlere adanmışlıkları olmasaydı, boncuklu kardeşleriniz nerede olurdu?"

Einar kıkırdayarak parmağını salladı. "İşte bunda haklısın. Yeri gelmişken, çukurlarını daha az hükümsüz, daha çok hayvanla beslemelisin. Cadok ve Tyroth, Yanık'ın kontrolünü ele geçirince, kuzeyin henüz el sürülmemiş kaynaklarının kilidini nihayet açabilmemiz için bir hükümsüz ordusu taze kantaşı madenlerine indirilecek."

Arkyn'in eli havada kaldı.

İlginç...

"Bu spordan çok keyif almakla birlikte," dedi Einar, parmak uçlarını dudaklarının önünde birleştirerek, "senin razahları besleme hızınla... tam tersi olması gerekirken, bizden bin kişiye *onlardan* bir tane düşmesi işten değil."

Arkyn "Bunu aklımda tutacağım," diye yalan söyledi. Azıcık iş bitiren bütün kahverengi boncukluların, kendi kantaşlarını çıkarabileceğine inanırdı. Tabii, eğer kirli maden havasını solumaya tenezzül ederlerse.

Ama hayır. Kantaşının onlara gümüş tepside sunulmasını tercih ederlerdi.

Arkyn hükümsüzleri çukurlara yem etmekten keyif almasa da bunu bir amaç uğruna yapıyordu. Misyonu tamamlandığı zaman, daha iyi bir dünyanın yolunu açacak gelir akışını sürdürmek için.

"Şimdilik," dedi, eliyle çukuru işaret ederek. "Gösterinin tadını çıkar."

Çukur kapılarından birkaçı aynı anda kalkarken amfiteatr birbirine sürtünen zincirlerin gıcırtısıyla doldu. Sisin arasından uyumsuz, toplama zırh parçaları kuşanmış, sendeleyen maskeli periler çıktı. Bazıları daha o anda altlarına ederken, diğerleri çıktıkları parmaklıklardan geri kaçmaya çalıştı. Sadece biri birazdan yok olup gidecek sahte bir yiğitlikle dimdik duruyordu.

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Dövüşçüler için değil, yaklaşan ölümlerini şimdiden kutlayan tezahüratlar.

Pelerinli bir erkek siyah, kadife perdeyi aralayarak geçti. Arkyn ve Einar'ı eğilerek selamladıktan sonra elinde bir defter, divit ve keseyle, omuzlarını Üçlü Konsey Üyesi'ne doğru çevirdi. "Bahis oynayacak mısınız? Belki kimin ilk düşeceğine? Ya da sona kimin..."

Yüzünde alaycı bir gülüş beliren Einar, adamı tek bir bakışla geri püskürttü. Einar'ın kantaşı *kazanmayı* en az *harcamak* kadar sevdiğini çok iyi bildiği için Arkyn bu hareketini yadırgadı.

Çoğu zaman.

Ancak eğer casuslarının söylediği gibi, Hisar'ın depoları *boşalıyorsa...*

Çöpçü Kral tek kaşını kaldırdı. "Bahis oynamayacak mısın, dostum?"

"Bu kün değil," dedi Einar, dudaklarını sıkarak ve Arkyn'in

şüphelerini doğrulayarak. "Ayrıca ilgim azalıyor. Bu dövüşler, sen Ateş Kuşu'nu kaybetmeden önce daha heyecan vericiydi."

Arkyn ismi duyunca gerildi ve damarlarından sahiplenici bir sıcaklığın aktığını hissetti.

"Arenaya ayak basan diğer her şey, onun yanında sönük kalıyor."

Onu kaybetmedim.

Arkyn dilinin ucunu yakan bu iki sözcüğü yüksek sesle söylemedi. Onun yerine içkisinden bir yudum aldı, dişlerini sıkarak kendini tuttu ve aşağıda olup biteni izlemeye koyuldu. O sırada krem rengi bir parşömen tarlakuşu, Einar'ın kucağına düştü.

Einar tarlakuşunu hemen açtı ve kemikli parmaklarıyla katlarını özenle düzeltti. Gözleri satırlarda dolaşırken "Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandı ve vücudu kaskatı kesildi. Teni, dökümlü cüppesine uygun bir şekilde bembeyaz olmuştu. "Yüce Şansölye'den haber var. Bir aydüşüşü yaklaşıyormuş. Hayır... *Birden fazla.*"

Arkyn içkisinden bir yudum daha alıp yuttu. "Evet."

Einar başını hızla çevirdi. Tebeşir beyazı cüppesinin altındaki masmavi, delici bakışlarını ona dikti. "Sen *biliyor muydun*?"

"Bir süredir biliyorum. Miskunn'umun gözünden pek bir şey kaçmaz." Arkyn'in bakışları, yaklaşan dövüşe hazırlanan kurbanlara kilitlenmişti. Bazıları, ufalanan taşları ve közleri tırmalayarak, geniş arena pistine saçılmış gizli silahları bulmaya çalışıyordu. "Daha zaman var. Auroranın kalınlaşmasına bakılırsa, on beş döngüden biraz daha fazla."

Einar gevşeyerek arkasına yaslandı, duruşu yumuşamıştı. "Bunu öğrendiğime sevindim. Bizim miskunn bunu atlamış, aptal yaratık. Bu bilgiyi cevabımla birlikte Yüce Şansölye'ye ileteceğim." Elindeki parşömene tekrar bakarken kaşları neredeyse saç dipleriyle buluşacak kadar yukarı kalktı. "Bak sen şu işe. Kral Kaan Vaegor, Bothaim'deki bir saldırıyla suçlanıyormuş."

Arkyn için bayat haberdi ama üvey kardeşinin adının anılması bile kemiklerinin sızlamasına ve parmak uçlarının, dişleriyle tenini yırtmamak için kendini zor tutacağı kadar karıncalanmasına yetmişti.

"Öyle mi?"

"Evet, görünüşe göre ejderhası paralı askerlerden birini öldürmüş ve üç mızrak düzeneğimizi yerle bir etmiş. Yaramaz çocuk." Einar hoşnut bir ses çıkardı ve tarlakuşunu kare şeklinde katlayıp cebine kaldırdı. "Bu dağ sıralarının üstünde çok fazla ay var. Herhâlde aydüşüşlerinden sağ çıkmak için bir plan yapmışsındır."

"Elbette." Arkyn aşağıdaki çukuru, asma katları tıklım tıklım dolduran müşterilerin ellerine doğru dalışa geçen bir tarlakuşu sürüsünü işaret etti. "Muhteşem kalem, aydüşüşlerine karşı korunuyor." En azından *çok yakında* böyle olacaktı.

Üçlü Konsey Üyesi yüzünü buruşturdu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Unvanım boşuna değil." Arkyn çenesini kaldırdı. "Şu anda, buradaki herkes yaklaşan hadisenin uyarısını ve Yanık'ın *hak sahibi* kralı, müteveffa Ostern Vaegor'un ilk oğlu olarak bana itaat etmeleri hâlinde sığınabilecekleri güvenli bir yer teklifi alıyor."

Arkyn bu cümleyi bir yumruk indirir gibi tonladıysa da Einar sadece kaşını kaldırmakla yetindi ve hafife alan bir tavırla "Hiç böyle bir söylenti duymadım," dedi.

"Belki de bir hükümsüzün piç oğlu olduğum içindir."

Arkyn'in ses tonundaki umursamazlık, Einar'ın sözlerinin ardından teninin eridiği gerçeğini geçiştirmeye yetmemişti. Babasının, ona adını fısıldayacak kadar bile aldırmadığının teyidiydi bu sözler.

"Öyle olsa gerek," dedi Einar, göz kırparak. "Eksiklerine rağmen çok iyi iş çıkarmışsın. Mevkinin üstüne çıkmak için debelenmek yerine gurur duymalısın," dedi, aşağıdaki arenayı işaret ederek. "Hırsını daha akıllıca şeylere harcamalısın."

Eksiklerin...

Mevkinin üstüne çıkmak için debelenmek...

Hırsını daha akıllıca kullanmak...

Arkyn, harap durumdaki parmaklarını tahtının kolçaklarına vurdu. Sessizdi.

Burnundan soluyordu.

Dilinin ucuna kadar gelen alev alev sözcükleri yutması biraz zaman aldı. Sonuçta Einar önemli bir yapboz parçasıydı. Çöpçü Kral'ın, usul usul üflenerek canlı tutulan ve artık bir odun yığının altına itilecek kıvama gelmiş bir köz gibi sayısız safhada geliştirdiği bir ilişkiydi.

Onu söndürmek çok büyük bir ziyan olurdu.

Arkyn boğazını temizledi ve sohbetin son kısmını, sanki hiç yaşanmamış gibi yok sayarak devam etti. "Diz çökenlere minnetimin bir nişanesi olarak, herkes burada kalmakta ve gösterinin tadını çıkarmakta özgür olacak. Düşüşlere kadar, dövüşler aralıksız sürecek. Yıkım gerçekleşene kadar zihinleri oyalamak için. Yıkımdan sonra da kuvvetlerim kuzeye saldırıp bronz tahtı ele geçirecek."

Sessizlik uzadıkça uzadı.

Arkyn başını çevirip Einar'a baktı. "Tacı ele geçirdiğimde Bothaim'in desteğine güvenebilir miyim?"

Einar gülmeye başladı. Usul usul başlayan gülüşü gittikçe şiddetlendi ve sonunda vücudu duyduğu keyif ölçüsünde sarsılırken iki büklüm olacak kadar güçlendi.

Arkyn, garsonlar aşağıdaki asma katlarda endişeli perilere içecekler dağıtırken Einar'ı izliyordu. Dövüşün başlamak üzere olduğunu haber veren davullar gümbürdemeye başladı. Huzursuz kalabalığı oyalamanın tam zamanıydı.

Einar nihayet gülmeyi kesip toparlandığında yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Belki de Arkyn'in duygusuz ifadesini fark ettiği için yüzündeki eğlence kalıntıları hızla silindi. "Yaratıcılar aşkına, sen ciddisin."

"Yetersiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Einar yüzüne yayılmak üzere olan gülümsemeyi dudağını ısırarak bastırdı ama Arkyn çoktan görmüştü.

Nefret etmişti.

"Beni affet, eski dostum ama Kaan Vaegor seni kat kat aşıyor. Onun kanını dökmek için duyduğun arzunun içten içe çürümesine izin versen akıllılık edersin." Kaşlarını kaldırdı ve çenesiyle Arkyn'in parmaklarının çiğnenmiş uçlarını işaret etti. "Hangi kuvvetleri bir araya toplamış olursan ol."

Arkyn burnundan solurken arenanın eğri büğrü yüzeyinde, açık yaraları anımsatan beş kükürt kabartısı belirdi. Kabartıların bazıları patlayarak etrafa lav ve kükürtlü bir sis püskürtürken razahlar da gittikçe şiddetlenen davul sesleri eşliğinde –*güm güm... güm güm*– yüzeye çıktı.

"Yani, Üçlü Konsey taht iddiamı desteklemeyecek, öyle mi?"

"Kanın Vaegor soyuyla örtüşüyorsa bile, sözde baban seni hiçbir zaman kabullenmedi. Sana prens unvanı vermedi ve mirasçısı olarak ilan etmedi."

Her sözcük, Arkyn'in tenine inen yeni bir ateş kamçısıydı.

Tabii ki bunu belli etmedi.

"Hisar, meşru kraliyet iddiaları ve üç boncuklu statüleri doğrultusunda tercihini ikizlerden yana kullanıyor," dedi Einar, Arkyn'in kulağında sallanan tek boncuğa manidar bir bakış atarak. "Dediğim gibi, Tyroth ve Cadok'un kuzey için planları var."

"Yani Kaan'ı yargılamak, onu mahkûm etmek ve Yanık'ı ikizlere vermek niyetindesiniz, öyle mi?"

"Elbette hayır," dedi Einar. "*Büyük Kaan Vaegor* kendiliğinden ve kolayca teslim olacak değil ama yaşanan bu *hadise* uzun zamandır beklediğimiz tetikleyici oldu. Kaynaklarımız, Kaan'ın safhalardır milislerini hazırladığını söylüyor ve krallığını gözlerden uzak tutmasına bakılırsa, gerçek kudretini sadece kendisi biliyor. Onu alaşağı etmenin, ikizlerin yardımını ve askeri güçlerini gerektireceği konusunda görüş birliği hâkim. Ataerkil topraklara el koyma haklarını kan dökerek kazanacaklar."

Arkyn, Einar'ın dile getirmediklerini de duyuyordu. Üçlü Konsey, başka seçenekleri olmadığı sürece ellerini kirletmek istemiyordu.

"İkizlerle yürürlükte olan anlaşmalarımız var," dedi Einar, omuz silkerek. "Sürekli desteğimiz karşılığında, savaştan sonra Yanık'tan çıkarılacak bütün kantaşının üçe pay edileceğine söz verdiler."

Kantaşı kelimesini telaffuz ederken Einar'ın sesinin nasıl titrediğini fark etmemek imkânsızdı. Ölümsüzlük arzularını doyurmak konusunda, kantaşına Üçlü Konsey Üyeleri kadar bel bağlayan başka kimse yoktu. Güç ve kontrol sarhoşu bu adamlar, ona sonsuza dek tutunmak için can atıyordu.

Hiç kimse yokluğundan onlar kadar mustarip değildi.

"Beni bağışla, Arkyn. Ama masaya sürebileceğin bütün öneriler, bunun yanında eksik kalacaktır."

Arkyn'in gülümsemesi belli belirsizdi. Dikkatini dövüş çukuruna çevirmişti. "Elbette."

Başkalarının onu hafife almasına alışık olması, bunun canını yakmadığı anlamına gelmezdi.

"Ama *her zaman* bu kurumun ve *senin* destekleyici bir müşterisi olacağımı bilmelisin." Einar öne eğildi ve dikkatini erimiş rahimlerini yırtarak yüzeye ulaşmaya çalışan beş razaha çevirdi. Bu sırada, kurbanlar da büyük taş parçalarının arkasına ya da taş girintilerinin arasına sinerek muhtemelen sonlarını getirecek savaşı bekliyordu. "Madem düşüşlerden önce zamanımız var, sanırım şov için burada biraz daha uzun süre kalabilirim."

"Eğlenceden sıkılmaya başladığını sanıyordum."

Einar başparmağıyla sivri çenesini sıvazladı. "Aramızda kalsın ama bu künlerde boncuklu kardeşlerimin çoğu, hiçbir şey yapmadan kantaşı kırıkları üstünde dolaşarak toz tutuyor. Eğlenceli olanların da onları oyalayacak *oyuncakları* var zaten. Ateş Kuşu'n sahneyi onurlandırmasa da burayı o bayat muhabbetlere yeğlerim."

Arkyn "Onur duydum," diye yalan söyledi. Tek başına olmayı, Einar'ın kıçını yalamaya yeğlerdi. Başındaki sivri uçlu taç, yerini erimiş bronz taca bıraktığında bunu daha az dert edecekti.

Aşağıda yaşanan, safhalar içinde alıştığı ölümcül sahneye –*bir amaca hizmet eden bir araç*– gizli silahını kuşanmaya hazırlanır gibi, parmaklarını kolçağa vurarak baktı. Olabileceklerin yasını tutmak için bir an duraksadı. Kendini Kaan'ın gırtlağını dişleriyle koparırken kaç kez hayal etmişti, bilmiyordu.

Teninin altında kıvranan kaşıntıya, kan dökme arzusunun kıpırtısına hayli alıştığı gerçeğini kabul etmeliydi. Sonuçta o arzu olmasa, şimdi nerede olurdu?

Çoktan ölmüştü.

"Peki ya *büyük Kaan Vaegor'u* bu dövüş çukuruna getirmeyi başarırsam? Sonunu, Üçlü Konsey'e karşı kabahatlerinin cezasını herkesin göreceği bir gösteriye dönüştürürsem?"

Einar ağır hareketlerle başını çevirdi ve kısık gözlerle Arkyn'in yüzünün yan tarafına baktı. "İmkânsız..."

"Ama ya bunu yapabilirsem?"

Einar, Arkyn'i yeni bir ışıkta görür gibi süzerken sessizlik biraz daha uzadı.

Fırsatçı bir ışıkta.

"Kuzeydeki el değmemiş kantaşı rezervleri konusundaki duruşuna bağlı."

"İlgimi çekmiyor."

Einar taş kesildi. Atılan olta ilk kez gerilmişti.

"Önce üçe bölmeye, sonra da boncuklu kardeşlerin arasında tekrar pay etmeye hiç gerek yok," dedi Arkyn. "Üçlü Konsey *hepsini* alabilir."

Arkyn, Yanık'ı ele geçirince, Üçlü Konsey'in ulaşmak için yanıp tutuştuğu kantaşına ihtiyacı kalmayacaktı. Dövüş çukurlarında, bir savaşı fonlayacak ve bir ülkeyi asırlarca ayakta tutacak kadar birikim yapmıştı.

Hayır.

Onun tek istediği –tek önemsediği– Kaan'ın kanının dökülmesini izlemek ve hakkı olan tahta oturmaktı.

Einar gözlerinde aç bir pırıltıyla gülümsedi. "Pekâlâ, dostum. Bu hayli ilginç bir sohbet oldu."

"Böyle düşünmene sevindim."

Bir razah, davullar çalmaya başlamadan önce çok güçlü ve sakin görünen bir hükümsüzün gırtlağını deşti. Canavar, taze öğününü içinden çıktığı erimiş deliğe doğru etrafa kan fışkırtarak sürükledi ve gözden kayboldu.

"Sonuç?" dedi Arkyn.

Aç bir sessizlik oldu.

Einar yutkundu, belki de ağzının suyunun aktığını gizlemeye çalışıyordu. "İmkânsızı başarırsan, Hisar'ın gözüne gireceğinden eminim. Ve yeraltındaki bir canavar terbiyecisinden daha fazlası olarak, Üçlü Konsey'in *ebedî* saygısını kazanacağından." İki kaşını birden kaldırarak Arkyn'nin suratının erimiş yarısını süzdü. "Bronz tahta *layık* biri olarak."

33. BÖLÜM

Raeve

Köprünün, gürül gürül akan nehre saçılmış parçalarını gözlerimle tararken suyun, daha önce basamak olarak kullandığım kısımların üstüne çıktığını görüp hayıflandım. Şimdi büyük adacıktan hastalıklı bir ur gibi yükselen sütuna ulaşabilmek için Bulder'ın sözlerini birbirine çarpmam ve bir tür yol biçimlendirmem gerekecekti.

Bir köy dolusu seyircinin gözü önünde.

İç geçirerek saç örgümün bağını sağlamlaştırdım, dizimin üstüne indim ve avuçlarımı karla doldurdum. Kartopunu ellerimin arasında sıkarken, karla kaplı saçakların altında ve bina öbeklerinin arasından geçen dik köy yollarında toplanmış halka omzumun üstünden baktım. Hepsi omuzlarını saran kar tutmuş pelerinlerinin içinde, temkinli bir mesafeden beni izliyor ya da usul usul yağan karın arasından etrafa bakarken kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Köylerini gölgeleyen ve havayı nefes almanın can acıtacağı kadar soğutan buzdan anormalliğe rağmen gösteriyi kaçırmak istemiyorlardı.

Anlıyordum.

Yarı vahşi ve cinayete meyilli bir Aytüyü'nün sırtına tırmanmaya çalışan birini bulma şansı, her kün ele geçmezdi. Bu tür bir aptallık nadir bulunurdu, tıpkı bu kadar kuzeyde bir tünek görmek gibi. Hatta bunun, ilk tünek olduğuna kalıbımı basabilirdim. Köyün tam ortasına çakılmış, oldukça etkileyici bir *Al sana, Raeve* mesajı olarak da nitelenebilirdi.

Gözden kaçması imkânsız bir mesajdı.

Bahsi geçen, etrafı patlamadan sağ kurtulamamış donuk, parçalanmış ağaçlar yığınıyla çevrili tüneğe baktım. Alt kısmı daha geniş olan ve ucu bulutların arasında neredeyse gözden kaybolan yapının üstünden, vadide birikmeye başlayan ince bir sis akıyordu. Bölmelerinden çıkmaya cesaret etmiş birkaç yeni

yetme Kızgınkursak, tüneği koklayabilecekleri bir mesafede dönüyorlardı ama hiçbiri en tepesini inceleyecek kadar cesur görünmüyordu. Muhtemelen akıllılık ediyorlardı.

Líri ufak olabilirdi ama Rygun'ın onu dağın zirvesine yakın bir bölmeye yönlendirmesinin bir nedeni vardı. Köyün üstüne çöken sessizlik de bunu anlatıyordu, sanki kuşlar ve böcekler bile bir zirve yırtıcısının ortasında olduğumuzu anlamış gibiydi. Güzel ama ölümcül bir hayvan.

Rygun'ın müdahalesi olmasa, çoktan ölmüş olurdum. Bu işten sağ çıkabilirsem... Tek nedeni Líri'nin uygun görmesi olacaktı. Ama o ejderhaya bir söz vermiştim ve lanet olsun ki sözümü tutacaktım. Onun, benim en iyi yanlarıma layık olmadığına inanarak Netheryn'e uçmasını izlemektense canımı riske atardım.

Kaan'ın yaklaştığını daha adımlarını duymadan hissettim.

Boğazımı temizledim, kartopumu hoş bir şekilde uyuşan ellerimden bırakarak ayağa kalktım ve yakasını çözdüğüm pelerini çıkarıp kolumun üstüne attım. "Majesteleri."

"Ayışığı."

Sesi ensemi okşayarak içimi titretti.

"Aşağı inmeni beklemiyordum." Başımı, siluetini göz ucuyla görebileceğim kadar çevirdim. "Bu onuru neye borçluyum?"

"Ebedî hayranlığıma."

Kalabalıktan fısıltılar yükselirken yanaklarım ısındı ve tek kaşımı kaldırarak arkama baktım.

Görüntüsü, göğsüme inen bir yumruk etkisi yarattı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu; sakallarında kar taneleri ışıldıyor, serbest kalan saç tutamları yüzünün iki yanına düşüyordu.

Gözleri hiç olmadığı kadar koyulaşmıştı.

Ne olursa olsun müdahale etmemesini rica ederken buram buram yayıldığını hissettiğim korkusunu iyi saklıyordu. Birlikte keyifle yediğimiz doyurucu yemeği hazırlarken, beni uzaktan kucaklayan sıcak gülümsemeler gönderirken ve içimi özgüvenli bir güç ve yüreklendirmeyle doldururken sakladığı gibi.

Derin bir nefes aldı ve elini uzatarak bana doğru bir adım attı. "Ona göz kulak olmamı ister misin?"

Önce pelerinime, sonra da memelerimin arasından sarkan málmr'a baktım. Boynuma kadar bağladığım deri giysinin üstünde dikkat çekiyordu.

Sözcüklerle aram iyi değildi ama eğer bu kün öleceksem, Kaan bilmeliydi. Bu hayatta *onu* seçtiğimi görmeliydi.

Açıkça.

Ona döndüm. Bakışlarının yere inmesini izledim.

Yüzündeki bütün rengin çekilip gözlerine akmasını izledim.

Gözlerini tutuşturmasını izledim.

Âdemelması inip kalkarken, göğsünden kemiklerime sıcacık bir ürperti yayan alçak bir inilti yükseldi. Pelerini elimden aldı, bana bir adım daha yaklaşıp kollarını belime sardı, beni kendine çekti ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bir kün, Ayışığı, ben de senin uhloo'nu taşıyarak bu büyük onurun karşılığını verebilmeyi umuyorum."

Ne demek istediğini sormaya hazırlanarak kaşlarımı çattım. Bir sonraki cümlesi nefesimi kesti.

"Ölürsen, bu kahrolası dünyayı yerle bir ederim."

Şakağıma hızlı ve sıcak bir öpücük kondurduktan sonra döndü ve önünde eğilen kalabalığın arasından geçti. Arkasına bakmasa da bir zanaatkârın kendinden emin tavrıyla, yontucu bir cümle mırıldandığını duydum.

Yer sarsıldı.

Kalabalıktan şaşkın iç çekişler yükseldi.

Başımı hızla çevirince, nehrin iki kıyısından taba rengi kilden ikiz kolların yükseldiğini ve kavuşan eller gibi birleştiklerini gördüm. Yapı görünmez bir oklava tarafından açılır gibi yassılaştı ve fazlalıkları biçimli korkuluklara dönüştü. Karşımda duran, bir önceki köprünün henüz yosun tutmamış bir versiyonuydu.

Su, sarsılmaz yapıdan dışarı atıldı; nehre milyonlarca gözyaşı damlası gibi aktıkça daha açık bir renge büründü, iyice yerleşerek sağlamlaştı.

Sütuna ulaşmam için pürüzsüz bir yoldu.

Bu jest karşısında göğsüm sızladı, tarif edemeyecek kadar minnettardım. Üstüne basarak ilerlemek için birkaç yamuk taş yaratmaya çalışsam, dağı kafamıza çökerteceğimden emindim.

Asıl minnetim, bu şeye tırmanışımı kolaylaştırmak için bana bir merdiven ya da ona benzer bir şey inşa etmemesineydi. Böyle bir yardım almanın onurlu bir yanı yoktu.

Kalabalığa döndüm. Boynumda taşıdığım kolyeye bakarak aralarında fısıldaşanlar vardı. Muhtemelen kimin nesi olduğumu merak ediyorlardı.

Gerçeği –kusursuz krallarının serseri bir katile âşık olduğunu bilselerdi– muhtemelen ayaklanma çıkarırlardı.

Kolyeyi güvende olması için giysimin altına soktum ve köprünün üstünde ilerleyerek adanın kayalık kıyısına yaklaştım. Neredeyse cam gibi görünen kırık dal parçalarının üstünden atlayarak geçip nihayet sütunun gölgesinde durduğumda tenim karıncalanıyordu.

Beni hissetmesini bekledim.

Çekinerek ileri uzandım ve elimi sütunun pütürlü yüzeyinde dolaştırdım. Tenimi ısıracak kadar soğuktu; aklıma Arkyn'den kaçtıktan sonra Fallon ve kendim için bir barınak kazmakta kullandığım buz parçasını ve avuçlarımı keserek kanı kırmızıya boyayışını getirmişti.

Dişlerimi sıktım ve o anıyı aşağıya, benden uzağa ittim. Yukarı doğru incelen yapıda kendime bir yol çizmeye çalıştım. Sütun, çıkıntıların büyümediği yassı noktalarla kaplıydı. Basamak olarak kullanılmaya pek elverişli olmasalar da –daha çok elimde kalmamaları için dua edeceğim tutunma noktalarına benziyorlardı– elimdekiyle idare etmek zorundaydım.

Zihnimdeki ses kapanını sıkarak demir yüzüğümü çıkardım ve cebime attım. Belki göğsümdeki o titrek histen kurtulurum umuduyla ellerimi silkeledim.

Kahrolası gerginlik. Beni rahat bırak.

Ayağımı alt kısımdaki çıkıntılardan birine yerleştirip parmak uçlarımı daha yukarıdakilerden birine uzattım ve aynı hareketi diğer elimle tekrarladım. Nihayet bütün ağırlığımı sol ayağıma vererek sağ ayağımı yerleştirdim ve bütün ağırlığımı sütunun dik yüzeyine bırakmanın nasıl bir his olacağını denedim.

Fena değil.

Belki de ölmem.

Kendimi yukarı çektim, ayağımı tekrar yerleştirdikten sonra daha yukarıdaki bir çıkıntıya uzandım. Ardından tekrar aynısını yaptım. Tırmandıkça daha pürüzsüz ve akıcı gelen istikrarlı bir ritim yakaladım.

Zaman mefhumum silindi; bütün dikkatimi botlarımı ve parmak uçlarımı doğru konumlandırmaya ve uzuvlarımın hareketlerine vermiştim. Nabzımı kontrol altında tutacak derin ve yavaş nefesler almaya gayret ediyordum.

Aşağıya hiç bakmıyordum. Kar durmuştu. Tırmanmaya başladığımdan beri yanağımı okşayan tek bir esinti olmuş muydu acaba? Gülümseyerek bir üst çıkıntıya uzanırken, Clode ve Rayne'in beni sessizlikleriyle yüreklendirdikleri düşüncesi içimi rahatlattı. Beni ölümcül bir düşüşten korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Clode onun için düşündüklerimi bilse, bana bu kadar zarif davranmazdı.

Ama bu, *Daha Sonraki* Raeve'in sorunuydu. Şu andaki Raeve, sadece tepeye engelsiz ulaşma derdindeydi.

Tercihen yara *almadan.*

Nihayet ağır buluta ulaşıp, toparlanmak ve sızlayan elimi silkelemek için duraksadığımda ciğerlerim ve bacaklarım eşit şiddetle yanıyordu. Diğer elimi de silkeledim. Parmaklarıma giren kramptan kurtulmak için elimi esnetirken aşağıdaki köye bakmaya cesaret ettim ve ânında pişman oldum.

Nehir, beyaz arazinin içinde capcanlı bir çizgiydi; sokaklardaki köylüler ise kum tanelerinden ibaretti.

Bu berbat bir fikirdi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve el yordamıyla bir çıkıntı bulmak için bulutun kabarık karnından içeri uzandım. Kendimi yukarı çektiğim anda, başımı bir minderin içine sokmuşum gibi, görüşüm silindi. Sonraki hamlelerim için büyük ölçüde hislerime bel bağlayarak, beni sarmalayan soğuk ve kaskatı sessizliğin içinde adım adım ilerledim.

Fazla soğuktu.

Çok yaklaştığımın bir işareti.

Bulut seyrelerek nihayet tepeyi görmeme olanak sağlayan ince kırpıklara ayrılırken kalbimin her vuruşu bir savaş davulu etkisi yaratıyordu. Líri'nin sütunun sivri kenarından aşağı sarkan kuyruğunu görünce göğsüm sıkıştı.

Taş kesilerek dinledim. Líri'nin pürüzsüz, uğultulu nefeslerinden başka ses yoktu.

Uyuyor.

Yaratıcılara şükürler olsun.

Ne kadar duyarlı olduklarını çok iyi bildiğim ipeksi tüylerinin yanından büyük bir dikkatle, ağır ağır geçtim. Yukarı uzanırken duraksadım, bakışlarım Líri'nin ince tüyleriyle elimin etrafında sarılı duran gümüşi, ince hayalet arasında gidip geldi. Yoksa...

Líri'nin seğiren kuyruğu az kalsın suratıma çarpıyordu. Kıl payı kurtulduğum bu tokat, kalp tellerimi az kalsın dengeme mâl olacak bir heyecanla titrettirmeye yetti. Nabzımın sürati ve hızla pompalanan kanımın zonklaması arasında kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum.

Kıl.

Payı.

Yırttım.

Dişlerimi sıkarak yavaş ve şurup gibi akıcı hareketlerle sağa kayarken gözlerim Líri'nin kuyruğu ve kendimi daha yukarı çekme seçeneklerim arasında gidip geliyordu. Kuyrukla arama güvenli bir mesafe koyunca, yüreğim ağzımda tırmanmaya devam ettim ve nihayet elimi uzatsam, sütunun üst kenarına yetişebileceğim bir noktaya ulaştım.

Sol ayağımı kaldırıp bir sonraki çıkıntıya yerleştirdim...

Çıkıntı koptu ve sütunun yan yüzeyinde fazla gürültülü bir *Hassiktir, Raeve!* dercesine sekerek aşağı düştü.

Vücudum tüneğe dümdüz yaslandı; kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yakalanmamın, karnımın deşilip iç organlarımın köyün üstüne saçılmasının an meselesi olduğuna emindim.

Nefesimi tutarak Líri'nin kuyruğunun kıpırdadığını –beni duyduğuna dair herhangi bir işaret– görmeyi bekledim. Nihayet şansın benden yana olduğuna ikna olduğumda ciğerlerim alev alev yanıyordu.

Gözlerimi kapadım. Tutmuş olduğum nefesi, büzdüğüm dudaklarımın arasından yavaşça bıraktım; ardından burnumdan derin bir nefes aldım. Kendime bir sonraki çıkıntıya uzanabilecek kadar güvendiğimi hissedene dek bunu birkaç kez tekrarladım. Sonunda duruşumu değiştirecek, kendimi yukarı çekip tüneğin kenarından aşağı bakacak gücü buldum.

Líri'nin, sütunun en tepesine kıvrılmış, altın rengi ışıkta ışıldayan bedenini görünce nefesim kesildi. Öyle ihtişamlıydı ki.

Öyle güzeldi ki.

İncecik, yarı şeffaf bulutlar vücudunu sarmalıyordu. Işıltılı kanadını güneşin uzun ışınlarına karşı zarif bir kalkan gibi yüzünü örtmüştü. Güneş, zarlarını lekeleyen kabartılı yara izlerini vurguluyordu. Agni'nin o yaraları kapamak için yaptığı mucizevî çalışmalara rağmen, Rekk'in dehşet verici işkencesinin kalıcı bir yankısı hâlâ oradaydı.

Gözle görülür rahatsızlığının anılarını bastırmaya çalışarak o yara izlerine tek tek bakarken içimde kanımı donduran bir kıpırtı oldu. Burnunu kucağıma gömdüğü ve varlığımda teselli bulduğu anları hatırladım. Göğsümde bu ezici hisle yüzüm çarpılırken, bir an durup o anların yasını tuttum.

Keşke kendi hasarım birlikte olabileceğimiz her şeyin önüne geçmemiş olsaydı. O güçlenene ve hazır olana kadar yanında kalıp Rekk'in peşine *onunla birlikte* düşseydim.

Hak ettiği buydu. Benim tamamım. Kana susamışlığımın kalıntıları değil.

Çok üzgünüm, Líri.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, boğazıma oturan o hüzün yumrusunu ait olduğu yere ittim ve nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Sonra elimi sütunun üstüne yerleştirip ağırlığımı yukarı çektim, bacağımı kaldırdım ve dizimi sağlam yüzeyin üstüne koydum.

Kanadı yüzünden çekildi.

Anlaşılmaz bir bakışla beni süzerken, o simsiyah kürelerdeki her bir ışıltı, yaklaşan ölümümü düşündüren bir noktaya benziyordu.

Hırladı.

Bir küfür mırıldandım; bu işte tek bir şansım olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Bir şekilde bensiz havalanırsa, bütün çabam boşa gidecekti.

Hareketlerimiz birbirine karıştı.

Líri'nin kıvrıldığı yerde doğrulmasıyla benim ikinci ayağımı da yere basmam, açtığı kanatlarının itişiyle aşağı uçmamak için kıl payı kenara kaçmam bir oldu.

Líri sıçradı.

Ben de sıçradım.

Bir an eşzamanlı bir uyum içinde uçtuk. İki ayrı varlık olarak bulutların arasından süzülüyorduk. Midem boğazıma kadar yükselip orada düğümlenmişti sanki.

Ve sonra, hızla çarparak sırtına indim.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Yana doğru yuvarlanırken son anda yakaladığım şeye sımsıkı tutundum. Parmaklarımı eyerine bağlanmış iplerden birine sımsıkı sarmayı başarmıştım ama şimdi de bir ipin ucundaki et parçası gibi havada sallanıyordum.

Lîri kükreyerek çırpınırken ben var gücümle tutunmaya çalışıyordum. Ellerimin tendonları öylesine gerilmişti ki parmaklarımın gevşemesi ve boşluğa yuvarlanmam an meselesiydi.

Dişlerimi sıkarak vahşi bir çığlık koyverdim ve diğer kolumu yukarı uzatıp el yordamıyla tutundum. Parmaklarım ipe sarılırken Lîri yan döndü ve iç organlarımı neredeyse kıçımdan çıkaracak bir süratle yukarı doğru uçmaya başladı.

Kanatlarını, beni gövdesinin yan tarafına defalarca çarpacak bir güçle çırparken eyerine tırmanmam imkânsızdı. Ama yapmaya çalıştığımın bu olmadığının farkında değildi.

Dişlerimi sıktım ve kendimi yukarı çekişlerimi kanat çırpışıyla aynı âna denk getirmeye özen göstererek ipe ağır ağır tırmandım. İplerin sert savruluşuna karşı kazandığım her santim için savaş verirken kol, sırt ve omuz kaslarım kopacak gibi acıyordu. Nihayet göğsünün üstünden geçen kayışa ulaşacak ve Rekk'in mahmuzuyla açtığı delikle aynı hizaya gelecek kadar yükseğe çıkabildim.

Ani bir güç hücumuyla dolarak elimi uzattım ve nihayet bir, iki, üç denemeden sonra parmaklarımı kayışın altına sokmayı başardım. Tutuşuma ipi bırakacak cesareti bulacak kadar güvenince sol kolumu göğsünün üstünden uzatıp...

Tokaya yapıştım.

Nefesimi düzene sokmak için bir an duraksadıktan sonra bütün gücümü sağ koluma verdim ve sol elimi biraz daha ileri doğru kaydırıp parmaklarımı kayışlara sarana kadar uzattım.

Kayışları zımba deliklerinden çözmeye koyuldum. Nefesim ancak kayışların üçü birden gevşeyince biraz rahatladı. Şimdi kayışları sadece iğneler tutuyordu. Boğazımdaki hüzün sızısına rağmen, *doğrusunun* bu olduğunu biliyordum.

Sonra ilk kayışı çekip kurtardım.

Lîri bir mızrak gibi göğe yükselmeye devam etse de boynunun büküldüğünü fark ettim. İkinci kayışı da tamamen çözer-

ken gözleri üstümdeydi. Üçüncü ve son kayışı tutarken mahzun ve ışıltılı gözlerine baktım. Yüzü bana tahmin ettiğimden daha yakındı. Okuyamadığım gözlerinin derinliklerine bakabileceğim kadar yakın... Şimdiden düşmeye başladığımı hissettiren bir şey...

Ama beklediğim şekilde değil.

Bulutları yararak altın rengi, cılız ışık huzmelerinin arasına dalarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Çünkü Líri'ye ona sahip çıkacağıma söz vermiştim. Bundan sonra hiç kimsenin canını yakamayacağına. Yaratıcılar şahidim olsun ki ciddiydim.

Bu, onu kendimden korumak anlamına gelse bile.

"Özgür ol, Líri."

Son iğneyi de çekerek kayışı serbest bıraktım ve kemerin kurtulduğunu, Rekk'in eyerinin yerinden oynadığını hissettim. Son kalıntıları da dağılmak üzereydi.

Beni de yanına katarak.

Líri bir alev üflemeye hazırlanır gibi ağzını açtı ama alev üflemek yerine tiz bir ağıt koyverdi.

Ve bulut beni tek lokma hâlinde yuttu.

@ayisigikitap

34. BÖLÜM

Raeve

Yerçekimi beni aşağı doğru sürükledi.

Derin bir aşinalık hissiyle dolarken zaman uzuyordu sanki. Bunu daha önce de yaptığıma dair bir idrak.

Daha önce de düştüm.

Bu hissin yanında, dilimi kalınlaştıran ve ağırlaştıran bir duygu hücumu geldi. Nefes almamı, hatta Clode'un dilini biçimlendirmeyi *aklımdan geçirmeyi* güçleştiren bir histi. Ta ki sonunda aniden aklım başıma gelip iç ses kapanımı açana, bir ciğer dolusu nefes alıp Clode'a düşüşümü yumuşatması için rüzgârlı bir yakarış gönderene kadar.

"*Lui te– nalí vei– shuil, Clode. Lui te– nalí!*"

Sözcükler dudaklarımdan neredeyse duyamayacağım bir hızla döküldü ama hemen ardından yükselen itiraz ciyaklamasından, Clode'un kopuk kopuk talebimi anladığı sonucunu çıkardım. Zırvalıklarımdan bıkıp usanmış gibiydi. İki kün içinde ikinci kez onu hayatımla ölümüm arasına soktuğum düşünülürse, haksız sayılmazdı. Ortalıkta avare avare dolaşmayı, arada bir birilerini tokatlamayı ya da ciğerlerini lime lime etmeyi tercih eden biri için büyük sorumluluktu. Rasgele kıt akıllıları öldüren biri için.

Ben olsam, ben de kızardım.

Bulutların arasından çıktığım anda, bir rüzgâr barikatı bana aşağıdan çarptı. Clode altımda durup başını arkaya yatırmış ve en şiddetli nefesini üflemiş gibiydi.

Vücudum savruldu ve midemi çalkalayan birkaç saniye boyunca göğe yükseldikten sonra, hız kazanarak tekrar düşmeye başladım. Arkama dönünce Líri'nin bizi köyden uzağa taşıdığını gördüm; sıradağlar aralanmıştı, nehir düşüşümü yakalamak için *kusursuz* bir yumuşaklıkta görünen bir kar tabakasıyla kaplı vadinin içinden mavi bir şerit gibi kıvrılıyordu.

Oysa ben sarp zirvelere doğru düşüyordum ve eğri büğrü taşlara çarpmam an meselesiydi.

"*Eil ahn– lamathinta! Ahna! Learue–Clode. Learue!*"

Bu kez üflediği zaman, rüzgâr karnıma öyle bir kuvvetle vurdu ki öğürdüm, katlanmış bir parşömen parçası gibi iki büklüm oldum. Sonra daha doğuya doğru düşmeye başladım. Karla kaplı davetkâr düzlükten daha uzağa doğru.

Siktir, çok plansız davranmıştım. Sanırım Clode'dan beni tekrar batıya itmesini istemem ve en iyisini ummam gerekecekti.

"*Lui te– nahh vei– aishah lu!*"

Güçlü bir esinti bana göğsümü sıkıştıracak bir şiddetle yan taraftan çarpınca vücudum savruldu; göğsüme öyle bir çarptı ki nefes alma yetimi tamamen kaybettim. Çapraz bir şekilde tepetaklak oldum; kar, gökyüzü, ölümcül dağ zirveleri gözümün önünden geçti... Nefes alamamanın verdiği hisle boğuluyordum.

Clode ona bunu nasıl düzelteceğini söylememi benden bekliyormuş gibi ciyakladı. Ciğerlerim tamamen ezilip yassılaşmamış olsaydı, bunu seve seve yapardım.

Artan basınçtan, beni tutmaya çalıştığını hissettim ama ellerinin arasından kayıp düşmeye devam ettim.

Bu işin sonu iyi olmayacak.

Dağ yamacına çakılmak ve büyük ihtimalle sivri bir kaya parçasına saplanmak üzere olduğumu haber veren tiz bir rüzgâr çığlığı duydum. Safhalar boyunca bıçağımı sapladığım heriflerin sayısı düşünüldüğünde, marazi bir şekilde şiirseldi.

Görünüşe bakılırsa, karmanın gerçekten çarpık bir espri anlayışı vardı.

Kayalara çarpacağım âna tanık olmak ve kaburgalarımın altında kanat çırpan paniği daha fazla beslemek istemediğim için gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bir şey beni tuttu ve birkaç saniye boyunca buz gibi bir göğse batırılıp sonra geri fırlatılırken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Karla çarpışıp yuvarlanmaya başlamamdan hemen önce, Líri'nin kanatlarının güçlü sesini tanıyacak birkaç saniyem oldu.

Sonunda yüzüstü, kollarım ve bacaklarım iki yana açık bir hâlde durabildim. Bütün vücudum dev bir sızıdan ibaretti; başım, sanki dünya tersine dönmüş gibi dönüyordu. Dünyanın

tersine dönmesi, hayatımı Líri'nin kurtardığı bu tuhaf gerçeklikten daha az şoke edici gelirdi. Ya da belki de sadece yemeğiyle oynamayı seviyordu, kim bilir?

Öylesi daha olası görünüyordu.

İnleyerek dizlerimin üstünde doğruldum. Yüzümdeki karı silkeleyerek ve yalpalayarak ayağa kalkarken boğuk bir uluma sesi beni iliklerime kadar titretti. Líri'ye ait olamayacak kadar boğuk ve çatallı bir sesti.

Daha çok...

Sol tarafıma bakınca Líri'yi diz hizası karın üstüne tünemiş hâlde buldum. Kanatları yeniden havalanmaya hazır bir şekilde açık duruyordu, dişleri açıktaydı ve kuyruğu bir kırbaç gibi öne fırlayıp bir belkemiğini kırmaya hazırlanır gibi havadaydı. Muhtemelen o belkemiği benimki olacaktı... Ama Líri bana bakmıyordu.

Başımı yavaşça çevirerek boğuk sesin kaynağına baktım.

O güne dek gördüğüm en iri Kızgınkursak'ı karşımda bulunca kalbim duracak gibi oldu. Koyu mavi renkleri güneşin altında ışıldıyordu. Büyüklüğüne, geniş ve küt gagasına bakılırsa erkek olmalıydı.

Kabarık tüylü, ölü bir şeyin üzerine kamburunu çıkararak eğilmişti. Avının kalın boynunda, karların üstüne oluk oluk kan fışkıran derin bir yarık vardı. Ama Kızgınkursak taze yemeğine bakmıyordu. Oraya yemeğini çalma niyetiyle gelmişim gibi, *bana* bakıyordu.

"Yok artık," diye mırıldanarak dizlerimin üstüne indim. Avına el koymakla zerre ilgilenmediğimi göstermek için itaatkâr bir duruş takındım.

Zerre.

Tepesindeki tüyleri kabartıp kanatlarını kaldırırken canavarın gırtlağından boğuk bir kükreme döküldü. İki boncuğu andıran gözleri benimle arkamda duran Líri arasında gidip geldikten sonra, ileri doğru birkaç adım attı. Yeri sarsan, gümbürtülü adımlardı.

Arkamdaki hareketi hissederek başımı hafifçe çevirmemle, Líri'nin harekete geçtiğini görmem bir oldu. Attığı her zarif adımla etrafa karlar saçarak bana doğru koşuyordu. Muhtemelen Kızgınkursak beni ziyafetine ekleme fırsatı bulamadan

kendisi kapmaya hazırlanıyordu ama bir şey... *içimde* bir şey bana hareketsiz ve sessiz durmamı telkin ediyordu.

Ona güvenmemi.

Líri tek bir pürüzsüz hareketle etrafıma kıvrıldı ve kuyruğunu koruyucu bir kalkan gibi önüme uzatarak kemiklerimi titreten alçak bir kükreme koyverdi.

Kızgınkursak ağır ağır ilerlemeyi sürdürüyordu. Rygun'ın neredeyse yarı büyüklüğünde ve kesinlikle Líri'ye üstünlük kurabilecek kadar iriydi. Ağzını açtı; sivri dişleri parlıyor, kırmızı gözleri kısılıyordu.

Líri bana daha sıkı sarıldı, sol omzunu indirdi ve kendini bana yasladı. Sanki kaşınıyormuş gibi.

Berbat bir zamanlamaydı.

Hareketi birkaç kez daha tekrarlayınca şüphelerim doğrulandı. Tam elimi uzatıp derisini kaşıyacaktım ki Kızgınkursak güçlü bir sesle hırladı.

İçinden bir ürperti geçer gibi titredi; sırtındaki, kuyruğundaki tüyler havaya dikildi ve kafasındaki tüylerin arasından zehirli bir boynuz dışarı uzandı.

Nefesim kesildi.

Yetişkin bir Aytüyü o... o şeyle yaralanmaktan sağ kurtulabilirdi. Onların derileri daha kalındı. Vücutları daha büyüktü. Ama Líri sağ kurtulamazdı. Önümüzdeki birkaç kün boyunca bu Kızgınkursak'ın ana gıda kaynağı olurdu, yanındaki çıtır çıtır garnitürü de ben.

Yaratıkların canını yakmaktan hiç hoşlanmazdım ama çaresiz zamanlar, çaresiz eylemleri gerektirirdi işte.

Ciğerlerindeki havayı çekmesi için –sadece onu korkutacak kadar– Clode'a seslenmek için ağzımı açarken Kızgınkursak kafasını öne uzattı ve ısırır gibi ağzını açıp kapattı.

Fazla yakındı.

Líri hırladı, sonra kafasını arkaya çevirerek kükredi ve buz gibi nefesini yüzüme çarptı.

Bir şeyi gözden kaçırdığımı fark ettim. Duruşuna, arkaya doğru uzattığı kanadına bakınca...

Kafama bir taş düşmüş gibi anladım.

Sırtına tırmanmamı istiyordu. Tereddüt edecek zaman yoktu; boynundan sarkan tutamları avuçladım, ayağımı bükülü duran

bacağına bastırıp kendimi yukarı çektim. Kürek kemiklerinin arasına yerleşirken kalbim hızla çarpıyordu.

Líri doğruldu; daha iri, daha güçlü görünmeye ve daha baskın bir duruş takınmaya çalışıyormuş gibi, kanatlarını ışıltılı bir yelpaze şeklinde açtı.

Kızgınkursak bize doğru uzandı ve gagasının üstündeki ikiz deliklerden koklar gibi derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha.

Bir nefes daha.

Kafasını arkaya atıp burnunu çekti, birkaç adım geri çekildi, durdu ve birkaç saniye sonra gökyüzüne gönderilen tiz bir ciyaklamaya dönüşen boğuk bir ses çıkardı. Ses kesik kesik haykırışlara dönüştü ve peşinden gelen kanat sesleri *–pat-pat-pat–* dikkatimi *yukarı* çekti.

Bulutların arasında iki Kızgınkursak belirdi. Biri pembenin yüz farklı pastel tonundaydı, diğeri ise Líri'nin yarısından bile küçüktü. Pembe ve mavi rengine bakılırsa, küçük olan uçmaya yeni başlamış bir çaylak olmalıydı.

Bir aile babası.

Bunun bir savaşa yardım çağrısı olduğunu düşünebilirdim ama Líri onları durdurmaya yeltenmedi. Ne yerdeki tüylü leşin yanındaki kar yığının arasına konarlarken ne erkek Kızgınkursak yine uyarır gibi kükrerken ne de yeni gelenler kırmızı gözlerini bize dikip havayı koklarken.

Yetişkin dişi Kızgınkursak başını eğdi ve hayvanın şişkin karnında bir delik açıp bağırsaklarını ortaya çıkardı. Sonra gagasından kan damlayarak arkaya çekildi, bacaklarının üstüne çöktü ve kuyruğunu iki yana salladı.

Çaylak Kızgınkursak, başı öne eğik hâlde ilerledi, dişiye bakarak öttü ve kafasını açık yaraya uzatıp yumuşak iç organları koparak hevesle yemeye başladı. Bu sırada tüyleri kabaran erkek Kızgınkursak, ailesinin önünde içimi sızlatan koruyucu bir kalkan gibi dimdik durarak Líri'yi izliyordu.

Líri geri çekildi.

İçime işleyen yumuşak bir ses çıkardı. Adım adım geri çekilirken ağıt yakar gibiydi. Bu güzel aile karşısında, az önce erkek Kızgınkursak üstümüze atılıp boynuzunu ona saplamaya hazır görünürken olduğundan daha sarsılmış görünüyordu.

Acı çekiyor gibi.

Nefesimi kesecek bir hızla döndü ve kanatlarını çırparak karla kaplı zeminden havalandı. O sahneden öyle büyük bir coşkuyla ve süratle ayrıldı ki oldukça önemli ve *problem yaratacak* bir şeyi unuttuğunu hemen anladım.

Ben hâlâ kürek kemiklerinin arasındaydım.

Ve gökyüzüne taşınıyordum.

35. BÖLÜM

Raeve

Yüreğim ağzımda zeminin bizden hızla uzaklaşmasını izledim.

Karla kaplı ağaçlar ve kayalık dağ zirveleri, Líri'nin kanatlarını her çırpışında bizden biraz daha uzaklaştı. Beni kaçınılmaz kaderime yeni bir düşüşten koruyan tek şey, boyun tüylerine sımsıkı tutunmamdı.

Yerden havalanmaya başladığı anda onu bırakmam gerektiğini fark ederek inledim. Kızgınkursaklarla şansımı denemeliydim. Şimdi son sürat bulutların arasına yükselen eyersiz bir ejderhanın sırtında tutunmaya çabalıyordum.

Ellerim kasılmaya, acı önkollarımdan dirseklerime akmaya başladı. Daha fazla tutunamayacak hâle gelmemin an meselesi olduğunu biliyordum.

"*Kahretsin...*"

Dişlerimi sıktım ve ayaklarımı koyacak güvenilir bir yer bulmaya odaklanarak kolumun altına baktım. Líri'nin kanatlarının çıkıntılarının parmaklarımı bastırabileceğim kadar yakın olduklarını gördüm.

Hızla dönüp kafamı koparmaması için dua ederek önce bir ayağımı, sonra diğerini yerleştirdim.

İrkilmedi bile.

Ayaklarımı yerleştirmek, ağırlık merkezimi bulmamı, Líri kanatlarını her çırpışında bulutların arasından hızla yükselirken duruşumu ayarlayabilmemi sağladı.

Bulutların arasından çıkıp uzaklardaki güneşten toz misali süzülen ışınların arasına daldık. Kısacık bir huzur ânının ardından, Líri başını arkaya atıp kudretli bir kükreme eşliğinde mavi bir alev üfledi. Güçlü ses, alev söndüğü anda yerini bir ergenin ötüşüne bıraktı. Líri yan yattı ve pürüzsüz, hızlı kanat

hareketleriyle, ışıldayan bulut örtüsüne paralel uçmaya başladı. Fırlatılmış bir hançerin sürati ve kararlılığıyla güneye uçuyordu. Olay yerinden kaçar... ya da dosdoğru Netheryn'in yolunu tutar gibi.

Yaratıcılar aşkına, umarım öyle değildir.

Rüzgâr saç örgümü çekiştirirken başımı hafifçe kaldırıp kısık gözlerle ileri baktım ve tam karşımızda bir dağın sivri zirvesini gördüm. Hiç şüphesiz, kötünün iyisiydi ama yine de oyunu doğru oynamazsam, bu süratle o zirveye çarpmak beni surlara kadar fırlatabilirdi.

Başımı eğdim, daha sıkı tutundum ve Líri'nin zirveye çarpmasına saniyeler kala dişlerimi sıktım. Vahşi inişimizin şiddetiyle bir kar patlaması yaşanırken kalbim kaburgalarımın arasında kendine yeni bir yuva buldu.

Líri'nin vücudu gerildi ve taşa geçirdiği pençeleriyle dengemizi sağladı. Başını öne uzatarak bir çığlık, defalarca yankılandıktan sonra nihayet kahrolası ruhumu kanatacak kadar keskin bir hâl alan ağlamaklı bir feryat koyverdi.

Boynu büküldü, başı öne eğildi.

Kanatları iki yanına düştü.

Altımızda yaldızlı bulutlar dağın zirvesini okşayarak dalgalanırken Líri kesik kesik nefes alıyordu. Kederli haykırışının ardından, içimi burkacak kadar yumuşak bir sessizliğe büründü.

Elimi çözdüm, boynunu okşama niyetiyle uzanırken başını hızla çevirdi ve olduğu yerde öyle hızlı döndü ki savrulup uçmamak için ona tekrar tutunmak zorunda kaldım.

Líri, yukarıya çarpık bir omurga gibi uzanan dağ sırtında fırtınanın arasından tırmandı; attığı her tehlikeli adımda, altımızda ezilen taşların ve karın sesini duyuyordum. Pusla buluşan düz bir platoya ulaşınca vücudunu yana yatırarak kendi etrafına kıvrıldı, kuyruğunu etrafına sarıp başını pençesinin altına soktu. Derin bir nefes aldı ve yerini altında nefes almanın çok güçleştiği ağır bir sessizliğe bırakan alçak bir inilti koyverdi.

Líri iyi değil.

Yavaş, temkinli hareketlerle sırtından aşağı kaydım ve başının olduğu tarafa adım adım yaklaştım.

Kafasını kaldırıp diğer tarafa kıvrıldı, kanadını arkaya, sonra öne doğru sertçe savurdu; beni az kalsın platodan aşağı düşürüyordu. Aldığım en net sözsüz *git başımdan* mesajıydı.

Tamam.

Bir sonraki hamlemi bulana kadar yerleşebileceğim sağlamlıkta bir yer arayarak etrafıma bakarken kulaklarımda Kaan'ın sözleri yankılandı.

Bazı ejderhalar kana susamış bir peri gibi intikam peşinde koşarken, diğerleri sadece sevilmek için can atar.

Arkama dönüp bakınca Líri'nin hâlâ dünyadan saklanan ışıltılı bir düğüm şeklinde yattığını gördüm. Bu hâli kan kaybından ölmeden önce, acısını saklama çabasıyla sırtını bana dönüp kanepeye kıvrılan Essi'yi hatırlattı. Varlığımın her zerresiyle daha fazlasını yapmış olmayı –daha fazlası *olabilmeyi*– dilerken kollarımın arasında solup gidişini.

Ona veda ederken onu sevdiğimi söyleyişimi.

Lanet olsun.

Líri'ye tekrar yaklaşırken platonun keskin kenarından bulutların arasına yürümeden –ve ölümcül bir düşüş riski daha almadan– etrafından dolaşmamın imkânsız olacağını fark ettim. O düşüş, yakın zamanda tekrarlamak isteyeceğim bir şey değildi. En azından Clode ve ben yoldaşlığımızın tuhaflıklarını aşmanın bir yolunu bulana kadar.

Tek seçeneğim, beni sırtından unutuluşun dibine fırlatmaması için içimden dua ederek Líri'nin üstünden tırmanmaktı. Tam onun kıvrımına doğru kaymak üzereydim ki inleyerek duruşunu yine değiştirdi.

Olduğum yerde durdum ve bulutlu enginliğe doğru bakarken onun diğer tarafa dönüp yerleşmesini bekleyerek tüylerine tutundum. Kendimi ona kapattığım zaman Kaan da böyle mi hissediyordu acaba?

Yaratıcılar onu doğaüstü sabrı için kutsasın.

Líri'nin nefesinin vücudunda gezindiğini hissediyordum. Pençesini yüzüne bir maske gibi örttüğünü fark ettim.

Bir kalkan gibi.

Kaşlarım çatıldı. Zihnimde Dhomm'da o fırtınanın altında yaşadığım çöküş ve Kaan'ın sağlam varlığını arkamda hissettiğim o an canlandı. Beni uçurumun kıyısından geri döndüren bir şarkı mırıldanarak kollarını bana sarışını hatırladım. Bu bana *her zaman* iyi gelmişti. Şartlar ne olursa olsun.

Kendimi ne kadar üşümüş ve yalnız hissedersem hissedeyim.

Sakinleştirici şarkım ruhumun derinliklerinden boğazıma yükselip yarı gülümseyen dudaklarımdan dışarı dökülürken Lí-ri'nin derisini okşadım.

Liu ath na, juu ta ne guile no.
Too la too. Too la too.

Líri altımda kaskatı kesildi, sonra her kelime kaslarının düğümlerini yoğurarak çözüyormuş gibi yumuşadı.

Umutlanarak bir bacağımı kaldırdım ve şarkının bir sonraki kıtasına geçerken yan tarafından aşağı kaydım.

Liu ath na, juu ta ne guile no.

Botlarım yerdeki karla buluştu. Líri bu kez kıpırdamadığı için rahat bir nefes aldım. Bu kez dönmemiş ya da beni göğe fırlatmamıştı.

İlerleme diye buna denir.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath da se se marth...

Başının yanına gelene kadar yavaş yavaş ilerledim. Bir anda varlığımdan bıktığına karar verirse, alevlere boğulmam için kusursuz bir konumdu. Hiç şüphesiz, o küne kadar yaptığım en aptalca şeydi.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath dain to ne...

Dizlerimin üstüne indiğimde kalbim kaburgalarımın arasından kurtulmak için çırpınıyordu. Líri'nin soğuk nefesini bacaklarımda hissettim.

Ben iyiyim.

Biz iyiyiz.

Çekinerek iki elimi birden kaldırdım ve avuçlarımı derisinden yayılan soğuk havaya tuttum. Gırtlağının gerisinden gelen alçak hırıltıya rağmen, iki elimi birden gözlerinin üstüne örttüğü

büyük pençenin etrafına sardım ve yerinden oynatabilme umuduyla çektim.

Bana bakmasını sağlama umuduyla.

Beni görüş alanından kovalamanın faydalarını değerlendirir gibi homurdansa da itiraz etmedi ama yüzünü buruşturdu ve gözlerini *tek* bir mesaj verecek şekilde sımsıkı kapalı tuttu.

Bana güvenmiyordu.

Haksız değildi. Ama acısını anlamak için bana güvenmesine ya da saygısına ihtiyacım yoktu.

Başparmağımı açık renkli kirpiklerinin üstünden kaydırdım. Yavaşça. Nazikçe. "Aileni özlüyorsun, değil mi?"

Bu, aramızda uğuldayan sessiz bir hakikatti. Ruhum sızısını tanıyordu sanki. Mercek altına almanın o anda çok ağır geleceği bir şeydi.

Líri'nin hırıltısı kesildi.

Pençesini tekrar kaldırdı. Ben tekrar aşağı çektim.

Elimi gözlerinin arasından kaydırdım ve burnunun üstünde yumuşak daireler çizerek okşamaya başladım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve bunun hiçbir mazereti olamaz," diye fısıldarken sözlerimi anladığından emin değildim. Anlamasını sağlamak için her kelimeme, onları taşa kazır gibi, gayretimi akıttım. "Ama yalnız değilsin, Líri."

Göz kapakları, altlarındaki koyu rengi görebileceğim kadar aralandı. Bir kapıyı biraz aralamak gibiydi.

Boğazıma, yutkunup kurtulmanın çok zor olduğu bir yumru oturdu.

Ellerimi yanaklarının üstüne koydum. Gözleri bileğimin etrafına sarılan tuhaf gümüşi ipi süzer gibiydi. "Ve çok seviliyorsun."

Clode bile kaskatı kesildi, sanki bize doğru eğilmiş ve nefesini tutarak dinliyormuş, bir tepki bekliyormuş gibi sessizdi.

Sadece Líri'nin nefeslerinin ve uzakta kopmaya hazırlanan bir fırtınanın uğultusunun duyulduğu sessizlik bir süre daha sürdü.

En iyisi zorlamamak.

Öne eğildim ve burun deliklerinin arasındaki boşluğa bir öpücük kondurdum; enerjisinin gerildiğini hissettim.

Boğazımı temizleyerek doğruldum ve demir yüzüğümü parmağıma takarak Líri'nin yanından geçip küçük bir taş çıkıntısına

yöneldim. Çıkıntının altında, sığınabileceğim ve Líri'ye muhtemelen ihtiyaç duyduğu mesafeyi sağlayabileceğim bir oyuk vardı. Görünüşe bakılırsa, havalanırken benim hâlâ sırtında olduğumun farkında bile değildi. Bir kene gibi.

Zavallıcık, kendi başına kalmak ve ayların altında dinlenmek istiyordu. İşte bu her şeyden daha çok anladığım bir şeydi.

İki adım uzaklaştım ki Lîri'nin kuyruğu etrafıma sarıldı. Ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam ve güçlü ama yumuşacık bir kucaklamaydı.

Beni geriye çekecek kadar.

Beni kendine doğru çekti ve etrafımda kıpırdanarak donuk bir yuva şeklini aldı. Kuyruk tüyleriyle sarmalanmış bir hâlde, kıpırdanmasını ve etrafımda rahat bir pozisyon almak için debelenmesini izledim. Sanki ben kıymetli bir yumurtaymışım gibi.

Nihayet yerleşti ve hoşnutluğunu hissettiren derin bir nefes verdi.

Bense nefes almıyordum. Farklı bir kuyruğun ipeksi telleri gibi ayların arasına karışan gümüş auroraya bakarken düşünmekte bile zorlanıyordum.

İçimde bir şey yer değiştirmişti. Böyle anları daha önce de paylaştığım hissini ortaya çıkarmıştı sanki.

Başka biriyle.

İçimde, bir organ yerinden oynamış gibi bir kıpırtı oldu. Vücut ısım düştü ve Öteki'm doğrulurken damarlarımın buz kestiğini hissettim. Sanki beni şiddetle geriye çekip kontrolü ele alacakmış gibiydi.

Ama öyle yapmadı.

Bunun yerine, tenimin hemen altına yerleşti; sessizce, kıpırtısız bir şekilde orada kaldı. Kendime kabul etmeye izin verdiğimden çok daha büyük ve görkemli hissettiren, sessiz bir varlık gibi.

Líri biraz daha sıkı kıvrıldı. Huzur içinde çökebilmek için dünyayı parçalayıp deşmeye can atarken bile arasından kurtulamayacağınız bir tür kucaklamaydı bu. Bana sadece kendimi kucağına bırakma ve burnunun nazik dokunuşuyla sildiği can sıkıcı gözyaşlarımı kovalama seçeneğini bırakmıştı. Öpücükleri, yatıştırıcı bir şarkıya *ikimizin de* ihtiyacımızın olduğuna karar vererek yeniden mırıldanmaya başladığım zaman da sürdü.

Kucak kucağa uzanıp auroranın sessiz bir ritimle dans etmesini ve gökyüzündeki yolculuğunu tamamlarken ayları tek tek öpmesini izlerken zaman anlamını yitirdi. Bir süre sonra, Lí-ri'nin kalbinin bir davul gibi attığını hissettim. Her *vuruşunda* biraz daha güçlenerek beni kendine çağıran bir sesti. Son yirmi üç safhadır benim de hissettiğim kadar kaybolmuş ve yalnız görünen bir Aytüyü'nün öptüğü, yanağımdan süzülen her gözyaşı damlasıyla.

Kalp atışlarının neredeyse eşzamanlı bir yankı gibi benimkini kovaladığını, ancak aurora tam tepemize gelince fark ettim.

Şarkı söylemeyi bırakıp başımı yana yatırdım. Líri de başını eğdi ve iri, hüzünlü gözlerini görmeme izin verecek şekilde durdu.

Soğuk kucaklaması tenimden içeri, kaburgalarımın altına süzülüp kalbimi sararken aramızda sessiz bir anlayış geçti. Yüzümü buruşturan nazik bir basınç. Çünkü için için biliyordum ki...

Ben bu hissi daha önce de yaşadım.

Öteki'm içimde, varlığına dair her tür hissi kaybedeceğim kadar geri çekildi. Sessiz bir lütufa fazlasıyla benzeyen bir şeydi bu.

Derinlere gömülü bir parçam haykırmak istiyordu. Çırpınmak. Paramparça olmak. Ama ben o duyguları bastırdım ve Líri'nin benekli gözlerine baktım. Gökyüzünden fırlatılmış bir yıldız misali, dipsiz kürelerinden içeri düştüm. İçimi sızlatacak kadar tanıdık gelen soğuk bir dalış.

Etrafıma serpiştirilmiş bütün ışık noktacıklarının dikkatli varlığını hissederken biri beni kendine çekti. Diğerlerinden ayrılan, aralarında dikkat çeken uzak bir gümüşi benek.

Kendimi ona uzanırken buldum. Bir dağın tepesinde durup elimi göğe uzatır gibi. Uzanamayacağım kadar uzakta olmasına rağmen, o gümüşi beneği yerinden koparıp göğsüme bastırabilirmişim gibi.

Kaburgalarımın arasında kıpırdanan sivri bir şey nefesimi kesti.

Ve sesimi.

Hiç hissetmediğim kadar büyük bir ıstırapla.

Sedefli kanatlar bana arkamdan sarıldı ve beni bir bandaj gibi sımsıkı sardı. İçimi kanatmakla tehdit eden acının farkında olduğunu konuşmadan söyler gibi. Ama beni iyileştirmedi.

Sadece fark etmişti.

Bir kez daha aynı baskı geldi. Kalbimi tutan ve usulca sıkan buzdan bir pençe.

Bu kez direnç yoktu.

Organ yumuşadı ve bir yılan yumurtasının kabukları gibi açıldı. Kalbim teklerken içime serin bir sızı yayıldı, ardından Liri'nin sarsılmaz nabzıyla uyum içinde çarpmaya başladı.

Liri ruhumdan içeri sokuldu; kaburgalarımın arasına yerleştirilmiş içi boş yumurtanın kırık kalıntılarının arasına tırmandı, kabuk parçalarını üstüne çekerken bir melankoli taşının yanında sessiz bir huzur arar gibiydi. Çünkü her ne kadar bu, idrak edemeyeceğim kadar güzel bir şeyin başlangıcı gibi hissettirse de bu bağı kabul etmek, bir ilkin daha yaşandığının sessiz bir onayıydı. Liri'nin doldurabileceği bir alan açmak için bir şeyin içimden boşaldığının teyidiydi.

Ve...

Onu düşünmek istemiyordum. Göğsümdeki bu delici acıyı hissetmek de istemiyordum.

Dinmek

bilmeyen

acıyı.

Kendi içime hiç olmadığım kadar hızlı indim. Elimin ve bileğimin etrafına sarılmış gümüşi saç telini fark edince duraksadım.

Sorun bu mu? Bothaim'den beri beni bırakmayan bu saç gibi şey mi?

Onu vahşi bir coşkuyla koparıp hızlı adımlarla göle yürüdüm, yumruğumla yüzeyinde bir delik açıp teli içine attım. Derin bir nefes alarak... daha iyi hissetmeyi bekledim.

His yatışmadı. Birazcık bile.

Omzumun üstünden arkama baktım.

Orada bir şey daha var.

Bir hırlama koyverdim ve gölümün kıyısına saçılmış koyu renkli taşları etrafa fırlatarak eşeledim. Sivri kenarları ellerimi kesti.

Suçluyu bulmayı kafaya koymuştum. Ağır bir taşı yuvarladım ve gözümü kamaştıran bir ışık selinden korunmak için elimi yüzüme kaldırdım. Sonra yavaşça geri indirdim; kıyıya sıkışmış gümüşi, parlak kıymığı görünce gözlerim büyüdü. Hayır.

Benim içimdeydi.

Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim.

Onu tuttum, soğukluğu karşısında nefesim kesildi. Şey kadar soğuktu.

HAYIR.

Bu düşünceyi bir kenara iterek kıymığı çektim. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, yerinden kıpırdamadı.

"Siktir!"

İki seçeneğim vardı. Ya onu orada bırakacak, acı yavaş yavaş yatışana kadar varlığına alışacaktım... ya da parçalayarak çıkaracaktım. Ondan kurtulabilirdim.

Cevap basitti.

Sivri bir taş parçası kaptım ve kıymığın etrafını saran maddeye vurmaya başladım. Madde beklediğimden yumuşak çıktı. İşime geldi. Yontulanın kendim olduğunu, sertleştiğimi fark ederek kestim, kestim, kestim.

Keskinleştiğimi fark ederek kestim.

Dudaklarım geri çekildi, dişlerim meydana çıktı. Her kesiği, ruhuma atılan bir çizik gibi hissediyordum. Ama kesiklerden akıttığım yumuşak maddenin kaybının yasını tutmak yerine, bundan keyif alıyordum.

O boktan şeye kimin ihtiyacı var ki zaten?

Yumru gevşedi.

Sızı hâlâ orada olsa da beni aşağı çeken bir ağırlıktan ziyade, şimdi daha çok açık bir yara gibiydi.

Yaralarla baş edebilirdim. Sonuçta yaralar beni biçimlendiren ellerdi.

Yüzüme vahşi bir gülümseme yayılırken yumruyu –boyutuna göre şaşırtıcı derecede ağırdı– kaldırdım ve gölüme doğru yürüdüm.

Şimdi buzun altından yukarı vuran gümüşi ışığa doğru bakmayı reddederek yumruyu daha önce açtığım delikten içeri attım.

Lop.

Karanlığın içine düştü ve Lîri'nin gözlerindeki o gümüşi beneğin boyutuna inene kadar küçüldü.

Bir an, Öteki'm kıpırdamadı. Beni bulanıklığın arasından izler gibi, yüzeyin hemen altında kaldı. Muhtemelen bir şey bekliyordu.

Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çok da umurumda değildi zaten.

Sonra daldı ve kanat çırpılmasını anımsatan ritmik bir vuruşla gümüş noktacığın peşinden gitti. Kendimi kesip bitmeden önce bu beni etkileyebilirdi ama içimde yumuşak bir şey kalmamıştı. Artık sadece kanatlarımın altına sığınan ejderhayı korumak için yırtıcı bir kararlılıkla doluydum. Göğsümün içinde boş bir sızıya dönüşmemesi için onu güvende tutma kararlılığıyla.

Döndüm ve yeni edindiğim yırtıcı güçle kendi içimde geri tırmandım; o gücü, tıpkı onun bana sarıldığı gibi, Líri'nin nabzını hissettiğim varlığının etrafına sarılmak için kullandım.

Sımsıkı.

36. BÖLÜM

Kyzari

Tırt.

Tırt.

Tırt.

"Bak ne diyeceğim?" dedim, ucu incelmiş kemik parçasını yüzümün önüne kaldırıp incelerken. "Bununla işimiz de neredeyse bitti sayılır."

Tiya yakınımda dans ediyordu, kemiğe sürtündükten sonra tavana uçtu ve kömürle çizilmiş ayların etrafında dolaştı. Özellikle de zarif açıları, pürüzsüz eğimleri olan ve gri külle renklendirilmiş olanın etrafında.

En sevdiğiydi.

Benim de.

Onu izlerken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. O çizime bu kadar çekilmesi, benimle yirmi safha önce düşen büyük, gümüş Aytüyü ayıyla aramdaki bağlantıyı anlıyormuş gibi, içimin sıcacık bir huzurla dolmasını sağlıyordu.

Bütün kalbimle buna inanmayı seçmiştim. Tıpkı ben bu hücreden kurtulana, Slátra'nın kalan kırıklarını bulana ve... o zaman gelene kadar Caelis'in bir daha asla bütün olmayacağına inandığım gibi.

Yapılması gerekeni yap.

Dikkatimi elimdeki işe verdim; parçayı zeminin nispeten pürüzsüz bir kısmına, her uzun harekette sadece incecik bir katını kaldıracak bir açıyla yaklaştırdım.

Tırt.

Tırt.

Koridorun ilerisinden el arabasının tekerleklerinin gıcırtısı duyuldu.

Tiya derhâl pike yaptı, neredeyse onu avucumla yakalayıp göğsüme bastıramayacağım kadar hızlı bir dalıştı. "Gittikçe

daha iyi oluyorsun," diye fısıldayarak kemiği şiltemin altına ittim ve battaniyeyi ikimizin üstüne çektim. Gözlerimi kapadım, ben nefeslerimi yavaş ve uzun bir ritme bürünecek kadar yatıştırırken Tiya göğsümün üstünde ruhu az önce özgürlüğünü ilan etmiş gibi hareketsizdi.

O tekerlek gıcırtılarının bir zamanlar içimi umutla doldurduğuna inanmak güçtü. Şimdiyse sadece korku veriyordu. O ifadesiz suratlı pisliğin yardımı olmadan kurtulmaya çok yakındım.

Kahretsin.

Çok.

Yakın.

Araba gittikçe yaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu.

Daha yakın.

Parmaklıkların arasından içeri fırlatılan yemeğimin şangırtısı duyuldu ve çıplak ayağıma soğuk, ıslak bir şey sıçradı.

Fazladan bir coşkuyla "Teşekkürler!" diye seslendim. Bu küflü lapa için minnetimi göstermeye devam etmezsem, bir işler çevirdiğimi anlayabilirdi.

Cevap gelmedi.

Arabayı iterek görüş alanımdan çıktı, battaniyenin altından çıkmak için tavandaki her bir ayı üç kez sayarak bekledim. "Hazır mısın?" dedim, Tiya'yı kaldırırarak.

Kanatlarını oynattı.

Avucumu açtım ve üfledim.

Ben kemik parçalarımı şiltenin altından çıkarıp incelerken Tiya havada bir takla attı ve yeniden aylara doğru uçtu. Neredeyse tamamen aynıydılar.

Yaratıcılar aşkına, bu işte çok iyiyim.

Sakinleşmek için derin bir nefes alarak ayak bileğimi öne uzattım ve iki kemik parçasını birden kilidin içine soktum, gözlerimi kapadım ve inceltilmiş uçlarını kullanarak kilidin içindeki mekanizmaları yoklamaya başladım. Tıpkı Surî'nin kanatları arasında havada süzülürken arazinin haritasını çıkarır gibi. Babamın iki yanımızda uçarak bizi araya hapseden eşlikçilerin gürültüsü olmadan bunu hayal etmek güçtü gerçi.

Babam ne zaman bizi onlarsız havalanmaya hazırlanırken yakalasa *Kendi güvenliğin için,* derdi. *Sen bir prenses misin, yoksa bir aptal mı?*

Üstdudağım titreyerek yukarı sıyrıldı.

Burada olarak haklılığını ispatlamaktan nefret ediyordum. Bu öfke kıvılcımını çabalarımı ikiye katlamak için kullandım.

Kaşlarımı çatarak iğneyi döndürdüm, metal bir çıkıntıyı kenara ittim.

Tiya kanat çırpmayı bıraktı.

Gözlerim açılıverdi.

İğneleri sakladım, Tiya'yı ellerimin arasına alıp hızla çarpan kalbimin üstüne bastırdım, kemik parçalarını şiltemin altına sakladıktan sonra top gibi kıvrılıp battaniyeyi üstümüze çektim. Beklemeye geçtim.

Birden yüze, yüzden bire kadar saydım. Sonra bir kez daha tekrarladım.

Hiçbir şey olmadı.

Derin bir nefes alarak battaniyeyi ittim ve dizlerimin üstünde doğruldum. "Yanlış alarm," diye fısıldayarak elimi kaldırdım ve Tiya'nın kanatlarına üfledim.

Avucumdan takla atarak düştü ve hiç zaman kaybetmeden enseme doğru uçup saçlarımın arasına sindi.

Tuhaf...

"Her şey yolunda," dedim, onu avucuma alarak. Onu sırtüstü kucağıma koydum ve gülümseyerek başparmağımı adının üstünde dolaştırdım. "Değişimin korkutucu olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sana iyi bakacağım, unuttun mu?"

Şiltemin köşesini kaldırdım, kemikleri çıkardım ve hasar var mı diye bakarken boğuk, akışkan bir ses göğsüme bir tekme gibi indi.

"Kiminle konuşuyorsun, Prenses?"

Vücudum öyle bir şiddetle sarsıldı ki kollarımla vücudumu sararken –biricik Tiya'mı korumak için– muhtemelen kendimi savunmaya alır gibi görünmüştüm.

Umarım.

"Duvarla," dedim, çatlak bir sesle.

Beni esir tutan adam, gölgelerin arasından çıkıp parmaklıklara yaklaştı. Yüzü pelerinin başlığının karanlığında gizlenmişti.

Çöpçü Kral.

"Duvar mı dedin?"

Sorusu, bana hızla çarpan bir lav seli etkisi yarattı.

Beni yakan.

"Evet," dedim, sesimin titremesini önlemeye çalışarak. "Sanırım yalnızlık bende ağır bir tahribat yarattı."

"Ah." Elini eski püskü pelerininin cebine attı, çıkardığı kaba anahtarı kilide soktu.

Siktir.

Çevik vücudunun her hareketini dikkatle izleyerek kemik parçalarını kalçamın altına doğru ittim.

Paslı menteşelerin itiraz çığlıkları arasında kapıyı açtı. Hücreyi toz ve kül kokusuna boğarak, dökülen bir mürekkep akıcılığıyla içeri girdi. Bana kendimi fazla küçük ve prangalı hissettiriyordu.

Ve fazlasıyla çaresiz.

Önümde çömelince sıcak ve kokuşmuş nefesini yüzümde hissettim. Midem bulandı.

Yüzü hâlâ gölgede kalsa da fenerimin alevi gözlerinde parlıyor, onları iki kantaşı gibi gösteriyordu.

"Senin için," diye mırıldandı.

Parmaklarının arasında tuttuğu tertemiz, beyaz parşömen tarlakuşuna bakarken gözlerim tırnaklarının yanlarındaki soyulmuş deriye kaydı. Dişleriyle defalarca koparıp kemirmiş gibi kanlı ve tahriş olmuş bir yaraydı.

Kanşehveti çekiyor.

Bakışlarım yeniden kanatlarını çılgın gibi oynatan tarlakuşuna çevrildi. Bana ulaşmaya çalışır gibiydi. Parşömenin altından görünen kurutulmuş maalí çiçeğinin zarif, siyah beneklerini görünce kalbim duracak gibi oldu.

Babam...

"Bir şekilde Haraketli Buğuları aşmış ve muhafızlarımdan biri tarafından yakalanmış."

Boğazımda gittikçe büyüyen yumruya rağmen kendimi zorlayarak "Okumuşsundur diye tahmin ediyorum," dedim. Cılız bir çaresizlik hissi hücum etti. O tarlakuşunun bana huzur sağlayacak herhangi bir şey içermediğinden yüzde doksan emin olduğum için boşa harcanan bir hücumdu.

Herhangi bir umut.

Herhangi bir sevgi.

Çöpçü Kral başını hafifçe eğdi.

Haklıydım.

Boğazımı temizleyerek tarlakuşunu aldım. Katlarını açtım.

Kyzari

Bir kanbağlamacıya, son tarlakuşumun sağlığını hizmetçilerinden birine bağlattım. Mesajı okumuş olsaydın anlardın. Marci'nin yanıp kül olmasından, bana öfkeli ve bu işi uzatmak niyetinde olduğun sonucunu çıkarıyorum. Bu soytarılığa bir son vermeni ve derhâl bana dönmeni tavsiye ederim, yoksa Suri burada, ait olduğun yerde olmadığın her döngünün acısını hissetmeye başlayacak.

Babam

Gırtlağımdan kontrolsüz, can yakıcı bir ses boşaldı.

Birbirlerine çarpmalarını önlemek için dişlerimi altdudağıma bastırarak o melun satırı tekrar okudum.

Marci'nin yanıp kül olmasından...

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes döküldü.

Böyle içten pazarlıklı ve acımasız bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. Daha dikkatli olmalıydım. Olmamıştım ve Marci ölmüştü.

Karıncalanan dilimin altında biriken tükürük gölünü yuttum.

Öyle genç, tatlı ve masumdu ki. Annesi ve babası mahvolacaktı. Uğruna onca çaba harcadıkları kızları... ölmüştü.

Benim yüzümden.

"Kötü bir haber mi, Prenses?"

Sorusunu duymazdan gelerek duygularımı boşaltmaya, onları bir yığın çöpü karyolamın altına iter gibi iterek uzaklaştırmaya çalıştım. Ama bu, tarlakuşunu geri katlarken ellerimin titremesine engel olmadı. Titremelerimin parşömeni yırtmaması ya da olmaması gereken yerleri katlamamak için yavaş hareket etmeye dikkat ediyordum.

Tarlakuşunun dümdüz bir şekil aldığı aşamaya gelince –ona can veren açılış aşamasına sadece birkaç kat kala– onu uzattım. "Buna nazik davranabilir misiniz, lütfen?"

Uzun bir sessizliğin ardından, Çöpçü Kral tarlakuşunu alıp cebine kaldırdı.

Bir süre kıpırdamadan durdu ve gitmeye niyeti olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi. Sonra elini bana doğru uzattı.

Yüreğim ağzıma geldi, açık avucuna bakarken kanım öyle hızlı çekildi ki bir an bayılacağımı sandım.

Bilmediğini düşün!

Elimi elinin üstüne koydum.

Elimi bıraktı ve açık avucunu tekrar uzattı.

Bekledi.

Ruhum omuzlarımla birlikte çöktü.

İç geçirerek elimi kalçamın altına soktum, kemik parçalarını alıp ona verdim.

Parçaları uzun uzun inceledikten sonra cebine koydu. "Sende mümkün olabileceğini düşündüğümden daha fazla mücadele gücü var," dedi, kelimeleri ağır ağır telaffuz ederek. Başını yana yatırdı. "Birbirimize sandığımdan daha çok benziyoruz."

Hiç sanmıyorum.

"Buna saygı duymakla birlikte," diye devam etti, "miskunnum bu kemik parçaları olmadan da kaçmaya yelteneceğin kehanetini paylaştı. Beni affet, Prenses ama umut yanlış ellere düştüğünde güçlü bir silaha dönüşür. Ve benim hata yapma lüksüm yok."

Neden bahsettiğini anlayamayarak kaşlarımı çattım.

Elini tekrar uzattı.

Vücudumdaki her bir hücre taş kesildi. Öyle şiddetli titremeye başladım ki kemiklerimin birbirine çarpma sesini duyamadığıma şaşırdım.

"Hayır," dedim, gerilerek. Kollarımı, içimde kabaran dehşeti seziyormuş gibi göğsümün üstünde çırpınan Tiya'nın etrafına içgüdüsel olarak sardım. "Lütfen onu almayın. Lütfen. Kimseye zararı yok. İade katı çoktan kullanılmış. Yalvarırım..."

"Yoksa cebimdekini yok ederim."

Damarlarıma buz kırıkları doldu. Boğazıma bir elin sarıldığını ve *sıktığını* hissetmeme rağmen nefesim hızlandı.

Boğuluyordum.

Az kalsın Tiya'yı parmaklıkların arasından dışarı itip gitmesini haykıracaktım. Uçmasını. Beni unutup bu kahrolası yerden kendini kurtarmasını. Ama hizmetçilerimden birinin ya da güzeller güzeli Surí'min iyiliğinin, Çöpçü Kral'ın cebindeki o tarlakuşuna bağlanmış olma ihtimali çok yüksekti.

Bakışlarım Çöpçü Kral'ın eline indi ve tekrar yüzüne çevrildi. Kantaşı gözlerine baktım. "Peki ya ben..."

"Cevap hayır."

Kaskatı kesilerek ağlamaklı bir ses çıkardım.

Tiya bir şekilde göğsümden fırlayıp doğruca boynuma uçtu ve saçlarımın arasına saklandı.

Boğuk bir nefes alarak elimi arkaya uzattım ve onu avucuma aldım. Avuçlarımın arasında, yakalanmış bir tohumgüvesi gibi çırpınmaya başladı.

Yüzümü buruşturdum, gözlerim yanmaya başladı. "Canını yakmazsınız, değil mi? Lütfen. O benim annemden..."

"Hemen şimdi, Kyzari."

Sesi buz gibiydi. Kendinden emin. Canlıdan çok ölüye benzeyen birinin sesi.

Göğsüme ezici bir ağırlık çöktü, söyleyeceğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini fark ettim.

Tiya'yı vermek zorunda olduğumu.

"Fener alevine, onu avuçlarının içinde yakmasını emretmeden önce."

Gırtlağımdan küçük bir hıçkırık kaçtı, kendimi yüzümü düzeltmeye zorladım ve titrek bir sesle "Ona... Ona hızlıca veda edebilir miyim? Lütfen," dedim.

Çöpçü Kral bana bir an dik dik baktıktan sonra başını hafifçe eğdi.

Çenemin titremesini önlemek için var gücümle çabalayarak "Teşekkür ederim," dedim. Dudaklarımı küçük Tiya'mı saklayan avuçlarıma yaklaştırdım ve kendimi asla affetmeyeceğim şeyi yaptım.

Ama o anda, muhtemelen kafası karıştığı için ellerimin arasında çırpınırken bunu düşünmedim. Ensemin güvenliğine dönebilmek için parmaklarımın arasından kurtulmaya çabalıyordu.

En sevdiği yere.

Şişen boğazımı yumuşattım ve ona şarkı söylemeye başladım. Kelimelerim yavaş ve nazikti. İlk kez nerede duyduğumu hatırlayamadığım kadar uzun süredir benimle olan bir şarkıydı. Tek bildiğim, bu şarkının benim için diğer her şeyden daha fazla anlam ifade ettiğiydi. Sadece kendi kendime ve beni kimsenin duyma riski olmadığı zamanlarda mırıldandığım bir ninni.

Kalbimi kıracak bu canavarın karşısında söylüyordum ama onun için değildi.

Küçük Tiya'm içindi. Ellerimden alınmadan önce ne kadar *sevildiğini* bilsin diye, ezgili bir veda.

Liu ath na, juu ta ne guile no.
Too la too. Too la too.
Liu ath na, juu ta ne guile no.
Eeah to ail. Eeah to ail...

Tiya çırpınmayı bıraktı ve ellerimin arasında gevşedi. Bana güveniyordu.

Bir sonraki nefesim içimi yaktı.

Ellerimi yavaşça ileri uzattım, onun ellerinin üstüne koydum ve sonra... kendimi avuçlarımı gevşetmeye zorladım.

Tiya'yı salmak için.

Ama tek görebildiğim, o dört küçük harfti. Kan lekesi. Düzeltmek için yanıp tutuştuğum yamuk gagası.

Tek hissedebildiğim, içimde açılan ve beni yavaş yavaş parçalayan fiziksel ve zihinsel yarıklardı.

Han dui garl, igath da se se marth.
Eeah to ail. Eeah to ail...

Çöpçü Kral iç geçirdi ve ellerimi sertçe çekerek açtı.

Harap parmaklarının arasında, o güne dek hiç çırpınmadığı kadar fazla çırpınan, kanatları hızla çarpan kalbime eş bir ritimle çırpılan Tiya'yla çömeldiği yerden doğruldu. Tiya'nın, avucunda açtığı kâğıt kesiğinden, yere kan damladı.

"Lütfen ona daha nazik davranın. O şekilde tutulmayı..."

Onu ortadan yırtıp hareketini pürüzsüz ve duygusuz bir darbeyle sonlandırırken yırtılan parşömenin sesi içimi parçaladı.

Aynı yırtığın kalbimin liflerinde de açıldığını, kocaman parçaların koptuğunu hissettim.

Gırtlağımdan yükselen iniltinin telaşlı firarının önünü kesmek için yüzümü buruşturdum.

Çöpçü Kral cansız parçaları yere attı ve Tiya daha yere değmeden hücremi hışımla terk etti.

Güzel Tiya'mdan geriye kalanların yanında diz çöküp yırtık kenarlarına, kan lekesine, gagasının yamuk ucuna dokundum. Onu göğsüme, tam kalbimin üstüne bastırdım ve sallanmaya başladım.

Çığlık atarak.

Hücrenin kapısının kapandığını duymadım bile.

Onun gittiğini fark etmedim.

Gırtlağımı paramparça eden ve kaburgalarımın ezildiğini hissettiren bitmek bilmeyen ulumalarımın dışında hiçbir ses duymadım.

Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

@ayisigikitap

Kaan

37. BÖLÜM

Elimi duvara bastırdım ve ciğerlerimi havayla doldururken ağırlığımı onun taşımasına izin verdim. Yerin bu kadar aşağısında hava öyle soğuk ve temizdi ki nefes almak, kadim bir kuyudan su içmek gibi bir his yaratıyordu. "*Hugth att, aht mahn uhn-ah.*"

Sözcükler tahriş olmuş boğazımdan güçlükle geçerek ağzımdan çakıl taşları gibi dökülürken duvarda Bulder'ın pürüzsüz tepkisinin ezgisine itaat eden bir çukur açıldı. Tam da meşalemi –loş ve donuk ışıkta parlamasını sağlayan, alevlerini ölümsüzleştiren gümüş runik sembollerle işli tahta bir sopa– saplayacağım genişlikte bir delikti.

Element kutumun kapağını kaldırdım ve alev, meşalenin etrafına sarılmış ipi yakalayana kadar eğik tuttum. Ignos bu sunuyu hemen kabul etti ve açgözlü bir coşkuyla köpürerek ağzını meşalenin etrafına sardı.

Küçük uyku odası şimdi sıcacık bir ışıkla aydınlanmıştı. Evet, gün ışığından yoksundu ama yüzeyin o kadar altındaydı ki aydüşüşleri başladığı zaman uyunabilecek yegâne güvenli noktalardan biri olacaktı.

Titrek hareketlerle duvardan güç alarak doğruldum. Baş dönmem durana kadar duvardan uzaklaşmaya cesaret edemedim.

Yavaş hareketlerle küçük ortak alanda ilerledim. Yakın zamanda inşa edilmişti ve süpürülmeye fazlasıyla ihtiyacı vardı. Yere oyulmuş ve oturma yerleriyle çevrelenmiş küçük ateş çukuruyla, basit ama kullanışlı bir alandı.

Birkaç minder büyük fark yaratır. Annem hep öyle söylerdi.

Saçım ve sakalımdaki taş tozlarının bir kısmını silkeleyerek,

kısa giriş tünelinden akan su sesine doğru yürüdüm. Karanlık yeraltı nehir kıyısına çıktığım an, başım tekrar dönünce yere çömelmek zorunda kaldım. Gözlerimi yere dikerek "Kahretsin," diye mırıldandım.

Sol tarafımda kalan nehir kıyısı patikasında, son birkaç künü şekillendirmeye harcadığım evlere yumuşak döşeme malzemeleri, kişisel eşyalar ve uzun süre dayanacak gıda kavanozları taşıyan köylüleri hayal meyal fark ederek düzenli nefeslerle ciğerlerimi doldurmaya çalıştım. İki yakasını, birlik hissi uyandıracağını ve halkın akıl sağlığını korumasına yardım edeceğini umduğum kemerli köprülerin kavuşturduğu bu derin yeraltı gölünün kıyılarında yaklaşık yüz kadar köylü vardı.

Hazırlıklara rağmen, çoğunun bu sığınaklardan, girdikleri gibi çıkmayacaklarının farkındaydım. Özellikle benim krallığımın güneşle beslenen perilerinin.

Başımı çevirdim, ellerimi ensemde kavuşturup sızlayan gözlerimi kapadım. Aynı anda zihnimde Raeve'in bana aynadan bakan yansıması canlandı. Bana Elluin'in beni hâlâ sevdiğini söylerkenki hâli.

Gözlerim açılıverdi.

Kendi kendime söylenerek, kaldığım yerden devam etmek için tazelenmiş bir azimle yerden doğruldum.

Hareket etmeye devam etmek için.

Kendimi oyalamak için.

Tekerlek gıcırtıları, dikkatimi iri cüsseli bir erkek perinin meşale yüklü bir el arabasını bana doğru ittiği yöne çekti. Peri beni başıyla selamladıktan sonra yükünü patikaya boşalttı ve tünelin duvarlarında yankılanan bir tangırtıya neden oldu. Sonraki birkaç evi aydınlatmama yetecek kadar büyük bir yığındı.

"Teşekkürler," dedim, adam yumruğunu göğsüne kaldırırken.

Yere eğilip iki meşale alacaktım ki adam boğazını temizledi, yana çekildi ve arkasında kalan kişiyi açığa çıkardı.

"Siktir," diye mırıldanarak ve başımı iki yana sallayarak Siharna'ya baktım. Bol tuniğine rağmen iri göbeği göze batıyordu ve kolunda içi dolu bir sepet taşıyordu. Yaratıcılar aşkına, doğum yapana kadar yerin bin adım altındaki bu sığınaklara adım bile atmaması gerekirdi.

Konuşmak için ağzımı açtım...

"Sakın başlama," dedi, yosun tutmuş taşları andıran sert bakışlarıyla. Renk farkına rağmen, dediğim dedik mengenesiyle taşaklarımı sıkarken bana Veya'yı hatırlatan bakışlarıyla. "Kolaysa, leğen kemiğine sıkışmış bir yavrunun kafasıyla dolaşırken altına kaçırmadan ufacık bir kahkaha at da görelim."

Yaratıcılar aşkına.

"Onu dünyaya gelmeye ne kadar çabuk ikna edebilirsem, o kadar iyi." Ucundan kuştüyleri sarkan örgüsünü omzunun üstünden arkaya attı ve boş el arabasıyla geri çekilen erkek perinin yanından geçti. "Yürüyüş iyi geliyor."

İtiraz etmeyi çok istesem de canıma susamamıştım.

Sepeti göğsüme doğru itti.

Başımı eğince içinde birkaç küçük ekmek somunu ve mumlu kâğıda sarılmış bir şeyler gördüm. Midemi ağzıma getiren güçlü kokusuna bakılırsa muhtemelen et ve peynirdi. Bir şeyler yeme düşüncesi bile içimi kusma isteğiyle dolduruyordu.

"Jestini çok takdir etmekle birlikte..."

"Kaan Vaegor, şu hâlimle bana itiraz etmeyi aklından bile geçirme." Bu tür bir azarı annemi kaybettiğimizden beri duymamıştım. "O zavallı kıçını doyurmak için tam bin basamak indim. Eti ve peyniri kendi ellerimle sardım. Elimden gelen ev yapımı yemeğe en yakın şey bu. En azından bir somunu benimle paylaşabilirsin."

"Yaratıcılar aşkına, Siharna. Sen kazandın." Sepeti patikaya bırakırken taş tozlarıyla kaplı tuniğime ve pantolonuma baktım. Ellerim ve kollarım da daha iyi durumda değildi. Ter ve kir yüzünden yara izlerimi seçemiyordum. "Önce... izin ver de biraz temizleneyim."

Bulder'dan nehir kıyısında arkasına yaslanabileceği bir bank biçimlendirmesini isterken boğuk ve çatlak çıkan sesim, Siharna'nın kollarını kavuşturmasına ve bana beni kulağımdan tuttuğu gibi yüzeye çıkaracakmış gibi bakmasına neden oldu.

"Beni vakitsizce mezara göndermeden önce otur," dedim ve karşılığında anlayamadığım bir homurtu aldım. Sonra daha önce suya ihtiyacım olduğunda nehir kıyısında biçimlendirdiğim basamakları indim.

Patikadaki meşalelerin yumuşacık ışığından uzakta, atmosfer sırtımı ürpertecek kadar soğuk ve ürkütücüydü. Yakındaki

bir köprünün üstünde gidip gelen köylülere bakarak ellerimi akıntıda yıkamak için eğildim. Su, koyu renkli bir mürekkep gibi hızla akıyordu. Yüzüme su çarptım; sığınağın diğer kısımlarında çalışan başka kahverengi boncukluların yönlendirmesiyle, bozuk diyalektlerine söylenerek de olsa etrafımızda kıpırdanan Bulder'ın boğuk uğultusu kulağıma geldi.

Şarkısına kulaklarımı tıkamaya çalışarak, birleştirdiğim avuçlarımdan içtiğim soğuk su boğazıma iyi geldi. Bulder'ın ses tonu, bana küçük ve korkak bir çocukken, kendimi kurtarmamın beklendiği –aksi takdirde orada öleceğim– karanlık çukurda geçirdiğim zamanları hatırlatıyordu.

O zamanlarda neden bu kadar aldırmaz göründüğünü anlamazdım. Başlangıçta herkese karşı öyle olduğunu henüz bilmiyordum.

Bulder adanmışlığa değer verirdi. Sözcükleri doğru şekilde biçimlendirmeye zaman ve çaba harcamayanlar, karşılığında benzer bir çabasızlık görürdü. Sanki Bulder kişinin karakterini özenle telaffuz edilen sözcüklerle değerlendiriyormuş gibi.

Yüzüme biraz daha su çarparak kiri yıkarken bu köye ilk gelişimi düşündüm. Annemin kan soyunun sırlarını öğrendiğim ve Bulder'ın kalbinin ritmini bulduğum o ilk ziyareti.

Biçim vermenin bir sanat olduğunu keşfettiğim zamanı.

Aynı safhada, Bulder'ın taştan ruhundan içeri süzüldüm ve kullanmanın güçlü bir etki yarattığı birkaç sözcük keşfettim. İçi lirik bir hazineyle dolu, ağırlığını o zamandan beri taşıdığım kadim bir sandığı kavramak gibiydi.

Hiç kimse bu tür bir güce sahip olmamalıydı.

Ellerimi silkeleyerek boğazımı temizledim ve basamakları tırmanıp Siharna'nın oturduğu banka döndüm. Kaşlarını kaldırarak sepeti boşalttı, et ve peynir dilimlerinin paketlerini açtı.

Tam basit sofranın yanına yerleşirken beze sarılı büyükçe bir paketi bana uzattı.

"Nedir bu?"

"Luík'e ne sipariş ettiysen o." Kaşlarını çatarak karnınına baktı. Avuç içiyle alt tarafını bastırırken göz çevresindeki derinin kırıştığını fark ettim. "Korie pakete göz kulak oluyor ve sana verebilmek için yüzeye çıkmanı bekliyordu. Sonra sana yüzeyin hâlâ var olduğunu hatırlatmaya yarayabileceğine karar verdi."

İçim pişmanlıkla doldu.

"Özür dilerim," dedim, paketi kenara bırakırken. "Burada zaman su gibi akıyor."

"Günlerdir buradasın, Kaan." Bakışları yüzümün yan tarafını dağlayacak kadar yakıcıydı. "Dinlenmelisin. Bu işi bitirmek için önümüzde daha çok döngü var. Senin yardımın sayesinde işimiz oldukça kolaylaştı."

Ona dinlenmeyi denediğimi söylemedim. Odaları, tünelleri ve altyapıları biçimlendirken zaman zaman yere uzanıp gözlerimi kapadığımı... Ancak gözlerimi kapadığım anda tek gördüğüm, o aynadan bana bakan ve Elluin'in beni hâlâ sevdiğini söyleyen Raeve oluyordu.

İliklerime kadar sarsıldım.

Hâlihazırda bir Aytüyü'nü evcilleştirmekle meşgul olması da işimi kolaylaştırmadığı için birkaç dakikadan fazla istirahat etmem söz konusu değildi. Yüzeye tırmanıp Raeve'in kokusuyla kaplı olduğu için durumu daha da kötüleştirecek bir karyolada uyumamı mazur kılmaya yetmeyeceği kesindi. Elluin'in, kanayan kalbimi yumruğunun arasında sıkarak Arithia'ya giderken mâlmr'ımı üstünde bıraktığı yastığa sinen kokusunun aynısı... Ağabeyime bağlanmak için.

Gebe kalmak için.

Doğum yaparken ölmek için.

Ve bütün bunları

beni

hâlâ

severken

yapmak için.

Cevapları onu paramparça etme riskini almadan –ya da belki de onu basınçla sertleştirmeden– *o* taştan çıkaramayacağımı bildiğim için düşüncelerimi bir kenara ittim, bir somun alıp ikiye böldüm. "Sığınak iki küne işler hâle gelecek. Yeryüzü yeniden yaşanır olana kadar halkının ihtiyaç duyacağı her şeyle birlikte." Bir et parçasını ona doğru salladım. "Gerçi midesi burada yakalanan dolgun nehir balıklarını kaldıramayanlar için bundan daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Avcılarının tuzlayacak et peşinde olduğunu biliyorum. Evlerin hazırlığı tamamlanınca onlara yardıma giderim." Eti ekmeğimin arasına koydum ve üstünü bir

dilim peynirle kapattım. "Aşağıda ne kadar kalınması gerektiğine bağlı olarak, güneş açlığı özellikle sürekli güneş ışığına alışık olan kuzey kökenliler için büyük sorun olacak. Yanık halkının sağlığında ciddi bir çöküş yaşaması için en az yarım safha geçmesi gerektiğini tahmin ediyorum. Belki Soluk halkı için bu süreyi iki katı olarak düşünebiliriz. Faydası olabilecek bir kantaşı damarı buldum. Húrild'e gösterdim."

"Sağ ol, Kaan. Gerçekten. Keşke ben..."

Siharna'nın cümlesi yarım kaldı.

Ona, usul usul ovaladığı karnına bakarken gözlerine biriken sıkıntıya yan gözle baktım.

Anlamamış gibi yapmadım.

Bu durumdayken yardım etme riskini göze alamaz, gebeliğinin bu hassas döneminde durumunu riske atamazdı. Ancak ailemizin büyük kısmı için bu, yutması zor bir ilaçtı. Biçim vermek kanımızın ayrılmaz bir parçasıydı, tıpkı kadim ve güçlü bir sırdan geldiği söylenen koruyucu doğamız gibi.

Bu safhada çok fazla şey kaybettikten sonra, bir kenarda oturup halkını ve ailesini güvenceye almak için gereken işleri başkalarının yapmasını izlemek, Siharna için başlı başına bir işkence olmalıydı.

"Gücünü oğluna harcamalısın, Siharna."

"Biliyorum." Çenesini kaldırdı ve nefesini bıraktı. "Şimdi elini çabuk tut ve bir şeyler ye, yoksa korkarım *bahsi geçen doğumu* sen yapmak zorunda kalacaksın."

"Böyle şeyler söyleme," diye mırıldandım. İçini doldurduğum ekmeğimden büyük bir ısırık alınca gülümsedi. Enfes olduğundan hiç şüphem yoktu ama sinirlerim böyle gerginken hiçbir şeyden tat alamazdım.

"Ya krallığının geri kalanı? Onlar da hazırlanıyor mu?"

Yutkundum, mideme inen o doyurucu ağırlık bir şekilde iyi gelmişti. "Uyarıyı aldığım anda, Yanık'ın her yerine tarlakuşları gönderildi. Kabilelere, başkent temsilcilerine ve en güçlü kahverengi boncuklularıma da." Ekmeğimin arasına biraz daha et doldurdum. "Yardımı kabul eden ve hâlihazırda bir sığınağı olmayan bütün köy ve kabile yerleşimlerinin altında benzer sığınaklar biçimlendiriyor ve bir safhalık erzak stoklanması gerektiğini söylüyoruz. Rezervleri düşük olanlara ailelerini kuzeye

yönlendirmeleri talimatı verildi. Herhangi bir çatışma durumuna karşı hazırlık olarak safhalardır bozulmayacak erzak biriktiriyordum zaten. Tacı aldıktan sonra Dhomm'un altında açtığım sığınaktaki depolandılar." Sepetten biraz daha peynir aldım ve ekmeğimin arasına koyarken Slátra'nın düşüşünü hatırladım. Gökyüzünü kaplayan o yoğun ve boğucu sise cesaretle ilk karşı koyanların, kaybedecek çok az şeyi olan yeraltı toplayıcıları olduğunu.

Ve kazanacak çok şeyi olanların.

Aydüşüşleri toplumun en kötü yanlarını açığa çıkarır; evleri ve köyleri, halkın yağmalayıp dımdızlak soyduğu cesetlere dönüştürürdü. Ve bilinen tarihimizde, tek seferde hiç birden fazla aydüşüşü yaşanmamıştı.

"Düşüşlerden sonra dünyamız farklı olacak." Ben sandviçimden bir ısırık daha alırken Siharna gergin bir tavırla başını salladı.

"Aile kökenimiz burada çok derinlere uzanıyor, Kaan. Künün birinde bu köyü Korie'ye verebilmeyi ummuştum. Kendi yuvasını biçimlendirmesi için. Belki anneninkinin ya da büyükannesininkinin yanına."

Gözlerimi önüme indirdim ve güçlükle yutkundum.

"Yeraltından çıktığımızda köyü dümdüz edilmiş hâlde bulma fikri..." Başını salladı. "Yaratıcılar biliyor ya, beni mahvediyor."

Sözleri, kendime varlıklarını kabullenme izni vermediğim yaralarıma tuz bastı. Yeraltından çıkınca annemin evini ya da benim onun için inşa ettiğim evi yerle bir bulmak... Ya da Elluin ve kendim için biçimlendirdiğim evi, aşkımızın kadim yadigârını.

Düşüncelerim Roan'a kaydı. Muhtemelen hâlâ onu en son gördüğüm mavi kanatta, Voyd Kitabı'nın üstüne eğilmiş durumdaydı. Hiç dinlenmeden çalıştığı için avurtlarının her geçen kün biraz daha çöktüğünden emindim. En kıymetli altyapımızı koruyacak runik sembollerin peşindeydi. Ama bunu Siharna'ya söylemedim. Onu boşuna umutlandırmak istemezdim. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, büyük beklentilerin çoğu zaman büyük hayal kırıklıkları getirdiğiydi.

Teselli edilmekten hoşlanmadığını bilmeme rağmen elimi Siharna'nın omzuna koyup hafifçe sıktım. Belki de bunu tam da bu yüzden yaptım.

Gülerek elimi itti ve bana yan yan baktı. "Nasıl bir kral olduğunu görse, annen seninle gurur duyardı." Yüz hatları onda sık görmediğim bir yumuşaklığa büründü. "Umarım bunu biliyorsundur."

Gözlerimi kaçırdım. Ağzımı yeni bir lokmayla doldurdum ve konuşmak için yutkunmayı bekledim. "Benim geçmişimde de iskeletler var, Siharna. Hem de çok fazla."

Üstüne basarak "Annen seninle gurur duyardı," diye tekrarladı ama yapmaya çalıştığı şeyi takdir etsem de babamın kellesini aldığım kün, Siharna orada değildi.

Dönüştüğüm kana susamış canavarı görmemişti. Düşüncelerimi duymamıştı ya da kültürümüze gölge düşürme dürtüsüne karşı koymaya çabalarken kanımı ele geçiren kudurmuş arzuyu hissetmemişti. Bulder'ın dilini... *her şeyi* yakıp yıkmak için kullanma arzusunu.

Sevdiği dünyaya dair her şeyi. Annemin taptığı dünyaya... Öfkemin ardında bıraktığı yıkımla az kalsın tuzla buz olacaktı. Rygun beni tutmasa, beni uçurumun kıyısından geri döndürmese olurdu da.

Dilimin ucunu yakan soruyu sorma cesaretini nihayet topladığımda yemeğimi bitirmek üzereydim.

"Raeve..."

"Hâlâ buralarda. Nöbetçilerimin sınırının hemen dışında, etrafı keşke çıkmış gibi görünüyorlar. Ayrıca yakınlarda avlanırken de görülmüşler. Raeve o Aytüyü'ne eyersiz biniyor."

"Şaşırmadım."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Bölmelere geri döneceklerine dair bir işaret yok, Kaan. Ya da muhafızlarla iletişim kuracaklarına. Yakın zamanda herhangi bir şekilde iletişim kurmazsa..." Cümleyi yarıda bırakması, kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu. "Bazılarının nasıl olduğunu bilirsin."

Geri dönmezler.

Hiçbir zaman.

"Geri dönecek," dedim, son lokmamı ağzıma atıp çiğnemeden önce. Ellerimi birbirine sürterek silkeledim. Ama geniş tünelin duvarlarında yankılanan sözlerim benimle alay eder gibiydi.

Düşündüğüm kadar sağlam olmadıklarını haykırır gibi.

Raeve daha önce bir Aytüyü'nü evcilleştirmişti, evet ama... o zaman daha gençti. Bir ejderhanın gözünde, yumurtadan yeni çıkmış bir yavruydu.

Ama artık acı yüklü bir dünyadan saklanan yetişkin bir periydi.

Kendimi bu işten yabanileşmeden çıkacağına inanmaya ikna etmek, belki de hayatım boyunca yaptığım en aptalca şeydi.

38. BÖLÜM

Raeve

Ağaçların, kayaların ve onu ortadan ikiye bölen parlak nehrin arasında bir hareket arayarak iki sarp dağın arasındaki geniş boğazı taradık.

Yarı erimiş karın arasından, havayı yaşam kokusuyla tatlandıran ot tutamları ve güneş ışığı rengindeki küçük çiçekler fışkırıyordu. Çayırlarda yaşayan, filizleri kemirmek için kocaman kulakları seğirerek ve bükülerek duraksayan tüylü, beyaz kitzuları kendine çeken kokuydu.

Bulutların arasından geçerken onlara aldırmadık. Líri'nin ışığı kısıldı, kanatlarını her çırpışı hava akıntısını pürüzsüz ve sessiz bir netlikle yarıp geçmeye ayarlıydı. Ama doğru noktada olduğumuzun işaretiydiler. O bir lokmalık yaratıklar, *diğer* şeyler için kusursuz bir avdı.

Daha büyük şeyler için.

Líri'nin açlığını bağımız üzerinden hissedebiliyordum. Kendi boş midem de gurulduyordu. Ortak açlığımız, iri bir yaratığın ağaçlar arasında hareket ettiğini, yoğun kokusu bize ulaşmadan fark etmemi sağladı.

Líri yan yatarak bulutların üstünden süzüldü. Eğilip yan tarafından aşağı baktım ve gözlerimi sık ağaçların altındaki bitki örtüsünün arasında dolaşan koyu renkli şekle diktim.

Bir bhar. Erkek. Çoğundan daha büyüktü.

Etine dolgun.

Kalplerimiz aynı anda titredi, dilimin altındaki kaslar hevesli bir beklentiyle seğirdi.

Líri hiç şüphesiz sabırsız bir pike yapma ve hızla dalların arasına dalma niyetiyle gerildi. Ama bu, acı verici bir kanat yırtılmasını göze almak demekti. Kalın ağaç gövdelerine sarılan ve dallara dolanan dikenli asmalar da cabasıydı. O dikenli pislikleri Líri'nin pençelerinin yumuşak iç kısımlarından ayıklamakla

yeterince uğraştığım için bir sayvanın daha arasına dalmayı istemediğimi biliyordum.

Hoşnutsuzluğumu bir homurtuyla dile getirdim.

Líri tereddüt etti. Yön değiştirdi ve kendine üstünde süzüleceği güçlü bir hava akımı bularak havada asılı durmamızı sağladı. Gözleri ağaçların arasındaki boşluklara kilitlendiği için kafası pike yaparken takılı kalmış ve vücudu rüzgârla savruluyormuş gibi görünüyordu.

İzleyerek bekledik. Yakalamaya bayıldıkları küçük kitzularla dolu açık çayıra doğru hareket eden bhar'ı göz hapsine aldık.

Çayırın dış çevresine yakın bir sayvanın arasından küçük, beyaz bir kuş fırladı. Hayvanın yaklaştığının ve saldırıya geçmeye hazırlandığının işareti.

Líri'nin sırtına iyice yapıştım. Hızla çarpan kalplerimiz, kaslarımızı bir enerji hücumuyla dolduruyordu.

Mutlak bir hareketsizlik ve sonra...

Bahr tombul vücudundan beklenmeyecek bir süratle ağaçların arasından fırladı. Kısa ve güçlü uzuvlarının üstünde, can havliyle kaçışan kitzuların peşinde dörtnala koşarken patileri etrafa kar öbekleri saçıyordu.

Bhar avlarının kafasını karıştırarak dönüp ters yönde koşmalarına neden olan bir kükreme koyverdi. İşler bu kadar netleşmeden önce gözümü korkutabilecek türden bir sesti bu.

Son yirmi üç safhayı çoğunlukla yok sayarak geçirdiğim vahşi dürtülerin, aslında düşünme, hissetme ve *hatırlama* ihtiyacından arınmış, daha basit bir varoluşun anahtarı olduğunu anlamadan önce.

Líri dalışa geçti.

Vücudum bu baş döndürücü inişlere artık öylesine alışmıştı ki dünya üzerimize doğru hızla yaklaşırken hissettiğim tek şey saf bir heyecandı. Clode, açıkta kalan saçlarımı sanki kökünden söküp alacakmış gibi geriye savuruyordu.

Dişlerimi sıktım, vücudumu kasarak çarpmaya hazırlandım.

Tam yere kafa üstü çakılmak üzereymişiz gibi görünürken Líri kanatlarını açtı, pençelerini ileri uzattı.

Bir balyoz kuvvetiyle çarptık.

Çarpışmamızın gümbürtüsü, bhar'ın kafatasının Líri'nin pençesinin altında patlamasının sesini neredeyse örttü. Hiçbir şey hissetmediğini tahmin ettiğim hızlı bir ölümdü.

Yakınlardaki kuşlar kaçacak bir yer bulmak için otlardan havalanırken vücudum inişimizin heyecanıyla seğiriyordu. Derin bir nefes aldım.

Líri kanlı pençesini kaldırarak bhar'ı kendine çekti ve avını koklamak için başını eğdi. Ben ağzımın suyu akarak yemeğimizin hayalini kurarken, o bir yaşam belirtisi var mı diye yokluyordu.

Bacaklarımı sırtından aşağı sarkıtıp kayaya indim ve şişkin karnının üstünden güçlükle görebildiğim bhar'a baktım. Yaratık ikimizi de döngüler boyunca doyuracak ve geriye küçük yırtıcı hayvanların tırtıklayacağı artıklar kalacak kadar iriydi.

Líri'nin onu dürtmesi, leşin yan devrilmesine ve kara biraz daha kan akarak havanın taze et kokusuyla dolmasına sebep oldu. Kokunun bölgeye başka şişman yırtıcıları da çekeceğini umdum.

Líri'nin güneye uçma yönündeki güçlü dürtüsüne rağmen, bu yemyeşil ve bol ganimetli dağlardan ayrılmaya o kadar istekli değildim.

Sevdiğim erkek yakındaydı.

Ona yakın olma isteğim, çevre zirveleri göz hapsinde tutma ve onu avlamaya ya da ona zarar vermeye gelen kimsenin olmadığından emin olma dürtüm kadar sarsılmazdı.

Onu benden almaya.

Líri pençesini hayvanın şişkin karnına bastırarak onu olduğu yerde deşti. Sivri dişlerinin arasından tükürük tellerinin uzadığı çenesini açtı ve hayvanın sağrısını ısırarak kopardığı deri ve et parçasını bana doğru attı.

Dumanlar tüten kanlı parçalar karın üstüne, ayaklarımın dibine düştü.

Minnetimi ifade eden boğuk bir hırıltı çıkardım.

Líri burnundan bir nefes üfleyerek dişlerini bhar'ın karnına geçirdi, sonra kafasını yana çevirerek kaburgalarını parçaladı ve kendine büyük bir delik açtı. Burnunun tamamını hayvanın karın boşluğuna uzatıp karaciğerini aradı.

En sevdiği kısım.

Dizimin üstüne indim, et parçasını elime alıp ısırdım. Ağzımda neredeyse hiç zorlanmadan dağılacak kadar yumuşaktı. Bu, hayvanın hızlı ve hiç stres hissetmeden öldüğü anlamına gelirdi.

Bir ısırık daha alarak lokmayı uzun uzun çiğnedim. İlk avımızı hatırlamıştım. Çiğ, hâlâ sıcak etten aldığım ilk ısırığı.

Yüzümü buruşturmuştum. Hâlâ eski benliğimin yumuşak parçalarına tutunuyordum. Ama ne kadar çok uçarsak, o kadar hafifledim. Pişmiş etin tadını o kadar az özler oldum.

Ve bunu daha çok istemeye başladım.

Çenemden akan kanın verdiği hissi. Tendonların dişlerimin arasında parçalanışını ve daha az önce öldürülmüş bir şeyin boş mideme girmesinin yumuşak ağırlığını. Gürültüyü çok aşağıda bırakarak bulutların üstünde süzülmenin özgürlüğünü. Bir sonraki öğünümüzün kaynağı ve çevreyi kolaçan etmek –tehditleri uzak tutmak– dışında konuşmaya, hissetmeye veya endişe duymaya gerek olmamasını.

Líri uyarır gibi bir homurtu çıkardı. Bağımızın gelgitleri aracılığıyla duyularının gerildiğini hissettim. Uzaktan izlendiğimizin bir işaretiydi. Ama Líri çok endişeli görünmüyordu.

Göğe yükselme ve savunma pozisyonuna geçme hızımızı bildiğim için ben de endişeli değildim. Yine de merakım uyanmıştı. İlkel duyularımla, bu çayırı bir başkasıyla paylaştığımızı hissediyordum.

Etrafa güç ve hâkimiyetin kokusunu saçan bir erkekle.

Benim erkeğimle.

Pek fazla koruma sağlamayan küçük bir korunun arasından etrafa bakarken ağzıma bir parça et daha attım. Duyduğum sesle nefesim kesildi.

Bir şarkı.

Kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken eden boğuk, bariton bir ses.

Çiğnemeyi bıraktım.

Bakışlarım ağaçların arasındaki harekete çevrildi ve dağın eteklerindeki bir noktaya kilitlendi. Uçurum duvarındaki yosun kaplı bir yarıktan, masmavi bir havuza aheste aheste dökülen şelaleye. Ve o havuzun dalgalı yüzeyinden yükselen buharın arasında kalan geniş omuzlu, erkeksi figüre.

Ona.

Kaan'ın güçlü sırtını ve sayısız ay dövmesinin süslediği şişkin kaslarını süzerken elim aşağı düştü. Beni çok fazla düşünmeye sevk etme riski olan bir manzaraydı.

Ve çok fazla hissetmeye.

Tam gözlerimi kaçırmaya hazırlanıyordum ki döndü ve erimiş gözlerinin sıcaklığı, içimi Líri'nin sırtında bulutların arasında süzülürken hissettiğim o aç heyecanla doldurdu. Aynı anda, bir esinti kokusunu burnuma kadar getirdi. Yoğun, sağlıklı ve güçlü kokusunu.

Başka herhangi bir şeye dair düşünceleri paramparça ederek.

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

Yerden doğruldum ve sıktığım avucumun içinde sallanan et parçasıyla çayırda koşmaya başladım. Hoşuna gideceğini umduğum bir armağandı.

Líri beni uyarmak ister gibi uludu.

Hızla arkama döndüm ve Ryġun'ın dağların tepesinde, alçak bulutların arasında kalan yuvasından yükselen daha derin ulumasını duyunca irkildim.

Líri havayı kokladı; ağaçların arasından korunun ötesine kısık gözlerle baktıktan sonra, kanlı ağzını avının parçalanmış karnına yeniden uzatarak bana arkasını döndü. Onun koruyucu alanından uzaklaşmama ve Kaan'ınkine girmeme isteksizce boyun eğiyordu.

Ama isteksizce olsa da yine de karşı çıkmamıştı.

Kaan'ın bir yandan şarkı söyleyerek vücudunu sabunlamasını ve kaslarını köpüklerle kaplamasını izleyerek şelaleye doğru koştum.

Her kelimesiyle beni baştan çıkaran şarkısına doğru.

Kaan

39. BÖLÜM

Ağaçların arasında vahşi bir dağınıklık fırtınası gibi esiyordu. Saçları rüzgârdan yana yapışmıştı, yüzü ve elleri kan içindeydi ve elinde tuttuğu et parçasından da kan damlıyordu. Kedigillere yakışan uzun adımlarla yaklaşırken gözleri açlıkla parlıyordu. Artık sertleşmiş karın ve yerdeki çalı çırpının ayaklarının altında yarattığı çatırtıyı duyabileceğim kadar yaklaşmıştı. Şahdamarında son sürat atan nabzını görebileceğim kadar.

Tıpkı benimki gibi.

Gözlerimi ateşli bakışlarından ayırmadan, ağır ve tehditkâr olmaya uzak hareketlerle kendimi sabunlanmaya ve ona ilk kez safhalar önce çaldığım ezgiyi mırıldanmaya devam ettim. Kırılgan ve mutsuz olduğu, ailesini kaybetmenin ve ejderhasının maruz kaldığı korkunç işkencenin yasını tuttuğu zamanlardaki gibi. Onu bambaşka bir şekilde teselli ettiğim zamanlardaki gibi.

Onu yaşamaya ikna ettiğim zamanlardaki gibi.

Kanlı dudaklarının yukarı doğru kıvrılması, ezgiyi ve beni tanıdığını gösteriyordu. Fazla siyah gözlerindeki sıcaklık da öyle. Gözbebekleri, irislerinin kenarlarında sadece incecik mavi çizgiler kalacak kadar büyümüştü.

Bunu çok geç kalmadığıma dair bir umut ışığı olarak kabul ettim. Ona hâlâ ulaşabileceğime dair.

Herhangi bir şeye.

Ağaçların gölgesinden çıktı ve uçları donuk eğrelti otlarının yumuşattığı kayalık dağ eteğine doğru bir taştan diğerine sekerek ilerledi. Küçük kamp alanıma tek bir bakış bile atmadan, et parçasını su kaynağının yanındaki yosunlu bir taşın üstüne bıraktı.

Bir armağan.

Tek kaşımı kaldırdım, şarkının nakarat kısmını mırıldanırken ceketinden hızlı ve kendinden emin hareketlerle kurtuldu. Sonra pantolonunu, iç çamaşırını ve botlarını çıkararak nihayet tuniğini kalçalarının, belinin ve göğsünün üstünde toplayarak vücudunun muhteşemliğini açığa çıkardı. Málmr'ının dolgun memelerinin arasında hâlâ güvende olduğunu görmek, içimi nefesimi kesecek kadar güçlü bir gururla doldurdu. Gözlerim koyu renk memelerinde dolaştı.

İncecik belinde.

Geniş kalçalarında.

Siktir.

Ciğerlerimi neredeyse patlayacak kadar doldurarak dikkatimi topladım ve Raeve kirli tuniği çıkarıp atarken şarkının bir sonraki kıtasına geçtim. Asi bir gölge gibi vücudunu çevreleyen koyu renk saçları, beyaz teniyle görülmeye değer bir tezat oluşturuyordu. Tıpkı karanlığın arasında parlayan bir Aytüyü gibi.

Vahşi bir güzelliği vardı. Böyle yırtıcı olmak ve kendini... her şeyden özgürleştirmek için doğmuştu sanki.

Ama Kyzari'nin ona ihtiyacı vardı.

Acımasız ağabeyimin yumruğu altında ezilen krallığının da.

Sahip olduğu gücün farkında değildi. Geçmişini eşeleyecek ve gözünün içine bakacak cesareti bulabilirse, yaratabileceği *farkın.*

Belinin girintisine kadar yutan suya adım attığında süngerimi yakındaki bir kayanın üstüne bıraktım. Etrafa vahşi bir hırıltı yayan, yabani bir güzellikti.

Onu puslu parmaklar misali pençeleyen sisin arasında hızla ilerledi. Su, içimi gıptayla sızlatacak şekilde tenini okşuyordu.

Ta ki birbirimize çarpana kadar.

Vücudum onunkinin etrafına sarıldı ve onu kendime çektim. Beni aç bir ejderhanın yırtıcı hâkimiyetiyle –çarpışan dişler, benimkine dolanan dili ve vücudumda dolaşan elleri– öperken hissettiğim rahatlama, boğuk bir iniltiye dönüşerek dudaklarımdan döküldü.

Beni âdeta tırmalıyordu.

Her dokunuşu beni titretiyordu. Aldığı her nefes. O kadar yakındık ki kalbinin güçlü vuruşunu hissedebiliyor, vahşi iştahını tadabiliyordum; kokusu Líri'nin köselemsi misk kokusunun ardında gölgelenmişti.

Kanım tenimdeki bütün gözenekleri yakarcasına kaynıyordu. Fiziksel ve zihinsel gücümü yakıp yıkarcasına.

Uyluklarını kavrayıp havaya kaldırmak ve ona orada, bir çırpıda sahip olarak vücudunu hamur gibi yumuşatmak için duyduğum güçlü arzuya direnerek, aramıza mesafe koyacak cesareti topladım. Dünyayı ortadan ikiye ayırmak daha kolay bir görev olurdu.

Başımı hafifçe eğerek alnımı onunkine yasladım.

Titreyen ellerimle yüzünün iki tarafını tutup büyümüş göz bebeklerine baktım. Nefeslerimiz savaşa tutuşmuştu. "Merhaba, Ayışığı."

Cevabı beni iliklerime kadar sarsan, kaslarımın onu sarma –ve ona ikimizin de istediği şeyi verme– arzusuyla sızlamasına neden olan ilkel bir inleme oldu.

Bakışları göbeğine yaslanan sertliğime indi. Hazırdı.

Onun için.

Yumuşacık bir iniltiyle sırtımı tırmaladı. Beni daha yakınına çekmeye çalışıyordu. İşe yaramayınca boynumu az kalsın dizlerimin bağını çözen aç öpücüklere boğdu, omuzlarımı tuttu ve bir ağaca tırmanmaya çalışır gibi kendini yukarı çekti. Bu yardımdan istifade ederek uylukları iki yana açık bir hâlde derinine saplanabileceğim şekilde pozisyon alırken başını arkaya attı, sıcak ve kaygan bacak arasını alev alev yanan aletimin ucuna dayadı.

Elimi omuzlarımın arkasına uzatıp ellerini tek tek ve nazik hareketlerle çözmek için bütün özkontrolümü kullanmak zorunda kaldım. Çatık kaşlarla ayaklarının üstüne inip karşımda durunca bir elimi omzuna koydum ve onu yerine sabitleyecek şekilde bastırdım.

Kaşları biraz daha çatıldı.

Gözlerimin içine bakarak ileri doğru atılmaya çalıştı. Binlerce kelime eden küçük iniltiler çıkardı. Ama yetmezdi çünkü *gerçek* kelimeler değildi.

Hayvaniydiler. Ve vahşi.

Sırtı bize dönük duran, avının üstüne eğilmiş Líri'ye ağaçların arasından baktım. Hâkimiyeti Raeve'den kendime geçirmeye çalışırken duruşunu değiştirmediğinden emin oldum.

Onu geri getirmek için.

Genç Aytüyü hâlâ kendine ziyafet çekmekle meşguldü; başını iki yana savurarak avını parçalıyor, etleri kemiklerden

soyuyordu. Olduğumuz tarafa bakmıyordu bile. Rygun'ın sırtında köyden ayrıldığımdan bu yana geçen iki küne taban tabana zıt bir davranıştı.

Bizi uzaktan takip etmişlerdi. Ben yere indiğimden beri bu çayırı sessizce izliyorlardı.

Líri nerede olduğumu bilmesine rağmen, çayırda karnını doyurmayı seçmişti. Bana kafa tutmamış ya da beni kovalamaya çalışmamıştı. Raeve ağaçların arasından bana yaklaşırken aramıza girmeye çalışmamıştı. Terbiye edilmeye istekli olmasa, bunları yapması gerekirdi.

Her şey tek bir noktayı işaret ediyordu.

Sorun Raeve'di. Bağlanma sürecinde ortaya hangi acı çıktıysa, onunla yüzleşmek yerine benliğinin daha yumuşak parçalarını terk etmeyi seçmişti.

Bunu anlamak, damarlarımdaki bütün ateşi söndürmeye yetti.

Süngeri kayanın üstünden aldım.

Raeve alçak bir inilti koyverdi. Sırtımı dikleştirerek karşılık verdiğim vahşi bir tılsım. Süngeri Raeve'in omzuna yerleştirdim ve köprücük kemiğinin üstünden kaydırarak orada biriken kiri sildim. Göğüslerinin üstüne akan su damlacıkları, dikleşmiş meme uçlarını öptü.

Kaşlarının arasındaki çizgi biraz daha gerildi. Onu tutan elimin altında kendini öyle hızlı ileri itti ki bir anda vücutlarımız birbirine çarptı.

Başımın arkasına uzanıp beni aşağı çekmeye, öpüşmemizi yeniden tutuşturmaya çalıştı.

Uzun ve dağınık buklelerini yumruğumun arasında topladım ve başını memelerini göğsüme bastıracak şekilde arkaya çektim.

Nefesi kesildi, gözleri çakmak çakmak oldu. Geçici şaşkınlığı, yerini yakındaki kuş sürüsünü havalandıran bir hırıltıya bıraktı.

"Şu anda sözcüklerin sana gereksiz geldiğini biliyorum ama bana hâlâ bir şeyler ifade ediyorlar," dedi, yumuşak bir kararlılıkla. Göz temasını bozmadan üstüne eğildim. "Ve benden bunu dilinle isteyene kadar seni *becermeyeceğim*."

Sesi yumuşadı, kaşlarının arasındaki çizgi geri geldi.

Süngeri tekrar kaldırdım.

Bakışları hareketime çevrildi.

Suyu kolundan yukarı, omzuna sürükledim ve oradan memelerine akıttım. Kanı, kiri, Líri'nin güçlü kokusunu temizlemeye başladım. "Sadece birkaç küçük kelime. Senden tek istediğim bu."

Dişlerini sıkarak elime vurdu ve saçlarını sıkıca kavramama rağmen ileri doğru atıldı. Bana yavrulamak isteyen bir Aytüyü'nün yırtıcı gücüyle saldırıyordu.

Üç hızlı hareketle ellerini arkasında sabitledim. Onu, bileklerini kurtarmak için güreşirken kaslarının nasıl gerildiğini hissedecek şekilde vücuduma yasladım.

"Sözcüklerini. Kullan." Sesim sakin, duruşum sağlamdı. "Sadece sözcüklere karşılık veririm."

O kıvranmaya devam ederken süngeri kollarının üstünde dolaştırdım. Her hareket onu biraz daha bunaltır gibiydi. Meme uçları göğsümü acıtacak kadar sertleşmişti. Nefesi gittikçe hızlanıyordu.

Ağırlaşıyordu.

Öne eğildim, süngeri sırtından aşağı kaydırdım...

Dişlerini omzuma batırdı.

Hırlayarak süngeri kenara attım ve onu hızla çevirdim. Şelale havuzunun yosun tutmuş kıyısına, pürüzsüz ve serin taşların üstüne domalttım. Kaslarım gerilirken kendimi ona doğru ittim. "İstediğin bu mu?" diye homurdandım. "Seni bir hayvan gibi becermem."

İnledi.

Omurgasını yay gibi gererek uyluklarını iki yana açınca poposunun iki kanadı davetkâr bir aralık oluşturdu. Ama kahrolası sözcükleri söylememekte direniyor, gerçekten *burada* olduğunu ima edecek hiçbir şey yapmıyordu.

Her şeyiyle burada olduğunu.

Kendimi geri çekip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Keşke göğsümü ortasından açıp bütün düşüncelerimi, duygularımı, söylenmemiş sözleri çıkarabilseydim ve kanlı bir ziyafet gibi ona sunabilseydim. Mevcut ruh hâliyle böylesini anlamaya daha yakındı.

Sırtını gerdi ve omzunun üstünden bana baktı. Bacaklarının arası pespembeydi ve arzudan şişmişti. Hazır ve arzuluydu.

Beni çözmenin kıyısına kadar gelen aç ve hayvani bir inilti daha.

"Hayır, Raeve," dedim, başımı sallayarak ve dudaklarımı sıkarak. "*Benimle konuşmadığın* sürece, hayır."

Hava akımı bir anda değiştiğinde gömleğime uzanıyordum.

Üstüme atlarken hızla döndüm. Dudakları yırtıcı bir hırlamayla kıvrılmıştı. Hâkimiyet kurmak için savaşan iki ejderha gibi çarpıştık. Hızlı haraketlerle ve boğuk, hırıltılı seslerle üstünlük kazanmak için boğuşmaya başladık. Raeve yırtıcı ve güçlü olsa da ben damarlarımda daha büyük bir hayvanın nabzının atmasının üstünlüğünü taşıyordum.

Bana güç veren bir hayvanın.

Onu gücümün en yumuşak hâliyle kavrayarak çevirdim ve uçurum duvarına sürükleyip sırtını yosunla kaplı kayaya yasladım. Bir elimi sırtına koyarken diğerini çenesine yerleştirdim.

Başını yana doğru ittim ve onu dağın eteklerine kurduğum kampın olduğu tarafa bakmaya zorladım. Bir yandan köy için avlanırken, yaklaşması umuduyla son iki kündür yaşadığım kampa.

Yaratıcılara yalvararak.

Bakışları kamp aletlerinin üstünde dolaştı. Üstünde tek başına uyuduğum kamp şiltesine, son yemeğimi pişirirken kullandığım küçük kamp ateşine baktı. İçlerini temizlediğim, karın boşluklarını ben Beluhn'a dönene kadar korunmalarını sağlayacak bir tuz ve ot karışımıyla doldurduğum hayvan leşlerine. Tercihen onunla *birlikte* dönene kadar.

Bakıyordu ama gördüğünden emin değildim. Çırpınan ve hırlayan hâline bakılırsa, görmüyordu.

"Ortadan kaybolmanın, her şeyden saklanmanın baştan çıkarıcı olduğunu biliyorum ama beni de oraya götüremezsin, Raeve."

Vücudundaki direncin bir kısmı kayboldu. Zırhında bir çatlak açılmıştı.

Minicik bir umut ışığı.

Dudaklarımı kulak kepçesine yaklaştırdım ve göğsümdeki kahrolası sızıyı tek bir cümleye dönüştürdüm. "*Beni de kendinle birlikte yabani hayata sürükleyemezsin.*"

Onun dışında her şeyi bırakıp gitmeyi çok istesem de... Yapamazdım.

Bu durumdan çıkamazsa, kızıyla yüzleşmek, Kyzari'ye annesinin yaşadığını ama ondan geriye sadece bunun kaldığını söylemek zorunda kalmak... Çok fazla şeyi atlamamın cezası olacaktı. Onca safha önce aşkımıza güvenmememin cezası.

Peşine daha önce düşmememin.

Ciğerlerimi kokusuyla doldurdum, gözlerimi kapadım ve alnımı şakağına yasladım. "Bana geri dön, Raeve."

Yakarışım cevapsız kaldı; o çatlağın aslında zırhında hiç var olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Susuz kalmış kalbimin, umut olmayan bir yerde umut sezip sezmediğini.

Acaba çok mu geç kalmıştım?

Onun olmaya çok yaklaşmıştım oysa. Yanında uyumanın, onunla uyanmanın, ömrümün geri kalan künlerinde onun için yemekler hazırlamanın onurunu yaşamaya. İnişlerimizi ve çıkışlarımızı paylaşmaya, birlikte daha iyi bir dünya inşa etmeye. Kızına *layık* bir dünya.

Çok.

Yaklaşmıştık.

Ama bir o kadar da uzaktık.

Boğazımı temizledim ve ellerimi gevşettim. Kıpırdamayınca şaşırdım. Yanağı uçurum duvarına yaslı bir hâlde kampımı süzerken nefesi titredi.

Yine sahte bir umut.

Döndüm, giysilerime doğru ilerlerken attığım her adım, göğsümdeki damarlardan birini koparmaya yakın bir etki yaratıyordu.

Yaratıcılara, Raeve'in tekrar üstüme atılmaması için içimden yalvardım. Ona arkamı dönmek –varlığımın her zerresine hükmeden dişiye hayır demek– ruhuma aykırıydı ama birbirimize bu şekilde sahip olamazdık.

Ben de onunla birlikte o boşluğa düşerdim. Uğruna onca kan dökerek korumaya yemin ettiğim bu yaralı dünyayı yüzüstü bırakmış olurdum. Raeve'in *kızını* da.

Bunun onurlu bir yanı yoktu.

Tuniğimi yumruğumun arasında tutarak kırışıklarını gidermek için silkeledim.

"Kaan..."

Adımı dudaklarından duymanın etkisiyle, ciğerlerimdeki hava bir inilti eşliğinde göğsümden boşaldı. Kalbimin her vuruşuyla, bana öyle gelmemiş olması için dua ettim.

Çenemi kaldırdım ve uzakta karnını doyuran ejderhaya baktım. "Evet, Ayışığı?"

Bana fazlasıyla kırılgan hissettiren bir sessizlik oldu.

Arkama bakınca şimdi Raeve'in sırtı uçurum duvarına bakacak şekilde döndüğünü gördüm. Kolları iki yana sarkıyordu, başı öne eğikti. Teslimiyet duruşu.

Savunmasız.

Gözlerine bakmak için can atıyordum ama suyun dalgalanan yüzeyine bakarken kirpiklerinin kuytusunda kalıyorlardı. Dudakları seğiriyordu.

"Raeve..."

"Anlıyorum."

Sözleri bir pençe darbesi etkisi yarattı.

"Sen..."

"Köyde bana söylemeye çalıştığın şey..." Bir duraksama, boynunu sağa sola yatırarak kütürdetirken bir yutkunma ve sıktığı dudaklarının arasından güçlükle çıkan bir cümle. "Can acıtıcı."

Daha önce iki kelimenin bu kadar beceriksizce söylendiğini duymamıştım. Sanki Raeve onları şekle sokmaya çalışmış ama onlar kıvranarak kendilerini dışarı atmış gibi. İki kelimenin, göğsümden bu kadar büyük bir yük kaldırdığını da hatırlamıyordum. Nefesim kolaylaştı ve bir öncekinden daha hafif çıktı.

Umut...

Konu o olduğunda, çok kolay bir şekilde aptala dönüşüyordum.

"Üzgünüm, Ayışığı." Tuniğimi taşın üstüne geri bıraktım. "Sürecin bu kısmının... bu sefer için zor olabileceğini tahmin ediyordum. Slátra'yı evcilleştirdiğinden beri çok şey yaşadın."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi, boynunu tekrar kütürdetirken yumruklarını sıktı. Sanki düşen Aytüyü'nün hatırlatılması bile onu savaşmaya hazırlıyordu. Líri'yle bağ kurması, Slátra'nın ölümünden kalan yaraya ışık tutmuş olabilir miydi? Bunda zorlanmasının nedeni bu olabilir miydi?

Aç ve tecrit edici keder.

Karşılaştığım en güçlü rakip.

"Raeve... Bağ henüz tam olarak oturmadı, değil mi?"

Başını iki yana sallayınca rahat bir nefes aldım. Kalbim yeni bir umut dalgasıyla doldu.

Bağın yakında sertleşeceğinden emin bir şekilde başımı salladım. Özellikle de yaygaracı bir Kılıçtırpan'la bağ kurması yedi döngü süren bir erkek tanıyordum. Böylesi hiç duyulmamıştı ve Raeve de yaklaşık beş döngüdür buradaydı.

"Doğanın yumuşak tarafını tamamen terk edersen, onu kaybedersin. Geri dönüşü olmaz."

"Zaten gitmişti," dedi, dişlerini sıkarak. "Onu gevşemiş bir diş gibi üstüme geri tükürdü."

"Kim? Líri mi?"

Raeve başını iki yana sallayınca kalbimin ritmi yeniden hızlandı.

Bothaim'de onu iğnelerden korumak için altıma sabitlediğim âna geri döndüm. Bana Gölge'nin göğünü hatırlatan gözbeklerinden içeri bakarken Rygun'ın tenimi zorladığı o âna. Bir şeyin varlığını hissettiğimden... *bir başkasının* bana baktığından neredeyse emin olduğum o an.

Göğsümü sıkıştıran soruyu sormaya korkuyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Gür kirpiklerinin altından bana baktı. Her ne kadar gözbeklerinin etrafında hâlâ çok az renk olsa da mavi halkanın kalınlaştığını görünce biraz olsun rahatladım. "Önemi yok."

Önemi vardı. Ama bu dünyadan gittiğini sandığım onca safhadan sonra, onu ilk kez gördüğüm andan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da vereceğim savaşlar konusunda seçici olmaktı. Ya da sözlerinin indireceği öldürücü darbeye hazırlanmak.

"Keder, sevgiyle el ele dolaşır," dedim, göğsümdeki bütün havayı boşaltarak. "Acıyı kesip atmanın baştan çıkarıcı olduğunu biliyordum ama kaburgalarımı çatırdatan o sızı, öncesinde iyi bir şey olduğunun kanıtıydı. Hatırlamaya değer bir şey.

"Buraya vaaz dinlemeye gelmedim."

"Buraya ne için geldiğini biliyorum, Ayışığı. Yemi uzatan benim."

Bu kadar öngörülebilir olmaktan utanmış gibi yanakları kızardı. Onun tarafından arzulanmanın hayatım boyunca alacağım en büyük iltifat olduğundan habersizdi.

"Çok iyi saklasan da kalbin uçsuz bucaksız. Sevgin, dünyaları biçimlendirecek kadar güçlü. Ama sana bir şeyler *hissettiren*

şeylerden kaçmanın yollarını bulmaya devam edersen, bu mümkün olmaz."

Gözleri öfkeyle parladı. "Siktir git."

"Her zaman. Her yerde. Her yaşamda." Yüzümde yarım bir gülümseme belirdi. "Benimle vedalaşmak için sevişmediğin sürece, uygun gördüğün şekilde kirletilmeye hazırım."

Yanakları biraz daha kızardı ve altdudağını ısırdı. Özkontrolüm üstünde fırtınalar koparan masum bir hareket.

"Öyleyse ne olacak?" Çenesini, sesimdeki meydan okumaya karşılık verir gibi, söylemek üzere olduğum şeyi daha sözcükler ağzımdan çıkmadan tahmin etmiş gibi kaldırdı. "Kalıyor musun, yoksa bu savaştan çekilecek misin?"

"*Hiçbir yere gitmiyorum.*" Bunu öyle büyük bir coşkuyla söyledi ki kararlılığına güvendim. Dhomm'a dönüp onu orada bulamadığım andan beri kalbime dert olan yırtığa dikiş atan üç kelime. Málmr'ımı yastığımın üstüne bırakılmış bulduğum andan beri.

Terk edilmiş.

İstenmeyen.

"Canın yanacak," dedim, buharlar yükselen suyun içinde ilerleyerek. "Yeterince güçlü olduğundan emin misin?"

Kaşları çatıldı, gözleri gücenmiş gibi kısıldı.

Ben alanına girerken göğsünü şişirdi. Kanımı ısıtan sessiz bir meydan okuma. "Bazen senden nefret ediyorum."

Hayır, etmiyorsun, Ayışığı.

"Ve ben seni *her* an seviyorum."

Nefesi titredi.

Savunma kalkanında bir çatlak daha.

Elimi ensesine koydum ve dudaklarım şakağına sürtünene kadar başını yatırdım. Dudaklarımı, nabzının titreşimini hissedebileceğim kadar tenine bastırırken bir sonraki sırrımı fısıldadım. "Canımı acıtırken bile."

Gerildi.

Ona o kadar yaklaştım ki aldığımız her nefes, aramızdaki o sınırlı alan için bir savaştı. "Üstüme dikenler fırlatırken ya da saklandığın boktan şeylerden dikkatini uzaklaştırmak için beni kullanırken bile."

Bileğimi öyle hızlı kavradı ki hareketini geri çekilene ve sert bakışlarını gözlerime dikene kadar hissetmedim. Gözleri öyle

çarpıcı, öyle güzel bir maviydi ki karşısında dizlerimin üstüne çökmemek için çaba sarf etmem gerekti.

"Yanılıyorsun," dedi, burnundan soluyarak.

"Açıkla."

"Sen *dikkatimi dağıtmak* için kullandığım bir şey değilsin."

Sırtımdan yukarı tırmanan ürperti, bana Líri'nin dikkatini yemeğinden ayırdığını ve şimdi –fazlasıyla yoğun bir şekilde– sırtıma çevirdiğini söylüyordu. Durumu değerlendiriyor olmalıydı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Tek kaşımı kaldırdım. "O zaman ben neyim, Ayışığı?"

Dudaklarını aralayarak dişlerini açığa çıkardı ve göğsümde sızlayan organı patlatan tek bir kelime hırladı.

"Benim."

40. BÖLÜM

Raeve

Kaan, zihnimde bir dağ sırtından yuvarlanan büyük kayaları canlandıran boğuk ve gümbürtülü bir ses çıkardı. İçimi başka *hiçbir şeye* yer kalmayacak şekilde onunla doldurma isteğiyle sarsıldım.

Acıya.

Kayıplara.

Beni patlayan bir yıldızın ateşiyle öperken elleriyle yüzümü kavradı.

Eriyerek ağzının içine inledim ve yana sarkan bir kanat gibi ona asılı kaldım.

"Tekrar söyle, Ayışığı. Lütfen," diye mırıldanarak beni, onun kollarının arasına son girişimden bu yana hissetmediğim bir gevşemeye çekti.

Damarlarımda çağlayan yakıcı gururumun ve sahiplenici açlığın her parçasını toplayıp göğsümde biriktirdim ve dört kelimelik sarsılmaz bir iddiaya dönüştürdüm: "*Sen benimsin*, Kaan Vaegor."

İnledi. Yüzünü boynuma sürttü ve beni sıcacık bir öpücükle mühürledikten sonra, köpek dişlerini tenimin üstünden kaydırdı.

Az kalsın beni ısırması için yalvaracaktım. Beni dişleriyle o duvara çivilemesi için.

Beni *işaretlemesi* için.

Beni, tam gücünü ortaya koymaya ihtiyaç duymayan kişilere özgü bir rahatlıkla kaldırdı. Bir sonraki nefesimde, kendimi arkaya doğru eğilirken ve kaynağın kıyısında yosunla kaplı bir alana yatırılırken buldum.

Bacağımı tuttu ve geri iterek beni açığa çıkardı. Erimiş bakışlarıyla beni olduğum yere sabitleyerek aşağı kaydı ve...

Ağzı, beni dilinin coşkulu dokunuşuyla titreyerek çığlık atacağım kadar aç bir hevesle zapt etti. Bacak aramın her santimine

tapınan hâli, geriye tek bir kırıntı bile bırakmamakta kararlı aç bir canavarı anımsatıyordu.

Dilini sıcaklığımın üstünden kaydırırken parmaklarının tenime battığını hissettim.

"Ah... Yaratıcılar aşkına..." diye kıvrandım. Bütün çayıra yayılıp dikkati üstümüze çekmesinler diye iniltilerimi bastırma telaşıyla altdudağımı ısırdım.

İçimde yankı bulan aç sesler, sinir uçlarımın dağılmaya tek bir dil teması kadar uzak olduğunu hissettiriyordu.

Beni paramparça etmeye.

Geniş omuzları, pozisyon değiştirirken gerildi. O sinir düğümüne daha kolay ulaşabilmek için parmaklarıyla beni araladı. Ona yine aynı coşkuyla saldırmasını bekledim ama hareketleri yumuşadı. Dilini ıslak ve eziyetli dokunuşlarla etrafında döndürdüğü en hassas noktama odaklanmıştı.

Dilinin ucuyla taciz ettiği noktama.

Beni dudaklarımın arasından firar etmek üzere olan çığlığı bastırmak için yumruğumu ağzıma kapamama neden olan bir yumuşaklıkla emiyordu. Ondan daha fazlasını almak için çıldırıyordum.

Her şeyini almak için.

Sırtını tırmalarken boğazımdan vahşi bir ses döküldü. Onu, kendini içime itebileceği şekilde yukarı çekmeye çalışıyordum. Sertliğini istiyordum.

Hızlı olmasını.

Ama dağ gibiydi. Yerinden kıpırdatamadım bile.

Gözlerini açıp bana baktı. İki yana açılmış uyluklarımın arasında bir çift köz parlıyordu sanki. "Şu anda kontrol sende değil, Raeve."

Siktir, evet, değil.

Tüylerim diken diken oldu; içimdeki bütün dürtüler, onu altıma alma ve beyânında *ne kadar* yanıldığını itiraf ettirme arzusuyla kükremeye başladı.

Ağzımı açtım.

"Kontrol bende," dedi, elini alt karnımın üstüne koyarak. Beni yere doğru bastırarak kalçalarımın vahşi kıpırtısını durdurdu. Diğer eli, uyluğumu kıvranan avını zapt eder gibi kavramıştı. Dili derinlere mızrak gibi dalmadan önce aldığım tek uyarı bu oldu.

Ve içimde dönmeden önce.

Geri çekilip tekrar içime itilmeden önce.

Bütün gücüm buhar olup uçtu.

Başım arkaya düştü, sırtım yay gibi gerildi. Etine dolgun av, taşların üstüne serilmiş, yenmek için âdeta yalvarıyordu.

Kaan nefes almak için bile duraksamadı, ben yeri tırmalayarak adını haykırırken yeni keşfedilmiş bir yırtıcılıkla ziyafetini sürdürdü. Saçlarıma yapıştım.

Onunkilere.

Bacaklarımın arasına bir sıcaklık aktı. Dokularımın arasına sızarak kendimi onun ağzına itme isteğiyle doldurdu. Ama elleri beni olduğum yere sabitleyecek kadar güçlüydü.

Vücudumu kahrolası bir savaşçı kral gibi fethedecek kadar.

Bir kez daha bacağımın açısını değiştirdi. Bana saklanacak bir yer bırakmamaya yemin etmiş gibi dizimi göğsüme doğru itti ve diliyle en hassas noktamın etrafında pürüzsüz daireler çizmeyi sürdürdü.

İçimde doymak bilmeyen, ılık bal kıvamında bir haz büyümeye başladı. Dilinin her hareketiyle biraz daha ısınan bir haz. O sinir öbeğine bir dil darbesi daha ve bal kaynayarak patlama noktasına ulaşırken...

Durdu. Bacağımı bıraktı.

Onu tutmak için inleyerek doğruldum.

Bileklerime yapıştı ve ellerimi öyle hızlı bir hareketle yay gibi gerilmiş omurgamın arkasına itti ki içimde büyük bir heyecanın ok gibi aktığını ve *koca bir hiçliğin* etrafında kasıldığımı hissettim.

Yüzüne saldırmak için hareketlendim. Pislik.

Gülümsemesinde kurduğu hâkimiyetin kibri akıyordu. "Sinirlenince çok güzel oluyorsun."

"Dişlerimi etine tekrar saplayınca o kadar güzel olmayacağım," diye homurdandım ve bileklerimi güçlü ellerinden kurtarma çabasıyla omuzlarımı hızla sarstım.

Gülümsemesi çarpıldı.

Bana doğru eğildi ve tenimin her zerresini ürperten bariton bir mırıltıyla "Yanlış," dedi. Kulak mememi öpünce kasıldım... Dudaklarını şakağıma... ve sonra kulağıma kaydırınca eridim... Boynumun yan tarafındaki sinirler, enfes bir işkenceyle karşı

karşıyaydı. "Beni ısırmana bayılıyorum. Bende iz bırakmana. Beni yaralamana."

Sözleri bir bez yumağı gibi ağzıma tıkandı.

Ama sonra parmaklarını içime itti.

Ben "Ah... siktir," diye inlerken parmaklarını kıvırdı ve derinlerde bir şeyi okşayarak içimi düğümledi. Bacak arama biriken lav beni öyle yumuşatmıştı ki uzuvlarımı kıpırdatacak takati bile bulamadım.

Vücudum onun yavaş hareketlerine ayak uydurmada gecikmedi, kendimi avuç içine bastırdım ve içim açlıkla sarsılana kadar ateşi biraz daha körükledim.

Elini çekip aletini kavradı. Ucunu alev alev yanan, şişmiş giriş noktama bastırarak nefesimi büsbütün kesti.

Çenem göğsüme çarptı.

Yüreğim ağzımda, sertliğini santim santim inceledim. Aletini güçlü bir silah tutar gibi kavrayan elini, beyaz parmak boğumlarının aralarındaki boşluklardan gördüğüm kabarık damarları süzdüm.

Altüst olmuş bedenim hipnotize olmuş bir esirdi artık. Onaylarcasına mırıldanarak bacaklarımı iyice araladım. Ona kendimi daha çok açmak için kalçalarımı öne ittim. Kendini bana itmesi ve beni sertçe becermesi için açık bir davetti bu.

Hemen.

Aletini girişime dayadı ama içime girmek yerine ıslaklığımın üstünden kaydırdı. Ucunu yarığından sızan sedefli damlaları göreceğim şekilde kaldırarak nefesimi tamamen kesti.

"Beni yalvartmayacaksın, değil mi?"

"Fena olmazdı," diye mırıldandı. Aletini tekrar aşağı kaydırıp merkezimin etrafında dolaştırırken gözleri bacak arama sabitlenmişti. Kendini tekrar girişime doğru itti. Nefesimin boğazıma tıkandığını ve vücudumdaki bütün ısının sızlayan o noktaya aktığını hissettim.

Ağlamaklı bir ses çıkararak bacaklarımı biraz daha araladım. Kendini nihayet aletinin ucu gözden kaybolacak şekilde içeri iterken onu coşkuyla karşıladım.

Kaslarım açlıkla gerilmişti ve damarlarımda pürüzsüz bir delilik akıyordu artık.

Geri çekildi.

İnledim.

Kendini tekrar içime itti. Ucunun bir kez daha gözden kaybolmasını izlerken yeniden geri çekilmesiyle delireceğimi sandım.

Ben sıcak ve buharlar yükselen bir leşin tamamını mideye indirmek isterken beni kırıntılarla besliyordu sanki. Oysa ben, sertliğinin sahiplenici bir güçle içime itilmesinin hazzıyla kanımın tutuşması için sabırsızlanıyordum.

"*Becer beni,*" diye yalvarırken sesim öyle tiz ve nefes nefese çıktı ki içimden kendimi tokatlamak geçti. "*Lütfen.*"

Gülüşü erimiş bir lav gibiydi. "Nazik tavırların bile beni oyalanmaktan ve benim için kıvranmanın tadını çıkarmaktan alıkoyamaz."

Küfrederek başımı arkaya attım. Aletini bir kez daha deliğimin etrafında dolaştırarak ıslaklığımı pembe tenimin üstüne yaydı. Şehvete batmış ahlaksız bir kadın gibi kendimi ona doğru ittim.

"Ayrıca, ne kadar oyalanırsam, bağının yerleşme şansı o kadar artar ve böylece *kalma* sözünden cayamazsın."

Caymak mı...

Huzursuz bir güç hücumuyla ellerimi ondan kurtarıp kalın boynuna yapıştım. Gözlerimi ateşli bakışlarına diktim ve dişlerimi sıkarak "Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladım.

Gözlerinin etrafında ve göğsünde, şişkin pazularına doğru yayılan alevli yarıklar açıldı. Vahşi tarafı benimkiyle buluşmak için can atıyor olmalıydı.

İrislerindeki volkan patlamalarına ve boynunun ellerimin altında gerilmesine rağmen beni hiç telaşsız bir şekilde süzmeye devam etti.

Gözleri savunmasız bir bakışla yumuşadı.

Bükülü parmaklarının üstüyle yanağımı usulca okşadı. Şişen kaslarına ve etrafa yaydığı erimiş ısıya rağmen öyle şefkatliydi ki. Pençesini yeni tomurcuklanan bir çiçeğin üstünde dolaştıran bir ejderha gibi. "Seni o kadar çok kez kaybettim ki..."

Omuzlarımı dikleştirdim ve aklımdan geçen üç kelimeyi kahrolası bir kazık gibi aramıza çaktım. "Bir daha *asla.*"

Avucumun içinde aç bir uluma hissettim.

Beni hızla çevirince bir an dünya ekseninden kaymış gibi sarsıldım.

Dizlerimi aralayıp beni iyice açarken içim yakıcı bir heyecanla doldu. Omurgamı yay gibi geren, daha fazlasını sergilememe neden olan alçak bir inilti kopardı.

Parmaklarını ıslak ve sızlayan bacak aramın üstünden kaydırarak beni açınca beklentiyle titredim.

Omzumun üstünden ona baktım. İri cüssesinin ve gözlerindeki aç bakışın tadını çıkardım. Teninin altında kabaran belirgin damarlarıyla, gücünün zirvesindeki bir ejderhaya benziyordu.

Kendini girişimle hizaladı, kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni bir kitap gibi aralarken gözlerini bana çevirdi. Boğuk bir teslimiyetle *"Seninim,"* diye inledi.

Kendini ileri doğru itince nefesim kesildi, dudaklarım bir iniltiyle aralandı. Beni bu pozisyonda almasını bekleyeceğim gibi hızlı değildi. Beni neredeyse boğan sert bir itiş de değildi.

Alay eder gibi, öyle yavaş hareket ediyordu ki içime ittiği her bir santimi hissettim. Hatırladığımdan *daha büyük* olduğuna yemin edebilirdim.

Kesik kesik soluklarımın arasında, bu aheste hıza teslim olarak sert aletini içime kabul ederken omzunun üstünden ona baktım. Bana tepeden bakışı, beni izleyişi aklımı başımdan aldı. Taparcasına bir hayranlıkla bakıyordu. Beni ejderha inine bir yuvaya kaçırmak ve etrafıma sarılıp sonsuza dek orada yatmak için yönlendirmiş gibi.

Elini kürek kemiklerimin arasına koyup bastırdı. Göğsüm yumuşak yosunla buluşurken elimi uyluklarımın arasına uzattım.

İşareti almış gibi, parmağımla o hassas tomurcuğun etrafında daireler çizdim. Kaslarım, içimde hissettiğim o taş gibi sertliğin etrafında kasılıyordu. Ta ki içimde hiç boşluk kalmamış gibi hissedene dek. O an, onu hissetmek veya onu düşünmek dışında hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Elini yavaşça çekti, başparmağını hassas geçiş noktamın üstünden kaydırarak dikkati en savunmasız yerlerime çekti.

Titreyerek kasıldım. Parmaklarımı yavaşça ve açgözlü bir ritimle içime itilen aletinin etrafına sardım.

Tam daha fazlasını almamın mümkün olmadığını düşünürken kendini birden daha derine itince kaslı uyluklarının ön tarafı benimkilerin arka kısmıyla hizalandı.

Nefes nefese kalarak inledim. Seğiren aletinin etrafına ıslak bir kil tabakası gibi sarılmıştım.

Beni kollarıyla sarıp göğsüne çekerken başımı yana itti. Ben onun ağırlığına uyum sağlamaya çalışarak omurgamı kavisleştirirken o, gerilmiş boynumun çizgisi boyunca yumuşacık öpücükler konduruyordu.

Kulağıma "Hâlâ benimle misin?" diye fısıldadı, beni en hassas noktamdan vuran bariton bir alayla.

Hırladım.

Ani bir hareketle kolumu kurtardım, vücudumun üst kısmını büküp elimi saçlarının arasına daldırdım. Dişlerimi sıkarak hırlarken burun burunaydık.

Ama yakışıklı yüzüne yayılan şakacı gülümsemeyi gördüğüm anda, dağıldım ve şurup kıvamında bir kelime fısıldadım. "Bana sahipsin."

Dudaklarımızı birbirine bastırdım.

Dillerimiz birbirine dolanırken elini çeneme yerleştirdi. Gereksiz bir hâkimiyet savaşına tutuştuk.

Oysa çoktan kazanmıştı. Çayırda beni kendine çeken şarkısını duyduğum anda.

Kaan vücudumdan içeri akan, kasıklarımda biriken boğuk bir ses çıkardı.

Kendini içime itmesini işaret eder gibi ona iyice yaslandım.

Kalçalarını çevirerek geri çekildi ve beni içten dışa eriten o derin noktayı okşayarak memelerimi zıplatan bir güçle kendini öne itti.

Nefes almama fırsat bırakmadan aynı hareketi tekrarladı.

Yine.

Ve yine.

Meme ucumu amansızca çevirerek bütün hislerimi ayaklandırdı. Her darbesi beni biraz daha yumuşatıyordu. Kendini bana çarpmasının ve sivri dişlerinin ensemin derisini delecek kadar yakında olmasının dışında her şey silinip gitmişti sanki.

Elini bacaklarımın arasına uzattı ve alev alev yanan o en hassas noktama dokundu. Parmakları sırılsıklamdı.

Kararlıydı.

Beni hazırlıksız yakalayan bir itişle sarsıldım, kaslarım birbirine...

"Kaan, ben..."

"Her şey," diye inledi ve boşalmamın o ahlaksız titreyişiyle iki büklüm olarak kıvranırken beni koluyla sımsıkı tuttu.

Nefesimi kesmek pahasına.

Beni içeriden yoğuran o baskın dokunuşların gönüllü mahkûmuydum. Kaan bir savaş alanında karşıma çıkmış ve peş peşe indirdiği darbelerle beni kendimi savunamayacak hâle getirmişti sanki.

Karnımın alt kısmında, kalçalarımda ve uyluklarımda ne kadar sinir varsa taş gibi sert aletinin etrafına bir lav hücumu taşır gibiydi.

Nihayet kolunu gevşettiğinde ben gittikçe azalan artçı şokların etkisiyle sarsılmaya devam ediyordum.

Göğsüm yosunla kaplı taşa yapışana dek beni öne doğru itti ve elini belkemiğimin kavisinden aşağı kaydırdı. Kalçalarımı kavradı ve popomu vücuduna yasladı, ardından kendini yavaşça kabaran bir gelgit gibi içime itmeye devam etti.

Ama beni tuttuğu açı, hareket etme şekli, içimi doldurușu sayesinde... onu *her yerimde* hissediyordum. Kendimi hiç bu kadar çıplak, şişmiş ve alev almış hissetmemiştim.

"Bir şeye tutun, Ayışığı."

Ancak itaat etmeye yeten cılız takatimle parmaklarımı bir yarığa uzattım.

"Sakın bırakma." Kendini geri çekti ve kalçalarını ileri doğru iterek nabzımı altüst etti. Baskın haz darbelerinin gücü sayesinde, kendimi rekor hızla yeniden bir uçurum kıyısında buldum ancak bu seferki çok daha derin bir yerden doğar gibiydi. Öylesine derinden geliyordu ki içimi yırtarak beni ortadan ikiye ayırması işten değildi.

Kendini dışarı çekti.

Bir sarmalın içine düşerken dünya bulanıklaştı.

Havaya kaldırıldım.

Bacaklarım Kaan'ın kalçalarına sarıldı.

Sonra suyun içinde ilerleyerek yosun kaplı uçurum duvarının yakınındaki sığ kısma yürüdü. Her adımında etrafa su sıçrıyordu. Omuzlarımın arkası, dağdan aşağı çağıldarken sularını üstümüze püskürten şelalenin yanındaki taşa yaslandı ve oturur pozisyonda Kaan'ın kalın aletinin üstüne indim. Dolgunluğunu içimde hissettiğim anda, haz hızla geri geldi.

Doyuruculuğunu.

Uyluğumu kavradı ve diğer elini sağ omzumun üstüne bastırıp tekrar hareket etmeye başladı. Kendini ağır ağır en derinlerime iterken beni son yemeğinin tadını çıkarmaya çalışan birinin telaşıyla öpüyordu. Bu dakikalardan sonra bir daha asla toparlanamayacağımıza göre, oldukça yerinde bir benzetmeydi. Kaan'ın málmr'ındaki ejderhalar gibi, oracıkta sarmaş dolaş taşlaşıp kalsak, trajedi bile sayılmazdı.

Hareketleri kendini her itişi özkontrolünün kabuğunu biraz daha çatlatır gibi gittikçe hızlandı ve sonunda ritmi öyle büyük bir açlığa büründü ki bir an dünya bizimle birlikte paramparça olacak sandım.

Gözlerini görebileceğim kadar geri çekildi. Bakışları yumuşacık ve hayranlık doluydu.

Bir kalbi kıracak kadar çok sevgiyle bakıyordu.

"Sen ve ben," diye fısıldadı, terden ıslanmış üstdudağıma bir öpücük daha kondururken. "Sen ve ben, Ayışığı."

"Sonuna kadar," dedim boğuk bir sesle ve enerji bir anda patladı.

Elini duvardan çekti. Çenemi tuttu. Öpüşmemiz, iniltilerden ve boğuk hırıltılardan oluşan bir girdaba dönüşürken, vücutlarımız rahatlama arzusuyla çarpışırken parmakları sertti.

Kendimi aşağı bastırdım. Sarsıcı orgazmımın ritmiyle içime boşalırken sert aleti yavaş yavaş yumuşadı.

Ne zaman kavramım kalmıştı ne de benliğim. Volkanik bir patlamayı üstüme çekip bütün vücuduma sarmaya çalışır gibi, Kaan'ı tırnaklarımla yırtarak kendime çektim. Coşkulu haz dalgasının gücüyle kıvrıldım ve bütün tendonlarım aynı anda kopacakmış gibi sımsıkı düğümlendim.

Her zonklamanın ardından biraz daha gevşedim ve yavaşlayan her itişle gücüm biraz daha azaldı... Ta ki sonunda hareketlerimiz pürüzsüzleşene...

Ve durana kadar.

Çenemi Kaan'ın omzuna yaslayıp başımı boynunun girintisine sokarken ikimiz de soluk soluğaydık. Kalplerimiz neredeyse tek vücut olmuşuz gibi müthiş bir eşzamanlılıkla çarpıyordu.

Birbirimize bağlanmışız gibi.

Gözlerimi dünyaya açtım ve buhar perdesinin bulanıklığının arkasında kalan ağaçlara baktım. Işıltılı bir hareketlilik nefesimi kesti.

Bakışlarım, kanlı burnunu otların üstüne silen Líri'ye odaklandı. Kurumuş kanın, ağzının etrafında kabuk tutmasından hoşlanmadığı için karnını doyurmayı tamamladığı zaman hep yaptığı bir şeydi.

Kafasını kaldırdı ve buhar perdesinin arasından beni delip geçen bir bakış attıktan sonra, burnundan nefes vererek göğe baktı. Sanki...

Kanatlarını açıp havaya sıçramasını ve *pat pat pat* sesleriyle kanat çırpmasını izlerken vücudum kilitlendi sanki. Aylara doğru uçuşa geçmişti ama ben sanki o kanatları kaburgalarımın altında çırpıyormuş ve kendine bir yol açıp...

Gitmeye hazırlanıyormuş gibi hissettim.

Göğsümde kocaman bir delik açarak ve bir zamanlar kendine güvenli bir yuva edindiği hızla çarpan kalbimde derin bir boşluk bırakarak gitti.

Kaan'ın güçlü kollarından kurtulmak için çırpındığımı, ancak yüzümü nasırlı ellerinin arasına alınca anladım. Alnını benimkine dayayarak görüş alanımı kapattı.

"Her şey yolunda."

Nefes almak, ciğerleri sakinleştirici kokusuyla doldurmak için çabalarken gözlerimi yüz hatlarına diktim.

"Çok uzağa gitmez. Her şey yolunda. *Seni terk etmiyor.*"

Çok uzağa gitmez...

Her şey yolunda...

Seni terk etmiyor...

Her ne kadar içimdeki gümüş kıymıkla ilgili sessiz farkındalığımı tedirgin etse de rahatlatma çabası taşıyan –kendinden emin– sözlerini başımı sallayarak kabul ettim. Taşınamayacak kadar büyük ve ağır bir şeyin kaybını temsil eden küçücük bir mezar taşı. Kaburgalarımı parçalayarak içimi açmak ve Kaan'a neden *her şeyin yolunda olmadığını* göstermek için yanıp tutuşmama rağmen, kararlı sözlerini kabul ettim. Safhalar önce, beni alevli yumruğunun altında ezen bir dağın altındaki o hücrede uyandığım andan beri yolunda olmadığını...

Başımı sallamakla yetindim çünkü o gümüş kıymığı hak ettiği şekilde onurlandırmaktan daha kolaydı.

Kendi içime süzülerek kıyımdaki bazı taşların yerini değiştirdim. Beni buzdan gölümün sert yüzeyinin altından izleyen arkamdaki ışıltılı varlığı yok sayarak onları tek tek kıymığın üstüne yığdım. Taştan bir cenaze ateşi inşa eder gibi. O varlıktan bir zamanlar çok korkardım. Sanırım hâlâ korkuyordum... ama farklı nedenlerle.

Daha ağır nedenlerle.

Arkama dönmedim. Çatlakların arasından gümüşi bir ışık süzülmez olana kadar taş yığmaya devam ettim. Artık o ışıktan hiçbir iz kalmamıştı. Karşımda sadece acıyı bir başka küne saklayan bir taş yığını vardı.

Daha güçlü olacağım bir zamana. Ve daha iyi.

Bu kün değil.

Çalışırken, içimde yuva yapan, taşlaşan bir ay gibi kaburgalarımın altına kıvrılan Líri'nin varlığını hayal meyal hissettim. Tıpkı dünya oluşurken yaptığını hayal ettiğim gibi.

Kollarımla sardığım soğuk, sağlam bir ağırlık. Tıpkı karanlığın, güneydeki ayları kollarıyla sardığı gibi.

"*Benimle misin, Ayışığı?*"

Kaan'ın güçlü ve sert sözleri, beni kancası ruhuma saplanan ve paramparça eden bir silah gibi sarstı. Yüzeye çıkınca panikle dolu gözlerini gördüm.

Bakışlarımı ararken çenemdeki tutuşu sıkılaştı. Líri'nin kanatları, ağır kalbimin vuruşlarıyla aynı anda çırpılıyordu sanki.

"Burada mısın?"

Titrek bir nefes aldım, yüzünü avuçlarımın arasında tutup başını bana doğru eğdim ve kaşlarının arasındaki çizgileri öptüm. "Seninleyim."

Boğazından bir inilti yükseldi, sönen bir ciğer gibi gevşedi.

"Seninim," diye fısıldayarak alnına bütün vücudunu sarstığını hissettiğim bir öpücük daha kondurdum.

...Daima.

41. BÖLÜM

Raeve

Sert bir rüzgâr, yanağımı tokatlayarak beni ağdalı bir uykudan dışarı çekti.

Gözlerimi açtım ve alçalan koyu renkli bulutları görünce nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. Oraya nasıl gittiğimi.

Bacaklarımın arasındaki doygun sızı, bir anda her şeyin canlanmasına neden oldu.

Bağ. Bırakmanın vahşi çekimine bıraktığım o zaman parçası. Kaynak havuzunun içindeki Kaan.

Benim içimdeki.

İkimiz kaynak havuzunun kıyısında... uçurum duvarının dibinde... derme çatma kamp alanının kürklerinin üstünde... Tekrar.

Tekrar.

Durulanmak için kaynağa gidip geldikten sonra, kendimi yeniden onun kollarına ve bacaklarına dolanmış bir hâlde, bir kaya parçasının üstüne sırtüstü uzanırken ve etrafımızdaki dünya yerle bir olana kadar beni becermesi için yalvarırken bulmuştum.

Baş döndürücü kokusuyla ciğerlerimi doldururken damarlarıma cızırdayan, sıcak bir taşın üstüne akıtılmış krema gibi bir sıcaklık yayıldı.

Yanaklarım ısındı.

Bir esinti burnumu duman ve kızarmış et kokusuyla doldurunca çıplak vücudumun üstüne yığılmış ağır kürkleri kenara ittim.

Dönüp arkama baktım. Sırtını onun dışında her şeyi bulanıklaştıran şelaleye vermiş, kamp ateşinin yanındaki bir taşın üstünde oturan Kaan'ı görünce gülümsedim. Çıplak göğsü ve kolları zengin tenini gözler önüne seriyordu. Parmaklarımın, arasına dolanmak için can attığı saçları, gevşek bir topuzla toplanmıştı.

Bir et parçası bir çubuğa geçirilmiş, kıvranan alevin üstüne yerleştirilmişti. Cızırdayan kömürlerin üzerine pembe sularını damlatıyordu.

"Ben uyurken onu almana izin vermesine şaşırdım."

Kaan çubuğu çevirdi, yakındaki bir ağacın altına ışık saçan bir düğüm hâlinde kıvrılmış Líri'ye baktı. Biz uykuya dalmadan önce devriye turundan döndüğünden beri aynı noktada yatıyordu. "Kuyruğunu bile kıpırdatmadı." Kaan sıcacık bakışlarını bana çevirdi.

Nefes kesiciydi.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Bana uzun uzun baktıktan sonra eliyle işaret etti. "Giysilerin arkanda. Yıkanıp kurutuldular."

Yattığım yerden doğrulunca giysilerimin özenle katlandığını gördüm. İç çamaşırım da katlı bir hâlde en üstte duruyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "İç çamaşırımı da mı katladın?"

"Zevkle."

Elim, dudaklarıma yayılan taze gülümsemenin üstüne kapandı, parmaklarım dudaklarımdan aşağı sürüklendi. Altdudağımı ısırdım ve başımı iki yana sallayarak Kaan'a baktım.

Hayranlıkla.

En gevşemiş hâlinde bile şişkin duran kasları. Nasırlı ve hünerli elleri. Göbek deliğinden aşağı doğru uzanan, aralanmış bacaklarının arasındaki heybetli kabarıklığı saklamak konusunda pek işe yaramayan bol pantolonunun bel bandının altına doğru gözden kaybolan kılları.

Kalbim bir an tekledi.

Gözlerimi yeniden –şimdi muzip bir ifadeyle çarpılmış– dolgun dudaklarına çevirirken içimde ürpertici bir açlığın seğirdiğini hissettim. "Yoksa aklında bir şey mi var, Ayışığı?"

Rezil şeyler. Gerçek anlamda.

"Sadece, onca safha sonra bir başkasının nasıl olup da yatağına girmediğini ve orada kalmadığını merak ediyordum."

Gülümsemesi silinir gibi oldu.

Kısa bir sessizliğin ardından "Kapıdaki zincirler biraz itici olabiliyor," dedi.

Bazıları için belki.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. İyi bir erkeksin, iyi bir kral. Ve şunu söyleyebilirim ki bütün bunlar bu becerilerle..." Katlı duran iç çamaşırımı alıp ona doğru salladım. "...bir araya gelince, istediğin herkesi elde edebileceğinden eminim."

Gözleri karardı. "Aklımdan bile geçmedi."

Kaşlarımı çattım. "Yani... Bunca zaman boyunca hiç kimse olmadı mı?"

Omuz silkti. "Gerçek aşk bitmez, Raeve. Bir ağırlık gibi üstüne yapışır. Seni boğulurken bile bırakmaz."

Sözleri içimde bir şeyi kıpırdattı. Göğsümde, her parçamı irkiltecek kadar berbat bir ses çıkaran bir tel çekilmişti sanki.

Onun artık olmadığı bir dünyada olmayı hayal bile etmek istemeyerek gözlerimi kaçırdım. Her ne kadar sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilsem de.

O çözülme hissi, parçaların o kayba bağlı kordonlar hâlinde lime lime dağılması... Sonra, yerinden oynayan her şeyin ardından oluşan o sert yara kabukları. Unutmaya çok benzeseler de açık bir yaranın keskin acısından iyi olan kabuklar.

Oysa Kaan hiç nasır bağlamamış gibi konuşuyordu. Elluin'in ölümünden beri sürekli sızdıran açık bir yarayla uğraşır gibi. Ve bu...

Bunu düşünemezdim.

"Gerçek şu ki eğer yatağımı sen olmayan biriyle paylaşsaydım, yatağım daha boş gelirdi," diye mırıldandı.

Yaratıcılar aşkına.

"Pekâlâ, tamam," diyerek iç çamaşırımı giydim. "Korkarım bütün bunlar sadece benim haklılığımı ispatlamaya yaradı."

Sohbeti bu kadar acıtmayan bir yöne saptırmak için acınası bir çabaydı bu ama Kaan yemi aç kalmış bir hayvan gibi kaptı ve gözlerine yeniden bir sıcaklık geldi.

Gülümseyerek öne uzandı ve eti çevirdi.

Katlarını açtığım tuniğimi üstüme geçirdim ve açık saçlarımı yana attım. Kaan'ın málmr'ını kumaşın altından çıkarıp göğüslerimin arasına yerleştirerek ateşin başına yürüdüm, karşısındaki bir taşın üstüne oturdum.

Bakışlarımı alevlerden kaçırarak çenemi avucuma yasladım ve ağaçların arasından, uyuyan ejderhama baktım. "Bu arada," dedim, Kaan'ın şevk dolu bakışları málmr'ından gözlerime çevrilirken. "İşime karışmayacağına dair söz verdiğini hatırlar gibiyim."

Tek kaşını kaldırdı. "*Sen* bana geldin, Ayışığı."

Sesindeki pürüzsüz özgüven içimi titretti, göğsümün bir sıcaklıkla dolduğunu hissettim.

Ben boğuk bir sesle gülerken yerden aldığı bir matarayı ateşin üstünden bana fırlattı. Havada yakaladım.

"Pekâlâ... Ben yola çıkmadan önce bahsettiğin şu *uhloo* neyin nesi?"

İçimi eriten çarpık bir gülümsemeyle yanakları şişti. "İnce bir saç örgüsü. Kendi isteğinle verdiğin."

Ona soru soran gözlerle baktım.

"Sen benim málmr'ımı taşıyarak beni onurlandırıyorsun," dedi, eliyle kolyeyi işaret ederek. "Saçlarımı sana ait bir saç örgüsüyle süslemem, o onurun karşılığını Johkull usulünce vermem anlamına gelir. Örgünün sıkılığı, niyetin hakkında çok şey anlatır."

"Yani saçımı üstünde taşımak mı istiyorsun?"

Gülümsemesi büyüdü. "Var olduğum sürece *seni* üstümde taşımayı tercih ederim ama uhloo da olur."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı ama anlayınca yüzüm ısındı. Aynı sıcaklık memelerime yayıldı ve meme uçlarımın acı verici iki tomurcuk gibi dikleşmesine neden oldu.

Kaan'ın bakışları, yerimden kalkmayı ve kamp ateşinin karşı tarafına yürüyüp kucağına oturmayı aklımdan geçirerek hafifçe ısırdığım altdudağıma odaklandı. İç çamaşırımı fırlatıp attıktan sonra, o dökümlü pantolonu aşağı çekebilir, ağır aletini avuçlayıp ıslak ve sızılı girişimden içeri itmeye hazır hâle getirene kadar usul usul okşayabilirdim.

"Ama öncelikle onu vermek içinden gelmeli," dedi, manidar bir gülümsemeyle. Sonra uzandı ve leziz sularının kömürleri cızırdattığı eti tekrar çevirdi. "Gerçi onu takmadığım sürece *sahipsiz* sayıldığımı da belirtmekte fayda var."

"Gerçekten mi?" Tek kaşımı kaldırarak mataranın tıpasını açtım ve büyük bir yudum aldım. "Şöyle diyelim," dedim, tıpayı geri takarken. "Bu teoriyi sınamak isteyen olursa, kendini bıçağımın ucunda, muhtemelen kan kaybından ölürken bulacağından emin olabilir."

Şaka yaptığımı sanır gibi attığı kahkaha, kamp alanında yankılandı.

Şaka yapmıyordum.

Kaan, ateşe Ignos'un yutmakta gecikmediği bir kuru dal daha atarak eti çevirirken konforlu bir sessizliğe daldık.

Bakışlarımı uyuyan Líri'ye çevirdim. Elimi kaburgalarımın altına bastırıp içimdeki varlığını fiziksel olarak beslemek ister gibi, göğsüme düşen saçları arkaya ittim.

"Bağın kurulduğundan emin misin? Biraz daha şey bir his..."

"Uyumamızdan öncesine göre daha sert." Elimi yere indirdim ve matarayı sallayarak içindeki sıvının sesini dinledim. "Göğsümün içinde, artık yeniden biçimlendirmenin mümkün olmadığı sert bir ay varmış gibi."

Rahat bir nefes aldığını duydum.

"İyi ki geldin," dedim, mataraya bakarak. "Líri'ye kapılıp gitmenin çekimi çok güçlüydü."

İtiraf etmekten nefret etsem de eğer bu bir tür kişilik testiyse, çuvallamıştım. İleri doğru bir adım atmış, on adım geri sıçramıştım.

Kaan gelmeseydi, şu anda periden çok ejderha olmuştum. Kulağa muhteşem gelse de Kaan bunun bir savaşta yenilgiyi kabul etmek ya da ringe girmeyi bile reddetmek gibi bir şey olacağı konusunda haklıydı. Bir parçam benden nefret etmeye başlar ve o nefret içimde çürürdü. Zehirlenirdi.

"O duyguyu dün gibi hatırlıyorum," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım. "Seni bağlı tutan neydi?"

Cızırdayan ete bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Annemin şarkı söylediğini bir daha hiç duyamama ya da gülümsemesini bir daha görememe düşüncesi."

Sözcükleri yumuşak bir sesle söylemişti ama taş gibi ağırlardı.

Ateşten kıvrılarak yükselen dumanların arasından bana baktı. "Ateşten neden korkuyorsun, Raeve?"

Soru beni öyle hazırlıksız yakaladı ki kaburgalarımın arasına nefesimi kesen bir bıçak saplanmış gibi irkildim.

Sanırım kahrolası kalkanım inikken saldırmayı öğrendi.

Gözlerimi kaçırdım. Arkaya eğilerek duruşumu düzelttim. "*Korkmak*," dedim gülerek. Tıpasını açtığım matarayı dudaklarıma götürüp bir yudum su içtim. Yutkundum.

Keşke daha sert bir şey olsaydı.

"Beni çok güçsüz gösteren bir yakıştırma," dedim, tıpayı avucumun alt kısmıyla geri bastırırken.

Kaan beni böyle görüyorsa, başkaları da aynı şekilde görüyor olmalıydı. Ve bu bir sorundu.

Zayıflık suistimal edilirdi.

"Bu beyanı yalanlamanı isterdim. Gözlerimin için bakıp öyle olmadığını söylemeni."

Sözcükler sağlam ve kontrollü olsa da arkalarında biriken şiddeti hissedebiliyordum. Eti kızartan, cızırdamasına ve suyunun damlamasına neden olan o kahrolası kömürler gibi.

Dilimi şaklattım ve korkumu gömmek için işe koyuldum. Her daim tenimin hemen altında serbest bırakılmayı bekleyen vahşilik dışındaki bütün duyguları hükümsüz kılmak için. Bu, sayamayacağım kadar çok tekrarladığım bir süreçti.

Yukarı baktım. Kaan'ın yüzü, benim yüzümdeki sertliği gördüğünü düşündüren bir kaş çatışla gölgelendi. "Hemen şu anda o alevlerin arasından yürüyebilirim. Alevlerin benimle kendilerine ziyafet çekmesine izin verebilirim," dedim, monoton bir sesle. Hâlâ nefes alıyor olmama şaşılacak kadar büyük bir parçamı gömen bir dağın altında dövülmüş bir bıçak gibi. "Beni tamamen eritseler, irkilmem bile. Bunları duymak sana kendini daha iyi hissettirir miydi?"

Gözleri kararadı. "Hayır."

Kahretsin.

Mataranın tıpasını açıp bir yudum daha aldım ve suyu yutmadan önce bir süre ağzımın içinde tuttum. "Ateş beni bir canavara dönüştürdü, Kaan. O alevlere baktığım zaman, en kötü parçalarımı görüyorum. Ve bir sürü gereksiz acıyı."

"Kim?"

Kelime, dosdoğru Rygun'ın ağzından çıkmış bir ejderha kükremesi etkisi yarattı. Kaan'a baktığım zaman, ifadesiz yüzünde sessiz bir şiddet vaadi gördüm.

"Bir isim, Raeve. Sadece bir isme ihtiyacım var."

Bir isim.

Geride bıraktığım künlerden öğrendiğim bir şey varsa, o da bazı şeylerin –bunu yapmaya hiç niyetim olmasa da– eşelenip çıkarılmayı hak ettiğiydi. *Bunu hak ediyorlardı.*

Diğerleri ise kahrolası bir mezar taşını bile hak etmiyordu.

Duygularımın yerlerine çekilmelerine izin verdikten sonra ayağa kalktım, kamp ateşinin etrafından dolaşıp Kaan'ın kucağına çöktüm ve varlığımı karşılamak için vücudunu açarken büyüyen gözlerine yansıyan şoku emdim.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, dudaklarının... burnunun biçimine... gür kirpiklerine hayranlıkla bakarak parmaklarımı sakalının arasında dolaştırdım. Güzelliğine daha önce gördüğüm herkesinkine göre kat kat üstünlük katan yara izlerine baktım.

Kaan her şeye değerdi. Her zerresine. Şu anda burada, kucağında olmak, onunla aynı havayı solumak için her şeyi sil baştan yaşardım.

"Son yirmi üç safha... Kocaman bir mezarlıktı, Kaan. O mezarlığı kazarsan, elimize tökezlememize neden olacak deliklerden ve bir kucak dolusu kemikten başka hiçbir şey geçmez," diye fısıldadıktan sonra, başımı eğerek dudaklarını hafifçe öptüm. Sonra göz temasını yeniden kurabileceğimiz kadar geri çekildim. "Boş ver. Lütfen. İkimizin de iyiliği için."

Ağzı aralandı.

Çırpılan kanat sesleri, ikimizin de dikkatini gökyüzünden bize doğru uçan parşömen tarlakuşuna çevirdi. Tarlakuşu doğruca Kaan'ın açık avucuna indi.

Kaan kaşlarını çattı ve iki eliyle katları açabilmek için beni kendine iyice yasladı.

Başımı boynunun girintisine yasladım ve uyuyan Líri'ye baktım. Bunu kesinlikle hak etmezken şansımın nasıl bu kadar yaver gidebildiğine inanamıyordum.

Hiçbir parçasını hak etmezken.

Gardımı indirdiğim an, tüm bunların, ellerimin arasında un ufak olacağından emin olmamın nedeni buydu.

Kaan'ın altımda gerildiğini hissettim.

Ona baktım ve yüz hatlarını sertleştiren kaygıyı görünce kaşlarım çatıldı. "Sorun ne?"

"Siharna'nın doğumu başlamış." Boğazını temizledi ve tarlakuşunu geri katladı. "Gitmeliyiz. Hemen."

Kaan

42. BÖLÜM

Uzaklardan gelen tiz bir çığlık beni iliklerime kadar sarstı. Gözümün önüne Siharna'yı getirdi; sanki elinde mızrağıyla hedefine kilitlenmiş, boynundaki tüm tendonlar gerilmiş hâlde savaşa hücum ediyordu.

Korkuluğu daha sıkı kavradım.

Omzumun üstünden, karla kaplı avluya tepeden bakan geniş merdiven penceresinden dışarı baktım. Gözlerim Siharna'nın evine, altın bir göz gibi ışıldayan ikinci kattaki pencereye çevrildi.

İçerideki kargaşayı saklamakta yetersiz kalan tül perde, esintiyle sallanıyordu. Siharna'nın belirgin silueti, bir sarkaç gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Birçoğunu zamansız bir mezara gönderen bir yolculuğa çıkmıştı.

Elleri karnında duraksadı ve hiç şüphesiz bir sancıyla boğuşurken iki büklüm oldu, yırtıcı bir çığlık daha koyverdi.

Gözlerimi kaçırdım ve son birkaç basamağı koşarak çıkıp misafir yatak odasının kapısına ulaştım. İçeri bakınca Korie'yi gördüm; kendinden çok büyük bir yuvada, yumurtadan yeni çıkmış bir yavru gibi, annemin uzun zaman önce kendi elleriyle diktiği pembe-mor renkli örtünün altına kıvrılmıştı. Başparmağı ağzında uyurken şömineden vuran sıcak ışık başının iki yanına toplanmış buklelerini aydınlatıyordu.

Küçük göğsünün inip kalkmasını izlerken, Siharna'yı korumaları için Yaratıcılara yalvardım. Korie'ye, annesine kalbi hâlâ atarken tekrar sarılma şansını, Siharna'ya da kızının büyümesini izleme armağanını vermeleri için.

Tek istediğim bu.

Lütfen.

Kapıyı yavaşça kapatırken, Raeve'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için koridorun sonundaki odaya gitme dürtümü güçlükle bastırdım. Hayatta olduğundan emin olmak için yanıp tutuşuyordum. Onu göğsümdeki bu sıkışma geçene kadar kollarımın arasında tutmak için. Ya da belki de bu kadar yalnız, çaresiz hissetmemek ve bu kadar *korkmamak* için onu uyandırmalıydım.

Sevdiğim birini daha kaybetmekten o kadar korkuyordum ki.

Kendimi merdivenden inmeye zorladım ve masadan Pyrok'un şişelerinden birini kaptım. Kendimi bir koltuğa bıraktığım anda, Siharna iç parçalayıcı bir çığlık daha koyverdi.

Borg'u cebimden çıkardım ve içkinin tıpasını açıp büyük bir yudum alırken onu titreyen parmaklarımın arasında döndürdüm. Sert içki, dilimde bir boruya sıkışıp ölen bir şeyin hissini bırakarak, Rygun'ın alevini aratmayan bir yakıcılıkla mideme inerken tıslադım.

"Siktir," dedim ve bakmak için şişeyi yan yatırdım. Başımı iki yana sallayarak bir yudum daha içtikten sonra Borg'un şişesinin tıpasını açtım. Şişeyi koltuğun üstüne bırakmamla açık renkli, şişkin bir sis dumanı olarak dışarı fırlaması bir oldu.

"Vay vay vay..." Esneyip kendi etrafında dönerek kütle kazandıktan sonra, sıska bir bulut gibi tepeme dikildi. O küne dek içtiğim en berbat şey olan içkiden büyük bir yudum daha almamı, siyah gözlerini kısarak izledi. "Yeniden gözüme girmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Sadece seni özlemiş olamaz mıyım?"

"Bu daha mantıklı." Döndü ve arkama baktı. Penceredeki yansımasına baktığına emindim. "İzlenmesi son derece hoş biriyim. Bir dakika. Dışarıda kar var. Yoksa Soluk'a yakın bir yerde miyiz?" Durdu, çırpılan bir Aytüyü kuyruğu gibi hızla döndü ve yumruğum büyüklüğünde opak bir yumru hâlinde bir köşeye sindi. "Beni Buğuların arasına boşaltacaksın!"

Bakışları saklanacak daha uygun bir yer arar gibi odanın içinde dolaşıyordu. Şişesini görünce bir sapan gibi hızla o tarafa fırladı, telaşla içine girmeye çalışırken şişenin dar boynunda bir süre debelendikten sonra nihayet aşağı dökülmeyi başardı.

İç geçirdim ve şişeyi elime alıp salladım. "Borg, bunu daha önce konuştuk." Şişenin içine baktıktan sonra onu tekrar salladım. "Seni birkaç yudum alman için bu koltuğa dökmem dışında, hiçbir yere boşaltacak değilim. Yoksa acıkmadın mı?"

Tekrar dışarı çıktı, geniş minderin üstüne yayıldı ve kafası alçak tavana sürtecek kadar büyük bir şekil alarak karşıma dikildi. "Elbette acıktım. Ne saçma bir soru." Koyu renk gözlerini kısarak üstüme eğildi; yakınlığının soğuk esintisi, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Umarım bana yalan söylemiyorsundur, Kaan Vaegor. Bir berduşun güveni sihirle yeniden canlanmaz. Bir kez gitti mi, büyükküçük demeden her bir kardeşimin şahsında ebedî bir düşman kazanırsın."

"Sana hiç yalan söyledim mi, eski dostum?"

"Şey, hayır... Ama kendi başıma çok fazla zaman geçiriyorum." Bana o kadar yaklaştı ki gözlerine bakmaya çalışırken az kalsın şaşı oluyordum. Ruhumun liflerinden içeri süzülmeye çalışır gibiydi. "Zihin bir şeyler uydurmaya bayılır."

Bu kesinlikle anladığım bir şeydi.

Avlunun karşı tarafından cesur bir çığlık daha yükseldi.

Borg hızlı hareket eden bir bulut gibi yanımdan kayarak geçti. Yüzünü cama yapıştırırken şişesiyle bağı ip gibi inceldi. "Birini mi doğruyorlar?"

Şişemden bir yudum daha aldım ve dişlerimin arasından tıslադım. "Teyzem doğum yapıyor."

"Ah, tatsızlığının nedeni şimdi anlaşıldı," dedi, bütün vücudunu camın önünde dalgalandırarak. Olanları daha iyi görebilmek için bariyeri aşmaya çabalar gibiydi.

Meraklı herif.

Teklifini değerlendireceğimi bilse, şişesini Siharna'nın odasına götürmemi bile isteyebilirdi.

"Pekâlâ, seni biraz neşelendireyim." Cam yüzeyden soyulup hızla döndü. Biri suratına bir yumruk indirmiş ve oradan bir avuç sis koparmış gibi bir delik açılmasına neden olan bir gülümsemeyle bana baktı. "Kardeşlerim bir aykırığı buldu."

Yıldırım çarpsa daha az sarsılırdım.

"Bu çok iyi haber," dedim, nabzımı sakinleştirmeye çalışarak.

Hangi parçasıydı acaba?

Ne kadar büyüktü?

Şişeyi bıraktım, öne eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım ve ellerimi kavuşturdum. "Kyzari, Veya ya da sağ kolum Grihm'den haber var mı? Bir yumurta edinmek için Gondragh'a gitmişti."

"Bakarım." Borg bana bir ezgi eşliğinde sallanır gibi sokuldu ve parmaklarını sivri uçlu tırnaklarını inceler gibi araladı. Beni avucunun içine aldığının fazlasıyla farkındaydı. "Başka bir şey var mıydı, Kralım?"

Söylemek istediğim sözcükleri ağzımda geveledim; Raeve'in tavsiyesine uyup bu işi bırakmalı mıyım diye düşünüyordum. Geçmişi eşeleme arzumun üstünü örtmeli miydim?

Ama açgözlü dürtüm galip geldi.

"Kardeşlerin arasında Elluin Neván'ın yaklaşık yüz yirmi beş safha kadar önce Arithia'ya geri götürülmesine tanık olan var mıdır diye soracaktım. Tyroth'la bağlanma töreninden hemen önce. Bağlı mıydı, yoksa onu taşıyanlara karşı koydu mu, bilmek istiyorum."

Borg bana o kadar uzun süre baktı ki nezaket kurallarını atladığımı fark ettim.

"Lütfen."

"Yüz yirmi beş safha önce..."

Ses tonunun kuruluğu ne yazık ki hiç hoşuma gitmedi.

"Dediğim gibi."

"*Elluin Neván hakkında daha fazla bilgi aramak yok* muhabbetine ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim," dedim sertçe.

Borg dilini şaklatır gibi tuhaf bir ses çıkardı ve kaldığı yerden tırnaklarını incelemeye devam etti. "Başka bir şey var mı? Belki puslu kalbimi bir tepsinin üzerinde sunmamı da istersin?"

"Hepsi bu."

Sözlerimi taklit ederek, yerin biraz üstünde havada asılı kalan bir pus birikintisine dönüştü.

Ellerimi başımın arkasında birleştirerek gözlerimi kapadım. Korku göğsümde bir orman yangını gibi büyürken iki acı çığlık daha duydum. Bunun, Siharna'nın sesini son duyuşum olmaması için yalvardım. Ufaklığını yüzüstü bırakmamaya azmetmiş gibi haykırıyordu.

Onu bu dünyaya sapasağlam getirmek için.

Başka bir isimle anıldığı geçmişte, Raeve'in de aynı sesleri çıkardığını hayal etmemek güçtü. Gökyüzüne çıkarılıp sevgili ejderhasının cesedinin içine diri diri gömülmeden önce.

"Mucize eseri, kardeşlerimden biri Elluin'in, Arithia'ya dönüşüne eşlik eden bir gruba rastladığını hatırlıyor."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Borg'u tam boyutunda, odanın içinde bir fırtına gibi eserek annemin eşyalarını incelerken buldum.

"Ejderhaları avlanırken Ergor Ovaları'nda durmuşlar."

İçim ürperdi.

Elimi hızla uzatıp içki şişesini aldım, dudaklarıma götürdüm ve ânında pişman olacağım bir yudum aldım. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Başını içine soktu çiçek desenli vazodan ayrılmaya bile zahmet etmeden, vazonun içinde yankılanan pürüzsüz bir sesle "En sevdiğimden," dedi.

Kasıldım.

"Borg..."

"Bu bir alana bir bedava kampanyası," dedi, vazodan çıkarken. Döndü ve duvardaki bir girintiye yerleştirilmiş tabak koleksiyonuna boş bir ilgiyle baktı. "Sevgili Elluin'in ve aykırığının yeri hakkında bilgi. Sana iyi bir teklif sunuyorum."

"Beni *cezalandırıyorsun.*"

Pustan ibaret omzunu silkti. "Hâlâ aynı sıkıcı şişenin içindeyim. Ne rengi var ne de dandik bir süsü. Ayrıca cebindeyken tıpası ıslandı. Leş gibi kokuyor."

Dişlerimi sıkarak şişeyi yere sertçe bıraktım ve yumruklarımı parmak eklemlerim neredeyse yerlerinden çıkacak kadar sıktım. Sonra ellerimi dizlerimin üstüne koyup arkama yaslandım, başımı arkaya attım ve gözlerimi kahrolası tavana diktim. "Elini çabuk tut."

"Ön sevişmen hiç doyurucu değil," dedi, iğneleyici bir ses tonuyla. "En azından biraz heyecanlı görünemez misin?"

Gerilen tenimin altındaki Rygun'ın odanın soğuğunu yakan alevini hissettim. "Sabrım azalıyor, eski dostum."

"Anlaşıldı." Öne doğru süzülüp üstüme tünedi. "Lütfen beni dışarı dökme."

Boğazımdan bir homurtu yükseldi.

Panikle ciyakladı ve harap hâldeki ağzını açtı. En acı verici anılarımdan birini, geçmişimin közlerinin arasında saklandığı yerden ite kaka çıkarıp höpürdetmeye başlarken ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapadım.

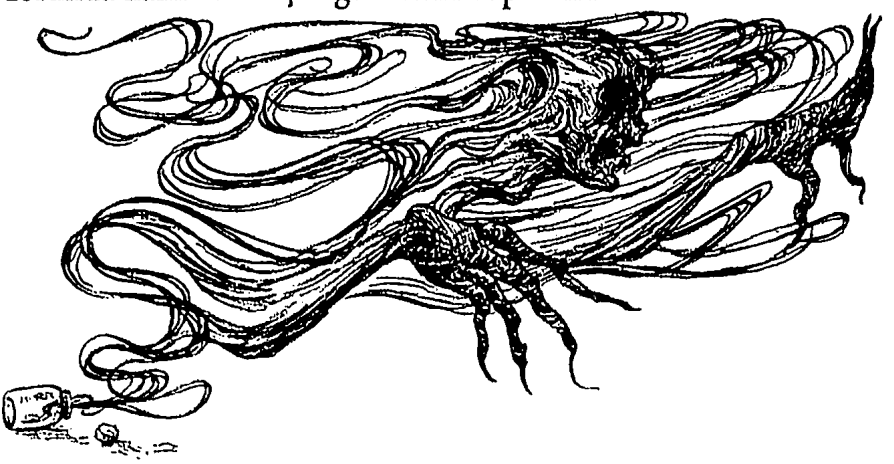

Annemin çığlığı geniş holde yankılanıyordu. Vücuduma, acısı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen derin kesikler atan, ıstırap yüklü çığlıklar.

Udumu daha sıkı tuttum.

Çizmemin arkasını duvara dayayarak yere çöktüm ve annemin Kılıçtırpan'ı koridoru titretecek kadar güçlü bir kükreme koparırken gözlerimi dairesinin kapısına diktim. Ses genizden gelen ağlamaklı bir iniltiye döndü. Sert kanat sesleri, Jógo'nun dışarıda hiç durmadan daireler çizdiğinin habercisiydi.

İçeri sığabilse, doğum yaparken ona göz kulak olmak için şu anda annemin dairesinde, yanında olacağından adım gibi emindim. Babam izin verse, annemin Jógo'nun bölmesinde doğum yapacağından da emin olduğum gibi.

Udumu kucağıma çekip annemin en sevdiği şarkıyı çalmaya ve sesim çıktığınca bağırarak söylemeye başladım. Göğsümdeki ağırlığa hiç uymayan neşeli notalarda sesimin titremesine engel olamasam da annemin beni duyabildiği umuduyla devam ettim. En yeni kardeşimi dünyaya getirmek için savaşırken bu şarkının onu biraz olsun rahatlatacağı umuduyla.

İniltili bir feryat yüreğimi ağzıma getirdi. Sonraki birkaç notada parmaklarım birbirine karıştı.

Annemin odasının oymalı kapılarının iki tarafında duran muhafızlar birbirlerine baktı. Annemin çığlıkları başladığından beri, ifadesiz duruşlarını ilk kez bozmuşlardı.

İçgüdülerim karıncalandı.

İkizler doğduğu zaman kapıda yine aynı muhafızlar vardı. Kılarını bile kıpırdatmamışlardı. Bir kez bile.

Bu düşünceyi bir kenara iterek çalmaya devam ettim.

Şarkımı daha yüksek sesle söylemeye.

Annemin çığlıkları azaldı.

Durup kulak kesildim. Yeni hayatın ciyaklamalarını duymayı bekledim ama sadece sessizlik vardı.

Jógo kulaklarımın içini zonklatacak kadar keskin bir feryat koyverince içim buz kesti.

Bir terslik var.

Babam koridora girdi, üstü başı kan içindeydi. Kapı arkasından gürültüyle kapanırken bana küçümseyici bir bakış attı.

Üstdudağı, beceriksizliğim yüzünden beni alevle kırbaçlamadan önce olduğu gibi seğiriyordu. Bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi... ayağını kaldırıp öne uzatarak...

Göğsünü şişirince kendimi hazırladım.

Annemin dairesinden yükselen tiz ciyaklama, nefesimin gırtlağıma takılmasına neden oldu.

Bir kapı açıldı ve annemin başhizmetçisi yeşil bir kundağa sarılı, ağlayan bir bebekle dışarı çıktı.

"Kızınız, Majesteleri." Shera'nın sesi titredi, gözlerinde sevinç ışıltısından eser yoktu. Gözlerini tek bir kez kırpması, her iki yanağına yaşların akmasına yetecekmiş gibi donuk bakıyordu. "Küçük ciğerleri nihayet doldu."

Shera yavaş adımlarla ilerleyerek babamla aramıza girdi ve kundağın içinde kıpırdanan bebeği babamın kişisel alanına uzattı.

Babam, ellerini kaldırıp bebeği kabul etmek ve bakışlarını ona çevirmek dışında neredeyse hiç kıpırdamadı.

Kız kardeşime.

Bebek, tiz çığlıkları içimi delerek ağlamaya devam ederken bir hizmetçi kanlı çarşaflarla dolu bir sepetle odadan fırlayıp koridorda uzaklaştı. Shera telaşlı hareketlerle daireye geri dönerken annemin çıplak ayaklarını gördüm.

Ve daha fazla kanlı çarşafı.

Başları öne eğik bir hâlde karyolanın etrafında duran hizmetçileri.

Neden bana dünya nefesini tutuyormuş gibi geldiğini anlamıyordum. Neden benim de nefesimi tuttuğumu.

Babam durduğum yerde kıvranan bana, ağlayan kız kardeşime küçümseyici gözlerle –gözbebekleri büyümüştü– bakmaya devam ediyordu.

İçgüdülerim bir kez daha hareketlendi.

Enstrümanımı duvarın dibine bırakıp doğruldum. İçimden bir ses, babamın tam karşısına gelene ve gözlerinin içine bakana kadar ilerlememi söylüyordu. Biri beni nazik bir dokunuşla ileri itiyormuş gibiydi.

"Onu gözüm görmesin," diye mırıldanırken sesi öyle soğuk ve duygusuzdu ki sözcüklerinin çok gerçek, çok kötü bir yara açmamasına şaşırdım.

Bebeği göğsüme doğru itti.

Ellerimi kaldırıp onu tuttum. Bir bebeği nasıl tutacağımı bildiğimden değil ama onu göğsüme yerleştirene kadar biraz bocalasam da elimden geleni yaptım.

Babam arkasına bile bakmadan hışımla uzaklaştı ve sözcükleri mırıldanmasının üstünden saniyeler geçmesine rağmen, bir süre daha kulaklarımda yankılanmaya devam ettiler.

Onu gözüm görmesin.

Babamın koridorda gözden kaybolmasını bekledikten sonra kapıya yaklaştım. Muhafızlar bana kapıyı açmak için yarışmak yerine birbirlerine bakıyorlardı.

"Annesine ihtiyacı var," dedim boğuk bir sesle. Bebek tekrar kıpırdanmaya başladı ve gittikçe azalan sabrımı zorlayan titrek bir çığlık daha koyverdi. Annesine ihtiyacı olan tek kişi o değildi.

Benim de ihtiyacım vardı.

"Hemen."

Sözcük ağzımdan yeri titretecek bir güçle döküldü.

İki muhafız da yumruklarını göğüslerine vurdu ve bana kapıyı açtılar.

Biz içeri girerken bütün yüzler bize çevrildi. Hepsi üzgündü, çoğunun giysileri babamınkinden bile daha fazla kanla kaplıydı. Kız kardeşimin sağlıklı feryatlarına rağmen kimsenin yüzü gülmüyordu; havada donuk bir his vardı. Babamın beni küçükken kapattığı, duvarların üstüme çökmesini beklediğim o çukurlardan birine girmiş gibiydim.

Çenemi öne uzatarak daha genç hizmetçilerden birine kenara çekilmesini işaret ettim.

Hizmetçi, kendinden yaşça büyük olan diğer hizmetçiye hızlı bir bakış attıktan sonra kenara çekildi ve büyük, yuvarlak karyolasında, yüzü pencerelere dönük bir hâlde yatan annem göründü. Kızıl kahve bukleleri yastığın üstüne saçılmıştı.

Vücudunun alt yarısına yapışan kanlı geceliğini görünce yanaklarım kızardı. Ona yeterince mahremiyet sağlamayacak kadar sıyrılmıştı.

Yine de karyolaya yaklaştım.

Ebe hizmetçiler başlarını öne eğerek bana yol açtılar ama annemin kan çanağı gözlerini görünce olduğum yerde durdum. Hissiz.

Boş.

Birinin bir açıklama yapmasını, annemin böyle davranmasının bir nedeni olduğunu söylemesini bekleyerek etrafıma bakındım. Ağrı kesiciler? Yorgunluk?

Herhangi bir şey.

Ben annemin gözlerini kırpmasını beklerken kız kardeşim yine ağlamaya başladı. Annemin güzel, yeşil gözlerini bana çevirmesini, bana güneşi içine sığdırdığı gülümsemesiyle bakmasını ve kızını almak için kollarını uzatmasını beklerken.

Ama hiçbirini yapmadı. Göğsü inip kalkmıyordu.

Veda da etmemişti.

Kız kardeşimin buruşuk yüzüne baktım ve şanslı olduğumu fark ettim. Ben annemin sevgisinin sıcaklığını, karyemişi kokusunu, sesinin tatlı yumuşaklığını tanıyordum. Ama o tanımıyordu ve...

Hiç tanımayacaktı.

Gırtlağımdaki acı verici yumruyu yutkunmaya ve kız kardeşimin kaşlarının arasındaki çizgiyi başparmağımın ucuyla silmeye çalışırken, titreyen dudaklarımdan acılı bir hıçkırık döküldü.

Gözlerimin alev alev yandığını hissettim.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak karyolaya, güzel annemin yanına oturdum ve gittikçe azalan sıcaklığını hissedecek kadar sokuldum. "Kızın," diye fısıldayarak bebeği annemin hareketsiz göğsüne koydum. Nazik hareketlerle kollarını kaldırıp kardeşimin etrafına sardım ve ellerimle tutarak destek oldum.

Bebeğin ağlaması kesildi. Benim içimdeyse fırtınalar kopuyordu.

"Çok güzel," diyerek annemin kaşlarının arasına bir öpücük kondurdum. Kalbimdeki sızı, dışarı doğru yayılıp beni paramparça etmek için fırsat kolluyordu.

Beni un ufak etmek için.

Kendimi toplayarak geri çekildim. "Sana çok benziyor," dedim, görebilmesini çok istediğim bir gülümsemeyle. "Ama sesi biraz fazla tiz. Belki zamanla düzelir..."

Annemin de bana gülümsediğini hayal ettim. Bana bir kızı olmasını hep çok istediğini ama uzun zaman önce kaybettiği annesinin adını verebileceği bir kızının olacağını hiç ummadığını söylediğini.

Veya.

Kocaman açtığı ciddi gözleriyle bana bakıp bu bebeği bütün kalbimle sevmemi rica ederken gülümsemesinin silindiğini hayal ettim.

"Her zaman," diye fısıldadım ve azalan sıcaklığını hissetmesi için annemin elini tutup Veya'nın yanağına koydum. Bunun, o sıcaklığı ilk ve son hissedişi olacağını bile bile...

Hırlayarak Borg'u kendimden ittim. "*Yeter.*"

"Neden beni hep aynı yerde kesiyorsun?" İç geçirdi ve surat asan bir çocuk gibi hızla geri çekildi. "Çooook eğleniyordum."

"Kendim için aynısını söyleyemem," diye söylenerek Borg kendine ziyafet çekerken devirdiğimi tahmin ettiğim şişeyi yerden aldım. Kalan içkiyi ağzıma boşaltıp yuttum.

Hoşnut bir coşkuyla "İnsan *arkadaşıyla* böyle konuşmamalı," diye mırıldanarak kendini pustan bir düğüme dönüştürdü. "Gerçi şişemi güzelleştirme konusundaki isteksizliğin düşünüldüğünde neden şaşırıyorum ki. Belki de arkadaş kelimesinden farklı şeyler anlıyoruzdur."

"Cevaplar. Hemen şimdi."

Sızdıran bir musluğun yavaş lıkırtısı gibi "Sabrın da *bir o kadar* eksik," diye söylendi.

Homurdandım.

Cıkcıkladı, kendi etrafında tam bir tur attıktan sonra "Bhoggith'te eşini kaybetmiş pembe bir Kızgınkursak'ın kuluçkaya yattığı kısır bir yumurta var," dedi. "Erkek Kızgınkursak onun üzerindeki gökyüzünde dinlenmeyi seçti."

"Duymuştum. Yuvası merkeze yakın, değil mi?"

"Doğru. *Aynı zamanda* senin sevgili aykırıklarından birinin de üstünde yatıyor."

Siktir.

Tam şişesinden içeri süzülmeye hazırlanırken "Ya Elluin?" diye sordum.

"Kendi isteğiyle gitmiş." Sözcükleri bağrımı deldi. "Sessiz ama kendi isteğiyle. Pranga ya da zincir vurulmadan."

Sonra beni aç bir sessizlikle ve sözlerinin iç sızlatan yankısıyla baş başa bırakarak gitti.

Boş içki şişesini koltuğun üstüne attım ve avuç içlerimi, sanki yerlerinden fırlayacaklarmış gibi hissedene dek gözlerime bastırdım. Vücudumda gerilmeyen tek bir kas yoktu. Kalbim...

En kötü durumdaki oydu.

Nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. Damarlarımda gümbürdeyerek akan huzursuz akıntıyı dindirmeye. Siharna'nın uzaktan gelen iniltileri, tıpkı Elluin'in *kendi isteğiyle* gittiğine dair o taze bilginin yaptığı gibi, bunu imkânsızlaştırıyordu.

Zorlanmamıştı. Bağlanmamıştı. Ve Raeve buna rağmen *beni hâlâ sevdiğini* iddia ediyordu.

Belki de pençelerini hiçbir fark yaratmayacak kadar yumuşak bir kayada bileylemeye çalışan bir ejderha gibi geçmişi pençeliyorumdur ama Borg'un cevabı beni rahatlatmamıştı. Hatta tam tersi bir etki yaratmıştı.

"Kaan?"

Raeve'in sesini duyunca kalbim duracak gibi oldu.

Başımı kaldırınca onu merdivenlerin dibinde dururken gördüm. Nefesim kesildi.

Ona oldukça büyük gelen, etek uçları çıplak uyluklarının ortasına kadar inen siyah bir tuniğimi giymişti. Açık bıraktığı saçları dağınık dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Yüzüne baktım. Kaşları çatıktı, gözleri loş ışıkta endişeyle parlıyordu.

Hayattaydı.

Hayatta ve çok güzel.

"Uyuyamadın mı?"

Başını iki yana sallamadan önce bir an durdu. Bir çığlık sesi aramıza düşünce gözlerini arkamdaki pencereye çevirdi. Korkuluğu daha sıkı kavradığını görünce bu durumun onu da etkileyip etkilemediğini merak ettim. Geçmişten bir şeyleri eşeliyor muydu yoksa?

Derin bir nefes aldı, tereddüt eder gibi durdu ve sonra "Sen iyi misin?" diye sordu.

Hayır.

"Ben de uyuyamadım." Uzanıp Borg'un şişesinin tıpasını taktım ve onu cebime kaldırdım. "Annem, Veya'yı doğururken öldü," dedim, gırtlağımda serbest kalmak için bekleyen daha pek çok sözcükle.

... Ve sen de Kyzari'yi doğururken öldün.

Pencereye çevrilen, sonra bana geri dönen bakışları yumuşadı. "Çok üzüldüm, Kaan..."

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir pürüzsüzlük vardı. Neredeyse şefkatli bir pürüzsüzlük.

İçimi acıtacak kadar güzel.

"Sana eşlik etmemi ister misin?"

Sorusu öyle iyi geldi ki göğsümdeki sıkışıklığın bir nebze hafiflediğini hissettim. Derinlere işlemiş bir parçam, o artık burada, yanımda olduğu için her şeyin yoluna gireceğine inanıyormuş gibi.

"Evet, Ayışığı," dedim, boğazımı temizleyerek. "Çok isterim."

43. BÖLÜM

Raeve

Kâseden yuvarlak bir molimeyvesi alıp kesme tahtasının üstüne koydum ve meyveyi bıçakla ortadan ikiye kestim.

Sessizlik uzayıp giderken tatlı suyunun kokusu havaya yayıldı. Bekleyen bir sessizlikti; tıpkı Siharna'nın çığlıkları arasındaki o derin nefes gibi. İnsanın içini gıdıklayan bir sessizlik. Bakışlarım sık sık koltuktaki Kaan'ın üstünden pencereye, avlunun karşısında uçuşan perdenin arkasında volta atan siluete kayıyordu.

Boğazımı temizledim, meyveyi tekrar keserek parçaları küçülttüm. "Rygun yerel avlardan hoşlanmıyor mu?" dedim, boşluğu doldurma çabasıyla.

Kaan kaşlarını çattı. Göz altlarına daha önce orada olmayan morluklar yerleşmişti. "Rygun hiç seçici değildir. Neden sordun?"

"Líri ve ben köyün etrafında devriye gezerken bir ara kuzeye doğru uçtuğunu gördüm. Avlanmaya gittiğini sandım. Bu dağlar çok verimli olduğu için tuhaf geldi."

"Buğular kuzeye bu kadar yaklaşmışken onu bu dağlarda avlanırken göremezsin," dedi Kaan, kahverengi bol tuniğinin kollarını kıvırırken. "Daha önce beni almak için zirvelerin arasına dalmaya bile zor dayandı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Meyveyi bir kez daha doğradıktan sonra parçaları küçük bir kâseye doldurdum, bıçağı kınına soktum ve mutfak tezgâhının arkasından dolanıp Kaan'ın yanına, koltuğa oturdum. Kâseyi ona uzatırken bacaklarımı altıma topladım ve omzumu koltuğun yüksek sırtına yasladım. "Bir şey mi oldu?"

Kâseden bir parça meyve alırken çenesini sıktı. "Uzun zaman önce, evet." Meyvenin kalın, pembe kabuğunu soyup altın rengi iç kısmını biraz daha açığa çıkarırken sessiz kaldı. "Johkull Kabilesi'nde Ruháth'ı talep edebilmem için ilk gruuk postumu avlıyordum."

"Ruháth?"

"Kabilenin çukurunda bir çadır inşa etmeye başlama hakkı," dedi. "Genç bir savaşçı, Ruháth hakkını kazanana kadar barınaksız uyumak zorundadır."

"Ah."

"O zamanlar Rygun günlerinin büyük kısmını buradaki sınırın yakınında avlanarak geçirirdi. Annesi büyük bir savaş sırasında ovalarda ölmüş ve göğe çıkamamıştı. Derin bir yas içindeydi ve ona yakın olmayı seviyordu."

Sözleri daha önce prova edilmemiş gibi hamdı. Belki de bunu *biriyle* ilk kez konuşuyordu.

"Buğular olağanüstü bir şekilde kuzeye süzülmüştü. Rygun bir yarasaejderi avlarken onlara yakalanmış, yolunu kaybetmiş ve bataklık gibi yumuşak kum bir alana inmiş." Kaan meyve parçasını kâseye bırakıp bir başka parçayı soymaya başladı. "Paniğini duydum ve bakmaya gittim. Onu neredeyse tamamen kumun altına gömülmüş hâlde buldum."

İşin ucunun nereye varacağını, Kaan'ın benimle ne paylaşmak üzere olduğunu anlayınca içim ürperdi.

Bağ kurma hikâyesi. Perilerin çoğunun kendine sakladığı bir şey.

Kutsal.

Bu tür bir armağana layık görülmenin çok büyük bir onur olduğunun farkındaydım. Savunmasız bir kalbi, ona sahip çıkacağına güvenerek bir başkasının ellerine emanet etmek gibi bir şeydi.

Bu gerçeği omuzlayarak elimi arkaya uzattım ve ensemdeki bir saç tutamını parmağıma doladım.

"Onu dışarı itmesi için Bulder'a seslendim ama besbelli ki bir süredir debeleniyordu. Kurtulduğu zaman, bırak uçmayı..." Bileğimdeki deri şeridi çıkarıp saç tutamının etrafına, saç diplerime yakın bir noktaya kadar sardığımı izlerken Kaan'ın sesi titredi. "... Başını kaldıracak takati bile yoktu." Kâseye soyulmuş bir meyve parçası daha ekledi. O üçüncü parçayla uğraşırken ben şeridi saçıma bağladım. "Ne yazık ki çığlıklarını duyan tek kişi ben değildim."

"Başkaları mı geldi?"

"Hem de bir sürü."

Devam etmesini sessizce beklerken saç tutamını üçe ayırdım ve uhloo'mu oluşturmak için örmeye başladım. *Sımsıkı.* Bu sırada Kaan ellerimin hareketlerini açlıkla izliyor, aramızdaki hava sıcak ve umut dolu bir enerjiyle öylesine yükleniyordu ki sanki bu evin ötesinde var olan başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyordu.

O kanepenin ötesinde.

Bizim dışımızda.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi çatlaktı.

"İki kün boyunca, o bölge Rygun'ın umutsuz durumda olduğuna inanan ve silahlarını, yumruklarını ve şarkılarını kuşanarak gelen farklı kabilelerden savaşçıların akınına uğradı. Hepsini geri püskürttüm."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissetsem de saç tutamlarımı bir alta, bir üste, bir alta atarak örmeye devam etmeyi başardım. "Yani leşine el koymak mı istiyorlardı?"

"Evet." Kaan boğazını temizledi ve kâseyi yanına bıraktı. İştahını büsbütün kaybetmiş gibiydi. "Böyle bir sahiplenme, ovalardaki en büyük kabileleri bile safhalarca doyurururdu. Tek bir pulu bile ziyan olmazdı."

Johkull Kabilesi'ni ve içinde yaşadıkları içi boşaltılmış Kılıçtırpan'ı, vücudunun her parçasının, kabilenin işleyişine yardımcı olması için kullanıldığını hatırladım. Tıpkı Rygun gibi, o hayvanın da ölmeyi ve tırtıklanarak yağmalanmayı beklerken iliklerine kadar huzursuz olduğundan emindim.

Karşı koyma arzusuyla çırpındığından.

"İkinci kün geldiğinde," dedi Kaan, ben tutkulu bakışları altında saçımı örmeye devam ederken. "O kadar çok sözcük haykırmıştım ki çocukken yaşadığım kekemelik yok olmuştu ama ayakta bile duramayacak kadar berbat durumdaydım." Sıktığı yumruklarını uyluklarının üstüne koydu. "İki komşu kabile aralarında ittifak kurdu. Rygun onları aleviyle yok edecek gücü toplamasa, sonum olacak küçük bir ordu topladılar. Toprağa, dizlerimin üzerine çökmüş hâldeyken dönüp bana baktı. Cesetler hâlâ yanıyordu. O an anladım, ya sırtına tırmanacaktım ya da yanıma kıvrılıp orada ölecekti."

Kaskatı kesildim; kelimeleri derimi yarıp geçen ağır çekim oklar gibiydi.

Boğazımdaki sızıdan yutkunarak kurtulmaya çalışırken Kaan'ın yumruğunu tuttum, parmaklarını gevşettim ve ben saçlarını deri şeridinden kurtarmak için çabalarken –düğümle uğraşırken– örgünün ucunu tutmasını sağladım.

İşimi kolaylaştırmak için başını eğdi. Bu bende öyle *mahrem* bir his uyandırdı ki... Büyük ve yırtıcı bir ejderhanın, dökülen pullarını kaşıması için bir başkasına güvenmesi, savunmasız yerlerini ona göstermesi gibi.

Sonunda Kaan'ın gür ve asi buklelerini çözdüm. Erimiş kokusu burnuma dolarken, çıkardığım şeridi örgümün ucuna sıkıca bağladım. Hiç duraksamadan bir hançer çektim, ucunu kafa derime yaklaştırarak örgüyü kestim. Sonra eserimi incelemek için bir an durdum.

Yüzüme gözüme bulaştırmadığımdan emin olmak için.

Kaan hırıltılı bir sesle "Birlikte, tercihimizi yaşamaktan yana kullandık," dedi ve parmaklarımı saçlarının arasına, kafa derisine doğru uzatırken taş kesildi.

Kalın bir tutamı toplayıp uhloo'mu üstüne koydum ve şeridin sarkan ucuyla ikisini birbirine bağladım. Sonunda işim bitince uhloo'yu öne doğru çekip omzunun üstünden sarkıttım. Uzun, güçlü ve kendinden emin duruyordu.

Kusursuz olmasa da neredeyse kaskatı sayılacak kadar sıkıydı. Uhloo'yu eline alıp yumuşacık bir hayranlıkla bakarken göğsümün sızladığını hissettim. Kaskatılığı onu rahatsız etmemişe benziyordu.

"Kabileme geri döndüğümde réidi'me birçok nokta eklenmişti. Aldığım canların anısına. Ruhlarını lekeler gibi taşıyorum. Hepsi sevdiklerini doyurmak için mücadele eden iyi savaşçılardı. Yine olsa yine yaparım ama o savaş alanında döktüğüm kanda, onur namına pek bir şey yoktu."

"Yanılıyorsun."

Kaan bana çatık kaşlarla baktı.

"Kendisi için savaşamayacak biri için savaşmak, hem de karşılığında hiçbir şey kazanma beklentisi gütmeden..." Elimin tersini yanağına sürttüm. "Kaybettiğinden daha fazla onur kazanmışsın, Kaan. Savaş alanına hücum ederken arkasında durmaya gönüllü olacağım başka kimse yok. *Hiç kimse.*"

Nefes aldı. Ağzını açtı.

Siharna içimi delip geçen, orada bir şeye tutunup *sıkan* güçlü bir çığlık attı. Köye dönüp Korie'yi aldığımızdan beri bir gelip bir geçen bir his.

Kaan'a yorgun olduğum yalanını söylediğimden beri. Oysa aslında o ıstırap yüklü seslerin baskısı altında içimde çatlaklar açılıyordu.

Yalnız kalmam gerektiğini sanmıştım ama şimdi bu koltukta, Kaan'ın dibinde otururken ve güçlü varlığı içimdeki huzursuzluk dalgalarının arasından nefes almamı kolaylaştırırken aslında *ikimizin de* buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Birbirimize.

"Vazgeçtim," dedim, huzursuzluğumu biraz daha giderecek kadar derin bir nefes alarak. "*Siharna* da beni saflarına katabilir."

Dürüst olmam gerekirse, parmaklarını şaklatması yeterdi.

Kaan gülümsedi ama saçımı çentikli kulağımın arkasına iterken gülümsemesi hızla silindi. "Bir kün bu savaş bizim üstümüze de gelebilir, Ayışığı."

"Bir kün ve bir kan gölü daha." Üstünden uzanıp kâseden soyulmuş bir meyve parçası aldım ve ağzıma atıp çiğnemeye başladım. "Söylemen yeterli, hemen zırhımı kuşanırım. Yaratıcılar biliyor ya, kürenin üçte ikisini kardeşlerin yönetiyor olmasa, dünya daha iyi bir yer olabilirdi," diye mırıldandı. Parmak uçlarım, tırnaklarımın yanlarını ısırma arzusuyla karıncalanıyordu.

"Bu konuda hemfikir olabiliriz."

Meyvenin geri kalanını ağzıma atarken Kaan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Duvara dik dik bakarak çiğniyordum.

Cadok'un gözlerini oyup yumruklarımın arasında sıkarak patlatma fikri çok hoş gelse de bu belirsizlikte üç adımdan ötesini görebilmek imkânsızdı. Aydüşüşlerinden sonra, bırakın özgür bırakmayı, kurtarılacak hiçbir şey kalmazsa ne olacaktı?

Bu düşünce midemi ekşitmeye yetti.

"Zırh demişken, ben... Sana vermek istediğim bir şey var."

Kaan bir masanın üstünde duran büyük bir paketi alıp yanıma dönerken tek kaşımı kaldırdım. Paketi bana uzattı. Fitilli kumaştan fiyonguna dokundum ve kısa bir tereddüdün ardından şeridi çözdüm. Katlanmış, beyaz giysilerden oluşan bir yığın buldum.

Kaan "Deri binici giysileri, kendine ait çizmeler ve yeni bir pelerin," diye mırıldanırken kesinlikle bir sanat eseri olan ceketi

havaya kaldırdım. Tam üstüme uyacak şekilde birleştirilmiş zarif parçalar ve pürüzsüz çizgilerden oluşan, dar kesimli bir ceketti. O küne dek gördüğüm en gösterişli giysi olmalıydı. "Seni Líri'nin derisinin soğuk ısırmasından koruyacak runik sembollerle donatıldı."

Ne kadar düşünceli. Neyse ki şu âna dek öyle bir sorun olmadı.

Kaan öne eğildi, orta dikişin bağcıklarını çözdü ve astarını göstermek için iki yana çekti. Sayılamayacak çok kadar çok runik sembol işlenmişti. "Pantolonun bacak arasına ekstra takviye eklendi ve her giyside bıçakların için gizli cepler bulunuyor," diye devam ederek ceketi gizlenmiş yarıkların bir kısmını gösterecek şekilde çevirdi. "Panelleri, seninle tanışmamızdan uzun zaman öncesinden beri biriktirdiğim Rygun'ın küçük pençe pullarıyla kaplattım. Ekstra koruma için bir kat inci oksitle kaplandılar. O şeyleri hiçbir şey aşamaz, bu yüzden göğsün, sırtın ve omuzların güvende olacak."

Kaan ceketin farklı tasarım özelliklerini göstererek anlatmaya devam ederken ben yüz hatlarını inceliyordum. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

Daha genç görünüyordu. Daha savunmasız.

Nedense bu hâli kalbimi sızlattı.

"Tamamen giyindiğin zaman," dedi, delinmez ellok derisi çizmeleri göstererek, "Líri'yle bütünleşeceksin ve çıplak sırtında rahatça uçabilecek donanıma sahip olacaksın."

"Hediye vermeyi seviyorsun."

Başını kaldırdı, bir an duraksar gibi oldu, sonra başını eğdi. Sadece bir kez. "Umarım hepsi üstüne olur ve tarzını beğenirsin. Beğenmediysen, terzi tekrar..."

Sözlerini bir öpücükle kestim. Onu hazırlıksız yakalamışım gibi, dudakları ilk anda kaskatı ve hareketsiz kaldı. Ama hemen sonra inleyerek teslim oldu.

Sıcak elleriyle yüzümü kavradı.

Ön kapı hızla açıldı ve içeriye yine ıstırap dolu bir çığlık eşliğinde kar soğuğu ve rüzgâr doldu.

Pyrok ayaklarını yere vurarak çizmelerindeki karı silkelerken "Umarım giyiniksinizdir," diyerek damarlarımdaki yakıcı sıcaklığı bir anda yok etti.

"Raeve silahlı," dedi Kaan, yüzümü tutmaya ve dudaklarını benimle alay eder gibi çeneme değdirmeye devam ederek.

Pyrok'un cevabı gecikmedi. "Olmasa daha fazla endişelenirdim."

"Ama üstünde *sadece* silahı var."

Dudaklarımı *yalancı* der gibi kıpırdatarak geri çekildim.

"İkinizden birinin sefaletime son vermesi için kusursuz bir senaryo gibi görünüyor."

Kaan, bana Líri'nin bir et parçası koparmaya hazırlanırken çıkardığı sesi anımsatan boğuk bir inilti koyverdi.

Arkasına yaslandı; Pyrok görüş alanımıza girerken ben beklenmedik misafire rağmen kucağına tırmanmamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan ellerini saçlarının arasına uzattı.

Pyrok kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve kolları şişelerle dolu bir sepet ve çarpılmış yassı bir kutuyla yüklü bir hâlde içeri yürüdü. Omuzlarının, sırtının ve başının etrafında bir parşömen tarlakuşları sürüsü çırpınıyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Arkadaşın mı?"

Olduğum tarafa bakmadan homurdandı.

Dağınık saçlarını ve geniş omuzlarından dökülen, bütün düğmeleri yanlış iliklenmiş geniş tuniğini süzdüm. Etek uçlarının hiçbir parçasını dar kahverengi pantolonunun içine sokmamıştı. Hiçbiri sürpriz sayılacak detaylar değildi ama...

"Seni hiç bu kadar solgun görmedim. İçki arasında bir şeyler yediğin oluyor mu?"

"Bak ne diyeceğim, aslında bu kadar güneydeki yemekleri bayağı seviyorum." Kutuyu ve sepeti koltuğun önündeki sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, tarlakuşlarını çırpılan kanatlarından tek tek yakalayıp bizzat Yaratıcıların verdiği bir göreve çıkmış gibi kararlı adımlarla çiçek desenli bir vazoya doğru yürüdü.

Vazonun kapağını açtı ve tarlakuşlarını tek tek içine doldurdu.

"*Solgunum* çünkü kim bilir ne kadar zamandır Siharna'nın çığlıkların dinliyorum."

Tarlakuşları vazodan dışarı fırlayıp duruyor, Pyrok bu yaygaracı sürüden bir an önce kurtulmak ister gibi onları azimle geri itiyordu. Sonunda kapağı üstlerine kapatmayı başardı.

Derin bir iç çekti ve sehpanın yanına dönüp dizlerinin üstüne indi. Çıkardığı şişeleri üç derin ve oldukça heybetli kupanın yanına koydu. "*Hakikaten* korktuğun birinin böyle dağıldığını

duymak, insanı tedirgin ediyor. İzlerini beynimden silmek istiyorum."

Şişeleri saydım. Orada beyninin bütün kıvrımlarını silecek kadar çok içki vardı.

Kaan kaşını kaldırdı. "Son iki kündür postalarımı idare etme işi bayağı iyi gitmiş gibi görünüyor."

"İstifa ediyorum." Pyrok ahşap kutunun kilitlerini açtı. "Postalarını yanıtlamanın, hayat amacım olmadığına karar verdim."

Kaan samimi bir merakla "Neymiş peki?" diye sordu.

"Bilmem." Pyrok kutunun kapağını kaldırdı ve çıkardığı Skripi tahtasını neredeyse çarparak sehpanın üstüne bıraktı. "Muhtemelen varlığımla sizi onurlandırmak."

Kaan ona, artık alıştığım sert bakışlarından birini attı. Bu kez o bakışın alıcısı olmamak hoş bir histi doğrusu.

Çenemle oyun tahtasını işaret ettim. "Bakıyorum da bütün mal varlığını kaybetmeye hazırlıklı gelmişsin. Ve gururunu."

Pyrok "Gururumu kaybedeli uzun zaman oldu," diye mırıldanarak siyah bir kavanozun kapağını açtı ve zarları çıkardı. "Roan, o sıkıcı pislik, kitaptan başını kaldırıp benimle oynamadığı için ikiniz oynayacaksınız." Bir şişenin tıpasını açtı ve kupalardan birini insanı şüpheye düşürecek kadar bulanık sıvıyla doldurdu. "Umarım uyumak gibi bir niyetiniz yoktu. Ya da bir cinayet çılgınlığına çıkmak..."

Yüzümü buruşturdum. "Ucu bana dokundu sanki."

"... ya da düzüşmek gibi. Gökyüzü hepimizi yamyassı etmeden önce bunu yapacak günleriniz olacak."

Yaratıcılar aşkına. Birileri yaklaşan kıyameti pek kaldıramamış anlaşılan. Belki de beynini kazımak doğru hareket olur.

Avlunun karşısından iç parçalayan bir çığlık daha duyuldu.

"Seniniz," dedim, Kaan kartlara uzanırken. Desteyi ortadan kesip yarısını bana uzatınca koltukta öne eğilip karıştırmaya başladım. Biz tahtayı hazırlarken Pyrok diğer kupaları doldurdu, kendisininkini tek dikişte içti ve tekrar doldurdu.

"Nasıl oynayalım?" dedi, elindeki kartlara bakarak.

Muhteşem elimi süzerek –dürüst olmalıyım, bu oyun başlamadan bitmişti– ifadesiz bir yüz takındım ve "İyiliğine?" dedim

İkisi aynı anda "Hayır," dedi.

"Biraz fazla hızlı oldu. Neden olmasın?"

Kaan tek kaşını kaldırdı. "Çünkü ben hâlâ yara bere içindeyim, Ayışığı."

Haksız sayılmazdı.

Pyrok'a döndüm. "Senin bahanen ne?"

"Şu aralar sürekli kaybediyorum." Elindeki kartlarda dolaşan boş bakışları hiçbir ipucu vermiyordu. "Veya'ya zaten borçluyum. Sana da borçlanırsam, biterim."

O da haksız sayılmazdı.

"İkiler ve dörtler içer," diye devam ederek kartlarını masaya vurdu ve sonra diğer yöne çevirdi. "İlk kaybeden, kupasını tek seferde boşaltacak."

Ağzına kadar dolu kupama baktım ve ona doğru kaydırdım. Elim ne kadar iyi olursa olsun, o boktan şeyin tadına bir kez daha bakma riskini almak istemediğimden emindim. "Çocuk bakıyoruz. Birimiz ayık kalmalı. Ben memnuniyetle gönüllü olurum."

"Korie sağlamda," dedi Pyrok, çenesiyle Kaan'ı işaret ederek. "Onun sarhoş olmak için bir likör nehri içmesi gerekir."

"Gerçekten mi?" Kaan'a baktım. "Gelişmiş tolerans mı?"

"Aşırı korumacı ejderha," dedi ve bana bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden kartlarını düzene sokmaya verdi. "Benim zayıflıklarımı hemen emiyor. Hafif bir çakırkeyiflik için bile önce Rygun'ı küfelik etmem gerek."

Çok ilginçti...

Ve tat tomurcuklarım için hiç uygun değil.

"Kaan başımıza Daga-Mórkk kesilmeden önceki günleri çok özlüyorum," dedi Pyrok, dudağındaki piercing'in iç kısmını çiğneyerek. "Bayağı bir çılgınlık gördük zamanında."

"Kısa cevap," dedi Kaan, konuyu bir an önce değiştirmek ister gibi. "Korie sağlamda."

Pyrok dolu kupayı bana doğru iterken yüzümü buruşturdum. "Onun adına sevindim."

Avlunun karşısından, Siharna yanı başımızda duruyormuş gibi keskin ve oldukça net bir çığlık daha yükseldi. Sanki Clode, oyundan keyif almamamız için çığlığı kendi elleriye sehpanın üstüne bırakmıştı.

Yaratıcılar aşkına, gittikçe kötüleşiyor.

Pyrok ayağa fırladı ve uzak duvara doğru yürüdü. "Üç puana ilk ulaşan, taç olarak..." Bir kancada asılı duran ve kırmızı

tomurcukları ham mücevherler gibi parlayan beyaz bir çelengi kapıp havada salladı. "... bunu giysin."

Kaan iki kaşını birden kaldırdı. "Nereden geldiği, hatta ne olduğu konusunda hiçbir fikrimizin olmayacağı kadar uzun zamandır nesilden nesle geçmiş, yeri doldurulamaz bir aile yadigârı mı?"

Pyrok kaşlarını çatarak baktığı çelengi omuz silkerek başına yerleştirdi. "O kadar önemliyse, duvardaki bir kancada toz tutuyor olmamalıydı."

Masanın yanına diz çökmüştü ki kapı hızla açılarak bizi yeni bir rüzgâr ve kar hücumuna maruz bıraktı.

Hepimiz Roan'ın dişlerinin arasında kıstırdığı turuncu bir divitle ve burnunun ucuna kadar inmiş çatlak gözlüğüyle, gözlerini eldivenli elinde açık duran Voyd Kitabı'ndan bir an ayırmadan içeri girmesini izledik. Kapıyı ayağıyla iterek kapattı, bağcıkları zaten açık olan botlarını körlemesine tekmeleyip çıkardı ve üstüne büyük gelen beyaz cüppesinin kirli etek ucunu arkasında sürüyerek bir berduş gibi mutfak tezgâhına yöneldi.

Bir taburenin üstüne çıktı, kitabı masanın üstüne bıraktıktan sonra cebinden çıkardığı defteri açtı ve bir şeyler karaladıktan sonra tekrar kitabın açık sayfasına döndü.

Ne bir merhaba.

Ne bir selam.

Ne de varlığımızı fark ettiğine dair bir göz teması.

Pekâlâ.

Hep birlikte dikkatimizi yeniden oyuna çevirdik.

Pyrok "Herkes kuralları anladı mı?" diye sorarken oda kollarımdaki tüyleri diken diken eden boğuk bir çığlıkla daha doldu. "İkiler, dörtler *ve* altılar," diye ekledi Pyrok. Kaan ve ben aynı kahrolası sözcükle karşılık verdik.

"Anlaştık."

44. BÖLÜM

Veya

Yırtıcılar uzaklardaki o pusun bir yerlerinde ötüyor ve uluyordu. Sesleri, sadece yer yer dışarı uzanan kayaların bana alanın genişliği hakkında –kat ettiğim mesafe hakkında– bir fikir verdiği karla kaplı ovalarda, ışıldayan buz tabakalarında yankılanıyordu.

Hâlâ gidecek ne çok yolum olduğunu anlamamı sağlıyordu.

İçim ürperdi.

Burada dünya çok daha büyük ve çok daha gaddar görünüyordu. Tek bir yanlış hamle, beni bu çorak toprak ile karanlık, aylarla kaplı gökyüzü arasındaki boşluğa gömmeye yeterdi. Gerçi bunu çoktan hak etmiştim ama hâlâ yapmam gereken bir şey vardı.

Ama önce...

Kaan'ın element kutusunu zonklayan çıplak omzuma doğru kaldırdım. Işığı, dört kün önce yakarak kapattığım çirkin, pembe kabarıklığı incelemek için kullandım. Elimin titremesini önlemeye çalışıyordum. Kanımı kaynatan yüksek ateş işimi kolaylaştırmıyordu. Yapmak üzere olduğum şeyin gittikçe büyüyen beklentisi de.

En iyisinin önce kesmek, sonra düşünmek olduğuna karar vererek "Siktir et..." diye mırıldandım. Her halükârda, içimde her ne kaldıysa onu bulmak için bir kazı yapmam gerekecekti. Bıçağı her nereye saplarsam saplayayım, canım çok acıyacaktı zaten.

Element kutusunu diğer elime geçirirken bir uluma daha duydum.

Zeminden gevşemiş dişler gibi yükselen siyah taşların ötesine, ovaların üstünde daimi bir tehdit gibi yükselen beyaz dalgaya doğru dikkatle bakarak etrafı taradım.

Miel Et Muíem, Soluk'a doğru yolumu kapatarak aydınlık ufku görmemi engelliyordu. Gerçi Bharon kendini gökyüzüne

gömdüğünden beri oraya ulaşabileceğime çok inandığım söylenemezdi. Binecek bir ejderhası olmadan, hiç kimse Ergor Ovaları'ndan sağ çıkamazdı. Erzağı ve barınağı olmadan. Sınıra Zekhi'yle bağımı açacak ve onu iyiliğini riske atmadan yanıma çağıracak kadar yaklaşmadan önce açlıktan ölecektim. Ama *o Buğular...*

Her şeyin cevabı olabilirlerdi.

Onların arasından geçecek olursam, muhtemelen ruhum emilerek ölesiye tüketilirdim. Gitmek için tercih ettiğim yol olmadığı kesindi. Ama Buğuların içinde barınan berduşlardan birinin dikkatini çekecek kadar yaklaşabilirsem, Borg'a, Kaan'ın şişenin tıpasını bir dahaki patlatışında teslim edilecek bir mesaj iletmeyi kabul edebilirlerdi.

Harika bir plan. Ne yazık ki altına sindiğim kayanın yanından esen rüzgâr, Buğuları ısrarla uzak tutuyordu.

Yetmezmiş gibi, ölmek üzere olduğumdan da emindim.

Dişlerimi sıkarak omzumu döndürdüm ve hissettiğim büyük acıyı, yarayı dağlamadan önce içeride bıraktığım şeyin tam yerini anlamak için kullandım. O şeyi çıkarabilirsem, ateşimi düşürebilirdim. Buğulara ulaşacak kadar bir süre hayatta kalabilirdim.

Telafi edebilirdim.

Daha önce yaralandığı için hâlâ acıyan ve takatsiz kalan sağ elim, önceden ateşe tuttuğum hançerin etrafında titriyordu. Kendi etini kesmek zaten başlı başına zor bir işti. Bunu titreyen bir elle yapmak ise bambaşka bir hikâyeydi ama başka seçeneğim yoktu.

Bıçağın ucunu kabarık tenime doğru eğdim, dişlerimi sıktım ve keskin metal tenimi yarıp zaten harap durumdaki kasların arasına dalarken nefesimi tuttum. Pişmiş bir et parçasına, suyunun hâlâ pembe akıp akmadığını görmek için bıçak saplamak gibi bir şeydi.

Benimki akmıyordu. Ama genel olarak, yakın çevresinin derinlerine sinmiş ıstırap verici zonklama göz önüne alındığında, gümüş bıçağın çevresinde sarı bir irin birikip karnıma doğru akmasına, ardından da kanın gelmesine şaşırmadım.

Çığlık atmak için çıldırmama rağmen, yakınlarda pusuda bekleyen şeylere kolay yem olmak istemediğim için nefesimi tuttum.

İşlerini çok fazla kolaylaştırmak istemezdim.

Element kutusunu kavrayan elim o kadar çok titriyordu ki onu neredeyse düşürüyordum. Görüşümün etrafı bir karanlıkla çevrelendi ama bıçak neredeyse diğer taraftan çıkacak kadar ilerleyene dek itmeyi bırakmadım.

Bıçağı geri çekmek, kaba bir tahıl yığınının arasından kaymak kadar zordu. Acı o kadar büyüktü ki başımı arkamdaki taşa çarptım ve boğazımın gevşediğini hissettim.

Bıçak nihayet kayarak serbest kaldı.

Omuzlarım çöktü; neredeyse yana devrilecek kadar şiddetli bir şekilde titriyordum. Hançerin ıslak elimin arasından kayarak düşmesine izin verdim. Kendime nefeslenmek, düşünmek ya da hissetmek için fırsat bırakmadan, sağ elimdeki eldiveni dişlerimin arasına sıkıştırarak çektim ve iki parmağımı kesik etimden akan kanın arasından içeri ittim.

Gözlerimi kapatıp acıyı olabildiğince yok saymaya çalışarak yarayı kurcalarken zaman silindi, başım dönmeye başladı.

Üşüdüğümü hissettim.

Uluma sesleri bile uzaklaşır gibi silikleşmişti. Ya da belki de ben öyle olsun istiyordum.

Parmaklarım keskin bir şeye sürtününce içim umutla doldu.

O şeyi iki parmağımın arasına kıstırıp çektim. Siyah bir taştan kıymığı gururla sergileyerek cıvık bir sesle serbest kaldılar.

Sevinç hıçkırığımı geri yutarken üstüme büyük bir rahatlama çöktü. Ama bu kısa süreli bir sevinç oldu çünkü gözlerim ıslak kıymıktan geçip şimdi biraz daha uzaklaşmış görünen Buğulara kaydı. Sanki Clode varlığının en güçlü nefesini üflemiş ve onları göz önünden uzaklaştırmıştı.

Onlara açlıktan ölmeden ya da yırtıcılara yem olmadan önce ulaşmam bir mucize olurdu. Bu, beni sırtımdan yere bastıran sert bir çizme etkisi yarattı ve içimde kendimi yumruklama isteği uyandıran acınası bir iniltiye neden oldu.

Başım arkamdaki taşa doğru düşerken görüşüm bulanıklaştı. Omzumdan sızan sıcaklık, siyah ve beyaz renklerden ibaret bu uçsuz bucaksız manzarada sessiz bir teselli gibiydi. Ölüm elinizi tutup sizi nazikçe kendine çekerken birinin sizi şefkatle, usulca kucaklaması gibi.

Henüz değil, Veya.

Henüz

Değil.

Bir hırıltı koyvererek toparlandım.

Ovalara bir uluma daha yayıldı ve ikinci bir hayvanın farklı istikametten gelen sesiyle karşılık buldu.

Belki de çemberi daraltıyorlardır.

Harika.

Bakışlarımı etrafa odaklarsam, beni avlamaya çalışan şeyin ne olacağını görebileceğimden hiç şüphem yoktu. Muhtemelen karın üstüne tünemişti ve ağır ağır atan kalbimin her çarpışıyla biraz daha yaklaşıyordu. Ama bu işi en azından kısmen *düzeltmeden* beni almalarına izin veremezdim.

Alev etle buluşana dek element kutusunu sızlayan yaramın üzerine doğru kaldırdım.

Onu kaynatmasını izledim.

Keskin acı karşısında kasılırken çığlığımı içime hapsettim.

Yaranın dağlandığından emin olunca elimi indirdim ve titrek bir nefes aldım. Kızarmış etin o ağır, pis kokusuyla öğürdüm.

Kıymetli element kutusunu cebime atıp el yordamıyla bıçağımı aradım. Kabzasını kavrayınca başımı taşa yaslayıp bekledim. Beni yemeye çalışacak her şeyi katletmekte kararlıydım. Aurora şeritlerinin yeniden yükseldiğini görebilecek kadar yaşasam bile, rüzgârların yön değiştirmesinin zamanı gelmişti.

Buğuların yaklaşması için.

Ölmeden önce Kaan'a bir mesaj gönderebilmem için. Ruhum bedenimi terk edince ne tür sorunlar doğacağını kim bilirdi? Bilgimi aktarmanın ne kadar zor olacağını...

Abime bir kızının olduğunu söylemenin.

Aldığım kıymetli canları geri veremezdim, felakete sürüklediğim krallığı tamir edemezdim ama en azından bunu yapabilirdim.

Bunu düzeltebilirdim.

Uzaktan gelen bir başka ulumanın tenimde ürpertisini hissettim.

Başımı yana çevirip etrafı taradım ve gözlerim dağ sıralarının eteklerindeki eğri büğrü bir yarığın içinden görünen karanlık boşluğa denk gelince durdum. Muhtemelen halk daha temiz hava ve bağlandığımız ejderhalarımıza daha iyi erişim sağlayan

yerüstü şehirlerini şekillendirmeyi öğrenmeden çok önce, alttaki antik labirente inen uzun zamandır unutulmuş sayısız girişten biriydi.

Göğsümde bir umut kıpırtısı hissettim.

O tünele girebilirsem, Buğular tekrar yaklaşana kadar sığınacak bir yerim olurdu. Etrafımda dönen yırtıcı hayvanlara hedef olma ihtimalim azalırdı.

Dişlerimi sıktım ve birkaç manevrayla pelerinimi kanlı omzuma kaldırmayı, eldivenimi giymeyi ve başlığımı yüzüme doğru çekmeyi başardım. Sonra güçlükle de olsa yerden doğruldum ve mağaraya doğru yürüdüm. Attığım her ağır adımda, bacaklarıma ve kalçalarıma keskin acılar saplanıyordu.

En hızlı hâlimle bile, topallamaktan öteye geçemiyordum.

Sert rüzgâr giysilerimin arasından süzülüp her yerimi sızlatıyor, organlarımı titretiyordu.

Biri belkemiğimi yumruğunun arasında sıkıyor ve beni içim dışıma çıkacak şekilde sarsıyormuş gibiydi.

Dünya ayaklarımın altında titriyordu.

Ayağım takıldı ve yüzüstü sert karın üstüne düştüm. Omzumdan yayılan keskin acı, daha sıcak kan sızıntısı göğsümü ısıtmadan –damarlarımdan dolaşan sıcaklık delikten dışarı akmadan– az önce dağladığım yaranın tekrar açıldığını anlamama yetti.

Bir uluma sesi, yüreğimi tekrar ağzıma getirdi.

Doğaüstü bir güç hücumuyla ayağa kalktım ve karın içinde ilerledim. Dikkatimi beni güvenlik vaadine yaklaştıracak sağlam adımlar atmaya verirken rüzgârın birbirine kattığı çevrem bulanıklaştı.

Tam arkamda bir şeyin olduğu hissiyle ensem karıncalandı.

Kendimi mağaradan içeri attım ve sıkışan ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltacak bir sertlikle çarparak yere kapaklandım.

Yattığım yerde yuvarlanırken her nefes alma çabam ciğerlerimi biraz daha sarsıyordu. Üç iri etçilin, sivri dişlerini göstererek ve yerdeki karı havalandırarak ovanın üstünden dörtnala gelmesini çaresiz bir dehşet içinde izledim.

Ben kemikleri sayılan zayıf bedenlerini ve donuk gözlerini izlerken yaratıklar mağaradan içeri dalma ve avı kapma yarışında birbirlerini çiğneyerek aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu.

Sonunda nefes almayı başardım. Gırtlağımı boylu boyunca hırpalayan ve ağzımdan taş tükürme hissiyle çıkan bir cümleyle nefesimi bıraktım.

"*Gerg-agh tah vú!*"

Bulder, bana bir ejderhanın dişlerini birbirine vurmasını anımsatan bir hızla mağaranın girişini kapatarak beni belli belirsiz bir toz ve is kokusuyla, kendimi kurutulmuş mürekkep tuğlalarının arasına sıkışıp kalmış gibi hissetmeme neden olan bir karanlıkla baş başa bıraktı.

İliklerime kadar işleyen sessizlik de cabasıydı.

El yordamıyla Kaan'ın element kutusunu aradım. Kapağını açmayı ve alevini serbest bırakmayı başarırken bambaşka bir karanlık beni sarmaya başladı. Soğuk.

Aç.

Çok fazla kan kaybettiğimin habercisi bir karanlık.

İnlerken element kutusunun gevşeyen elimden düştüğünü hissettim. Yerde sektiğini duydum.

Başım yana devrildi, gözlerim birkaç saniye o küçük ve aç alevde takılı kaldıktan sonra karanlığa yuvarlandım.

45. BÖLÜM

Raeve

Omurgamdan aşağı yarılarak inen hayali bir bıçağın hissi beni uykumdan öylesine şiddetle söküp kopardı ki gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. Hâlâ her yer kararmadan önce yana devrildiğimi hatırladığım koltuğun üstünde olduğumu gördüm.

Alçak sehpanın üstünde, etrafı boş şişelerle çevrili Skripi tahtası, dağılmış bir hâlde duruyordu.

Bakışlarımı, sarhoş bir hâlde yığıldığı yerde boylu boyunca uzanmış horlayan Pyrok'a çevirdim. Sonra elinden bırakmadığı divitiyle, başı Voyd Kitabı'nın yanına düşmüş bir hâlde masada uyuyakalan kardeşine baktım.

Kaan...

Çizmelerinin hâlâ kapının yanında olmamasına bakılırsa, bir yere gitmiş olmalıydı.

Istırabıma tanık olacak kimsenin olmadığından emin olunca, kendimi kasılan kaslarımın ritmine bıraktım ve derin bir iç geçirerek her omuru tek tek kesip geçen acıyla yüzleştim. Geçmişten uzanan bir pençe, sanki omurilik sıvımı akıtmaya çalışıyormuş gibi çukurları ve oyukları deşiyordu. Her bir kasım öylesine gerilmişti ki patlamaları an meselesiydi.

Acı sonunda azaldı.

Bedenim gevşedi, sıkılı dişlerimin arasından güçlükle nefes alıp verirken gözlerimi kapadım. Kalbim o kadar sert ve hızlı gümbürdüyordu ki sesi bir davulu andırıyordu.

Kahrolası kanbağı.

"Siktir..." diye fısıldanarak yan döndüm, alnımdaki teri sildim ve talihsiz gelişmeyi dişlerimin arasında takılı kalmış, çürümüş bir et parçası gibi çiğnedim.

Sereme'in septik prangasını unutmaya cüret edersen olacağı bu.

Hâlâ hayatta olduğumu nasıl anladı ki?

İç geçirdim ve *nasılının* bir önemi olmadığına karar verdim. Biliyordu işte. Ayaklarını öpmek için huzuruna çıkmamama sinirlendiği çok açıktı. Zehirli kontrol şehvetini şımartmak için üzerime düşeni yapmamama.

Bu saçmalığı zerre özlememiştim.

Gözlerimi pencereden içeri dolan fazla parlak ışığa çevirdim. Şakaklarıma oturan alkol kaynaklı zonklamadan ovarak kurtulmaya çalışırken, çelengin hâlâ başımda olduğunu fark ettim. Hepimizin üstüne çöken ağır karanlığa rağmen, kendimi tüy gibi hafif hissettiğim bir ânın kalıntısı.

Çelengi kenara bırakıp derin bir iç çekiş daha kopardım.

Canın cehenneme, Serene.

Üstüme örttüğümü hatırlamadığım hafif battaniyeyi kenara iterek biraz fazla hızlı doğruldum. Omzuma çarpan tarlakuşunu yakalamak için uzanırken başım döndü. Çiçekli vazonun kapağının açıldığını ve Pyrok'un içine doldurduğu tarlakuşlarının şimdi katları açılıp düzeltilmiş bir yığın hâlinde tezgâhın üstünde durduğunu gördüm.

Sanırım Kaan uyuyamamış ve postalarına bakmaya karar vermişti. Muhtemelen de bir yere çağrılmıştı.

Şişmiş beynimin ısrarcı zonklamasını yok saymaya çalışarak yeni tarlakuşunun katlarını açtım.

Ayışığı

Sen bunu okuduğunda ben muhtemelen yakındaki bir köye uçmuş olacağım. Sığınakları çökmüş ve yeniden şekle sokmak için yardıma ihtiyaçları var.
Aurora doğana kadar dönmüş olurum.
Not: Korie'yi annesine götürdüm. Sihirna çok güzel bir oğlan dünyaya getirdi. Anne de bebek de sağlıklı ve iyiler.

Sonsuza dek senin.

Notu tekrar okurken göğsümdeki gerginlik azaldı ve tek bir satıra odaklandım.

Anne de bebek de sağlıklı ve iyiler.

Hissettiğim rahatlama, gözlerimin yaşarmasına neden oldu. O duyguyu avuçlarımın alt kısmıyla hızla silerek uzaklaştırdım ve düşüncelerimi kalbimi sızlatmayan bir şeye kaydırdım.

Sereme. Sürtük.

Belki de talimatları Buğulara takılıp kaldığı için sinirliydi. Onu biraz tanıyorsam, mesajları bana ulaşana ya da ben sürünerek ayağına gidene kadar beni lime lime ederdi.

Gerçekten çok kötü bir zamanlamaydı.

Gaddar müdahale yüzünden sırtımdaki kaslar gerilmeye ve spazmla kasılmaya devam ettiği için düzgün nefes almak zordu.

Yürüyüş yapıp omurgamı esnetmezsem, bu sızı safhalarca rahat vermez.

Kaan'ın notunu cebime tıkıştırıp koltuktan doğruldum, bana hediye ettiği pantolonu ve botları giydim. Tam üstüme göreydiler. Kınımı geri taktıktan sonra beklediğimden çok daha hafif gelen pelerini omuzlarıma geçirdim. Kaan, kahrolası ısıyı içine hapseden ağır malzemelerle ne kadar zorlandığımı fark etmiş gibiydi.

Berbat hâlime ve beni bekleyen tatsızlıklara rağmen, başlığımı kaldırıp dışarıdaki soğuğa çıktım. Görünürde karların arasında, şişman tanelerden kaçmaya çalışarak kanat çırpan tuhaf parşömen tarlakuşu dışında tek bir ruh yoktu. Onun dışında gökyüzü bile sakindi.

Tün vakti olsa gerekti. Yani bütün günü uyuyarak geçirmiştik.

"Yaratıcılar aşkına," diye söylenerek avluyu geçtim, kapıdan çıktım ve nehre inen basamakları inerken kollarımı, sırtımı ve boynumu esnettim. Rengârenk köyün içinde, bacalardan yükselen isli botanik kokuları soluyarak ve taze kar tanelerinin başlığımın üstüne konarken söylediği yumuşacık şarkısını dinleyerek ilerlerken ayaklarımın altında kalın kar tabakasının çıtırtısını duyuyordum. Bakışlarımı bulutların arasından çaprazlama deşerek geçen o tuhaf, tozlu güneş huzmesiyle yıkanan farklı binalarda dolaştırdım.

Sınıra çok yakın bu noktada, burnumu ısıran soğuğun ve baktığım her yerdeki rengârenk pencerelerin arasında, Cadok'un baskıcı idaresinin olmadığı bir Soluk'ta gibiydik. Gerçek olamayacak kadar güzel, capcanlı bir rüyaya adım atar gibi.

Belki de öyleydi. Belki de bu iyilik de yutulup gidecekti. Yaklaşan aydüşüşlerini ve Bothaim'de yaşananları düşününce, dert etmemenin zor olduğu bir gerçekti. Sinirlerimi sızlatmaya devam eden kanbağı gerçekliğinin yankısı da cabasıydı.

Her şey geçici geliyordu. Tıpkı peşimden gelmenin temkinli bir hareket olacağını düşünen her kimse, onun varlığı gibi. Sinsi varlığını hissetmek tenimi karıncalandırıyordu.

Nehir kıyısına doğru indim ve Kaan'ın yeniden biçimlendirdiği köprüyü geçip Líri'nin sütununun heybetinin altında kalan sık koruda duraksadım. Peşimdeki serserinin gırtlağını kesmem gerekirse, bunu kimseye görünmeden yapabileceğim kusursuz bir noktaydı. Uykusu kaçtığı için camdan dışarı bakan, dünyadan bihaber bir ufaklığın, benim bir şahdamarını deştiğimi görmesini istemezdim.

Elim bıçağımın kabzasında, yere kadar inen ve nehirden su içer gibi görünen gevşek dalların arasından bakarken bir rüzgâr darbesi, takipçimin ağır vücut kokusunu burnuma doldurdu.

Her kimse, kuzeyin daha ılık havasına alışık değildi.

Havada bir kıpırdanma oldu. Hızla döndüm, önkolumu siyah giysili yabancının gırtlağına bastırıp bıçağımı aletine doğru tuttum. Onu bir ağacın budaklı gövdesine bastırırken boğuk bir inilti çıkardı.

Başlığının altında kalan karanlığın içinden bir çift yabancı, yeşil göz bana bakıyordu. Vücudu gevşek olmakla birlikte –taşaklarını kessem zerre irkilmeyeceğini düşündüren bir gevşeklik– çenesinde seğiren kas tam tersini anlatıyordu. Nihayet tükürür gibi, bir çırpıda söylediği sözcükler de öyle.

"Dikkatli ol, haydut."

Ağzına bir şey tıkılmış gibi konuşsa da yumuşak sesinde tenimi ürperten bir şey vardı. Sanki onu daha önce duymuşum gibi.

Bir yerde.

Ağırlığımı öne iterek kaşlarımı çattım. "Kimsin sen? Beni neden takip ediyorsun?"

Vücudumdaki bütün gergin kasları gevşetecek o sözcüğü söylemeden önce, ağır bir sessizlik oldu.

"Küllerden."

İç geçirdim.

"Elding yükselecek," diye mırıldanarak geri çekildim ve şimdi pelerinini düzeltmekle meşgul olan –ve buraya künlerimi gözle görülür şekilde mahvetmek için geldiğine hiç şüphemin olmadığı– yabancıya gözlerimi kısarak baktım. "Burayı nasıl buldun?"

Sessizlik.

Pekâlâ.

Kalçamı bir ağaç gövdesine yasladım. "Sanırım Sereme'in beni huzuruna çağırdığı mesajını elden ulaştırmak için buradasın, değil mi?"

"Bir görev," diye düzeltti. "Buğular çok kuzeyde olduğu için sayısız tarlakuşu döngülerce kayboluyor ama bu görev zamanla yarışıyor."

"Anladım."

Başlığını geriye itince, omuzlarının altına kadar inen ve siyah rengin arasında kırmızı bir boncuğun göze çarptığı, yağlı kâğıt gibi dümdüz saçları açığa çıktı. Beyaz teninin altından şakaklarındaki, boynundaki ve ellerindeki damarlar görünüyordu. Yüzü bana *keskin* kelimesini hatırlatacak kadar köşeliydi. Hatırda kalacak bir simaydı.

Sesinin tanıdık gelmesine rağmen, onu daha önce görmediğimden emindim.

"Sereme benim hayatta kaldığımı nasıl keşfetti?"

"Miskunn seni bu kün burada, şu an durduğun yerde dikilirken gördü."

Uno mu?

Herhalde o değildi. Varlığından haberdar olanların sayısı çok azdı ve Ruse'un, bu bilmiş suratlı yabancıya onun varlığını paylaşacak kadar güvendiğinden şüpheliydim.

"Ath'a bağlı bir miskunn olduğunu bilmiyordum."

Ellerini önünde kavuşturdu ve bana küçümseyici bir ifadeyle baktı. "Elding'in himayesinde genç bir miskunn var, evet."

Gözlerim kısıldı. "Ben o miskunn'u daha önce hiç görmedim. Elding de beni görmedi." Bıçağımı parmaklarımın arasında çevirdim. İçimi kurcalayan huzursuzluğu kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. "Benim neye benzediğimi ikisi de bilmediğine göre, ya yalan söylüyorsun ya da bana söylemediğin başka bir şey var. Hangisi?"

Cevabını sessizlikle vermesi, huzursuzluğumu hafifletmeye yardımcı olmadı. Hatta içime, derhâl kök salacağı kadar derine, bir güvensizlik soğanının ekilmesine neden oldu.

Bıçağı havaya atıp tuttum. "Sırlar mezar kazdırır, haydut."

Bakışları karardı. "Senin yerinde olsam, beni tehdit etmezdim, Elding Bıçağı. Ve ayrıca, ben bir Elding Yaveri'yim..."

"Ne şık."

"Emirlerim doğrudan Elding'in kendisinden geliyor. Beni tehdit etmek, efendimizi tehdit etmek demek."

Tatsız bir ses çıkararak güldüm. "Sereme'in bana uzaktan uzağa işkence etmesine göz yumduğunu, kanbağımızı kullanarak ne zaman istese beni dizlerimin üzerine çökertip bir kukla gibi oynattığını düşününce çok umurumda olduğunu söyleyemem. Artık değil."

Hatta bu muhabbet burada biter.

"Ath değerlerini hatırladığı ve sen de görgü kurallarının takındığın zaman, beni tekrar bul," diye mırıldanarak köprüye doğru yürümeye başladım.

Tam bıçağımı kaldırmaya hazırlanırken arkamdan gelen ses beni durdurdu.

"Mamur'un kaderi sana bağlı, Elding Bıçağı."

46. BÖLÜM

Raeve

Dudaklarım seğirdi, aklımdan Soluk'ta, Sereme'in emrinde çalışırken Mamur'a kadar eşlik ettiğim onca peri geçti. Yavrular. Hükümsüzler. Dünyanın hırpaladığı, yumuşak iniş yapma ihtiyacıyla yanıp tutuşan savunmasız halk.

Omzumun üstünden arkama baktım. "Açıkla."

Elding Yaveri cebinden kıpır kıpır bir parşömen tarlakuşu çıkardı ve üfleyerek bana gönderdi.

Dosdoğru göğsüme çarpan tarlakuşunu havada kaptım ve Elding Yaveri'ne dik dik baktıktan sonra katlarını açtım. Arasından düşen daha küçük parşömen parçasını son anda yakaladım.

Küçük parşömeni açınca karşımda bir harita buldum.

Bhoggith haritası.

Kaşlarımı çatarak notu okumaya döndüm ve Sereme'in elle yazdığı mesaja dudaklarımı büzerek baktım.

Raeve.

Umarım iznini keyifli geçirmişsindir.
Hayatta kaldığından bizi haberdar etmemiş olman ne büyük bir utanç. Bu kadar bencil olmasaydın, bunca yeni acemiyi kaybetmezdik. Ellerinde pek çok masumun kanı var.

Dişlerimi sıktım, kelimelerin arkasındaki gerçeği çok net görebiliyordum: Duygusal manipülasyon. Sereme'in küçümsendiğini hissettiği zamanlarda beni sakatlayıcı bir ıstırapla sürüngürme şevkinden sonra en sevdiği ikinci silah.

Anlaşılan yokluğumda –ben yılanın zehrinden ayılırken– zamanını ikisini de bileyerek geçirmişti.

Kefaretini ödemen için Elding sana bir görev verdi.
Güneye, gümüş rengi saçlı ve gümüş rengi gözlü bir perinin
Soluk'un batı uç karakolunda, güneşe benzeyecek şekilde
yontulmuş çift kanatlı bir kapının arkasına kamp kurduğu
Bhoggith'e gideceksin. İşini kolaylaştırmak için tahmin edilen
konumunun yerini içeren bir harita ve miskunn'un kapı için
yaptığı çizimi ekliyorum. Onu bulman, öldürmen ve sonra
bana hem kalbini hem de iki gözünü getirmen gerek.
Bu peri, Mamur'daki herkesin iyiliği için tehlike oluşturuyor.
Hayatları sana bağlı.

Sereme.

Sürtük.

Haritayı ve notu, her katı bıçak gibi keskinleşecek şekilde, iyice bastırarak katladım. "Bu peri boncuklu mu? Politik yolsuzluğa mı bulaşmış? Tecavüzcü ya da çocuk tacizcisi mi? Ve Mamur için *tam olarak* nasıl bir tehdit oluşturuyor?"

"Hiçbiri konusunda bilgi sahibi değilim."

Kişneme benzeri bir ses çıkararak güldüm. "Yeni kural: Basit bir nottan ve omurgamı deşen bir yarıktan daha fazlasına ihtiyacım var." Bana ne olduğundan emin değildim ama bu işte... bana doğru gelmeyen bir şey vardı. "Sen Elding'in yaveri değil misin? Önemli hususlarda sana güvenmiyor mu?"

Bana öyle sert bir bakış attı ki benim yerimde başkası olsa, dizlerinin bağı çözülürdü. Belki Líri'yle bağımın güçlendirmesi sayesinde kalbim daha yavaş, daha sağlam attığı içindi ama benim şu ânki ruh hâlimde bir çentik bile açmamıştı. Hatta içgüdülerim aramızda bir yırtıcı varmış gibi karıncalanıyordu.

"Miskunn, bu bireyin, inşa etmek için büyük emek verdiğimiz sığınağın sonunu getireceğini öngörüyor. Sana emredilen görevi yerine getirmek için ihtiyacın olan tek bilgi bu."

Başımı yana yatırdım.

Bahse girerim, bu herifin yastık sohbetleri çok itici ve tatsızdı. *Emir, görevi yap* gibi sözcükleri diline pelesenk etmişti.

O tam da bu dünyayı lekeleyen türden bir boktu. Ve bir yerde bir bok varsa, dahası da var demekti çünkü safhalar önce altında uyandığım dağdan binbir zahmetle çıkmamdan beri

öğrendiğim bir şey varsa, o da tavırların –iyi ya da kötü– bir hastalık gibi bulaşıcı olduğuydu.

"Ya itaat etmezsem?" dedim, notu sallayarak. "Döktüğüm kanın bir fark yaratacağına, dünyayı biraz daha fazla *kana* bulamaktan başka bir işe yarayacağına dair bir kanıt olmadan, Erding'in kirli işlerini yapmaktan bıktığıma karar verirsem?"

Yaver bana o kadar uzun süre dik dik baktı ki bir an beni doğru duymadığını sandım. Ya da belki de hiç duymadığını.

Dilini şaklatarak elini cebine attı ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen kıvrık bir divit çıkardı. Neredeyse Essi'nin saçları gibi hem kırmızı hem de parlak bir divitti. Beni hazırlıksız yakalayan bu düşünce, içime bıçak gibi saplandı.

Diviti kalbimi tekleten küçük, gümüş bir şişe izledi. Sereme'in boynunda taşıdığı şişeye çok benziyordu.

Divitin sivri ucunu şişenin üstündeki filigran işlemelerden birine bastırıp aşağı doğru çekmeden önce nefes alma fırsatım bile olmadı.

Omurgama keskin bir acı saplandı.

Dizlerimin üstüne düştüm; gözlerim yuvalarından fırlamış, ağzım ardına kadar açıktı. Kasılan ciğerlerime bir damla bile hava alamadım.

"Görevi yerine getirmezsen, Mamur düşer. Bu bir zamanlar *tanıdık* dediklerin tarafından ortadan kaldırılınca yanında mezara götüreceğin bir ağırlık olur. Ath, senin gibi birinin başıboş bırakılamayacağı kadar çok sırra sahip."

Acı etrafımda yarılarak ilerledi ve bağırsağımda bir şeylere kancayı taktı; sanki beni göbek deliğimden göğüs kemiğime kadar canlı canlı yüzüyormuş gibi hissettim.

"Paketi yedi aurora doğumu içinde Sereme'in ofisine ulaştırmanı bekliyoruz. Anladıysan gözlerini kırp."

Dediğini yaptım. Bu küçük hareket, bana kendimi herifin önünde eğilmiş gibi hissettirdi.

Boyun eğmiş gibi.

Ancak kötü hisler ve içimde kıpırdanan içgüdüler bir yana... Belki de şu an, meydan okumak için doğru zaman değildi. İşi bitirip Mamur'u kötü sonundan kurtardıktan sonra, Sereme'in kanlı paketini teslim ederken kozlarımı paylaşmak varken neden sırtıma bir hedef daha koyacaktım ki?

Bu pislik herif beni bırakırsa tabii.

Gergin ve bedenime acı salan o düğümle sımsıkı tutulurken gözlerimi bir daha... bir daha... BİR DAHA kırpıştırdım.

Dilini ayıplar gibi şaklattıktan sonra diviti kaldırdı.

Ânında rahatladım.

Öne eğilerek iki büklüm oldum ve ellerimi yumruk yaparak karın içine gömdüm. Midemde ne var ne yoksa nehre kadar püskürtme dürtümün önünü kesme çabasıyla, her kün yeni bir balkır bokuna uyanmadığım bir dünya hayal etmeye çalıştım.

Sereme'in notunu yumruğumun içinde sıkarak, şimdi pelerini savurarak bana arkasını dönen erkek periye baktım. Ağır adımlarla ve taze karın üstünde ağır ayak izleri bırakarak köprüyü geçerken öfke kaburgalarımı gürül gürül bir alev gibi yalıyordu.

Burnundan soluyan bir ejderha gibi kesik kesik nefesler alırken boynumu kütürdettim. Ayağa fırlayıp herifin başını kavrayarak boynunu, gözlerindeki ışık sönmeden hemen önce arkasında duran beni göreceği kadar hızlı çevirmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu pisliği öldürmenin, muhtemelen atılacak en doğru adım olmadığını kendime hatırlattım. Gerçi şişeyi çalabilirdim. Sereme'in bağı üzerinden bana işkence etme becerisini elinden alabilirdim...

Havadaki soğuk bir esinti, kalbimi durduracak gibi oldu.

Yeşilliklerin arasından bakınca Líri'nin bir mızrak misali köprüye uçtuğunu gördüm. Kanatlarını toplayıp bir nefesten daha sessiz bir dalış yaparak perinin tam üstüne kadar alçaldı. Sonra kanatlarını açtı, pençelerini uzattı ve simsiyah gözlerinde yırtıcı bir bakışla tepesinde durdu.

Yaver, Líri onu köprüden kaparken çığlık bile atamadı. Bir anda kendini havada bulmuştu.

Líri kanatlarını çırparak geri yükselirken, dallarda biriken tüm o kar kütlesi patlayarak etrafa saçıldı. Sonra başını eğdi, devasa çenesi ardına kadar açıldı ve adamın üstüne kapanmadan önce tek bir hamlede onu ortadan ikiye böldü.

Kan fışkırdı.

Köprünün üstüne kopuk bir kol düştü ve ardından yağmur gibi bir kan yağdı.

İnledim ve yaşadığım şokun etkisini atlatmaya çalışırken köprünün diğer ucunda tanıdık bir karaltının durduğunu gördüm.

Uzun saç örgüsü, pas rengi pelerinin sardığı omzundan aşağı sarkıyordu. Siharna, her bir zarif, sağlam adımıyla yerdeki kanı etrafa sıçratarak köprünün üzerinden ilerlerken, keten bir şalla göğsüne sarılmış küçük bohçayı fark ettim.

Yanaklarım ısındı.

İşim bitti.

Ayağa kalktım ve notu cebime tıktım. Yüz yüze geldiğimizde pelerinimin üstündeki karı silkeliyordum. Hâlâ nefes nefeseydim.

"Tebrikler," dedim, yavrusuna hızlı bir bakış atarak. "Kahramanca bir mücadele."

Siharna başını hafifçe eğdi. Tuhaf bir sessizlik oldu. Bitmek bilmeyen bir sessizlik.

"Ben... şey..." *Yaratıcılar yeri yarsa da içine girsem.* Az önce çizmesinin burnuyla köprüden aşağı ittiği kopuk koldan bahsetmekten daha iyi bir giriş cümlesi olacağını düşünerek "Nasıl *ayakta* duruyorsun?" dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Oturacak zamanım olmadığı için."

Haklı bir cevaptı.

Bakışlarım onun sert gözleriyle, arkasında bıraktığı kanlı ayak izleri arasında gidip gelirken yanıt vermek için bir yol düşünmeye çalışıyordum ki Líri bulutların arasından bir yerden vahşi bir sevinç çığlığı koyverdi.

Göz kapaklarım kapandı.

"Çok üzgünüm," dedim, bunun ona kendini daha iyi hissettireceğini sanmasam da. Ejderham az önce, güzel ve biricik köyünün tam kalbindeki bir köprüden birini kapmıştı. Muhtemelen tam şu anda avını mideye indiriyordu.

Siharna çenesini kaldırdı ve gözümden kaçmayan mağrur bir duruş takındı. "Köyümü etkileyecek mi? Halkımı?"

Yavrularını.

O söylemese de bu kelimeyi duymuştum. Onu ruhumun derinliklerinde hissetmiştim.

"Hayır. Kendi canım ve bizzat Yaratıcılar üstüne yemin ederim."

Yaklaşan aydüşüşleriyle birlikte, uzlaşmaya ihtiyaç duyacak tek şey, benim vicdanım olacak gibi görünüyordu. Líri o pislik herifin nasıl yok olduğunun sırrını sindirirken, ben zorla açılan gözlerimle Ath'ın, bir zamanlar temsil ettiği ya da benim

inanmaya itildiğim o değerlerin arkasında artık durmuyor olabileceği ihtimaliyle savaşacaktım. Görünüşe bakılırsa, şantaja ve bir tutam işkenceye bayılan yüksek rütbeli ve zehirli tek üyesinin Sereme olmadığı ortadayken nasıl olabilirdi ki?

Siharna, kolları benim yakından bakacak cesaretini bir türlü bulamadığım, derin uykudaki bebeğine sımsıkı dolanmış hâlde beni sessizce süzüyordu. Buna rağmen –ya da belki de bu yüzden– ona ya da ablasına bir zarar gelmemesi için gücümün yettiği her şeyi yapacağımı biliyordum.

"İyi." Siharna çenesini biraz indirdi. "Kanbağlı olduğunu Kaan biliyor mu?"

Suratıma bir tokat indirmiş gibi başımı hızla kaldırdım.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Künün büyük kısmını uykuda geçirdiğim için mutluydum. Anlaşılan ben yeniden bayılana kadar üstüme balkır boku savurmaya devam edecekti.

İki kaşını birden kaldırdı. Devam eden sessizliğim için sözsüz bir azar gibiydi.

"Bu onu endişelendirmekten başka bir işe yaramaz," dedim, kendimi zorlayarak.

"Anlıyorum." Bakışları, Líri'nin arkamda kalan sütununa kaydıktan sonra tekrar bana çevrildi. Gözlerimin içine bakmakta zorlanıyor gibiydi. Bunca zamandır bana dimdik bakabilmişken şimdi böyle olması tuhaftı. "Hiçbir zaman yeterince soru sormamış biri olarak söylüyorum... Bunu ondan saklama."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Zior'un ebedî istirahatgâhını asla öğrenemeyeceğim çünkü benim hassas yaradılışımı koruma inadı yüzünden, ortadan kaybolduğu kün nereye gittiğini bana hiç söylemedi."

Bebek küçük mırıltılar çıkararak kundağının içinde kıpırdanmaya başladı.

Siharna durduğu yerde kıpırdandı ve doğumdan önce karnının üstüne çizdiği daireleri şimdi bebeğe çizerek sırtını ovalamaya başladı.

"Oğlunu hiç göremeyecek. Korie'nin büyüdüğünü ve hayatının aşkını bulduğunu da. Kendi ölümünün *intikamını alamayacak*." Bunu söylerken Siharna'nın sesi titredi ve ancak yutkunduktan sonra bana bakıp konuşmayı sürdürdü. "Ona kapılarını tamamen açacak gücü bul, Raeve. Daha azını hak etmiyor."

Siharna dönüp köprünün yarısına kadar ilerlediğinde, ben onca zaman nefesimi tuttuğumu fark ettim ve havaya ne kadar susadığımı hissettiren titrek bir nefes çektim.

Neredeyse boğulacak kadar.

Siharna renkli binaların arasında gözden kayboldu. Buna rağmen, oğlunun ağlayışı, o mesafeden bile içimde bir çatlak açmaya yetti. Dizlerimin bağını çözen, beni düşmemek için köprünün parmaklığına tutunmak zorunda bırakan bir güçle sarsıldım.

Çenemi göğsüme bastırdım ve peş peşe, sonunda başımı döndürecek kadar derin nefesler aldım.

Elbette haklıydı. Kaan hakikatimin her zerresinden daha azını hak etmiyordu. Ama yaklaşan aydüşüşleriyle birlikte, zaten dolu olan tabağına bir de benim haltlarım eklenmeden de yeterince derdi vardı.

Onun omuzlarında koca bir krallığın yükü vardı.

Benimkinde ise sinir bozucu, küçük bir kanbağı.

Sereme'in buruşuk notunu cebimden çıkarıp köprünün korkuluğunun üstüne serdim ve zehirli sözcükleri tekrar okudum.

Son bir görev. Sonra Sereme'den ebediyen kurtulmanın bir yolunu bulacaktım. Ardından Elding'i bulmam gerekecekti. Son on safhadır körü körüne itaat ettiğim ve anlaşılan beni hizada tutmak için güya karşı durması gerekenler kadar alçalmaya hazır olan o adamla konuşmam gerekecekti.

Bana bunu yapıyorsa, başkalarına da aynı şekilde davranmadığını kim söyleyebilirdi? Bu tehditlerin, Mamur'a gönderilmesine yardım ettiklerimi de etkilemeyeceğini? Dost olduğum o perileri?

Sevdiğim adamı?

Karşı karşıya olduğumuz her şeye karşı son derece hazırlıksız olduğumu fark edince içimde bir şey hırlayarak doğruldu. Beni beklentilerden koruyan bir çentiğin arkasına sinmiş, hiç kimsenin uğraşmak istemeyeceği iki boncuklu bir canavara dönüşmeme yardım edebilecek bir Yaratıcı'dan saklanıyordum.

Rayne değil elbette. O, mızmız hüznünü kendine saklayabilirdi. Ben Bulder'dan bahsediyordum.

Bothaim'de olduğumuz zamanı düşündüm. Kaan'ın birkaç sözle bir militan ordusunu ezip geçtiği zamanı.

Bulder beni daha güçlü bir şeye dönüştürebilirdi.

Sorun şuydu ki Bulder'ın dilinde ustalaşmak safhalar sürerdi. Bazıları bunu asla başaramazdı. Ama Kaan, Elluin'e bir şekilde yetkin olması için bir şeyler öğretmeye çok çaba harcamıştı zaten. Bunu kendisi söylemişti.

Yani teorik olarak, aynı bilgi benim içimde de saklıydı.

Bir yerlerde.

O derslerin anılarını bulacak cesareti toplayabilirsem, öğrenmemi hızlandırabilirdim. Hatta belki de Bulder'ın dilinin kullanışlı bir şekilde paketlendiği bir taş bile olabilirdi. Gözyaşı damlası şeklindeki taş gibi ama daha az moral bozucusu.

Kararlılık yüz hatlarımı sertleştirdi.

Kaygıyı göğsümden çekip aldım, elimi korkuluktan çektim ve ejderhamın doygun ciyaklamaları eşliğinde köprüsünün üstünde yürüdüm.

Daha önce de bir Yaratıcı tarafından eritilmiş, yeniden biçimlendirilmiştim. İstemememe rağmen.

En azından bu kez tercih benimdi.

47. BÖLÜM

Raeve

"Bunu yapabilirsin," dedim, küçük uyku odasında iki duvar arasında volta atarken. Kendimi yapmak üzere olduğum şeye hazırlayarak boynumu sağa sola yatırıp kütürdettim.

Öteki'min inine girecek cesareti topluyordum. Bir aptal gibi.

Pelerinimi yırtarcasına çıkarıp karyolanın üstüne attım. Yumruklarımı sıkıp açtım. Beni avludan kararlı adımlarla geçirip ön kapıdan içeri sokan özgüvenden bir anda eser kalmamıştı. Botlarımı ayağımdan atmaya ve ben içeri girince horultulu uykusundan uyanıp dünyanın sonu hâlâ gelmedi mi diye soran Pyrok'a doğru bakmadan merdiveni koşarak çıkmaya iten o kararlılıktan.

Bhoggith'e ulaşmak, hedefi ortadan kaldırmak ve parçalarını mor acı sarayında oturan o sürtük yılana ulaştırmak ve görünüşe bakılırsa bu sayede Mamur'u kurtarmak için sadece yedi aurora doğumu zamanım vardı. O arada kendimi de kurtarmak için.

Yedi.

Aurora doğumu.

Bu, kaybedecek zamanım olmadığı anlamına geliyordu ama Kaan'la konuşmadan gidemezdim. Bu da Bulder'ın dilinin peşine düşmek için o geri dönene kadar vaktim olduğu anlamına geliyordu. Ama şimdi, bu kilitli kapının arkasında, içsel çöplüğüme kafa üstü dalmaya hazırlanırken bu fikir, dilimin damağımın kurumasına neden oluyordu.

İçeri girmek... Öteki'mle yüz yüze gelme riski demekti.

Buna hazır değildim. Bir gün olacağımdan da emindim ama kalbimden içeri girmeyi başaran herkesi koruma becerisine sahip olmadığımdan emindim.

Ve bu, her şeye ağır basıyordu.

Derin bir nefes verdim, düzgünce kilitlediğimden emin olmak için kapı kolunu kontrol etmek üzere duraksadım.

Dirseğimden parmak uçlarıma kadar keskin bir acı saplandı. Tendonlarım öylesine gerilmişti ki bir anda elim düğüm olup kaldı. Dizlerimin üstüne düştüm ve tendonlarımın kahrolası işi kolayca bitirmeme engel olacak bir hasar almasını önleme umuduyla parmaklarımı geri açmaya çalıştım. Acı içinde dişlerimin arasından soluyordum. Sereme'in tek amacının bu olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bu işi beni tamamen elden ayaktan düşürmeden olabildiğince güçleştirmek. Beni hizaya sokmak.

Her zamanki zehir.

Acım yer değiştirdi. Kolumdan yukarı çıkıp kürek kemiklerime geçti, oradan diğer elime uzandı ve ben vahşi gülme dürtümü bastırmaya çalışırken onu da aynı şekilde kaskatı düğümledi. Hoş, gülecek kadar nefes alamıyordum.

Acı, ciğerlerimi doldurabileceğim kadar yatıştığında görüş alanımın etrafına bir karanlık toplanmıştı.

Bedenim nihayet gevşedi.

Sırtımı kapıya yaslayarak hızlı hızlı nefesler aldım. Líri'nin sırtına binip aklımda tek bir hedefle dosdoğru Hun'a uçmak dışında bütün adımları atlamayı düşündüm: Sereme'i kanbağımızı koparmaya zorlamanın bir yolunu bulmak, onu pes etmeye ikna etmek uğruna birkaç parmak koparmam anlamına gelse bile. Bu, onun kadar beni de yaralayacak bir şey olurdu ama canı cehenneme. Bağsız özgürlüğüme karşılık, kaybedilmiş birkaç parmak kemiğinin lafı mı olurdu?

Damarlarım buz kesti, geri çekilmeden ve iç gölümün parçalanmış yüzeyinden aşağı bastırılmadan önce aldığım tek uyarı bu oldu.

Sanki sallanan bir yumruğun sarsıp durduğu bir su kupasının içinde hapsolmuşum gibi, dört bir yandan her yerime beni yüzeye ulaşmaktan alıkoyan parçalar çarpıyordu. Su sakinleştiği zaman, indireceğim her yumruğa bütün ruhumu katsam da delip geçmenin imkânsız olduğu kalın bir buz tabakasının altına hapsolmuştum.

Aşağıdayım. Onunla birlikte.

Siktir. Siktir. Siktir.

Peş peşe yumruklar indirerek parmak boğumlarımı parçaladım.

Suyun içinde bir çatırtı sesi yankılandı.

Kalın bariyeri incelemek için duraksadım ama çatlak filan yoktu.

Bu...

Bir hareketlilik, bakışlarımı kıyıya doğru çevirdi. Bir şeyin, karanlık boşluğa mızrak misali gümüş bir ışık yaydığı buzun üstüne adım attığı yere.

Kalbim tekledi; o ışık sütunu gümbürtülü ayak sesleri ve tangırtılı çatırtılar eşliğinde gittikçe... gittikçe yaklaşırken ellerim durdu.

Sanırım kendisi benimle birlikte burada, buzun altında değil.

Kalın bir buz tabakasının tam altında duracak şekilde kaydım ve o ışık huzmelerinin suyun içinde ilerleyerek gittikçe yaklaşmasını izledim. O güçlü varlık tam üstümde yavaşlayıp dururken etrafımı sarmaladılar.

Sessizlik.

İçimi karıncalandıran Öteki'min bir şey beklediği hissiyle taş kesildiğim anlarda ne bir nefes sesi duydum ne de bir kalp atışı. Tam olarak ne beklediğinden emin değildim ve öğrenmeye hiç niyetim yoktu.

Başımı döndürecek bir hızla baş aşağı döndüm ve uzaklardaki ine doğru daldım. Evet, niyetim aramıza bir mesafe koymaktı ama esas olarak rahatlamıştım.

Öteki'm yukarıdaydı. Burada, aşağıda değildi ve ben arayışımı yaparken etrafımda olmayacaktı.

Mükemmel.

Ne kadar süreceğini kimse bilemezdi ama ihtiyacım olana ulaşma ve –ideal olarak– bir daha asla derine dalmama fırsatını kaçırmak için aptal olmalıydım.

Yaratıcılar aşkına, umarım yukarıda birini yemiyordur.

Elimi çabuk tutsam iyi olur.

Sütun öbeğine ulaştım ve kendimi aralarına dalmaya zorlamaya hazırlanırken bir... *tuhaflık* fark ettim.

Öteki'm beni buraya son kez kapattığında sadece öbeğin en ortasındaki sütunun üzerinde yuva yapıldığına dair bir işaret vardı. Şimdi ise birden fazla sütunun tepesi içbükey bir çukurla oyulmuştu ve her birinde ışık saçan, yumurta biçimli, gümüşi taşlardan vardı. Öteki'm durmak bilmeden çalışmış ve yığını farklı yuvalara dağıtmış gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çatarak ortadakini daha iyi görebilmek için sütunun kenarına yaklaştım, orada şimdi sadece iki hazine vardı. Bir kömür yumrusuna benzeyen kadifemsi, siyah bir taş ve siyah ile gümüşle damarlanmış yumurta biçiminde bir taş.

Gözlerimi kaçırdım ve taşın hangi sırrı sakladığını asla bilmek istemeyeceğimi düşündüren, ruhumun derinliklerine kadar inen bir ürpertiyle sarsıldım. Düz gümüş rengi taş yığınlarından birine doğru ilerledim. Son sefer kazayla içlerinden birine değdiğim zaman bana saldıran hatıra parçasına bakılırsa, Öteki'min anı koleksiyonlarından biri olmalıydı.

Yerlerini neden değiştirmiş ki?

Küçük yığına biraz daha yaklaştım. Boşlukların arasında siyah bir şey görünce kalbim duracak gibi oldu. Bir tarafı sivri, diğer tarafı pürüzsüzdü. Zamanın gelgitleriyle düzleşmiş gibi.

"Benimle kafa buluyor olmalısın," dedim, ne olduğunu içgüdülerimle anlayarak. Yumurta şeklindeki gümüş taşların arasına gömdüğü bir hatıra parçasıydı ve diğerlerini yerlerinden oynatmadan dokunamayacağım şekilde kasten yerleştirilmişti.

Göğsümdeki tatsız his, bunun *sıradan* bir taş olmadığını söylüyordu. İhtiyacım olan taşın ta kendisiydi.

İnleyerek gümüş rengi hazinelerle yüklü bir sonraki sütuna yüzdüm ve onların altında da yine siyah bir taş parçası gördüm. Yine bir miktar kazı yapmadan ve duygusal bir travmaya bulaşmadan çıkarılması imkânsızdı.

Dişlerimi sıkarak gözlerimle diğer yuvaları taradım ve burasının tam olarak ne olduğunu anladım.

Bir takas istasyonu.

Öteki'm istediğim anıyı alıp parçalara bölmüş ve kırıkları kendi anı yumurtalarının altına saklamıştı. Yani eğer hızlandırılmış bir Bulder dil kursu istiyorsam, karşılığında bir bedel ödemem gerekecekti.

Onun geçmişinin parçalarını sindirerek. Muhtemelen... *Elluin*'i içeren anılar.

Benimle bir tür ilişki kurmaya çalışıyorsa, bir zamanlar bağ kurduğu o cesur, küçük kızın seyreltilmiş versiyonu karşısında çok büyük hayal kırıklığı yaşayacaktı.

Başımı eğdim; bakışlarımı uzaktaki yüzeye doğru çevirerek yumruklarımı sıktım ve ciğerlerimi sefaletime son vermeye

yetmeyen buz gibi suyla doldurdum. "Bütün kalbimle itiraz ediyorum!" diye bağırdım ve cevap verip vermeyeceğini görmek istemediğim için çenemi göğsüme yasladım.

Her seferinde tek bir sarmal.

Döndüm, kendimi önceden hazırlanmış o işkence yakıtının en yakın yığınına doğru sürükledim ve darağacına yürüyen birinin hevesiyle, kahrolası dizlerimin üstüne indim. Hangi yumurta taşının canımı daha az yakacağını anlamaya çalışmaya bile uğraşmadım. Muhtemelen tek güvenli seçenek, onlara hiç dokunmamaktı. Ama ben buraya Bulder'ın dilinin parçalarını bulmak için gelmiştim ve lanet olsun ki eli boş dönme lüksüm yoktu.

Çok fazla şey tehlike altındaydı.

Parmaklarımı bir süre kıpırdattıktan sonra, uzattığım elimi bir taşın etrafına sarıp çektim ve kendimi ânında...

Onun vücudunda buldum.

Öteki

Geçmiş

Öteki, siyah taşı tırmaladı ve soyulan kırıkları yana ittikten sonra hareketi tekrarladı. Etrafında koruyucu bir çerçeve oluşunca içine kıvrıldı ve usulca homurdandı.

Bu, yavrusuna yaklaşması için bir işaretti.

Allume, çöreklendiği bölme duvarının dibinde yerinden kıpırdamadı. Dans eder gibi serin havada dönen ve kadifemsi siyahlığın üstünde ışık saçan iki yavru Aytüyü'nün kıvrak hareketlerini izledi. Sadece şeritler söndüğünde yakıp tüketecekleri bir enerjiyle göğüsleri tıka basa dolu, benzer boyutlarda iki yavruydu.

Öteki, bir süre kalbi ağırlaşmış bir hâlde onları izledi. Allume'un kanatlarının gerektiği gibi hareket etmesi için yapmayacağı şey yoktu. Küçüğü, ayların altında oynayabilsin, esintinin itişini ve kanatlarını toplayarak dalışla geçmenin heyecanını yaşayabilsin diye göğe çıkabileceği kadar güçlendirmek için.

Allume'un kendi yolculuğunda olduğunu bilmesine rağmen, elinden gelse, kendi kanatlarını kesip ona armağan ederdi. Ona hayat veren gümüş ışığın sadece... *geçici* olacağını bilmesine rağmen. Kader yollarını yeniden ayırana kadar, her şeyiyle besleyeceği kayan bir yıldızdı o.

Öteki, feryat eden bir ses çıkardı.

Allume nihayet kıvrıldığı yerden çözüldü. Kuyruğunu sürükleyerek yaklaştı, kenara tırmandı ve dengesini sağlamak için kanatlarını açtı. Her zamanki gibi, ağır basan tarafının üzerine devrildi.

Öteki, kuyruğunu yavrusunun etrafına sarıp onu kendine çekti ve kanadının heybetli korumasına alıp Allume'un gökyüzü manzarasının önünü kapattı.

Bu bir ceza değildi.

Bunu yapmasa, Allume daha önce de olduğu gibi üzgün bir hâlde uykuya dalardı. Asla yanlarına kıvrılamayacağını düşündüğü aylara bakarak ve el üstünde tutulduğunu, çok sevildiğini hissetmek yerine diğerlerinin oyunlarını izleyerek.

Allume çıkardığı itiraz sesine rağmen yumuşadı ve iri gözlerini uykusu gelmiş gibi kırpıştırırken ona iyice sokuldu. Gırtlağındaki küçük, mavi alev tomurcuğu görünecek şekilde esnedikten sonra, başını Öteki'nin ışıltılı derisine teselli arar gibi yasladı.

Öteki, ışığını kısıp kanatlarını Allume'u içine alacak şekilde açarken ve kafasının bölmenin girişini göz hapsinde tutacak şekilde yerleştirirken dışarıdaki bütün sesler silindi. Ve bekledi... Her zamankinden biraz daha uzun süre.

Bölmenin içinde yumuşak ayak sesleri yankılanmaya başladığında Öteki bir terslik olduğu endişesiyle gerilmişti.

Elluin sıkılmış yumruklarıyla, onu on iki safhalık yaşından daha büyük gösteren, aydınlık yüzünü çevreleyen saçlarını savurarak içeri girdi. Çocukluğun yumuşaklığı hâlâ üstündeydi ama gergindi de...

Öfkeden mi?

Yoksa kırgınlık yüzünden mi?

Öteki taş kesildi.

Eğer biri Ufaklık'ını üzdüyse, o birinin kalan kalp atışları sayılı demekti. Öteki o düşmanın izini sürer, derisini kemiklerinden ayırır ve yumuşak etini yavrusuna yedirirdi. Geriye kalanlarla da kendine ziyafet çeker ve sayısız aurora doğumu boyunca kanıyla böbürlenirdi.

İntikamını.

Alırdı.

Elluin kürkle kaplı giysisini toplayıp yuvanın kenarından atlarken başını yerden kaldırmadı. Öteki'nin kanadının yanından geçip koruyucu kucağının derinliklerine sokuldu. Allume'un etrafından dolaşıp boynundaki tüylerin arasına yerleşti ve orada hareketsizleşti.

Öteki onu bir süre izledikten sonra burnunu yaklaştırdı, Elluin'in kokusunu aldı ve ensesindeki yumuşak deriye hafifçe üfledi.

"Çok yorgunum," dedi Elluin, gökyüzünden daha boş bir sesle.

Öteki, başını yana yatırdı. Saçları kesilirken Ufaklık'ın canı acımış olabilir miydi acaba? Bir canlının kadar büyük bir parçasının kesilmesi... *acı verici* bir şey olsa gerekti, değil mi?

Elluin'in göğsünde hissettiği şeyleri kurcalamak için aralarındaki bağı kullanmayı sevmezdi ama bu sıradışı davranış karşısında, yanlış olmayacağına karar verdi.

Kendini açınca içi buz gibi bir...

Keder hücumuyla doldu.

Öteki hırlayarak Elluin'i öyle sert itti ki Allume bile şöyle bir kıpırdandı ve sonra tekrar kıvrılarak Ufaklık'ına arkaya doğru eğilmekten başka seçenek bırakmadı.

Öteki, gözlerini açıp ona bakana kadar, Elluin'in yüzüne üfledi. Göz göze geldikleri anda Elluin'in yüzü buruştu.

"Ağabeyim... O..." Gözlerini kapadı ve üzüntüsünü boğmaya çalışır gibi nefesini tuttu. Yanaklarından ikiz yaşlar süzüldü.

Öteki onu tekrar dürttü.

Elluin gözlerini yeniden açtı. Gözlerinde, mavi bir kırgınlık aleviyle beslenen bir öfke vardı. "Bana 'Keşke beni orada ölüme terk etseydin,' dedi," derken dudakları titredi. "Artık hiç konuşmuyor. Netheryn'den döndüğümüzden beri bir kez bile konuşmadı ve sonunda seçtiği cümle *bu* mu yani?"

Öteki, Allume tiz ve hüzünlü bir ses çıkarınca yavrusunun uyanık olduğunu anladı. Muhtemelen bağlı olduğu ve Elluin'in ailesinin yaşadığı o büyük, siyah evdeki yuvasından çıkamayacak kadar harap durumda olan periyi hiç görmediği için aynı kırgınlığı o da hissediyordu.

Öteki böyle zamanlarda Kıymetli Ufaklık'ıyla aynı dili konuşamadığı için üzülüyordu. Konuşabilse, ona bildiklerini

söylerdi. Şu anda harap durumda olsa da ağabeyinin hep böyle hissetmeyeceğini anlatırdı.

Mutluluğu yeniden tadacağını.

Öteki, kuyruğunu hem Elluin'in hem de Allume'un etrafına sardı. Birbirlerine küçük bir ayın iki yarısı gibi sokulurlarken Öteki yumuşak sesler çıkarmaya başladı ve mırıltısı sonunda istenen etkiyi yaratarak iki yavruyu da sessiz bir uykuya çekti.

Ancak Öteki uyumadı. Bütün dünyası kanadının geniş kalkanı altındayken, hüzünlerinin ağırlığı göğsünün üstündeyken uyuması ne mümkündü. Uyumak yerine, orayı yuva edinmiş ve her şeyin üstünde kendilerine bir ebedî uyku noktası bulmuş kardeşlerinin aydınlattığı karanlık göğe baktı.

Kim bilir kaçıncı kez, sayısız aurora doğumu öncesi ona çarpan gümüşi şerit aklına geldi. Hiç yavaşlamadan aynı yönde uçan bir kaderin gelgitlerine bağlanmak, hem bir ödül hem de bir lanetti. Özellikle de zamanın durmasını istediği böyle anlarda.

Sevdiklerinin hüznünün ağırlığını hissetmesine rağmen, onlara teselli olabilmek çok kıymetli bir lütuftu. Çünkü bu fırsatlar çok nadirdi; her zaman şu anda olduğu gibi bütünleşemeyecekler, birbirlerine her zaman sahip olamayacaklardı.

Ama *bu* âna sahiptiler.

Bu şimdiye.

Böylece Öteki, bu koruma sızısının sevginin bir bedeli olduğunu bilerek onlara daha sıkı sarıldı ve fazla hızlı akan her saniyenin tadını çıkardı.

Kaan

49. BÖLÜM

"En son ne zaman uyudun?" diye sordu Pyrok, tabak çanakları tangırdattığı mutfağın bir yerinden.

Sırtımı koltuğun arkasına yasladım ve acıyan gözlerimi ovuşturdum. "Çoğu kişiden daha az uykuya ihtiyaç duyduğumu biliyorsun."

"Yine de bunu izlemek için büyük miktarda altın vermeye—"

"Besbelli istenmediğim bir odada uyumak için üst kattaki kapıyı kıracak değilim. İstensem, Raeve kapıyı kilitlemezdi."

Önümdeki sehpaya bir şey çarptı.

Gözlerimi açınca karşımda bir kâse yahni ve yanında kalın bir dilim dahpa ekmeği buldum. Kolk etinin ve güney baharatlarının güçlü kokusu burnuma doldu.

Hah.

"Teşekkürler." Öne eğilip kaşığı elime alırken ve yahninin sosunu kaşıklamaya başlarken midem aç bir beklentiyle kasıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Pyrok "Can sıkıntısının bir bedeli var," diyerek koltuğa çöktü ve kolunu başının altına bir yastık gibi yerleştirdi. Element kutusunun kapağını açtı ve fısıldayarak serbest kalmasını sağladığı bir alev topunu havaya attı. "Muhtemelen tadı bok gibidir, bu yüzden çok ümitlenme."

Kaşığı ağzıma sokunca yoğun lezzeti karşısında dilimin seğirdiğini hissettim. Yumuşacık et ağzımın içinde dağılırken zevkle inlememek için kendimi zor tuttum.

"Daha fazla yanılamazdın. Bu enfes bir şey."

"Muhtemelen acemi şansı."

İkinci kaşığı ağzıma götürürken Pyrok'un alev topunu havada söndürüp yerde duran şişeden büyük bir yudum aldığını görünce duraksadım. "Kafanı kurcalayan şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi, son harfi vurgulayarak.

"Yoksa şeyle..."

"Kesinlikle..."

Tamam.

Ben yemeğimi yemeye devam ederken aramıza bir sessizlik çöktü. Ben daha kâsenin yarısına inemeden Pyrok dolap zulasından getirdiği şişenin yarısını kafaya dikmişti bile. "Pekâlâ," dedim, büyük bir et parçasını ağzıma atarken. "Seni rahatlatmak için her ne gerekecekse, destek vereceğimi bilmeni isterim."

"Bize siktirip gitmemiz için izin vermeye devam edersen, arkada kimse kalmayacak," dedi Pyrok. Ürettiği yeni alev topunu parmağının ucunda döndürdü.

Haksız sayılmazdı.

"Yeri gelmişken," dedim, Roan'ın boş taburesini ve mutfak tezgâhının üstünde açık duran Voyd Kitabı'nı işaret ederek. "Nereye gittiğinden bahsetti mi?"

"Tek kelime etmedi," dedi Pyrok, topu neredeyse tavana değecek kadar yukarı atarken. "Sen kapı eşiğinde çizmelerini yere vurmaya başladığın anda ayağa kalktı. Raeve o kitabı teslim ettiğimden beri, ondan ilk kez bu kadar uzak kalıyor. Tuvalete bile onunla gidiyor."

Bir dahpa parçasını çiğnerken kaşlarımı çattım.

Pyrok başını yana yatırdı ve kaşlarını dağınık kızıl saçlarının altında kaybolacak şekilde kaldırarak bana baktı. "Senin pelerinini kullanmak için izin istemesi sana da tuhaf geldi mi? Sırtında, içeri girdiğinden beri çıkarmaya bile uğraşmadığı bir pelerin vardı zaten. Soğuğa karşı büyülü olduğundan emindim, ekstra korunma ihtiyacı olduğunu sanmam."

Bir sonraki lokmamı ağzıma atmaya hazırlanırken jetonum düşünce durdum. "O küçük..."

Kapı buz gibi bir rüzgâr darbesiyle gıcırdayarak açıldı.

Roan oyunu sürdürmeye bile gerek duymadan, kolunun üstüne attığı kalın siyah pelerinimle içeri girdi. Pelerini duvardaki bir kancaya asıp botlarını çıkarırken gözlerime bakmadı bile.

Dağınık buklelerinin arasındaki kar tanelerini silkeleyerek odanın içinde ilerlerken dudaklarında onunla bütünleşen muzip gülümsemesi vardı. Çoğu zaman beni ya delirtecek ya bunaltacak ya sinirlendirecek ya da büyük olasılıkla hepsine birden neden olacak bir itirafın eşlik ettiği gülümsemeydi.

Kaşığımı neredeyse boşalan kâsemin içine bıraktım ve kollarımı kavuşturarak bekledim.

Roan, Voyd Kitabı'nı alarak alçak sehpanın üstüne koydu ve karşımdaki koltuğa yerleşip gözlüğünü burnundan yukarı itti. Nihayet bana bakınca kaşlarımı kaldırdım. En azından mahcup görünme inceliğini göstererek, Borg'un şişesini parmaklarının arasında tuttuğu elini öne uzattı.

Pyrok yattığı yerden homurdanarak doğrulurken başını salladı. "Henüz senin zırvalıklarına baş edecek kadar sarhoş değilim," diye söylenerek şişeyi yine kafasına dikti.

Benim içimden de aynısını yapmak geçti. Roan'ın yüzü ve yeşil gözlerinin etrafındaki koyu renk halkalar, Borg'un onu hayli hırpaladığını anlamam için yeterliydi. Öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatınız buna bağlı olmadığı sürece, yeni doyurulmuş bir berduşu beslemeye yeltenmenin akıl kârı olmadığıydı. Berduşlar aç olmadıklarında çok sıkı pazarlık yapardı.

Elimi uzatıp Borg'un şişesini kaptım. "Seni daha zeki sanırdım."

"Ben âlim olarak zekiyimdir ama sağduyu açısından aptalımdır." Roan omuz silkti. "Bunu sen de biliyorsun."

En azından kendini biliyordu.

"Sana istediğin şeyi verdi mi bari?" Borg'u cebime attım ve çenemle kitabı işaret ettim. "Sanırım o şeyin şifresini çözmenin sırrını istedin, yanılıyor muyum?"

Roan güldü ve kitabı hem abisine hem bana daha yakın duracak şekilde itti. "O kadar hırslı değildim. Bir bakarsanız, nedenini anlarsınız."

Pyrok ondan hiç beklemediğim bir süratle ayağa fırladı. "Benden pas," diyerek şişeyi ağzına dayadı ve duygusuz bir vazgeçişle mutfağa yöneldi.

İç geçirdim ve daha iyi görebilmek için boş bir kupayı kullanarak kitabı kendime doğru çektim.

Midemi ağzıma getiren bir süratle parşömenin içine düştüm ve kıpır kıpır bir gümüşi ip demetinin arasına daldım. Etrafımda

bir yuva dolusu yılan kıvrılıp bükülüyor, çeşitli biçim ve diziler oluşturuyor gibiydi.

Parçalar dirsek gibi bükülerek takıldıkları yeri kolayca yaracak keskinlikte halkalara dönüşüyor, sonra göz açıp kapayana kadar yeniden yumuşayarak eski hâline dönüyordu. Her şey yeniden birbirine karışmadan ve başka bir yöne doğru bükülmeden önce tanıdık bir runik sembol görür gibi oldum.

Gözlerimi kısarak odaklanmaya çalıştım. Göz kaslarım, biri onları ıslak çamaşır misali burarak sıkıyormuş gibi gerildi.

Bu kez, yediklerimi kusma arzusunun eşlik ettiği bir sancı daha karnıma saplanırken kitabı kendimden olabildiğince uzağa ittim. Roan'ın son birkaç künde iyice zayıflamasının nedeni anlaşılıyordu.

Yemeğe bir daha eskisi gibi bakabilmem bir mucize olurdu.

Gözlerimdeki acıyı ovuşturarak uzaklaştırmaya çalışırken "Kovuldun," diye mırıldandım.

Pyrok kıkırdadı. Ardından muhtemelen benim yemeğimi de servis ettiği kaşıkla, tencereden aldığı yahniyi doğruca ağzına attı. "Bir tuzak olduğunu biliyordum," dedi, ağzı doluyken.

Tuzak demek hafif kalırdı.

"Bu işte bir terslik var," dedim, kusma isteğimi bastırmak için göğsümü şişirirken. "Bu sayfaların çözümlemelerini gördüm. Hiç böyle değildiler."

"Aynen öyle," dedi Roan, onda döngülerdir hiç görmediğim bir canlılıkla koltuğundan bir yay gibi fırlayarak. "Yüce Şansölye yalan söylemiyordu, gerçekten hasarlı sayfalar var ama bütün dünyaya bahsetmeyi atladığı asıl şey, her sayfada yer alanların sadece yoğunlaştırılmış bir versiyonunu paylaştıkları. Senin de fark ettiğini tahmin ettiğim gibi, bu sayfaya kazınmış semboller *sonsuz* görünüyor. Bu, hepsi için geçerli. Daha şimdiden, daha önce hiç görmediğim on altı *binden* fazla runik sembol not ettim. Üstelik kitabın kapağını yeni kaldırdım sayılır."

"Yani söylemeye çalıştığın..."

"Üçlü Konsey bu şeyin sadece yüzeyini kazımış. Evet."

Kanım buz kesti.

"Yanılıyor olabilirim," diye devam etti Roan. "Ama bu kitabın, daha önce hiç görmediğim bir şeyin liflerinden oyulmuş sonsuz bir güç barındırdığını düşünüyorum. Hiçbir yerde

görmediğim türden. Başka bir dünyaya aitmiş gibi. Ben..." Bir sonraki cümlesini dile getirip getirmemekte tereddüt eder gibi duraksadı. "Gülme ama ben artık Üçlü Konsey'e varlığımın her zerresiyle inanıyorum. Bu kitabı Eter Tanrısı'nın yazdığına."

İçimde zerre mizah kıpırtısı hissetmedim. Aksine, bu sözler içimin ürpertiyle dolmasına neden oldu.

Skripi kartlarından birini kullanarak kitabı kapattım, kemeri üstüne taktım. Bakışlarımı, uzak göklere açılan bir pencere hissi uyandıran koyu renkli, meşinimsi materyalin üstünde dolaştırdım.

Başka bir yere.

"İtiraz edemeyeceğim," diye mırıldanarak kemere bağlı duran ve loş ışıkta parlayan gümüş kılıca baktım. "Sence Üçlü Konsey kitabı inceliyor ve runik sembolleri daha sonrası için mi saklıyordu?" Bir sonraki cümlem oldukça tatsızdı. "Yaklaşan bir savaş için mesela?"

"Emin olmak güç. Şifresini çözmek... neredeyse imkânsıza yakın bir iş. Runik sembolleri *türetmek* tamamen kişinin uzun zaman dilimleri boyunca kusmadan, gözünü kırpmadan ya da bayılmadan konsantre olabilme becerisine bağlı. O zaman bile mücadele tam anlamıyla başlamıyor. Sesli ve sessiz harfleri avlamak gibi. Bırak anlamlı bir cümleyi, bir sözcük oluşturmak için bile bir araya getirilmeleri gerekiyor."

"Pekâlâ, benim becerimi şimdiden tükenmiş kabul edebilirsin," diye mırıldanırken yahnimin geri kalanını görüş alanımın olabildiğince dışına ittim. "Sanırım Hisar'ı korumada kullanılan kalıbı bulacak kadar şanslı değildin, öyle değil mi?"

Roan yüzünü buruşturdu ve gözlük çerçevesinin üstünden bana baktı. "Bu kadar kısıtlı zamanda, hayır."

Hayal kırıklığı göğsüme bir taş gibi çöktü.

"Ama..."

İç geçirdim. "Başlıyoruz."

"Hisar'ın zindanındayken, Tyroth'un onu kayırmaları karşılığında Üçlü Konsey'e verdiği genç bir dâhi hakkında çok ilginç şeyler anlatan bir berduşla tanıştım. Anlaşılan çocuk kitapla daha önce hiç kimsenin geçirmediği kadar çok zaman geçirmiş ve kitabı sağlam bir şekilde inceleyebilmiş. Kemerleri büyüleyenin o olduğundan eminim."

"Bothaim'e geri dönmeyeceğiz, Roan. Unut bunu."

"Çocuk şu anda Bothaim'de değil." Roan'ın muzip gülümsemesi, yavaş yavaş yükselen aurora gibi geri döndü. "Borg'un söylediğine göre, Bhoggith'teymiş."

Hah.

"Nedenini biliyor musun?"

"Borg, çocuğun daha fazla çözümleme yapmayı reddettiğini söyledi. Avantaj olarak kullanabileceği bir tür açık bulmuş ve hizmetlerine karşılık, bir Kızgınkursak yumurtası için şansını denemesine izin verilmesini talep etmiş."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Ne tür bir açık?"

Roan omuz silkti.

"Çocuk kaç yaşında?"

"Dokuz safhayı doldurmak üzere."

Akıllı çocuk.

"Pekâlâ, Bhoggith çok büyük." Duvar dibindeki büfeye yöneldim, çekmeceyi hızla açtım ve aradığım haritayı bulana kadar rulo hâlindeki haritaları hışımla karıştırdım. "Nerede kamp yaptığını biliyor musun?"

"Bilgim bu kadar. Anlaşılan Üçlü Konsey Üyelerinden biri, tarlakuşları almasını önlemenin bir yolunu bulmuş. Yani ona bir tarlakuşu gönderip takip etmeyi deneme şansımız da yok. Ama izini sürmek için bir planım var. Bize gereken..."

"Bir şeyleri havaya uçurmak istiyorsan, cevabım hayır." Roan konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "*Hele* benim kahrolası kanıma ihtiyacın varsa."

"Patlama olmayacak. Sadece kendi kanıma, birkaç bakır tabakasına, bir lehim tabancasına, bir parşömen tarlakuşuna, eahl pullarına, bir dookah bitkisinin tohum kapsülüne, bir carani böceğinin alt kanadına ve iki—"

"Raeve uyanır uyanmaz yola çıkarız."

Roan, kitap elinde ayağa fırladı. Daha ben haritayı Skripi tahtasının üstüne yayma ve köşelerini boş kupalar ve şişelerle sabitleme fırsatı bulamadan kapıdan çıkmıştı bile. Haritanın üstündeki çizgileri ve isimleri taradım. Sonunda bakışlarım, Bhoggith'in hemen kuzeyinde, yumurtlama alanlarıyla bizim içinde olduğumuz dağ sıralarının arasında kalan geniş, uzun kadim orman parçasına sabitlendi.

Harthor Ormanı.

Bir Kızgınkursak yumurtası ele geçirme amacıyla o devasa ağaçların arasına adım atan birçoğunun son istirahatgâhıydı ama aynı zamanda, her iki taraftaki duvara çok yaklaşmadan yumurtlama alanlarına ulaşmanın tek yoluydu.

"O tarafa gideceğimize göre..." Bataklık alandaki takımadaların konumlarını incelerken kınımdan bir bıçak çektim. "Tam... şurada bir aykırığı olmalı," diye mırıldanarak bıçağımın sivri ucunu haritaya ve altındaki Skripi tahtasına silah tek başına ayakta durabilecek şekilde sapladım.

"Büyük talihsizlik," dedi Pyrok, yanı başıma geldiğini ve haritaya baktığını konuşana kadar fark etmemiştim. "Daha önce merkeze o kadar yakın bir yuvayı başarıyla yağmalayan kimseyi duymadım."

Kavuşturduğum ellerimi, çenemi yaslayacak bir tünek olarak kullandım. "Ben de öyle olmasından endişeliydim."

Aykırığına ulaşmak için taştan bir yol inşa etmem gerekecekti. O yolu inşa etmek, yakınlarda yumurtlama çabasında olan bütün yaratıkların fark edeceği sarsıntılara neden olurdu. Tabii, eğer orada yuva yapan dam'lar, kıyıya adım attığım anda benim ve Rygun'ın baskın kokumuzu almaz ve bizi avlamaları için erkeklerini çağırmazlarsa.

Çok şeye dayanabilirdim ama kara Kızgınkursakların sürü hâlinde saldırısı sonum olurdu.

"Bir dakika... Bu, şu kısır yumurtası olan dam değil mi?"

Başımı onaylar gibi salladım. "Eşi gökyüzünde, tam üstüne kıvrıldı. Yaklaşan aydüşüşünde düşerse, kırığın yok olması çok olası."

Raeve'nin yaklaştığını, basamakları inen ayak seslerini duymadan çok önce, tenimin karıncalanmasıyla hissettim.

Bir sonraki nefesim ondan ibaretti.

Döndüm ve sırtında ona hediye ettiğim sedefli pelerinle merdiveni indiğini görünce tek kaşımı kaldırdım. Başlığın öne düşen siperliği, yüzünün yarısını örtüyordu.

O dökümlü kumaşı taşıyışı... Varlığımızın farkında olduğunu gösteren tek bir kelime etmeden ve yırtıcılara özgü bir akıcılıkla mutfağa yürürken arkasında bir çift Aytüyü kanadı sürükler gibiydi. Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim.

Pyrok'un pişirdiği yahniye baktı, onaylamadığını gösteren bir ses çıkarıp kapağı geri kapattı, sonra bir süre başka şeyleri koklayıp en nihayet elini soğutucu kutusuna uzattı. Kutunun üstündeki taş kapağı itip içini karıştırmaya başladı.

Pyrok kendi kendine "Biri kafayı bulma yarışmasından pişman olmuşa benziyor," diye mırıldandıktan sonra şişesini havaya kaldırdı. "Bir tura daha hazır mısın, Raeve?" diye seslendi. "Yoksa yenilgiyi kabul mü edeceksin?"

Raeve içimi titreten boğuk bir ses çıkardı.

Pyrok kıkırdadı ama benim gözlerim akşam yemeği için pişirmeyi planladığım çiğ kolk etleriyle dolu toprak bir kabı kutudan çıkaran Raeve'deydi.

Benden ocağı yakmamı istemesini bekledim. Ama o bize doğru yürüdü, Roan'ın az önce boşalttığı koltuğa çöktü ve toprak kabın kapını açıp çıplak elini pembe, kanlı et parçalarının arasına daldırdı.

Pyrok'un yüzündeki gülümseme silindi.

Kaşlarını çatarak oturduğu yerde dikildi. "O etler..." Raeve bir et parçasını ağzına götürüp dişleriyle kopardığı bir parçayı çiğnemeye başlayınca sustu. İnlemeye benzer bir sesle "Çiğ yemeye çoook uygun. Ve ellerinle," derken bana çok net bir şekilde şu mesajı veren bir bakış attı:

Neler oluyor?

Aynı fikirdeydim.

Raeve homurdanarak ağzındaki eti yuttu, diğer eliyle bir parça daha aldı ve parçaları sırayla ısırarak yemeye devam etti. Daha önce sadece bir kez gördüğüm ilkel bir coşkuyla karnını doyururken çenesinden kan sızıyordu.

Çayırda, Líri o bhar'ı katlettikten hemen sonra.

Belki çiğ eti sevmeye başlamıştı?

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi kavuşturarak öne eğildim. Koca bir et parçasını mideye indirmesini izledikten sonra tek kaşımı kaldırarak "Acıktın mı, Ayışığı?" dedim.

"Kıymetli'nin midesi bir hayvan gibi gurulduyordu. Ne çok zehir. Ve ne az et." Diğer et parçasını ağzına tıkarken elinin tersiyle vurduğu boş içki şişelerinden birinin masanın üstünde sekerek uçmasına neden oldu. "Açlık zayıflık getirir. Yardımcı oluyorum."

Ses tonu içimi ürperti. Bana yan yan bakan Pyrok'la göz göze geldim.

Raeve elindeki parçayı kabın içine bıraktı ve kabı dudaklarına götürüp orada biriken kanı iştahla, yudum yudum içti.

Pyrok yüzünü buluşturdu. Bir şey söylemeye hazırlanır gibi ağzını açtı ama elimi kaldırarak onu susturdum.

"Gidip midemde ne varsa tuvalete boşaltacağım," diye mırıldanarak koltuğundan kalktı. Şişesini sehpanın üstünde bırakarak künlerdir onda görmediğim bir süratle banyoya yürüdü.

Raeve'in bu konuda bir yorum yapmasını bekledim.

Ama Raeve, kabı kucağına koydu ve et parçalarını çiğnemeye devam etti. Haritaya sapladığım bıçağı kanlı parmağıyla işaret etti. "Bu küçük silah neden masayı öldürmeye çalışıyor?"

"Bıçağı harita işaretleyici olarak kullanıyordum."

Başlığının siperinin arkasından soğuk gözlerle baktı. "Bu *harita* sana ne yaptı, benim Kıymetli'min eşi?" dedi, dudaklarından kan akmaya devam ediyordu.

Benim Kıymetli'min...

"O dağda kısır bir yumurtanın olduğu bir yuva var," derken içimden bir ses, beni mümkün olan en yumuşak tonu kullanmaya itti. "Güvenilir bir kaynağa göre, o yuvada bir de aykırığı varmış."

Raeve taş kesildi. Yahnimden geriye kalanlar dondu, bir sonraki nefesim beyaz bir buğu şeklinde çıktı.

"Bu *aykırığı* hangi ölü hayvana ait?"

Gözlerini göremesem de bakışlarının soğuğunu hissedebiliyordum. Ruhumun derinliklerine, orayla bütünleşmiş bir şeyi çekerek çıkarmaya çalışan bir bıçak saplanmıştı sanki.

"Slátra..."

Öyle bir hızla ayağa fırladı ki kucağındaki kap masanın üzerine devrildi, et parçaları ve kan damlaları haritanın üzerine saçıldı. "Hemen gidiyoruz," dedi. Bunu öyle ilkel bir buyurganlıkla söylemişti ki bir an görünmez bir canavar ağzını açıp dişlerini boynuma dayamış gibi hissettim.

Raeve durduğu yerde sallandı. Hemen sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Masanın etrafından dolaşıp yanına koştum ve onu yere çarpmadan önce yakaladım. Hızlı hızlı nefes alıp verirken göğsüme

yasladım. Sanki bir şeyden kaçıyordu ve ciğerlerini doldurma fırsatını ancak o anda bulabilmişti.

"Raeve?"

Başlığını arkaya itti; bana bir süre kısık gözlerle baktıktan sonra gözleri büyüdü ve beni dikkatle süzerken yanaklarındaki bütün renk çekildi. Arkaya uzandı ve parmaklarımı sayar gibi elimi tuttuktan sonra büyük bir nefes bıraktı... Gördüğüm şey, rahatlama olabilir miydi?

Çok tuhaftı.

"Her şey yolunda mı?" Yanağına dokundum, başparmağımı alnında dolaştırdım.

Kollarımın arasından sıyrılıp ayağa kalkınca bomboş kaldım. "Uyurgezerim sanırım. Bunu bazen yapıyorum. Seni uyarmalıydım."

Kaşlarım çatıldı.

Etlerle yarattığı rezalete dilini şaklatarak bakmasını izlerken sehpanın yanında, dizlerimin üzerindeydim. Ellerindeki kanı fark edince gözlerini devirdi, Pyrok'un masada kalan şişesini kaptı ve nefes almadan beş büyük yudum içti.

"Raeve?"

Kana bulanan şişeyi sehpaya neredeyse çarparak bıraktıktan sonra kolunun tersiyle ağzını sildi. "Hıı?"

Bana doğru bakmamıştı bile.

"Neler oluyor?"

"Hiç." Bıçağımı işaret etti. "O işaret ne için?"

Ayağa kalktım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onu baştan aşağı süzdüm. Bütün kasları her an harekete geçmeye hazır görünüyordu. Bir köyün eteklerinde dikilmiş, Buğuların arasında ilerleyerek yaklaşan bir ordunun atacağı ilk okun çarpmasını bekler gibi.

Gözlerime bakmasını umarak onu izlemeye devam ettim ama dikkatini haritayı incelemeye vermişti ve kâğıda daha önce hiç harita görmemiş gibi bakıyordu.

Derin bir iç çektim. "Bir aykırığının yerini gösteriyor."

Az önce olduğu gibi yine taş kesildi. Nihayet bana baktığı zaman, gözleri âdeta ışıldıyordu. "Bhoggith'te mi?"

Başımı onaylarcasına salladım.

"Onu almaya gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Denemezsem kendimi asla affetmem."

"Düşüşlerden önce mi?"

Başımı yine salladım. "Krallığıma olan görevim beni zaten o tarafa çekiyor, bu bir fırsat." Kısa süreli, gergin bir sessizliğin ardından yumuşak ve alçak bir sesle "O aykırığını alamazsam, sonsuza dek yol olması çok olası. O zaman Slátra bir daha asla tamamlanamaz," dedim.

50. BÖLÜM

Raeve

Üst kemere, buzdan bir canavarın, avının üstüne kapanmaya hazırlanan sivri dişleri gibi tutunan sarkıtların altından geçerek bölmeden içeri girdim. Koşum takımını omzundan yukarı ittim. Vücudunu etrafına sarmış, gevşek ve ışıltılı bir top hâlinde yatan Líri'ye doğru yürürken yerdeki dal kırıkları çizmelerimin altında çatırdıyordu.

Líri yüzünü kısmen örten kanadını bir yelpazeyi kapatır gibi aşağı çekti. Bana kanadın üstünden bakan ışıltılı gözlerini görebileceğim kadar.

Göğsünden boğuk bir inilti yükseldi.

"Benim de hoşuma gitmiyor," dedim. Aramızda sadece birkaç adım kalmışken ayağıma bir acı saplandı. Acı, tabanımdan yukarı doğru itilen bir metal parçasının kemiği milim milim parçaladığı hissiyle kaval kemiğimden yukarı tırmanırken sendeledim.

Sonra acı diz kapağıma ulaştı ve daha derine saplandı.

Bacaklarımın bağı çözüldü.

Büyümüş gözler ve kesik kesik bir nefesle "Canın... cehenneme... Sereme," diye söylenerek yere yığıldım. Bacağımdaki kaslar, kemikten ayrıldıklarından hiç şüphem kalmayacak şekilde gerilmişti.

Acı gittikçe şiddetlenirken görüşüm kararadı.

Líri feryat etti ve etrafıma gevşek bir kalkan gibi sarıldı. Soğuk aurası beni biraz yatıştırmıştı. Öteki'min, gölümün altına geri itilemeyecek kadar büyük olduğu için ağırlığını hâlâ göğsümde taşıdığım sarsıcı anısını hatırlayarak irkildim.

Onun Elluin'le paylaştığı an gibi, ben de acımı Líri'den saklamaya çalışmakla uğraşmadım. Bağımız şu anda açık bir yara gibi ardına kadar esnerken bunun bir anlamı yoktu. Güzel, çok şey bilen Aytüyü'mün parlayan spot ışığı altında bu ıstırapla savaşmak zorundaydım.

Sereme'in işkence seansı son bulduğunda titreyen bir düğüm hâlinde yere büzüşmüştüm ve bacağımı kendi ellerimle kesip atmaya hazırdım.

Ensemde önce soğuk bir nefes hissettim, bunu Líri'nin beni gittikçe artan bir yoğunlukla burnuyla dürterken çıkardığı kısa koklama sesleri izledi.

Elimi uzattım ve çenesinden sarkan ince tüyleri görmeyen gözlerle okşadım. Sereme ben o kanlı paketi ona teslim edene kadar bana böyle sık aralıklarla işkence etmeye devam edecek mi diye merak ediyordum. Eğer öyleyse, beni çok zorlu birkaç kün bekliyordu.

O sürtük beni bıçaklatırsa, çok sinirleneceğim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama sendeledim. Kanın beynime geri dönmesini bekleyerek nefesimi düzene sokmaya çalışırken Líri beni kanadıyla korumaya aldı.

Burnunu göğüs kafesime bastırdı ve kırpmadığı iri gözleriyle bana baktı.

Endişesi soğuk bir dalga hâlinde göğsüme doldu; öyle dolgun, öyle karmaşık bir hisli ki tam şeklini hayal edemedim bile. Sanki bu his, yıldızların arasındaki boşluktan yontulmuştu. Kaşlarımı çatarak elimi yanağındaki yara izlerinde dolaştırdım.

Beni kaybetmekten korkuyordu. Muhtemelen daha önce de –Rekk bir önceki binicisini katlettiği ve onu verdiğinden çok alan bir bağa zorladığı zaman– kayıp vermiş olması, korkusunu perçinliyordu.

Prangasından kurtuldu ama benimkinin hâlâ yerinde olduğunu hissediyor.

Gözlerinin arasındaki girintiyi okşayarak "Bir yolunu bulacağım," dedim. Nasıl yapacağım konusunda bir fikrim yoktu ama krizleri sırayla, tek tek çözmek gerekiyordu.

Koşum takımını kaldırdım ve koklamasına izin verdim. Kayışları ve halkaları ona tek tek gösterirken koşum takımını burnuyla iterek alçak bir homurtu çıkardı.

"Eyer değil," dedim, tokalarından birini gevşetirken. "İnce tüylerini çekmek zorunda kalmayayım diye. Ama kendi başına kolayca kurtulabileceğin bir şey."

Bana bir şey olursa.

Eyersiz bir ejderhanın sırtında kalmayı bırakın, üstüne tırmanmak bile zor işti. Líri'nin eyerinin, en başında Rekk'i kabul etmesine katkı sağlayan bir faktör olduğundan hiç şüphem yoktu. Pislik herif.

Bunu bir daha asla yaşamayacaktı.

Sakinleştirici şarkımı mırıldanarak göğsüne sokuldum. Beyaz, deri kayışları boynuna ve cıdağısının etrafına sarabilmem için kanatlarını yere indirdi.

Tam dizginlerin saplarına uzanırken omurgama
kahrolası
bir acı saplandı.

Kuyruksokumumda incelip sönene kadar yana doğru iki büklüm olmuş, kuru kuru öksürüyor, ayak parmaklarıma kadar titriyordum.

Yumruklarımı sıktım.

Dağ, sanki Bulder sivri tepelerini Rygun büyüklüğünde bir çekiçle köreltmeye çalışıyormuş gibi gittikçe artan bir şiddetle sarsıldı.

Bölmenin ağzına baktığım anda, heybetli Kılıçtırpan'ın güçlü bir kükreme koyvererek kendini üstümüzdeki taş çıkıntıdan boşluğa bıraktığını gördüm. Pyrok'un Kızgınkursak'ı bir güneş ışığı huzmesi gibi onu takip ediyordu; Roan, kendisinden çok daha iri cüsseli ağabeyinin arkasında oturuyordu.

Gitme zamanı.

Líri sırtına tırmanmama yardım etti ve ben kanatlarının arasına iyice yerleşene kadar hafifçe dürtmeyi sürdürdü. Önlem olarak dizginleri bileklerimin etrafına sararken sakinleştirici nefesler aldım. Sereme bana havadayken işkence edecek olursa, düşüp olay yaratmak istemezdim.

Sorulara neden olacak bir olay. Hiçbirimizin onlara zamanı yoktu.

Kendimi hazırladım ve Líri'yi hafifçe dürttüm.

Bölmenin kenarında durdu, serin ve buzlu çevreyi kolaçan etmeye gerek bile duymadan, zerreciklerin parladığı bir ışık huzmesinin arasına daldı. Kanatlarını çırparak göğe yükseldi. Güneşin öpücükleri altında, dağların arasına gizlenmiş bir hazine sandığı gibi ışıldayan renkli köyü görmek için aşağı eğilirken bir an zaman durmuş gibi hissettim.

Sonra yukarıya, bana Korie'nin odasını anımsatan üç büyük aya baktım. Karyolasının üstündeki tavandan sarkan Kızgınkursakları ve ayları hatırladım. Bu güzel yeri yok etmesi an meselesi olan bir tehlikeydi.

Bu düşünce göğsümde, midemi döndürecek kadar keskin bir sızıya neden oldu.

Ben gözlerimi köyden kaçırırken Líri, Rygun'ın kanatlarının gürültülü rüzgârından korunmak için sol yanına yakın bir hava boşluğuna yerleşti. Kaan'ın bakışlarını yüzümde hissetmeme rağmen, içimi okuyacağından emin olduğum için göz göze gelmeyi reddettim. Bu işi tek başıma omuzlama kararlılığımı yıkıp geçmesine izin veremezdim.

Hayır.

Göğün düşmesine bir düzine döngüden kısa süre kalmıştı. Bildiğimiz ve sevdiğimiz her şeyi korumak için zamanımız tükeniyordu. Kaan'ın, sorunlarımızın çoğunun sonsuza dek yok olmasını sağlayabilecek büyüleri yapma becerisine sahip görünen o genç periyi bulmaya odaklanması çok önemliydi. Bu köyü runik sembollerle *korumaya almak*. Öncelik *buydu*.

Benim önemsiz işkence seanslarım değil.

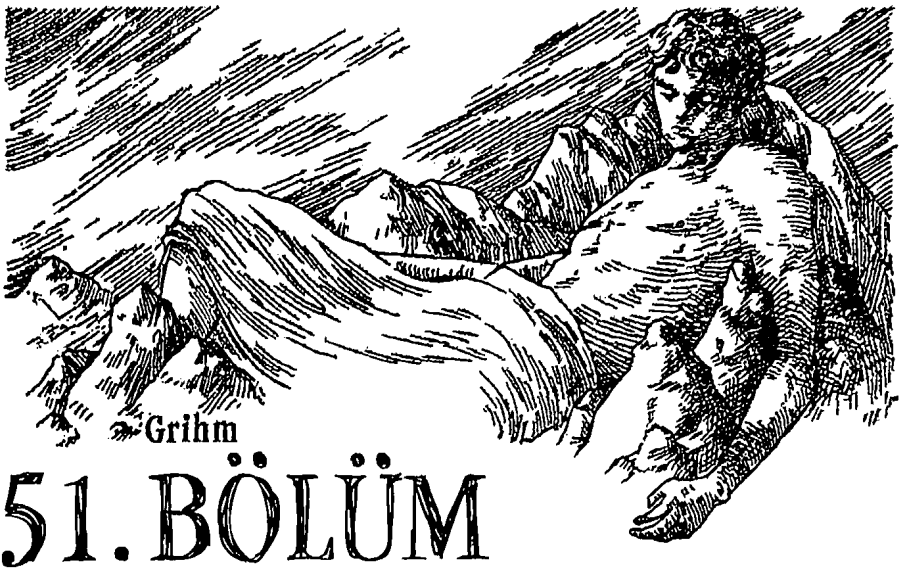

51. BÖLÜM

Dünyayı taşın içindeki runik sembollerle kaplı bir pencereden izlerken başparmağımı Kaan'ın tarlakuşunun katlı kenarlarında dolaştırdım. Kavruk arazinin üstüne çöken ve açılmaya hâlâ çok uzak olan sisi görecek genişlikte bir pencereydi.

Sis yoğundu.

Bunaltıcıydı.

Gondragh'ın günlerce homurdandığı, Ignos ve Bulder'ın nihayet yeniden anlaşma sağlayana kadar bir savaş alanı gibi göğsü sarsılarak inlediği bu tür safhalar yaşandığını duymuştum. Ama döllenmiş yumurtaların kırılma ve yavruların çıkma süresi belliydi... Tabii düzgün şekilde kuluçkada kaldılarsa. Eğer Büyük Gümüş Kılıçtırpan, Kílith'in anlattığı gibi kudurduysa –ve yuvasını uzun süre boş bırakıyorsa– o yumurtalardan yavru çıkmama riski yüksek demekti.

Ayrıca dünya da bir felaketle karşı karşıyaydı. Felaket yaratacak kadar çok ayın üstümüze yağması bekleniyordu.

Kaan'ın tarlakuşunu avucumun içinde buruşturduktan sonra cebime kaldırdım ve kemerimde asılı duran matarayı çıkardım. Tıpasını açıp büyük bir yudum içtim. Buz gibi su, kurumuş boğazıma ihtiyaç duyduğu rahatlamayı getirdi.

Sağ tarafımda kalan, keski ya da bıçak ucuyla yüzlerce adın kazındığı duvara bakarak tıpayı tekrar kapattım ve döngüler önce şansını deneyen erkek periyi düşündüm.

Heathron.

Yakıcı dumanların arasında kaybolmuş ve bir daha geri dönmemişti. Kendini ya büyük bir yaratığın midesinde bulmuş ya

da yumurtadan yeni çıkmış yavrular tarafından didik didik edilmiş olmalıydı. Belki de yolunu kaybetmiş ve zorlu arazi koşullarına kurban gitmişti.

Turuncu taşın üstüne kazınmış adına baktım. Görüp görebileceği tek mezar taşı buydu.

Ani bir kıpırtı, bakışlarımı yeniden pencereye çevirdi. Yoğun ve bulanık buharların arasında bronz bir dam belirmişti.

Alçaldı, dikenli ağzını açarken yerdeki köz kıvrımlarını kazıyıp geçti ve açık ağzını fokurdayan bir lav gölcüğüne daldırıp bir kepçe aldı. Sonra tekrar göğe fırladı ve sisin arasında kayboldu. Lavı yumurtaların üstüne dökmek için yuvasına yöneldiğinden emindim.

"Ben de nereye kaybolduğunu merak ediyordum."

Su testisinin kapağını kaldırıp matarasını dolduran Kilíth'e omzumun üstünden baktım. Altın rengi yavrusu omzuna yaslanmıştı; kanatları erkeğin göğsünü kucaklar gibi açık bir hâlde uyuyordu. Kafasının nispeten daha küçük olmasına ve kuyruğundaki dikenlerin azlığına bakılırsa, muhtemelen dişiydi ama bu erken aşamada emin olmak zordu.

Onları görünce göğsüm ısındı. Kaotik yumurtadan çıkma hadisesine rağmen, şimdiden kurdukları bağın sağlam bir kanıtıydı bu manzara. İkisini ne zaman görsem, o ejderha, et yemekten şişmiş göbeğiyle Kílith'in omzunda uyuyor oluyordu.

Kílith beni tepeden tırnağa süzerken kaşlarını çattı. Bakışları, kulübenin ötesindeki iklimi biraz olsun katlanılabilir kılacak binlerce serinletici sembolle kaplı pas rengi, deri giysilerimde dolaştıktan sonra tabanlarından sivri çivilerin çıktığı kalın botlarıma indi. Kemerimden sarkan kazmada durdu.

Kaşlarını kaldırdı ve mataramı ona vermemi işaret ederek elini uzattı. Kepçeyle su doldururken "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım. Ona minnet duyuyordum.

Gondragh'ta su kaynağı bulmak zordu. Yanıma taşıyabileceğim kadar su almamda fayda vardı.

Mataramı bana uzattı.

Tıpasını kapattım ve başımı eğerek tekrar pencereden dışarı baktım.

Yer, güçlü bir gümbürtüyle sarsıldı.

Kaburgalarım bir anda aralarına dolan kaygıyla patlayacak gibi oldu. Uzakta bir dağ zirvesi havaya uçtu. Bunu yoğun bir siyah duman bulutu izledi. Bir süre sonra sayısız dağın arasındaki vadilere çöküp görüşü daha da bozacaktı. Ama kararımı vermiştim.

Kader bu koşulları sunmuştu. Hiç şüphesiz bir sınavdı.

Elimi cebime attım, Kaan'ın buruşturduğum notunu ve kısmen katlanmış parşömen tarlakuşunu çıkarıp ikisini de Kílith'e uzattım.

"Kurtulmamı istediğin çöpler mi yoksa?" dedi, çenesiyle Kaan'ın tarlakuşunu işaret ederek.

"Kralımızdan bir not. Okuman gerektiğini düşünüyorum."

Kílith'in şaşkınlıkla büyüyen gözleri bir an nota çevrildikten sonra yüzüme geri döndü. "Nasıl..."

"Yedi döngü içinde dönmezsem, lütfen diğer tarlakuşunun son katını katla. Nereye gideceğini biliyor."

Kílith başını öne eğdi ve yumruğunu göğsüne vurdu. "Şerefim üzerine söz veriyorum."

Arkasındaki duvara baktım ve gözlerimi üstüne kazınmış yüzlerce isimde, aralarındaki boşluklarda dolaştırdım. Daha yüzlerce isme yer vardı.

"Adım Grihm," diye mırıldandıktan sonra yüzümü sardım, sırt çantamı omzuma astım ve uyluğumdaki kından gümüş rengi ejderhapulu bıçağımı çekerek çıkış tüneline yöneldim. "Her ihtimale karşı, aklında olsun."

Veya

52. BÖLÜM

Dizlerime inen sert bir darbe, beni ılık karanlığın içinden, tıpkı bir yaradan kazınan zehir gibi oyarak çıkardı. Rüzgâra kapılmış bir duman misali bulanık, kaba sesler duydum.

"*Tam miskunn'un olacağını söylediği yerde...*"

"*Kralımız çok memnun olacak.*"

Kül, toz ve belli belirsiz bir yanık et kokusuyla yüklü havayı bir hırıltıyla içime çekerken bileklerimdeki demir kelepçeleri fark edip iç geçirdim.

Yaratıcılar aşkına... Yine ne oldu?

Beni ileri doğru sürükleyen güçlü ellerden ve yaralı omzuma kahrolası bir kulpmuş gibi bastırılan kalın parmaklardan kurtulmak için silkindim.

"Kesin şunu," diye geveledim ve başımı göğsümden kaldırıp beni sürükleyen adamlara bakmaya çalıştım. Ama kafam taş gibi ağırdı; eğri büğrü çıkıntıları zavallı diz kapaklarıma sık sık çarpan gri, taş zeminden başka bir şey görmeme izin vermiyordu. Ve bir de ateş ışıklarının yer yer aydınlattığı karanlık tünelde hızla ilerlerken adamların simsiyah pelerinlerinin etek uçlarından görünen siyah çizmelerinden başka.

Her adım, damarlarımda ağır ağır akan ağdalı lava rağmen, içimi ürperten bir kararlılıkla atılıyordu.

"Yürüyebilirim..."

Yalandı elbette. Yürüyemezdim. Nefes almakta bile zorlanıyordum. Ama önerimi izleyen sessizlik, şüphelerimi doğruladı. Beni bu yeraltı tünelinden aşağı sürgüleyen ikilinin niyetleri şüpheliydi.

Belki de etçillerle şansımı denemem daha iyi olurdu, ha?

Dünya beni hırpalamaya devam ederken göz kapaklarım ağırlaştı. Saptığımız koridorları zihnime not ederken uzun dakikalar hızla akıyordu. Yol tarifini, zihnimin arka tarafında karman çorman bir düğüme dönüşene kadar depoladım.

Duvarlar uzaklaştı.

Zemine bir kemik çuvalı gibi bırakıldım, en sert darbeyi alnım aldı. "Hiç... hoş değil," diye kıvranarak elimi kınıma attım ama boştu. Sol botumun içindeki kın için de aynı durum geçerliydi.

Sağdakine bakmama gerek bile yoktu.

Bunun yerine gücümü dizlerimin üstünde doğrulmaya vererek ellerimi zemine bastırdım ve öne sarkan başımı kaldıracak coşkuyu bulmayı bekledim.

Ve nihayet kaldırdığım zaman...

Üstü kül tabakasıyla kaplı... şeylerle dolu, geniş bir mağaradaydım. Uzaktaki duvar meşalelerinden yayılan cılız ışıkta ne olduklarını seçmek güçtü: Kırık dökük oymalar, çok eski zamanlardan kalma şamdanlar, ejderhapulu kalkanlar ve uzun zaman önce unutulmuş mezarlardan kazılıp çıkarılmış gibi görünen paslı zırhlar. Hepsi üst üste yığılmışlardı ve bana...

Kalbim duracak gibi oldu.

Yoksa bir kadife çapulcunun ininde miyim?

Arkama bakınca siyah pelerinli eskortlarımın, ellerini önlerinde kavuşturmuş olarak arkamda durduklarını gördüm. İkisi de ateşin ışığında parlayan, kancalı gagaları anımsatan bronz maskeler takmıştı. Bu yüzler, bana sayısız safha önce resimli bir kitapta gördüğüm bir şeyi hatırlatmıştı ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Ama emin olduğum bir şey vardı. Göğsümdeki bu sıkışıklık, bu kıvranma hissi... Bana oradan çıkmamı haykırıyordu.

Hemen.

Ayağa kalkmaya çalıştım.

Yaralı omzuma sertçe inerek etimi sımsıkı kavrayan bir el, beni keskin bir acıyla hareketsizleştirdi.

Ben bir dizi küfür sıralarken duvarlarda boğuk bir gümbürtü yankılandı. Devasa, taş bir canavarın karnındaymışız gibi.

"Sessiz ol, Cliár." Yoğun bir ses mağarayı doldurdu ve ardından ensemdeki tüyleri diken diken eden bir cümle geldi. "*Hussah tha vish ui ash, seethen.*"

Uzaklardaki duvar meşalelerin ikisinden ateş aktı. Sayısız ıvır vızır yığının etrafına yılan gibi kıvrılan alevler, hazinelerle dolu mağaranın boyutunu ve biçimini ortaya çıkararak kendimi ufacık hissetmeme neden oldu.

Ateşten yılanlar, ikiz bronz yağ çanaklarına dalarak karşımda bir tehdit gibi yükselen ihtişamlı bir kaideyi aydınlatan dev alevlere dönüştüler. Kaidenin üstünde, gözlerimi kısarak baktığım mozaiklerden yapılma kocaman bir taht vardı.

İnceledim.

Mozaikleri oluşturan kırıkların çoğu rengârenkti ve kuştüylü bir hayvan hissi veriyordu. Bazıları kuzeyin rahatlatıcı tonlarını taşıyordu ve aralarda sedefli pullar göze çarpıyordu...

Aykırıkları.

Ustalıkla birleştirilmiş eğri büğrü kırıklardan oluşan hazineye bakarken yakın zamanda Soluk'a düşen Kızgınkursak ayının açık mor renkli parçalarını tanıdım. Ama büyük kısmı, başka hayvanlara ait, bizim için kayıp olan çok eski bir geçmişten toplanmış parçalara benziyordu.

Görüntü içimi ürpertti ama sert bir tekme etkisiyle ciğerlerimdeki havayı tamamen boşaltan şey, dikkat çeken üç gümüş parça oldu. Çünkü bilinen tarihimizde sadece iki gümüş rengi Aytüyü vardı ve onlardan sadece biri düşmüştü.

Parçalanmıştı.

Slátra.

Etrafa buram buram erkeksi bir koku saçan heybetli bir gölge, siyah pelerininin yıpranmış etek uçlarını külle kaplı zeminde sürükleyerek yanımdan geçti.

Yabancı sessiz adımlarla kaideye tırmandı, hızla dönüp eteklerini savurarak tahta yerleşti ve renkli bir tacı, tahtın geniş kolçağına yerleştirdi. Taç bir canavarın sivri dişlerinden yapılmış gibi görünüyordu.

Sıktığı yumruğunun üstüne çenesini dayayan yabancıya kaşlarımı çatarak baktım. Yüzü bol başlığının gölgesine gizlenmiş olsa da gözleri karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu.

Beni izliyordu.

"Dağımdan içeri girenlerin geri çıkması çok nadirdir... *Veya Vaegor.*"

Bariton sesi tenimi aşıp kaslarımın, tendonlarımın ve kemiklerimin arasına sızdı.

Adımı biliyor.

Sesimin titremesini önlemeye ve güçlü çıkmasını sağlamaya çalışarak "Kimsin sen?" diye sordum.

"Omzundaki yaradan yayılan pis kokuya bakılırsa, tek kurtuluş şansın."

Prangalarımı kaldırıp zincirleri şangırdayacak şekilde sallamadan önce bir süre durdum. Sesin uzun süre yankılanmasından, mağaranın ne kadar büyük olduğu anlaşılıyordu. "Beni az kalsın kandırıyordun."

"Önlemler." İskelet gibi ince parmakları, açık renkli tacın sivri uçlarında dolaştı. "Anladığım kadarıyla, safhalar önce Bulder'ın karşısında diz çökmüşsün. Onu kardeşlerin kadar iyi duyamasan da soyun ve sadık bağlılığın göz önüne alındığında, seni altımdaki çoğu periye yeğleyeceğinden hiç şüphem yok."

Sözleri damarlarımda yayılan buz kırıkları etkisi yarattı.

Bu tür şeyleri nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama iyiye işaret değildi.

Yanaklarımı geren gülümsemem tatsızdı. "Belki de beni gözünde büyütüyorsundur."

"Bundan şüpheliyim."

Derin bir sessizlik oldu.

Yabancı, parmağını tacın sivri uçlarına vurarak beni izliyordu. Bakışlarım parmaklarına kaydı; uçlarının kan içinde olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Isırılmaktan yara olmuşlardı.

Kanşehveti çekiyor.

Hem de fena...

"Söylesene, Veya." Bakışlarım parlayan gözlerine çevrilince görüşüm parçalanır gibi oldu. Sonra tekrar düzeldi. "Sarayımı beğendin mi?" Ellerini iki yana açtı ve zulaladığı yığınları bana kadife çapulcuyu anımsatan abartılı bir tavırla işaret etti. Hoş, onun ininde daha güvende hissetmiştim.

Ve kontrol sahibi.

"Sen... Ah..." dedim, başımı sallayarak dengemi yeniden kazanırken. "Ne çok şeyin var."

"Öyle." Bunu, bana bakmayı sürdürdüğü yeni bir sessizlik izledi. "Çöpten topladığım hazineler. Hepsi safhalar boyunca etrafa atılmış şeyler. Gözden çıkarılmış."

Çöpten...

Siktir.

"Sen Çöpçü Kral'sın." Tacına, parmak uçlarına ve kıpkırmızı, parlayan gözlerine baktım. "Razahların olduğu dağ altı dövüş çukurlarını yönetiyorsun."

"Bana Arkyn de." Parmakları durdu. "Etrafına bakınca ne görüyorsun?"

"Yalnızlık."

Sözcüğü enine boyuna düşünmeden söyleyivermiştim. Aptallığım için kendimi içten içe azarladım. Karşımda, perileri alevli Khindard Çukurları'na yem etmesiyle tanınan bir adam vardı. Bu fazla dobra yanıtım için beni de oraya atmayacağını kim bilebilirdi?

Gırtlağının gerisinden aramızdaki gerilimi yalanlayan, rahat bir hava taşıyan bir ses yükseldi. Oysa hava, aldığım her nefesin kalbimin daha sert pompalamasına sebep olan bir gerilimle yüklüydü.

Daha hızlı.

"Merak ediyorum," diye mırıldandı. "Baban nasıl biriydi?"

"Neden?"

Omuz silkti. "Sadece fıtratını ölçmeye çalışıyorum."

Kaşlarımı çattım.

Dünyada iki tür peri vardı. Ostern Vaegor'un hükmetme şekline –sadece gücü onurlandıran ve yerkürenin her köşesine kendi tohumlarını ekerek zehirli zihniyetinin yayılmasını sağlayan tarzına– inananlar. Bir de gücü olsun ya da olmasın, unvanı olsun ya da olmasın, her türden halka değer veren, bütün kalplerini ortaya koyarak yönetenlerin kaybının yasını tutanlar vardı.

Kaan gibi.

Neván'lar gibi.

Bu düşünce, gırtlağıma zehirli bir yumru gibi oturdu. Safhalar önce sadece sevgi dolu bir aileyi öldürmekle kalmadığımın, aynı zamanda dünyayı çok daha iyi bir yere dönüştürecek bir idealin öncü simgelerini de yok ettiğimin acımasız bir hatırlatması.

"Empati yoksunu," derken sesim boğuk ve yaralıydı. Ağır suçluluk hissini, varlığını benim bile hissedemeyeceğim kadar derine ittim. Beni peydahlayan adama duyduğum kuduz öfke, açılan boşluğa dolarken parmak uçlarım karıncalandı. "Aklına estiği gibi hareket eden. Acımasız. Saldırgan. Devam etmemi ister misin?"

Eli durdu ve neredeyse yumuşak bir sesle "Ellerinde onun kanını görmek için kanşehvetiyle yanıp tutuşuyorsun..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama canını abin aldı. Çaldığı krallık dışında bütün krallıklarla nefret edilen bir akraba katili."

Bunu söyleme şeklinde sırtımı bir anda dikleştirmeme neden olan bir şey vardı.

"Özgürlüğünü verdiği," dedim, kısık gözlerle ve dişlerimi sıkarak. Aramızdaki hava büsbütün gerilmiş ve bayatlamıştı. Sanki akışkan bir harç, mağarayı ağzına kadar dolduruyormuş gibi. "Kaan iyi bir kraldır. İyi bir adam. Babamın canını almayı hak eden biri varsa, o da Kaan'dı."

Arkyn başını yana yatırdı. "Öyle mi diyorsun?"

Bu sohbetin nereye gittiğini sormaya hazırlanarak kaşlarımı çattım.

Arkyn uzun ve alçak bir ıslık çaldı.

Bir şeyin taşı tırmaladığını düşündüren tiz ses, kollarımdaki tüylerin dikilmesine neden oldu.

Kısa bir sessizliğin ardından, çırpılan kanatların *pat-pat-pat* sesi mağaranın içini küllü bir rüzgârla doldurdu. Sanki Clode kabarık, uzun bir elbise giymiş, ıvır zıvır yığınlarının üstünde dönerek dans ederken parçaları etrafa saçmaya başlamış gibi.

Başımı arkaya yatırıp üstümdeki karanlığa baktım. Gözlerime bir kül dalgası daha dolmadan önce, ışıldayan, yakut kırmızısı tüyler gördüğümü sandım. Gözlerimi ovalayarak temizlemeye çalışırken yer, üstüne ağır bir şey inmiş gibi sarsıldı ve hemen ardından taş zemini tırmalayan pençelerin tiz sesi duyuldu.

Korkunç bir viyaklama sessizliği lime lime ederek yardı, içerisi duman ve pis çürümüş et kokusuyla doldu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Yumruklarımı acıyan gözlerimden çektim. Çöpçü Kral'ın başının üstündeki karanlıkta, gözyaşı şeklindeki burun deliklerinden dumanlar püsküren bir yaratığın kanca gibi kıvrık, altın rengi gagası belirince nabzım daha da hızlandı.

Yaratık uçları kıvrık kırmızı tüyleriyle gölgelerin arasından çıkarken ışıltılı rengi gözlerimi kamaştırdı. Kaan'ın bana küçükken okuduğu kitaplardan birinin sayfalarından çıkmış gibiydi.

Taş kesildim. Nefes alamıyordum.

Zihnim olanları algılamakta zorlanıyordu.

Hayal görüyordum... Ya da belki de soğuk ovalarda ölmüştüm ve şu anda etçiller beni midelerine indiriyordu. Belki de yüksek ateş yüzünden halüsinasyonlar görüyordum.

Çünkü karşımdaki bir *Elding Kuşu*'ydu. Artık sadece efsanelerde kalan, hikâye anlatıcıların kitaplarda resimlediği veya çizimleri kadim duvarları süsleyen bir yaratık. Soyu tükenene kadar avlanmıştı. Geriye kalan birkaç tanesinin de geldikleri yere, Voyd Kitabı'na geri kaçtığına inanılırdı. Başka bir dünyada doğmuşlardı.

Ya da en azından güney doğumlu bir arpçı bana safhalar önce öyle anlatmıştı. Ama anlatırken kafası iyiydi, parmaklarının arasına kıstırdığı bir ot çubuğunu tüttürüyordu. Benim kafam da bir o kadar iyiydi ve dürüst olmam gerekirse, güzel dudaklarının nasıl hareket ettiğini izlemekle ve... *başka bir yere* bastırılmalarının nasıl bir his olacağını hayal etmekle meşguldüm.

Şimdi, söylediklerine daha fazla dikkat etmiş olmayı umuyordum.

Elding Kuşu et ve kemik parçalarının sıkıştığı dişlerle kaplı ağzını açarak ciyakladı. Devasa kanatlarını esnetti; altın tozuna bulanmış kanat uçları, kocaman mağaranın iki duvarına sürtündü. Arkyn'i, sanki kanatlar aslında *onunmuş* gibi kusursuz bir şekilde ortalamıştı.

Yaratık başını eğip burnunu Çöpçü Kral'a sürtünce kanatları kaideyi saracak şekilde öne uzandı.

Dilimin ucunda düğümlenen binlerce kelimeyle bakakaldım. Arkyn parmaklarını canavarın kırmızı tüylerinin arasına gömüp onu kaşıdı. Elding Kuşu gözlerini kapatarak iç geçirir gibi sesler çıkardı. Hoşnut bir adanmışlık tablosu. Hayalini kurmayı bile beceremeyeceğim türden bir sevgi... Halüsinasyon görmüyordum demek. Ölmemiştim de.

Gerçi muhtemelen durumum vahimdi.

"Bir hikâye dinlemek ister misin, Veya?"

Bir deri bir kemik parmaklarının, o güzel tüylerin arasında dolaşmasını izlerken "Hayır," dedim hırıltılı bir sesle. "Ama seçme şansım olduğundan şüpheliyim."

Çıkardığı boğuk ses şüphelerimi doğruladı.

"Bir zamanlar küçük bir piç vardı," diye mırıldandı, bana kendinden bahsettiğini düşündüren bir ses tonuyla. Bir yandan

da elini yaratığın yelesinin derinliklerine doğru kaydırıyordu. "Annesi hükümsüz bir hizmetkâr olsa da babası oğlunun kendi güçlü kanını alacağına ve üç element şarkısını da duyabileceğini umuyordu. Oğlan onuncu safhasına ulaştığında ve sadece Ignos'u duyabildiği anlaşıldığında babasının yaşadığı hayal kırıklığını hayal edebiliyorsundur."

Kemiklerim kilitlendi. Bu hikâye... tanıdıktı. Varlığımın özünden biçimlenmiş bir enstrümanın tıngırtısı gibi.

"Kısa süre sonra babası, duvarın kuzeyinde, toprakların gördüğü en güzel peri olarak övülen biriyle tanıştı. Bulder'ın şarkısıyla ödüllendirilmiş, çok uzun geçmişi olan bir kansoyundan geliyordu."

Elding Kuşu, tepesindeki tüyleri havaya kaldırınca kafasında alevlerden bir taç taşıyormuş gibi bir görüntü oluştu. Altın benekli gözleri, bana gözlerimi gagalayarak oyma hayalini kurduğunu düşündürecek şekilde kısıldı.

"Onunla bağlandı ve onu bronz tahtında yanında oturması için kuzeye getirdi."

Nefesim kesilir gibi oldu.

Bronz... Taht...

"Bağlanmalarından kısa süre sonra, Kovina'nın karnı taptaze bir canla şişmeye başladı," dedi, annemin güzel adını kirleten gevşek bir tonlamayla telaffuz ederek. Alaycı bir tonlamayla. "Meşru bir erkek varis."

Kaan...

"Tahmin edebileceğin gibi, Ostern'in piçin annesine olan ilgisi yok oldu. Kadın eski hayatının zorluklarına geri düşüp Ostern Vaegor'un armadasının gaddar mensuplarına yem olurken Kovina refah içinde yaşamını sürdürdü."

Gırtlağım öğürme ihtiyacıyla kasıldı.

"Kovina... Ostern onu koruyordu. Oğlanın alt tabakadan gelen annesine hiçbir zaman sunulmayan bir şekilde."

"Dur."

Mağaranın duvarlarında yankılanan sesimi aç bir sessizlik izledi. Gerçi çok sürmedi, Arkyn'in sonraki sözleri, üstünde diz çöktüğüm taş kadar sertti.

"Annesini daha yeni kaybetmişken oğlanın eline bir kova tutuşturuldu. Erkek kardeşi el üstünde tutulurken, oğlan hizmetkâr unvanını alarak yerlerdeki kiri ovmak zorunda bırakıldı."

Gözlerimin arkasına iğneler batıyordu sanki.

"Kaan Vaegor'a oğul unvanı verildi."

Arkyn, yüzünü göğsüne yaslayan yaratığın tepe tüylerini düzeltti. Dilim ona yanıldığını söyleme ihtiyacıyla sızlıyordu. Kaan'ın, iki element şarkısından daha fazlasını duyamadığının anlaşılmasıyla gözden düştüğünü. Ateşkamçısına maruz kaldığını. Kurtulabilmek için kekemeliğini aşmak zorunda kaldığı mezarlara gömüldüğünü, düzgün konuşamadığı için aşağılandığını. İkizler doğduğu zaman ovalara atıldığını.

Ona ya güçlenmesinin ya da ölmesinin söylendiğini.

"Her şeye rağmen, aptal oğlan, babasını gururlandırmak için yanıp tutuşuyordu. Babasının onun da bir işe yaradığını görmesi için. Hatta belki de aynı unvanı kazanabilmek için."

Sözcükler kalbimi paramparça etti.

Babamın antipatisinin eziciliğini ben de çok iyi biliyordum. Aramızdaki fark, benim her an sevildiğimi ve görüldüğümü hissettiren bir rol modelimin olmasıydı. Beni hayatımı bir çöp parçası gibi çarçur ettirecek sağlıksız dürtülere meyletmek yerine, güçlü ve becerikli olacak şekilde yetiştiren ve eğiten bir ağabey.

"Daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Oğlan..." diye devam etti Arkyn. "Annesinin onu uyuturken söylediği bir şarkıyı hatırlıyordu. Dünyamızı onun türünden mahrum bırakan avlardan sağ kurtulduktan sonra dağlarda bir yumurtlama tüneği inşa eden Elding Kuşu hakkında bir ezgi. Oğlan o hayvanın peşine düştü ve altın rengi üç yumurta buldu."

Gözlerim, Arkyn'in gevşek kolları arasında, burnunu göğsüne iyice gömerek öten Elding Kuşu'na çevrildi. Konfor arar gibiydi.

"Yuvayı yağmalamak yerine, hayvanla bir anlaşma yaptı ve karşılığında bir yumurta aldı. Yumurtayı Dhomm'a götürüp babasına sundu. Ama Ostern, oğlanın umduğu gibi hoşnut kalmadı."

Omurgamın alt kısmında başlayan titreme, beni önce usul usul sarstı.

Sonra şiddetlendi. Hızlandı.

"Ne yaptığını biliyor musun, Veya?"

"Lütfen dur," diye fısıldadım. Babamın sözlerinin yakıcılığının ne kadar derine ulaştığını çok iyi bilirdim.

Eylemlerinin ne kadar can acıttığını.

"Oğlana yumurtayı yere koymasını emretti ve sonra onu çizmesiyle ezdi."

Bu cümle, göğüs kemiğimin hemen altına inen sert bir yumruk etkisi yarattı ve gırtlağımdan donuk bir ses yükseldi.

"Oğlanın gözlerinin içine bakıp, dünyadaki bütün yumurtaları alıp getirse bile Ostern Vaegor'un oğlu unvanını taşımaya asla layık olamayacağını söylerken çizmesinin topuğu yumurtanın sıvısının içindeydi. Sonra oğlana *koşmasını* söyledi."

Gözlerimi kapadım, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

"Sonra ne yaptığını tahmin edebiliyor musun?"

Evet...

Yüzüme külle karışık bir esinti vurdu.

"Bana bak."

Gözlerimi açınca Arkyn'in yakınlığı karşısında şaşkınlıkla iç geçirdim. Şimdi tam karşımda çömelmişti ve parmakları başlığını geri itmek üzere arkaya uzanıyordu. Bunu beklememe rağmen, yüzünün sağ tarafındaki büzüşmüş, erimiş deriyi görmek, kalbimi durduracak kadar şoke ediciydi.

"Korkunç, değil mi?"

Cevap vermedim; biçimsiz dudaklarına, eriyip yarı yarıya kapanmış gözüne, yok olmuş kulağına baktım. Burnu, sanki et katılaşmadan önce ucundan damlamaya başlamış gibi görünüyor, vahşi bir gaga izlenimi veriyordu.

Yüzünün yanık olmayan tarafı, bana Cadok'u hatırlattı. Ama onun daha yakışıklı, daha açık tenli hâliydi. Ve belki de gözlerindeki delilik de daha azdı. Yerini üstü özenle örtülmüş, iç parçalayıcı bir kalp sızısı almıştı.

Ama ne kadar gizlense de ben görebiliyordum.

"Cliár olmasa, o kün ölebilirdim. Ama beni kurtardı."

Geniş omzunun üstünden tüylerini kabartan Elding Kuşu'na baktım. Gözlerindeki altın benekler, karanlıkta ışıldayacak kadar parlaktı. İhtişamlı cüssesine güç katıyorlardı.

Büyüklüğüyle övünür gibi bakıyordu.

Yutkunarak bakışlarımı çevirdim. Etrafımızdaki toplama ıvır zıvıra baktım. Silahlar, zırh parçaları, miğferler...

Hikâyeyi hatırlıyordum. Korkunç bir hakikat, pençelerini hızla çarpan kalbime geçirirken kanşehvetinin gaddar izlerini düşündüm.

Sonraki sözlerim, dudaklarımdan kurşun gibi ağır bir fısıltıyla çıktı. "Bronz tahtı istiyorsun."

Beni tek kelime etmeden izledi. Gerçeği sindirmemi bekledi.

Bakışlarımı parmaklarının kanlı uçlarına çevirdim ve onlarla Kaan'ı parçaladığını düşündüm. Ya da boynuna bir bıçak bastırarak...

"Kaan babamız gibi değildir," dedim, üstüne basarak. "Ostern, Kaan'ı yumuşak kalbi için çok suçladı. Ona her fırsatta bir kamçı gibi patlardı..."

"Bana gösterdiği muamelenin yanında şımartmak gibi kalır." Arkyn'in gözlerine bir karanlık çöktü ve sesi mağaranın duvarlarını kazan bir baltaya dönüştü. "Kaan, Kovina'nın rahminde güven içinde büyürken, annem tecavüze uğrayıp öldüresiye dövüldü. Ben kardeşimizin boyunun henüz içine sıçmaya yetmediği helayı ovalamakla meşgulken annem yatağında tek başına can verdi."

"Kaan bunu bilse mahvolurdu!"

"Sonra babamı öldürdü ve ona bunun bedelini ödetme hakkımı elimden aldı."

"Sevdiği kadının intikamını almak için!"

Arkyn'in başı bir kuş gibi yana yattı. Hareketi öylesine yırtıcıydı ki sırtımın ürperdiğini hissettim. "Sevdiği mi dedin?"

Ağzımı kapattım.

Siktir... Siktir... Siktir...

"*Kimi* seviyor ki?"

Gözlerimi kapadım ve sıktım.

Uzun bir sessizliğin ardından Arkyn dilini şaklattı, yerden hızla doğrularak döndü ve hışımla tahtına geri yürüdü. Oturdu, sivri tepeli tacını alıp başına yerleştirdi ve beni acımasız bir gülümsemeyle süzdükten sonra iliklerime kadar titreten bir emir patlattı.

"Worin, bana Guíll'i getir. Taraması gereken bir zihin olduğunu söyle."

53. BÖLÜM

Raeve

Mataramın tıpasını açtım ve pusuda bekleyen canavarlar gibi üstümüze uzanan boğucu, gri ağaçları tararken büyük bir yudum aldım. Kadimdiler; Rygun'ın kanat açıklığı kadar uzun ve boynundan çok daha kalın. O yoğun ağaç kubbeleri, tepemizdeki gökyüzünü çığlıklarıyla yaran sayısız Kızgınkursak'ın yükünden arınmıştı.

Varlığımızı sezdikleri an, hızla son bulacak bir huzur.

Mataramı çantama geri tıkıştırıp yürümeye devam ettim. Sıska çalıların arasından tek sıra hâlinde ilerleyen grubumuza yetişirken, erimiş çamur gibi sarkan ağır yapraklı dalları tokatlayarak önümden çekiyordum.

Bu ormanın, mide bulandıracak kadar bolca sunduğu bir manzaraydı bu.

O, çamur ve yüksek kubbelerle buhar tüten o vıcık vıcık zemin arasında dolanan siyah böcek bulutları. Monoton vızıltıları, uzakta *bir yerde* olan Bhoggith'e doğru attığımız adımların cıvık şapırtılarını gizlemek açısından iyiydi. Ya da belki de yakında bir yerdeydi.

Umarım.

Ne yazık ki daha ne kadar yolumuz kaldığını soramazdım.

Huzursuz ejderhalarımızı kuzey tepelerinde bıraktıktan sonra, balçık içinde bir kün sürecek yürüyüşümüze başlamadan önce kokularımızı gizleme ve bitki örtüsüne karışma umuduyla pelerinlerimizi çamura bularken Kaan *Ağaçeve ulaşana kadar konuşmak yok,* diye tembihlemişti.

Bir dalı daha iterken göğsüm sızladı; Essi'nin tereyağlı çöreğini yiyip masada açık duran, sadece akıllıların anlayacağı türden kitaplarından birini karıştırdığım o ânı hatırlamıştım. Bir gezginin günlüğüydü bu; üç kuluçka alanının ve oranın ateşten doğan sakinlerinin detaylı çizimleriyle doluydu.

Bhoggith'in kadim yasalarından bahsediyor; buranın, dünyanın derisindeki devasa, vıcık vıcık bir yaradan ibaret olduğunu söylüyordu. Dünyanın iç kabuğunu çatlatacak ve magmanın yüzeye sızmasına neden olacak kadar sert düşen, çok ağır bir Kızgınkursak ayı tarafından yaratıldığını iddia ediyordu. Toprağı eritip duvarın bazı kısımlarını yıkmıştı. Çamur yaratmıştı.

Çamur.

Kahrolasıca, uçsuz bucaksız bir çamur.

Kitaba göre bu devasa çatlak, etrafımızdaki ağaçlardan oluşan orman kök salıp istikrarı sağlayana kadar yayılmaya devam etmişti. Kızgınkursakların şimdi saygı duyup koruduğu bu orman.

Anlaşılan o kalın yaprak kubbesini nadiren aşıyorlardı. Yuvalarını inşa etmek için bu ağaçlara saldırmıyorlardı. Aslına bakılırsa, Harthor Ormanı'na adım atmak, yeterince sessiz olmayan herkes için ejderhaların infaz ettiği bir ölüm fermanıydı. Dolayısıyla burası en az kullanılan yoldu. Soluk milisleriyle burun buruna gelmeden kuluçka alanlarına ulaşmak için en büyük umudumuz.

Ama şu anda bu, endişelerim arasında en alt sıralarda yer alıyordu.

Sudan seken taşlar gibi omurgamdan aşağı yarılarak inen bir acı daha bedenimi deşti; bu dehşet verici ve sessiz yürüyüşe başladığımızdan beri üçüncü kez dizlerimin üstüne inme tehdidiyle karşı karşıya kaldım. Kaslarım bu ani saldırı karşısında acıyla kasılırken bir ağaçtan güç almak için duraksadım.

Bütün ağırlığımı yeniden sırtlanacak güveni geri topladığımda diğerleri bir başka ağaç gövdesinin arkasında gözden kaybolmuştu bile. Saldırının ilk şoku geçse de sırt kaslarım gevşemeyi reddediyor ve bir sopayla dövülmüşüm gibi sızlıyordu.

Yumruklarımı sıkarak ilerledim, boynumu bir sağa bir sola çevirerek kütlettim. Ağacın etrafından dolaşırken az kalsın Pyrok'a çarpıyordum. Orada duraksamış, başını arkaya yatırmış ve bakışlarını gökyüzüne mıhlamıştı.

Kaşlarımı çatarak bakışlarının izini sürdüm. Gözlerim, yeşilliklerle yüklü bir dalın arkasından geçen gümüş rengi bir kuyruğun –her zamanki ışıltısı eksikti– hayal meyal görüntüsüne takıldı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Líri.

Siktir.

İçsel duvarlarımı indirip ejderhamın duygularına açılınca ciğerlerimdeki havayı neredeyse tamamen boşaltacak kadar yoğun, buz gibi bir endişe seliyle karşılaştım.

İç geçirdim. Etrafımın gereğinden fazla önemseyen kişiler ve varlıklarla çevrili olması kaderimde vardı.

O kadar çok umursuyorlardı ki kendilerini tehlikenin tam ortasına atıyorlardı.

Pyrok'a baktım. Çamur tutmuş kaşları, neredeyse alev rengi saç diplerine kadar kalkmıştı. Yüzünde *Bu konuda ne yapacaksın?* diyen bir bakış vardı.

Hiçbir şey.

Kelimenin tam anlamıyla yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Göğsünde çalkalanan o kudurmuş duygular varken, dağlara dönmesini ummak hayaldi.

Líri orada değilmiş gibi yapmanın ve en iyisini ummanın en doğrusu olacağına karar vererek Pyrok'u yürümeye devam etmesi için hafifçe itekledim.

Líri sessizdi. Bir şekilde kendini kamufle ediyordu. Ağaç kubbelerinin arasında kaldığı ve kanatlarıyla havayı döven Kızgınkursakların dikkatini çekecek bir şey yapmadığı sürece, sorun olmasa gerekti. Eğer bir terslik olursa... O zaman...

Líri sorunlarımı çiğnemeye oldukça iştahlı görünüyordu.

Kaan arkasına döndü ve ayak bileklerimize kadar buhar tüten, pis kokulu bir çamura gömülmüş hâlde kocaman bir kayanın arkasında toplanmış bize baktı.

Parmağını dudaklarına bastırdı ve otuz adım kadar ötedeki ince dallı bir ağacı işaret etti. Gövdesinin etrafı, en azından bizi yutmayacak kadar sağlam görünen yosunlu bir toprakla kaplıydı.

Yere çömeldi ve sinir bozacak kadar yavaş adımlarla sol tarafında kalan bir çalılık öbeğinin yanından geçti. Botlarının, ormanın biraz daha derinliklerinde olsaydık göze alabileceğimiz o cıvık sesi çıkarmamasına özen gösteriyordu.

Ama burada, kuluçka alanlarının hemen kıyısında kalan ve yaprak kubbesinin neredeyse yok denecek kadar inceldiği bu kısımda, en ufak bir ses çıkarma lüksümüz yoktu. Gereğinden hızlı tek bir hareket, istenmeyen bir bakışı üstümüze çekebilir ve bir ejderhaalevi hücumuyla bizi küle çevirebilirdi.

Roan peşinden gitti, Pyrok da sertleşen bir magma yumrusundan bile daha yavaş hareket ederek kardeşini takip etti. Ben de yürümeye başladım; başlığımı hafifçe geri iterek çalıların arasına bakınca ötesindeki *dünyanın* açıldığını gördüm. Sık orman, yerini buhar ve kükürt püskürten fokurtulu, çamurlu bir bataklığa bırakmıştı.

Göz alabildiğince bir mesafe boyunca yüzeyden yükselen yosunlu tümseklere baktım. Bazıları diğerlerinden daha büyüktü. Her birinin üstü bana ayları anımsatan küre şeklindeki yuvalarla kaplı bu tümsekler, tünek görevi de üstleniyordu.

Çalı çırpıdan, ağaç dallarından ve asmalardan yapılma yuvaların her birinin tek bir açıklığı vardı. Bir ejderhanın aradan geçip etrafında dönebileceği ve içerideki yumurtaların üstüne yatabileceği büyüklükte delikler. Bataklığın üstü, ciyaklayarak havada dört dönen sayısız Kızgınkursakla kaplıydı. Bazılarının pençelerinden cansız avlar sarkıyordu, diğerleri çalı çırpılar ya da kökleriyle birlikte yerden söktükleri bütün ağaçlar taşıyordu. Kusursuz yerlerini alana kadar ister istemez kırılıp parçalanacak, itilip kakılacak yuva malzemeleriydi.

Gökyüzüne bakınca sık bulut katmanının arasından aurorayı göremedim ama bataklığın hareketliliğine bakılırsa saat ilerlemiş olmalıydı. Ayrıca çoğu yuvada hem bir dam hem de bir erkek ejderha göze çarpıyordu, ikinci ebeveynler ya tümseğin üstüne tünemişti ya da yuvayı korur gibi havada daireler çiziyorlardı.

Sanırım aykırığını aurora doğmadan almayacağız.

Bir adım daha atmamla kaval kemiğime keskin bir acının saplanması bir oldu.

Dizlerimin bağı çözülünce çamurun üstüne düştüm, ellerim bileklerime kadar balçığa gömüldü. Gittikçe uzaklaşan Kaan'ın arkasından bakarken nefesim kenetlenmiş dişlerimin arkasında hapsolmuştu. İçimden, omzunun üzerinden etrafa o rasgele bakışlarından birini atmaması için sessizce yalvardım.

Sereme'e ve doğduğu tarihe sessiz küfürler ederek o işkenceyi aşmak için savaşırken gergin saniyeler geçti.

Acı nihayet geçtiğinde bütün vücudumu kaplayan bir titremeyle boğuşarak, üstüne uzandığı kalın dalın üstünden beni izleyen Líri'ye bir bakış attım. Hiç ses çıkarmasa da endişesini yıpranmış kalp tellerimin üstünden bir keman yayı kaydırılıyormuş gibi içimde hissedebiliyordum.

Boğazımın kökünde demlenip kaynayan o buz gibi öfke cehennemini bastırmaya çalıştım ve onu toplayabildiğim en pürüzsüz ve sağlam duygularımla yatıştırdım. İsteyeceğim en son şey, bensiz intikam peşine düşüp ortadan kaybolmasıydı.

Yavaş hareketlerle ellerimi çamurun içinden çekerken bunca safhadır Sereme'in eziyetli, kontrolcü boklarına neden katlandığımı anlamaya çalışıyordum. Kendimi o kanbağından kurtarmanın yolunu safhalar önce bulmam gerekirdi.

Bir parça açık gökyüzünün verdiği özgürlükle, her şey bir anda bambaşka görünmeye başlamıştı.

Ağacın dibinde toplanmış küçük grubumuza doğru yürürken topallamamı gizlemek için büyük çaba harcamam gerekti. Neyse ki hepsi Roan'ın çantasını karıştırmasını izlemekle meşguldü oldukları de az önce çamur yemenin kıyısından döndüğümü fark etmemişlerdi.

Roan büktüğü avucunun içine bir şişeden kahverengi bir iksir döktü ve iksiri ağaç gövdesindeki bir budağın üstüne yayarak ışıltılı bir runik semboller dizisinin cızırdayarak ortaya çıkmasını sağladı. Gizli bir kapı içeri doğru açıldı.

Kaan beni hızla baştan aşağı taradı, ellerimdeki taze çamura çatık kaşlarla baktıktan sonra dizlerini büküp yan döndü ve açılan boşluktan güçlükle sığarak geçti. Roan'ın geçişi daha kolay olmuştu; Pyrok da en az Kaan kadar zorlandı ve eğilmeyi akıl etmediği için başını çarptı.

Ben içeri girer girmez, açıklık hızla kapanarak bizi karanlığa gömdü.

Kaan element kutusunun kapağını kaldırdı. "*Heish ath sith, vista thah.*"

Ağacın oyuk iç kısmından bir dizi minik alev yükselirken omurgamda bir ürperti hissettim. Alevler duvar meşalelerinde patladı ve kıvrılarak göz alabildiğince yukarı uzanan merdivenleri aydınlattı.

Boğazımı temizledim, çantamı bıraktım ve siyah, çamurlu pelerinimi çıkarıp diğerlerininkinin yanına, duvara astım. Ellerimi temizledikten sonra eğilip botlarımın bağcıklarını çözmeye başladım. Kaslarım öyle şiddetle kasılıyordu ki az kalsın dengemi kaybedecektim. Zaten devrilmek üzere olan öfke yığınıma bir kepçe daha *canıma yetti* eklendi.

"Sırayla yıkanabiliriz. Tuvalet ve banyo aşağıda," dedi Kaan, ayağını boş bir ses çıkaran bir şeyin üstüne vurarak.

Omzumun üstünden arkama bakınca yerde bir kapak olduğunu gördüm. Doğruldum, ayağımla iterek botlarımı çıkardım ve kınımdan bıçaklar çekmeye başladım. Keskin olduklarından emin olmak için kenarlarını tek tek kontrol ettim.

Sereme'i doğrayacak kadar keskin olduklarından.

"Dam, yuvasından aurora doğumuna kadar kıpırdamayacaktır. Biz bir şeyler yiyip dinlenirken Roan da şu genç dâhinin yerini bulmayı amaçlayan icadını tamamlayabilir." Kaan'ın sesi, arka planda botlarını çıkarıp çantalarını yere bırakan diğerlerinin gürültüsüne karışsa da "Líri'nin bizi takip ettiğinin farkında mısın?" deyince kulaklarım dikiliverdi.

"Farkındayım," dedim, demir bir bıçağı kınına geri sokup bir başkasını çekerken. "Neyse ki sessiz olması ve dallara zarar vermemesi gerektiğini anlamış gibi görünüyor."

"Raeve."

"Kaan."

"Bana bak."

Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm; bakışlarım, kahverengi tuniğinin kıvrılmış kollarından, tüylerle kaplı geniş göğsünü açıkta bırakan yakasına kaydı. Köz gibi yanan gözlerine baktım. Ateş ışığında sıcacık görünmekle birlikte endişeliydiler.

Kaşlarını çattı ve beni baştan aşağı süzdü. "Bu sadece dikkat çekmemeyi gerektiren bir görev. Buraya kimseyi öldürmeye gelmedik."

Keşke öyle olsaydı.

"Düşman topraklarındayız." Bıçağı kına kaldırdım, çantamı yerden aldım ve bakışlarıyla yeniden buluşmadan önce kayışını omzuma doladım. "Benim gördüğüm kadarıyla, hazırlıklı olmamak çamurlu bir mezar kazmaktan farksız."

Beni uzun uzun süzdükten sonra, bir iniltiyle tıka basa dolu çantasını omzuna kaldırdı, döndü ve kıvrılarak yukarı çıkan merdiveni en önde tırmanmaya başladı.

Roan peşinden gitti.

Sereme'in bir kez daha canıma okumaya karar vermesi ihtimaline karşı, Pyrok'un harekete geçmesini bekledim ama sadece orada dikilip onların gidişini izledi. Kaan ve Roan gözden kaybolur kaybolmaz döndü ve dudağındaki piercing'in iç kısmını çiğneyerek bana dikkatle baktı. Bir şey kafasını kurcaladığı zaman hep böyle yaptığını artık öğrenmiştim.

"Kendini o odaya kilitlediğinden beri tuhaf davranıyorsun." Matarasının kapağını açtı. "Bir terslik mi var?"

Nefes alır gibi büyük bir yudum içmesini izlerken belki de endişesini kendi içine çevirse daha iyi olacak diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Beni bilirsin, Pyrok. Hayatı ciddiye almadan yaşarım." Omzuna vurdum ve onu merdivenlere doğru yönlendirdim. O tün dinlenemeyeceğimi biliyordum.

Tam anlamıyla.

Bulder'ın o kumlu, çakıllı dilinden bir kepçe dolusu daha alabilmek karşılığında, Öteki'min o buzlu takas istasyonunda travmamdan bir yudum daha almaya hazırlanmam gerekecekti.

Sereme beni dağıtmak için ekstra çaba harcıyor ve çirkin kapısından sürünerek girip mor çizmelerini öpmem için yolumu gözlüyordu. Faka basacaktı çünkü yaptığı şey içimi coşku ve azimle dolduruyor, beni Bulder'ın sözcüklerinden daha fazlasını yutmaya ve onu *gerçekten* altüst edecek kadar keskinleşmeye ve sertleşmeye teşvik ediyordu.

Ya da en azından, o sürtük yılana hayat tercihlerini yeniden sorgulatacak kadar.

@ayisigikitap

54. BÖLÜM

Raeve

Çantamı, seçtiğim yatağın üstüne boşalttım. Daha alt seviyede ağacın gövdesine oyulmuş, şaşırtıcı derecede konforlu on yedi girintiden birindeydim. Başka bir sarmal merdivenle bir mutfak, başka uyku girintileri, bol miktarda gözlem penceresi ve yanına yedek giysi almayı unutan Pyrok'un içeri girdiğimiz anda karıştırmaya daldığı kayıp eşyalarla dolu rafların olduğu ikinci kata çıkılıyordu.

"Herkes aç mı?" dedi Kaan, alanın tam ortasındaki kanca şeklindeki koltuğa yerleşmiş, çantasını karıştırırken. Paketli ürünleri tek tek çıkarıp kabarık minderli, yama işi koltuğun üstüne bırakıyordu.

Pyrok yukarıda bir yerden hevesle bağırarak cevabını bildirirken, kardeşi de acıktığını düşündüren bir şeyler mırıldandı.

"Ben acıkmadım," dedim, birkaç şeyi çantama geri kaldırırken.

"Acıkmadın mı?" Kaan'ın sesi, beni yutmakla tehdit eder gibiydi. Tam olarak istediğim gibi gitmeyen kanlı bir dövüşten sonra kucaklar gibi. "Bütün kün yürümene rağmen?"

Hızla dönüp kollarının arasına girme ve bana sımsıkı sarılmasını rica etme arzusu o kadar ani, altüst edici ve yeniydi ki bir an, bendeki sorunun ne olduğunu sorguladım. Ama sonra, muhtemelen göğsümün içindeki bu patlayıcı hissin bir semptomu olduğunu anladım.

Aşkın.

Toparlanmak için birkaç saniye bekledikten sonra, omzumun üstünden arkaya baktım ve açık çantasının yanında çömelir pozisyonda duran Kaan'ı gördüm. Üstü çıplaktı ve bayıldığım o dökümlü, kahverengi pantolonlarından birini giymişti. Bir elinde sarılı bir et parçası, diğerinde ise yeşil bir hok kökü tutuyordu. Yeni yıkanmış saçlarından omuzlarına su damlacıkları akıyordu. İçimi kendimi Rayne'e açma ve o muhteşem teninin

üstünde kayarken söylediği şarkıyı duyma isteğiyle dolduran bir manzaraydı.

Neredeyse.

Ona ne kadar güzel olduğunu –ya da yemek yeme düşüncesinin bende kuru kuru öğürme isteği uyandırdığını– söylemek yerine kendimi gülümsemeye zorladım. "Şimdi değil. Ama sağ ol."

Kaşları çatıldı.

Döndüm, az miktardaki eşyamın arasında çamurla kaplı olmayan bir gömlek aramaya koyulurken gülümsemem çoktan silinmişti. Kaan'ın yoğun ve ılık varlığı bana arkadan yaklaşırken gömleğimin düğmelerini açıyordum.

Yaklaşınca varlığımın her zerresi gerildi.

Elini uzatıp çenemi tuttu. Başımı çevirdi ve beni neredeyse göğüs göğüse geleceğimiz şekilde dönmek zorunda bıraktıktan sonra başımı arkaya yatırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Bacağını incitmişsin."

Bunu fark edecek fırsatı ne zaman bulmuştu ki?

"Çok uzun ve çamurlu bir yürüyüştü. Defalarca düşecek gibi oldum."

Yalan değildi. Sadece Sereme'in işkence meraklısı bir pislik olduğu gerçeğini atlamıştım.

Kaan kaşını kaldırdı. "Sırtını da mı incittin?"

"Ben... Ne?"

Ağır bakışları, gizlemeye çalıştığım bütün çatlakları keşfetmeye çalışır gibi yüzümde dolaştı. "Duruşun farklı."

Sırtımı dikleştirdim, bir şey söylemek için ağzımı açtım ama aynı anda Pyrok son birkaç basamağı atlayarak inip Bhoggith'te ne kadar ejderha varsa hepsini uyandıracak bir gümbürtüyle yere kondu. Ağaç yeterince runik sembolle korunuyor olmasa, olacağı oydu.

"Ne pişiriyoruz? Kurt gibi acıktım."

Kaan'a yalan söylemekten kaçınma fırsatının üstüne atlayarak, temiz gömleğimi yatağın üstünde geri atıp bir adım uzaklaşırken Roan'ı tentürlerini ve malzemelerini çoktan yaydığı yuvarlak ahşap masanın başında buldum.

Taş kesildim.

Bir aynanın üstüne eğilmiş hâli –elinde gravür çubuğu, kızıla çalan, kıvırcık saçlarının altında kaybolan gözleri– kalbimin bir

yumru olup boğazıma oturmasına neden olduğu için nefesim kesildi. Kaybettiğim güzel Essi'mi öyle çok hatırlatıyordu ki bir anda bambaşka bir zamana fırlatıldım.

Başka bir yere.

Roan gravür çubuğunun ucunu avucundaki küçük bir kesiğe batırdı ve bakır bir levhanın üstüne runik semboller karalamaya devam etti. Essi'nin defalarca yaptığını gördüğüm gibi.

Göğsümün içine göçmesi için yeterliydi.

"Yaratıcılar aşkına, Roan," dedi Pyrok, göbeğini kısmen açıkta bırakan dar, mavi gömleği içinde yanımdan geçerken. "Az önce ben süslenmek için yukarı çıkmadan önce, bu oda derli topluydu. Bunca karmaşa arasında nasıl çalışabildiğini aklım almıyor." Boynuna kalın, sarı bir eşarp sardı ve kendini kayıp eşya rafından bulduğu kırmızı pantolonunun yan dikişini açacak bir hızla koltuğa bırakıp elini başının arkasına yerleştirdi.

Roan "Çok komik ama ben de senin genel varlığın konusunda aynı şeyi hissediyorum," diye söylendi ama abisi çoktan horlamaya başlamıştı.

Kaan omzumu hafifçe sıkarak yanımdan geçti. Bana kanbağı olayını sır olarak sakladığım için kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettiren bir *Konuşmaya hazır olduğun zaman buradayım* mesajıydı bu.

Siharna haklıydı. Ona karşı dürüst olmalıydım. Ama şu anda olmazdı.

Kanbağını ona cinayet işini bitirmeden söylersem, beni düzenli aralıklarla eziyet görürken, ağabeyinin topraklarında yaşayan birini öldürmeye tek başıma ve arkamdan el sallayarak göndermesi söz konusu bile olamazdı. Bana eşlik etme konusunda ısrar ederdi. Ve bir terslik olması durumunda, hiç düşünmeden müdahil olurdu.

Koca bir krallığın iyiliğini temsil ettiği düşünüldüğünde, bunu kabul edemezdim. Risk çok büyüktü. Kaan'ın hayatta kalması şarttı.

Kaan'ı ya da Yanık'ı benimle birlikte kanlı bir pisliğin içine sürüklemeye hiç niyetim yoktu. Başarısız olmayı yeğlerdim.

Kollarını kavuşturarak masanın yanında durdu ve Roan'ın önündeki... *dağınıklığa* baktı. "Bu şey nasıl çalışacak?"

Roan bir saniye bile duraksamadan "Basitleştirilmiş versiyonu mu istersin?" diye sordu.

"Lütfen."

"Bir parşömen tarlakuşu için kafes yapıyorum. Daha önce de bahsedildiği gibi, yerini bulamamaları için çocuğun tarlakuşu alması bir şekilde engellenmiş. Fakat kafes tamamlanınca, engeli geçersiz kılması amaçlanan küçük bir tarafsız hava sahası cebi olarak da görev yapacak. Sonra içine bir tarlakuşu koyacağız ve ona tarlakuşunu dâhimize teslim etmesini söyleyeceğiz. Ve..."

"Onu bir pusula olarak kullanacağız," diyerek cümlesini tamamladı Kaan.

"Teoride." Roan çatlak gözlüğünü burnundan yukarı itmek için duraksadı ve yüzünü buruşturarak devam etti. "Bu bir prototip. Ve az önce, daha fazla yaklaşırlarsa, Hareketli Buğuları da hesaba katmam gerekeceğini fark ettim. Tarlakuşlarının kafasını nasıl karıştırabildikleri malum. Doğru işlemesini sağlamam biraz zaman alacak."

Kalbim sıkıştı.

"Ne kadar zaman?"

Roan'ın bakışları bana çevrildi. "Bir döngü. En çok iki... *diye umuyorum.*" Bana çarpık ve biraz utangaç bir gülümsemeyle baktı. "Bir duvara kan sürüp havaya uçurmaktan daha ince bir iş."

Başımı salladım; saçımı kulağımın arkasına iterken içimde fırtınalar kopuyordu.

Siktir.

Onlar gitmeden ben tüyemezdim. Bu da Roan'ın icadını bitirmesi ne kadar uzun sürerse, elimde sökülmüş bir kalp ve oyulmuş gözlerle Sereme'e dönmek için o kadar az zamanım kalacak demekti.

Zaman gittikçe daralıyordu.

Bu gelişmeyi inatçı bir kıkırdak parçası gibi kemirerek pencerelere yürüdüm ve ev dokuması perdeleri hızla açtım. Lí-ri'nin tam karşımdaki kalın dala indiğini görünce şaşkınlıkla iç geçirdim. Dalın üstüne uzandı, parlaklığını ağaçla neredeyse bütünleşecek şekilde matlaştırarak gözlerini kapadı ve burnunu runik sembollerle büyülenmiş cama dayadı.

İçeriyi görebildiğinden emin olmamakla birlikte, beni hissedebildiğinden emindim.

Pyrok kalçasını pencerenin kenarına yaslayarak matarasının kapağını açarken iki saniyelik güç toplama şekerlemesi sonrası esnedi. "İçimden bir ses, keyfi yerindeki bu meerit kolonisinin, önümüzdeki birkaç kün içinde ağır kayıplar vereceğini söylüyor."

İçimden yüzümü buruşturdum.

Sağa kaydım ve bir sonraki perdeyi açarak buharlar yükselen, çamur fokurdatan ihtişamıyla Bhoggith manzarasını önümüze serdim. Ya da en azından şimdi bataklığın yarısının üstünü kaplayan buğuların örtmediği kadarını.

Bakışlarım yuva tümseklerinin birinden diğerine atlayarak, balçığın içinden atlama taşları gibi sivrilen kayalık yolda dolaştı. Bunlar, büyük kısımları yok olmuş olsa da yuvaların bazılarını yağmalamak için kullanılan yolların kalıntılarıydı.

Ağaçların dallarının arasından bakarken bulutların Kızgınkursak aylarıyla dolu bir gökyüzünü açığa çıkaracak kadar aralandığını gördüm. Manzara karşısında içim titredi.

"Bu bölgede bu kadar çok olduklarını bilmiyordum."

Kaan yanıma gelerek vücudumun sağ tarafının baştan aşağı karıncalanmasına neden oldu. "Aylardan mı bahsediyorsun? Değildiler. Cadok taş tahta çıkana kadar."

Bakışlarıyla manzarayı taramasını izledim. Söze devam etmesini bekledim.

"Kızgınkursaklar ömürlük eşleşirler." Perdeyi biraz daha açtı, zeminden pusun içine yan yana çömelmiş devler gibi yükselen duvar kalıntılarını açığa çıkardı. Sarp uçurumu hayal meyal görebildiğimiz bir noktayı işaret etti. Batıdaki bir çift taş yumruk gibi bataklığın içine saplanan uçurumun bir ikiziydi. "O karakol, uzun süre Soluk milisleri tarafından kullanıldı. Batıdaki gibi."

Pekâlâ, bu suikast Sereme'in düşündüğünden biraz daha meşakkatli olabilir.

"Kaynaklarım Cadok'un, militanlarını aurora doğumundan batımına kadar çalıştırarak yuvalarını izlettiğini ve bağlanan çiftleri işaretlettiğini söylüyor. Kantaşı sandıklarını doldurmak için öylesine çaresiz ki sireleri yere indirmeye, kanlarını toprağa akıtmaya giriştiler. Son nefeslerini vermeden önce göğe ulaşabilen sirelerin sayısı çok az."

Zaten az olan iştahım iyice kaçtı.

"Ya damlar?" Sesim çatlak çıkmıştı. Sanki bir yanım cevabı zaten biliyormuş gibi.

"Avlanırken –genellikle aurora doğumunda– yuvalarına göz kulak olacak kimseleri olmuyor." Kaan'ın sesi alçaktı ama her kelimenin ağırlığını göğsümde hissedeceğim bir derinliği vardı. "Yuva savunmasızken onu yağmalıyor ve geriye kederli bir dam bırakıyorlar. Bazıları kaybı atlatamayıp göğün yolunu tutuyor."

Gözlerimi kaçırdım ama bu, Rayne'in marazi dilinin damlaları gibi kalbime saplanan sözlerinin yankısını gidermedi. Parmak uçlarımdaki karıncalanmayı, orada hiçbir şey kalmayana kadar etleri dişlerimle koparma isteğimi de dindirmiyordu.

"Korkaklık," diye devam ederken Kaan'ın sesi o kadar sert çıktı ki bir an Rygun'ın öfkesinin, aralarındaki bağ aracılığıyla içine sızmış olabileceğini düşündüm. "Saygısızlık."

"Bir yumurtayı çalmanın saygılı bir yolu var mı ki?"

Bakışlarını benimkilere çevirdi. "Ovalarda benim kabilemin lehçesiyle söylenen kadim bir söz vardır. '*Gurtg du at en duile... aha drug do neil.*"

"Yani?"

"Basit bir ifadeyle, yemek için önce *sunmak* gerekir."

"Anlamadım."

"Onurlu hiçbir peri, önce bir şekilde karşılığını *vermeden* yumurtlama alanından bir yumurta almaz," diye açıkladı, yansıması gözlerine düşen bataklığı süzerek. "Aksi takdirde, o dengesizlik kalbi, bedeni ve ruhu solup gidene kadar göğsünü hiç terk etmez. Ya da dünyadan vaktinden önce alınana kadar."

Kollarımı kavuşturup parmaklarımın kenarlarını çaktırmadan yolarken sözlerini düşündüm. Pencereden dışarı bakınca pusun batıya doğru ilerlediğini fark ettim.

Gözlerim, karanlığa çekilen bir Aytüyü gibi uzakta, tek başına duran bir tümseğe çevrildi. Diğerleriyle arası hayli açıktı ve onu çevreleyen duvar yıkıntılarının arasında, pustan bir yastığın üstüne kondurulmuş ve sadece bir yuvayı barındıracak büyüklükte görünüyordu.

Öteki'm öyle ani bir hızla kıpırdandı ki neredeyse dengemi kaybediyordum. O yükselip sonra da kaskatı kesilirken içime bir soğukluk doldu. Oradaydı.

Yüzeyin *hemen* altında.

Pyrok daha yakındaki bir başka yuvayı işaret etti. "Kırığın olduğu yuva şu mu?" Öne eğildi, ayla kaplı göğün büyük kısmını örten hareketli bulutlara gözlerini kısarak baktı. "Eşini göremeden emin olmak güç."

"Hayır."

Uzaktaki yuvaya, sönmek üzereyken nefes almak için çabalayan bir alev gibi bakarken bütün dikkatlerin üstüme çevrildiğini hissettim. Bir anda *hiçbir şeyin,* pembe renkli o damın üstünde yattığı o hazineden daha önemli olmadığı hissine kapılmıştım.

Elimi kaldırarak işaret ettim. "Şuradaki."

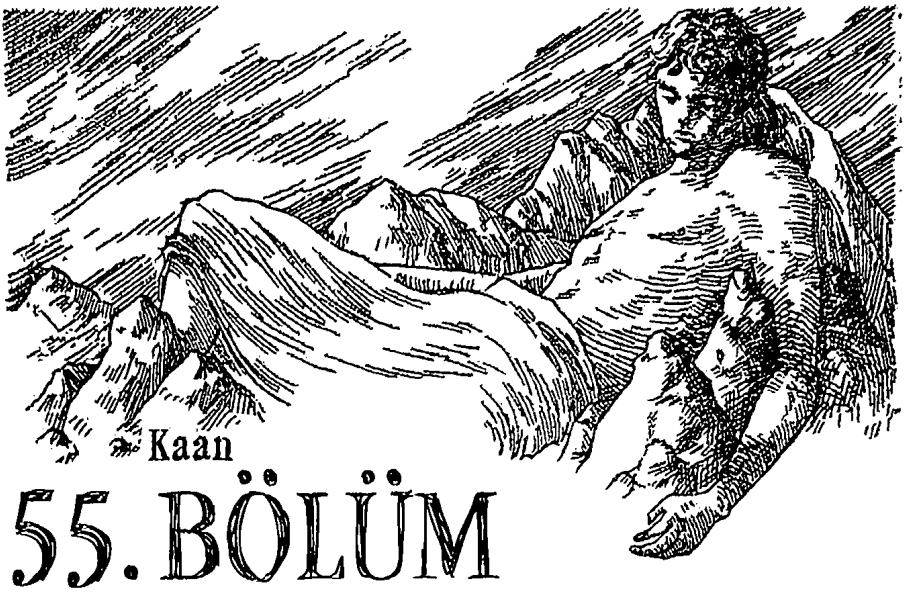

Kaan

55. BÖLÜM

Roan'ın tıkırtıları, Pyrok'un ikinci kattan aşağı gelen horlamasını bastırmaya yetmiyordu. Ağaçtan çarpık bir uzuv gibi uzanan alt dallardan birinin üstünde yatan Líri'ye bakarken içimi dolduran hoş bir senfoniydi bu.

Sabırla pembe damın yuvasına baktım. Deri ceketimin düğmeleri iliklenmiş, çamurlu pelerinim yakındaki bir tabureye asılmıştı. Damın, yuvasından havalanıp göğe yükselmesini bekliyordum.

Kaburgalarımı sıkıştıran gerginliği gidermeye çalışarak ciğerlerimi doldurdum. Bu görevin ne kadar tehlikeli olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Ama bu, benim son parçayı yerine koyana kadar bana asla rahat vermeyecek huzursuzluğumdu.

Slátra tam bir bütün olana kadar.

Roan'ın üstünden, bölmesinde battaniyenin üstüne uzanmış olan Raeve'e baktım. Benim büyük beden, kahverengi gömleklerimden birinin içinde uyuyordu. Saçları dökülmüş mürekkep gibi yastığa yayılmıştı. Aralık dudakları loş ışıkta koyu kırmızı görünüyordu. Sanki kanlı bir eti ısırıp deşmişti de dudakları kanla boyanmıştı.

Göğsünün düzenli bir ritimle inip kalkmasını kalbim sıkışarak izledim.

Hiçbir aykırığı bana kolaylıkla gelmemişti. Bazılarını asla gurur duymayacağım yöntemlerle ele geçirmiştim ama pişman değildim. Bazıları büyük meblağlara, diğerleri de neredeyse hayatıma mâl olmuştu.

O zamanlar umurumda değildi. Ölmenin beni hayatımın aşkına yaklaştıracağına inanıyordum. Ölümden sonraki hayatta

Elluin'e, Slátra'yı tek parça hâline getirmeye çabalarken can verdiğimi bilmenin gururuyla giderdim. *Onun* için.

Ama şimdi durum farklıydı.

Ölümüm... Bizi yeniden ayrı düşürürdü. Bunun fazlasıyla farkındaydım. Ama Slátra parçalanmış hâlde dururken asla huzur bulamayacaktım. Raeve, Elluin'in bütün anılarını zihninin ön kısmında taşıyorsa, bundan neden vazgeçemeyeceğimi anlayabileceğinden emindim. Çünkü *o da* vazgeçmezdi.

Yeniden bataklığa baktım. Beklemeye devam edecektim.

Yuvasından havalanan ilk Kızgınkursak'ın parlak mavi rengi, Raeve'in gözleriyle neredeyse aynı tondaydı. Yuvadan çıkarken attığı çığlık, tepedeki ağır bulutların ötesinden gelen bir sesle karşılık buldu.

Mor, pembe ve kırmızı renklerde bir erkek ejderha, bataklığa doğru dalışa geçip tümseğin üstündeki açıklığın ağzına kondu. Yuva sadece birkaç saniye sahipsiz kalmıştı. Ejderha girişten usulca geçti ve önemli bir şeye basmamaya dikkat ederek olduğu yerde dönüp kuyruğunu küreden içeri çekti. Neredeyse tamamen gözden kaybolmuştu. Onu açıklıktan zar zor seçebiliyordum. Yumurtaları özenle yuvarlayarak kendine doğru çekti ve hazineleri kabarttığı tüyleriyle örttükten sonra künü geçirmek için yerleşti.

Sırayla diğer damlar da havalanmaya başladı ama benim istediğimde henüz bir kıpırtı yoktu.

Sonunda o pembe dam, uzun ve soluk yuvanın açıklığından dışarı itene dek, gerginlik derimin altını yaktı.

İç parçalayıcı ötüşünü kalbimin derinliklerinde hissettim. Göğsünde asla dolmayacak bir delik taşıyan bir hayvanın kederli yakarışıydı.

Başını arkaya yatırıp eşinin kayan bulutların hemen üstünde kıvrıldığı yere doğru baktı.

Sonra bir ötüş daha –bu seferki daha yumuşaktı– duyuldu. Karşılık bulmayacak bir merhabaya benziyordu.

Keşke dinlediğimi bilseydi. Canının ne kadar acıdığını bildiğimi.

Keşke acısını giderebilseydim.

Hava bir anda nefesimi Buğular gibi bembeyaz kesecek kadar soğuyuverdi.

Lîri'nin gözleri hızla faltaşı gibi açıldı. Bakışları runik semboller yüzünden arkasını göremediğinden emin olduğum pencereye dikildi.

Ön bacaklarını iterek doğruldu ve omuzları kafasının üstüne yükselene dek pençelerini sürüyerek dalın gerisine doğru kaydı. Kanatları aşağı sarkarken daha da derinleşen bir itaatkâr bir duruş. Sanki...

Birinin önünde eğilir gibi.

Kaşlarımı çattım; Raeve'in, omuzlarından aşağı dökülen açık saçlarıyla yanımda durduğunu ve pencereden dışarı baktığını fark edince kalbim duracak gibi oldu.

Tam konuşmak üzereydim ki gözlerinin ona ait olmadığını fark ettim. Mavi gözleri, yerini binlerce ışıltılı benekle kaplı bir siyahlığa bırakmıştı.

"Ayışı—"

Uzaktan bir Kızgınkursak çığlığı yükselince dikkatim pembe renkli damın, yuvasından havalanmak üzere olduğu yöne çevrildi. Dişi ejderha kanatları iki yana açık bir şekilde iyice çömeldikten sonra havaya sıçradı ve hızla yükseldi.

Bakışlarım yuvasının girintisine oturan yumuşak renkli o tek yumurtaya kilitlendi. Küçüktü ama sisin kasvetine rağmen ışık saçacak kadar parlıyordu.

Yüreğim sıkıştı.

Raeve çıplak ayakları ve bacakları üstünde döndü ve kedigillere özgü bir çeviklikle merdivene yöneldi. Olduğum tarafa bakmadan basamakları inmeye başlarken iç sesim bir terslik olduğunu haykırıyordu.

Çamurlu pelerinimi kaptım ve Raeve'in peşinden koştum. Merdivenin yarısına bile zar zor inmiştim ki duvardaki bir raftan sayısız çıkış şişesinden birini kaptığını gördüm.

Şişeyi ahşaba çarparak parçaladı ve gizlenme sembollerini aydınlattı.

Siktir.

Çıkış aralandı ve iki tarlakuşu içeri süzüldü.

Raeve hırladı, ağaçların sağladığı güvenliğin ötesinde kalan parlak dünyadan ürkmüş gibi geri çekildi.

Elini yüzüne siper ederken ışıktan tuhaf bir şekilde rahatsız olmasına rağmen dışarı çıkmaya hazırlanır gibi görünüyordu. Sonra durdu, çıplak ayaklarına baktı ve başını yana yatırdı.

Tarlakuşlarını, bana çarpma fırsatı bile vermeden cebime attım ve son basamakları hızla inip alt sahanlığa atladım. "Ayışığı, sen..."

Botlarını alıp ayaklarına geçirdi ve bağcıklarını düğüm atmaya çalışan bir çocuğun beceriksizliğiyle çekiştirdi. Oflayarak gevşek uçları botun içine tıktıktan sonra ormana doğru koşmaya başladı. *Fazla hızlı.*

Fazla gürültülü.

"Yaratıcılar aşkına," diye söylenerek pelerini omzuma sardım. Ben çıkıştan geçerken onun ağacın etrafından dolaşıp yumurtlama alanlarına doğru ilerlediğini gördüm.

Ne yaptığını anlamıştım. Üstünden hiç çıkarmadığı kın dışında silahsızdı. Hiçbir koruma teçhizatı yoktu. Kokusunu gizleyecek bir parça çamur bile.

Kolunu tuttum.

Hızla döndü ve beni bir yırtıcı hayvanın vahşi saldırganlığıyla duvara itti, ağzını boynuma dayadı. Nefesi neredeyse tenimi yakacak kadar soğuktu.

Orman hareketsizleşti ve sessizleşti. Köpek dişleri hızla atan şahdamarımın çıkıntısına sürtünürken kuluçka alanının o kaotik uyanış sesleri bile silindi.

Yutkundum. Elimi kürek kemiklerinin arasında gezdirmek için arkasına doladım; kasları öylesine sert bir şekilde birbirine kenetlenmiş, öylesine büzülmüştü ki bana Rygun'ın kanatlarını açarak savaş pozisyonu aldığı hâlini hatırlattı.

Kuyruk havada.

Göğsünün içinde alevlenen bir ateşle.

"Benim. Gibi. Kokuyorsun. *Rygun* gibi," dedim, her kelimeyi tek tek telaffuz ederek.

Üstüne basa basa.

Onu teslim alan her neyse, arasından içeri süzülmek için elimden geleni yapıyordum.

"Etrafını sararlar. Seni öldürürler."

Hırıltısının keskinliği bir nebze köreldi. Geri çekilirken biraz daha azaldı.

Ağzını kapamadan hemen önce, gırtlağında mavi bir alev tomurcuğu gördüğümü sandım. Yoksa bana mı öyle gelmişti?

Yoksa kafayı mı yiyordum?

Başını yana yatırarak tuhaf abanoz gözleriyle beni süzerken içime soğuk bir şey oturdu. Canımı acıtsa da doğru gelen bir şey. Canımı *daha çok* acıtmasın diye çok dikkatli bakmak istemediğim bir şey.

"İşim bitince onu sana geri getireceğim."

Sözleri tenimi ürpertti, ses hem Raeve'e aitti hem de değildi. Başka bir şeyin sesiydi. Soğuk ve kadim bir şeyin.

İmkânsız.

Bir şeyin.

"Kıymetli'min Eşi, sözüm söz."

Sözlerinin kulaklarımda yer edinen yankısında kaskatı kesildim.

Bataklığa doğru döndü; o, yırtıcı bir hayvana yakışacak uzun adımlarla ilerlerken ben ağacın dibinde kalakaldım. Buzdan, kadim bir yaratık dişlerini göğsüme geçirmiş ve kalbimi söküp almış gibi.

Öteki

Kaan bu toprakların hâkimi olan tüylü yaratıkların başına üşüşmesini bekler gibi, Öteki'yi çamurlu kıyıya kadar takip etti.

Belki de üşüşürlerdi.

Ama Öteki, zihinleri bir bağın ağırlığını taşımayan ve eylemleri hâlâ tamamen kendilerine ait olan bu yabani ejderhaların, onun sevdiğine zarar vermeyeceğini biliyordu.

Vahşi olanlar alev püskürtebilir ve şık tehditleriyle gökyüzünü aydınlatabilirdi –veya onu kapıp korumak ve tapınmak için yuvalarına götürebilirdi– ama tehdit altında hissetmedikleri sürece, Raeve'e zarar vermezlerdi.

Çoktan ölmüş olanı bilerek ve isteyerek yaralamazlardı.

Öteki, fokurdayan bataklığın üstündeki eski bir izi kullanarak bir atlama taşından diğerine sıçradı. İçgüdülerinin ona etrafının sarılacağını, kül edileceğini ve mideye indirileceğini çığlık çığlığa haykırmasına rağmen, tam da beklediği gibi, arkasına baktığında Kaan'ın hâlâ onu takip ettiğini gördü.

Oysa bunlar olmayacaktı.

Öteki onun gibi kokuyor olabilirdi ama Kaan da fazlasıyla *onun* gibi kokuyordu.

Öteki, yolun sonuna ulaşınca Raeve'in demir yüzüğünü çıkarıp cebine attı. Hâlâ kanatları olsa, bu işin ne kadar kolay olabileceğini düşünerek homurdandı. Gerçi Öteki, *kendisi de* Kıymetli'sinin yitirilmiş ya da bir kenara atılmış anıları arasında Bulder'ın sözcüklerinin peşine düştüğü için, oldukça donanımlıydı ve Elluin'in çok uzun zaman sonra mükemmelleştirmek için büyük çaba harcadığı diyalektte komutlar vermeye hazırdı.

Yer Tanrısı dinledi ve çamurlu derinliklerin altındaki taş yığınlarını kaydırarak onları fokurdayan yüzeyin üstüne bir sunak gibi itti. Bataklığın yuvaların tek başlarına durduğu orta kısmına kadar uzanan bir yol biçimlendirdi.

Öteki'nin atalarından birinin ışığı gibi parlayan küçük gümüş kırığı görebildiği yere biçimlendirmişti. Kalbinin yaklaşmak için can attığı sessiz bir çağrı gibi.

Öteki, taştan taşa atlayarak sisin içinde kaybolurken Kaan gözlerinde bir Kılıçtırpan alevi gibi yanan coşkulu ve koruyucu bir ateşle, biraz gerisindeydi. Kızgınkursakların feryatlar koparak döndüğü gökyüzü, yoğun bir merakın kükremeleriyle capcanlıydı.

Öteki nihayet ortadaki, pembe damın yitirdiği eşinin ebedî uykusuna çekildiği yerin tam altındaki adaya ulaştı. Yaratık taşlaşmış kanadının altında Öteki'nin, göğsüne saplanmış bir silah olduğunu tahmin ettiği bir şeyi saklar gibiydi.

Bu düşünce, Öteki'nin içini hüzünle doldurdu. Kaan Vaegor'un henüz anlamadığı paralellikler yüzünden.

Öteki, demir yüzüğü tekrar parmağına geçirip yosun kaplı tümseğe doğru harekete geçti. Kayalık yuvaya, çevreye soğuk ışığını yayan gümüş renkli aykırığına doğru tırmanırken, rahatsız botlarının altında dalların çıtırdayışını duyuyordu.

Yuvanın yuvarlak, korunaklı alanına girip pembe ve turuncu tüylerle dolu çukur kısma doğru yürürken Öteki'nin burnuna toz ve köz kokusu doldu. Tüyler dama ve yitirdiği eşine aitti.

Mabede saygısı gereği adımlarını çok dikkatli atarak, yumuşak hareketlerle ilerliyordu.

Dışarıdaki yaygarayı yok sayarak kırığın yanına çömeldi. Damın, kırığın etrafına yığdığı tüyleri tek tek açıp parmaklarını sivri kenarlarında dolaştırdı.

Bir kanat parçası. Allume'yi ve Kıymetli Ufaklık'ını altına saklamak için kullandığı kanat.

Bakışları aykırığının yanındaki yumuşak renkli, şişkin yumurtaya çevrildi. Yas tutan damın gagasının kökü gibiydi. Öteki, elini uzattı ve parmak uçlarını yumurtanın tüylü yüzeyine sürttü; içinin soğukluğuna rağmen sıcaktı.

İçinde bir can yoktu.

Öteki'nin dikkati, yuvanın damın derin kederinden güçlü izler taşıyan kokularına kaydı. Yumurtanın başkalarının düşündüğü gibi döllenmeden kalmadığını, iç acıtacak kadar uzun süre sıcaklıktan mahrum kaldığını anladı. Belki de damın, eşini ilk kaybettiği zamanlarda.

Hüzün, Öteki'nin göğsüne, kaldırılamayacak kadar ağır bir taş gibi çöktü.

Yılmadan çatlamasını dileyerek içinde can olmayan bir yumurtanın üstünde oturmanın nasıl bir his olduğunu o da çok iyi bilirdi. Bunu döngülerce yapmıştı... Gümüş şerit, kalbine dokunup derisinin rengini değiştirene ve göğsünün içine uçsuz bucaksız, sonsuz bir şarkı ekene kadar.

Hayat yüklü bir şarkı.

Varoluşla yüklü.

Bir zamanlar, onun da aynı ezgiyi, ebediyen içinde uyuyan kendi Ufaklık'ına söylemesi umuduyla kendi yumurtasıyla paylaştığı ışıltılı bir ip. Yine onu paylaşma isteğiyle doldu. Geçici olduğunu bildiği bir armağan. Hep olduğu gibi.

Her şey gibi.

Ellerini yumurtanın üstüne koydu, öne eğildi ve dudaklarını sıcak kabuğa yaklaştırıp soğuk bir nefes üfledi. İçindeki o derin oyuktan o ışıltılı ipin bir telini söküp çıkarırken göz kapakları kapanıp mühürlendi. İpi ona verdi.

Armağan etti.

Gözlerini yeniden açtığında yumurta artık pembe değil, gümüş rengiydi. Tıpkı onun küçük Allume'uyla aynı tondaydı.

Öteki'nin dudakları, hüzünlü bir gülümsemeyle büküldü. Kırığı aldı ve soğuğunu ellerinde hissetti.

Hediyeye karşılık bir hediye.

Hazineyi göğsüne bastırarak döndü. Tüylerle dolu çukurdan aynı temkinli adımlarla çıkışa yöneldi. Dam tam o an döndü,

çalkalanan sisin çoktan yuttuğu yuvanın üzerinde kanat çırparken Öteki, yuvadan çıktı.

Dam, gırtlağının gerisinde dökülmek için hazır bekleyen alevleri göstererek *ciyakladı.*

Eskiden olduğundan daha küçük ve daha kırılgan –daha az dişli ve pençeli– bir beden içinde olmasına rağmen, Öteki dimdik durarak damın gözlerinin içine baktı.

Kararlı.

Gözünü bile kırpmadan.

Kızgınkursak gagasını kapattı ve aralarında, kederli bir damdan diğerine sessiz bir mesaj alışverişi yaşanırken başını yana yatırdı. Sessizliğin o buz gibi yankısıyla çok daha sağır edici bir şekilde söylenen bir mesajdı bu.

Öteki teslimiyetle başını öne eğdi ve damın bakışlarını üstünde hissederek sisin sarmaladığı taşların üstüne çıktı.

Belki de yumurtanın içinde kıpırdanan canı hissettiği için dam yolu açılır açılmaz yuvaya daldı. Bunu ötüşler, yavrusunun üstüne titreme hazırlığıyla tüylerini kabartan, burnunu yumurtasına sürten ve onu yuvarlayan bir damın şefkatli mırıltıları izledi.

Yavrusunu el üstünde tutan bir damın.

Öteki bir taştan diğerine atlarken sürünün geri kalanı şimdi sisin arasından turuncu alevler püskürtüyordu. Sisin bir kısmını yakan ve tenine kazınmış yakıcı bir geçmişin hayaletlerini aydınlatan alevler. Kıymetli'sinin narin tenini pürüzsüzleştirmek için tekrar tekrar kullanılan binlerce runik sembol.

Öteki, Kıymetli'sinin eşiyle yüz yüze geldiğinde Hareketli Buğular da tıpkı ejderhalar gibi onurlandırmak istercesine iki yana açılan kanatlar gibi Öteki'nin arkasında toplanmışlardı.

Kıymetli'sinin eşinin yüzü solgun ve gergindi, gözlerindeki ateş sönmüştü. Gözleri Raeve'in tenini kaplayan ışıltılı desenlerde dolaştı. Çatık kaşlarının tümseğinin altında sadece derin keder tohumları kalmıştı. O desenlerin her biri, dudaklarından çıkmasına asla izin vermediği bir acı çığlığının işaretiydi.

Bir kez bile.

Erkeğin dikkati, Öteki'nin kürek kemiklerinin arasından dışarı uzanan sis kanatlarına kaydı. Yutkundu, yüzünü buruşturdu ve boğuk bir hırıltıyla "Nesin sen?" diye sordu.

"Ne olduğumu biliyorsun, Kaan Vaegor. Ne diriyim ne ölü. Bir zamanlar kırılmıştım ama şimdi..." Öteki ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve göğsüne bastırdığı aykırığının üstüne elini koydu. "*Neredeyse* bütünlendim."

Kaan'ın gözlerinde bir şey paramparça oldu. "Na-nasıl?"

Öteki bu iyi erkeğin kalbini kıran kişi olmak istemediği için gerçeği dile getirmeye cesaret edemedi. Ama eninde sonunda zaten öğrenecekti. Bütün parçalar yeniden birleşmeden önce.

Denge yeniden sağlanmadan önce.

Bu yüzden ona farklı bir gerçek söyledi. Kocaman ve sıcacık kalbine layık yumuşacık, güzel bir gerçek.

"Senin için yapmayacağı hiçbir şey yok."

Tıpkı Öteki'nin, Kıymetli Ufaklık'ı için yapmayacağı hiçbir şey olmadığı gibi.

Dizlerinin üstüne inerken Kaan'ın nefesi kesik kesik ve hızlıydı.

"Sayısız gerçeği, bulunmayı bekleyen taşlar gibi inimde duruyor. Sen en parlaklarısın. Belki de bu kadar temkinli olmasının nedeni de bu. Onun hayatında en parlak ışıklar hep söner."

Kaan'ın yüzü çarpıldı, yumrukları sıkılmaktan bembeyaz kesildi. "Canını kim yaktı?"

Çok fazlaydılar.

"Bu hikâyeleri anlatmak bana düşmez." Başka bir alev darbesi, Öteki'nin tenindeki sembolleri bir kez daha aydınlattı. "Üstüne gitmemekle doğru olanı yapıyorsun. Şu anda biz konuşurken, bir zamanlar bildiği şarkılardan birini arıyor. Ben geçmişinin en acı verici kısımlarının bakımını yapıyor ve onları ona yavaş yavaş veriyorum. Gerçeğin tamamını, hazır olduğu zaman öğrenecek."

Senin gibi.

Öteki bildiği her şeyin ağırlığını düşünerek duraksadı. Kaçınılmazlığından emin olduğunu bildiği şeyleri. Elini kıymetli kırığının üstünden kaldırarak Kaan'ın yüzüne dokundu. Çenesindeki sakallar tahmin ettiğinden daha yumuşaktı. "Teşekkürler..."

"Ne için?" dedi Kaan, teni bir ejderhaaleviyle daha yanarken ve gözleri bir yanağından süzülen bir ıslaklıkla dolarken.

Öteki gülümsedi ve yüzeyin altına geri çekilmeye başlarken "Onu benim kadar sevdiğin için," dedi.

Kaan'ın yakalayacağını ve onu gerçekten dinlenebileceği bir yere götüreceğini bildiği için Raeve'in vücudunu bırakıverdi.

Sessizce göle girerken uzaklarda bir çığlık duydu. Dünyası az önce paramparça olan kederli bir erkeğin iç parçalayan çığlığı.

57. BÖLÜM
Veya

Arkyn, Kaan'ın element kutusunu tekrar tekrar açıp kapatarak peş peşe ateşli ışık patlamaları üretirken biz de havada uçuşan pelerininin peşinde, uzun ve dolambaçlı bir tünelde ilerliyorduk. Ben sürüklendiğim her adımda çığlık atarak çırpınırken tırnaklarımı beni yanlarında sürükleyen iki perinin kollarına geçirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordum.

Işığı bronz maskesinde parlayan bir duvar meşalesinin yanından geçerken, perilerden biri harcadığı fiziksel eforun yansıdığı nefes nefese bir sesle "Biraz daha minnettar olmasını beklerdim," dedi. "Yaralarının iyileştirildiğini düşününce."

Gırtlağımdan, delice coşkunun kesik kesik çıkmasına neden olduğu bir kıkırtı yükseldi.

Arkyn yaralarımın iyileştirilmesini emretmişti, kanımdaki enfeksiyon çekilmişti ama zihnimin dilim dilim açılmasıyla bunun bedelini fazlasıyla ödemiştim. O kadar çok kurcalanmış ve sıkıştırılmıştım ki beynim şimdi kafatasımın içine güçlükle sığan kocaman, şişkin bir yumru gibi geliyordu.

Yaralarımın iyileştirilmesinin bedelini çalınan sırlarla ödemiştim. Mahrem anlarım aheste aheste incelenirken *küçük düşmüştüm.*

Acı verici bir şekilde.

Kanayan yarama tuz basarcasına ceplerim boşaltılmıştı. Kaan'ın element kutusuna el konmuştu. Anlaşılan Arkyn'in yeni favori oyuncağı olacaktı.

Yüzümden, biraz önce şakaklarıma kazınan uyku bastırıcı runik sembollerden kan sızmasına neden olacak bir hırsla, tepinerek çırpınmaya devam ettim.

Sol kolum bir anda kurtuldu.

Tam bütün ağırlığımı sağ tarafımdaki pislikten kurtulmaya vermeye hazırlanırken Arkyn döndü, elini uzatıp beni boynumdan yakaladı ve parmaklarını etime ejderha pençeleri gibi batırdı.

Elimi savurdum ve kurtulma çabasıyla yüzünü tırmalamaya çalıştım. Tendonlarımın, ezici parmaklarının altında dağılmak üzere olduğundan emindim. Bütün kanım zaten şişmiş durumdaki beynime hücum ederek sınırlarını biraz daha zorlamasına...

Görüşüm bir anda siyah noktacıklarla doldu.

Arkyn iç geçirdi; diğer peri kolumu tekrar tuttuktan sonra bile elini boynumdan çekmedi. "Haklı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kaan'ın element kutusunu açıp girintili çıkıntılı yüzünü aydınlattı. Sonra kutuyu geri kapattı. "Şifacı ölmenin kıyısına kadar geldiğini söyledi."

Tam bilincimin kıyısından kayıp gitmeye, o siyah noktacıkların içine kafa üstü düşmeye başlıyordum ki şakaklarımdaki runik semboller, etime kızgın demirler bastırılıyormuş gibi yanmaya başladı.

Etim eriyormuş gibi.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu, ağzım sessiz bir çığlıkla aralandı. Havayı kaplayan yanık et kokusu, beni midemi ağzıma getiren anılarla sarstı.

Arkyn elini çekti.

Nefes almaya çalışarak kendimi kollarımı sımsıkı tutan ellere bırakırken gözlerimden yaşlar akıyor, Kaan'ın element kutusu tık, tık, tık açılıp kapanmaya devam ediyordu. Bilincim açıldıkça runik sembollerin cızırtısı azaldı.

Yeniden, kurşun gibi ağırlaşmış uzuvlarımla, kesik kesik çakan ateş ışıkları eşliğinde ileri sürüklenmeye başladım. Beynim samanla doluydu sanki.

Ruhum avaz avaz haykırıyordu.

Tünel duvarları nihayet son buldu. Her iki tarafa sıralanmış boş hücreleri göz ucuyla gördüm. Aldığım her nefes çürüme, küf ve dışkı kokuyordu.

Diğerlerine çok benzeyen yarı karanlık bir hücrenin önünde durduk. Kapısı gıcırtıyla açıldı.

Siktir.

Can havliyle bulduğum ani bir enerji hücumuyla tekmeler savurarak ve çığlıklar atarak çırpınmaya başladım. Bütün derdim, heriflerin ayaklarını yerden kesebilmekti.

İleri doğru fırlatıldım ve ciğerlerimdeki bütün havayı bir anda boşaltacak bir süratle duvara çarparak yere yığıldım. Ama

damarlarımda pompalanan adrenalin sayesinde pek acı duymadım. Tam ayağa kalkmaya yelteniyordum ki biri ayağıyla sırtıma bastı.

Elluin'in günlüğü midemi ezip deşti, ağzımın içinde safra tadı duydum.

"Olduğun yerde kal!"

Prangalarım yerdeki bir kancaya bağlanırken, yüzümün bastırıldığı ıslak, taş zemine doğru inledim. Herif ayağını kaldırdığı anda, doğrulup kaçmak için harekete geçtim. Ama suratıma kapanan kapıya çarptığımla kaldım.

Kilitte dönen anahtarın sesi, hızla kapanan bir kitap gibi, beni aralarına sıkıştıran boğucu duvarlar kadar içimde de yankılandı.

Gardiyanlar karanlığın içine doğru uzaklaşıp kaybolmadan önce anahtar Çöpçü Kral'a teslim edildi. Kapının diğer tarafında duran Arkyn'le baş başa kaldık. Kukuletasının altındaki gözleri, yakındaki bir fenerden dökülen ateş ışığında parlıyordu.

Her ne kadar Arkyn parmaklıkların özgür tarafında duruyor olsa da onu bir savaş alanındaymışız gibi süzdüm. Sanki onu çıplak ellerimle yere serecek, boynunu kıracak ve başını gövdesinden söküp koparacakmışım gibi.

Aynı kanı taşımamız umurumda değildi. Arkyn, Kaan'a zarar vermeyi planlıyordu ve onu ele geçirecek kaynağı toplayabilmek için safhalardır halktan perileri Khindrad Çukurları'na atıp ölümlerini izliyordu.

Benim böyle bir ağabeyim yoktu.

Element kutusunun kapağını tekrar açarak bir alev topunu daha serbest bıraktı. Acımasız, çarpık yüzü aydınlandı.

"Kaan'a elini sürersen," dedim, kelimeleri tükürürcesine. "Sen de en az *onun* kadar kötüsün demektir."

Babam kadar.

Arkyn başını yana yatırdı. "Kaan bronz tahtı alırken kaç kardeş, kaç evlat öldürdü, Veya?"

Hırladım.

Homurdanarak bakışlarını sağ tarafa çevirdi ve gözlerini kısarak bitişikteki hücreye baktı. "Onu bir şeyler yemeğe ikna edersen, Zihinokuyucu'ya aklının kuytu köşesinde sakladığın şeyi açığa çıkarmak için geri geldiği zaman nazik olmasını söylerim."

Element kutusunun kapağını geri kapattı. Yıpranmış pelerinini savurarak döndü ve Kaan'ın açılıp kapanan element kutusundan dökülen kesik kesik ışığı yutan karanlığın içinde hızla uzaklaştı.

Sendeledim. Omzumun üstünden arkama bakarken soğuk bir parmaklığa tutunmak için elimi kırbaç gibi öne uzattım. Yanımdaki hücrenin bir köşesinde, vücudunun büyük kısmını örten yırtık, eski bir battaniyenin altında yatan birinin olduğunu görünce kalbim tekledi. Beyaz bir saç tutamı, battaniyenin dışına sarkıyordu.

Uzun bir tutam.

Tutsağın alnında gümüş rengi bir şey ışıldar gibi olunca, ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Boğazımdan acılı bir haykırış firar etti, yaşadığım dehşet karşısında sızılarımdan ve acılarımdan eser kalmadı.

Ah hayır... Lütfen olmasın.

Yere indim ve taşın üstünde emekleyerek parmaklıklara ulaştım. "Kyzari."

Kıpırdadı.

Görüntüsünü bulanıklaştıracak bir süratle.

Eli parmaklıların arasından uzanıp gırtlağıma yapıştı ve başımdaki bütün kan şakaklarıma hücum ettirecek ve harap durumdaki beynimin dikişlerini patlatacak şekilde sıktı.

"*Ky-za-ri,*" diye kekeledim güçlükle, elimi onunkinin üstüne koyarak. "*Kyza... Be-benim...*"

Gözbebekleri dışındaki her şey bulanıklaşana dek görüşüm soldu. Öylesine karanlık ve boşlardı ki dünyayı yutabileceklerinden emindim.

Şakaklarımdaki runik semboller ısınmaya başladı.

Kyzari'nin gözbebekleri büyüdü, buruşturduğu yüzü düzeldi ve gözlerinin mavisi geri döndü. Bir Aytüyü alevini anımsatan o capcanlı halka; şu anda dünyada gördüğüme daha çok sevineceğim bir şey daha olamazdı. Ama yüzünün tekrar buruşması çok sürmedi. Eli gevşerken göz pınarlarından yaşlar akıyordu.

Eli bir taş gibi yana düştü.

Beynimi uyanık tutmak, o sembollerin yanmasını engellemek için ne gerekiyorsa hepsini içime pompalayarak sarsıntılı

bir nefes çektim. Ama parmaklıklara mümkün olduğunca çok yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına alırken acımı ve korkumu ona belli etmedim.

"Her şey yolunda," dedim, bakışlarım gözlerinin arasında gidip geliyordu. Boş bakıyorlardı ve altlarındaki siyah çukurlar tekinsiz görüntüsünü daha da vurguluyordu.

Normalde koyu renk olan teni, neredeyse şeffaflaşacak kadar solmuştu; elmacık kemikleri çıkık, dudakları çatlak ve renksizdi.

"Ah, Kyzari... Sana ne yaptı böyle?"

Elini sağ şakağımda runik sembole uzatırken onu kollarımın arasına aldım ve kaskatı duruşuna rağmen olabildiğince sarıldım. Kemikten bir oyuncak bebek gibiydi, omuzları o kadar cılızdı ki biraz daha sıkarsam kıracağımdan emindim.

Titrek bir nefes alması uzun sürdü, nefesini daha yumuşak bir üflemeyle geri bırakırken titremeye başladı. Kolları nihayet havaya kalkıp sırtıma uzandı ve çaresizlikle bana daha sıkı tutunmaya çalıştı.

"Her şey yolunda," dedim, bakışlarımla hücresini tararken. Gözlerim köşede duran bok kovasında, parmaklıkların yanına boşaltılmış, yenmemiş, çürümeye terk edilmiş yemek yığınlarında dolaştı. Rengi kaçmış et parçalarının üstü, bu ikramla kendilerine ziyafet çeken açık renkli kurtçuklarla kaplanmıştı.

"Ben buradayım, tatlım."

Dikkatim, Kyzari'nin altında saklandığı battaniyeye çevrildi. Kıvrımlarının arasında, yırtık bir parşömen tarlakuşunun iki parçasını gördüm. Keçeleşmiş saçlarını düzeltirken bakışlarım tavanını süsleyen ay çizimlerinde ve duvarlara çizilmiş siyah harflerde dolaştı. Bunları Kyzari'nin çizmediği kesindi. Onun el yazısı daha narindi ve harflerinin birleşim yerleri daha akıcıydı.

Ama...

Bakışlarım üstünden binlerce kez geçilmiş gibi gri, taş duvara derinlemesine kazınmış bir cümleye takıldı. Bunun Kyzari'nin el yazısı olduğu kesindi.

Ah, canım benim.

Sırtını ovabilmek için kirli saçlarını tutup kenara çektim ve o üç küçük kelimeyi tekrar okudum.

"Beni..." dedim, hâlâ sızlayan boğazımı temizleyerek. "Beni kim sandın, Kyzari?"

Yanaklarını silerek hafifçe geri çekilirken ve çenesini kaldırırken duruşu ve yüz hatları bütün yumuşaklığını kaybetti. "Buraya nasıl geldin?"

Soru havada asılı kaldı.

Bir an hiç kıpırdamadan durdum ve gözlerine düşen bir saç tutamını kulağının arkasına ittim. "Uzun hikâye ama iyiyim... Ya sen?"

"Ah, ben... Ben aykırıkları peşindeydim," dedi, gözlerini devirerek ve yanağından süzülen bir damla yaşı silerek.

Sorduğum tam olarak bu değildi, Kyzari...

"Bir miskunn bana annemin düşen ejderhasının kalan parçalarını bulmam gerektiğini söyleyen karmaşık bir mesaj iletti..." İç geçirerek başını salladı ve yırtık tarlakuşunu battaniyesinin kıvrımlarının arasından aldı. "Her neyse," diye fısıldayarak tarlakuşunun iki yarısını avucunun üstüne koydu ve diğer elini üstlerine kapattı. "Buradayım. O manyağın tuzağına düştüm."

Düşük omuzlarını ve önüne eğdiği bakışlarını süzdüm. Yenmiş tırnaklarını. Ellerinin o küçük tarlakuşunu o güne dek tuttuğu en değerli şeymiş gibi özenle kavrayışını.

"Beni kim sandın, Kyzari? İlk uyandığında?"

Gözlerinde bir ışık titreşti.

"Bilirsin işte," diye fısıldadı, ellerine bakarak. "Babam bana hiç ses çıkarmamayı öğretti. İtiraz etmemeyi ve bana özellikle hitap edilmediği sürece ağzımı açmamayı. *'Göze batma ve sessiz kal,"* derdi. *'Dünyanın göze batmayan, sessiz dişilere ihtiyacı var. Düşüncelerini kendilerine saklamayı ve çenelerini kapatmayı bilmeyen lanet olası gürültücü dişilere değil.'"*

Son sözcükleri, duvarlardan geri sekerek yankılanacakları bir coşkuyla söyledi.

Kaşlarım çatıldı.

Kyzari'nin küfrettiğini hiç duymamıştım. Hiç böyle iğneleyici bir tonla konuştuğunu da görmemiştim.

"Bu yüzden safhalarca öyle oldum. Göze batmayan. Sessiz." Elini kaldırdı ve tarlakuşunun gagasını parmaklarının arasında sıkarak buruşukları düzeltmeye çalıştı. "Varlığımın her zerresiyle gerçekten çığlık atmam..." Bana bir an baktı ve gözlerini hızla yere indirdi. "Yirmi üç safha önce oldu."

Bunları bir itiraf gibi söylemişti. Çok uzun süredir göğsünde ağırlık yapıyormuş gibi.

"Ona haykırdım." Alnındaki taşı işaret etti. "Yani, daha çok ona."

Kaşlarım iyice çatıldı. "Eter Tanrısı'na mı haykırdın?"

"Caelis?" diye düzeltti, kendinden emin bir tavırla. "Adı bu. *Caelis.*"

Başımı sallayarak Eter Tanrısı'nın adını tekrarladım. Burası kafasını karıştırmış olabilir miydi acaba? Arkyn onun zihnini de kurcalamış mıydı yoksa? Bu işlem hassasiyetle yapılmazsa, bazı perileri onarılamaz şekilde delirtebilirdi. Belki de Kyzari benden daha çok direnmişti. Ya da belki de hareketsiz durmamıştı.

"Peki, geldi mi, Kyzari? Caelis geldi mi?"

"Bir süreliğine, evet."

Başı sonu belli olmayan bir bilmece elime tutuşturulmuştu sanki. Hırpalanmış beynim o kadar çok zonkluyordu ki anlamaya çalışmanın güvenli olacağından emin değildim.

"Neden haykırdın?"

Tarlakuşunun gagasının kırışıklarını, eliyle bastırarak düzeltmeye çalışıyordu. "Çünkü babamın Bothaim'den bir iyilik görmeye ihtiyacı vardı ve karşılığında sunulacak ganimet bendim."

Ah, hayır.

Kyzari, hayır.

"Babamın tembihlediği gibi sessiz kaldım. Sonrasına kadar."

İçim kasıldı.

"Ama Yüce Şansölye sessiz kalmadı," diye devam etti, yüzünde tanıdığımı sandığım Kyzari'yle çok büyük bir tezat oluşturan sert ve acımasız bir ifadeyle. "İlk seferinde de. İkincide de. Üçüncüde de."

"Sen..."

"Evet." Gözleri benimkilerle buluştu, bakışları buz tutmuştu. Onu annesine hiç o andaki kadar çok benzetmemiştim. "Muhteşem *Tyroth Vaegor'un* kızı olarak görevimi yaptım."

Kanım kaynadı. Tavırları ve duruşu yüzünden onu çok uzun zamandır küçük bir çocuk gibi gördüğümü fark edince içimde bir şeyler eridi. Oysa bu sadece babasının onu maruz bıraktığı dehşetlerden korumak için kullandığı bir maskeydi.

O pisliğin.

Tyroth'un, Kyzari'yi koruduğunu sanıyordum. Onu bunaltacak kadar üstüne titrediğini. Ne kadar yanılmışım. Ne kadar körmüşüm.

Anlamalıydım.

"Yani..." dedim, boğazımdaki hırıltıdan kurtulmaya çalışarak. "Bu safhada kendini Yaratıcılara sunmanın nedeni buydu."

"Benden zaten bıkmıştı. Başka şeyler istemeye başladı. Sanırım o işte çok iyi değildim." Omuz silkti; çatlak dudaklarında beliren yarım gülümseme, bunun kasti olabileceğini düşündürüyordu. "Babamın üstümdeki gücünün önünü kesmek için kendimi Yaratıcılara sundum. Ve ayrıca..." Nefesi titredi.

"Ne?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Kalbim zaten onlardan birine ait."

Yaratıcılar aşkına. Bu kız kendiyle çok fazla baş başa kalmış.

Bunu düşünmek yerine, parmaklıkların arasından elimi uzattım. Tarlakuşunu ulaşamayacağım kadar geriye çekmesi dikkatimden kaçmadı. Sanki elinden almak üzere olduğumu düşünmüştü.

Elini tutup sıktım çünkü söyleyebileceğim hiçbir sözcüğün, aldığı hasarı gideremeyeceğini biliyordum. O yaraları sonsuza dek tekrar açılmaktan alıkoyacak kadar güçlü bir dikiş yoktu. Ancak üstümüze çöken sessizlikte, huzura kavuşmasına yardım etmek için elimden geleni yapmaya yemin ettim. Zihninin dinleneceği mutlu bir yer bulmasına yardım etmek için.

Bir şekilde.

"Sence bizi bırakır mı?"

Hayır, Kyzari. Bizi ikimizin de çok sevdiği birinin canını yakmak için kullanacak.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Şu anda sadece umuda ihtiyacı vardı ve ben...

Ona bunu verebilirdim.

"Bende görmen gereken bir şey var," dedim, kollarımı hücresinden geri çekerken. Elimi aşağı uzattım, gömleğimin etek

ucunu kaldırdım ve belime sarılı kumaşı çözmeye başladım. Boğazıma bir yumru oturmuştu.

Kalbim kaskatıydı.

Günlüğü, zihnimi kurcalayan kişiden gizlemek kolay olmamıştı. Zihin boşaltmada iyi olabilirdim ama gücüm kısıtlı olduğu için sadece bazı şeyleri koruyabilmiştim. Bu beni defalarca ölümle karşı karşıya getirmişti ama böylesi iyi bir ölüm olurdu.

Onurlu bir ölüm.

Çünkü bu günlük, içindeki kelimeler... onlar mahremdi. Raeve, Kaan ve ne kadar sevildiğini bilmeye deli gibi ihtiyacı olan tatlı, kırılmış yeğenime özeldi.

Bunun için her şeye değerdi.

Kyzari için.

"Şakaklarımdaki runik semboller beni uyumaktan alıkoymak için," diye mırıldandım, kanın keçeleştirdiği bir kumaş katını daha açarken. "Beni çökertmek ve savunmamı Zihinokuyucu'nun geri kalan sırlarımı keşfedebileceği şekilde yıkmak için. Bunu başardığı zaman, günlüğün bende olduğunu çözer. Arkyn de günlüğü benden alır."

Son katı da açıp günlüğü avucuma yatırdım ve kapağına baktım. İçinde saklı olan sırların ağırlığını kemiklerimde hissediyordum.

"Sana bu sözcükleri okuma fırsatı veremeseydim, kendimi asla affetmezdim."

Günlüğü parmaklıkların arasından uzattım.

Kyzari kaşlarını çattı, tarlakuşunu kucağına bıraktı ve günlüğü aldı. Narin parmaklarını ön kapağındaki resmin üstünde dolaştırmadan önce defteri elinde çevirdi. "Bu, amcamın málmr'ına benziyor."

"Evet."

Sesim boğuk çıktı.

Aytüyü'nün kanadını okşayarak "Çok güzel," diye fısıldadıktan sonra bana baktı. "Ona mı ait?"

"Hayır. Bu..." Yanaklarıma zoraki bir gülümseme kondurmadan önce güç toplamak için derin bir nefes aldım. "Annenin günlüğü."

Kyzari taş kesildi. Göğe yükselmiş ve orada tortop olup taşlaşmış gibi.

"Ben, ah... Bunun izini bulmak için Arithia'ya gittim." Günlüğü vücuduma sabitleyen kanlı şeridi ezip bir top hâline

getirirken ellerime baktım. "Sadece ilk birkaç sayfasını okudum ama bence..." Sözcükler boğazıma takıldı. Boğazımı temizledim ve Kyzari'nin nemlenen –ve annesininkilere çok benzeyen– mavi gözlerine baktım. "Bence en baştan başlamalısın."

"Üzülecek miyim?"

Şimdi de onun sesi titremişti.

"Evet."

Tahmin edemeyeceğin kadar çok.

Yüzünü buruşturdu; gözleri, onları buz tutmuş havuzlara benzeten yaşlarla dolup taşarken başını yana yatırdı. "Daha fazla üzüntüyü kaldırabileceğimden emin değilim."

"Biliyorum, tatlım," dedim, parmaklıkların arasından uzanıp çenesini avuçlarken. "Ama sona geldiğin zaman sana bir şey söyleyeceğim." Yerdeki yenmemiş yiyeceklere baktım ve gözlerimi kapadım. Sonra çenesini daha sıkı kavrayarak gözlerimi geri açtım. "Onun için *yaşayabileceğin* bir şey."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

Yutkundu, gözleri günlüğe indi. Uzun bir duraksamanın ardından, nihayet usulca kapağı açıp okumaya başladı.

Yanında oturdum ve onu sarsan kısma gelene kadar elini hiç bırakmadım. O daha onlarla tanışma fırsatı bile bulamadan ailesinin pek çok üyesini söküp alan o zehirlenme olayını okuduğunda, suçluluk duygumun altında ezilerek onu kendime çektim.

Slátra'nın, Elluin'i ovalarda takip ettiği kısma gelince yanaklarındaki yaşları sildim. Kaan'la annesi arasındaki aşkın tomurcuklandığı kısmı okurken bunu bir kez daha yaptım.

Aşkın ve mutluluğun meyvesi olan hamileliği okurken ona daha sıkı sarıldım.

Günlüğün sonuna ulaştığında gözyaşları benim silemeyeceğim kadar hızlanıp çoğaldı. Başını parmaklıklara yaslayınca saçlarını okşadım, onu sımsıkı tuttum ve ona yaşamak *zorunda* olduğunu söyledim.

Yaşamak *zorundaydı.*

Çünkü bilinmeyen bir sihrin eseri olarak, annesi yaşıyordu. Ve her ne kadar annesi kendi geçmişini hatırlamasa da güçlü, cesur ve muhteşem bir kadındı... *Tıpkı kızı gibi.*

58. BÖLÜM

Raeve

Gölümün donuk yüzeyini kırıp geçtim; suyun içinde hızla ilerleyen ve beni yüzeye doğru yönlendiren ağır bir varlık tarafından kovalanıyordum.

Ya da belki de beni yönlendirmiyor, sadece takip ediyordu. Belki de yeterince yaklaşırsa durmak, arkama bakmak ve iletişim kurmak zorunda kalacağımı umuyordu.

Kesinlikle yanılıyordu.

Ayağımı ısırsa ve beni sarsarak ölümden beter etse bile olmazdı. Gerçi bunları yapmamasını yeğlerdim.

Yaratıcılar aşkına, ya az önce ona bu fikri verdiysem?

Omurgamda bir ürperti hissettim.

Kendime yüklenerek daha hızlı yüzdüm. Gölün yüzeyini yumruklayarak dışarı çıktım, yalpalayarak kıyıma yürüdüm ve daha önce hiç olmadığım kadar hızlı dış benliğimden içeri girdim.

Gözlerim bir anda açıldı.

Nefes nefese etrafıma bakınca hâlâ uyku oyuğumda olduğumu gördüm ve dişlerimin arasında et kıymıkları ya da ellerimde kan olmadığından emin olunca rahat bir nefes aldım. Bunların, ben onun travma takas istasyonunda duygusal olarak hırpalanırken Öteki'min bir cinayet krizine girmediğinin işaretleri olduğunu umuyordum.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldanarak avuçlarımın kök kısımlarını yüzüme bastırdım ve gömülmüş bir köyün obsidyen zirvelerinin üstünden, yıkılmış bir dağ yamacına bakan mutsuz yüzlerin görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

Tanımadığım ama ona hayranlıkla bakan ve saçları benim kadar siyah olan güçlü kuvvetli bir erkeğin yanında dururken, küçük Elluin'in dudaklarından zorla dökülen yıkıcı bir şarkının yankılarını susturdum. Yıkılmış buzulu azar azar, yavaş yavaş

kaydırarak altındaki yıkık köyü açığa çıkarmak için kullanılan bir şarkı...

Ve köyün sağ kurtulamayan sayısız ferdini.

En çok da küçük Elluin'in arkasında durup, o karlı kan gölünde en azından bir sağ kurtulan bulma umuduyla dizlerinin bağı kesilene kadar şarkı söylemesini dinlerken Öteki'min hissettiği büyük gururu bastırdım.

Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırarak iç geçirdim.

Birinin kalbini göğüs boşluğundan sökmeye hazırlanırken, bir inanç uğruna çekilen acının ağızda bıraktığı tadı yutkunmaya çalışmak gibisi yoktur.

En azından takas yeterli olmuştu.

Kollarım yatağın üstüne düşünce bir parşömen parçası havaya fırladı. Kaşlarımı çatarak parçayı kaptım ve Kaan'ın el yazısını okurken kalbimin, göbek deliğimin altına kadar indiğini hissettim.

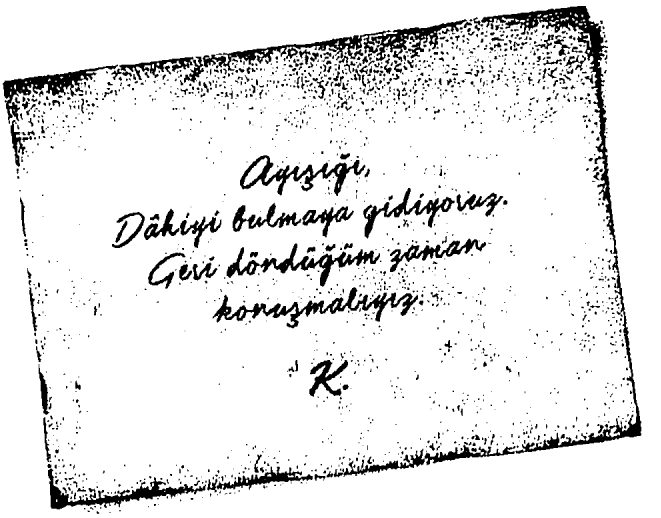

Yaratıcılar aşkına... Ne kadar uyumuştum?

Anlaşılan iç gölümün derinlerine dalmanın kendine göre dezavantajları vardı. Normalde sesine uyanacağım çok önemli haltları kaçırmak gibi.

İnleyerek hızla harekete geçtim. Beyaz, deri pantolonumu üstüme geçirdim ve birörnek ceketimi çenemin altına kıstırırken beyaz pelerinimin odanın büyük kısmını kaplayan kanca şeklindeki koltuğun üstünde serili olduğunu ve altından parlayan bir şeyin ucunun belli belirsiz göründüğünü fark ettim.

Durdum. Sonra hiç yapmadığım kadar hızlı hareket ettim.

Pelerini hızla çekince tenimi ürperten bir serinlik hissettim ve birleştirilmiş dört yumruktan daha büyük görünmeyen gümüş rengi küçük aykırığına gözlerimi kısarak baktım. Işıldıyordu.

Çok güzeldi.

Kaburgalarımın arasına soğuk bir sızı yayıldı.

Başarmış. Aykırığını alabilmiş.

Gözlerimin arkası öylesine bir acıyla sızladı ki göz kapaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Yoğun acının yatışmasını bekledikten sonra gözlerimi geri açarken, aykırığının eğri büğrü kenarlarına dokunma dürtümü bastırmaya çalıştım. Bir kanadın sırt kısmını anımsatan pürüzsüz çukurunu okşama arzumu. Kırığı iki elimin arasına alıp göğsüme bastırma ve bir ay gibi döndürme arzumu.

Bunlardan herhangi birini yaparsam... ondan bir daha ayrılabilir miydim, bilmiyordum.

Yavaş bir nefes verip pelerinimi bir çocuğun üstünü örter gibi kırığın üstüne tekrar örttüm. Sonra omurgamdan yukarı tırmanan titremeyi duymazdan gelerek arkamı döndüm. Telaşla iç gölümün yüzeyine geri dönmeye çalışırken hissettiğime benzer bir hisli.

Şimdi olmazdı.

Henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim.

Çenem sımsıkı kenetlenmiş bir hâlde, her iki kını da uyluklarıma bağlamaya başladım ve onları, tıpkı pantolonum ve ceketimdeki tüm gizli cepler gibi, bıçaklarla tıka basa doldurdum. Yüzümün alt yarısını koyu renk bir örtüyle örttüm; merdivene doğru yelteniyordum ki çamurlu botlarımı hemen yanda, yerde buldum.

Oysa onları orada *bırakmamıştım.*

Yüzümdeki örtüyü aşağı çektim ve botların bağcıklarının arasında duran, en fazla başparmağımın uç kısmı büyüklüğündeki pembe kuştüyüne gözlerimi kısarak baktım. Kızgınkursak yuvalarının çukurunda bulunan ve yumurtalara yastık olan yumuşak türdendi.

Omuzlarıma ağır bir tedirginlik çöktü. Bakışlarım önce aykırığının saklı durduğu yere, ardından Kaan'ın çarşaflarımın arasında bıraktığı nota ve yeniden kahrolası botlarımı süsleyen yalnız tüye kaydı.

"Siktir."

"Onlar çıkalı biraz zaman oldu. Koşsan bile yetişebileceğini sanmam."

Hızla arkama dönünce Roan'ı kıvrılarak üst kata çıkan merdivenin tepesinde, uyku mahmuru gözlerini ovalarken buldum. Dâhinin yerini bulma aygıtını tamamlayıp Kaan'a teslim etmiş, merdiveni tırmanmış ve kendini dosdoğru yatağına atıp bayılmış gibi, hâlâ çamurlu giysilerinin içindeydi.

"Ah," derken zihnim Kaan'ın notuyla meşguldü.

Geri döndüğüm zaman konuşmalıyız.

Dört küçük kelime hiç bu kadar uğursuz görünmemişti.

O zihinsel obruğu daha sonra ele almak üzere bir kenara iterek ayağımı botumun içine soktum ve kapalı perdeleri çenemle işaret ettim. "Aurora nerede?"

"Batalı biraz zaman oldu. Belki tünyarısı filan olabilir." Roan ağzını azı dişlerini görebileceğim genişlikte açarak esnedi. "Battıktan hemen sonra yola çıktılar."

Şans benden yanaydı. Gittiğim yerde devriyelerin az olacağını ve işimi göreceğim süre boyunca Sereme'in uykuda olacağını umuyordum.

Tam ikinci fiyongu atmaya hazırlanırken Roan'ın sesi sessizliği bozdu. "Sen... Şey... Onları bulmaya gitmiyorsun, değil mi?"

"Ben birilerini kurtarmaya meraklı tiplerden değilim," diye mırıldandım, sözcüklerin Öteki'min buzlu inine kadar inip yankılanmasını umarak. Bir zamanlar üstüne titrediği o küçük kızla benzerliğimi koruduğum beklentisini kökünden kurutmak için. "Geri döneceğim."

Merdiveni koşarak indim, çamurlu siyah pelerinimi sırtıma geçirdim, başlığını kaldırdım ve raftan iki iksir şişesi kaptım. Birini cebime attım, diğerini duvara çarptım ve kapıyı gizleyen ışıltılı runik semboller öbeğini açığa çıkardım.

Kapı açıldı; beni ötesinde kalan, içinde sersemlemiş bir hâlde daireler çizerken yön duygularını geri kazanmaya çalışan parşömen tarlakuşlarının uçuştuğu puslu dünyayla karşı karşıya bıraktı.

Zavallıcıklar.

Her şey o kadar beyazdı ki kendimi vızıldayan bir buluta adım atar gibi hissettim. Daha iki adım atmadan kapı arkamdan kapanmıştı bile.

Sereme'in notunu bulmak için elimi cebime atarken hava bir an buz kesti. Bütün böcekler ve sürüngenler pılını pırtını toplayıp tüymüş gibi ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Sersem tarlakuşları bile dağıldı.

Havada kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir değişiklik oldu. Dudaklarım bir gülümsemeyle büküldü.

Yoğun sisi süzerek bekledim.

Karşımda kanatları iki yana açık, kocaman bir şey aydınlandı. İri gözlerini nefesimi kesecek kadar yakınımda açıp kapadı.

Líri'nin gözlerinin arasındaki eğimli düzlüğü okşamak için elimi uzatırken ve ciğerlerimi onun yabani misk kokusuyla doldururken gülümsemem daha da büyüdü.

Beni kokladı ve yüzünü karnıma eğmeden önce burnuyla yanağıma hafifçe nefes verdi. Göğsümde buzdan bir tomurcuk misali bir yalvarış çiçek açtı. Benimle gelmekte kararlıydı.

Parmaklarımı yanaklarından sarkan ince tüylerde dolaştırırken iç çektim; havanın, Líri'nin göze batmayacağı kadar puslu olduğuna karar vermiştim. "Tamam," diye fısıldarken Líri başını arkaya yatırarak beni neredeyse nefesimi kesecek şekilde dürttü. Çenesinin altını kaşımamı istiyordu. "Ama sadece ne kadar sessiz olabileceğini ispatladığın için."

Ayrıca bu konuda bir söz hakkım varmış gibi *davrandığından* da emindim.

59. BÖLÜM

Raeve

Puslu pembe bulutlarla şimdi yumurtlama alanlarının üstünü tamamen örten Miel Et Muíem arasına sıkışıp kalan açık kısma girdik. Líri'nin tekrar dalışa geçmesi sadece bir saniye sürdü. Beyaz sisin arasından hayal meyal görünen duvarı fark etmeme yetecek kadar bir süre.

Duvarın, bu bölgeyi asırlar önce etkileyen çarpışmanın kanıtı olan eğri büğrü ve kırık dökük kenarını görünce sarsılmamak zordu. Bir ayın kadim yapıdan kocaman parçalar koparacak bir şiddetle düştüğünü bilmek. Dünyayı neredeyse kendini yutacağı kadar derinden yaralayacak bir şiddetle.

Tek bir ay.

Tek bir çarpma.

Birden fazla düşüşten sonra bizden geriye ne kalacaktı?

Midemi bulandıran bu düşünceyi bir kenara iterek bakışlarımı sağlam pencerelerin dikkat çektiği beyaz, taştan kuleye çevirdim. Üç kat yüksekliğindeki kule, binaların üstünü süsleyen kubbeler gibi duvarın üstünden yükseliyor ve birikmiş kar tabakasının arasında güçlükle seçiliyordu.

Bir kale. İçinde titreşen meşale ışıklarına bakılırsa, boş değildi.

Duvarın, havada süzülen pusun tamamen örtmediği düz tepesini taradım. Aklımdaki fikir için yeterli kamuflaj sağlayabilirdi, tabii eğer sırtımda rüzgârda kahrolası bir savaş bayrağı gibi dalgalanan çamurla kaplı, siyah bir pelerin olmasaydı. Rengi bunca karla kusursuz bir tezat oluşturuyordu.

Siktir.

Pelerinimi boynumdan çözdüm.

Clode siyah kumaşı elimden kapıp sisin arasına savurunca en başından beri arkamızda olduğu ve bunu akıl etmemi beklediği hissine kapıldım.

Líri'nin boynunu okşadıktan sonra dizginleri tutan ellerimi gevşettim ve yüzüm kuyruğuna bakacak şekilde döndüm. Ardından vücudumun her hareketini onun sessiz kanat çırpışlarına uydurarak arka bacaklarına doğru kaydım. Yerimi alınca yüz örtümü burnumun üstüne çektim, zihinsel ses kapanımı sıktım ve demir yüzüğümü cebime koydum.

Dizlerimi hafifçe sıkarak Líri'yi hızlanması için dürttüm. Uçabildiği kadar hızlı uçması için.

Havayı hızlı ve sessiz bir bıçak gibi yararak ilerledik ve duvarın üstünden, yere Líri'nin göbeği kar tabakasına sürtünecek kadar yakın geçtik. Sıçradım; süratimi kaybetmeden önce Líri'nin ipeksi kuyruğunun dokunuşunu göğsümden ayak parmaklarımın uçlarına kadar hissettim.

Başımı korumak için öne eğdim ve zemine yuvarlanarak inerken, fren yapmak için botumu karın içine doğru ittim. Başımı hızla çevirip Líri'nin Buğuların arasına dalmasını izledim. Gözden tamamen kaybolmadan önce gördüğüm son şey, ince kuyruğu oldu.

Ayağa kalkıp koşmaya başladım.

Dikkat çekmemeye gayret ederek zihinsel ses kapanımı açtım, boyun kaslarımı gerdim ve Bulder'a biraz sonraki düşüşüme kucak açması için bir talep mırıldandım. Azı dişlerimin arasında taş öğütmeye çok benzeyen bir his. Keskin.

Pütürlü.

"*Hugh atah duhn. Gurth ahl, Bulder.*"

Şarkısında keskin bir duraksama oldu; sanki akıcılığıma en az benim kadar şaşırmış gibiydi. Ya da onunla konuşuyor olmama.

Fazla uzun bir duraksama.

Ayağımı duvardan dışarı uzatırken ölümüme düşmek üzere olduğumdan neredeyse emindim. Tek nefeslik bir süre boyunca hızla düşerken yüreğim ağzıma geldi ama sonra botlarımın altında biçim kazanan bir taş parçasının üstüne sertçe kondum.

Durduğum yerde sallanırken sırtımı duvara yasladım, ellerimi taşa bastırdım. Nefes almaya çabalarken kalbimin normal ritmine dönmesini bekledim.

"Kıl payı oldu, bayım."

Fazla.

Kıl.

Payı.

Bulder, ben hiç var olmamışım gibi, monoton şarkısına kaldığı yerden devam etti. Tam ona küfretmeye hazırlanırken aşağı baktım ve üstünde durduğum çıkıntının *bükülmüş bir avuç* şeklinde sertleştiğini gördüm.

Hah. Belki de beni gerçekten seviyordu.

Ne hoş.

Göğsümü şişirerek döndüm ve parmaklarımı duvarın damarları anımsatan derin çatlaklarından içeri uzattım. Sıkıca tutunduğumdan emin olunca ağırlığımı dikey yüzeye aktardım ve taş elden ayrılarak yoğun sis arasında istikrarlı ama yavaş adımlarla inişe geçtim.

İki kez yanımdan hızla geçen Líri'nin soğuk esintisini hissettim. Bağlantımız üzerinden ona akıttığım pürüzsüz konfor hissine rağmen, iyi olduğumu yoklamaktan kendini alamıyor gibiydi.

Bulder'ın şarkısına dikkat ederek hareket etmeye devam ettim.

Bir süre sonra değişti.

İçi boşaldı sanki.

İki kaşımı birden kaldırarak hareketsiz durdum, yeni en iyi arkadaşımı etkileyecek en kusursuz cümle yapısını bulmaya çalışırken ciğerlerimi havayla doldurdum. Kaan'ın bütün derslerini yeniden sindirecek zamanım olmadığı için biraz zorlu bir işti.

"Hallon dóh gruin." Yüzümü buruşturarak düşündüm. *"Surin dahn... fu?"*

Elime yüzüme bulaştırdığımdan o kadar emindim ki.

Bir parazit gibi, bir fiskeyle fırlatılmayı beklerken bütün vücudum gerildi.

Neyse ki duvarda tam göğüs hizamda bir girinti –derine uzanan dikey bir obruk– açıldı. Obruk bir ağız gibi açıldı; ellerimle tutunup bacaklarımı kaldırabileceğim ve kendimi o karanlık çukura sarkıtabileceğim genişliğe ulaştı.

Yumuşak bir iniş yaptım. Gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken elim bir hançerin kabzasına uzandı. Uzun bir odada olduğumu ve taşın içinde üst üste sıralanmış sayısız girinti olduğunu gördüm. Her girinti bir şilteyle, battaniyelerle ve...

Bir yatakhanedeydim.

Siktir.

Hançerimi hazırda tutarak savunma pozisyonunda yere çömeldim. Gözlerim karanlığa alışınca gereksiz olduğunu fark ettim çünkü girintilerin hepsi boştu ve battaniyeler dağınık bir şekilde açık bırakılmıştı.

Başımı bir sağa bir sola çevirerek kişisel eşyalara, kitaplara, yerdeki giysi parçalarına bakarak yavaş adımlarla ilerdim. Ama kimse yoktu.

Saat düşünüldüğünde tuhaftı.

Üstünde oyun kartları olan bir yatağın yanındaki zeminde, ağzına kadar dolu içki kupasını görünce duraksadım. Tenim huzursuzlukla karıncalanıyordu.

Hepsi bir anda hazırlıksız bir şekilde ayaklanıp çıkmıştı sanki. Günlük giysilerinden bir çırpıda soyunup. Zırhlarını ve *silahlarını* kuşanıp.

Kendi silahımı kınına kaldırıp kapıya koştum. Herkesin nereye gittiğinden emin değildim ama öğrenmek için etrafta oyalanmaya niyetim yoktu. Bunu, var oluşumun en verimli cinayetine dönüştürmeliydim çünkü burada hazırlıksız yakalanırsam...

En iyisi bunu hiç düşünmemekti.

Loş tünelde iki yana baktım. Bir şey bana sağa dönmemi, sonra da sola sapmamı ve kıvrılarak inen bir merdivene yönelmemi söylüyordu. İkinci bir uzun tünel beni başka yatakhanelere soktu. Onlar da boştu. Sanki koca yapıda hiç hayat yoktu.

Bu durum, sinirlerimin bıçak gibi keskinleşmesine neden oldu.

Bir başka merdiven beni farklı bir alana çıkardı. Koridorları yüksek tavanlı, zemini rengârenk mozaiklerle kaplı, duvarları Soluk'un pastel tonlarına boyanmış bir alandı. Bana kendimi ufacık hissettiren, arka ayaklarının üstüne tünemiş Kızgınkursaklar şeklinde yontulmuş taş sütunların tavanı taşıdığı ihtişamlı odalardan geçtim. Bütün bunlar, burasının askeri kullanım için inşa edilmediğini, bir zamanlar sanat ve tapınma için kullanılan bir yer olduğu hissini uyandırıyordu.

Yine de yakınlarda tek bir perinin varlığını hissetmiyordum. Ta ki geniş bir koridorda koşarak ilerleyip bir öksürük sesi duyana kadar.

Mavi çinilerin üzerinden geri çekildim ve sırtımı toz mavisi duvara yaslayıp nefesimi tuttum.

Sessizlik.

Usulca ilerledim; başımı çift kanatlı, açık bir kapıdan içeri uzatmak üzereydim ki bariz bir metal tangırtısı beni seçeneklerimi yeniden değerlendirmeye itti. Altdudağımı ısırarak, uygun bir şey bulma gayretiyle kelimelerden oluşan yeni cephaneliğimi taramaya başladım. Kapının öteki tarafında birinin olması ihtimaline karşı fark edilmememi sağlayacak kadar incelikli bir şey.

Bir bıçak çektim ve Bulder'a alçak ve yumuşak bir sesle "*Heil uhndah... burlin...*" diye mırıldandım. Yön belirtme ifadesini unuttuğumdan, talebimin anlaşılacağı umuduyla parmağımı duvara vurdum.

Neredeyse aynı anda duvarda parmağım büyüklüğünde, sessiz ve yusyuvarlak bir gözetleme deliği açıldı. Gerçi tam istediğim noktada değildi.

Başımın hemen yanındaydı.

Ne centilmen.

Ona gittikçe ısınıyorum.

Tek gözümü kapayıp delikten baktım. Soluk militanlarının kan kırmızı üniformalarını kuşanmış sayısız askerin miğferli kafalarını görünce kanım dondu. Hepsi silahlıydı; hareketsiz duruyor ve ifadesiz yüzlerle benim az önce geçmeye hazırlandığım kapıya bakıyorlardı.

Dudaklarımı "Yaratıcılar aşkına," der gibi kıpırdattım ve odanın arka tarafında duran üç erkek periyi fark edince yüzümü buruşturdum. Üçü de boncuklu Bothaim muhafızlarının beyaz zırhları içindeydi. Omuz siperliklerine, omuzlarını daha geniş gösteren ve onlara ihtişam katan ağır pelerinler tutturulmuştu.

Herhâlde bundan daha kötüsü olamaz...

Yüreğime bir ağırlık çökerken bakışlarım yukarıya, güneş sarısı odayı çevreleyen asma kata çevrildi. Korkuluğun arkasına taş gibi ifadesiz duran okçular sıralanmıştı ve zırhları alev alev yanan yağ kâselerinden taşan ateş ışığında kıpkırmızı parlıyordu. Oklarını hazırda tutarak bir şey bekliyor gibiydiler.

Ya da *birini.*

Zemin kattaki muhafızların arkasına bakınca uzak duvarda –yine sarı renkli– çift kanatlı, oymalı bir kapı gördüm. Kapıların alt kısmına, altın rengi ışıkları etrafa saçılan bir güneş deseni yontulmuştu. Miskunn'un, cebimdeki haritaya çizdiği

resimdeki gibi. Demek ki öldürmem istenen gümüş saçlı peri... *bütün bunların* arkasında bir yerdeydi.

Büyük talihsizlik. Göz açıp kapayıncaya kadar girip çıkmayı umuyordum.

Karşımdaki, *göz açıp kapama boyutunda* bir birlik değildi.

İşi batırırsan *ölürsün* boyutunda bir birlikti.

Döndüm ve başımı duvara yaslayarak seçeneklerimi düşündüm.

Omurgama bir acı saplandı. Bedensiz bir keski gibi omurlarımı yontuyor, her birini iki parçaya ayırdıktan sonra bir sonrakine geçiyordu.

Dengemi kaybederek iki büklüm oldum. Dizlerimin üstüne düşerken ağzım aralandı ve Sereme'in adı, boğazımın gerisindeki kafeste tutmaya çalıştığım bir kükremeye dönüştü.

Koridorda ağır ayak sesleri yankılandığında Sereme'in kuyruk sokumuma ulaşmasına daha çok zaman vardı.

Bakışlarım sağa çevrildi ve miğfersiz bir Soluk askerinin bakır rengi gözleriyle çarpıştı. Eli kasıklarının üstündeydi. Hızlı bir tuvalet molasının ardından pantolonunun önünü kapatmakla meşgul gibiydi.

Durdu, beni baştan ayağa süzerken yüzündeki bütün renk çekildi. Aynı anda, kulağında sallanan şeffaf boncuğu fark ettim.

İçim buz gibi bir korkuyla doldu.

Ciğerlerimi havayla doldurup içimi Clode'a açtım ve birkaç sözcük mırıldanmaya başladım. Büyüyen gözlerini panik bürüyen asker de bir şeyler söyledi.

Önce ben tamamlasam da –sesimizi yutacak ve muhafızların doğaçlama katliamından kaçınmamı sağlayacak hava geçirmez bir vakum oluşturmak için– asker saldırgan bir talep haykırmakta benden hızlı davranmıştı. Çok iyi tanıdığım bir talepti.

Yüreğim ağzıma geldi.

Ben de aynı sözcükleri aceleyle haykırdım ama asker benden hızlıydı ve esintili sözlerin son kısmını dudaklarımdan koparıp aldı.

Clode oflayarak boynuma uzandı, yumruklarını ciğerlerime sardı ve metal tadı alacağım kadar sıktı. Sonra bir ağaç gövdesini kökleriyle birlikte yerden sökmeye çalışır gibi çekti.

Siktir.

Ah.

Sereme omurgamı yontmaya devam ederken muhafız da nefessiz kalmış ve ağzı açılmıştı. Tıpkı beni gibi boğazını ve göğsünü tırmalıyordu. Clode aramızda durmuş, kollarını dirseklerine kadar boğazlarımıza gömmüş, hangimizin onunla daha etkili konuştuğunu tartmaya çalışır gibiydi.

Elbette bendim. O sürtüğü severdim. Ama sanırım kelimeleri önce tamamlayan asker olmuştu.

Yani muhtemelen işim bitmişti.

Göğüs kaslarımı sıkarak ciğerlerimi orada tutmaya çabaladım.

Lütfen beni öldürme, Clode. Birlikte çok eğleniyoruz.

Çoğu zaman.

Boğazımdan yukarı fokurdayarak yükselen kanı hissettim. Aynı anda askerin gözlerinin beyazlarını da kan bürüdü; kılcal damarları çatlıyor, dudakları morarıyordu. Boynundaki ve şakaklarındaki bütün damarlar fırlayacak kadar belirginleşmişti.

Göğsüme, içerideki bütün lifler parçalanıyormuş gibi keskin bir acı saplandı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Uğursuz bir önsezi, pençelerini etime geçirdi.

Kesinlikle işim bitmişti.

Ciğerlerimin parçalanarak gırtlağımdan yukarı çekilmek üzere olduğundan emin bir şekilde kendimi sona hazırladım.

Askerin gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. Ağzından, çenesinden ve boynundan aşağı akarak üniformasını kırmızıya boyayan bir kan seli eşliğinde kırmızı et parçaları püskürünce hoşnut bir şaşkınlık yaşadım. Asker, boş bakan gözlerle dizlerinin üstüne düştü. Sönmüş alevler gibi.

İnleyerek elimin tersiyle ağzımı sildim. Başımı kaldırırken Clode'un ses geçirmez vakumu hâlâ etrafımdaydı. Kendi et parçalarından oluşan bir birikinti içinde yerde yatan muhafıza baktım.

İçim buzdan bir öfkeyle dolarken parmak uçlarım seğirmeye başladı.

O sürtük yılan az kalsın ölümüme neden olacaktı.

Ciğer parçalayıcı saldırısına girişmeden önce, askerin gözlerinde bir an parlayan o tanıma ışıltısını düşününce zihnimde dikenli bir teori oluşuverdi.

Bu adamlar geleceğimi biliyor muydu?

Bu bir tür tuzak mı yoksa?

"*Sürtük*... Yılan," diye mırıldanarak yerden doğrulurken titriyordum. Kendimi toparladım, yüzümdeki örtüyü kaldırdım ve kınımdan ikiz bıçaklar çektim. Kaburgalarımın altında bir enerji patlaması yaşanıyordu. Vahşi ve dizginsiz değil, soğuk bir patlama.

Yırtıcı.

Boynumu kütlettim ve zihinsel ses kapanımı genişleterek açık kapıya yöneldim. Öylesine açıktı ki Clode ve Bulder'ın o gürültüsü başka her şeyi boğup yutuyordu, her bir küt ya da keskin kelime kulak zarlarımı öylesine bir güçle patlatıyordu ki kulak memelerimden kan sızıyordu.

İncelikli suikastlar hoştu ama yaşamak da öyle. Ve kanıtlar, ben bu askerleri haklamazsam, onların beni haklayacağını gösteriyordu.

Sereme'in paçayı bu kadar kolay yırtmasına izin vermeyecektim.

60. BÖLÜM

Raeve

Girişten içeri koştuğum anda kaos patlak verdi.

Oklar uçuyordu ama sözcükler dudaklarımdan dökülmeye ve havayı üstüme atılan her oku tek tek havada yakalayacak şiddetli bir girdaba dönüştürmeye başlamıştı bile. Clode bir anda elli el birden yavrulamış gibi ölümcül hazinelerini sağa sola savururken kıkırdıyordu.

"*Lui, Clode. Luísh eín shastú-de wha! Plúin, plúin!*"

Benim için dans ediyor, okların her birini onu ateşleyen askerin boynuna saplıyordu. Bunun için kötü hissetmem gerekirdi ama bu pisliklerin büyük kısmı, Kızgınkursak avlayan ve gökyüzünün yas tutan damlarla dolmasına neden olan tiplerdi.

Çürüyebilirlerdi.

Gözler yuvalarından fırlayacak gibi büyüyor; fışkıran kan, rüzgârın hortumuna kapılıp odayı kırmızıya boyuyordu.

Beni kırmızıya boyuyordu.

Kaosun arasında, başkalarının dudaklarından dökülen tatsız emirlerin sonucu zeminden fırlayan taş mızraklardan kaçmak için zikzak çizerek koştum.

Kaan'ın, Elluin'e verdiği derslerden o güne dek öğrendiğim bir şey varsa, o da Bulder'ın özen ve netliği sevdiğiydi. Düzgün telaffuza kimse aldırmadığında sayıların bir önemi yoktu.

Tek bir buyruk cümlesiyle Bulder'ın dikkatini odadaki diğer herkesten uzaklaştırdım. Asma kat *infilak etmeden* önce, göğüsten gelen bir ses –onaylayan tok bir homurtu gibi– duyduğuma yemin edebilirdim.

Taş parçaları havada dönüyor, bedenler bez bebekler gibi sağa sola savruluyordu.

Clode'u içime çektim ve bu moloz ve asker fırtınasına karşı bir kalkan olarak etrafıma sarılmasını rica ettim. Yeni edindiğim

numarama olan hoşnutsuzluğu konusunda homurdansa da hiçbir şeyin onu aşmasına izin vermedi. Büyük bir moloz parçası ona çığlık attıracak bir şiddetle çarptığı zaman bile. Sonrasında daha önce aynı cümlede bir arada kullandığını hiç duymadığım bütün küfürleri peş peşe sıraladı.

Kulaklarımdan biraz daha kan sızdı. Asker yerine benim ciğerlerimi ezip kıymaya çevirmeyi dileyip dilemediğini merak ettim.

Muhtemelen öyleydi.

Moloz yağmurunun sonuna yaklaştığımızı görünce onun koruma kabuğundan çıktım ve hâlâ ayakta olan az sayıdaki muhafızdan birine bir bıçak fırlattım. Bıçak, beyaz zırhındaki ince bir boşluktan içeri daldı.

Muhafızın gözleri şokla büyüdü.

Yere düştü.

Daha o yere çarpmadan, üç Soluk askeri daha aynı kaderle tanışarak peş peşe yere serildi. Yarı yarıya boşalmış kınımın kurbanları.

Clode benden nefret etmediğine dair bir işaret olarak ince bir uyarı çığlığı attı. Hızla döndüm; üstüme doğru gelen beyaz bir kılıcın, başımı vücudumdan ayırmasından son anda kurtuldum.

Bothaim cevherinden bir kılıç.

Geldiğim girişi kapatan boncuklu muhafızın üstüne yürüdüm. Fırlattığı üç hançerden de kaçmayı başardım ama biri yüzümdeki örtüde bir kesik açacak kadar yakınımdan geçti.

Muhafız yeri sarsan bir emir haykırarak saç teli inceliğinde bir çatlağın şimşek hızıyla bana doğru uzanmasını sağladı. Açılmaya ve beni tek lokmada yutmaya hazırlanan bir yarığın ilk fısıltısıydı.

Ama ben bıçağımı çoktan fırlatmıştım.

Bıçak, muhafızın gösterişli komutunu tamamladığı anda gözüne saplandı. Aynı anda ben de yoğun bir kelime grubu haykırarak *sıçradım.*

"JU AATH GRUH!"

Şimdi altımda homurdanan bir ağız gibi açılan yer, son kelime dudaklarımdan çıkarken hızla geri kapandı.

Yerçekimi beni tuttu.

Hâlâ sarsılan taşın üstünde yuvarlandım. Vücudu son kasılmalarla titreyen muhafız daha yere çarpmadan durdum.

Muhafızın arkasına geçtim ve ölü ağırlığını kucakladım. Karşı taraftan birinin haykırdığı tıslayan alevli komut sinirlerimi sarsmaya çalışırken muhafızın vücudunu kendime kalkan yaptım.

Ama ben artık çok uzaktaydım, *safhalarca* içinde yaşadığım buzdan zihniyete batmıştım. Varlığımın küçük bir hücresinin, Fallon ve onun yemeğini kazanmak için dövüştüğüm bir dövüş çukurunun etrafında döndüğü zamanlarda olduğu gibi.

Ve suyunu.

Güneş açlığından solup gitmesini önlemek için kantaşını.

Alevler, bir ejderha alevinin yırtıcılığıyla üstüme saldırarak havanın yanık et ve saç kokusuyla dolmasına neden oldu. Kokuyu yuttum, ciğerlerimi doldurdum ve sonra boğucu kelimelerden bir barikat kurdum.

Kulak zarlarım tuhaf bir sesle titredi. Kırık bir kalbin ıstırabını anımsatan bir sesti. Ve sonra alevler soldu. Aynı sesin, alevler bir duman bulutu içinde buharlaşırken de acıyla haykırdığını duyduğumu sandım.

Sonrası... *hiçlik.*

Bu tuhaflığa kafa yoracak zamanım ya da sabrım olmadığı için nefesimi tutarak ağır cesedi üstümden ittim ve muhafızın ateşle dağlanmış yüzüne bakmayı reddederek kalktım. Ciğerlerimdeki havanın tadını çıkararak, mezbahaya dönen alanda taş parçalarının ve taşların arasından çıkan eğri büğrü uzuv parçalarının üstünden atlayarak ilerledim.

Zihinsel ses kapanım o kadar açıktı ki hayatta kalmayı başarmış bir muhafıza –çarpılmış bir hâlde yerde yatıyordu ve nefes almaya çabalarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi– denk geldiğim zaman da Bulder'ın ve Clode'un bol tangırtılı yaygarası dışında bir şey duymadım.

Ancak o mavi gözler bana âdeta *yalvarıyordu.* Tırnaklarıyla beni tırmalayan kemikli parmaklar gibi.

Yere çömeldim ve molozların arasından bulduğum beyaz kılıcı boğazına dayayıp tek bir kelime mırıldandım.

Clode odaya, muhafızın ciğerlerine hava üfledi.

Muhafız iç geçirdi, solgun ve çilli yüzündeki kırmızılığın bir kısmı azalır gibi oldu. Hemen altında altın rengi bir birikinti oluşurken burnuma idrar kokusu doldu.

Kılıcı biraz bastırdım, ses kapanımı sıktım ve Yaratıcıların şarkısının önünü kapattım. "Kimi bekliyordunuz?"

"Se-seni değil," dedi, kesik kesik sözcüklerle. Sesi, çatlamasının üstünden çok zaman geçmemiş gibi tizdi. "Buraya bir Üç-üç-üçlü Konsey işi için geldik."

"Ya Soluk askerleri?"

"Yüzbaşıları kahvaltıdan sonra bir tarlakuşu almış," dedi, kelimelerinin üst üste bineceği bir telaşla. "Bothaim'den, kralı yakalamaları ve hapsetmeleri emri gelmiş. Burada olacağı söylenmiş."

Kılıcı etinde iz açacak kadar bastırdım. "Hangi kral?"

Yanaklarındaki bütün renk çekildi. "Yanık'ın kralı. Kuzeyin hükümdarı, aile adına hıyanet eden Kaan Vaegor."

Damarlarımdaki bütün sıcaklık kayboldu. Parmak uçlarım karıncalanarak, etrafımdaki savaş alanına baktım. Kana. Cesetlere.

Beni beklemiyorlardı.

Onu *bekliyorlardı.*

Bakışlarım karşıdaki kapılara, ahşaba oyulmuş güneş ışınlarının arasından kızıl bir nehir gibi akan kana çevrildi.

Zihnimdeki bir düğüm çözülmeye başladı.

Şüphem büyüyordu.

"Lütfen... Lütfen beni öldürme. Küçük bir kız kardeşim var. Ona gönderdiğim kantaşına ihtiyacı var. Çok hasta."

Başımı eğip oğlanın kan çanağı gözlerine baktım. "Senden bir mesaj iletmeni istiyorum."

Başını öyle büyük bir telaşla salladı ki etine yasladığım kılıçla az kalsın kendi boğazını kesiyordu.

"Derhâl Bothaim'e döneceksin ve Üçlü Konsey'e, Kaan Vaegor'un kılına zarar verirlerse kıymetli Hisarlarını kendi ellerimle başlarına yıkacağımı söyleyeceksin," dedim, sesimde dilimin gerisinde bekleyen sözcüklerin gümbürtüsünden doğan bir titremeyle.

Henüz bir şeyler inşa etmekte Kaan kadar donanımlı olmayabilirdim, Hisar gibi ihtişamlı bir şey inşa etmenin gerektirdiği netliğin ve becerinin yakınından bile geçemezdim ama Yaratıcılar biliyordu ki ustalıkla şehrin içine edebilirdim.

"Kıymetli kemerleri onları aydüşüşlerinden koruyabilir ama gazabımın altında un ufak olurlar. Bedenlerindeki bütün

kemikler gibi." Öteki'm doğrularak tenimin hemen altına yerleşirken yüzümdeki örtüyü açtım. Muhtemelen şu an kesinlikle zamanımızın olmadığı hızlı bir çiğneme seansı için kontrolü devralmayı planlıyordu. "Beni anladığını söyle."

Muhafız irkildi. Faltaşı gibi açılmış gözlerle beni yavaş yavaş baştan aşağı süzerken başını salladı. Sonraki cümleleri ağzından beyaz bir nefes bulutu eşliğinde döküldü. "A-anladım. Mesajı ileteceğim. Söz veriyorum."

Öteki'm geri çekildi.

Kılıcı boğazından çektim ve askerin debelenerek ayağa kalkmasını bekledim. Benden bir baş boyu uzun olmasına rağmen, duruşunda çok daha ufak görünmesine neden olan bir şey vardı.

Yanağındaki kanın bir kısmını silerken omzunun üstünden arkasındaki güneş desenli kapıya baktı. Tereddüt ediyor gibiydi.

"Ne oldu?"

"Ben... Lütfen Ahvi'nin canını yakma. O gerçekten çok iyi bir çocuk. Birçoğundan daha kötü şeyler yaşamış."

Çocuk mu?

Yapbozun bir parçası daha yerine oturdu.

Sanırım Kaan'ın aradığı dâhiyi buldum.

"Canavara benziyor muyum?"

Konuşmak için ağzını açtı.

"Bak ne diyeceğim, cevap verme." Kılıcımı kana bulanmış molozların arasına attım. "Yaratıcılara yemin ederim, Ahvi'ye zarar vermeyeceğim."

Bothaimli gencin yüzü gevşedi. "Şeyin... mesajın." Boğazını temizledi. "Onlara kimden olduğunu söyleyeyim?"

"Yetmiş üç numaralı mahkûm," dedim, kırmızı lekelerle kaplı sarı kapılara yürürken. Üstüm başım, attığım her adımda yere damlayacak kadar çok kana bulanmıştı. "Onlara ejderhanın beni *fena* hırpaladığını söyle."

61. BÖLÜM

Raeve

Kapıların ötesinde, kubbeli tavanı Soluk'taki gökyüzüne benzeyecek şekilde, mozaikle kaplanmış, daire şeklinde bir oda vardı. Tırnağımdan daha küçük olan mozaik parçalarına, çıplak gözle güçlükle seçilen runik semboller kazınmıştı. Ama ben onları görebiliyordum.

Hissedebiliyordum.

Hafif bir eğimle alçalan zeminin ortasındaki çukurda oturan şeyden gözlerimi ayırmadan, arkamda kanlı ayak izleri bırakarak ilerlerken ayak seslerim duvarlarda yankılanıyordu.

Kurumuş asma dallarıyla birbirlerine bağlanmış dallardan yapılmış bir Kızgınkursak yuvasıydı. İçinden geçemeyeceğim kadar dar görünen bir açıklığı vardı. Hem boyut hem biçim olarak Tookah Duruşma'mdan önce ziyaret ettiğim Kılıçtırpan ayına benziyordu.

Kaşlarımı çatarak ilerledim. Eğilip yuvanın içine baktım.

Ve taş kesildim.

Yuvanın içinde, kuru yeşilliklerin ve turuncu yaprakların üstünde, bebek mavisi renkte, irice bir yumurta duruyordu. Bir yumurtayı bu kadar yakından görmek şoke edici olsa da birlikte nefesimi asıl kesen, arkasına çömelmiş olan çocuktu.

Ufak bedenine fazla büyük gelen beyaz Runi cüppesi içindeki küçük peri, çenesini sıska dizlerine dayayarak top gibi büzüşmüştü. İnce hatlı yüzünün yarısı, gözlerinin üstüne düşen gümüşi saçların altına gizlenmişti. Çenesini kaldırıp bana gür tutamların arasından bakınca, en az saçları kadar gümüş rengi gözleri karşısında afalladım.

Kısacık bir bakıştı ama bana künler kadar uzun gelmişti. Ruhumun kumaşının içine işlemiş ve kalbimin tek bir çarpışı kadar süren kısacık bir zaman diliminde her bir ipi ayrı ayrı inceleyip yeniden birleştirmişti sanki.

Gözlerini yeniden yumurtaya çevirdi. "Merhaba, Raeve."

Kaslarımdaki bütün direnç bir anda çözüldü. Dizlerim taş zemine çarparak, ellerim kaba dal parçalarının ve asmaların arasına dalarak bir külçe gibi yere indim.

Boğazımın arkasında buzdan bir öfke kaynamaya başlarken sesim çatlak çıktı. "Merhaba, Ahvi."

Gümüşi saçlar... Gümüşi gözler...

O daha çocuktu.

Hedefim, kahrolası Mamur'u "kurtarmak" için öldürmem emredilen peri, bir çocuktu.

"Ben..."

"Beni öldürmeye geldin," diye mırıldandı fazla solgun dudaklarının arasından. Sanki zihni çok uzaklardaymış gibi, sesi yumuşak ve mesafeliydi. "Biliyorum." Çenesini yeniden dizlerine yasladı, bacaklarını kollarıyla sımsıkı sarıp bakışlarını yumurtaya sabitledi. "Öldürmeyeceğin için gerçekten çok mutluyum."

Anlamam biraz zaman almıştı ama...

"Sen bir Zihinokuyucu'sun..."

"Benim hakkımda çok şey söylüyorlar." Omuz silkti. "Hiçbiri anlamıyor. Senin Öteki'n gibi değiller."

Sözcükleri, zihnime kazınarak, beni içten dışa sarsarak yankılandı.

Ağzımı açtım. Kapattım. Keşke içeri girerken kapıyı arkamdan kapatsaydım ya da üstümde bu kadar çok kan olmasaydı.

Keşke buraya hiç gelmeseydim.

"Ama geldiğin için *mutluyum*." Kollarıyla kendini daha sıkı sararak bana bir bakış daha attı. "Burayı hiç sevmiyorum. Hisar'ı da sevmiyorum."

Şüphelerim, tenime saplanan dikenler gibi yerli yerine oturdu.

Bu çocuk, kesinlikle Kaan, Roan ve Pyrok'un izini bulmaya çalıştığı dâhi. Voyd Kitabı'nı okuyabilen, Hisar'ın üstündeki kemerleri runik sembollerle büyüleyen çocuk.

Ahvi başını onaylar gibi salladı. "Bir kez kaçmayı denedim ama yeterince hızlı koşamadım."

Kaburgalarımın altında bir şey alev aldı. Bu çocuğu korumak için ne gerekiyorsa yapma arzusuyla doldum. Onu buradan çıkarmak için.

Güvenli bir yere götürmek için.

"Kurth'ün gitmesine izin vermene sevindim. O diğerleri gibi değildir. Bana hep çok nazik davrandı." Ahvi elini uzatıp yumurtanın tüylü yüzeyine dokundu. "Bunu almama yardım etti."

Sözcükler, göğsüme tek tek saplanan bıçaklar etkisi yaratıyordu.

Demek *her şeyi* duyabiliyordu. Arkamdaki altı üstüne gelen odada az önce yaşanan tüm o katliamı.

Bilseydim...

"Sorun değil, kendimi kapatamıyorum," diye mırıldandı ve tekrar omuz silkti. "Duymak istemediğim şeyleri duymaya alışığım."

Nedense içimden bir ses hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

Yumurta sallandı, az kalsın yan yatıyordu.

Ahvi gülümsedi. Belli belirsiz bir gülümsemeydi ama bütün yüzünü aydınlatmaya yetmişti. Olduğundan daha genç görünmesini sağlıyordu.

Daha hafif.

Elini pelerinini cebine uzattı ve gümüş bir element kutusu çıkardı. Bana saçlarının arasındaki boşluklardan bakarak içimi iliklerime kadar ürperten bir sözcük fısıldadı.

"Kaç."

62. BÖLÜM

Raeve

"Kaç derken?"

Ahvi omuz silkti. "Ateşi sevmediğini biliyorum, bu yüzden..." Element kutusunun kapağını açtı. Kutudan parlak turuncu bir Kızgınkursak alevi fışkırınca kalbim mideme kadar indi.

Ayrıca birilerinin yanarak ölmesini izlemeyi de sevmem.

Yumurta tekrar sallanarak bu kez diğer tarafa yattı.

"Siktir," diye mırıldanarak yan döndüm. İleri doğru atıldım ve çocuğu dışarı çekme umuduyla vücudumun üst kısmını açıklıktan içeri sokmaya çalıştım.

Ahvi dilini ağzının içinde gezdirdi, ardından bir şeyi dişleriyle ezerek çatırdattı. Gümüşi bir ışıltı, ağzından dalga dalga çıkıp onu bir ağ gibi sarınca kanım buz kesti. Şey gibi...

Kalkan.

Ahvi gözüne düşen kabarık saçların arasından bana gülümseyerek baktı. "Çünkü bu bir kalkan."

Durdum, gözlerimin arkasında bir sızı hissettim.

Essi seni görse çok etkilenirdi, ufaklık.

Ahvi element kutusunu aşağı indirmeye başladı.

"*Dur...*"

"Duramam. Ölecek."

İnledim.

Element kutusunu tutuşmaya elverişli yuvanın içine attı ve kuru yapraklar hiç hazzetmediğim bir hızla tutuşuverdi.

Muhtemelen küçük bir çocuğun kulaklarına çok uygun düşmeyen bir dizi küfür savurarak açıklıktan geri çekilmeye çalıştım. Yuva nihayet beni dışarı kustuğu an, olduğum yerde dönüp kapıya koştum. Runik sembollerle bezeli mozaiklerden uzaklaştığım anda...

Yuva bir patlamayla alevlere teslim oldu.

Döndüm; ejderha ateşi dallar ve asmalardan oluşan küreyi yutarak odayı yoğun bir dumanla doldururken hızlı hızlı solumaya başladım. Dumanın, azgın turuncu alevlerin üstünü örtmesi çok sürmedi ama alevler, odadan çıkmaya çalışıyordu ve bu ateşli kaosu bir şekilde içeride zapt eden görünmez bariyere saldırır gibi üstüme gelmeye devam ediyordu. Dumanın tek bir parçası bile kapıdan dışarı çıkmıyordu.

Barikatın arkasından izlerken yüreğim ağzımdaydı. Vücudum yay gibi gerilmişti.

Zihnim *allak bullaktı.*

Bir anda –neredeyse vahşi bir şekilde– duman buharlaşıverdi. Büyük bir yaratık alevler ve diğer her şeyle birlikte onu emerek yutmuş gibi.

Odanın binlerce gümüşi runik sembol kazınmış duvarları açığa çıkmıştı. Az önce yanan yuvanın kalıntılarını kucağında tutan eğimli zemin ve her şeyin tam ortasında, ışıltılı kalkanının içinde bağdaş kurmuş *Ahvi.*

Dudaklarımın arasından boğuk bir ses çıktı ve gözlerim kollarındaki yumurtaya çevrildi. Artık az önceki gibi bebek mavisi değildi.

Kömür gibi kapkaraydı; yan tarafında gittikçe genişleyen incecik, kılcal bir çatlak vardı.

Runik sembollerle aydınlanan seramik zeminde, duman kokusuyla kaplı havayı soluyarak ilerledim. İki adım daha attım; aynı anda, oda kemik kırılmasını anımsatan bir çatırtı sesiyle doldu.

Yumurtanın kabuğunun büyük bir parçası gevşedi ama düşmedi; hâlâ altındaki yapışkanlı zara tutunuyordu.

Ahvi gülümsedi ve usul usul bir şeyler mırıldanarak kabuk parçasını daha önce hiç kimsede görmediğim bir yumuşaklıkla çekti. Bu hâli, bana Öteki'min anısını anımsatmıştı.

Başka bir oğlan çocuğunun gümüşi, yamuk kanatlı bir Aytüyü'nün, yapışkan kabuğundan soyunmasına yardım ettiği görüntüyü.

Döndüm. Başka bir yere baktım.

Henüz gözlerinin içine bakmaya hazır olmadığım bir geçmişten kaçmıyormuşum, onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmıyormuşum da Ahvi'ye yavruyla bağ kurması için alan ve mahremiyet sağlıyormuşum gibi yaptım.

Ben odanın önündeki holde yarattığım kan gölüne bakarak parmak uçlarımı yolarken oda yeni bir çatırtı sesiyle doldu.

Zaman beni dürtüyordu.

Buraya inerken sayısız uyku odasının önünden geçmiştim ve o odada çok fazla ceset olmasına rağmen, kanıtlar bu mekânı mesken tutmuş çok daha fazla asker olduğunu düşündürüyordu.

Keşfe çıkmış bir gözcünün koridorda öldürdüğüm ilk askere rastlaması, bir asker bölüğünün üstümüze saldırması için yeterliydi. Kendim için savaşmak kolaydı. Ama bir çocuk ve yumurtadan yeni çıkmış ejderha yavrusu için endişelenmek o kadar kolay olmayacaktı.

Zamanımız kısıtlıydı.

"Mükemmel, değil mi?"

Ahvi'nin sesine doğru döndüm.

Kömürleşmiş yuvanın ortasında bağdaş kurduğu yerde, pembe yavruyu vücuduyla orantısız büyüklükteki kanatlarının altından tutup havaya kaldırdı. Minik yavru, kapalı gözlerinin arasından, başının tepesinden ve bana az kalsın öldüğünü düşündürecek kadar cansız duran çıplak kuyruğunun ucundan fışkıran birkaç tüy dışında tüysüzdü. Neyse ki sarkan kafasını kaldırmak için beceriksizce çabalarken çıkardığı boğuk viyaklamalar ölmediğinin habercisiydi.

"Muhteşem." Yuvadan arta kalanları botlarımla ezerek onlara doğru ilerledim. "Gitme zamanı." Yanlarına çömelip Ahvi'nin ışıldayan kalkanını indirmesini ve cüppesinin etek ucundan bir şerit yırtmasını bekledim.

Sonra bir şerit daha.

Düşüncelerimi izliyormuşçasına, yavruyu o iki şeritten yaptığı askının içine yerleştirdi. Derisindeki yumurta kabuklarını tek tek ayıklarken ben de minik ejderhanın tombul vücudunun etrafında bir anda hareketlenen kanatlarını okşadım.

"Az önce hızlı koşamadığını mı söylemiştin?"

"Çok hızlı koşabilirim," diye düzeltti Ahvi, göğsünü şişirerek. "Sadece yeterince hızlı değil."

"Pardon."

"Ciğerlerim kötü durumda. Bazen alevleniveriyorlar."

Öğrendiğim iyi oldu.

Kumaş parçasını yavrunun üstüne örttüm ve onu hâlâ yumurtasının içindeymiş gibi, güzelce kundaklanana kadar sardım. Bu onu biraz sakinleştirir gibi oldu.

"İzin verir misin?"

Ahvi başını salladı.

Kıpır kıpır minik bohçayı göğsüme bastırdım, ardından Ahvi'nin yardımıyla ikinci kumaş şeridini yavruyu kendime bağlamak için kullandım. Sağlam bir şekilde yerleştiğinden emin olunca döndüm; bir dizim yerde, ellerim kül ve kömürlerin arasına gömülerek öne eğildim. "Sırtıma atla."

Hiç hareket olmadı.

Omzumun üstünden arkama bakınca Ahvi'nin dudaklarının utangaç bir gülümsemeyle büküldüğünü gördüm. "Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim." Yanakları kızardı. "Bunu daha önce hiç yapmamışsın."

Anlaşılan zihnim bir açık büfeye dönmüştü.

Ne hoş.

Tek kaşımı kaldırdım. "Yoksa eğitime mi ihtiyacım var?"

Başını salladı, usul usul yaklaşırken hâlâ gülümsüyordu. "Sadece denge iyi olmalı."

"O zaman şanslısın."

Kollarını boynuma sardı, bacaklarını kalçalarımdan yukarı çekti ve bütün ağırlığını bana verdi. Boyuna göre şaşırtıcı derecede hafifti. Kulağıma doğru "Tabii, Sereme yine canını yakmazsa," diye mırıldandı.

İç geçirdim, kollarımı dizlerinin altına sardım ve kendimi yukarı ittim. Çıkış yolunda, bizi öldürmek isteyen hiçbir şeyle karşılaşmamamız için Yaratıcılara dua ettim.

Elimi arkaya uzattım ve Ahvi'nin kukuletasını yüzünün yarısını örtecek şekilde öne çektim. Ardından paramparça olmuş ön salona çıktım, moloz ve kanlı uzuv parçalarının üstünden atlayarak ilerledim.

Yanık yüzlerin ve hiçliğe bakan boş, cansız gözlerin arasından geçtim.

Ahvi zihnimde gördüğü şeyler hakkında umursamaz görünebilirdi ama bir maskeyi gördüğüm an tanırdım. O kayıtsızlığın içinde sessiz bir paramparça hâl vardı. Omuz silkmelerinde ve

yapmacık gülümsemelerinde. Dünyanın kendi etraflarında kanadığını görmeye fazlasıyla alışmış, kaosa yakın bir arkadaş gibi bel bağlayanların rahat umursamazlığında. Her kün hep orada olacak tek güvenilir şey o olduğu için.

Ölmeyecek tek şey.

Bu çocuk... Benim gibi soğuk ve güvensiz birine dönüşmemesi için ona sağlayabileceğim her tür korumaya ihtiyacı vardı.

Koridorda, sökülmüş ciğerlerinin kanlı kalıntılarının yanında yatan yalnız askerin yanından geçerken "Sana askerlerin çoğunun ormanda saklandığını ve Kaan'ına pusu kurmak için beklediklerini söylemem için kötü bir zaman mı?" dedi Ahvi.

Bir anda, mideme bir yumruk inmiş gibi durdum.

Siktir.

Boş uyku odalarının açıklaması buydu demek. Sessizliğin. İşemek için görev yerinden uzaklaşan askerin.

İcabına baktığım birlik, sadece yedek plandı.

Parmak uçlarım öylesine karıncalanmaya başladı ki ellerimi çocuktan çekmemek, benim için zorlu bir mücadeleye dönüştü. "Aslına bakarsan, kusursuz bir zamanlama." İçimdeki soğuk öfke gittikçe büyürken yüksek tavanlı koridorlarda hızla ilerlerdim.

"Ne planladığını biliyorum."

Sola doğru koşarken Ahvi'yi sırtımda biraz daha yukarı ittim. Göğsümdeki yavru kıpırdandı ve loş basamakları koşarak tırmanırken hafif bir ciyaklama koyverdi. "Sence işe yarayacak mı?"

Ahvi'nin sırtımda omuz silktiğini hissettim.

Tam olarak ümit verici bir teşvik sayılmazdı. Ne yazık ki onun iyiliğini de riske atmayan ikinci bir seçeneğim yoktu.

Nasıl olup da sürekli önemseyeceğim perileri etrafıma topladığımdan emin değildim ama canı cehenneme, bu iş kontrolden çıkmak üzereydi.

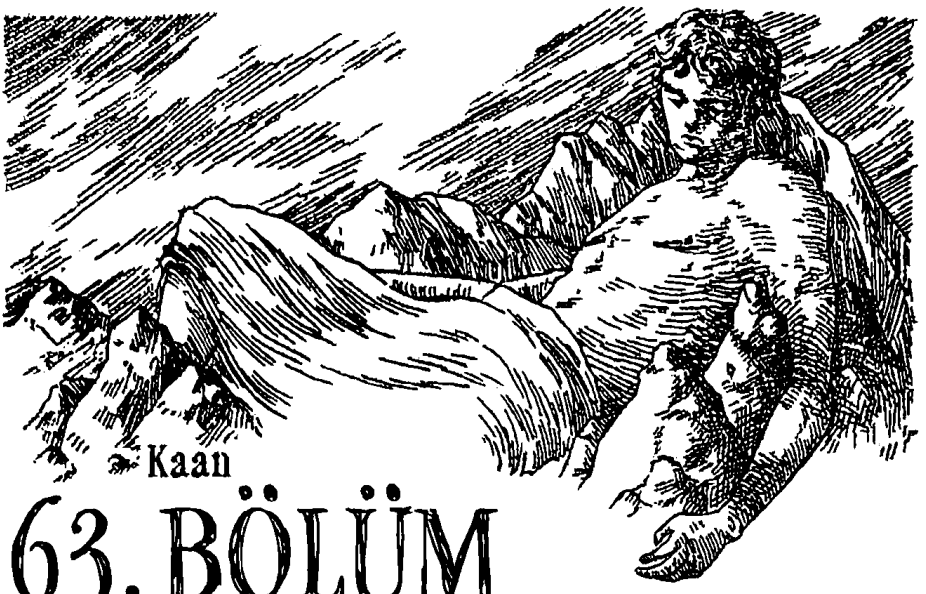

Kaan

63. BÖLÜM

Bir sonraki adımımı, yoğun bir yosun tümseği gibi görünen şeye attım ama botum içine gömüldü. Dengemi sağlayana kadar dizime kadar çamura batmıştım bile.

Kahretsin.

Omzumun üstünden arkama bakarak Pyrok'a daha soldan dolaşmasını işaret ettikten sonra botumu çamurdan yavaş hareketlerle kurtardım. Gerçi bu bile uyuyan bir damı uyandırmaya yetecek şiddette vıcık vıcık bir ses çıkmasına engel olmadı.

Durduk ve hızla çarpan ejderha kanatlarının sesini duymayı bekleyerek kulak kesildik. Kızgınkursaklar sürü hâlindeyken yırtıcı olabilirlerdi ama Aytüyleri gibi uçuşlarını sessizleştirmeyi bilmezlerdi.

Eğer üzerimize üşüşecek olsalardı, bunu duyardık. Ama duyabildiğimiz tek ses, kendilerini teslim edebilmek için puslardan bir yol arayışıyla darmadağınık bir hiçliğin içinde sessizce çırpınan, yönünü yitirmiş parşömen tarlakuşlarının aralıksız pır pır edişiydi.

Pyrok küçük, bakır kafesi göz hizasına kaldırdı. İçinde, genç dâhiye ulaşmak için çılgınca kanat çırparak ince parmaklıkların arasından kurtulmaya çabalayan parşömen tarlakuşumuz vardı. Burnu, neredeyse hiçbir şey göremeyeceğimiz kadar yoğun olan pusun arasına uzanıyordu. Duvar on adım ötemizde olabilirdi ama biz bunu bilecek durumda değildik.

Yarı karanlığın içinde kendimize daha sağlam bir yol bulduk ve neredeyse burun buruna gelene kadar göremediğimiz dev ağaçların arasından ilerlemeye devam ettik. Düşünceleri kulak

zarlarını patlatacak kadar bağırtan türden bir sessizlik, aç bir tehdit gibi üzerimize örtülüyordu.

Sanki benim düşüncelerimin çığlık atmak, yırtınmak için daha fazla odaya ihtiyacı varmış gibi.

Bir kez daha, gözümün önünde Raeve'in sayamayacağım kadar çok etkisini kaybetmiş runik sembolle kaplı teni canlandı. Tenine o kadar çok katman kazınmıştı ki Raeve âdeta Slátra misali ışıldıyordu.

Bataklığın kıyısında konuştuklarımız aklımdan hiç çıkmıyordu. Ne anlama gelebileceklerini düşündüğüm anda, göğsümün yırtıldığını hissediyordum.

Hayır.

Fazla derine inersem, bir zamanlar Slátra'nın olduğu gibi paramparça olurdum. Ve şu anda, yapmamız gereken bir iş vardı.

Pyrok omzumu tutup sıktı.

Dönüp baktığımda beni değil, parşömen kuşunu izlediğini gördüm. Ki şimdi kendini kafesin tavanına vurup parçalıyordu.

En uzak köşeye.

Arka tarafa.

Kaşlarım, Pyrok'unkiler gibi çatıldı.

Ya kafes bozuktu... ya da...

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir esinti, kulağıma boğuk sözcükler ulaştırdı. Clode birinin komutunu alıp bana doğru üflemiş gibi.

"*Girth aath aileen duh, Bulder... huth-uh.*"

Kanım buz kesti.

Bir hareket belirtisi arayarak etrafa baktım. Bulder bu bölgelerde o kadar seyreltilmişti ki bir komuta cevap vermek için kendini toplaması zaman alıyordu. Hele taştan bir mızrak gibi sağlam bir şey için.

Pyrok'un ayaklarının arasında belli belirsiz bir kıpırtı gördüm.

Onu geri ittim.

Çamurun içinde sendeledi. Kafesi az kalsın elinden düşürecekti ki dengesini yeniden kazandı. Dudaklarını "Neler oluyor?" der gibi kıpırdatırken az önce durduğu yerde, çamurlu zeminden taştan bir mızrak fırlayınca gözleri büyüdü. Pyrok'un içinden geçecek kadar keskin görünen mızrak, omuz hizamıza gelene kadar durmadı.

Bakışlarımız sessiz bir idrakle çarpıştı.

Fark edildik.

Kendimi Rygun'a kapatmamdan birkaç saniye sonra, bir şey kolumun arkasına çarpıp Bulder'ın şarkısını susturdu. Aynı anda Pyrok da elini göğsüne götürdü. Parmaklarını geri çektiğinde kana bulanmışlardı.

Demir iğneler.

Bütün kuluçka alanını uyandıracak kadar güçlü bir sesle inlememek için kendimi zor tutuyordum. Pyrok'a, arkasına saklanabileceğimiz yakındaki bir ağaca doğru geri çekilmesini işaret ettim. Orada toparlanabilirdik. Belki de bu kahrolası iğneleri keserek çıkarırdık.

Öne doğru iki adım atmıştı ki çamurun altından büyük bir ağ fırladı ve Pyrok'u yakaladı. Ağ, göğe doğru sarsılarak çekildi. Pusun içinde tamamen görünmez olacak şekilde kaybolması sadece bir saniye sürmüştü.

Kanım buz kesti.

Bu bir *pusuydu.*

SİKTİR.

Kısa kılıcımı kalçamdaki kınından çekerek hızla döndüm ve sisin içinde etrafımı taradım. Beyazlığın içinden göze çarpan kırmızı lekelere gözlerimi kısarak baktım.

Etrafımın sarıldığını daha pus çekilmeden anlamıştım. O bir anlık açılma, Soluk askerlerinin etrafımda bir çember oluşturduğunu görmeme yetti. Ellerinde kılıçlar veya mızraklarla, kızıl miğferlerinin ince yarıklarının arasından bana bakıyorlardı. Diğerleri, okları kirişe oturtulmuş ve hedefi kalbime kilitlenmiş yaylar tutuyordu.

Tatsız bir idrak, pençelerini etime geçirdi.

Onlarla silahla çarpışırsam, bizi kıymetli ormanlarından söküp atmak için can atan öfkeli bir Kızgınkursak sürüsünün saldırısına uğramamız işten değildi. Ama onlarla bu bataklık savaş alanında çarpışmazsam da bizi esir alırlardı. Muhtemelen Üçlü Konsey'e teslim edilir ve yakın zamanda Hisar'a karşı işlediğim suçlar yüzünden idam edilirdik.

Seçeneklerin hepsi birbirinden zorluydu.

Bir adım geri çekildim.

Zemin altımdan kaydı, öylesine büyük bir hızla yukarı çekildim ki midemdekileri neredeyse kusuyordum. Yoğun pusun arasında asılı duran çamurlu bir ağın içine hapsolmuştum.

Kılıcım düştü.

Kanım öfkeden alev alev yanıyordu.

Ağın arasındaki boşluklardan, Pyrok'un kendi ağından kurtulmak için debelendiğini gördüm. Göz göze geldik. Benim de aynı tatsız durumda olduğumu görünce yeşil gözleri hayretle parladı.

Dudaklarını "Siktir," der gibi kıpırdattı.

Aynı fikirde olmamam imkânsızdı.

Elimi dışarı uzattım ve dudaklarımı "Tırman," der gibi kıpırdatarak yukarıyı işaret ettim.

Başıyla onay verdi. Hançerini çapraz örülmüş kalın iplere dayarken ben de Rygun'ın bahşettiği koru harlıyor, bu kahrolası ipleri yakıp deşmeyi planlıyordum. Ama aynı anda, kopan liflerin sesine metalin metale sürtünme gıcırtısının karıştığını fark ettim.

Pyrok durmuş bana bakıyordu. Dudaklarını "Demir lifler," der gibi kıpırdatınca hüsranla hırlamamak için kendimi zor tuttum.

Ağı yakarsam, sıvı demir üstüme damlar.

Muhtemelen o demirden asla tamamen kurtulamam.

Çareyi ceketimin kolunun içindeki gizli kından bir bıçak çekmekte buldum.

Aynı anda kollarımdaki tüyler diken diken oldu, hava öncesinden daha derin bir sessizlikle tamamen hareketsizleşti.

Soğuk, *aç* bir sessizlikle.

Yüreğim ağzıma geldi.

Líri sessiz bir kararlılıkla yanımızdan geçti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki onu o bulanık pusun içinde sadece bir an görebildim. Sırtındaki cüppeli binici Raeve olamayacak kadar ufak tefekti.

Líri'nin, pençelerini göğsüne bastırır gibi tuhaf bir şekilde tuttuğunu fark ettim. Ya da belki de bir şeyi göğsüne bastırıyordu.

Hayır.

Birini.

Sanki tüm nefesini az önce zorla kusan devasa bir ciğerin içine hapsolmuşum gibi, hava vakumlanarak emilirken sis aralandı. Aynı anda, ilerleyen askerlerin en yakın halkası, gözleri yuvalarından fırlamış, ağızları ardına kadar açık hâlde

dizlerinin üzerine yığıldı. Bir türlü yakalayamadıkları bir nefes için çırpınır gibi, sarsılan göğüslerini ve kaskatı boyunlarını pençeliyorlardı.

Líri, Raeve'i sallanan ağlarımızın altındaki çamura çömelmiş hâlde bırakarak şiddetli bir rüzgâr patlaması gibi yok oldu. Raeve'in dudakları alaycı bir ifadeyle bükülmüştü, mavi gözleri alev alevdi ve üstünde neredeyse bir Soluk zırhı gibi görünecek kadar çok kan vardı.

Midem düğümlendi.

Beni ağımdan kesip kurtaracak kadar keskin bir bakışla beni baştan aşağı yarıp geçti. "Ölüp beni geride bırakmaya çalışmaktan vazgeç!"

Kelimeleri körelmişti; sanki göremediğim duvarlara çarpıp eziliyorlardı.

Sesimizi yakalıyor, yayılmasını önlüyor.

Bir hareketlilik, dikkatimi sisin dalgalanan duvarının arasından yaklaşan daha kalabalık bir asker grubuna çekti. Başımı hızla çevirdim; tıpkı daralan bir ilmek gibi, *her* yönden üzerimize geliyorlardı.

Hiç bu kadar soğuk bir korku hissetmemiştim.

Bütün nefesimle "GİT!" diye haykırdım.

Raeve hırladı ve yere düşen kılıcımı çamurun arasından aldıktan sonra boynunu kütletti. Sis bir dalga gibi üzerimize çöküp ona, askerlere ve şaşkınlık içinde pır pır edip fır dönen o tuhaf parşömen tarlakuşu dışındaki *her şeye* dair görüşümü boğup yok etmeden önce gördüğüm son şey buydu.

Bunu hançerlerin tangırtısı ve kılıçların şıngırtısı izledi. Devrilen bedenlerin gümbürtüsünü, Raeve'in rüzgâra karışan sesini ve Clode'un dilini, her sözcükle düğümünü attığı bir halı dokurcasına ustalıkla mırıldandığını duydum.

Öfkeye kapıldım ve ağı vahşi hamlelerle parçalamaya başladım. Sanki bir örümcek ağına yakalanmış gibiydim. Vurdukça ağ biraz daha dolanıyordu ve kesmem gereken iplerin sayısı artıyordu.

Kalp atışlarım, kaburgalarımı parçalayıp geçecek kadar hızlanıyordu.

Buğular tekrar aralanınca Raeve'i bir kırmızı asker fırtınasının tam kalbinde buldum. Kaosun ortasında dişlerini sıkarak ve

siyah saçları arkasında savrularak ilerlerken rüzgârdan yapılmış gibiydi.

Etrafındaki askerler bıçaklarının kısacık bir dokunuşuyla yere seriliyor, ben ağımı kesmeye devam ederken, bıçakla açtığı damarlardan kan fışkırıyordu. Diğerleri ise dudaklarından fışkıran, ezilmiş ciğerlerinden gelen kanın içinde boğuluyor; elleriyle boğazlarını tırmalıyordu. Çamurun içine yığılırlarken silahlarını çoktan unutmuş oluyorlardı.

Raeve'in hareket ediş şekli, omurgamdan yukarı bir ürpertinin tırmanmasına neden olan ölümcül bir danstı.

Çok fazla savaş görmemiş ve solumamış hiçbir beden böyle hareket etmez.

Ve çok fazla ölüm.

Yeni bir pus perdesi görüşümün önünü kestiğinde, sönmek üzere olan bir köz gibi etrafımı saran ağa saldırmaya devam ediyordum.

Tangırtılar kesilmiyordu. Gittikçe azalarak susan boğuk çığlıklar. Hava basıncı, sesin aradan sızmasından endişeleneceğim kadar gevşemeye başladı.

Raeve'in sesi kaosun içinde yankılanarak ipleri tekrar sıktı.

Pus yine dağıldı.

Raeve'i neredeyse tam altımda, dizlerinin üstünde, bedenini arkaya doğru germiş bir hâlde görünce hançerimi kendime çevirmiş ve kaburgalarımın arasına saplamış gibi hissettim. Raeve elleriyle göğsünü tırmalarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. Biri onu içten dışa parçalıyormuş gibi.

Arkasında bir asker ayağa kalktı. Kanlı elini boynundaki derin kesiğe bastırırken, diğer elinde kabzasını sımsıkı kavradığı küçük bir hançer vardı.

Raeve'in adını öyle bir şiddetle haykırdım ki kanın paslı tadı ağzıma doldu.

Bıçağımın vahşi bir hamlesiyle ağ nihayet beni bıraktı. Bir kaya gibi hızla düşerek yaklaşan askerin üstüne indim.

Vücudu ağırlığımın altında ezildi.

Damarlarımda öyle yoğun bir volkanik öfke gümbürdüyordu ki görüşüm bulanıklaştı. Hareketlerim, ellerim askerin miğferli başının iki yanını kavrayana kadar gerçek gelmeyen yırtıcı bir hayal gibiydi.

Kırmızı metal ellerimin arasında içe doğru büküldü ve askerin gözlerini bir kan seli eşliğinde yuvalarından fırlatacak kadar çöktü.

Ellerimi çekip onu çamurun içine bıraktım.

Dizlerimin üstünde doğruldum.

Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım ve dosdoğru o iri, buzul rengi gözlere baktım. Raeve artık acı içinde değildi, gevşemişti ve bana bakıyordu. Bir anlığına inmiş görünen kalkanının yeniden kalkması ve kendini toplama çabasına girmesi çok sürmedi.

Ama ben göreceğimi çoktan görmüştüm.

Uzaktan peş peşe atılan demir iğnelerin *vın-vın-vın* sesi geliyordu.

Kolumu Raeve'in sırtına sardım ve onu benimle birlikte çamurun içine yatırdım. İğneler üstümüzden geçer geçmez, nefes nefese doğrulduk.

Raeve gözlerindeki çamuru silip, bana çamura bastırılmaktansa *iğnelenmeyi* tercih edeceğini düşündüren ters bir bakış atarken dudaklarından yine Clode'un şarkısı dökülüyordu.

Ortada gülünecek bir şey olmamasına ve hiç keyifli hissetmememe rağmen hafifçe güldüm. Kılıcımı kanlı balçığın arasından alırken Raeve de giysisinin gizli ceplerindeki bıçakları çekerek peş peşe fırlatmaya başladı.

Bıçaklar yumuşak *pat* sesleri eşliğinde hedeflerini vuruyor, bunu çamur zemine düşen bedenlerin ıslak çarpma sesleri izliyordu.

Üstümüze gelen bir okun yönünü bıçağımla değiştirirken Pyrok inleyerek yanımıza indi.

"İşte bu canımı acıttı," diye güçlükle söylendi, ardından çamurlu kukuletasını hızlı bir hareketle arkaya iterek ayağa kalktı.

Üçümüz sırt sırta vererek daha sağlam zemine doğru adım adım geriledik. Raeve'in göğsü Rygun'ın küçük pullarının koruması altında olsa da, her tür harekete karşı gözlerimizle sisi tararken bir kolumu kalbinin üstüne siper etmeye devam ettim.

Düşmanın ilerlemesi yavaşlamıştı ama savaşın ritmini iyi tanırdım. Yeni bir hücum öncesi toparlanmakla meşgul olduklarından en ufak bir şüphem yoktu.

"Sizce kaç kişiler?" dedi Pyrok, kılıcını sırtındaki kından çekerken.

"Yüzden fazla," dedi Raeve, soğuk ve kendinden emin bir tavırla. "Líri beni bırakmadan önce bölgeyi kokladı. Etrafımızı bir sel gibi çeviriyorlar."

Pyrok ve ben aynı anda küfrettik.

"Parlak bir fikri olan var mı?" diye sorarken Rygun'ı işin içine katmaktan kaçınabilmeyi umuyordum. Tehlikenin kokusunu aldığı anda, tıpkı Bothaim'de yaptığı gibi ormanın içine dalar ve kuluçka alanında ne kadar ejderha varsa hepsini üstüne çekerdi.

Ayrıca Buğulardan da korkuyordu. Aralarına hiç tereddütsüz dalacağından emindim ama korkusu onu yaralardı.

"Benim var," dedi Raeve, sanki iğrenç bir et parçasını çiğniyormuş gibi. "Ama bundan nefret ediyorum."

Tek kaşımı kaldırarak ona yan yan baktım.

"Bu tümsekten sakın inmeyin, yoksa diğerleriyle birlikte yutulursunuz."

"*Yutulur muyuz?*" dedi Pyrok.

Raeve iç geçirdi. "Kahrolası gözyaşı damlası taşı," dedikten sonra çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. Ardından Bulder ve Rayne'in dillerinin sarsıcı bir karışımını kırbaç gibi şaklatmaya başladı; göremediğim ama kaburgalarımın derinliğinde hissettiğim ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktüren bir dans gibi birbirine örülmüştü kelimeleri.

Su Tanrıçası'na hitap eden kısımları anlamasam da, Bulder'ınkileri anlıyordum. Raeve ondan kendinin daha zayıf, daha savunmasız bir versiyonuna dönüşecek kadar yumuşamasını rica ediyordu.

Çamurun içinde bir dalgalanma başlarken Raeve'in gözünden süzülen bir damla yaş yanaklarındaki kire karıştı.

Buğular, Clode tepelerine dikilip var gücüyle üflemiş gibi açılınca üstümüze doğru ilerleyen asker bölüğünün bir anda durduğunu gördük. Çatık kaşları ve büyüyen gözleri, kafalarının ne kadar karıştığını anlamak için yeterliydi.

Birbirlerine bakıyorlardı.

Yere.

Bize.

Bir an orada olan yüzden fazla parıldayan asker, bir sonrakinde yoktu. Balçık mezarlarına gömülmeden önce tek bir çığlık bile atmalarına fırsat bırakmayan bir süratle yüzeyin altına yutulmuşlardı.

64. BÖLÜM

Penseyi açtım ve gittikçe incelen uçlarını metal halkanın üstüne kapatıp çevirerek küpeye biraz daha yuvarlak bir şekil verdim. Aletlerin her sıkışıyla, titreyen ellerimdeki gerilim biraz olsun azalıyordu.

Metalin her kıvrılışıyla biraz daha.

Bakışlarım önümdeki işten ağaçevin alt katına açılan kapalı kapağa ve ayaklarımın etrafında süzülmeye *hâlâ* devam eden pus birikintisine çevrildi. Hiç bu kadar uzun süre beklediğimi hatırlamıyordum.

Ya cevap alamayacağım ya da Borg uyuyakaldı.

Yine.

Kolumun arka tarafındaki iğne yarasından sızan kanın yatağın üstüne damlamadığından emin olduktan sonra, biraz daha öne eğildim ve halkayı biçimlendirmeye kaldığım yerden devam ettim. Kabul edilebilir bir yuvarlaklığa kavuşunca, Borg'un şişesini yatak örtüsünün üstünden aldım ve puslu bağını rahatsız etmemeye özen göstererek ince, metal halkayı şişenin tabanına geçirip boyun kısmına kadar usulca kaydırdım. Sonra penseyi belli bir açıda bükerek iyice sıktım ve tam Borg şişeden yükselip kabarık, beyaz bir kanepe örtüsü gibi koltuğun üstüne serilecek boyuta ve kütleye bürünürken işi bitirdim.

"Oldu mu?"

Çatallı sesim, içimin ne kadar berbat durumda olduğunu ele veriyordu.

"Talep ettiğin cevapları buldum," dedi, Rygun'ı erimiş bölmesinden çıkmaya ikna etmeye çalışırken sergilediği aynı isteksizlikle.

"İyi haber." Penseyi elimden bırakıp sırtımı dikleştirdim. "Canın ne çekiyor?"

"Uykuuuuuu," dedi ağzını kocaman –başını neredeyse ortadan ikiye ayıracak kadar geniş– açarak esnerken. Sonra dudaklarını şapırdattı ve elini yüzüne çarpmak için havaya kaldırdı. "Roan'ın kederlerinin tadı hâlâ damağımda. Öyle taze ve lezzetliydi ki. Ve şimdi sen o tadı kaçırmak istiyorsun. Ne için? En kötü ânını tatmadan sana bu çok önemli bilgi kırıntısını vermeyeceğimi biliyorsun."

"En kötümü alamazsın. Bu kün olmaz."

Şu anda midem bunu kaldırmaz.

"Aynen öyle."

Konuşmak için ağzımı açtım ama başını arkaya atıp bana dik dik bakarak sözümü kesti.

"Beni cılız bir besinle tıkamak mı istiyorsun? Ağzımdaki bu enfes tadı, obur bir pişmanlığın tadıyla kaçırmamı? Beni şişmanlatmak mı istiyorsun yoksa? Yakında o çirkin ve sıkıcı şişeye sığmaya—"

Elimi çekince şişenin yanından sarkan üç boncuk açığa çıktı.

Kırmızı.

Kahverengi.

Şeffaf.

Bir sonraki göz kırpışımda, Borg rüzgâr gibi fırlayıp bir hayalet misali üzerime doğru kavis çizdi. "Kimin bunlar?"

Hevesli bir titremeyle dalgalanan sesi, ben safhalar boyunca dehşet verici bir savaş madalyası gibi yanımdan hiç ayırmadığım boncuklara bakarken kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Kulağından sökmeden önce babama aittiler," dedim, Borg öne eğilip dumanlı parmaklarını boncuklara uzatırken. Onları tutmaya çalışır gibiydi. "Artık seninler."

"Nasıl... Tarzımı nasıl bildin?"

"Sezgi."

Borg başını kaldırdığında yüzü benimkine gözlerinin içine bakmakta zorlanacağım kadar yakındı. Sonra ağzı profilinin büyük kısmını kaplayan kocaman bir sırıtışla ayrıldı.

Kıkırdadı ve eğilip bükülmek için geri çekildi. "Pekâlâ, Kralım. Arzuladığın bilgiye karşılık, daha az lezzetli anılarından biriyle yetineceğim. Aklında ne var?"

Başımı arkaya attım. "Ne yani, benim seçmeme izin mi vereceksin?"

Omuz silkerek parmaklarını açtı ve buhardan ibaret tırnaklarına baktı. "Düşünceli jestin göz önüne alındığında, kendimi epey yardımsever hissediyorum. Ama uzun süreceğini sanma. O tıpa hâlâ leş gibi kokuyor."

"Not edildi." Babamın boncuklarını başparmağımla dürterek düşündüm. "İntikama ne dersin?" dedim, duygusuz bir sesle. Aklımdaki ânının karanlık düşünceleri şimdiden, sesime sinmişti.

Borg öne doğru süzüldü ve üzerime doğru dalgalanıp kabardı. Öyle bir iştahla kokladı ki ânının ruhumdaki çukurdan sarsıcı çekişlerle şimdiden sökülüp çözüldüğünü hissetmeye başladım. "Eveeet." Ağzı sulanıyormuş gibi, yeni oluşan açlığını ele vererek yutkundu. "Çok hoş olur."

"Harika."

"Bekleeee..." Anı, içimden yavaş yavaş koparken birden durdu. Borg bir an gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildikten sonra, bakışlarıyla odayı taradı. Simsiyah gözlerine endişeyi anımsatan bir gölge düştü. "Önce kendini zehrinle uyuşturmak istemiyor musun?"

"Bu kün içki yok," dedim, yaklaşan saldırıya hazırlanmak için yatak örtümün üstüne uzanıp gözlerimi kaparken.

Gözlerimi kapadığım anda, ölüm yaklaşırken Raeve'in elinde bir kılıçla o çamurlu savaş alanında acıdan düğümlendiğini gördüm. Ânında o panik dolu korkunun keskin sancısını içimde hissettim.

Gözlerimi hızla açtım ve Borg'un ürkütücü bakışıyla karşılaştım. "Elinden geleni ardına koyma."

Rygun'ın başının son bir şiddetli savruluşuyla Grohn pelte gibi yığıldı, paramparça kanatları çatlak turuncu taşın üzerine yayıldı. Rygun'ın eyerinden, devasa Kılıçtırpan'ın gözlerindeki ışığın sönüp gidişini, ardına kadar açık ağzından kanın damlayışını izledim.

Kanın yerde bir göl hâline gelmesini.

Aklım başımda olsaydı, gaddar yapısına rağmen, Grohn'un göğe ulaşamamasına üzülürdüm. Ama üzgün değildim; babamın kanını ellerimde hissetme, kemiklerinin tutuşumun altında çatırdamasını hissetme arzusuyla zihnim bulanmış durumda.

Savaş uzaklarda sürüyor; bizim indiğimiz yerin kuzeyinde, Dhomm'un kıyısından dumanlar ve çığlıklar dalga dalga yükseliyordu. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve başımı arkaya atıp açık mavi gökyüzüne baktım.

Hiç bulut yoktu.

Sadece yapacağım şeye tanıklık edecek birkaç ay, kavurucu güneş ve çalkalanan rüzgâr. Buna rağmen, hepsini hafızama kaydettim. Ayların her birini. Rüzgârın her soluğunu. Kokuyu; yanık et, ter ve deri kokusunun vahşi bir karışımını.

Rygun, pençesini Grohn'un boynundan çekti ve kafasının kendi kanlar akan ağzından dökülen pulların tıngırtısı eşliğinde yere düşmesine izin verdi. Güneşin yakıcı ışığının altında kırmızı ve bronz renklerde parlayan kırıklar.

Ejderhamın derin ve büyük nefeslerinin sesleri arasında babamın eyerden kayıp düştüğü yerde, Grohn'un diğer tarafında tükürükler saçarak öksürdüğünü duydum. Onu göremiyordum. Az önce maruz kaldığı aleve ve ölen canavarının sırtına bulaşan kana rağmen hâlâ sağ idi demek.

Parmak uçlarım karıncalandı.

Yavaş hareketlerle Rygun'ın dizginlerini dikenlerinden birinin etrafına sardım, bacaklarımı eyerden aşağı uzatıp iplere tutunarak kaydım. Son birkaç metreyi atlayarak aştım ve bir gümbürtüyle yere indim.

Bulder ruhumun içinde patlayan şiddeti görebiliyormuş gibi, zemin botlarımın altında sarsılıyordu.

Bulder beni uçurumun kıyısından aşağı itmek, beni göğsümdeki boşluğa adım atıp dünyayı yerle bir etmekten alıkoyan, gittikçe zayıflayan barikatın üstünden atlatmak için ne kadar az şeyin yeteceğini anlıyordu. Kusursuz kelime dizisi, dilimin üstünde bekliyordu. Her şeyi yerle bir edecek güçte, vahşi bir komut.

Bunu yapabilirdim ama artık dünyanın kanının akmasını istemiyordum.

Beni peydahlayan adamın kanı yeterliydi.

Rygun zemini sarsan bir adımla geri çekilerek bana Grohm'un cansız bedeninin etrafından dolaşabileceğim kadar yer açtı. Babam, Yer Tanrısı'na birkaç boğuk emir mırıldandı; kelimeleri kuru havada yankılanırken düz araziden adımlarımı takip eden küt taş parçaları yükseldi.

Beni taş mızraklarla yaralamaya çalışıyordu ama Bulder'ı taşların ucunu sivriltmeye ikna etmek, belagat içeren bir netlik gerektirirdi. Keskin bir dil.

Görünüşe bakılırsa, artık babamda olmayan bir şey.

Grohn'un cansız yatan kuyruğunun dikenli ucunun etrafından dolaştım. Babamın yere serildiği, muhtemelen arkasına saklanmayı umduğu devasa bir kayaya doğru, tırnaklarını toprağa geçirerek kendini sürüklediği yere giden kan izlerini takip ettim. Bacakları cansızca sarkıyordu.

İşe yaramazdı.

Grohm yere çarpınca babamın omurgasının alt kısmı hasar almış olmalıydı. Ağzından akan kana ve Bulder'ın dilini böyle gevşek bir şekilde biçimlendirmeye çalışmasına bakılırsa, dilini de ısırmıştı.

Bu ironiye az kalsın gülecektim.

Omzunun üstünden bana baktı. Bronz tacının uçları, bükülmüş çiçek dalları gibi katlanmış, bir zamanlar yakışıklı olan yüzündeki ateşin yaladığı o etlerin bir kısmı gibi erimişti. Buna rağmen, on yaşıma ulaştığımdan ve sadece Ignos ile Bulder'la konuştuğumun anlaşılmasından beri gözlerinden hiç eksik olmayan antipati hâlâ yerli yerindeydi.

Beni toprağa gömerken, ateşle kamçılarken, döverken de gördüğüm antipati. Beni parçalamak için elinden gelen her şeyi yaparken.

Ona, bunu başarmaya ne kadar yaklaştığını itiraf etmenin tatminini yaşatmayacaktım. Rygun beni toparlamasa, hem içimi hem dışımı güçlendirmese başarırdı.

Telaşlı bir çırpınış daha koptu, biçimi bozulmuş bir komutla dudaklarından daha fazla kan aktı.

Yerden fırlayan küt bir taş parçasından daha kaçmak için kenara çekildim. Beni öldürmek için yapılmış başarısız bir girişim daha.

Yanık kolunu sıkıca tuttum ve onu zemine sürükleyip oturur pozisyonda bir taşın dibine bırakırken ıstırap yüklü kükremesinin keyfini çıkardım. Tam da güneşin yakıcı ışıklarının, kırmızı-kahverengi deri giysilerindeki yırtıklardan görünen açık ve kanayan yaralarını ısırabileceği bir yere.

Dirseklerimi iki yana açık dizlerime yaslayarak karşısına çömeldim. Gözlerini bana dikmeden önce öksürmesini ve nefes almaya çabalamasını izledim.

Kanlı dudakları bir gülümsemeyle büküldü. Yüzünün yarısı yer yer kemiğe kadar kavrulmuşken kesinlikle acı vermesi gereken bir şeydi bu. "Sende bunun olduğunu hiç bilmezdim." Sözcükleri öylesine cılız, hırıltılıydı ve peltekti ki onları seçmek zordu. "Kral olmak için gerekeni yapma cesaretinin."

"İkimiz o sözcüğü çok farklı tanımlıyoruz."

Hava bizi uzaktan çarpan yeni bir çığlık dalgasıyla doldu.

Babamın çarpık gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Bana aynı gibi geliyor."

Haklıydı. Öyle gibi geliyordu.

Aradaki fark, benim yarattığı lekeyi temizlemek için dökmek zorunda kaldığım kandan zevk almamamdı. O leke silindiği zaman da almayacaktım çünkü kendi lekem kalacaktı.

Ölüm çığlığı sonsuza dek yankılanırdı. Bu savaş, ne kadar gerekli olursa olsun, sonsuza dek omuzlarımda bir yük olacaktı.

"Yanık senin ona bulaştırdığın bütün üstünlük izlerinden arındırılacak." Kulağından sarkan boncukları tutup bir çekişte kopardım.

Çığlığı ovalarda yankılandı.

"İnsanlar taşıdıkları boncuklarla değil, ahlaklarına göre değer görecekler," dedim, boncuklarını cebime tıkıştırırken. "Eninde sonunda bu dünyadan göçtüğümde, taç Yaratıcılara yemin eden ve Vaegor mirasını aktarmayacak olan Veya'ya geçecek."

Şaşkınlıkla büyüyen gözlerinden beklediğim kadar haz duymadım. Üstdudağının, kanlı dişlerini açıkta bırakacak şekilde çekilirken titremesinden de.

"Sen, Ostern Vaegor, sadece bir zorba olarak hatırlanacaksın. Çünkü şundan emin olabilirsin ki kuzeyi güçlendirmeden son nefesimi vermeyeceğim. Dünyayı senin sert ve kanlı eserlerinden temizleyebilecek ve en sonunda, tıpkı şimdi seninkini almak üzere

olduğum gibi, Tyroth ve Cadok'un kafalarını alabilecek kadar güçlü bir ordu kurana dek."

"Hazır olacaklar," dedi, dişlerini sıkarak. "Geldiğin zaman, seni ezecekler. Çünkü sen güçsüzsün. Zavallısın."

Sözcükleri eskisi gibi canımı acıtmadı.

Artık hiçbir şey canımı acıtmıyordu.

Elluin'in yokluğunun geçmeyen sızısının yanında her şey sönük kalıyordu. Bu dünyada onsuz var olmanın ve kızının, Elluin Neván tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu asla öğrenemeyeceğini bilmenin acısının yanında.

Bu işteki en büyük trajedi buydu. Babamın en kötü suçu.

"Nasıl daha iyi hissedeceksen."

Dişleri taşa sürtülmekten körelmiş küçük el testeremi belimdeki kından çektim. İşini bitirmeye hazırlandığım silahı iyice görmesi için yüzünün önünde tuttum.

Rengi kaçsa da soğuk bir sesle güldü. "Kellemi kesersen, sırlar da benimle ölür. Hani şu..."

Onu çenesinden yakaladım. "Bana takas etmeye değecek hiçbir şey bulamazsın."

Gittikçe azalan gücüne rağmen, babam elime ve koluma yapıştı. Kanım fokurdarken ve Rygun'ın yırtıcı şiddeti benimkiyle buluşma telaşıyla içimde patlarken, beni savuşturmak için yaptığı cılız girişimlerdi. Tenim gerilip çatlarken, damarlarımda pompalanan o ejderha gücünü zapt etmekte zorlanıyordum.

Rygun arkamda öyle yüksek bir sesle kükredi ki gözümün önünde sonunda ikisi de tuzla buz olana ve uyuşuk bir rüzgâra kapılana kadar birbirine sürtünen, camdan yapılma iki dünya belirdi.

Ağzını zorla ayırıp dilinden geriye kalanı kavrarken babamın kanlı elleri boş yere göğsümü ve kollarımı tırmalıyor, etimde açılan cızırtılı çatlakları büyümüş gözleri süzüyordu. "Sen her şeyi aldın." Dilini kestim.

Çenesinden göğsüne kan boşalmasına neden olan boğuk bir inilti koyverdi.

Et parçasını bir kenara attım. Bana kendi elleriyle yarattığı canavarı nihayet görür gibi bakarken korkusunun pis kokusunun tadını çıkardım. Belki de gırtlağımdan içeri tıktığı acı ve kayıpları, sonunda beni babamın uykularını kaçıran en berbat kâbusuna

sürükleyene kadar emen büyük ve sıcak kalbimin kusursuz bir hızlandırıcı olduğunu artık anlıyordu.

Ben saçlarından arta kalan, yanmaktan kurtulmuş bir tutamı sıkıca kavrayarak yerden doğrulurken ve boynunu uzatmak için başını yukarı çekerken sıkılı dişlerinin arasında ıslak nefesler tıslıyordu. Testere dişli bıçağımı gırtlağına yaklaştırdım. Ön tarafına değil. Bu hayattan nihayet azat edilmeden önce, kör testerenin her sürtünüşünü hissedeceğini bilmenin verdiği enerjiyle.

Silahı etine bastırdım ve yavaş çekişlerle kesmeye başladım.

Elimin altında kasılıyor... kıvranıyor... çırpınıyordu. Ellerimi ve toprağı boyayan bir kan fışkırmasıyla giderek sönen kısa, boğuk çığlıklar atıyordu.

İçten dışa kaynayarak, dudaklarım titreyerek kesmeye devam ettim. Bakışlarımı savaşın sürdüğü ufuktan, öfkeli duman patlamalarının arasına alev bulutları fırlatarak puslu gökyüzünde savaşan sayısız ejderhadan ayırmıyordum.

Ama gittikçe güçsüzleşen boğuk çığlıkları eşliğinde babamın tendonlarını doğrarken aklımda savaş yoktu. Sadece kaybettiklerimi düşünüyor, annemin güzel gülümsemesini ve sıcacık kucaklamalarını hatırlıyordum. Elluin'un tutkulu aşkını ve çılgın ruhunu.

İkisi de bu dünyadan çok erken alınmıştı.

Bıçağı her çekişime biraz daha fazla baskı, biraz daha kararlılık katarak nihayet omurgasına ulaştığımda kan akışı iyice azalmıştı.

Vücudunun ağırlığı, kesilecek az miktardaki ete baskın gelene kadar.

Gerisi koparak ayrıldı.

Babamın bedeni ağır bir gümbürtüyle yere düştü; zaten kandan sırılsıklam olmuş göğsüne biraz daha kan damlarken parmaklarım hâlâ saçlarının arasındaydı.

Testereyi bir tarafa fırlatıp nefesimi bıraktım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Damarlarımdaki sıcaklığın bir kısmı çekildi, parmak uçlarımdaki karıncalanma azaldı ve zihnim yavaş yavaş Borg bana Elluin'in ailesinin ölümünü babamın organize ettiğini anlattığından beri hissetmediğim bir netlikle aydınlanmaya başladı. Beni peydahlayan erkeğin, onu dünyaya hükmetmek için bir piyon olarak kullanmayı planladığını öğrendiğimden beri.

İntikam almanın serin rahatlamasının içime dolmasını bekledim ama göğsümdeki boşluğu doldurmaya hiçbir faydasının olmadığını görünce büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Hatta artık dikkatimi odaklayacağım bir şey kalmadığı için delik daha da büyük görünüyordu.

Rygun cırtlak bir ses çıkardı ve yere bakarak yutkununca alevinin şişkin damarlarımdan çekilmeye başladığını fark ettim. Erimiş tacı babamın başından alırken beklediğimden daha ağır olduğunu fark ettim. Ellerimin arasında oldukça okkalıydı.

Hiçbir zaman istemediğim bir taç. Bir kez bile. Ben sadece Elluin'i istemiştim.

Onun dokunuşunu.

Onun sevgisini.

Gamzeli, güzel gülümsemelerini.

Babamın koşulsuz sevgisini.

Beni biraz daha dağıtma tehdidiyle çeneme yayılan titremeyi durdurmak için dudaklarımı sıktım.

Hayır, dağılmayacak, dünyayı daha iyi bir yer yapacaktım. Çünkü Elluin bunu hak ediyordu. Kızı bunu hak ediyordu.

Daha iyisini.

Rygun'a doğru iki adım attım. Duraksadım.

Yavaşça omzumun üzerinden arkaya baktım. Beni peydahlayan erkeğin başsız bedenine bakarken kendimi Bulder'a açtım.

Boğuk bir ezgi mırıldandım. Sesim pürüzsüzleşip yuvarlanan, kof bir notaya doğru alçaldı.

Yer sarsıldı, ardından kilden bir yumruk, toprağı yaran bir filiz gibi yüzeye fırladı. Etli, kalın parmaklar açıldı ve çukur bir avucun içindeki küçük, taştan kupayı gözler önüne serdi. Bulder suyu sıkarak boşaltınca dibinde güneşin bir çırpıda kuruttuğu bir birikinti oluştu. Kupa daha parlak bir turuncuya çalarak gittikçe sertleşti.

Babamın başını ve başıma geçirmeye midemin elvermeyeceği tacını yere bıraktım, kupayı aldım ve her açıdan hayranlıkla inceledim. Heykeltıraşlık standartlarına göre, sanırım kusursuzdu.

Bana göre, karakterden yoksundu. Çocukken babama Bulder'ın sözcüklerini kullanmadan kendi ellerimle yaptığım kupadaki sevgiden de.

Kupayı babamın kucağına bıraktım, yanık ve kanlı ellerini kupanın etrafına sardım. "Bunu da kırmayı denesene," diye

mırıldandım. Kellesini ve tacı alıp arkama bakmadan Ryguń'a doğru yürüdüm.

Ejderhamın kendine ziyafet çekmesine ancak kanatlarının arasına yerleştikten sonra izin verdim.

65. BÖLÜM

Raeve

Pyrok kaykıldığı kanepeden "Ah, Yaratıcılar aşkına... Bu ne böyle," diye homurdandı. Roan'ın, karın kaslarının derinine gömülmüş iğneyi çıkarmasını, çenesini hızla inip kalkan göğsüne dayayarak izledi. "Bu işte *iyi* olacağını sanıyordum. Onunkini çıkarırken Kaan tek bir ses çıkarmadı."

"Farklı yaptığım hiçbir şey yok," dedi Roan, iç geçirerek. "Ama sen ondan çok daha fazla kıpırdıyorsun."

Kanca şeklindeki kanepenin karşı tarafından, tavandaki kapağa baktım. Roan onun kolundaki iğneyi çıkarır çıkarmaz Kaan fırlayıp yukarı çıkmıştı. O zamandan beri kapak sımsıkı kapalıydı.

Dönüş yolu boyunca bana tek kelime etmemişti. Ağacın güvenliğine ulaştıktan sonra bile. Ama aramıza sıkışmış sözcükleri hissedebiliyordum. Hâlâ cebimde duran kahrolası notu her düşündüğümde biraz daha büyüyerek kaburgalarımın arasında biriken patlayıcı öfke gibi, elle tutulurlardı.

Kucağında, gözlerimin hâlâ kapalı olmasına rağmen önüne tuttuğu kanlı et parçalarını havada kapmaya çalışan yavru ejderhayla yanıma, yere bağdaş kurmuş o çocuğu öldürme emrini içeren o not. Gözleri görmediği için olsa gerek, yavru ejderha sürekli gagasını çocuğun parmağını kapmaya çalışır gibi hızla kapatıyordu.

Mamur için nasıl bir tehdit olabilir?

Bir çocuk?

Yeni yıkanmış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sabunlu su kovasının üstüne eğilip ceketimi ekstra bir coşkuyla ovalamaya başladım.

Sereme ve Elding'e teslim edeceğim tek şey, kabzalarına kadar kalplerine saplanan birer bıçak şekline bürünmüş intikam olacaktı. Onlara ve bu davaya olan bütün inancımı kaybetmiştim.

Mamur'un tamamen güvende olması beni zerre şaşırtmazdı. Bunun kalın bir manipülasyon tabakası olması. Bir hile...

Ne için olduğunu bilmiyorum. Ama öğreneceğim.

"Hayır." Başımı kaldırınca Pyrok'un ince uçlu cımbızı kaptığını gördüm. Oturur pozisyona geçti, gözlerine düşen çamurlu saçlarını geriye itti ve kanlı aleti kardeşine doğru salladı. "Git başımdan, beceriksiz herif. Kendi işimi kendim görürüm."

Roan, tavanın girdaplı ahşap dokusunda sabır arar gibi başını arkaya attı. "Neredeyse halletmiştim."

Pyrok bir homurtu çıkardı ve matarasının tıpasını dişleriyle çekip yan tarafa tükürdü. "Neredeyse hallettiğin tek şey, yüzüne inecek yumruğumdu." Mataranın yarısını doldurduğunu tahmin ettiğim bir miktarı lıkır lıkır içti. Dişlerinin arasından tısladı, sonra çenesini göğsüne bastırıp yarayı kurcalamaya başladı.

Roan ellerini isyan eder gibi havaya kaldırdı. "Yarayı kapatman için tentürlerimi hazırlayayım bari."

Pyrok merdivene yönelen kardeşine dik dik baktı. Kendi kendine söylenerek işine dönerken ben de ceketimi suya batırdım. Rygun'ın deriyi kaplayan küçük pençe pullarının arasına biriken kirleri fırçalamaya devam ettim. Tüm kardeşlerin böyle davranıp davranmadığını merak ediyordum.

Bu düşünce, göğsümün derinliklerinde bir şeyin... *sızlamasına* neden oldu.

Tavandaki kapak açıldı.

Kaan merdivenden indi; kaslı bacaklarını ikinci bir ten gibi saran çamurlu pantolonu hâlâ üzerindeydi. Roan'ın cımbızla yaptığı müdahale yüzünden üstü çıplaktı. Kollarındaki ve gövdesindeki kirin çoğunu, bir bezle üstünkörü temizlemiş gibi görünüyordu.

Bir basamak daha inince yüzü açığa çıktı. Açık saçlarındaki ve sakallarındaki kirler hâlâ duruyor olsa da büyük kısmı temizlenmişti. Nihayet görüş alanıma girdikleri zaman, altları çökmüş gözleri iki kömür tanesi gibi yanıyordu.

Bana dikilmişlerdi.

Üstünde durduğu basamağa bir şey damladı. Gözlerim yerdeki kırmızı damlaya indi, ardından sağ elinin boğumlarının üstündeki açılmış deriye çevrildi.

Elini pantolonuna sildi. "Konuşmalıyız."

Ortam tuhaf bir gerilimle kaplanırken Pyrok, Roan ve Ahvi bana baktı.

Başımı eğerek ceketimi kovanın içine attım ve kalkıp sehpanın yanından geçtim. Kaan'ın peşinden basamakları tırmanırken gözlerim kaslı sırtını süsleyen ay dövmelerindeydi. Bothaim'de aldığı dağlanmış beş yaranın bozduğu güzel sanat eserinde.

Geçmemi bekledikten sonra kapağı indirerek alt katla bağlantımızı kopardı.

Birkaç adım uzaklaştım. Yumurtlama alanlarını ve ormanı kaplayan pusa bakan pencerelerin önünde bir ileri bir geri yürüdüm. Odanın tek ışık kaynağı o pencereler olduğu için içerisi oldukça karanlıktı.

Sıkışık.

Ya da belki de içim, dikişlerimi neredeyse patlatacak kadar çok düşünce ve duyguyla dolu olduğu için bana öyle geliyordu.

"Raeve..."

Hızla döndüm ve kapağın yanında duran Kaan'a bakarak "Kanbağlıyım," deyiverdim.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Konuşmak üzereymiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçmiş gibi geri kapatıp başıyla devam etmemi işaret etti.

"Ahvi'yi ilk benim bulmamın nedeni, biz köydeyken onu öldürmemi isteyen bir mesaj almamdı," dedim ve gözleri büyüyünce elimi kaldırdım. "Gurur duyulacak bir an değildi, biliyorum ama emrin onun çocuk olduğundan bahsetmediğini belirtmek isterim."

Bir kez daha konuşmaya yeltenir gibi oldu. Onu durdurdum.

"Bağlayıcım olan sürtük, beni hiçbir zaman sevmedi. Beni size getirene kadar işkence etmeye çok meraklı olduğu için benim de ondan hazzettiğimi söyleyemem. Duruşmadan sonra Fíur du Ath'ın beni Rygun'ın yediğini düşünmesine izin verdim. O zamandan beri dizginlerimi elinde tutmak için bağı kullanıyor. Bu ilk kez değildi. Son da olmayacak."

Kaan kollarını kavuşturdu. Sözümü kesmemek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Muhtemelen akıllıca bir karardı.

"Eskiden bunun normal bir şey olduğunu sanarak acıya katlanırdım. Ama şimdi öyle olmadığını gördüğüm için kendimi o

bağdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım ama bu *senin* sorunun değil. *Benim* sorunum. Ben sadece..." Ellerimi saçlarımın arasından kaydırdıktan sonra, nereye koyacağımı bilemediğim için belime yerleştirdim. O da doğru gelmeyince Kaan'ın duruşunu taklit ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana söyleyecektim. Daha önce söylemediğim için üzgünüm."

Kaşları bana acaba savunmaya geçmeli miyim diye düşündürecek şekilde kalktı.

Sessizlik fazla uzun sürünce huzursuzlanarak kollarımı çözdüm, sonra tekrar kavuşturdum. Sonunda tek kaşımı kaldırarak "Her şey yolunda mı?" dedim.

Boğazını temizledi ve cebine bir şey koydu. "Dürüst olmak gerekirse, bunu ağzından zorla almam gerekeceğini sanıyordum."

Bakışlarım üstü parçalanmış parmak boğumlarına ve yapıyı taşıyan sütundaki derin yumruk izine kaydı. "Biliyor muydun?"

"Benim için biraz önce teyit edildi, evet."

"Nasıl?"

"Evcil bir berduşum var."

Cümleyi zihnimde çevirirken ona bakakaldım. O kelimelerin bu şekilde yan yana geleceğini hayatım boyunca düşünmezdim. Milyonlarca safha geçse bile.

Bunun bir *seçenek* olduğunu bile bilmiyordum.

"Biraz daha derine inmene ihtiyacım olacak." Yaratıktan bir iz arayarak etrafıma bakındım. Belki de üstüme ekstra bir balkır boku dozu daha fırlatmak için kuytu bir köşede fırsat kolluyordu. "Nerede saklıyorsun?"

"Cebimde. Çoğu zaman."

Gözlerim sol pantolon cebindeki kabarıklığa çevrildi. Tam olarak küçük bir şişenin boyutu ve şekliydi.

Ben de iyi kararlar ustası sayılmam ama bu, felaketin garantili tarifi demek.

"Bana bilgi sağlıyor."

Gözlerimi kısarak onunkilerin altındaki morluklara baktım. "Ne karşılığında?"

"Anılarımdan içmesi karşılığında," dedi, fazla aceleci bir tavırla. "Ve yanılıyorsun. Bu senin sorunun değil. Bizim sorunumuz. Ortaklık budur, Raeve. Málmr'ımın temsil ettiği şey bu."

Elini saçlarına götürdü ve aralarına tutturulmuş ince saç örgümü öne çekti. Uhloo'mu. "Bunun temsil ettiği şey de bu."

Kesinlikle hak ettiğim sözler suratıma bir tokat gibi indi.

Konuşmak için derin bir nefes aldım ama Kaan benden önce davrandı.

"Bu kanbağını kontrol eden kişi." Çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüğüm uzun bir sessizlik oldu. "Bağı *sadece* sana işkence etmek için mi kullanıyor?"

"Evet," dedim, dişlerimi sıkarak. Sereme'in o kusursuz manikürlü tırnaklarının altına kan girmesine izin vermeye tenezzül edeceği bir gerçeklik hayal etmeye çalıştım. "Neden?"

Kaan'ın gözleri simsiyah oldu. "Saklamak için büyük zahmetlere girdiğin o şifa sembollerinin kökenini keşfetmeye çalışıyorum."

Kanım buz kesti. Gözlerim büyürken kollarım iki yanıma düştü.

Beynimin içi çalkalanıyordu.

O... Görmüştü demek.

"Nasıl?"

Kaan kaşlarını öylesine şiddetle çattı ki neredeyse birbirlerini ezeceklerdi. "Fark eder mi?"

Muhtemelen etmez.

Hızla dönerek pencereye yürüdüm ve usulca yer değiştiren sisin arasından dışarı diktim gözlerimi. Soluk ışıkta Kızgınkursak'ların yuvalarının siluetleri belirdi. O tuhaf, renkli canavarlar arada bir gökyüzüne fırlıyor, aylara seslenerek çığlık atıyorlardı.

Keşke ben de orada olsaydım. Burada, *bununla* yüzleşiyor olmasaydım. Çok derine gömdüğüm, yerini belli edecek hiçbir mezar taşının olmadığı bir geçmişle.

Bilerek ve isteyerek.

"Kim, Ayışığı?" Sağlam ve kontrollü olmasına rağmen, soru saldırmaya hazırdı. Kene tarafından ısırılmış bir ejderha gibi kudurmuştu. "Sana daha önce de bir isim sormuştum. Bunu bana kendin söylemen için bir şans daha vereceğim, yoksa kendim öğreneceğim."

"Siktir," diye fısıldadım. Yakıcı geçmişim içimi kemiriyordu. Her şeyi olan ama hiçbir şeyi olmayan, bana konuşmayı ve gülümsemeyi öğreten bir insanla paylaştığım o hücrenin anıları gözümde canlandı.

Bana hayal kurmayı öğrettiği anılar.

Hayal et, Raeve. Can yakmayan bir dünya hayal et.

Fallon'un sözcükleri –çok fazla umut beslediği bu boktan dünya için fazla tatlı olan sesiyle dile getirdiği sözcükler– kulaklarımda yankılanırken içimde bir şey parçalandı.

Un ufak oldu.

"Sereme değil," dedim. "Kanbağımın o eski runik sembollerle hiçbir alakası yok."

Çoğunu kendi isteğimle kazanmıştım. Arkyn benden bunu istese... uğruna canımı vereceğim bir kadın için dişlerimi sıkarak ödediğim bir bedel...

Gerçi bunların hiçbirini onunla paylaşmaya cüret edemezdim.

"Yani o runik sembolleri aldığını hatırlıyor musun? Düşüşten *sonra* mıydılar?"

"Evet," dedim, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Kahrolası düşüşten sonraydı."

Elini bileğime sarana dek tam arkamda olduğunu fark etmedim. Kolumun altına sıkıştırdığım elimi sert tutuşuyla koparırcasına çekti. Beni neredeyse yüz yüze geleceğimiz şekilde çevirdi. Aramızdaki tek şey, bir bayrak gibi kaldırdığım elimdi.

"Bunun nedeni onlar mı?"

Ne demek istediğini sormaya gerek yoktu. Tırnaklarımın kenarlarındaki etler yer yer kanayacak kadar soyulmuştu.

Bakışlarım yaralarımdan sıyrılıp bana diktiği gözlerine çevrildi.

Hayır, Kaan. Parmaklarım, kafam karmakarışık bir hâlde o hücrede uyandığımdan beri böyleler.

Tek başıma uyandığımdan beri.

Sessiz ve güçsüz.

"Faydası olmadığını söyleyebilirim."

Kaan kaşlarını çatınca teninin altında biriken enerjiyi hissettim. Güçlükle kontrol altında tuttuğu o sıcak öfkeyi.

"Unut gitsin. *Lütfen.*"

Beni aramızda hiç boşluk kalmayacak şekilde kendine çekti.

Ona doğru eridim. Kudretli varlığının derin yoğuruşuyla yumuşayan bir kil gibi. Sanki kaslarımın üzerinde görünmez bir gücü vardı.

Omurgamın üzerinde.

Kahrolası dirayetimin.

"Neden, Ayışığı?" Diğer elini kürek kemiklerimin arasına bastırıp nefesimi keserken bakışları iki gözümün arasında gidip geldi. "Neden bana bir isim vermiyorsun?"

Çünkü ben yeniden doğduğumda korkusuz değildim. *Benden parça parça koparıldı ve şimdi o parçalar, kâbuslarıma musallat olan bir erkeğin kenetlenmiş yumrukları arasında saklı.*

Çünkü o dağ, hayatı söndürmekten başka bir şey yapmıyor.

"O bir canavar. Ve..." Kaan'ın kararlı bakışları karşısında, geriye sağlam duruşumdan hiçbir şey kalmayacak kadar dağılmamam imkânsızdı.

Soğuk, ölü gerçekten başka hiçbir şey kalmayana kadar.

"Seni de kaybedemem," dedim, kendimi zorlayarak. "Kaybetmeyeceğim. Onun yaptığı bu, Kaan. Arkyn geride hiçbir şey kalmayana kadar, alır da alır."

Zaman durdu sanki.

Kaan bana taştan yontulmuş gibi nefessiz bakıyordu. Gözünü bile kırpmadan. Hâlâ hayatta olduğunun ilk belirtisi, yutkunurken hareket eden âdemelması oldu.

Bileğimi bırakıp yüzümün iki yanını kavrarken bana öyle büyük bir şefkatle baktı ki başımı arkaya yatırıp kaşlarımın arasına sıcacık bir öpücük kondurana kadar ellerinin hafifçe titrediğini anlamadım bile. Dudaklarını tenimden ayırmadan "O kanbağını bozmanın bir yolunu bulacağız," dedi. Ses tonunun sakinliği, vücudumdan buram buram yayılan volkanik sıcaklıkla tezat oluşturuyordu. O sıcaklık, sadece Rygun'ın ateşini güçlükle zapt edebildiği zamanlarda hissediliyordu. "Sonra da şu *Arkyn*'in peşine düşeceğim. Onu mahvedecek ya da gırtlağını kendi ellerinle kesmen için onu ayağına getireceğim. Bu bir yemindir."

Hayır.

Beni bırakıp döndü ve zemindeki kapağa doğru yürüdü. Ben taş kesilmiş bir hâlde, olduğum yerde kalakalmıştım. İçim vahşi bir panikle dolmuştu. Arkyn'in adını ağzımdan kaçırdığımı fark etmenin dehşeti içindeydim.

Vücudum hareket etmeyi hatırladığı zaman, Kaan çoktan gözden kaybolmuştu.

Merdiveni koşarak indim ve son birkaç basamağı atlayarak aşarken Kaan'ın çantalarını topladığını gördüm.

"Ben kanbağını bozabilirim," dedi Ahvi, bağdaş kurduğu yerden.

Durdum. Çocuğun ağzından dökülen sözcükler Roan, Pyrok, Kaan ve benim derin bir sessizlik içinde, kaşlarımızı kaldırarak birbirimize bakmamıza neden oldu.

Benimki gibi bir bağı koparmanın tek bir yolu vardı. Canımı acıtan şişenin içindeki kanı boşaltmak ve bir aşamada seyreltilerek yarısının başka bir şişeye pay edilmediğini ummak.

Ne yazık ki, köyde karşılaştığım o herifin bana daha önce hiç görmediğim bir şişeyle eziyet edebilmesine bakılırsa, benimki seyreltilmiş olmalıydı.

Muhtemelen sayısız kez.

Sereme çok sayıda yedek plan yapmayı atlayacak biri değildi. Özellikle her şeyden çok nefret eder gibi göründüğü bir kişinin üstündeki kontrolünü sürdürmek söz konusu olduğunda.

Benim.

"Bundan emin misin, Ahvi?" dedi Roan, tentürlerini karıştırmakla meşgul olduğu sehpanın arkasından. "Bir kanbağını bozmak... Dünyanın en büyük imkânsızlıklarından biri olarak kabul edilir. Uygulamanın hoş karşılanmamasının nedeni de budur."

"Kanbağını bozabilirim," dedi Ahvi, bu kez daha yüksek sesle, ağır ağır tekrarlayarak.

Ah, siktir.

Kaan çantasını yere bırakıp Ahvi'ye yaklaştı. "Nasıl?"

Ahvi masadan kanlı bir et parçası daha alıp ejderhasının açık ağzının üstüne tuttu. "Sanırım düğüm çözmek gibi bir şey."

Bundan çok daha karmaşık olduğuna bahse girebilirim ama sen öyle diyorsan...

"Zaman, perilerin fark ettiğinden çok daha esnek." Ahvi et parçasını ejderhanın ağzına bırakıp elini bir beze sildi. Bana bakarken sırtımda bir ürperti hissettim. Gümüşi bakışı içime, derinlere saplanan bir çapa etkisi yaratıyordu. "Ama bağı yok etmek için ilk kez kurulduğu yerde olmalıyız."

Söylediği şeyin anlamını idrak edince suratıma bir tokat yemiş gibi irkildim.

"Hayır. Olamaz."

Sıfır.

İhtimal.

Ahvi kaşlarını çattı. "Ama sen beni kurtardın," dedi, etkileyici bir kararlılıkla. "Şimdi de ben can borcumu ödeyeceğim. Onurlu perilerin yapması gereken budur."

Bu kahramanlık zırvalığı çok yorucuydu.

"Elbette can borcunu ödeyebilirsin..." Daha ben cümlemi tamamlamadan gözlerini devirmeye başlamıştı bile. "Gravür çubuğun ve dünyayı kurtaracak runik sembollerinle kuzeye gidersin. Düşüşten önce mümkün olduğunca çok köy ve kenti koruma altına alırsın. Bu kadar basit."

"Roan'a tarifi veririm. O da sembolleri benim kadar iyi kazıyabilir."

Roan dünyanın en gururlu herifi gibi göğsünü şişirdi.

"Hatta benden daha hızlı," dedi Ahvi, omuz silkerek. "Ben yoruluyorum. Ayrıca artık bir babayım."

Kafasını kaldırmaya çalışan yavru ejderhaya baktım. Kafası, boynu ağırlığı taşımaya yetmiyormuş gibi yana düşüverdi.

"Ben sana neyin yorucu olduğunu söyleyeyim. Tam iki kün boyunca yeraltı tünellerinde bağın kurulduğu noktayı bulmaya çalışarak yürümek. Çünkü tam yerini yukarıdan saptamam mümkün değil. Birbirine tıpatıp benzeyen binlerce göçük var." Başımı salladım. "Unut gitsin, Ahvi. Ben başka bir yol bulurum."

Ahvi'nin sesi panikle tizleşti. "Ama sadece son döngüde bile en az *iki kez* seni öldürmenin kıyısına kadar geldi."

Kahretsin, Ahvi.

Herkes bana bakıyordu. Pyrok bile; koltukta öne doğru tünemiş, matarası ağzına giden yolun yarısında havada asılı kalmıştı. Dokuz safhalık bir oğlanla tartıştığımı izlemek, hayatı boyunca gördüğü en eğlenceli şeymiş gibi bakıyordu.

"İki kez mi?" dedi Kaan, nefes alarak.

Onu duymazdan geldim ama Rygun beni pençesinin altına kıstırmış ve kokumdan bütün gerçekleri anlıyormuş gibi hissettiren bir ifadeyle bana bakıyordu.

Kollarımı kavuşturarak Ahvi'ye baktım. "Kafamın içini kurcalamaya devam edeceksen, ikimiz bazı kurallar koymalıyız."

"Düşüşten sonrayı beklersek, bölge çökmüş olabilir," diye üsteledi Ahvi. "O zaman yapamam. Bir şeyleri düzeltmek için tek şansımızı kaybetmiş oluruz."

Bir şeyleri?

Daha kaç şeyi düzeltmek niyetinde?

Cevap vermeme fırsat kalmadan Kaan karşıma geçti ve ellerini yüzümün iki yanına koyup diğer her şeyin önünü perdeledi. "Raeve..."

Sağlam ellerinin arasında dururken, ne kadar titrediğimi fark ettim. Gözlerimin arkası öylesine sızlıyordu ki göz kırparak bu hissi kovmak zordu.

"Benden kendimi onun önüne koymamı isteme, Kaan. *Sakın.*"

Bakışları yumuşadı, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşadı. Başımı döndürecek kadar derin nefesler alırken ciğerlerim sarsıldı.

"Önümde birkaç günlük bir zaman var..." *Onun parçalarını Sereme'e teslim etmek için...* "*Hayır.* Böyle bir şey olmayacak. O teslimat noktasına yaklaşmayacak. Reddediyorum."

Kaan ağzını açtı.

Ama bu kez araya giren Ahvi oldu. "Beni götürmenize izin vereceğim tek yer orası."

Sessizlik pençelerini tenime geçirdi.

Bakışlarımı oğlanınkilere çevirdim ve gümüşi gözlerine baktım. Ahvi elinde tuttuğu zihnimin anahtarıyla caka satıyormuş gibi bana bakıyordu. Yüzünde arsız bir gülümsemeyle hayali anahtarı aramızda sallandırıyordu.

Oysa aslında ne o gülümsüyordu ne de ben. Boyu kaburgalarımı zar zor geçen bir velet beni köşeye kıstırmıştı. Zihnimi, onu isteği dışında hiçbir yere gitmeye zorlamayacağımı bilecek kadar kurcaladığına hiç şüphe olmayan bir velet. Özgürlüklerinin benimkiler gibi defalarca elinden alınmasına izin vermeyeceğimi biliyordu.

Onu götürmeme izin verdiği tek bir yer varsa... oraya gidecektik. İstesem de istemesem de.

Bu da kahrolası Hun'a gideceğimiz anlamına geliyordu.

"Ayrıca benim için endişelenme. Kalkanım var. Üçlü Konsey'i, Gruffin'i almama izin vermeleri için böyle ikna ettim."

Ne şirin bir isim.

Ahvi şimdi gerçekten gülümsüyordu. Gülümsemesi soğuk, sızlayan kalbimde bir çatlak açacak kadar büyüktü. "Kalkanım sayesinde *hiç kimse* bana zarar veremez."

Bir anda midem öyle bir döndü ki Kaan'ın ellerinin arasından sıyrılıp pencerelere doğru yürüdüm ve nabzımı yatıştırmaya yetmeyen düzenli nefesler alarak bükülü parmaklarımı saçlarımın arasından kaydırdım.

Bu durum hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

Bir terslik olduğu hissini üstümden bir türlü atamıyordum.

"Nerede oldu?" diye sordu Kaan, ben kan ve kırık kemik görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken. Karlı zemine saçılmış beyin parçalarını.

Kalbimin, son vuruşuna adım adım yaklaşır gibi yavaşladığı anıların ne hissettirdiğini.

"Terk edilmiş bir maden kuyusunda."

"Hangisi?" Pyrok'un sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik hissediliyordu.

Ahvi belki de zihnimin soğuk ve sessiz bir yerde olduğunu bildiği için benim adıma cevap verdi. Bir daha hiç görmemeyi umduğum ve Ergor Ovaları'ndaki kaçışım sırasında kaybettiğim her şeyin anılarını tıkıştırdığım o karanlık kuyuya az kalsın düştüğüm bir yerde.

"Hun'un güneyinde," dedi, yumuşak bir sesle. "Bağ, Yeraltı Şehri'nin eteklerinde kuruldu."

Çöpçü Kral

66. BÖLÜM

Arkyn, Kyzari'nin hücresinin önünde durdu ve gözlerini prensesinkilere dikti. Karanlıkta kristaller gibi ışıldayan masmavi küreler, onu son görüşüne göre çok daha canlı bakıyordu.

Var olmayan bir merhamet için umutsuzca yalvardığı o sefere göre.

Limè lime olmuş açık mavi elbisesi, kemikleri belirginleşen hatlarının üstünden dökülüyordu. Uzun saçları eskisinden daha beyaz görünüyordu. Arkyn o küçük parşömen kuşunu yırtıp parçaladığından beri, saçındaki tüm sıcaklık şokla sökülüp alınmıştı.

Arkyn bunu düşündü. İlginç buldu.

Kızın babasının element kutusunun kapağını bir fiskeyle açarak havaya bir alev topu saldı. Sonra kapağı geri kapattı.

"Kapıyı açın."

Sesi tünel boyunca sızan bir mürekkep gibi hızla yayıldı.

Kyzari'nin kaşları çatıldı. Maskeli bir muhafız anahtarı kilitte çevirip kapısını ardına kadar açarken ayağa fırladı ve dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Kapının menteşeleri itiraz eder gibi gıcırdadı.

"Nerede..." Kyzari'nin sorusu bir iç çekişle kesildi. Tünelde meşale ışığına doğru sürüklenen halasına bakarken eli ağzının üstüne kapandı. Halası, Arkyn'in iki maskeli gardiyanın arasında bir bez bebek gibi asılı duruyordu.

Veya'nın burnundan, kulaklarından kan geliyordu. Şakaklarındaki runik semboller, kesikler atılarak etkisiz hâle getirilmişti. Artık onlara gerek kalmamıştı.

Hücresinin önündeki parmaklıklara yaslanırken ve demir bir zincirle oraya sabitlenirken Veya karşı koymadı. Çökük gözlerinin altındaki mor halkalar, bakışlarındaki donukluğu vurguluyordu. Uykusuz geçen üç tünün derin yorgunluğunu da.

Boş bir çuvallama iması.

Kyzari'nin bileklerine prangalar vuruldu ve onu zemine bağlayan zincir çıkarıldı. Tünele çıkarıldı ve yardım etme niyetiyle Veya'ya doğru hamle yapması durumunda prangaların canını acıtacağı kadar kısa bir zincirle parmaklıklara bağlandı.

Kyzari geri sindi. Ama bu, onu harap durumdaki sevgili halasına endişeyle bakmaktan alıkoymadı.

Arkyn, Kyzari'nin hücresinin köşesinde duran boş yemek kâsesine bakarak element kutusunun kapağını açtı... kapattı... açtı...

Görünüşe bakılırsa, umut yeniden canlanmıştı. Hakikatin aralarında paylaşıldığının kesin bir işaretiydi.

Kyzari annesinin yaşadığını biliyordu. Peki ya babasının herkesin inandığı gibi Gölge'nin Kralı Tyroth olmadığını biliyor muydu? Babasının *Kaan Vaegor*'un ta kendisi olduğunu biliyor muydu?

Arkyn bu ironi karşısında gülmemek için kendini zor tutarak element kutusunun kapağını geri kapattı.

Kader, intikamını almasını istiyor olmalıydı, aksi takdirde Kaan'ın yavrusu kapısına düşmezdi. Arkyn, kaderin ona gülümsediğinden emindi. Kanşehvetini gidermesi için ona Kaan'ın kanından olanın kanını sunuyordu.

Kyzari gözlerini ona çevirdi ve keçeleşmiş saçlarının arasından gözlerine baktı. Sadece kısacık bir an ama Arkyn zorlu koşullara rağmen, kızın gözlerinde bir ışık kıvılcımı gördüğünden emindi.

Gülümserken parmak uçları öylesine karıncalanıyordu ki elini ağzına götürüp ısırmamak için kendini zor tuttu. "Bulun onu." Kyzari'nin yanaklarının renginin bir anda solması, Arkyn'in içini sadistçe bir hazla doldurdu. "Günlük kimdeyse, dayağı o yiyecek."

Veya boğulmaktan son anda kurtulan birinin aldığı ilk nefesi anımsatan bir ses çıkararak iç geçirdi. Başını çevirdi ve hücrelere dolan gardiyanlara baktı.

Kanlı dudaklarıyla haykırırken zincirlerine direnecek gücü nihayet buldu. Damarları şişerek, tendonları gerilerek zincirleri çekiştirmeye başladı. Öte yandan, Kyzari öylesine hareketsiz duruyordu ki Arkyn bir an kızın alnında parlayan mücevher gibi taşlaştığını düşündü.

Gardiyanlar Kyzari ve Veya'nın şiltelerini parçalayarak içlerindeki samanı yere boşalttılar. Biri yırtık bir parşömen tarlakuşunun iki yarısını havaya kaldırdı. "Ya bu?"

"Onu boş verin," diye mırıldandı Arkyn, Kyzari'nin soğuk gözlerine bakarak. "Canı çoktan alındı."

Kyzari'nin göz kapakları kapanmaya hazırlanır gibi kıpırdadı. Bu, zorlandığının ilk işaretiydi.

Günlük, Kyzari'nin dışkı kovasının altında bulundu ve itaatkâr bir tavırla başını eğen gardiyanlardan biri tarafından Arkyn'e uzatıldı.

Prenses nihayet gözlerini kırpınca yanağındaki kirin arasından bir damla yaş süzüldü.

"Dersini almışsındır sanıyordum," diye mırıldandı Arkyn, günlüğü sallayarak. "Umut sadece acı ve hayal kırıklığına neden olur."

Kızın artık büsbütün titreyen dudaklarından bir inilti yükselse de çenesini dik tutmaya devam ediyordu. Gözleri, birazdan söndürülecek bir umut ışığıyla hâlâ parlıyordu.

Arkyn gözlerini ondan ayırdı ve çırpınarak kurtulmaya çalışırken ellerindeki deriyi yüzmeye razı görünen Veya'ya çevrildi.

"Sana teşekkür ederim, kardeşim." Arkyn günlüğü gardiyanlarından birine verdi ve element kutusunun kapağını açıp kapatarak dikkatini karıncalanan parmak uçlarından akan titremeden uzaklaştırmaya çalıştı. "Gelip bana böylesine bir berraklık sunmasaydın, prensesi hayatta tutmak için bir sürü zahmete girecektim. Ne de olsa, diademin beslenmek için bir konağa ihtiyacı var." Omuz silkti. "Ama şimdi, o diademi Ateş Kuşu'ma takabileceğimi bilmek beni oldukça rahatlattı. Duyduğuma göre, benden uzakta kaldığı zaman içinde Yaratıcıların şarkıları konusunda hayli hüner kazanmış. Hem de fazlasıyla. Ekstra pranga işe yarayacak."

Veya direnmeyi bıraktı ve dişlerini sıkarak "Raeve gerçeği öğrendiği zaman seni yok edecek. Pranga olsun olmasın. Tıpkı Kaan gibi," dedi.

Kaan öyle bir şey yapamayacak. Birkaç döngü içinde ölmüş olacak.

Arkyn bu sözleri yüksek sesle söylemedi. Tuzağın çoktan kurulduğunu itiraf etmedi. Kaderi kışkırtacak değildi.

"Katılıyorum," dedi, düşünceli bir tavırla. "Ateş Kuşu'm beni yok edebilirdi. Ama onu ben şekillendirdim. Benden korktuğundan daha fazla korktuğu çok az şey vardır." Pelerinini savurarak Veya'ya arkasını döndü ve kardeşinin element kutusunu titreyen yumruğunun arasında sıktı.

Veya çaresizliğini yansıtan tiz bir sesle haykırarak zincirlerinden kurtulmak için çırpındı. "Onu yerine beni döv. Lütfen! Her şeyi yaparım. HER ŞEYİ!"

Arkyn kız kardeşini duymazdan geldi. Kana susamış dikkatini, güzel yüz hatları nefrete bulanmış Kyzari'ye çevirdi.

Kız ona Eter Taşı'nın kendisi kadar kararmış gözlerle bakarken Arkyn prensesin duruşunda Ateş Kuşu'nu gördü. Teninin altında çok daha derin, karanlık bir öfke kaynayan bakışında.

Bir hazine daha, diye düşündü. *Sadece biraz cilalanmaya ihtiyacı var.*

Ama Kaan bir kız evladı hak etmiyordu. Sırf varlığı bile Arkyn'in sevgili annesinin hayatını söndürmeye yetmişken. *Onu* seven tek perinin.

Onu el üstünde tutan tek kişinin.

Kyzari dilinin üstünde topladığı tükürüğü Arkyn'in suratına fırlattı.

Arkyn, Ateş Kuşu'nun ona geldiği ilk zamanı hatırlayarak kıkırdadı. Alev alevdi.

Korkusuz.

Kyzari gözlerini bir an ayırmadan, meydan okur gibi bakarken Arkyn eliyle yüzündeki tükürüğü sildi. Kyzari'nin alnına, tüneli bir çatırtıyla dolduracak ve sesi duvarlarda yankılanacak kadar şiddetli bir yumruk indirirken kız irkilmedi ve en ufak bir korku belirtisi bile göstermedi.

Kyzari darbenin etkisiyle parmaklıklardan aşağı kayarak yere yığıldı. Kirli, mavi bir kumaş yumağı gibi yere serilirken saçları başının etrafına çatlak bir kavanozdan sızan ay ışığı gibi yayıldı.

Havada bir sarsıntı oldu.

Gardiyanlar birbirlerine endişeli bakışlar attı ama Arkyn daha fazla acı vermek için yanıp tutuşurken o sarsıntıyı hissetmemişti bile.

Daha fazla eziyet etmek için.

Kanşehveti gözünü kör etmişti.

Dizinin üstüne indi, Kyzari'yi elbisesinin yakasından tutup yukarı çekti ve kolunu geri çekip bir yumruk daha savurdu. Kızın bedeni, ölü bir ağırlık gibi yere yığıldı. Başı darbenin kuvvetiyle arkaya savrulmuş, dudaklarından yumuşacık bir inilti dökülmüştü.

Arkyn bir daha vurdu.

Bir daha.

Parmak boğumlarını, Kaan'ın yavrusunun suratında parçaladı. Annesini yatağının üstünde ölü bulduğu zaman, gözlerinin nasıl boş baktığını hatırlıyordu.

Attığı her yumrukta, babasının, şimdi bronz tahtta oturan, bronz tacı taşıyan ikinci oğlunun yüzünün neredeyse bir kopyası olduğu konuşulan yüzünü hatırlıyordu.

Arkyn kendini Kyzari'nin kanıyla boyarken Veya'nın tiz çığlığı arka plandaki hayal meyal bir sese dönüştü.

Kendini geri çekilmeye ancak kızın kalp atışları neredeyse duracak kadar zayıflayınca ikna etti ve canını alma dürtüsünü güçlükle bastırarak doğruldu. Başını bir o yana, bir bu yana yatırırken açık ağzından derin nefesler alıp verdi.

İntikamının tadını çıkardı.

Titreyen yumruklarına bulaşan kana bir süre hayranlıkla baktıktan sonra, element kutusunu tutan elini gevşeterek "Onu hücresine sokun," diye buyurdu.

Element kutusunu cebine kaldırdı.

Gardiyanlar Kyzari'nin kilidini açıp prensesi ayak bileklerinden tuttular ve yerde kırmızı bir iz bırakarak hücrenin içine sürüklediler.

Veya'nın acınası ağlayışını duyunca Arkyn'in yüzü ona çevrildi.

Yerde tortop olmuş Veya, çaresizlikten çarpılmış bir yüzle ve gözyaşları içinde ona bakıyordu.

"Ateş Kuşu'm diademini geri almalı." Arkyn sonraki sözlerini ağzından bir alev püskürtür gibi söyledi. "Sen, sevgili kız kardeşim, taşı devretme zamanı gelene kadar kızını sağ tutmalısın. Ya da istersen tutma. Dünyayı yıkıma mahkûm et. Seçim senin."

Bunu söyledikten sonra, olduğu yerde dönüp karanlığın içinde gözden kayboldu.

67. BÖLÜM

Arabanın gevşek taşların üstünde gıcırdayan tekerlekleri, tentenin üstüne düşen kar taneleriyle tezat oluşturan ve sadece Noeve duman çubuğundan cızırtılı bir nefes çekince bozulan bir senfoni yaratıyordu.

Tekerlek gıcırtıları dışında hiç ses yoktu.

Uluyan bir rüzgâr ya da bizi çeken iri, kabarık tüylü kolktan yükselen tek bir kişneme bile. Rüzgârla itilmediği için sarsılmayan arabanın eski kasasından gıcırtılar da yükselmiyordu.

"Tuhaf. Künler Yolu'nda peri getir götürü yaptığım bunca safhadır, havanın hiç bu kadar durgun olduğunu hatırlamıyorum," dedi Noeve, havaya uzun bir duman üfleyerek. Bir eliyle dizginleri gevşek bir kavrayışla tutuyordu. "Clode asırlardır burada Bulder'ın köşelerini törpüler durur. Çoğu peri hatırlamaz ama Yol bir zamanlar iki katı genişlikteydi." Çubuğundan derin bir nefes daha çekti. "Onu tamamen yıkana kadar esmeye devam edeceğini düşünürdüm."

Çatık kaşlarla arkama döndüm; Noeve ve beni gergin, deri bir tentenin koruduğu yük bölmesindeki diğerlerinden ayıran kapağı kaldırarak içeriye baktım.

En fazla yeri arka tarafta, Noeve'in Hun'a taşıdığı tüyle dolu çuvalların üstünde horlayan Pyrok kaplıyordu. Bir elinde, tam göğüs kemiğinin üstünde tıpası açık, döküldü dökülecek bir matara vardı.

Başını bir çuvala dayamış Ahvi'ye ve göğsüne bağladığı kundağın içine kıvrılmış ejderha yavrusuna baktım. İkisinin de üzeri tüylü bir battaniyeyle yarıya kadar örtülüydü; Raeve ise yatağın ucuna, sırtını kenara yaslamış hâlde otururken onlar onun yanında mışıl mışıl uyuyordu. Raeve tek bacağını arabadan aşağı

sarkıtmıştı ve kümesini koruyan bir ejderha gibi tetikteydi. Arkamızda kalan yolu ejderhapulu bıçağını parmaklarının arasında çevirerek tararken sırtı ve çenesi dikti. Arada bir dudakları kıpırdıyor ve biçimlendirdiğini daha önce de gördüğüm sözcükleri sessizce biçimlendiriyordu.

Noeve'in yorumuna cevap olarak "Clode'un seçme şansı olduğunu sanmıyorum," diyerek aramızdaki kapağı indirmeye hazırlanırken Pyrok başını öne arkaya sallamaya başladı.

"Üzzzgünüm. Çok üzzgünüm," dedi uyku arasında, yüzünü buruşturarak. "Bu kadar üzüldüğünü neden bana söylemedin?"

Raeve taş kesildi; Pyrok'u bir süre izledikten sonra, endişeyle bakan iri, mavi gözlerini bana çevirdi.

Hızla uzanıp Pyrok'un gevşek elinde tuttuğu matarayı kaptı ve arka taraftan dışarı fırlattı. "Başka da vardır herhalde, değil mi?"

"En az iki tane daha." Pyrok'u hiç bu kadar çok içerken görmemiştim ama Hun'a en son ne zaman bu kadar yaklaştığını da hatırlayamıyordum. Sanırım düşününce nedenini anlamak zor değildi. "Ama bunun için senden nefret edecek."

Raeve durumu değerlendirir gibi durdu. "Siktir et," diye mırıldandıktan sonra, Pyrok'un pelerinin derin ceplerini karıştırmaya başladı ve bulduğu üç matarayı puslu mezarlarına fırlattı. İç geçirerek eski yerine döndü ve bıçağını dans ettirmeye kaldığı yerden devam etti.

"İlginç bir tip."

Noeve'in sesini duyunca önüme döndüm ve beyazlık denizinin arasında kıvrılan yola baktım. "Raeve mi?" diye sordum. Soğuktan korunmak için kukuletamı kaldırdım ve hoş olmakla birlikte beklenmedik bir konfor sunan koltuğa iyice gömüldüm.

Noeve başını salladı. Duman çubuğundan bir nefes daha çekti. "Adı da ilginç."

Kalbim duracak gibi oldu.

Noeve bana yan yan bakarken kırışık alnında gri kaşı havalandı. "Elli döngü kadar önce yine bu yolda eşlik ettiğim birine çok benziyor. Ölen büyükannesi gibi uzun, beyaz saçları olan birine. Tesadüf mü dersin?" dedi, başını yana yatırarak. Ondan duymaya alışık olmadığım kadar alçaktı sesi.

Ona uzun bir bakış attıktan sonra gözlerimi yeniden karşıma çevirdim, kollarımı kavuştururken boğazımı temizledim. "Tesadüf, evet."

Noeve bir "Hımm," sesi çıkararak çubuğundan bir nefes daha çekti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çok şey görüyorsun."

"Benim kadar uzun süredir buralarda olunca, en iyi yaptığın şey *görmek* oluyor."

"Aklıma gelmişken..." Pyrok'un hâlâ uykuda olduğundan emin olmak için arkamı kontrol ettim. "Dothea'dan haber var mı? Otuz döngü kadar önce ona bir tarlakuşu gönderdim. Ama cevap alamadım. Gerçi Buğuların sorun yarattığı da malum."

Noeve tereddüt eder gibi duraksadı, başını salladı ve yine alçak sesle "Kraliçe için şehirden halkı kaçırıyordum ama iletişim hattımız kesildi," dedi.

"Kahretsin."

Başını öne eğip bir nefes daha çektikten sonra bana bu kez bir gülümsemeyle baktı. "Biraz da neşelenelim. Minderlerime iyice baktın mı?" Göz kırparak aramızdaki boş koltuğa vurdu. "Ta kuzeyden gelen raffi liflerinden yapılma. Bana bir servete mâl oldular."

"Yerinde bir harcama. Bu arabanın bu tür lükslerle tanışacağı bir döngü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Noeve göz ucuyla bana baktı. Kaşı bir kez daha havadaydı. "Veya'nın önerisiydi. Onu son taşıyışımda yaptığı ödemeyle aldım."

Kız kardeşimin adı geçince nabzım hızlandı. "En son geçişimden beri onu hiç gördün mü?"

"Otuz döngüden biraz daha uzun zaman oldu."

Arithia'ya giderken yolda Hun'a uğramış olmalı.

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Kadife çapulcuyu görmeye gidiyordu."

Durdum. Raeve'in tıkanır gibi bir ses çıkardığını duyduğuma emindim. Muhtemelen bizi dinliyordu.

"Geri... döndü mü?"

Bir baş onayı hiç bu kadar sert çarpmamıştı. "Hâlinden oldukça hoşnut görünüyordu. Kolunda daha önce olmayan gümüş bir bilezik vardı."

Şüphe, kaburgalarımın arkasında kabaran bir lav gibi büyüdü. "Üstünde taşlar var mıydı?"

Noeve'in gözleri parladı. "Evet. Ve epey sinir bozucu bir arası vardı."

"Bak sen, küçük yalancı..." Kendimi tuttum ve bana doğru gelen bir tarlakuşunu havadan kaparken başımı salladım.

Veya'nın el yazısını görmeyi bekleyerek tarlakuşunu açtım ama ondan gelmediğini görünce biraz daha sinir oldum.

Bana o kahrolası bilezikten kurtulduğunu söylemişti. Sonra bana yalan söylediğini itiraf etmişti. Bilezikten, onu Hun'daki çöp bacasından atarak kurtulduğundan bahsetmek istememesine hiç şaşırmamıştım, ne de olsa onu geri almaya gitmesine mâni olacağımı adı gibi biliyordu.

Hem da haklı bir sebeple.

O in, sayısız periyi yutmuştu. Veya'nın sağ çıkmış olması bir mucizeydi.

"Burası çok ısınmaya başladı. Senden arka tarafta yolculuk etmeni istemek zorundayım," dedi Noeve, ağzında duman çubuğuyla mırıldanarak. Bir yandan da tuniğinin yakasını gevşetiyordu.

Yanlışlıkla kendimi açtığım Rygun'ın o öfkeli alevini dizginledim. Kendi kendimi azarlayarak tarlakuşunu cebime kaldırırken sıcaklığı bastırmaya çalıştım.

Líri ve Maell'i yerleştirdiğimiz, Yol'un doğusundaki kiralık bölmeye göz kulak olmasını sıkı sıkı tembihlemiştim. Hun yakınında çok fazla gözcü vardı. Duvarın güney tarafındaki ovalara çok fazla casus yerleştirildiği için varış noktamıza daha fazla yaklaşmaları riskini alamazdık.

Rygun'ı kontrolde tutmazsam –bağımız üstünden akan sakin akışı korumazsam– diğerleri üstündeki korumasını indirebilirdi. İyi olduğumdan emin olmak için bana yaklaşmaya çalışabilirdi.

"Özür dilerim. Bir daha olmaz."

"Hı-hıı."

Noeve yağan kara doğru duman üflemeye devam etti. Ben ise Borg'un bana Veya'nın nerelerde olduğu ya da iyi olup olmadığı konusunda bilgi verememesine hayıflanıyordum.

Ne olursa.

Muhtemelen günlüğü bulamamıştı; köhne bir sokakta acılarını kadehlerde boğuyor, bir yandan da bir Skripi masasında ayyaşların ceplerini boşaltıyordu. Ya da belki de kardeşlerimizin askeri durumları hakkında o önemli istihbaratı toplama fırsatını yakalamıştı. Yine de göğsümü sıkıştıran bu habersizlik...

Bu hâlde nefes almak bile güçtü.

68. BÖLÜM

Raeve

"Yani... Onları kaldırıp attın, öyle mi?" Pyrok, ikinci yolunmuş goggin tüyü çuvalını kayıp mataralarını bulma umuduyla karıştırırken kucağıma birkaç tüy daha düştü. "*Gittiler yani?*"

"Gittiler," dedim, kar tutmuş bir çamur deresi gibi arkamızda uzanan ince yola bakarak. "Sızıp kendi kusmuğunda boğulduğunu izleyecek gücüm yok, Pyrok. Benim bakış açımla, bu artık bir ölüm kalım meselesiydi. Mataraların yok olmalıydı."

Bir şey düşünür gibi duraksadı, sonra homurdandı ve tüyleri coşkuyla etrafa saçarak aramaya kaldığı yerden devam etti. "Yalan söylüyorsun. Buralarda bir yerdeler."

"Mataralarınla bir hazine avı kurduğumu mu sanıyorsun? Gerçekten mi?"

Pyrok inleyerek başını çuvalın içinden çıkardı ve bana dik dik baktı. Kuş tüylerinin yapıştığı ateş kırmızısı saçlarıyla onu ciddiye almak neredeyse imkânsızdı. "Kuluçka alanlarından ayrıldığımızdan beri boktan bir ruh hâlinde olduğunun farkındayım ama bu benim tadımı da kaçırman gerektiği anlamına gelmiyor."

Haksız değildi ama zorlu bir yolculukla geçen iki döngünün sonunda, durumun düşündüğüm kadar tatsız olmadığı sonucuna varmıştım.

Kaan, Arkyn'in yaşadığı yeri keşfetse bile, Rygun'ı onu avlaması için Gölge'ye salacak değildi ya. Onun kadar büyük bir Kılıçtırpan için çok soğuktu. Bir Kızgınkursak'la gitmesi gerekirdi ve yaklaşan aydüşüşleri nedeniyle kiralayacak bir hayvan bulabileceğini sanmıyordum.

İntikamımı alma arzusunu yatıştırmanın, onu daha önemli şeylere odaklanmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Ki o şeyler oldukça fazlaydı.

Ona gelen tarlakuşlarının arkasının kesilmediğini görüyordum. Ahvi'nin, Bothaim'in kemerlerindeki runik sembolleri nasıl taklit edeceği konusunda kalın bir talimat yığınıyla birlikte Roan'ı Beluhn'da indirirken yüzündeki endişeyi görmüştüm. Noeve kız kardeşinden bahsedince sesinin nasıl titrediğini de fark etmiştim.

Geçmişim, ona yavaş yavaş yaklaşmasını önlemenin bir yolunu bulamazsam, Kaan'ı da yutacak bir obruktu. Bu yüzden sanırım sadece... bunu yapacaktım.

Bir yolunu bulacaktım.

Uzaktan bir çan sesi duyuldu ve hemen ardından Noeve kendi çanını çalarak karşılık verdi.

Anlamını sorgulamak için ağzımı açtım.

"Yolun dolu olduğunu haber veriyor," dedi Pyrok, çuvalın ağzını bir iple tekrar bağlarken. Sonra çuvalı kenara itti ve yeniden inleyerek ağırlığını yığının üstüne bıraktı. "Bir dahaki sefere aldırmazsan, harika olur."

"Denedim. Sonu pek parlak olmadı," dedim, yol arkamızda genişlemeye başlarken. Çok az genişlemişti ama diğer tarafa yaklaşmak üzere olduğumuzun bir işaretiydi.

Clode'a, esintili dürtülerini ne kadar iyi kontrol ettiği konusunda çeşitli iltifatlar sıralayarak, hareketsiz kalması için bir rica daha gönderdim ama hemen cevap vermeyince şaşırdım. Beni bekletecek kadar dalgın olması çok nadir görülürdü.

"İleride arabalar var," diye seslendi Noeve, arkaya doğru.

Kahretsin.

Arka taraftaki kapağın bağını hızla çözerek bizi gizleyecek şekilde inmesini sağladım. Her ihtimale karşı, kalın battaniyeyi büyük yolculuğun yorgunluğuyla hâlâ derin uykuda olan, iki nefes arasında hırıldayan Ahvi'nin üstüne çektim.

Endişe kaburgalarımın gerisinde kıpırdamaya başlamıştı bile.

Kaan çocuğu Harthor Ormanı boyunca taşımış ve uçuşu kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmış olabilirdi ama ejderha sırtında yolculuk yapmak, bırakın solunum sıkıntısı çeken birini, büyük ya da küçük fark etmeden *kimi olsa* yoracak bir şeydi.

Yüzünün solgunluğunu daha iyi görebilmek için saçlarını arkaya ittim. Neyse ki dudakları ve yanakları çuvalların arasına çöktüğü ilk zamana göre daha pembe görünüyordu.

Arka taraftaki kapağı biraz kenara çektim ve durdurulduktan sonra yeniden yola çıkmaya hazırlanan bir arabanın yanından geçerken aradaki ince aralıktan baktım. Arkasında bir araba daha vardı... ve bir tane daha. Hepsi şişkin burun deliklerinden buharlı nefesler üfleyen huzursuz kolklar tarafından çekiliyordu.

Oturduğum yerden arabalarını yük kasalarını ve ne taşıdıklarını görebiliyordum. Çoğunlukla bizim gibi içeri tıkıştırılmış insanlar vardı. Ardına kadar açık yolculuk sandıklarının arasında ezilmişlerdi. Kişisel eşyaları arabaların içine saçılmıştı. Yolcular eşyalarını toparlamak için çırpınıyordu. Bazıları ağlıyordu; diğerleri ise bizim ilerlediğimiz yöne doğru ifadesiz yüzlerle keskin bakışlar atıyordu.

Sıradaki son arabanın da yanından geçerken huzursuzluğum iyice artmıştı. Arka tarafındaki dişi bir peri, titreyen ellerle bluzunun önünü bağlıyordu. Yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu ve ağlayan bebeğini kollarına aldı. Onu yumuşacık sözler ve nazik hareketlerle sakinleştirmeye çalışırken bakışlarındaki karanlık içimi ürpertti.

Bir sonraki nefesim, ciğerlerimi don ısırığı gibi yaktı.

Ahvi iç geçirerek bir anda gözlerini açtı. Hemen beni bulan bakışları, suratımda bir tokat etkisi yarattı.

Göz göze geldiğimiz kısacık anda, arada hiçbir duvar yoktu. Duymaması gereken şeyler duyduğunu hemen anladım. Kendisine ait olmayan travmaları kuşanıyordu.

"Buradayım," dedim, dudaklarımı oynatarak. Saçlarını alnından geriye ittim. "Her şey yolunda."

Elbette yalandı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ama inanmış ve gevşemiş gibi yaparak sırtını yeniden çuvala yasladı.

"İleride Soluk askerlerinden kurulmuş bir barikat var," dedi, gözlerini kapayarak. "Aydüşüşlerini şehirden uzakta geçirmek isteyen herkesin üstündeki bütün kantaşlarını alıyorlar. Kapılardan geçmemizi kolaylaştıracaklarını sanmıyorum. Hele beni görür ya da çantandaki kitabı bulurlarsa..." Pyrok'a baktı. "Ya da..."

"Anlaşıldı," dedi Pyrok, büyümüş gözlerime bakarak.

Aynı anda küfrettik.

"*Luiere, Clode,*" diye fısıldayarak Clode'un üstündeki tutuşumu gevşettim.

Rüzgâr şiddetle *ulumaya* başlayınca, Clode'un bahsi geçen *kapılarda* yaşananları, göğsü atamadığı çığlıklarla dolu hâlde izlemekle meşgul olduğunu anladım.

Ben bıçağımı göz önünden kaldırırken araba yalpalamaya başladı. Pyrok'u geçtim; yumuşak, şişkin çuvalları aşarak ön tarafa geçtim. Ben aradaki kapağı kaldırırken "Bu iş yeni," diye mırıldandı Kaan.

Uzakta, soluk pusun arasında Soluk'a ait askeri bir arabanın ve yüksek, sağlam bir barikatın siluetini gördüm. Runik sembollerle kaplı iki kalın direğin arasında, kan kırmızı zırhlarıyla kasvetli fonun önünde dikkat çeken çok sayıda Soluk askerinin nöbet tuttuğu demir bir kapı vardı.

Birliğin bir yarısı kapının bu tarafında, diğer yarısı diğer tarafında görünüyordu. Boncuklarını durduğum yerden göremesem de bazılarının tek boncuk taşıdığından hiç şüphem yoktu.

"Üç döngü önce ben geçerken böyle değildi," dedi Noeve, gözünü yoldan ayırmadan. "Zemin tahtalarının altında, göze benzeyen bir budakla açılan gizli bir bölme var. Onu bastırdığınız zaman kapağı ortaya çıkar. Hepinizin oraya girmesini öneriyorum. Ne kadar az soru sorulursa, o kadar iyi olur."

Deri kapağı indirdiğim zaman, Pyrok kuştüyü çuvallarını kenara çekmeye başlamıştı bile. Söz konusu budağı bulup kapağın kenarının yukarı kalkmasını sağladı ve parmaklarını içeri sokup kapağı tamamen kaldırdı. Altında metal bir bölme vardı. Uzun ve genişti, loş ışıkta güçlükle seçilen binlerce minik runik sembolle kaplıydı.

Pyrok bölmeye bir Kılıçtırpan'ın gırtlağından içeri bakar gibi bakıyordu. "Bizden bu metal tabuta inmemizi mi istiyorsun, Noeve? *Cidden mi?*"

Noeve öksürerek "Tüylerime kan bulaşmasından iyidir," dedi. "Hava deliği olduğu için ölmezsiniz. Ama ses geçirmez olmasını sağlayacak doğru sembol dizisini çözemedim. Bu yüzden çenelerinizi kapalı tutmanın bir yolunu bulmanız gerekecek."

Pyrok başının arkasını kaşıyarak anlaşılmaz bir şey mırıldandı, sonra dişlerini sıkarak bölmenin içine indi. İyi bakılmış otlar gibi fışkıran bir dikenli tüy topu gibi kıvrılmış hâlde uyumaya devam eden yavruyu almak için uzandı.

Ahvi yaklaştı ve iri gözleriyle bana baktı. "Biliyorsun, bunu halledip bölmeyi *tamamen* ses geçirmez yapabilirim."

Gülümsedim. "Bundan hiç şüphem yok," diye fısıldadıktan sonra, Ahvi'nin battaniyesini ve çantalarımızı bölmeye attım. Ahvi'nin girmesine yardım ettim ve kapağı üstlerine kapatmaya hazırlanarak "Şu kalkanını devreye sokmanı istiyorum," dedim.

Başını hızlı hızlı sallayarak dilini ağzının içinde döndürdü ve yutkundu. Kalkanının gümüşi ışığı etrafını sararken kapağı kapattım.

Rahatlama göğsümdeki o sayısız düğümden birkaçını gevşetti.

Tam çuvalları yerlerine geri çekerken Kaan'ın sert ve ağır sesini duydum. "Raeve, bölmeye gir."

Alaycı bir gülüşle "Sen gir," dedim.

Bunu gerçekten yapması için en ufak bir umut olmadığını bildiğimden, arkada kalmaya gerek görmeyerek ön kapağa doğru emekledim. Deri örtünün altından geçtim ve kukuletamı kaldırarak Kaan ve Noeve'nin arasına yerleştim. Burnuma yoğun, tatlı bir ot kokusu doldu. Saçımın ucuna yapışmış bir kuştüyünü çekerek "Vay canına. Burada manzara çok daha iyiymiş," dedim.

Noeve bana tek kaşını kaldırarak baktı.

Kaan'ın göğsünden alçak bir homurtu yükseldi. "Olur da seni tanıyan biri..."

"İkimizden birini. Yoksa Bothaim'i unuttun mu? Pusuyu? Ayrıca," dedim, yavrusunu yatıştırmaya çalışan annenin donuk bakışlarını ve çaktırmadan bluzunun önünü kapatmaya çalışmasını hatırlayarak. "Burası benim avlanma alanım."

"Avlanmaya çıkmadık," dedi Kaan.

"Askerler uslu durursa neden olmasın?" Boynumu kütletirken parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı bile. "Ama umarım durmazlar."

"Sen *kanbağlısın*."

"Henüz beni öldürmedi."

"Kuştüyü çuvalı. İçine gir. Hemen."

Kaşlarımı çattım. "Yoksa ölmemi mi istiyorsun? Hançer koleksiyonumun tamamının üstüne bahse girerim ki bıçaklarını ilk saplayacakları yer o çuvallar olur. Hayır, almayayım. Ben *onları* bıçaklarken çok daha fazla eğleniyorum."

Noeve ağzının köşesinden sarkan çubuğun dumanının arasından "İkiniz arabama kan bulaştırırsanız, sizi mindere çeviririm,"

diye söylendi. "Hele ki zavallı, ağrılı kıçıma sağladıkları konfor sayesinde yepyeni bir itibar kazanmışken."

Muhtemelen ona temiz ve düzenli katliamlar yaratmak konusunda özellikle iyi olmadığımı söylemek için doğru bir zaman değildi.

Kaan kukuletamı gerekenden fazla bir şevkle iyice aşağı çekti. "Örtün nerede?"

"Benim ya da senin yüzünü gören olursa gözlerini oyarım, merak etme."

Yaratıcılara bir sabır duası mırıldandı.

Bunu ben de birkaç kez denemiştim. Bende işe yaramayan bir şey daha.

Kolk sabırsız bir kişnemeyle kapıda durdu. İri kafasını sallayarak postunun üstünde biriken kar tabakasını silkeledi. Bu uğraştırıcı yol barikatı, onu da bizim gibi sinir etmişe benziyordu.

Miğferi ince ağzı, burnu ve kulağında sallanan kırmızı boncuk dışında her yerini örten bir asker, Noeve'in yanına yaklaştı.

Delici yeşil bakışlarını üstümüze dikti.

"Bu zevki neye borçluyuz?" Noeve çubuğundan bir nefes çekti ve askerin gözlerine bakarak suratına bir ağız dolusu duman üfledi.

Gülümsemeden durmak zordu.

Asker eliyle dumanı dağıtırken Kaan'a ve bana ilgisiz bir ifadeyle baktı. "Hun'a mı gidiyorsunuz?"

"Oralara yakın bir yere," dedi Noeve. "Öldürülen bir sürünün tüylerini satmayı umuyorum."

"Şehir zaten tıklım tıklım dolu. Geçmenize izin vermek için üç kese kantaşı almamız gerek. Düşüşlerden önce şehri terk etmeme ihtimalinize karşı önlem olarak elbette."

Üç kese mi? Önlem mi?

Saçmalığın daniskası.

Noeve askere uzun uzun baktıktan sonra dilini şaklattı ve ayaklarının dibindeki bölmenin kapağını kaldırdı. Üç şişkin kantaşı kesesini çıkarıp uzattı.

Kapağı hemen geri kapatmasına rağmen, askerin boncuk gözleri ondan hızlıydı. "Orada başka ne varsa, hepsini alalım."

Elimi kınımdaki hançere uzatacak oldum ama Kaan'ın eli bileğimi sertçe kavradı.

Kabalık.

Dişlerimi sıkarak ve etrafa yaydığım hoşnutsuzluğu hissetmesini umarak parmaklarımı gevşettim.

"Emriniz olur," dedi Noeve, *neredeyse* sadık bir itaatkârlık hissi uyandıracak bir ses tonuyla. "Kralımızın ceplerini doldurmaktan daha fazla sevdiğim hiçbir şey yok."

Asker ona dik dik bakarak keseleri tek tek aldı. "Şimdi de kaçak yolcu ihtimaline karşı eşyalarınız aranacak," dedi, az önce en az on üç kişilik geçiş ücretini zaten ödememişiz gibi.

O ve üç asker, davet ya da onay beklemeden arabanın etrafını sardılar.

"Bana sorarsanız," dedi Noeve, duman çubuğunun sonunu bir fiskeyle dışarı fırlatıp külünü şimdi çalkalanan rüzgârın arasına savururken. "Bu künlerde periler görgü, adap bilmeyen bok çuvallarına benzedi."

Arka taraftan gelen boğuk ve hışırtılı bıçak sesleri, askerlerin Noeve'in kuştüyüyle dolu şişkin çuvallarını katletmek için çoktan işe koyulduğunu haber veriyordu.

Kaşlarımı kaldırarak Kaan'a baktım. Boğazını temizledi.

Bir yırtılma sesinin ardından kuştüyleri, rüzgârla savrulan bir kar yığını gibi etrafa saçıldı.

Noeve iç geçirerek kalçasındaki keseden yeni bir duman çubuğu çıkardı ve element kutusuyla ucunu tutuşturdu. "Bok yiyesiceler," diye söylendi. Çubuğundan büyük bir nefes çekerken kapının diğer tarafındaki muhafızlara dövecek gibi bakıyordu.

Clode kendine özgü ezgisiyle kuştüylerini savurarak dans ederken askerler aramalarını tamamlayıp ön tarafa döndüler. "Kalkın da koltuğun altına da bakalım."

Bu iş gittikçe tatsızlaşıyor.

Boktan tavırlarına rağmen ilk inen, topallar gibi yapan Kaan oldu. Topallaması heybetli varlığını yumuşatmaya yaramasa da çabasını takdir ettim. Arabanın arkasından dolaştı ve homurdanan, kambur duruşlu Noeve'in de inmesine yardım etti.

Ben de peşlerinden indim ve her askeri rahatça görebileceğim bir pozisyon aldım. Noeve'nin minderlerinin hunharca yere atılmasını rahatça izleyebileceğim bir noktada durdum.

Yüzümü buruşturdum.

Clode daha tiz bir dans tutturdu ve kuştüylerini bir kutlama varmış gibi neşeyle savurmaya başladı. İçimde kıpırdanan önsezi, işlerin onun için çok daha ilginç bir hâl almak üzere olduğunu söylüyordu.

Zemin tahtası yerinden sökülüp altındaki bölme karıştırılırken Kaan yanıma geçti. Görünüşe bakılırsa, Noeve birkaç yedek duman çubuğu ve askerlerin kendi arabalarının arkasına saklamakta gecikmediği üç kese kantaşı dışında pek fazla eşya taşımıyordu.

Bir asker "Temizler," diye seslenince askerlerin dördü de taze didiklenmiş bir leşin başından ayrılır gibi geri çekildi. Dağıttıklarını toplamaya hiç niyetleri yok gibiydi.

Kaan ve ben minderleri toplamak için harekete geçerken arabadan cılız bir ciyaklama yükseldi.

Yüreğim ağzımda, bakışlarımı askerlerin üzerinde bir kılıç gibi kaydırdım. Kısık gözlerle aralarında bakıştıktan sonra bize döndüler.

Bir başka tiz, aç ciyaklama kaderlerini mühürledi.

İçlerinden biri "Yer döşemesinin altında," diye bağırdı. "Bir şey saklıyorlar!"

Clode kendisi kuliste keyif yaparken beni sahneye atar gibi kukuletamı geri itti. Bir kaos kraliçesine yaraşır şekilde kıkırdıyordu.

Askerlerden birinin gözleri irileşti. Beni işaret etti. "Bu, o Ath sürtüğü! Yenmesini izlemiştim!"

İç geçirdim.

Bu bok peşimi hiç bırakmayacak.

"Hail ui, Clode, gail arr enuin. Shuie!"

Kuştüyleri havalandı. El çırparak ve sevinç çığlıkları atarak olduğu yerde zıplayan Clode'un kıvrak şekline büründü.

Clode dans ederek askere yaklaştı. Uçuşan saçlarını hızla savurarak askere öylesine sert bir tokat attı ki adam fırlatılan bir taş gibi yoldan dışarı savruldu. Pusun arasında düşüşe geçen askerin çığlığı kısa ömürlüydü. Benim çoktan harekete geçen ellerim, daha neye tanık olduğunu bile idrak edememiş bir askerin gözüne bir bıçak sapladı.

Etrafa fışkıran kan, kolk'un üstüne de sıçradı ama geviş getirmekle meşgul olan hayvanın umurunda bile olmadı.

Kaan, Noeve'yi arabanın arkasına saklamayı başarıp son hızla ön tarafa koşarken kulaklarıma bir tıslama doldu.

Hızla döndüm; yeşil gözlü askerin bir element kutusunun kapağını açtığını ve kutunun ağzından alevler çıktığını gördüm.

Alevler bir kırbaç çevikliğiyle bana doğru aktı.

Kaan zeminden bir anda yükselen taş bir mızraktan son anda kaçarken alevli tehlikenin yönünü bana ulaşmadan değiştirerek, ona varlık kazandıran askerin etrafına sarılmasına neden olacak bir cümle haykırdı.

Asker bir anda *tutuştu*. Kan dondurucu çığlıklar atan bir cehennem topuna dönüştü.

Alev kamçısı askerin etrafına onu ortadan ikiye ayıracak kadar sıkı sarılırken gözlerimi kaçırdım. Sanki Ignos onu iki yarısından tutup yırtmıştı.

Etrafa biraz daha kan fışkırdı.

Burun deliklerime dolan yanık et kokusuna rağmen korkumu *bastırdım*. Onu ocakta taze dövülmüş bir öfke silahına dönüştürerek bir hançer daha fırlattım ve zihinsel ses kapanımı Bulder'ın şarkısını kucaklayacak kadar açtım.

"RUTHIN UT AHN, ATAH!"

Sözcükler, muhtemelen boyun kaslarımı sıkmayı unuttuğum için gırtlağımda taştan mızraklar kusmuşum gibi pürüzlü bir his bıraktı.

Yerden fırlayan dört yamuk mızrak, yankılanan çığlıklar ve boğuk, ıslak nefesler eşliğinde kapının diğer tarafında duran muhafızların içinden geçti. Aynı anda Kaan da öne atıldı ve havaya kaldırdığı kılıcıyla üstüme koşan bir erkeğin boynunu kesti. Öylesine zahmetsiz görünen o ağır savruluş, askerin başının önce düşecek gibi sallanmasına yetmişti.

Ve sonra yere düşmesine.

Kesik baş daha yere düşmeden, Kaan'ın savurduğu isabetli ve sert tekme, başın yolun kenarından aşağı, unutuluşa uçmasına yetti. Askerin bedeni, şangırdayan bir zırh sesiyle aramıza yığıldı.

Arkama döndüm; yolun üstüne saçılmış, şişe geçirilmiş ve paramparça olmuş cesetlere, çamurlu kara akan kana baktım. Cesetlerden bazıları hâlâ son spazmlarıyla seğiriyordu.

Hepsinin icabına baktık.

Hırpalanmış boğazımla güçlükle nefes alırken Kaan'ın kukuletasının arkaya itildiğini ve yüzüne fışkıran kanın sakalından damladığını gördüm. Gözlerimin içine baktı; erimiş bakışının yakıcı yoğunluğu, ciğerlerimdeki bütün havayı bir anda boşalttı.

Bıçaklarımı kınlarına kaldırdım. "Bir kuştüyü çuvalında bıçaklanarak ölmekten daha eğlenceliydi."

Kaan homurdanarak çansız bedenlerden birine yaklaştı ve kılıcını askerin boynuna saplayarak üstüne biraz daha kan sıçramasına neden oldu. Kapının diğer tarafındaki el işçiliğimi işaret ederek "Mızrakları sen şekillendirdin," dedi.

Kaan askerlerin başlarını vücutlarından ayırma seremonisine devam ederken taş mızraklara yüzümü buruşturarak baktım. Boyut ya da kalınlık olarak birbirine benzeyen iki mızrak yoktu. Hatta biri, bir askerin ancak ensesine isabet edecek kadar çarpıktı.

Sanırım koordinasyonum üstünde biraz daha çalışmam gerekecek.

İşaret ettim. "Beyninden fırlayana kadar onu kıçından deşip mızraklamayı amaçlıyordum. Bir dahaki sefere daha çok gayret ederim." Kaan'a cevap verme fırsatı bırakmadan döndüm ve üzeri runik sembollerle kaplı, sımsıkı *kapalı* kapıya baktım. "Umarım Ahvi bizi bu kapıdan geçirebilir."

Arabadan çocuğun boğuk sesi geldi. "Hiç dert değil!"

Harika.

Noeve sürücü koltuğuna tırmanmak için harekete geçmişti bile. Çalınan kantaşlarını geri almış, oturma yerlerini yerleştirip çamura bulanmayan tek minderi üstüne koymuştu. Kaan ve ben arabaya doğru daha ilk adımımızı atarken Noeve hızla döndü ve bize fırtına bulutu gibi sert bir bakış attı. "Hayır."

Durduk.

Bir su matarası tangırtıyla yere düştü, sonra onu bir ikincisi ve havada uçarak ayaklarımızın dibine düşen iki kahverengi bez izledi.

"Önce temizlenin."

Ben itiraz etmeye hazırlanırken Kaan uyarır gibi başını salladı, dizinin üstüne indi ve yerdeki malzemeleri topladı. "Seni bu hâlde arabasına kabul etmektense, bir tekmeyle Yol'dan aşağı uçurmayı tercih eder."

Pekâlâ.

Bir bez ve matara aldım. "Soğuk sünger banyosu diyorsun."

Noeve yarısı içilmiş duman çubuğunu çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve ucunu tutuşturdu. Bir ara kulağının arkasına sıkıştırmış olmalıydı. "Ayrıca siz ikiniz, bana yeni minderler borçlusunuz!" diye azarladı. Ardından bir duman bulutu üfledi.

69. BÖLÜM

Raeve

Hendek ıssızdı. Clode'un esip gürlediği, duvarlardan soyulmuş, sararmış posterleri sağa sola savurduğu boş bir sahne. Adımlarımızın altında çatırdayan sertleşmiş kar dışındaki tek ses, onun çığlıkları ve ulumasıydı. Kalınlığına ve üstünde sadece tek tük ayak izleri olmasına bakılırsa, yerdeki kar yaklaşan aydüşüşü haberi alındığından beri temizlenmemişti.

"En azından Clode iyi vakit geçiriyor," dedim. Yalnız bir parşömen tarlakuşu, başımın yanından süzüldü. Normalde duvarın iki yanı arasında hep açık olan manzarayı kaplayan, ortama ürkütücü, uğursuz bir hava katan pus perdesine doğru uçtu.

Didik didik edilip temizlenmiş bir ceset gibi.

"Anlaşılan panik yaşanıyor," dedi Kaan, tarlakuşunun çalkalanan pus perdesinin arasında gözden kaybolmasını izlerken. Ahvi ortamla bütünleşen kirli, beyaz cüppesi içinde Kaan'ın sırtındaydı.

Pus yeniden kapanıp manzarayı yutmadan önce kısa bir an aralanınca, Hun'u yerle bir etmeye en uygun noktaya tünemiş bir Aytüyü ayının silueti göründü.

"Ahvi, kalkanın hâlâ açık mı?"

Kaan tek kaşını kaldırarak bana nasıl bir anlam yükleyeceğimi bilemediğim sıcak bir bakış attı. Görmezden geldim.

Ahvi başını salladı.

Ona büyük gelen kukuletasının girintisinde iki gümüş ay gibi parlayan gözlerine baktım. "Herhangi birinin varlığını yakalarsan, bana haber vermeyi sakın unutma."

Bakışlarını kaldırdı. "Sadece periler mi, yoksa..."

Oğlanın bakışlarını takip ettim. Elim bıçağımın kabzasındaydı. İlerideki gökköprülerinden birinden bize bakan bir çift kocaman sarı gözü fark ettim. Kabarık tüylü beyaz yaratığın geri kalanı pusun arasına karışıyordu.

Gözlerini kırpıştırdı.

Uzun kuyruğunu sallayarak uzaklaştı.

"Bize zarar vermeyi düşünen her şey olabilir."

Ahvi başını tekrar salladı.

"Askerlerden birinin, şehrin tıklım tıklım dolu olduğunu söylediğini duydum sanki," dedi Pyrok, öne çektiği başlığının altından, yağmalanmış bir içki dükkânının menteşelerinden yarı yarıya kopmuş kapısına bakarken. Gruffin bir tüy yumağı gibi göğsüne bağlanmıştı. Pyrok başlangıçta buna söylense de sonrasında elini küçük yavrunun üstünden hiç çekmemişti. Dizinin üstüne indi ve molozların arasından mataraya çok benzeyen bir şey aldı. "Sanırım Yeraltı Şehri'ni kastetmiş."

Etrafımızda işveli bir rüzgâr daha dans etti. Havada savrulan sararmış bir parşömen parçasını yakaladım ve çamura bulanmış mesajı okudum.

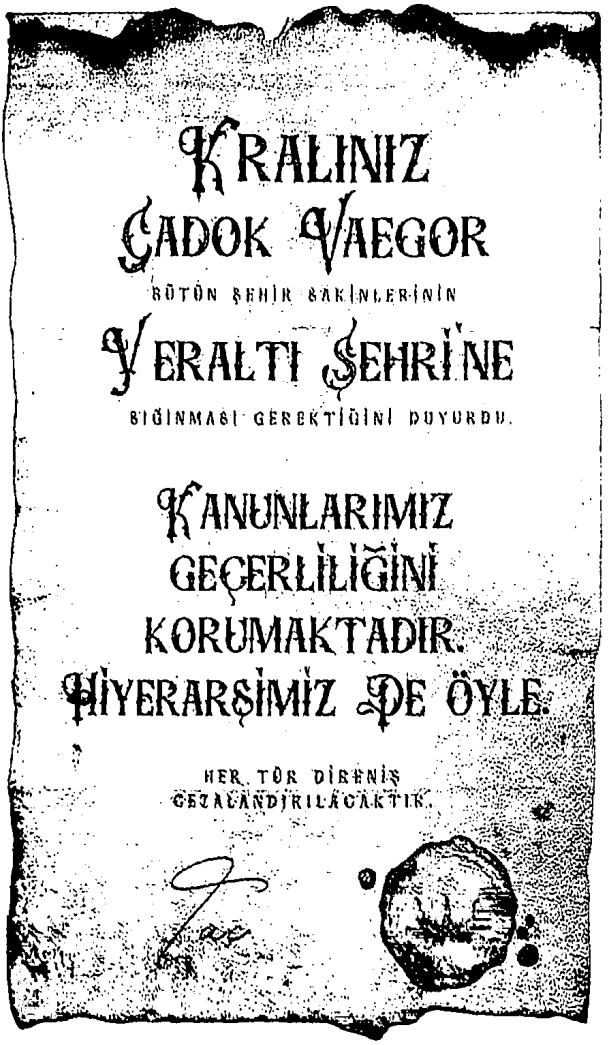

"Haklısın," dedim. "Hepsi yerin altında."

Akla yatkındı. Yeraltı Şehri, şehrin kendisinden daha büyüktü. Hun'un bütün nüfusunu tek lokmada yutsa, karnında hâlâ boş yer kalırdı. Ancak Yeraltı Şehri'nin sadece bir kısmı aktif olarak kullanılıyordu. Geri kalanı kaderine terk edilmiş, güneyden gelen yırtıcılara ve onların arasında bir hayat sürdürecek kadar gaddar ya da bozuk olanlara aitti.

"Aşağıda kıyım olacak." Notu tekrar Clode'a bırakınca havada savurmaya başladı. "Bu iş bitince çoğu oradan çıkamayacak. Çıkanlar da eskisi gibi olmayacak."

Sözcüklerim, duvarların arasında bir lanet gibi yankılandı.

Ahvi "O zararsız," diye fısıldayınca ona döndüm. Sonra bakışlarını takip edince vitrini kırılmış ve sarı camları altın parçaları gibi karın üstüne saçılmış, yağmalanmış bir dükkân gördüm.

Ahvi'nin sözlerine rağmen, vitrindeki eğri büğrü delikten gözleri büyümüş, solgun yüzlü bir hükümsüzün çıktığını görünce Kaan'ın önüne geçmekten kendimi alamadım. Perinin kırmızı giysileri yırtık pırtık ve kirliydi, turuncu saçları keçeleşmişti.

Peri, paramparça camların üstünde sendeleyerek durdu. Hızlı hızlı soluyarak, bir deri bir kemik kalmış suratında içe çökmüş gözleriyle bize baktı. İnce kollarıyla göğsüne bastırdığı reçel kavanozlarına daha sıkı sarılmadan önce, seçeneklerini düşünür gibi duraksadığı bir an oldu.

Sonra karda kanlı ayak izleri bırakarak pusun içine doğru koştu.

Pus iki yana açılan bir perde gibi aralandı. Bakışlarım en alçak gökköprüsünden kurumaya bırakılmış çamaşırlar gibi sarkan gölgelere çekildi. Kaan "Yaratıcılar aşkına," diye mırıldanırken arkasına uzanıp Ahvi'nin başlığını biraz daha aşağı çektim. İplerden inmeyi başaran kemirgenlerin çoğunu didik didik ettiği, boyunlarından asılı cesetleri görmesini önlemek için.

Cesetleri tek tek incelerken kalbim bir savaş davulu gibi gümbürdüyordu.

Büyük kısmı tanınmayacak kadar hırpalanmış olsa da kulakları hâlâ yerinde olanların kepçe kısımlarında bendeki çentikten vardı ve hiçbirinde görünürde bir element boncuğu yoktu. Hatta çoğu benim eskiden kantaşı teklif ettiğim tiplerde görmeye alışık olduğum türden yırtık pırtık, kirli giysiler içindeydi.

Alt tabaka.

"Anlaşılan askerler Yeraltı Şehri'ni açmadan önce sıkı bir temizlik yapmış." Kaan'ın sesi, kaburgalarımı yalayan buz gibi öfkeye çok uyan, karanlık bir hırıltı gibi çıktı.

Boynumu kütlettim. Gözlerimi kapadım.

İyice sıktım.

Sereme benim Cadok'u öldürme seferimi onaylasa, bunların hiçbiri olmazdı. İç sesime güvenip meseleyi kendi elime alsaydım, böyle olmazdı.

Kaan'a baktım. Cesetleri etrafa erimiş bir gazap saçarak süzerken, yüzünde benim için savaşmak için kratere koştuğu günkü enerjiyi gördüm. Ama daha sakin görünüyordu.

Pusun arasında kanat çırpan rengârenk bir tarlakuşu nefesimi kesti.

Ben bu tarlakuşunu tanıyorum.

"Arkamda kalın," diyerek cesetlerin altına doğru ilerledim. Gittikçe kabaran öfkemin zapt edilemez bir hâle dönüşmesinden korktuğum için yukarı bakmamaya gayret ediyordum. Kıvrık Divit'i uzaktan görünce adımlarımı yavaşlattım, yüzüğümü cebime tıkıştırdım ve bir hançer çektim.

Beklenen teslimata daha bir hafta var ama...

"Burada kimse yok," dedi Ahvi, kukuletasının altından boğuk bir sesle.

Bir yanım rahatlarken bir yanım sıkıldı.

Duraksayıp arkama baktım. "Peki ya..."

"Uno orada değil," dedi, onun kadar küçük bir çocuktan beklenmeyecek şefkatli bir yumuşaklıkla. "Ruse da."

Bu bilgiyi kırık cam parçaları yutar gibi yuttuktan sonra, Ruse'un kırık vitrininde asılı duran rengârenk konfetilerin altından geçip yağmalanmış dükkânın içini taradım.

Yaratıcılar aşkına...

Soğuk, küf kokulu atmosfere adım attım. Neredeyse boşalmış rafların arasından ve yere saçılmış yırtık tarlakuşu parçalarının üstünden geçerek ilerledim. Ruse'un sevgili evcil tarlakuşları, şimdi çok sevdiği dükkânının kalıntıları arasında yerde yatıyordu.

Bu manzara, içimi raflardan daha fazla boşalttı.

Arka tarafa ulaşınca kamuflaj perdesini kenara çektim. Cephaneliğin sadece kısmen yağmalandığını görünce yumruklarım sıkıldı.

Her şey Ath'ın bile öngöremeyeceği bir hızla olup bitmiş demek.

Sereme'in sağ kurtulduğunu biliyordum. Aksi takdirde o sürtük yılan, ben Noeve'in arabasından inerken omurgamı o şekilde titretemezdi ama ya Ruse ve Uno? Bana iyilikten başka bir şey göstermemiş diğer Ath üyeleri? Çoğu burada yaşamış, Soluk bütün neşesini yitirmeden önce burada kök salmıştı. Sereme'in mor ihtişamıyla çıkıp gelerek isyandan ve oluşumdan bahsetmesinden önceki zamanı hatırlayan periler. Yıkık bir dünyanın *küllerinden yeniden doğmaktan* bahsetmesinden önce.

Onlar neredeydi?

Pyrok bir ıslık çalarak yanımdan geçip cephaneliğe girdi. "Sakıncası yoktur umarım," dedi, bana yan gözle bakarak. "Birkaç şeyimin eksildiğinden eminim."

"Ben sadece mataralarını aldım. Başka ne kaybettiysen kendin kaybettin."

Döndüm, kılıcımı çektim ve Ruse'un tezgâhının altına eğilip hesap defterini aramaya koyuldum. Yağmalanmış kasanın altında, Uno'nun kürkle kaplı, küçük yuvasını görünce kalbim sızladı.

Değerli defteri bulamadım. Kan kokusu almayınca ve bir mücadele yaşandığına dair bir iz göremeyince kendi gerçekliğime sığınmaya karar verdim. Ruse'un, Uno ve defteri alıp kaçtığı bir gerçekliğe.

... Buna inanmak zorundayım.

Ahvi, Kaan'ın arkasından kayarak indi ve kukuletasını arkaya itti. Büyümüş gözlerle her şeyi inceliyordu. "Burada gerçekten çok iyi şeyler var."

Kaşlarımı çatarak dükkânı taradım. Roan'ın patlayıcı runik sembollerinden birinin mekânın tam ortasında patladığı, geriye güzel, botanik bir enkaz ve zar zor sağlam kalmış tek tük kavanozlar bıraktığı bir yer gibi görünüyordu.

Birilerini memnun etmek çok kolay.

"Üst kata çıkıp bir şeye bakmalıyım." Uyluğumdaki, Sereme'in son *canın cehenneme Raeve* dozunun kalıntısı krampı ovalayarak Kaan'a baktım. "Sen ona..."

"Göz kulak olurum, Ayışığı."

Ahvi'nin doldurması için çantamı tezgâhın üstüne bırakıp mor kapıya yöneldim. Kapıyı hızla iterek basamakları tırman-

dım, Sereme'in yılan inine girdim ve etrafa saçılmış mor ıvır zıvırlarına baktım.

Burası da yağmalanmıştı.

Buraya son geldiğim kün gibi yumuşak bir ışık dökülmüyordu. Kuzeye bakan kırık pencereden içeri süzülen incecik pus katmanı, zemini tülden bir örtü serilmiş gibi yumuşatmıştı.

Çırpılan parşömen kanatların sesini duyunca dikkatim Sereme'in masasına çevrildi. Üstünde, mobilyaya tam dik açı çizen küçük, gümüş bir kafes vardı. Kafesin içinde ise fazla dar parmaklıkların arasından kendine özgürlüğe uçacak bir yol bulmak için çırpınan tek bir parşömen tarlakuşu.

İçgüdülerim her yerime iğneler saplanıyormuş gibi gerildi.

Masanın arkasına geçerken tarlakuşunun konumumu takip etmeye çalıştığını görmek beni şaşırtmadı.

Tarlakuşunu açınca Sereme'in el yazısını gördüm.

R.
Planlar değişti.
Temasa geçeriz.

Gülerek notu elimden bıraktım ve elimin tersiyle vurarak kafesi masadan aşağı ittim. Kafes tangırtıyla yere düştü. Ben ise içten içe çalkalanıyordum.

Mesaj çok açık ve netti.

Elding'in miskunn'u bir hayal daha görmüştü. Benim hem onun hem Sereme'in gırtlaklarına birer bıçak tıktığım bir hayal.

Hançerimle Sereme'in o çok sevgili koltuğunun şişkin mor döşemesinde bir kesik açtım.

"Sanırım burası çok sevdiğin birine aitmiş."

Başımı kaldırınca çatık kaşlarla içeri giren Pyrok'u gördüm. Etrafı süzerken bir yandan da dalgın bir tavırla Gruffin'in kafasındaki yeni çıkmış tüyleri çekiştirerek tepesinden masmavi bir tüy demetinin fışkırmasına neden oldu.

"Ah, evet," diye mırıldanarak çekmeceleri çektim. İkisi de kilitliydi. "Sereme gerçek bir hazine."

Ellerimi altına uzatıp masayı tepetaklak ettim. Masa etrafa toz saçarak ve gümbürtüsüyle sessizliği bozarak devrildi. Masanın kırılgan alt yüzeyine bir tekme indirip ahşapta bir delik açа-

rak sessizliğin bozulmasına biraz daha katkı sağladım.

Yere çömeldim ve kırık parçaları koparıp çıkararak bir katlanmamış parşömen tarlakuşu zulasını açığa çıkardım. Özellikle yüz yüze gelmeye azmettiğim bir erkeğin titrek imzasının süslediği bir tarlakuşunu arayarak yığını karıştırdım. Bağırsaklarını Líri'ye yedireceğim hoş bir garnitüre dönüştürmeden önce.

Dumanı hâlâ üstündeyken.

"Burası ürkütücü," dedi Pyrok, arka panele iğnelenmiş mor kanatlı, büyük bir keneyi anımsatan şeyin sergilendiği bir çerçeveye yüzünü buruşturarak bakarken. "Keşke ayık olmasaydım dedirtiyor."

"Buradan her defasında birini bıçaklama isteğiyle çıkmışımdır." Aradığım imzayı bulunca açık kahverengi parşömeni aldım ve önceden kalan kat izlerinden tekrar katladım. Tarlakuşu canlandı; elimden kurtulmak için çırpınırken arkasını çevirip kuyruğunu inceledim. İade katı sıkılmamıştı. "Bu kün de farklı olmayacak," dedim, elimi Elding'in kanına bulama fikrinin tadını çıkararak.

Adi.

Tarlakuşunun katlarını açtım ve daha sonra kullanmak için cebime kaldırırken çekmecenin dibinde aynı imzayı taşıyan bir not daha gördüm.

Notu elime alıp okudum.

SEREME

BİR AVUÇ YARALI HÜKÜMSÜZÜ KURTARMAK İSTİYORSA,
BIRAK ÖYLE OLSUN. POLİTİK ETKİSİ ÇOK AZ OLUR
VE PLANLARIMI ETKİLEMEZ.
İSTENEN KAYNAKLAR ONUN EMRİNE VERİLSİN.
ÖĞRENDİĞİME GÖRE SEN...

"Raeve."

Başımı kaldırdım; Kaan, yanında elini sıkı sıkı tuttuğu Ahvi'yle kapı eşiğinden bana bakıyordu. Ahvi'nin dudaklarını hemen fark ettim. Morarmışlardı. Zorlanır gibi aldığı her nefeste hırıldıyordu.

"Buradan çıkmalıyız," dedi Kaan. "Aşağıya bir şey dökülmüş. Ahvi'nin ciğerlerine iyi gelmedi."

Ayağa kalktım ve daha o cümlesini tamamlamadan dirseğimi asılı cesetlere bakan pencerenin camına geçirdim.

Mor cam kırıldı.

"*Sheil athin, Clode. Soich.*"

Ben tarlakuşunu cebime atıp hızlı adımlarla ilerlerken Clode beraberinde serin bir esinti getirerek içeri dolmuştu bile. Çantamı Kaan'ın omzundan alıp elimi içindeki ıvır zıvırın arasına uzattım ve iki kat örtüyle sarılmış Voyd Kitabı'nı çıkardım. Kitabın insanları ölüme sürükleme eğilimi göz önüne alındığında temkinli olmakta fayda vardı.

İkinci katı açtım ve dizimin üstüne inip kumaşı Ahvi'nin yüzünün alt yarısının etrafına sardım. "Kalkanının açık olduğunu sanıyordum."

"Üstünde biraz... oynanması gerekiyor olmalı. Onu... tozlara karşı hiç denememiştim." Yüzü kızardı. Bakışları neredeyse yeri oyuyordu. "Pardon."

Yaratıcılar aşkına.

"Çöken baca," dedim, Kaan'a bakarak. Bir yandan da Ahvi'nin başının arkasında birleştirdiğim örtüye bir düğüm atıyordum. "Buraya bir döngüden daha uzun yürüme mesafesinde. Daha kalabalık olacağını düşündüğüm alanlardan uzak durmak için uzun yolu seçersek, ciğerleri tıkamakta *çok iyi* olan kirli hava kaynağı maden bacalarının arasında geçecek iki döngü."

Bakışlarımdaki ağır mesajı görmesini umuyordum. Sessizce haykırdığım sözcükleri.

Ekip hâlinde çalışmalı ve Ahvi'yi bu kahrolası görevden ayrılmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız.

"Ben... atlatırım," dedi Ahvi, ağzını kaplayan ince kumaşın altından. "Ama Gruffin... gelemez. Orada çok fazla yırtıcı var. Ve o... çok ses çıkarıyor."

Ellerimi oğlanın yüzünün iki tarafına koydum. Büyümüş göz bebeklerinden bana bakan yansımamda kendimi tanıyamayacağım bir kararlılıkla gümüşi gözlerine baktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Hatta yapmanı istemiyorum."

Tek istediğim, senin iyi olman.

"Lütfen, Ahvi..."

Başını salladı. "Fikrimi değiştiremezsin. İçimdeki şarkı... bana bunun doğru olduğunu ve her şeyin... yolunda gideceğini söylüyor."

Kanım buz kesti.

Kaan'ın çatık kaşlarının gölgelediği gözlerine baktım.

"Ne demek bu, Ahvi? Ne şarkısı?"

"Bir kün... anlayacaksınız. Söz veriyorum."

Daha fazlasını söylemesini bekleyerek gözlerine baktım. Başka bir şey söylemeyince iç geçirerek doğruldum ve saçlarımı arkaya iterek Kaan'ın gözlerinin içine baktım. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Hem de hiç.

"Benim de," dedi, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için boştaki elini uzattı. "Ama ona güvenmemizin önemli olduğunu da hissediyorum."

Kaan'ın ne harika bir baba olacağını düşününce kalbime keskin bir bıçak saplandı. Yanında durmaktan gurur duyacağım bir baba. Birlikte bir aile kurmaktan... Tabii, her şey farklı olsaydı.

Ben bu kadar allak bullak olmasaydım.

"Gruffin'e ben bakarım," dedi Pyrok. Sereme'in koltuğunda, ayaklarını tepetaklak duran masanın üstüne uzatarak oturuyor; tozlu, mor bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. "Zaten burada yapacak işlerim vardı."

"Ba-bana uyar."

Bu hızlı kararından çok emin görünen Ahvi'ye tek kaşımı kaldırarak baktım. "Ya sarhoş olup onu beslemeyi unutursa?"

Pyrok kitabı omzunun üstünden arkaya attı. "Çok kabasın, ayrıca sarhoş ve uyuşmuşken en iyi hâlimde oluyorum." Beni işaret etti. "Bunu unutma."

Aynı fikirde olmadığımı söylemeliydim.

"O küçük piç çok iyi büyüyecek," diye devam etti. "Ayrıca daha önce de bir Kızgınkursak yetiştirdim. Ahvi haklı, çok yakında çok fazla gürültü çıkarmaya başlamakla kalmayacak, aynı zamanda bu kadar çok uyumayı bırakacak ve feci derecede acıkmaya başlayacak. Ayrıca..." Bakışlarını önüne eğdi ve Gruffin'in yeni çıkan tüylerinden birini daha ovalayarak açtı. "Bu şehri biliyorum. İyi avlanma noktalarını da. Onu iyi besleyeceğim."

Bir dakika... *Efendim?*

Hun'a nasıl bu kadar aşina olduğunu sormaya hazırlanıyordum ki Kaan "Bu dükkân tehlikeye açık," dedi. "Bizi burada bekleyemezsin."

Bir ses araya girdi. "Raeve *gerçekten* güvenli olan bir yer biliyor."

Kanım yine buz kesti.

Şimdi daha rahat soluyan Ahvi'ye baktım. Rahatlaması ona dik dik bakmayı kolaylaştırıyordu.

"Ahvi, bunu daha önce de..."

"Diğer girişi kullanabilir!" Örtüyü yüzünden öylesine bir güçle çekti ki büyümüş gözlerinden bana akan çaresiz, coşkulu heyecan, suratıma bir tokat gibi indi.

"Şeye... yukarı gitmesine bile gerek yok. Hep aşağıda kalabilir. Gruffin'in ne kadar güvende olduğunu bilmek beni çok mutlu edecek."

Ah, bu çocuk.

Döndüm ve kırık pencereye yürüdüm. Parmak uçlarımı kemirerek yolmamak için kendimi zor tutarak asılı cesetlerin ötesine baktım.

Haklı olduğuna karar vererek "Yaratıcılar aşkına," diye mırıldandım. Bu, gerçekten en güvenli seçenekti. Essi, güvenli olmasını sağlamak için orayı runik sembollerle kaplamaya safhalarını harcamıştı. Güvenebileceğim bir şey varsa, o da Essi'ydi. Ahvi'nin de aynı şeyi hissettiğini öğrenmek, göğsüme inen bir tekme etkisi yaratarak nefes almamı güçleştirmişti.

Gözlerimin arkasında alevlenen o sızıya karşı gözlerimi sımsıkı yumdum ve hissin hafiflemesini bekledim. Hafiflemeyince gözlerimi yerden kaldırmadan kapıya yöneldim.

"Beni takip edin."

Daha önce sadece bir kez indiğim terk edilmiş rüzgâr tüneli, bu kasvetli ışıkta farklı görünüyordu. En son uyduruk barınağımı Essi'nin ev olarak adlandıracağı kadar güvenli bir şekle sokmak için ayarlarken buradan inmiştim. Bu acil durum arka girişini kullanmak zorunda kalacağımı hiç tahmin etmeden.

Essi'yi kaybedeceğim aklımın ucundan geçmeden.

Onu koruyamayacağım.

Titrek bir nefes bırakıp bir çöp bacasının yanında durdum. Başımı içeri uzatıp karanlığa bakarken yüzüğümü cebime attım. Ardından pürüzsüz ve fazla monoton şarkısına karşı dişlerimi sıkarak kendimi Bulder'a açtım.

İstikrarlı olan hiçbir şey yok, *Bulder. Her şey allak bullak.*

"Guit atah eh," dedim ve yukarıdan gevşeyen bir taş parçası tarafından ezilmeden önce hızla geriye çekildim. Taş, sadist hayal gücümün karanlık çukurundan doğrudan sökülüp alınmış zalim bir alay gibi, belli belirsiz bir tereyağlı somun kokusunu serbest bıraktı.

Pyrok'un kalkık kaşlarının altından beni izleyen gözlerinin içine bakarak deliği işaret ettim. "Oraya girip olduğun yerde dönersen, baca duvarına açılmış girintileri bulacaksın. Daha fazla ilerleyemeyeceğin noktaya gelene kadar tırmanmaya devam et. Dönünce muhtemelen içine sığabileceğin büyüklükte bir delik bulacaksın." Onu baştan ayağa süzdüm. "Zar zor da olsa."

"Hiç daha az güvensiz hissettiğimi hatırlamıyorum." Kaşları çatıldı. "Bu baca tam olarak nereye çıkıyor?"

"Yaşadığım eve." Ellerime baktım ve tozlarını pelerinime sildim. Tozlu olduklarından değildi ama bana yapacak bir şey veriyordu.

Pyrok ve tünelin diğer ucunda durmuş, her zamanki gibi kollarını kavuşturup beni izleyen Kaan dışında bakacak başka bir yer bulmak için gözlerimi etrafta gezdirdim. Kafasında yerlerini değiştirdiği, beni sessizce çözerek yapboz parçalarını birleştirdiğini *anladığım* zamanlarda olduğu gibi.

"Gizli bir giriş. İçinde ilerlemek seni biraz kusturacak ama kalıcı olmayacak. Üzgünüm."

Sessizlik sürüyordu.

Başımı kaldırınca Pyrok'un bana baktığını gördüm. Yüzü gevşemişti. "Tamam... Ya düşersem?"

"Düşme. Duvarlarda, orada takılı kalmaya karşı runik semboller var. Düşersen, kadife çapulcu daha döngü bitmeden kemiklerinle dişlerini karıştırıyor olur." Pyrok'un arkasına, kucağında tuttuğu yavru ejderhasına usul usul veda sözleri mırıldanan Ahvi'ye baktım. "Ve çocuk seni asla affetmez."

Pyrok küfretti ve biraz daha yaklaşıp deliğe baktı. "Bu boktan bir iş, Raeve," dedi. Sözleri bacanın içinde yankılanmıştı.

Benim için de ideal değil.

"Aşağıda koca bir cephanelik, akan su, tuvalet ve uyuyacağın bir yer var ama yine de yiyecek bulmak için Gruffin şekerleme yaparken dışarı çıkman gerekecek."

Pyrok geri çekildiğinde saçları gözle görülür şekilde çarpılmıştı. "Bu makûs tırmanışa başlamadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Evet.

Yüzümü pusla kaplı güney istikametine çevirirken gökyüzü aralandı ve bir an çok sevdiğim gümüş rengi küçük, yamuk ayı gördüm. Kün ortası aurora şeritleriyle sarmalanmıştı.

Ama Hae'nin Tüneği'ni her görüşümde yüzüme yayılan gülümseme bu kez gelmedi. Tek hissettiğim, Öteki'min ininde dokunduğum ânının içime yüklediği, kalbimi neredeyse patlatacak kadar sıkan buzdan bir keder oldu. Öteki'm aracılığıyla yaşadığım, gözünün içine bakmak istemediğim için bilinçli benliğimin yüzeyine geri çıkar çıkmaz bir kenara attığım bir anı. Anlamak istemiyordum.

Ama şimdi çok iyi anlıyordum.

Öteki'm bana *onun da* sevdiğini göstermeye çalışmıştı. *Onun da* kaybettiğini. Birbirimize benim kabul etmek istediğimden daha fazla benzediğimizi.

Gözlerimi kaçırdım. Hepsini aşağı ittim.

Gittiler.

"Tek bir kural var," dedim, Pyrok'un o loş ortamda parlayan zümrüt yeşili gözlerine bakarak. "Hiçbir koşulda, tavandaki kapaktan yukarı çıkmak yok."

Sözcükler ağzımdan soğuk ve sert bir tınıyla çıkmıştı. Zihnimin içinde yankılanan kırık, kanamalı ve yanık hâllerinden eser yoktu.

Pyrok'un kaşları çatıldı. "Nedenini sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

Bizi bekleyen tehlikeli yola doğru yürürken, Ahvi ya da Kaan'ın gözlerinin içine bakmayı reddederek yanlarından hızla geçtim.

Pyrok

70. BÖLÜM

Güçlü bir tangırtıyla sıçrayarak uyandım.

İnlememin, yerini tadını hâlâ dilimde hissettiğim kusmuk tadının kışkırttığı kuru bir öğürtüye bırakması çok sürmedi.

Kahrolası Raeve ve kahrolası kusturma sembolleri.

Yağmaladığım matarayı el yordamıyla buldum, tıpasını açtım ve ardına kadar açık ağzıma dayadım. Ama tıpkı son zamanlardaki yaşama arzum gibi onun da boşalmış olduğunu hatırladım.

"Yaratıcılar, ne olur alın beni." Dirseğime dayanarak doğrulmak için yan döndüm. Vücudumda sızlamayan tek bir kas yoktu. Hiç şüphesiz, var oluşumun en berbat uykusunun eseriydi.

Raeve kusturucu runik sembollere yatırım yapmış ama temel gereklilikleri unutmuştu. İçinde en az bir kahrolası kuştüyü olan rahat bir şilte gibi. Ya da bir battaniye. Veya bir yastık. Ya da savaş çıkaracak kadar çok sayıda bıçak, birkaç şık elbise ve tavana parmakla boyanmış birkaç ay dışında *her şey.*

Sızlayan gözlerimi ovalayarak su kupasına uzandım ve ağzımdaki ekşi tattan kurtulmak için kana kana içtim. Buzlu runik sembollerin kazındığı pencereden güneye doğru baktım. Az da olsa aralanan Buğular, karla kaplı ovaları ve üstlerindeki, çanımıza ot tıkamak için fırsat kollayan rengârenk ayları görmeme izin veriyordu.

"En azından manzara güzel," diye söylenerek kupayı yere sertçe bıraktım. Göğsümdeki, bana bunun *hiç de* güzel bir manzara olmadığını, sadece en acı verici anılarımın bir hatırlatıcısı olduğunu söyleyen sızıyı yok saymaya çalıştım. Daha az düşünmemi sağlayacak yakıcılıkta bir şeyle dolu bir matarayla yok etmeyi çok istediğim sızıyı.

İç geçirerek ufku taradım. Aurora şeritlerinden bir iz göremedim.

Demek hâlâ tün.

Dikenli bir düğüm hâlinde yanıma kıvrılmış yavruyu kontrol ederken –neyse ki hâlâ nefes alıp veriyordu– çok uzun uyumadığımı anladım. Uyusaydım, bu piç kurusu aç ciyaklamalarıyla beni uyandırırdı. Sıçmamıştı bile ve bu iyi haberdi çünkü yuva olarak benim pelerinimi ve gömleğimi kullanıyordu.

En azından birimiz güzel bir uyku çekiyor.

Raeve'in acınası durumdaki şilte bozuntusunun yanında bulduğum küçük ahşap kutunun kapağını kaldırdım ve Hendek'teki duvardan topladığım tohumgüvesi larvalarının hâlâ kıpırdandığından ve kutunun altını kapladığım yosun tabakasını kemirmeye devam ettiklerinden emin oldum. Gruffin'in midesini doldurmak için tombullaşmaya hazırlanıyorlardı.

Çın. Çın. Çın.

Yukarıdan gelen ince çarpma sesini duyunca yüreğim yerinden oynadı. Tavandaki, asla geçmememin tembihlendiği kahrolası kapağın ötesinden bir yerden geliyordu.

Henüz yağlanmamış beynim için fazla hızlı bir hareketle yerden doğruldum ve elimi dar pantolonumun cebine atıp çıkardığım element kutusuyla duvardaki eğri büğrü merdiveni tırmanmaya başladım.

Kapağın tam altında durup bekledim.

Kulak kesildim.

Çın –çın-çın-çın. ÇIN. ÇIN. ÇIN.

Ses çıkarmadan "Siktir," diye mırıldanarak elimi saçlarımın arasından kaydırdım ve Gruffin'e baktım.

Raeve'in burada kalmam için tek koşulu o kapaktan öteye geçmememdi. Hiçbir koşulda. Ama ya burası tehlike altındaysa ve yukarıda tehlikeli bir şey yaşıyorsa? Araştırmazsam ve hazırlıksız bir anımda Gruffin'in bir şeyin midesine indirilmesine neden olursam ne olacaktı?

Hayır. Bu kendimi bilerek Raeve'in bıçağının üstüne atmak olur.

Çın– çın-çın-çın... ÇIN. Çın-çın-çın.

"Siktir et."

Elimi kapağın üstüne bastırıp ittim ve menteşeler gıcırdayınca yüzümü buruşturdum.

Sesler dağıldı. İhtiyacım olan onay buydu.

Kapağı ittim ve kendimi yukarı itip hızla döndüm. Tek bir bakışla, açık yaşam alanını olabildiğince süzmeye çalıştım.

Kaba işçilikli eşyalarla döşenmişti. Siyaha boyalıydı. Soğuğu içeri almayan kocaman, açık bir penceresi vardı.

Fırından yeni çıkmış tereyağlı somun kokusu ve baharatların baştan çıkarıcı harmanı, aldığım her nefesi bir ikrama dönüştürüyordu. Sol tarafımdaki küçük siyah mutfakta, üst üste yığılmış kirli bulaşıklar ve...

Ekmek somunları göze çarpıyordu.

Üst üste yığılmış kahverengi somunlar.

Neler oluyor?

Zeminden çarpık bir mantar gibi yükselen, üstü Runi aletleri ve tentürlerle *kaplı* taş masanın etrafını dolaştım. Roan'ı dizlerinin üstüne indirecek şeylerdi.

Gözüme ortadan ikiye bölünmüş ve iç kısmı gümüşi damarlı, ışıltılı bir siyah taş takıldı. Sıvı gibi görünüyordu ama değildi.

Yine kusmadan önce gözlerimi hızla kaçırdım.

Üstüne yumuşak ve kalın bir battaniye serilmiş –sızlayan kaslarıma çok iyi gelecek gibi görünen kalın bir katmanla yumuşatılmış– büyük taş koltuğu süzerken, Raeve'in benimle kafa bulmuş olabileceğini düşündüm. Beni hücreye benzeyen o uyku odasına hapsetmişti. Oysa burada koca bir daire vardı. İyi bir yemek pişirmek ve gözümü kırpmakla idare etmek yerine gerçekten uyumak için ihtiyacım olan her şeyle donatılmıştı. Ya da belki de yukarıda her kim yaşıyorsa, o da en az Raeve kadar bıçak sevdalısıydı ve karnım deşilerek ölmek üzereydim...

Yaratıcılar aşkına, bu büyük talihsizlik olurdu.

"Merhaba?"

Masanın üstünü kaplayan ıvır zıvırların arasında gözüme parlak kırmızı bir kuştüyü takıldı. Işıldıyordu ve ucu kıvrıktı. Neredeyse önkolum kadar uzundu.

Kaşlarımı çatarak tüye uzandım. Taşın üstünde yumuşak ayak sesleri yankılandı; koltuğun arkasından fırlayan biriyle, daha ben nefes alma fırsatını bile bulamadan çarpıştık.

O bana çarptı demek daha doğruydu.

Geriye doğru uçtum. Başımı yere çarparak ağır bir külçe gibi devrilirken element kutum elimden fırladı.

Görüşüm bulanıklaştı; soğuk, keskin bir şey gırtlağıma dayanırken kafatasımın içinde bir acı patlaması hissettim.

Dünya karardı.

Hissettiğim ağırlıktan, az önce bana hızla çarpan her kimse, şimdi üstüme çıktığını anladım.

Gözlerimi kırpıştırınca kırmızı bulanıklık açıldı ve görüşüm netleşti. Ciğerlerimdeki bütün hava, tek bir kelime eşliğinde ağzımdan boşalıverdi.

"Siktir."

Üstüme binmiş peri... o küne dek gördüğüm en muhteşem varlıktı. Kar gibi bembeyaz bir ten, burnunu ve yanaklarını kaplayan çiller ve Yaratıcıların şarkılarıyla biçimlendirildiği hissini uyandıracak kadar zarif yüz hatları. Ve saçları... *her yerdeydi.* Ufak tefek vücudunun üstüne bir perde gibi inen kıvırcık, gür bukleler, kızılın ela gözlerindeki beneklerle bütünleşen sıra dışı bir tonuydu ve aynı gözler...

Öfkeyle parlıyordu.

Ah.

Gırtlağıma dayanan bıçağı fark ettim. Kellemin vücudumdan ayrılmasına tek bir yanlış hamle kadar uzak olduğumu düşündüren bir ifadeyle bana bakarken hırlıyordu. Belki de gözlerinin büyüsü beni esir almasa, bu durum beni biraz daha fazla rahatsız edebilirdi. Egzotik, baharatlı kokusu ve kırmızı bulutların arasına tünemiş bir Aytüyü ayı gibi görünen yüzü de.

"Buraya nasıl girdin?"

Sert sesi, suratıma inen bir tokat etkisi yaratacak kadar keskindi.

"Arka girişten," dedim, hırıltılı bir sesle. "Beni kusturdu. Hem de çok."

Siktir, ben aptalın tekiyim. Bunu neden söyledim ki? Şimdi zihninde benim kusan hâlimi canlandırıyor.

Gözleri kısıldı.

Bıçağı, gırtlağımda bir kesik açılmasın diye yutkunmaya bile çekineceğim kadar bastırdı. "Bunu bilmen imkânsız. Bunu benden başka yalnızca bir kişi daha biliyor. Ve..." Gözlerindeki sertlik parçalandı. "O öldü ve ben başka hiç kimseye söylemedim."

Bir anda taş kesildi, gözleri büyüdü.

Işıldadı.

Havayı kokladı. Mide zarımı kusarak çıkardıktan sonra vücudumun her santimini ovalayarak temizlemeye vakit ayırmadığıma çok pişmandım.

"Bu, ah... Bu çok..." Yüzünü boynumun girintisine yaklaştırdı. "Tuhaf," diye tamamladım, aklımdan geçen diğer bütün düşünceler beynimden silinirken.

Peri beni bir kez daha kokladı; uyluklarının iç kısmı karnıma denk gelecek şekilde aşağı kayarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Yumuşacıktı.

Nefesim hızlandı. Hâlâ gırtlağımın üstünde olan bıçak yüzünden *kıpırdamamaya* gayret ederek, nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi yere, iki yanıma bastırdım. Bıçağı hâlâ şahdamarımın her pompalanışını bir ölüm oyununa dönüştürecek şekilde tenime bastırıyordu.

Tekrar, bu kez göğüs kemiğimin üstünü kokladıktan sonra tüm elini kullanarak başımı yana çevirdi. Çenemi kokladı ve ardından önce şakağıma, sonra kulağımın arkasına uzandı.

"Yaratıcılar aşkına," dedim, dişlerimi sıkarak. "Lütfen şunu yapmayı kes."

Geri çekildi.

"Sen..." dedi, sesi titreyerek ve şimdi ince bir yaş tabakasıyla kaplanmış iri gözleriyle bana bakarak. "*Raeve* gibi kokuyorsun."

Dişlerini sıktı. Bıçağı bir kez daha gırtlağıma bastırdı.

Sertçe.

Öylesine sertti ki tenimde bir kesik açtığından emindim. Sonraki sözlerini tehdit gibi savurdu. "Bana neden Raeve gibi koktuğunu söyle!"

"Çünkü onunlaydım," dedim, ateşli çıkışına bakılırsa muhtemelen konuşmam gerekenden çok yavaş bir tempoyla. Ancak içgüdülerim bana sakin kalmamı söylüyordu. "O kusmuk deliğinden çıktıktan sonra bir süre uyudum. Öğürme işi beni cidden bitirdi."

"Yalan söylüyorsun." Bir damla gözyaşı, arkasında ıslak bir iz bırakarak süzüldü. Elimi kaldırıp izi başparmağımla silmemek için kendimi zor tuttum. "O öldü. Ejderhalara atıldı. *Lanet olsun ki o öldü!*"

Ne olduğunu anlayınca kaburgalarımın üstüne bir sopa inmiş gibi irkildim.

Karşımdaki, Raeve'in bir arkadaşıydı ve onun, idamından sağ kurtulduğundan habersizdi.

Siktir.

Elimi yavaşça kaldırdım ve bıçağın etrafına sarılı parmaklarına usulca dokundum. "Kral'ın Kılıçtırpan'ı... Hiçbir zaman Raeve'yi *yemek* gibi bir niyeti olmadı."

Peri elini hızla çekti. Üstümden kalktı ve bana çırpınan bir kuşu anımsatan bir telaşla geri çekildi. Masanın yanında durdu. Bacakları çıplaktı; geri kalanı, üstüne büyük gelen siyah bir gömleğin altında gizlenmişti. Ama parmak uçları açıktaydı. Titriyorlardı.

Nedeninin korku olmadığını umdum.

Dirseklerimin üstünde doğrulurken boynumdaki ince kesikten akan kanın ıslaklığını hissettim. Perinin gözleri hızla kana çevrildi, sonra kaşlarını çatarak tekrar yüzüme baktı.

Ağır hareketlerle çömelir pozisyona geçtim. Ondan çok daha uzun boylu olduğumun farkındaydım. Ayağa kalkıp karşısında tam boyumla dursaydım elini tekrar öne uzatıp bana biraz daha kan kaybettirecek bir neden verebilirdi.

"Rygun onu kuzeye, Dhomm'a taşıdı."

Dudakları aralandı ve yumuşak bir ses duyuldu.

Ağlamaklı bir ses.

"Raeve fazlasıyla *sağ*."

Gözleri yuvalarında döndü ve vücudu bir anda pelte yığınına dönüştü. Yere yığılmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Öne atıldım ve elimi son anda başının altına uzatarak taş zemine çarpmasını önledim.

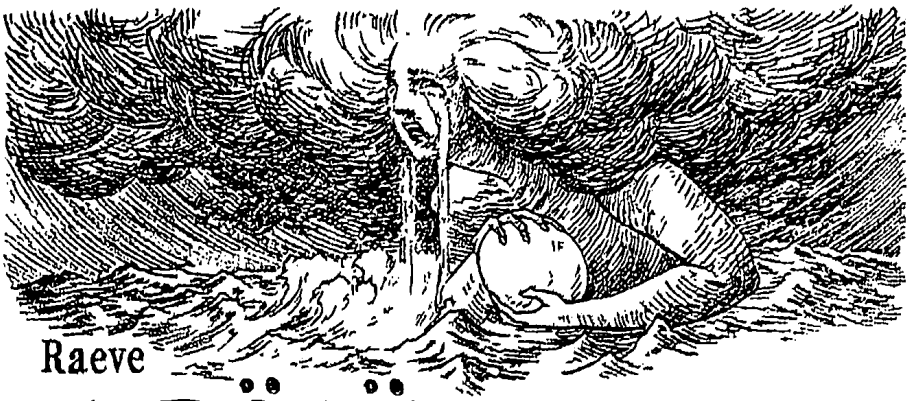

Raeve

71. BÖLÜM

Kolumu gözlerime siper ederek diz boyu karın içinde yalpalayarak ilerledim. Ağır sis, iliklerime kadar işleyen ve soğuk dünyayı uğursuz tonlara boyayan buz gibi bir rüzgârla çalkalanıyordu. Bıraktığım her iz, parçalanmış ayaklarımdan akan kana boyanıyor, boş midem uzakta öten canavarların duyacağından hiç şüphemin olmadığı kadar yüksek bir sesle gurulduyordu. Peşime düşeceklerinden de şüphemin olmadığı gibi. Muhtemelen peşimde olan diğer her şey gibi.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Titreyen yumruğumu, almak için birini öldürdüğüm anahtarın etrafına sardım. Yırtık tuniğimde ve kırık tırnaklarımın diplerinde, öldürdüğüm gardiyanın kanı vardı. Buz tutarak benim ve Fallon'un şiltelerinin içindeki samanlar gibi sertleşmiş saçlarımda da.

Gırtlağıma bir yumru oturdu. Nefes almakta zorlanıyordum. Yumrudan kurtulmak için yutkundum. Yarı dik bir yokuşun dibine gelince yukarı doğru baktım. "Bu yol doğru hissettiriyor..."

Tırmanırken sivri taşlar ayaklarımın tabanlarını yırtıyor, uyluklarım yanıyordu.

Ciğerlerim sızlıyordu.

Kalbim ise... soğuktu.

Arazi düzleşti. Dibinde karla kaplı bir cebin olduğu gri bir taş duvarla çevrelenmişti. O cebi kazıp içine girebilirsem, kendime korunaklı bir yer yaratabilirdim. Beni rüzgârdan ve etrafı koklayarak avlanan diğer her şeyden koruyacak bir çukur.

"Sanırım burada güvende olabiliriz..."

Fallon'un cevabını bekledim. Sözleri gelmeyince arkama dönüp pusun içine baktım.

Az önce tırmandığım kayalık yokuşa.

"FALLON!" Sesim gümbürdedi ama neredeyse patlayacak kadar hızlı çarpan kalbimin gümbürtüsünün yanında hiç kalırdı.
"Buradayım, şapşal."
Loş ışığın arasından, yokuşu yavaş ama sağlam adımlarla tırmanan zayıf bir gölge belirdi.
Dizlerimin bağı çözüldü.
Dizlerimin üstüne indim ve nihayet tepeye ulaşan Fallon, pelerininin kukuletasını iterek bana doğru yaklaşırken derin derin soludum. Omuzlarını bir örtü gibi saran altın rengi saçları açığa çıkmıştı. Hastalıklı yüzündeki bariz yorgunluğa rağmen yeşil gözleri parlıyordu. Göz altlarındaki morluklara ve kanını hâlâ üstümde taşıdığım gardiyandan çalıp omuzlarına sardığım ağır, siyah pelerinin altından çıkan çırpı bacaklarına rağmen.
"Sen iyi misin?" dedi, çatlak ve solgun dudaklarıyla. Elini kaldırıp yanağıma koydu; hatırladığımdan çok daha soğuk dokunuşunun altında az kalsın iki büklüm olacaktım.
"Seni kaybettiğimi sandım..."
Yanıma indi ve diğer elini de yüzüme koyarak yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildi. "Asla."
Dudaklarımı sıktım. Bu, onun o pürüzsüz ve zarif yüz hatlarını süzerken çenemi sarsan korkunç titremeyi durdurmak için yapabileceğim tek şeydi. Gözleri, Arkyn'in hazinesindeki mücevherler gibi iri ve güzeldi.
İnsanı kemiren o karanlığa zulaladığı bir hazine daha.
Fallon'u göğsüme çektim ve ona kaburgalarımın altındaki acının bir kısmının boşaldığını hissedecek kadar sıkı sarıldım. İçten dışa kırılıyormuş gibi titrediğini fark edince kaşlarım çatıldı. "Gel."
Onu, dosdoğru paçavralarımın arasına sızan acı rüzgârdan korumak için arkasına uzanıp kukuletasını başına kaldırdım.
"Bizi bu can yakan rüzgârdan korumak için bir fikrim var."
Rüzgâr, Clode beni dinliyormuş gibi biraz hafifledi. Kısa bir zaman önce bana nasıl bağırdığını düşününce tuhaftı doğrusu. Döndüm ve dağın daha üst kısmından düştüğünü tahmin ettiğim açık mavi buz kırığını gördüm. Karı kazmam için kusursuz bir silahtı.
"Bize şey kazacağım..." Durdum. "Ne denir ona? Kar... şeyi..."
Fallon görüş alanıma girdi, gülümsüyordu. Yeterince peri görebilse, dünyayı iyileştirebilecek bir gülümseme. "Sözcüğü biliyorsun."
Biliyor muydum?

Gözlerimi kapatıp düşündüm.
"Kulübe," dedim. "Kar kulübesi."
Başını onaylar gibi salladı ve buz parçasını ellerimden alırken gülümsemesi biraz daha büyüdü. Buzu elimden alınca, avuçlarımı kestiğini gördüm. Karın üzerine damlayan derin oyuklar bırakmıştı. "Önce benimle biraz dinlenmeye ne dersin? Çok yorgunsun ve kanıyorsun."
"Ellerimin durumu o kadar da kötü değil..."
"Ellerin değil."
Eliyle işaret edince kaşlarımı çattım. Sol göğsümün hemen altında çiçek açan taze, ıslak kana baktım.
Ah...
"Bir ok isabet etti," diye mırıldandım, beni yavaşça yere indirmesine izin vererek.
"Biliyorum. Etrafını bir şeyle sıkıca sarmalıyız."
İyi fikir.
Anahtarı çıplak bacaklarımın arasına kıstırdım, sonra kirli gömleğimin etek ucunu ısırdım ve Fallon'un dikkatli bakışlarının altında yaramın üstüne saracak uzun bir şerit kopardım. İşim bitince kara, yanıma uzandı. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı.
Birlikte, Fallon'un hücremizin tavanına çizdiği aylara bakar gibi, kayan pusları izledik...
"Bunlar bahsettiğin şu bulutlar değil, öyle değil mi? Hani renkli olanlar?"
"Hayır," diye fısıldarken bana daha sıkı sarıldı. "Onları görmek için uzun bir yol yürümek gerek. Ama muhteşemler, Raeve. Yolculuğa değecek. Söz veriyorum." Tam cevap verecektim ki sıktığım yumruğumu kaldırdı. "İçinde ne var?"
Parmaklarımı açtım ve ona mat metal anahtarı gösterdim. Çok karmaşık ve tırtıklıydı.
Beni hücremizden çıkarıp ateşiyle eğitilmek üzere Arkyn'in inine götürmek için defalarca kullanılan bir araç. Fallon'un sağlıklı kalmasını sağlayacak kantaşını kazanmam için başka canlıları parçalayacağım dövüş çukurlarına götürmek için.
Fallon'u hayatta tutmak için.
"Bu bize..." Sonraki sözcüklerim bir an boğazıma tıkanır gibi olduktan sonra nihayet dudaklarımdan döküldü.

"Özgürlüğümüzü veren anahtar." Parmaklarımı anahtarın etrafına sardım. "Tenime değmediği zamanlarda bütün sesler çok şiddetleniyor." Fazlasıyla gürültülü. "Beni hiç uyarmadın."

"Herkeste öyle olmaz." Elini uzatıp bir süre önce kulaklarımdan sızan kana dokundu. Anahtarı kazayla elimden düşürüp rüzgârın çığlığına maruz kaldığım zaman.

Karın çığlıklarına.

Yerin bile söyleyecek bir şeyi vardı. Gerçi ben tek kelimesini bile anlamamıştım.

Kaşlarımı çattım; başparmağımı, anahtarı diğerlerinin arasından aldığım zincire bağlayan halkaya geçirdim.

"Belki de onu parmağına takabileceğin bir şeye dönüştürmelisin," dedi Fallon. Bunu düşünürken kaşlarım çatıldı.

Bu fikri sevdim.

"Bak, Raeve."

Fallon'un sesindeki heyecanı duyunca –gümüşi bir ışık, güzel yüzünü aydınlatıyordu– dikkatimi işaret ettiği yöne çevirdim. Bulutların arasında, yumuşak bir kumaş yırtılmış gibi bir yarık açılmıştı. Aradan, ötesinde kalan karanlık ve gökyüzüne kıvrılmış gümüşi, küçük bir ejderhanın hayal meyal silueti görünüyordu. Boyutuna göre biraz küçük kalan bir kanatla yüzünü ve göğsünü örtmüştü. Tıpkı Fallon'un çizimindeki gibi.

Ona bakarken gözlerimin yaşardığını ve yanaklarımın neredeyse canımı yakacak kadar geniş bir gülümsemeyle dolduğunu hissettim. "En az anlattığın kadar güzel."

"Evet..."

Elimi elinin üstüne koyup sıktım. "Renklilerden biri olmadığı için üzgünüm. En çok onları sevdiğini biliyorum."

"Üzülme. Bu... çok özel." Benimkine yaslı duran yanağının şiştiğini hissettim. Sözcükler, ağzından dilinin arka tarafında bir şey varmış gibi yumuşak ama boğuk çıkıyordu.

"Bir dilek tutmalısın, Raeve.

Gözlerimi kapatırken yüzüm de buruştu. Yanaklarımda buz tutan gözyaşları süzüldü. "İstediğim tek bir şey var."

Sesim titredi. Ağzımdan, dağılmamaya çabalayan kırık dökük şeyler çıkıyormuş gibi.

Döndüm, elimi Fallon'un yanağına koydum ve yüzü bana bakacak şekilde başını çevirdim. "Seni kaybettiğimi sandım."

Kaşlarını çattı ve bizi sarmalayan soğuğun arasında gözlerime baktı. Yanık, su toplamış parmaklarımı saçlarının arasından kaydırıp bir tutamı çentikli kulağının arkasına sıkıştırdım. Yeterince keskin bir şey bulur bulmaz, aynı çentikten kendi kulağıma da açacaktım.

"Fallon..."

"Evet, Raeve?"

Yüzüm yine buruşacak gibi oldu. Yorgunluk kemiklerimi kemiriyordu sanki.

Ve daha derine iniyordu.

Beni ben yapan şeye.

"Bunu daha fazla sürdürebileceğimden emin değilim."

Tek istediğim gözlerimi kapamak ve bir daha hiç açmamaktı. Soğuğun beni başka hiçbir şey hissedemez hâle gelene kadar kucaklamasına izin vermek.

"Çok yorgunum."

Fallon beni kendine çekti ve kaşlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Sana can acıtan şeyler hakkında öğrettiklerimi hatırlıyor musun?" dedi, tenime buzdan nefesler üfleyerek. Onları aşağı bastır.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap. İlerlemeye devam etmek için.

"Evet."

"Bu dünya çok büyük ve güzel." Gözlerime bakmak için geri çekilirken bakışları hiç olmadığı kadar sertti. "Ama aynı zamanda çirkin, acımasız ve adaletsiz. Bir kalp pes etmeden önce, ancak bir yere kadar dayanabilir. Her şeyi aynı anda yanında taşırsan, dağılırsın."

Sanırım ben çoktan dağıldım.

Yumuşayan bakışları, aklımdan geçenleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak etmeme neden oldu.

"Acıyı bir başka küne kadar ötelemek sorun değil. Eğer ilerlemeye devam edebilmek için gereken buysa, ağırlığı taşımaya hazır olana kadar boş vermende bir sorun yok."

Bir kün hazır olacağımı sanmadığımı söyleyecek gücüm ve cesaretim yoktu. Kalbimin, hâlâ atıyor olmasına inanamayacağım kadar sert ve soğuk olduğunu.

"Bana bir söz vermeni istiyorum." Fallon'un sözleri,

göründüğünden çok daha büyük bir kararlılık taşıyordu. Kalın, siyah pelerinin buz tutmuş katları arasında o kadar kırılgan görünüyordu ki. Teni, koyu renkli kirpiklerine yapışan kar taneleri kadar beyazdı.

"Ne istersen, Fallon."

Senin için her şeyi yaparım.

"Ovaları sapasağlam geçmen için ne gerekiyorsa yapacaksın. Anlıyor musun? Ne. Gerekiyorsa."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Bir sonraki nefesimi zorlanarak aldım.

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü seni bekleyen çok şey var. Öğreneceğin, anlayacağın ve sabırsızlanacağın şeyler." Sağ gözünde gümüşi bir ışık parladı. Bir parçamın uzanıp tutmak ve içine düşmek istediği, çok uzak bir ışık beneği.

"Bana yaşayacağına söz ver, Raeve. Nefes almaya devam edeceğine. Konuştuğumuz o mutluluğu bulmak için mücadeleyi sürdüreceğine. Rengi. Sevgiyi."

Neden vedalaşıyormuşuz gibi hissediyorum?

Bu düşünceyi, Fallon'un hep söylediği gibi derhâl ittim. Bir bohçaya sarıp içimdeki buzdan göle indirdim, bir taşa bağladım ve zaten kırık olan yüzeyin altına fırlattım.

Ardından kollarımla Fallon'u daha sıkı sararken kendime gülümseme izni verdim. Yanağıma yaslanan kıvrımlı buklelerinin arasından nefes aldım. Kendimi bildim bileli içinde yaşadığımız pisliğe rağmen hep tatlı ve ferah kokuyorlardı. Var oluşumun en iyi parçaları gibi kokuyordu.

Her şeyim gibi.

Ama ona, hiçbir zaman bir ayın üstüne dilek tutmayacağımı söyleme arzumu güçlükle bastırdım. Bahsettiği sihrin dünyayı çoktan terk ettiğini ve bir daha sevebileceğimden hiç emin olmadığımı.

"Söz veriyorum, Fallon." İçlerindeki sızıdan kurtulmak için gözlerimi kırptım, ıslak kalıntısının yanağımda kristalleştiğini hissettim. Boğazımdaki yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım. Onu aşağı itmeye.

Yok olsun diye.

"Yaşayacağım."

Bunu yapmanın bir yolunu bulmam, sonsuza dek sürse bile...

Rüyadan, bir su birikintisinden dışarı adım atar gibi usulca sıyrıldım. Biraz isteksizce ve Kaan'ın başparmağının yanağımdan bir şey sildiği hissiyle. Gözlerimdeki yanma, o bir şeyin ne olduğunu çok iyi anlatıyordu.

Gözyaşları.

Titrek bir nefes eşliğinde kalkıp oturdum ve ellerimi ıslak yanaklarımdan kaydırıp boğazımdaki yumruyu temizledim. Kaan'ın, Ahvi sırtında uyuyakaldıktan sonra bizim için şekillendirdiği taş kulübeye baktım. Terk edilmiş bir maden bacasının biraz ötesine gizlenmiş kulübenin duvarları, sesimizin duyulmasından çekinmeden açık açık konuşabileceğimiz kadar kalındı.

Yeraltı Şehri'nin dış köklerinin karanlık ve tehlikeli derinliklerinde yapacağımız yorucu yolculuğa devam etmeden önce dinlenmek ve yemek yemek için iyi bir noktaydı.

Karşı duvarın dibinde hâlâ açık duran Voyd Kitabı, etrafa şömine niyetine ışık saçıyor, tepedeki eğri büğrü yarıktan içeri kar taneleri dökülüyordu. Ahvi onu yerleştirdiğimiz yerde, benim katlı pelerinimin üstünde yatıyordu. Kaan'ın ısıtıcı runik sembollerle kaplı pelerini bir gölge gibi üstüne serilmişti. Labirent madenin içinde güneye doğru attığımız her adımda gittikçe kötüleşen soğuktan korumak içindi. Ahvi'nin kendi pelerininin de o sembollerle işli olduğundan emindim ama temkini elden bırakmak istememiştik.

Onu rahat ettirmek için elimizden geleni yapıyorduk.

"Özür dilerim," dedim. Omzumun üzerinden, yan dönmüş hâlde arkamda yatan Kaan'a baktım. Yastık niyetine kullandığımız uzun sırt çantasının üstünde hâlâ benim başımın izi vardı.

Gözleri gölgelendi. "Dileme. Sen..."

"Ahvi... O..."

"Sen uykuya daldığından beri nefes almaya devam ediyor. Son derece iyi."

İçim rahatladı.

Çocuğa tekrar baktım. Kaan'ın pelerinin başlığının altında gümüşi saçlarının uçları görünüyordu. Kalkanının madenlerdeki atmosfere rağmen *işe yarıyor* gibi görünmesine minnettardım.

İşe yaramasa, ne yapacağımı...

"Raeve, yola devam etme konusunda rahat hissetmem için ikinizin de daha fazla uyuması gerek."

Başımı salladım. Ellerimi saçlarımın arasından kaydırdıktan sonra geriye uzandım. Başımı Kaan'ın göğsüne yaslayıp sert ve ağır kalp atışlarını dinlemeye başladım.

Güçlü nabızları.

Aramızdaki sessizlikte açlık vardı. Kaan'ın o açlığı beslemesini beklemek yerine, Ahvi'nin sarsıcı gümüş bakışlarıyla ilk kez karşılaştığım andan beri aklımı kurcalayan soruyu sormaya karar verdim.

"Sence Ahvi'nin ebeveynleri hâlâ hayatta mıdır?"

Sözcükleri, tohumgüvesi kanatları gibi yumuşacık bir sesle ve hafiflikle mırıldanmıştım.

Kaan bir an duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı. Sanki kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Bence... Eğer durum öyle olsaydı, onlardan bahsederdi."

Haklı olmasından nefret ediyordum. Ahvi'nin böylesine genç bir yaşta ailesinin kaybını yaşamış olması olasılığından da.

Kaan'a iyice sokuldum. Tekrar konuşması birkaç kalp atışı sürdü.

"Kâbus mu gördün, Raeve?"

Başparmağımı demir yüzüğümün pürüzsüz yüzeyinde dolaştırdım. "Onun gibi bir şey."

Kaan, saçlarımı kendi ellerimle çentik açtığım kulağımın arkasına itti. "Konuşmak ister misin?"

Tepedeki yarıktan serpilen kar tanelerini izleyerek sorusunu düşündüm. Rayne'in o anda söylediği hüzünlü şarkıyı hayal ettim. Nasılsa sırılsıklam eden bir selden daha derine işleyen ağlamaklı bir ezgi.

Çok fazla şey görüyor.

Belki de bunca acı konusunda yapacak başka bir şeyi olmadığı için bu kadar çok ağlıyor.

"Başka zaman. Şimdi..." Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Bana sıkıca sarıl, yeter," dedim, fısıldayarak. "Beni gerçek olduğuna ikna et."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, beni kollarıyla sardı ve sağlam gücüyle bana o anda ihtiyacım olan şeyi verdi. Ovalarda yalnız bir yürüyüşten tek başıma çıktığım yere çok yakındık. Fallon'a verdiğim sözü ilk kez çiğnediğim ve kollarımı ölüme açıp beni alması için yalvardığım yere.

Öyle güçlü bir sevgiydi ki uykuya daldığım an avuçlarımdan kayıp gitmeyeceğine kendimi neredeyse inandırabilirdim.

Pyrok

72. BÖLÜM

Su kupasını sehpanın üstüne koydum ve kanepeye uzanmış yabancıya baktım. Büyük kısmı kalın, siyah bir battaniyenin altındaydı. Bayıldıktan sonra kendine gelmemişti. Dışarıdaki bulutlar kadar pembe, aralık dudaklarından çıkan cılız nefesi dinliyordum. Gözlerim, burnunun girintisinin hemen üstünde, hafifçe sağ tarafta kalan çile takıldı.

Herhangi bir peride gördüğüm en şirin şey olabilirdi.

Saçlarının arasından görünen kulaklarının, çoğu perininkinden daha eğik olduğunu fark ettim.

"Hımm..."

Bir kez daha beyaz tenini ve alev alev yanan saçlarını süzdüm. Yüz hatları, başka bir dünyadan çıkıp gelmiş gibi narindi. İşler boka sarmadan önce, ailemizin kütüphanesinin duvarında gördüğüm o portreyle arasında tedirgin edici bir benzerlik görerek kendi kendime "Hadi canım," diye mırıldandım. Portre muhtemelen hâlâ oradaydı ama bilemezdim.

Bu sadece bir tesadüf. Öyle olmalı.

Başımın arkasını kaşıyarak kendimi gözlerimi kaçırmaya zorladım.

Üstü dolu yemek masasına yaklaştım ve metal bir kıskacın arasına sıkıştırılmış yuvarlak taşa çatık kaşlarla baktım. Üstüne kazımanın *döngülerce* süreceği –ve çok sağlam bir el gerektireceği– binlerce minyatür runik sembolü büyüten bir büyüteç yerleştirilmişti.

Islık çalarak etrafa bakarken, sağa sola saçılmış, kırık ya da ateşten kararmış düzinelerle taşı fark ettim. Her biri farklı ama eşit derecede boktan bir sona maruz kalmış gibi görünüyordu. Sonra omzumun üstünden arkamda uyuyan yabancıya baktım.

Neyin peşinde acaba?

Dikkatimi duvara beceriksizce yaslanmış, muhtemelen izin almadan açmamam gereken bir başka kapağa uzanan merdivene çevirdim. Raeve'in hedef listesinde olmak fenaydı ama deneylerle uğraşan bir Runi'yi öfkelendirmenin çok daha fena olacağından emindim. Bir yerlerimden fazladan bir kemik çıkmasıyla son bulabilirdi.

Ya da bir kemiğimi kaybetmemle.

Mutfak alanına geçince sayısız somunlardan birini elime alıp kokladım ve tereyağı, sorrin çeşnisi, gonkcevizi ve kremamsı bir şeyin kokusunu duydum.

Vay canına.

Masaya az miktarda para bıraktım ve Grihm'in hançerini kullanarak kendime kalın bir dilim kestikten sonra altın rengi bir tereyağı kalıbının üstündeki kapağı kaldırdım. Sadece bol tüylü güney kolklarının yağlı sütünden üretilen türdendi. Dünyadaki en sevdiğim şeydi. En son...

En son her şey boka sarmadan önce yemiştim.

Masaya biraz daha para koyduktan sonra, ekmek dilimimi kalın bir tereyağı tabakasıyla kapladım ve yumuşak hamurdan büyük bir ısırık aldım. Ağzıma kremamsı, fındıksı bir lezzetle yumruk atılmış gibi gelen bir tattı. Tuzlu tereyağı her çiğnemede karamelize olarak o yoğun lezzetleri benzersiz bir şeye dönüştürdü. Hiçbir şeyle mukayese edilemeyecek bir şeye.

İnleyerek çiğnerken gözlerimin zevkten kaydığını hissettim.

Siksinler.

Beni.

Masaya tekrar para koyup bir ısırık daha aldım ve mevcut somunları saymak için duraksadım. Otuzdan fazlaydılar.

Perinin, ekmeklere hiyerarşiyi toplu hâlde katledecek bir şey katmadığını umuyorum. Raeve'in arkadaşlarından beklenmeyecek bir şey değil.

Omuz silktim ve tabağımı küçük bir servet karşılığında üç dilim daha tereyağlı ekmekle doldurdum. Ölmenin kötü bir yolu olmayacağı kesindi. Sonuçta hepimizin işi yaştı.

Güneye bakan duvardaki büyük deliğe doğru ilerledim. Yaklaşan yeni günün habercisi aurora şeritleri ufukta belirmişti. Ağzımı doldurup tabağımı taş masaya bıraktım. Sanki aceleyle

birkaç komut mırıldanıp en iyi sonucu uman biri tarafından biçimlendirilmiş gibi yamuktu.

Çiğnemeye devam ederken başımı pencereden dışarı uzatmak için eğildim.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Tenimden soyunup pencereden aşağı, ölümüme atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Dönüp yabancıya baktım; şimdi kanepede, göğsüne çektiği bacaklarına sarılarak oturuyordu. Masada bıraktığım hançeri kavramıştı. Hançeri ölmek istediğim için değil, doğru olan buymuş gibi geldiği için orada bırakmıştım.

Yabancının sıra dışı gözleriyle buluşmak, güneşe bakmak gibi hissettiriyordu. Uzun süre bakmak zordu. Nedenini bilmiyordum.

Yutkunarak duvardaki deliği tekrar inceledim. Eğri büğrü kenarlarına kazınmış, kimi –daha doğrusu çoğu– kanla boyanmış runik sembolleri fark ettim.

Ah.

"Daha fazla kusmuk mu?"

"Ölüm."

Yüzümdeki bütün sıcaklık çekildi ve dikkatli, kesin bir adımla geri çekildim.

"Eğer sembollerim doğruysa, pek hoş bir ölüm de değil. Ki genellikle doğrudur." Bakışları masanın üstündeki parçalanmış, yanık ve dağılmış taşlarda dolaşıp tekrar bana döndü. "En azından nihai prototipe ulaştığım zaman."

Pekâlâ.

"Erkek kardeşimle iyi anlaşırdın."

İyi anlaşmakla, işbirliği içinde bir şeyleri havaya uçurmanın, masaları eritmenin ve muhtemelen bazı şeyleri düzeltmenin yaratıcı yollarını bulabileceklerini kastediyordum.

Akıllı insanlara özgü ıvır zıvırlar.

Peri başını yana yatırdı ve beni muhtemelen evinden defolmamı söylemenin nazik bir yolunu aradığını düşündüren bir ifadeyle uzun uzun süzdü.

Ellerimi oyalama ihtiyacı duyarak ekmek tabağımı aldım, bir parça alıp şerefe der gibi havaya kaldırdım.

Bir aptal gibi.

Ânı bastırmak için ağzımı doldurdum. Ekmeği iniltiler eşliğinde çiğnerken periye takdir edici el hareketleri yapmaya devam ettim.

Dolu tabağımdan mutfağa bıraktığım altın para yığınına kayan gözleri, sonunda tekrar bana çevrildi. Dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü. "Sen farklısın."

Aletime indireceği ani bir tekme, beni daha az şoke ederdi.

Beni aşırı dolu ağzımla konuşmak zorunda bırakmadan daha fazla detay vereceğini umarak kaşımı kaldırdım.

"Ben, şey... Bir süre Yeraltı Şehri'nde yaşadım." Omuz silkti, bakışları elindeki hançere indi. "Oradaki yabancıların arasında uyuyakaldığın zaman aynı uyanmazsın. Daha zengin uyanmadığın kesin."

Cümlesinin ardından, ağzımdaki lokmayı tıkanmadan yutmam zorlaştı.

Etrafıma baktım. Kalan ekmek parçamı tabağa geri koydum. "Benim yanımda böyle şeyler söylememelisin," dedim, çeneme yapışan kırıntıları kolumun tersiyle silerek.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Bende hışımla oraya inme ve birkaç kahrolası kalbi sökme isteği uyandırdığı için.

Omuz silktim. "Söylememelisin."

Sessizlik fazla uzayınca, orada olmayan bir matarayı arayarak ellerimle ceplerimi yokladım. Sonra çareyi, hâlihazırda yaşadığım ezici ayıklık beni sersemletmiyormuş gibi görünme çabasıyla kollarımı göğsümde kavuşturmakta buldum.

"Yani," dedi, bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. Gerçi tutam orada kalmadı. "Raeve hayatta mı?" Sesinin titremesi, göğsümde bir yere battı. Orada bir acı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Muhtemelen bilmek istemediğim şeyler.

"Evet. Herkesin üstlerine basıp onları ezmeye çalışmasına rağmen, sürekli sağa sola kaçışan şu mavi çöp böceklerine benziyor."

Peri homurdandı. "Onu bir midyeböceğiyle mi karşılaştırıyorsun?"

"Beni az kalsın öleceğim kadar çok kusturdu. Ağzıma safra tadı gelmez olana kadar, o bir midyeböceği."

Yabancı, bana köpekdişlerini açığa çıkaracak bir gülümsemeyle bakarken yanaklarının şişen kısımları kızardı. Karşımdaki manzara, az önce dolan gözleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. "Aslında hepsi benim eserim..."

Ah.

"Pekâlâ, sen o böceklerden değilsin."

Bu perinin yarısı kadar zeki olmadığıma hayıflanarak başımın arkasını kaşıdığım uzun bir sessizlik daha oldu. Belki o zaman söyleyecek doğru sözcükleri bulurdum. "Kusuyorum" ve onun bir tür haşere olduğunu ima eden sözler dışında.

"Yani, ah..." Aynı saç tutamını kulağının arkasına itti. Bir kez daha, tutam orada kalmadı. "Raeve buraya geri dönecek mi, yoksa..."

"Her şey plana uygun ilerlerlerse, birkaç döngü sonra dönmüş olacak. Senin de bilmediğini tahmin ettiğim kanbağından kurtulmuş olarak."

Kaşları çatılırken yüzündeki bütün yumuşaklık bir anda çekildi. "Elbette biliyordum. Ayrıca o bağın koparılmasının imkânsız olduğunu da biliyorum, tabii eğer..."

"Bothaim'in dâhi çocuğu da yanında."

Benzi soldu. "Kral Tyroth'un, Üçlü Konsey tarafından kayırılma karşılığında takas ettiği çocuktan mı bahsediyorsun?"

Başımı salladım. "Çocuğun Voyd Kitabı'na sınırsız erişimi var." Gözleri bir anda o kadar büyüdü ki bir şeyin o gözlerin içinden bana baktığı hissine kapıldım ve böyle hassas bir bilgiyi bu... *yabancıya* vermekle hata etmiş olabilir miyim diye endişelendim.

Artık çok geçti.

"Bağı bozabileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Nasıl bilmem. Zamanın esnek olmasıyla filan ilgili bir şeyler söyledi."

Yabancının dudakları "Vay canına," der gibi kıpırdanırken bakışları pencereye çevrildi. Orada kaldı. Gözlerinin açık olmasına ve manzaraya bakmasına rağmen, bambaşka bir yerde olduğu hissine kapıldım. Biraz Roan'ın kendi düşüncelerinin arasında kaybolduğu, kafasının karıştığı zamanlardaki hâli gibiydi.

"Onunla tanışmayı çok isterdim."

"Çok iyi bir çocuk." Elimi uzattım. "Adım Pyrok, bu arada."

Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdıktan sonra yeniden odaklandı ve hançeri bırakıp elimi Soluk halkının tarzıyla tuttu.

Benimkilerle çok büyük tezat oluşturan küçük, pürüzsüz eliyle.

"Essi," dedi, odanın içinde şimşek çaktıran bir yarım gülümseme eşliğinde.

Elektriklenme.

Fazla sıkarsam narin kemiklerini kırarım diye korkarak elini bıraktım. "Bir şeyin kısaltması mı?"

Başını salladı ama detay vermedi. Gerçek adını gömülü tutmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için üstelemedim.

Dudak piercing'imin iç kısmını çiğneyerek pencereden dışarıya, Hun'un üstündeki gökyüzünde toplanmış, çok eski savaşlardan kalma ağır aylara baktım. Hepimizi yok etmek için tetikte bekliyorlardı. Kendimi dert etmiyordum ve Roan'ın güvende olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu ama kız kardeşim...

Geçmişi siktir et, onu bulmalıyım.

"Küçük bir sorum olacak. Buradan tek çıkış yolum, şu çöp bacasından inmek ve midemde geriye kalanı kusmak mı olacak?"

Essi'nin yüzüne bir gülümseme daha yayıldı. Muzip.

Sıcacık.

Gerçek olamayacak kadar iyi bir şeyden büyük bir damla misali içime yayılan bir his.

"Üzgünüm. O zamanlar daha gençtim. Komik gelmişti."

Pencereden dışarı bakarak o tuhaf hissin geçmesini bekledim. Geçmedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Ona bir gülümsemeyle baktım. Genellikle insanların benden ümidi kesmesine neden olan türden bir gülümsemeydi. Ya duygusal yatırım yapmadan eğlenceli bir sevişmeye itiraz etmeyeceklerine karar verir ve iç çamaşırlarını yırtıp atarlardı ya da beni ciddiyetsiz bir arkadaş olarak etiketlerlerdi.

Ama Essi kaşlarını çattı.

Boğazımı temizledim. "Darbeyi nasıl yumuşatabileceğim konusunda bir tavsiyen var mı? İlk geçişimde runik semboller bayağı canıma okudu. Kız kardeşimi bulmalıyım ama bunu Hun'un yerel kadife çapulcusunun midesinden yapmak biraz..."

Tanıdık, tiz ve talepkâr bir ciyaklama sesi cümlemi yarıda kesti.

Aç bir ses.

Essi taş kesildi. Gözleri, Raeve'in alanına açılan kapağa doğru çevrildi.

"Affedersin," dedim, merdivene koşarken. "Ben... ah, birazdan dönerim."

Tuhaflık derecesinde sessiz adımlarına rağmen Essi'nin varlığını arkamda hissederek aşağıdaki odaya indim. Raeve'in boktan şiltesine ulaşınca, cin gibi uyanık bir hâlde kanat çırpan küçük canavarın yanına çömeldim.

Gruffin açık gagasıyla tavana bakarak ötüyordu. Henüz açılmamış tüylerinin uçlarında mavi bir renk görünmeye başlamıştı. Çok güzel bir hayvan olacaktı ama biraz daha yüksek sesle bağırırsa, bir vahşi Kızgınkursak sürüsünü üstümüze çekecekti ve işimiz bitecekti.

Küçük ahşap kutunun kapağını kaldırdım ve kıpırdanan bir tohumgüvesi larvasını kaptığım gibi Gruffin'in ağzına attım. Ama çatallı dilini hızla dışarı iterek geri tükürdü.

"Velede bak sen. Şımarıklığın zamanı değil."

Bu kez daha küçük bir larvayla şansımı denedim ama geri tükürmesi çok daha kolay oldu. Üçüncü denemede, daha ben larvayı ağzına yaklaştırmadan Gruffin gagasını hızla kapatınca kahrolası parmağımı son anda kurtardım.

"Kahretsin. Maell tüyleri tamamen açılana kadar bunlarla idare etmişti." Kaçak larvaları toplayıp kutuya geri kaldırırken Gruffin havaya diktiği titrek kafasıyla beni izledi. Kulakları sağır edici yeni bir ötüşe daha hazırlanır gibiydi. "Muhtemelen annesiyle babasının ona vahşi doğadan getireceği türden bir şey istiyor. Daha kanlı bir şey."

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

Essi dizlerinin üstüne çektiği gömleği ve alev almış gibi görünmesine neden olan uzun, kızıl saçlarıyla merdivenin en üst basamağında oturuyordu.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Burada kal."

Döndü ve havadan yapılmış gibi bir anda merdivende gözden kayboldu. Oturma alanında dolaşan ayak sesleri yok denecek kadar cılızdı. Kapağın sertçe kapandığını duydum.

İki kez.

Essi tekrar görünüp merdiveni hızla indi. Görmeyi beklediğim son şey, kanlı yumruğunun arasında tuttuğu tüylü, beyaz

bir etçil buduydu. Solgun kemik topunun etrafında et şeritleri vardı. Az önce katledilmiş bir hayvandan, herhangi bir bıçak kullanılmadan koparılmış gibi görünüyordu.

Yüzümdeki bütün sıcaklık çekildi. "O şey elinin altında mı bekliyordu?"

Sesim en son bu kadar tiz çıktığında ergenlik çağımdaydım.

Essi'nin saçları, yanaklarıyla aynı renge büründü.

Başını eğdi ve kanlı olmayan eliyle alnını kaşırken bana kısa bir bakış attı. Sanki utanmıştı. "Taze bir leşin ne zaman işe yarayacağını bilemezsin."

Doğru.

Hiç acayip değil.

Budu aldım. Grihm'in bıçağıyla topun etrafından birkaç parça et kestim ve yavrunun ardına kadar açtığı ağzından içeri attım.

Gruffin etleri yutar yutmaz daha fazlası için ağzını tekrar açtı.

"İşe yaradı." Kestiğim parçaları havaya kaldırmamla, gittikçe artan bir coşkuyla elimden kapılmaları bir oluyordu. Kaşlarım çatıldı. "Hatta biraz fazla işe yaradı sanırım."

Gittikçe hızlanarak kesmeye devam ettim. Bir öneminin olmadığını fark ettiğim için etlerin şekline ve boyutuna daha az dikkat etmeye başlamıştım. Piç kurusu zaten havada kapıyordu.

Kızgınkursaklar oburluklarıyla bilinmezdi. Gruffin yuvasından çıkarken bu bilginin gerçekliğinden şüphe duymaya başlamıştım. Titrek adımlarla ama heyecanlı gözlerle, kuyruğunu cansız bir kamçı gibi savurarak buda doğru ilerledi.

"Siktir. Dur, senin henüz yürümüyor olman gerek." Telaşla atıldım ve yavru titremeye başlayınca budu yarıp kaslarını açığa çıkarmak zorunda kaldım. Titremek, Kızgınkursakların sizi kuyruk iğneleriyle sokmaya hazırlandıkları zaman yaptıkları bir şeydi. "Siktir."

Bıçağı kenara atıp eti çıplak ellerimle koparmaya başladım. Böylesi biraz daha hızlı olacaktı. Parmaklarımın bende kalmasında belirleyici olacak kadar hızlı.

Kemiğe uzanıp tırnaklarımla parçalar yolarken alnımda ter damlaları belirmişti. Son parçayı kafasının üstünde sallarken...

Göz kapakları indi.

Usulca öterek derme çatma yuvasından içeri tırmandı. Titrek bir dönüşle uzun kuyruğunu altına topladı, başını tüylü, mavi kanadının altına soktu ve derin uyku nefesleri alıp vermenin dışında hareketsizleşti.

Hayatımın en büyük nefesini bırakırken son et parçası elimden yere düştü. "Çok teşekkür ederim," dedim, kıçımın üstüne çöküp parçalanmış buda bakarken. Sonra bakışlarımı beni büyümüş gözlerle izleyen Essi'ye çevirdim. "Et için sağ ol. Hayatımı kurtardığından eminim."

"Rica ederim. Ben..." Yüz hatları yumuşadı. "Onu sahiplenme şeklin hoşuma gitti. Seninmiş gibi."

"Teşekkürler. Beni yemek istediğinden eminim."

Sıcak bir gülümseme daha.

Göğsüme yine sıcacık bir his yayıldı.

Kanlı ellerimi pantolonuma silmek için elimdeki parçayı yere bırakırken gözlerimi kaçırdım. "Bu onu bir süre idare edecektir." *Herhalde.* "Fırsattan istifade kız kardeşimin izini sürebilirim."

Ve o küçük piç kurusunun ağzına atacak başka şeyler bulabilirim.

Gözlerim uğursuz deliğe çevrildi. O kusturucu runik sembollerin arasına döneceğim ânın korkusuyla içim titriyordu.

"Bana kanından verirsen, sana ana giriş kapısından güvenli bir geçiş sağlayabilirim," dedi Essi, hevesli bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. "Ana giriş mi? Emin misin? Beni doğru dürüst tanımıyorsun..."

"Eminim," dedi, sözümü keserek. Başını hızlı hızlı sallayınca bir kemiğin etlerini sıyırdığım için efsanelere özgü bir ödül kazanmış gibi hissettim.

"Pekâlâ, sana minnettar kalırım. Çok teşekkürler." Hafifçe gülümsedim. "O enfes ekmeği kusmak kalbimi kırardı."

Yüzü kızardı.

Ağzını açtı, geri kapadı ve Raeve'in banyosuna girip bir kupa ve bir kumaş parçasıyla geri döndü. Yanıma çömelerek hançerimi aldı ve üstündeki kanı gömleğinin etek ucuna sildikten sonra elime uzandı. Parmaklarımı açarken dokunuşu kararlı ama nazikti. Hareketleri hipnotize ediciydi. Ona mühim soruları sormayı az kalsın unutturacak kadar.

"Umarım beni bir nesneye falan bağlamazsın. Alevli bir element kutusunun etimin üstünden her geçişinde kanım fokurdamaz, değil mi?"

Kaşlarını çattı ve bana nefesimi kesecek bir masumiyetle baktı. "Bunu yapmayı neden isteyeyim ki?"

"Ben... Özür dilerim."

Bana istediğin her şeyi yapabilirsin dememek için kendimi zor tutuyordum. Çünkü bunu istemezdim. Essi'yle en fazla birkaç dakika geçirmiştim ama daha şimdiden onun birlikte alevlerin arasına yanmamaya çalışarak dalacağın biri olmadığını biliyordum. O, uğruna kendinizi *ateşe* vereceğiniz biriydi.

Ne yazık ki bu bana göre bir şey değildi.

"Dileme. Temkinlisin. Bunu takdir ettim." Bakışlarını elime indirdi ve Grihm'in bıçağının ucunu avucumdaki bir çizgiye yaklaştırdı. "Annem ve babam yeterince temkinli davranmamış. Şimdi ölüler."

Sözcükleri kayıtsızca söylemişti. Sanki o kadar çok yünle sarmalanmışlardı ki zar zor ses çıkarıyorlardı. Sonra bıçağı bastırdı. Avucumdaki yanma hissi, Essi'nin çok kötü şeyler yaşadığına dair o derin hissin yanında hafif kaldı. Bilmek istediğimden emin olmadığım şeyler yaşadığına dair.

Ya da belki de bilmek isterdim. Varlığını böyle zedeleyen her pisliği tek tek ele geçirip...

"Kız kardeşini bulmak mı istiyorsun?" dedi.

Başımı avucumda biriken kırmızı birikintiden kaldırınca Essi'nin gözlerini kesiğe dikerek taş kesildiğini gördüm.

"Doğru." Kanımı kupanın içine akıttım, yaralı avucumu sardım ve dişimle kumaşın ucunda bir kesik açıp düğüm attım. "En azından plan bu."

"Onu bulamayacaksın."

Uğursuz ses tonu, içimi dondurdu.

"Ne demek..."

Bana baktı.

Büyümüş gözbebeklerini görünce donakaldım. Bir anda kendimi o odadan *daha büyük* bir şeyin huzurunda hissettim. Duvarın dibine itiliyormuşum ve nefes alacak boşluğu bulmakta bile zorlanıyormuşum gibi.

"Bu kan kokusunu daha önce de duydum," dedi, kaşları yalvaran gözlerinin üstünde kavuşarak. "*Kraliçe Dothea Vaegor* için kan sembolleri yazarken."

Kız kardeşimin adı, mideme bir yumruk gibi indi.

Ah... siktir.

Başımın arkasını kaşıdım ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak Essi'ye baktım. Sadece kanımın kokusundan kim olduğumu nasıl anlamıştı? Bu normal değildi. Kendi kendini eğitmiş bir Kanbağcı için bile. Essi de onlardan biri olmalıydı.

"Onun yerini bulabilmek için runik sembollerimi aşabilmen gerekir. Bu imkânsız."

Kalbim tekledi. "Kız kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?"

Essi başını salladı. "İyi ve güvende."

Göğsümden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Sanki bizzat Bulder itiraf edemeyeceğim kadar uzun bir süredir üstümde oturuyordu ve nihayet ayağa kalkmıştı. "Ama aydüşüşleri..."

"O, yerin çok altında. Her tür aydüşüşüne dayanacak şekilde tasarlanmış bir mağaralar şehrinde."

Siktir.

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Nasıl oturacağımı, hatta neye bakacağımı.

Dothea'nın ortadan kaybolduğunu duymuştum. En iyisini umsam da bir yanım bunun bir toparlanma misyonu olduğunu varsaymıştı. Cadok'un, safhalar önce –taş tahttaki her tür hak iddiamdan vazgeçmeye zorlanmamdan çok uzun zaman önce– rengârenk dans pistinde göz göze gelmelerini izlediğim anda korktuğum şeyi nihayet yaptığını.

Benim güzel, naif ve herkese kolayca güvenen kız kardeşimi iflah olmaz şekilde kırdığını.

"Yakında oraya dönmeyi umuyorum," dedi Essi, yumuşak bir sesle. "İstersen sen de bana eşlik edebilirsin."

Tatlı teklifi, yine o kusturucu runik sembollerin yanından geçmişim gibi midemi çalkaladı.

Hissi bastırmaya çalıştım. Umursamaz bir yüz ifadesi takınmak için çabaladım. "Ne kadar yakında?"

"Emin değilim." Essi, Grihm'in bıçağını bana geri verdi ve bir saç buklesini serçe parmağına sardı. "Gitmeden önce

kusursuzlaştırmam gereken bir şeyin üstünde çalışıyorum. Etrafta daha az perinin olduğu bir yerde yapmam daha güvenli."

Roan'ın tuhaflıklarıyla uzun süre uğraştığım için bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordum.

Üstünde çalıştığı şey tehlikeliydi. Etrafta daha az perinin olması, bir terslik olması durumunda daha az kayıp vermeye karşılık geliyordu.

"Öyleyse..." Bakışlarımı etleri soyulmuş buda çevirdim ve iç geçirdim. "Daha fazla ete ihtiyacımız olacak."

73. BÖLÜM

Raeve

Karanlık, tozlu tünellerden ve mağaralardan yolculuğumuz, sadece boğuk ayak seslerimizin bozduğu çok fazla sessizlikle geçiyordu. Yürümek, göz kırpmak, nefes almak ve *düşünmekten* başka yapacak hiçbir şeyin olmadığı talihsiz, gerekli bir sessizlikti.

Düşüncelerim, sürekli Essi'ye ve onun büyük, mucizevi zihnine kayıyordu; bu tünellerden, karanlıkla barış anlaşması yapmış birinin huzursuz edici aşinalığıyla bahsetmesine.

Zihnimde kıpırdanıp duran bu düşünceleri defalarca kendimden uzağa ittim. Ayaklarımı bastığım yerlere, düzenli nefeslerime odaklanmaya çalışıyor ve Sereme'in bana bahşetmeye devam ettiği her keskin acıyla sessizce savaşıyordum. İnatçı sürtük.

Duvarlardan fosilleşmiş ejderha kemiklerinin fışkırdığı büyük bir mağaradan geçtik. Muhtemelen bir zamanlar bir kantaşı damarıydı. Göğe ulaşamadan –orada kıvrılıp taşlaşma fırsatı bulamadan– ölmüş bir hayvanın son istirahatgâhıydı. Kadim kalıntıları öyle çok kazınmıştı ki mağara girintilerle ve çukurlarla dolu kocaman bir diş çürüğüne dönmüştü. Yuva yapacak yırtıcı hayvanlar için binlerce gizlenme noktası barındırıyordu. Karanlığın arasından tek tük parlayan gözlerden fazlasını göremiyordum. Yine de onların dikkatini tenimde yumuşak dokunuşlar gibi hissediyordum.

Yaklaşmadılar. Tek bir yaratık bile gölgelerin arasından çıkıp bizi avlama niyeti sergilemedi. Sırtında Ahvi'yle üç adım arkamda yürüyen erkekten buram buram yayılan volkanik enerji olmasa, tuhaf bulacağım bir durumdu.

Bu yaratıklar hayatta kalmaya çabalıyordu. Çoğunun aç olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama hayatta kalmaya çabalayanlar, enerjilerini neye harcayacaklarını bilirdi. Potansiyel bir öğün ve mutlak ölüm arasındaki farkı ayırt edebilirlerdi. Duvarın bu

tarafında barınan birçok yaratıkla yüz yüze gelmiş biri olarak, bu kararın tartılmasına, şimdi sayacak enerjimin olmadığı kadar çok kez şahit olmuştum.

Dar bir tünelde ilerliyorduk. Tünel, tenimi ürperten ve nefeslerimizi beyaza döndüren sert, güneyden esen bir esintiyle örülmüştü.

Tünel aydınlanmaya başladı.

Bir köşeyi dönüp çökmüş tavanından içeri ay ışığı dolan bir mağaraya girerken elimi hançerimin kabzasına yerleştirerek yavaşladım. Üstümüzdeki yarıklardan içeri, saçlarımla oynayan ve pelerinimin kirli etek uçlarını dalgalandıran kar taneleri uçuşuyordu.

Gözlerim bu tanıdık ortamı bütün donuk detaylarıyla tararken kalbim hızlandı.

Yol burada bitiyordu. Muhtemelen bir zamanlar bir uçtan diğerine uzanan bir gökköprüsü, bir göçükle yutulup yok olmuştu.

Bakışlarım, açık çukurun dibine yuvarlanıp orada kar tutmuş taş yığınlarının ve parçalanmış, eski ejderha kemiklerinin üzerinden, taşların arasındaki karanlık boşluğa kaydı. Bir kolunu kaybetmiş bir çarpı işaretini andırıyordu. Burası göçüğün altında, etrafa uzanan ağaç dalları gibi yayılan daha aşağıdaki bir bacanın girişiydi.

Dik açılı delik buradan bakınca küçük görünse de tecrübelerimden biliyordum ki Bulder'a tek bir komut vermeye bile gerek kalmadan geçilecek kadar genişti.

"Burası doğru yer." Clode sesimi alıp mağaranın eğri büğrü köşelerine taşıdı. "Şuradaki taşların arasındaki boşluk," dedim, elimle işaret ederek, "olmamız gereken yer orası."

Kaan arkamdan Bulder'ın güçlü dilinde bir dizi tanıdık ve yabancı sözcük dizisini benim aklıma bile gelmeyecek bir sıralamayla mırıldandı. Taşlar yerlerinden oynadı ve ejderhanın kadim kalıntılarının arasında bir mabet gibi kıvrılan, her adımı eşit yükseklikte gibi görünen, saraylara layık bir merdivene dönüştü.

Anlaşılan daha öğrenecek çok şeyim var.

"Ta buralarda ne arıyordun, Ayışığı?"

Kaan'ın boğuk sesinin sessizliği bir kez daha bozmasıyla, bütün bedenim sözcüklerine tepki verdi. Ben bir Yaratıcıymışım ve onun sesi göğüs boşluğumu açan bariton bir anahtarmış gibi.

Kalbimi.

Yutkundum. Yumruklarımı çözerek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Bir yerden kaçmıştım," dedim, basamakları inmeye başlarken. Bir buz kırığıyla ve kanlı ellerle biçimlendirdiğim o kar kulübesinin anılarını bastırmaya çalışıyordum. Donuk bir uykudan uyanıp Fallon'u yanı başımda buz gibi ve kaskatı bulduğum o günün anısını.

Ölü bulduğum.

"Ergor Ovaları'nı aştıktan sonra, şuradaki delikten aşağı indim," dedim, başımızın üstünü işaret ederek. "Fırtına o kadar şiddetliydi ki daha aşağıdaki bacalara sığınmak zorunda kaldım."

"Kiralık bir ejderha seni buraya mı bıraktı? Bir fırtınanın ortasında hem de."

Ses tonunun altında yatan öfke, elle tutulacak kadar somuttu. Sanki var olmayan bir zavallıyı öldürmeye hazırlanıyordu.

"Elbette hayır. Ünü açısından hiç iyi olmazdı," dedim, etrafta yırtıcılardan izler arayarak. Göçük, ancak ergen bir ejderhanın geçebileceği genişlikteydi. Genç bir yavrunun saldırısından sağ kurtulabilirdik ama kendine sığınak arayan vahşi bir Aytüyü için aynı şeyi söyleyemezdim.

Daha tepki verme fırsatı bile bulamadan ölürdük.

"Yani buraya kiralık bir ejderhayla gelmedin, öyle mi?"

"Hayır."

"Öyleyse ovaları nasıl aştın?"

"Yürüdüm."

Kaan bir anda durdu.

"Ayışığı, onca yolu yürümek..."

Cümlesini onun yerine tamamladım. "Uzun zaman aldı." Hatta o kadar uzun zaman almıştı ki bu mağaranın dibine kadar indiğimde tek bir uzvumu bile hareket ettiremeyecek kadar takatsizdim.

Ama bunu söylemedim.

Tıpkı Sereme hayatımı kurtardıktan birkaç kün sonra kendi yansımamı Hun'daki bir dükkân vitrininde gördüğümü de söylemediğim gibi.

Yaşadığım o şoku hatırlıyordum. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama kendimi görsel olarak güçlü ve becerikli biri gibi hayal etmiştim. Sağlam biri gibi.

Ama gördüğüm şey tam tersiydi.

Kayaların arasındaki yarığa ulaştım, başımı eğerek aradan geçtim ve korunaklı tünele atladım. Yüreğim ağzımda, bir yandan Kaan ve Ahvi'nin peşimden gelmesini beklerken bir yandan da etrafa baktım ve kabaca yontulmuş taş duvarların, hâlâ kurumuş kalıntılarıyla kaplı olduğunu gördüm.

Burası.

Öleceğimi sandığım nokta.

Sola, içine sindiğim o küçük girintiye baktım; can çekişen bir ejderha gibi kıvrılıp yumak olmuştum.

Açlıktan kırılıyordum; ayaklarım kesiklerle, vücudum iltihaplanmaya başlamış yaralarla kaplıydı.

Kalbimdeki yaraların durumu da farksızdı.

Düşüncelerim, o tarafa olabildiğince bakmamak için içimdeki buzdan gölün etrafına saçtığım, kayaların altına tıktığım ya da karanlık köşelere ittiğim sayısız leşe kaydı. Birini iki kayanın arasında sıkıştığı yerden çıkardım. Kemikleri duygulardan öylesine soyulmuştu ki ellerimin arasında parçalandılar.

Maskeli gardiyanlar ben uyurken geldi. Beni yakalayıp Arkyn'in inine geri sürüklemeye çalıştılar.

Bir yanım, az kalsın dizlerinin üstüne inip bunun için yalvaracaktı. Güzel Fallon'umla birlikte var olduğum o küçük yere dönmek için. Onun yokluğunu fazlasıyla hissettiğim bu yerde olmak yerine anısıyla baş başa kalmak için.

Pes etmiştim, bunu dün gibi hatırlıyorum. Boşluğa düşmekten başka bir şey yapmak istemediğimi. Yanlış olduğunu biliyordum ama güçsüzdüm. Tükenmiştim.

Her şeyden önemlisi, çok ama çok yalnızdım.

O zamanlar ne kadar haykırırlarsa haykırsınlar, Yaratıcıları anlamıyordum. Ama... o vardı.

Öteki'm.

Kontrolü ele almıştı. Ben bir köşeye sinerken, zar zor idrak ettiğim korkunç şeyler yapmıştı. O süreçte karnına bir bıçak yarası almıştı. Yarayı, beni ortaya çıktığı zamana göre çok daha soğuk bir bedenle bırakarak buzdan gölümün içine geri çekildiği zaman fark etmiştim. Geri çıktığım zaman, Sereme'i karanlık tünelde, loş ışıkta bir renk lekesi gibi karşımda bulmuştum. Boynundaki

zincirde asılı duran şişeye tırnağıyla vuruyordu. Susmak üzere olan kalbimin atışından daha güçlü bir tempoydu. Kenarlarından mor kuştüylerinin fışkırdığı, gösterişli zerafetiyle Fallon'un bu cekete bayılacağı düşüncesi gelip geçmişti aklımdan. Tıpkı bir Kızgınkursak gibi. Sereme, bana kalbimin pes etmesini önleyebileceğini ama önce kanımı o şişeye akıtmam gerektiğini söylerken bunu düşünüyordum.

Ona defolmasını ve beni huzur içinde ölmem için rahat bırakmasını söylemiştim ama sonra intikamdan bahsetmişti. Islak bir parşömen parçası gibi ellerimin arasında dağılıp gitmesi çok sürmeyecek enfes bir tablo çizmişti.

"Son gelişinden bu yana bu mağarada çok değişiklik olmuş mu?"

Kaan'ın sesini duyunca, daldığım anılardan sıyrılıp arkama döndüm. Kaan ve Ahvi yanıma ulaşmıştı. "Hayır. Neden?"

Ahvi çantamı omzumdan kaydırıp ağırlığını devralırken Kaan çatık kaşlarla ve dikkatli gözlerle etrafımızı süzerek havayı kokladı. "Bir kanbağı kuracak güce ve bilgiye sahip birinin seni burada, Yeraltı halkının bile barınmadığı bu yerde nasıl bulduğunu anlamaya çalışıyorum."

Konuşmak için ağzımı açtım fakat sözleri zihnimde bir anlam bulacak kadar derinlere ulaştı.

Aslında, haksız değil.

Kaşlarımı çatarak karanlık tünele baktım ve Sereme'i üzerinde tek bir kir zerresi bile olmayan ceketi içinde hayal ettim. Saçları biçimli, pürüzsüz ve temizdi. Yeraltı sakinlerine, hatta buraya sık sık inen perilere hiç benzemiyordu. Bunu şimdi biliyordum ama o zaman hiç üstünde durmamıştım çünkü *her şey* benim için yeniydi.

Kabul etmekten nefret etsem de "Bunu hiç düşünmedim," diyerek varlığını tamamen unuttuğum açılmış tarlakuşunu cebimden çıkardım. Sereme'in masasında bulduğum ama tamamını okumadığım tarlakuşunu.

Kâğıdı avucumun içine açtım ve içinden geçtiğimiz delikten süzülen loş ışıkta okumaya koyuldum.

SEREME

BİR AVUÇ YARALI HÜKÜMSÜZÜ KURTARMAK İSTİYORSA, BIRAK ÖYLE OLSUN. POLİTİK ETKİSİ ÇOK AZ OLUR VE PLANLARIMI ETKİLEMEZ.
İSTENEN KAYNAKLAR ONUN EMRİNE VERİLSİN. ÖĞRENDİĞİME GÖRE, SEN DE BAĞI ONU KARAR VERDİĞİMİZDEN DAHA SIK YARALAMAK İÇİN KULLANIYORMUŞSUN. CANAVARI DÜRTECEĞİMİZ ZAMAN GELECEK AMA HENÜZ O NOKTADA DEĞİLİZ.
TEK BİR GÖREVİN OLDUĞUNU UNUTUYORSUN: BEN ONU EVE DÖNDÜRMEYE HAZIR OLANA DEK, ONU KONTROL ALTINDA TUTMAK VE YÜKSELİŞİME TEHDİT OLUŞTURABİLECEK POLİTİK AYRIKOTLARINI SÖKMEK. BU KONUDA BENİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATIRSAN, HİÇ MUTLU OLMAYACAĞIMI BİLMELİSİN.

ELDING

Kanım gürleyen bir sele dönüştü.

Bu yazışma... Benden bahsediyorlar.

Bazı satırları o kadar çok okudum ki içim sonunda tünelin duvarları üstüme gelecek kadar düğümlendi.

Kaan tarlakuşunu elimden aldı. Gözlerinin taradığı her satırda, kaşları biraz daha çatılarak okumasını izledim. "Bunu Sereme'in ofisinde mi buldun?"

Başımı salladım. "Doğru gelmeyen bir şey var..."

"Katılıyorum," diye mırıldandı. Düzgün bir kare şeklinde katladığı tarlakuşunu cebine kaldırdı, sonra ellerine sıcak hava üfleyerek tünelin iki ucuna baktı. "Şu işi bir an önce bitirelim." Yerde bağdaş kuran Ahvi'ye döndü; pelerini etrafına göl gibi yayılmıştı. Oğlan çantamdan çıkardığı tentür şişelerini, boş bir kupayı, ahşap bir kâseyi ve Voyd Kitabı'nı etrafına dizmişti. Rasgele seçilmiş görünen bir sayfası ardına kadar açıktı. "Ahvi, yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Oğlanın, kahrolası kanımı o şişeye akıttığım tam o noktaya yerleştiğini fark etmem çok uzun sürdü.

"Pek sayılmaz. Çoğu *benlik* işler." Kukuletasını, bu loş ışıkta bana aurora şeritlerini anımsatan gümüşi buklelerinin arasında gözlerini zar zor seçebileceğim kadar geriye itti. "Ama bağlayıcı ilmiklerin planını çıkarmaya başlamam için Raeve'in yanımda olması gerek."

Pekâlâ.

Dediğini yaptım ve tam olarak kanbağı olayının gerçekleştiği noktaya yerleştim. Ahvi'nin sadece hisle ölçer gibi göründüğü malzemeleri kâsesine boşaltmasını rahatlıkla izleyebileceğim bir noktadaydım. Onu izlerken beni bu âna getiren bütün kararlarımı tekrar düşündüm.

Karışımın etrafından dumanlar yükselmeye başladı ama Ahvi'nin yerden avuçlayıp üstüne serptiği toprak, dumanları ânında bastırdı.

Bir kolumu karnımın üstüne sarıp çenemi diğer yumruğuma yasladım. "Bu iş bana kesinlikten yoksun gibi geliyor..."

"Kesinlik, kendimizi hapsettiğimiz bir kafestir," dedi Ahvi, omuz silkerek. Ardından saçından bir tel kopardı. "Her şeyin bir tarife ihtiyacı yoktur. Bazen kalpten bir parça bile yeter." Gümüşi saç telini de kâseye attı. Tel yüzeye değdiği anda, karışım patladı ve milyonlarca ışıltılı zerreye ayrıldı.

Patlayan bir yıldız gibi.

Onu gözümü bile kırpmadan izledim. *Sihirli* bir şeye tanık olduğum hissini üstümden atamıyordum. Hem Fallon'un hem Essi'nin bayılacağı bir şeye. Muhtemelen benden daha fazla.

Ahvi öne eğildi, parmaklarını botumun içine sokup bir bıçak çıkardı. Havaya kalkan kaşlarım, *bahsi geçen* bıçağı parmağının ucuna batırdığını görünce çatıldı.

Ben "Hey, hey, hey," derken, Kaan tehlikeli nesneyi çatık kaşlarla oğlanın elinden aldı. Ahvi kanını ışıltılı karışımın içine damlattı. "Kendi kanını kullanacağından bahsetmemiştin."

"Sadece bir damla." Ahvi bana kısa bir bakış attıktan sonra, kanayan parmağını bol gömleğine sildi ve karışımı daha önce hiç görmediğim bir kemik parçasıyla karıştırmaya başladı. "Yokluğunu hissetmem."

Aksini düşünecek kadar çok boktanlık gördüm.

Kaan'a baktım ve dudaklarımı "BU İŞ HİÇ HOŞUMA GİTMEDİ" der gibi kıpırdattım.

"Bağırmana gerek yok," dedi Ahvi. Daha önce hiç görmediğim kahverengi bir kuştüyünü, seyrek sıvıyla Voyd Kitabı'nın etrafına bir çember çizmek için kullandı. Çemberden bana doğru uzanan bir çizgi çekti, sonra çizginin ucundan uzayarak benim etrafımı saran bir çember daha çizdi. "Biraz kana ihtiyacım olacak. Aslında bayağı bir kana."

"Söz konusu bile olamaz."

"Seninkine," dedi, gözlerini devirerek kupayı bana uzatırken. "Benimkine değil."

Ah.

Bir bıçak çekip avucumu kestim. Kaan onu bir şekilde gücendirmişim gibi bir küfür savurdu.

Yere çömelip kırmızı sıvıyı kupaya akıttım. "Bayağı ne kadar oluyor?"

Ahvi, kitabın etrafını çevreleyen çemberin iç kısmına kuştüyüyle ışıltılı semboller boyarken durup bana baktı. "Yarım kupa?"

Yaratıcılar aşkına. Herhalde kahrolası bir duvar resmi filan yapmayı planlıyor.

Kaan'ın matarası bir tangırtı çıkararak yere, ayağımın yanına düşünce başımı kaldırdım ve mataranın tıpasını dişlerimle açarken ona baktım.

Kanım kupaya akarken mataranın içindeki suyu boşalana kadar içtim. Kupa koyu kıvamlı sıvımla yarısına kadar dolunca onu Ahvi'ye uzattım ve Kaan'ın, gömleğinden yırttığı bir şeritle elimi bağlamasına izin verdim. Kaan benim kanamamı durdurmaya uğraşırken Ahvi de kanımı parmak boyası gibi kullanarak *benim* etrafımı çevreleyen ışıltılı çemberin içine bir dizi runik sembol çizdi.

"Pekâlâ," dedi Kaan, bir yandan runik sembollerin gittikçe yaklaşan bir ordu gibi biçim kazanmasını izleyerek son düğümü atarken. "Burada tam olarak ne oluyor?"

Benim kasten sormadığım önemli bir soruydu. Ne derler, cehalet mutluluktur falan filan.

Ahvi bana gümüş bir bıçağın açtığı bir kesik hissi bırakan bir bakış attı. Elimi kaldırdım. "Belki de... işi bilinmeze bıraksak daha iyi olacak."

"Bağı çözüyorum ama bu bir bedenden omurgayı çekip çıkarmak gibi. O olmayınca her şey çökebilir."

Bakışlarım hızla Kaan'a çevrildi. Benzi atmıştı.

Görünüşe bakılırsa, sorular fazla hafife alınıyor.

"Bak ne diyeceğim, Ahvi..." dedim, oğlana bakarak. "Ben omurgama bayağı bağlıyımdır."

Oğlanın yanakları bir gülümsemeyle şişti ama bakışlarını kaldırmadı. Hâlâ o kanlı işine odaklanmıştı. "*Gerçek* omurganı çıkarmıyorum. Bu bir zaman omurgası. Bu an ile Sereme'e kanını verdiğin an arasındaki bir ipi çekmek gibi düşün."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktıktan sonra, bizi şaşkın bir ifadeyle izleyen Kaan'la göz göze geldim. "Kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim."

Ahvi bir rüzgâr çanını anımsatan bir ses çıkararak kıkırdadı. "Aptal filan değilsin. Bu gerçekten karmaşık bir iş. Ben de sadece içimdeki şarkı sayesinde anlayabiliyorum. O şarkı, runik sembollerin kafamın içinde anlam kazanmasını sağlıyor."

Kaan'la yine birbirimize baktık.

"Pekiiiii," dedim, Ahvi'nin kanımı bir dili itaate ikna eder gibi zemine yaymasını izleyerek. "Bu zaman ipini çektikten sonra ne olacak?"

Ahvi üç sembol daha çizdi; sadece bir sembollük yer kalınca yavaşladı ve öfkeli görünen son şeklin yarısına gelince başını kaldırıp, gergin bir seğirmeyi anımsatan bir ifadeyle altdudağını ısırarak bana baktı.

Konuşacak cesareti nihayet bulduğunda yüreğim ağzımdan fırlayacak gibi çarpıyordu. "Bu runik semboller, zamanı geçici olarak manipüle eden bir kafes yaratır. Kafesin içinde durduğun için sen... Şey..."

"Ben ne, Ahvi?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Bağı kurmandan hemen önceki hâline döneceksin."

Ona bakakaldım. Yanlış anladığımdan emindim. "Kastettiğin..."

"Fiziksel olarak. Evet..."

Kanım buz kesti. Bir anda yükselen panikle, dilimin altında bir tükürük yığınının biriktiğini hissettim. "Hayır." Bir sonraki göz kırpışımdan önce yere çömelmiş ve son runik sembolü tamamlayamasın diye Ahvi'nin bileğini kavramıştım bile. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ama tek yolu bu!" dedi heyecanla. "Seni uyarmadım çünkü hayır diyeceğini biliyordum. Ama bunu yapmak zorundasın, Raeve. Buna mecbursun."

Anlamıyordu.

Kanımı, Sereme'e hayatımı kurtaracak bağı sağlayacak ve beni aynı çirkin hamleyle onun insafına mahkûm edecek o şişeye aktarılırken neredeyse ölüyordum.

O bağ olmasa, ben bu tüneli sonsuza dek süsleyecek bir iskelete dönmüştüm.

Eğer vücudum bağın kurulmasından hemen önceki hâline geri dönecekse, işim biterdi. İyileştirilirken beni uçurumdan düşmekten alıkoyan o kan bağlayıcı ip olmazsa, bu mağara benim ebedî istirahatgâhım olurdu.

Ahvi'nin kaşları çatıldı. "Anlıyorum!"

Kaşlarımı çattım. "Neyi anlıyorsun?"

Boştaki eliyle Voyd Kitabı'nı işaret edince diğer dizimi de yere indirmeme neden olan bir sarsılma yaşadım.

Beni Voyd Kitabı'na bağlıyordu. Safhalar boyunca sayısız periyi ölüme taşımış mitik bir nesneye.

Yaratıcılar aşkına, gerçekten daha fazla soru sormaya başlamalıydım.

"Tamam, bir an –ya da bir ömür– durup bunu enine boyuna düşünelim."

"İşe yarayacak," dedi Ahvi, gereğinden hevesli bir sesle. Sanki bir çocuğu tadının balkır bokuna benzediğini bile bile ilacını içmeye ikna etmeye çalışır gibiydi. "Söz veriyorum."

"Biri bana neler olduğunu açıklama inceliğini gösterebilir mi?" dedi Kaan, hafifçe titreyen sesiyle. Uçurumdan aşağı uçmaya, yerinden kurtulacak bir çakıl taşı kadar uzak görünüyordu.

Dürüst olmam gerekirse, ben de aynı durumdaydım.

Göğsüm endişeyle dolmuştu. Başımı kaldırıp Kaan'ın kollarının titrediğini fark edince his büsbütün yoğunlaştı. Muhtemelen kollarını bu yüzden kavuşturmuştu. Titremelerini saklamak için.

"Açıklaması biraz güç."

"Dene."

Ona peri yiyen gaddar bir kitaba kanla bağlanmak üzere olduğumu mu söyleyecektim? Ama önce beni en zayıf, en savunmasız, en dipteki hâlimle göreceğini mi?

Hayatımda hiçbir şeyi bundan daha az istememiştim.

"Raeve onu böyle savunmasız bir hâlde görmenden..."

Boştaki elimi Ahvi'nin ağzının üstüne kapattım. "Seni küçük hain."

Göğsümde bir acı hissettim. Sereme kaburgalarımın arasına sapladığı bir bıçağı yana, Yaratıcıların kahrettiği kalbime doğru çekiyormuş gibi.

Sürtük.

Vücudum bıçak saplanmış bir yılan gibi düğümlenerek kocaman bir sinir ucuna dönüştü.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Vahşi *PAT-PAT-PAT-PAT* sesinin ötesinde hiçbir ses duyamayacağım kadar güçlü ve hızlıydı. Fakat omzum yere çarparken Kaan'ın ağzının kıpırdadığını gördüm. Ahvi'nin yanına çöküp, kasılan elimi zavallı çocuğun bileğinden sökmeye çalışırken dudaklarından dökülen sözcükleri okudum.

"YAP! HEMEN!"

Ahvi büyümüş gözlerle bana bakarak "Özür dilerim," diye mırıldanırken ben hâlâ acıyla kıvranıyordum. Sonra parmaklarını kanıma batırdı ve taşa kırmızı bir çizgi çekti.

Son runik sembol de tamamlanmıştı.

74. BÖLÜM

Semboller tutuştu.

Raeve'in, aktif runik sembollerden sızan gümüşi ışıkla kaplanmış bir hâlde, derisini soymak ve kendi parçalarını yolup atmak ister gibi göğsünü tırmalamasını izlerken içim parçalanarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Ahvi ıslak, büyümüş gözlerle geri çekildi ve kollarını dizlerine sardı. Yerde düğümlenmiş Raeve'e bakarken öne arkaya sallanarak sürekli "Özür dilerim," diye tekrarlıyordu.

Raeve, bütün vücudu sarsan kasılmaların arasında "Senin... senin hatan değil," dedi. Her sarsılışı, bir şimşek öfkesiyle göğüs kafesime çarpan bir fırtına etkisi yaratıyordu.

Sonunda gevşedi.

Göğsü hızla inip kalkarak çarpılmış uzuvlarının düğümünden çözülmeye başladı. "Künlerini... saymaya başla... *sürtük* yılan," diye mırıldandı, tüm bedenini saran kasılmaların arasından. Ellerini yere bastırıp kendini kalkmaya zorladı. Yumuşaklıktan eser kalmayan yüzü, soğuk ve ölümcül bir öfke maskesine bürünmüştü.

Boğazını temizledi, doğrulurken pelerinindeki tozları silkeleyerek omuzlarını dikleştirdi. Bakışları, yüzünü gümüşi bir ışık tabakasına boyayan runik semboller halkasına çevrildi. "İşe yaramıyor." Boynunu sağa çevirerek kütletti. Sonra aynısını başını sola çevirerek yaptı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Hissedeceksin..."

Ahvi'nin yumuşak sesi, tünelde bir hayal gibi yankılandı. Beklerken gergin bir sessizlik oldu.

Her hareketi izledim; ona tek bir göz kırpışını, dudak seğirmesini, nefesini kaçırmadan dikkatle baktım ama kollarını göğsünde kavuşturup ayağını sabırsız bir tavırla yere vururken sıra dışı hiçbir şey göremedim.

Raeve'i çatık kaşlarla izledikten sonra, nihayet yüzümü Ahvi'ye doğru çevirdim. "Sen bunun..."

Raeve'in nefesi boğazına takılır gibi oldu. Gözlerini sımsıkı kapadı, çenesini göğsüne bastırınca açık saçları yüzünün büyük kısmını örttü.

Bir hırıltı çıkararak kukuletasını başından itti, olduğu yerde hızla dönerek bana arkasını döndü. Oldukça hızlı hareket etmesine rağmen, ellerinin görüntüsü içime battı. Onun ellerinden çok, pusu tırmalayan çırpı gibi dallara benziyorlardı.

İskelet gibi.

Ahvi'yle göz göze geldik. Kısacık bir an sürdü ama delirmediğimden emin olmak için ihtiyacım olan teyidi almama yetti.

Çenemi sıkarak ileri atıldım ve gözlerinin içine bakma çabasıyla Raeve'in etrafında döndüm. Ama attığım her adımda o da biraz dönüyor, yüzünü benden saklıyordu.

"Raeve."

"Majesteleri."

"Neden saklanıyorsun."

"Soru soruyormuşsun gibi vurgulamadığına göre," dedi, her zamankinden daha kaba bir sesle. "Sana cevap vermek zorunda değilim."

Arka dişlerimi sıktım; etrafında dönüp yüzünü benden uzak tutmaya devam ederken Raeve'i kovalamayı sürdürdüm. Bana hastalıklı bir şekilde şiirsel gelen bir kovalamacaydı.

"Neden *saklanıyorsun*?" dedim, şansımı tekrar deneyerek. İsterse ona aynı soruyu üç dilde daha sormaya hazırdım.

Sallandı ve kalbimle aynı anda iki büklüm oldu. Yaralı elini dengesini sağlamak için öne uzatarak dizlerinin üstüne düşerken ciğerlerimdeki bütün hava eksildi. Bu hâliyle, taşın üstüne serilen bir kemik ağına benziyordu.

Bütün vücudum, istesem de durduramayacağım bir refleks gibi öne doğru atıldı. Ama Ahvi elime yapışarak beni sembol halkasını geçmeden ve Raeve'i kollarımın arasına çekmeden durdurdu. Oysa oğlanın hareket ettiğini bile görmemiştim.

"Hayır," dedi telaşla. "Bunu yapamazsın. Semboller öfkeye kapılabilir ve uzanmamaları gereken şeylere uzanabilir."

Yaratıcılar aşkına.

Çaresizlik içinde, Raeve'e sarılma ihtiyacıyla titreyerek izledim. Onu *korumak* için yanıp tutuşuyordum. O da titremeye başlayınca, bu arzum daha da şiddetlendi.

Kukuletasının içinden bir yerden damlayan kan yere düşünce, yıpranmış bir ip gibi tel tel ayrıldım. "Raeve, konuş benimle," dedim, dişlerimi sıkarak. "Bana *bir şey* ver."

Sesimdeki titrek çaresizlik, tünelin duvarlarından geri sekti.

"Ben... *–öhö-öhö–* iyiyim. Sen... *–hırıltı–* dolaşmaya çıkıp etrafı görebilirsin."

Yukarıdan buz gibi bir rüzgâr eserek içeri bir kar girdabı taşıdı. Bu girdap, kadınsı bir yüz ve uzun, dalgalı saçlar hâlinde şekil aldı.

Hayaletimsi suret dudaklarını sıktı ve Raeve'e, kukuletasını arkaya iten bir rüzgârla saldırdı.

Raeve'in çöküк avurtlarına ve dal gibi ince boynuna bakarken tenime iğneler battığını hissettim. O kadar zayıftı ki Gölge doğumlu bir yırtıcı bile onda didikleyecek bir et kalıntısı bulmakta zorlanırdı. Çatlak dudakları kanla kaplanmıştı; teni öyle beyazdı ki damarlarının her biri çıplak gözle seçilebiliyordu. Çöküк gözlerinde, normalde taşıdıkları o çarpıcı renkten eser yoktu. Sanki bir berduş, onu geriye sadece kırıntıları kalana kadar durmadan, hiç durmadan emmiş gibi.

Raeve cansız siyah saç tutamlarının arasından bana baktı. Bakışlarındaki çaresiz, savunmasız sızı içimi dağlıyordu.

Parmaklarıyla kukuletasının kenarlarını tutup öne çekti. Bu basit girişim, şimdi kan ve irin sızdıran kabarıklarla kaplı ellerini görmeme yetti. Don ısırığı gibi. Ya da...

Yanıklar.

Kendini gizlemek için kukuletasını tekrar çekti.

"Gerek yok," dedim, güçlü bir sesle. "Ayışığı, lütfen. Enerjini *nefes almaya* harca."

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra gözleri büyüdü ve iki büklüm olacak kadar sarsıldı. Sanki biri karnına bir tekme yapıştırmıştı. Grileşen dudaklarından biraz daha kan boşaldı ve çenesinden aşağı aktı.

Bu manzara, kalbimi ortadan ikiye ayırdı.

Koluyla karnını sardı. "Bıçak..." *–öksürük–* "yarası olmalı."

Dizlerimin bağı çözüldü ve taş zemine çöktüm. Bakışlarım, pelerininin kıvrımları arasında yumruk hâlindeki eline kaydı. Kırmızı bir çiçeğin kapanan taç yapraklarını parmaklarıyla açmaya çalışır gibiydi.

Parmaklarının arasından, beyaz pelerinini kırmızıya boyayacak ve sırılsıklam edecek kadar çok kan akıyordu.

Çok fazla kan.

Çok kan kaybediyor.

Boynuna bakınca düşüncelerim onaylandı. Kulağının hemen altındaki kalın damarı izledim. Yavaş, düzensiz ritimlerle atıyordu. Her bir atış, göğsüme inen ağır bir tekmeydi sanki.

Nabzının *bir sonraki... bir sonraki... bir sonraki* vuruşunu nefesimi tutarak izlerken, ömrümce hiç hissetmediğim kadar çaresizdim. Bunu düzeltmek için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Ruhumu yerle bir eden kâbuslardan birine yakalanmıştım ve ne kadar çabalarsam çabalayayım bir türlü kurtulamıyordum.

Ama... *kan akmaya devam ediyordu.*

İçim panikle doldu.

Alvi'ye baktım. Şimdi Voyd Kitabı'nın önünde diz çökmüştü. Elinde, kadim cildin etrafını çevreleyen runik sembolleri çizmek için kullandığı ışıltı maddeye batırdığı bir kuştüyü vardı. "Yap şunu!"

"Yapamam!" dedi. Kocaman gözleri Raeve'le benim aramızda gidip geliyordu. "Daha kat etmesi gereken bir yol var."

"Ama ölmek üzere."

Ahvi yüzünü buruşturdu.

Raeve inledi.

Ben hırladım. Kanını Sereme'in şişesine akıtmak için o kahrolası son âna kadar beklediğini fark ettim. Muhtemelen bunu, son nefesini almasına ramak kala yapmıştı.

"İnatçı dişi."

"Doğru... zaman... değil," diye hırlayarak iki bacağı altında katlı duracak şekilde arkaya yattı. Dengesini bulduğu anda başı sallandı, gözleri yuvalarında arkaya döndü. Gözlerini kırpıştırdı, sonra göz kapakları bir anda açıldı. Uyanık kalmaya çabalar gibiydi.

Bütün bunlar olurken ben yumruklarımı açmamak, yeri tırmalamamak ve kahrolası dünyayı paramparça etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Runik semboller, sönen bir yıldız gibi tekleyerek bütün parlaklığını kaybetti. İleri atılmak ve Raeve'i kendime çekmek için izin beklemedim. Kollarımın arasında bıraktığı his karşısında inledim. Bir deri bir kemik kalmıştı ve nefeslerine ölümcül bir hırıltı yerleşmişti.

Sadistçe bir saldırı. Göğsümü yarmak ve içimi dışıma çıkarmak için biçimlendirilmiş kusursuz bir silah.

Ahvi'nin kuştüyünün son bir dokunuşu, kitabı çevreleyen sembol halkasını tamamlayarak diğerlerinin yitirdiği ışıltıyı onların devralmasına neden oldu. Ahvi başını kaldırınca yanaklarındaki, dudaklarındaki ve kahrolası *her yerindeki* bütün kanın çekildiğini fark ettim.

Kanı. Yokluğunu hissetmeyeceğini söylemişti.

Yalan söylemiş.

"Ahviiii..."

Benim, kalıntısı gırtlağımı yakmaya devam eden ateşli kükrememi duymazdan geldi. Raeve'e "Kanını kendi rızanla kitabın üstüne koymalısın," dedi. "Yaşamayı *istemelisin.*"

Raeve bana şaşırtıcı bir netlikle bakarken dünya durmuştu sanki. Uzun, boğuk bir nefes aldı, kanlı elini kaldırdı ve hırıltılı bir sesle "İstiyorum," dedi.

Tek bir kelimenin bu kadar güç barındırdığına hiç tanık olmamıştım. Hiçbir kelime bu kadar sarsıcı gelmemişti.

Tüm gücüyle elini kitaba bastırdı.

Runik sembollerden büyük bir coşkuyla patlayan buzul ışığı gözümü kör etti. Tenime ve kemiklerime işledi, iliklerimin arasına dolandı ve ciğerlerimin taş gibi sertleşmesine neden oldu.

Ta ki en sonunda ışık tamamen kesilene dek.

Raeve'e sıkı sıkı sarılarak gözlerimi kırpıştırdım. Biçimleri seçmeye çalışıyordum.

Raeve'in başı yana düşmüştü... gözleri kapalı... ağzı açıktı.

Kalbim içine göçtü.

"Hayır..."

Ahvi yana devrildi.

Başı taşa çarpmadan önce onu tutmak için tam zamanında

uzandım ve elimi başının altına sokmayı başardım. Sonra çılgınca bir telaşla ikisinin de nabızlarını kontrol ettim. Ahvi'ninkini buldum.

Raeve'inki yoktu.

"Ayışığı," dedim, onu sarsarak ve saçlarını yüzünden çekerek. "Uyan."

Hiçbir şey olmadı.

Onu tekrar sarstım. "*Raeve?*"

Ufacık bir seğirme bile olmadı.

Göğüs boşluğumda paniğin büyüdüğünü hissettim.

Raeve'in yüzünü yüzüme yaklaştırdım ve gamzelerinin uyuduğu noktaları öptüm. Kulağımı göğsüne yaklaştırdım.

Onu sarstım... *sertçe.*

Kıpırdamadı. Nefes almadı. Gözlerini açmadı, bana bakmadı, hafifçe gülümsemedi ya da bana laf sokmadı. Kollarını yeni doğmuş kızının etrafına sarıp ikimizi birden bırakıp gitmemiş gibi yaparken annemin de olduğu gibi cansız bir hâlde, göğsüme yaslanıp yatmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

"UYAN!"

Dünya bir tünel gibi daraldı. İçimde bir şeyler, her lifin kopuşunu tek tek hissettirecek bir yavaşlıkla paramparça olurken zaman uzadıkça uzadı.

Her lifin pes edişini...

Benliğimin tam merkezinde başlayan ve dışarı doğru açılarak veba gibi yayılan yavaş bir ölüm.

Çığlık attığımı ve onu yeniden eski hâline döndürmem mümkünmüş gibi göğsüme bastırdığımı fark ettim.

Göğsünde bir gümleme oldu. Cılız... hayal meyal ama yine de bana yumruk gibi geldi. O kadar sert ve sağlamdı ki duyduğuma *emindim.*

Gerçek olduğuna emindim.

Lütfen gerçek ol.

Nefesimi tuttum, yüzümü boynunun girintisine sokup bir vuruş daha duymak için bekledim. Yaratıcılara *bunu... gerçeğe... dönüştürmeleri* için yalvararak.

Her şeyi yaparım.

Lütfen.

Küt küt. Küt küt. Küt küt. Küt küt. Küt küt. Küt küt.

Yüzüm buruştu.

Raeve'in yanağını tutup başparmağımı şişkinliğinin üstünde dolaştıracak kadar geri çekildim. Avurtları az önceki kadar çökük değildi. Yavaş yavaş normal, sağlıklı hâline dönüyor, hayatla renkleniyordu.

"Buradasın." Burnunun soğuk ucunu öptüm. Kaşlarının arasındaki pürüzsüz teni öptüm. "İyisin."

Omzuma bir şey battı.

Bulder'ın şarkısı öyle hızlı kayboldu ki bir iğne yediğimi hemen anladım.

Başımı kaldırdım ve runik sembollerle kaplı örtüleri omuzlarından iterek görünmezliklerini terk eden peri kalabalığına baktım. Siyah pelerinler ve gagalı bronz maskeler kuşanmışlardı. Etrafımızı sardılar; bazıları, oklarını kirişe yerleştirmiş yaylarının ardından bizi izliyordu.

Bir pusu.

Kahretsin.

Rygun'la aramıza bir duvar indirdim. Bir dizi yay çekildi; Ahvi ve Raeve'in üstüne atılarak onlara kalkan oldum.

Pat-pat-pat-pat-pat-pat-pat–

İğneler taşın ve benim üstüme yağıyor, korunmasız yerlerimi deliyordu. Kaburgalarımın altında yakıcı bir öfke volkanı büyüdü.

İğne yağmurunun kesilmesi çok uzun sürdü.

Başımı kaldırdım. Başımı kaldırdım. Kısılmış gözlerim kalabalığın üzerinde gezinirken, bir sert pul daha ekleyip Rygun'ı dışarıda tutan duvarı iyice sağlamlaştırdım. Güneye, soğuğa doğru uçuşa geçmemesi için ne gerekiyorsa yapardım. Bu arada, Daga–Mórkk olduğumuz zaman bana hediye ettiği alev parçalarını toplayıp beslemeye başladım. Hücumunun tenimi çatlatmak üzere olduğunu, beni içten dışa haşladığını hissedebiliyordum.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Başımı hızla çevirdim. Omzumun üstünden arkaya bakınca maskeli perilerden ikisinin yana çekilerek bir perde misali aralandığını ve arada açık renk saçları arkada toplanmış, uzun mor paltosu kıvrımlarını saran bir perinin belirdiğini gördüm.

Kulak memesinde asılı olan beyaz boncuk, bana doğru attığı her adımda sallanıyordu.

Aramızda üç uzun adım kalınca durdu. Siyah boyayla ağırlaşmış kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tabii, eğer yeğeninin iyiliğini önemsiyorsan."

Kyzari'nin bahsi geçince ciğerlerimdeki bütün havanın boşaldığını hissettim.

Sonraki sözcüklerim, dudaklarımdan ejderhaalevi misali dilimi dağlayarak döküldü. "Kimsin sen?"

Dişi perinin gülümsemesi büyüdü. "Az önce, koruduğun şu kindar sürtükten kurtulan kişi. Seni temin ederim, onun gibi bir canavarın tasmasını tutmak fazlasıyla yorucuydu."

Sereme.

Kaslarım, tenimi vahşi bir tehditle çatlatacak kadar şişerken öfkeyle hırladım. Maskeli periler mızraklarını çekip üstümüze çevirdiler. Otuzdan fazla sivri mızrak ucu bize bakıyordu.

"Dikkatli ol, *Kral*." Sereme gözlerini kısarak başını yana yatırdı. "Güç kullanmaktan hiç çekinmem."

"Al benden de o kadar."

Yalanın tadı o kadar acıydı ki az kalsın tükürüğümle boğulacaktım.

Ayağa fırlayıp süslü bölüğünün üstüne atılmayı –kafataslarını paramparça edip tüneli beyinleriyle boyamayı– çok istesem de Raeve ve Ahvi'yi etrafımızı çeviren bu pisliklere karşı savunmasız bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Raeve oraya gitmeyi istememişti. Çocuğu tehlikeye atma korkusu yüzünden bağı koparma riskini almak istememişti. İkisinden birine bir şey olursa, kendimi asla affetmezdim.

Beni lime lime etmeleri gerekirdi.

"Yeğenim," dedim, bütün vücudumu sarsan nefesler arasında. Zihnimde çok farklı iki kelime yankılanıyordu.

Raeve'in kızı.

Raeve'in kızı.

Raeve'in kızı.

Sereme çenesini kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

"Ne biliyorsun?"

Sereme kaşını kaldırdı, cebinden çıkardığı tarlakuşunu parmaklarının arasında tutup sallayarak sol tarafındaki periye emir verdi. "Bunu ona götür ve kitabı al."

Bir mızrak indirildi, emir yerine getirildi.

Tarlakuşunu askerin kalın parmaklarının arasından çektim. Voyd Kitabı'nı pelerininin kıvrımlarıyla tutarak az önceki yerine geri çekilirken ellerinin titrediği gözümden kaçmamıştı.

Savunma pozisyonumu koruyarak tarlakuşunu açtım ve etrafa hızlı bir bakış attıktan sonra mesajı bir çırpıda okudum. Yuttuğum her kelimede kalbim biraz daha hızlı, biraz daha telaşlı çarpıyordu.

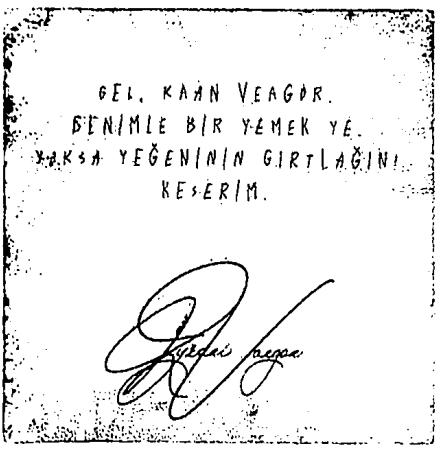

Sereme cebinden bir şişe çıkarıp salladı. "Bu karışımı içmezsen ve üçünüz bizimle gelmezseniz, Prenses Kyzari ölecek," dedi, uzaktan gelir gibi boğuk ve kulaklarımdaki uğultunun, kaburgalarımı tırmalayan ölümcül paniğin arasında kavramakta zorlandığım bir sesle. "Tercih senin."

Kendi sesimin "Sen delirmişsin. Kyzari Eter Taşı'nı taşıyor," dediğini duydum ama dudaklarımın kıpırdadığını bile fark etmemiştim. Gözlerim yeğenimin imzasına odaklanmıştı.

İmzanın bir kavisinin üstüne gizlenmiş, kanımı kaynatan üç küçük kelimeye.

"Ancak o taşın ne yaptığını hiçbirimiz gerçekten bilmiyoruz, öyle değil mi? Güya dünyayı kurtaracağı söylenir ama hâlimize bak, daha önce benzeri görülmemiş bir aydüşüşüyle karşı karşıyayız." Sereme omuz silkti. "Gel ya da kal. Senin vicdanına kalmış."

Hırlayarak notu yumruğumun arasında sıktım ve Raeve'i daha sıkı kavradım.

Kızının hayatını tehlikeye atmayacağım.

"Ahvi ve Raeve'e zarar gelmeyeceğine söz verirsen, sessizce gelirim."

Sereme gözlerini devirdi ve gülerek "Çocuğa zaten hiçbir zaman zarar vermeyecektik," dedi. Bize sadece Mamur'u korumak için gerekli. Raeve'e yaptığı en iyi şeyi yapmasını –can almasını– emretmek; miskunn'un bu sonucu öngördüğü tek senaryoydu." Dudakları ışıl ışıl bir gülümsemeyle aralandı. "Son yedi döngüdür ona eziyet etmek için zahmete girmeseydim, *sen* onlara bu noktaya kadar eşlik etmezdin."

Sözleri tenimi âdeta tırmalıyordu.

Raeve'in getirmek için tutulduğu ödül benim.

Nedense, Ath benim peşimde.

"Neden?"

Sereme bir kez daha dilini şaklattı. "Görürsün." Mor bir sıvıyla dolu şişeyi hafifçe sallayarak bana uzattı. Şişeyi almamı beklerken gülümsemeye devam ediyor, beni küçümseyici bir ifadeyle süzüyordu.

Kazanmış bir insanın ifadesiyle.

"Bunu ona götür," dedi, muhafızlarından birine.

Şişe bana getirilip avucumun içine bırakılırken burnumdan soluyordum. Gözlerimi Sereme'in kibirli bakışından ayırmadan tıpayı açtım ve dumanlı içeriğini tek bir yudumda içtim.

Bütün vücuduma bir soğuk yayıldı. Her şey pürüzsüz, çıplak ve... *uyuşuk* hissedene dek tüm keskin kenarlarımı köreltti. Rygun'ın alevine karşı da duyarsızlaştım; panik dolu bir çaresizlikle etrafa saldırırken içsel karanlığımın ortasında kör ve hissiz kaldım.

Hâlâ orada *bir yerde* olduğunu hissetsem de nerede olduğunu bilmiyordum. Ondan yardım alamıyordum.

Onu kullanamıyordum.

Hırlayarak tüm gücümle fırlattığım şişe taşa çarparak tuzla buz oldu.

"Onu zapt altına alın," diye mırıldandı, Sereme. Yeşil gözleri ışıldıyordu. "Onu oldukça dost canlısı bulacağınızdan hiç şüphem yok."

Altı muhafız öne çıkıp kollarımı tuttu. Ellerimi arkaya çekip bileklerime runik sembollerle kaplı kelepçeler vururlarken öfkeyle hırladım. Zorla ayağa kaldırıldım ve bir anda açıkta kalan iki yavru gibi birbirlerine sokulmuş Raeve ve Ahvi'nin üstünden hızla çekildim. O kadar güçsüz görünüyorlardı ki.

O kadar savunmasız.

Başıma bir çuval geçirilmeden önce gördüğüm son şey, Raeve'in uykudaki pürüzsüz ve sıkıntısız yüzü oldu. Şakağıma sert bir şey çarptı ve sonrası...

Hiçlik.

Grihm

75. BÖLÜM

Parmaklarımla bir oyuğa tutunmaya çalışarak, başımı gergin kolumun altına eğdim ve kırmızı taş uçurum duvarında yumuşak tırmanma ayakkabımı dayayacak bir yer aradım. Çivili tabanlarım, aşağıdaki tıka basa dolu çantamın içinde kalmıştı. Bu kahrolası yerde yaşayan hayvanların yetersiz işitme becerilerine rağmen, o tabanlar bu son tırmanış için fazla gürültülü olurdu.

Bu.

Kahrolası.

Yerde.

Arındırıcı örtüme ve hazırlık sürecinde bir safha boyu çalıştığım nefes egzersizlerine rağmen, bu yoğun ve yapış yapış havayı solumak oldukça zordu. Dik güneşin yakıcı sıcağı, dört bir yandan üstüme gelen ağır sisin arasından bana ulaşarak bir fırında olduğum hissini uyandırıyordu. Son nem damlasına kadar kurumak üzere olan yumuşak bir çömlek gibi.

Gerçekten pek de uzak değildi.

Mataramdaki son damlayı uzun zaman önce içmiştim. O zamandan beri çamurlu bir su birikintisine bile rastlamamıştım. Tırmanışım, gözlerimin tamamen açık olmasına rağmen her yerin kararmasından emin olduğum anlarla doluydu.

Çok yakında su bulamazsam, her şey boşuna olacaktı. Ama bir süre önce uçurumun dibinde kendime gözlerden uzak bir sığınak hazırlarken Büyük Gümüş Kılıçtırpan'ın bölmesinden havalandığını duyduğumdan emindim.

Bu, tek şansım olabilirdi.

Bulder'dan yardım dilenmeden, ince bir taş çıkıntısından daha sağlam görünen bir şey bulamadığım için içimden küfrettim. Bulder'dan yardım istemek çok dikkat çekerdi. Pelerinim –engebeli araziyle tam olarak aynı tondaydı– biçimimi puslandırabilirdi ve sis, bir Kılıçtırpan'ın jilet gibi keskin gözlerine karşı ekstra koruma sağlardı ama ölümcül koku duyularının eşi benzeri yoktu. Varlığımın titreşimlerini fark edip benim olduğum tarafı koklamaya başlarlarsa işim biterdi.

Dişlerimi sıktım, parmak uçlarımı duvara yerleştirip kolumu gerdim ve ağırlığımı kaydırmaya başladım.

Taş ufalandı.

Hızla düşerken nabzım bir anda zirve yaptı. Kazmamı uçurum duvarına, önceden var olan bir yarığa saplayıp düşüşümü önce yavaşlattım, sonra tamamen durdurdum. Taşa sürtünen metal sesi, sisin arasında hâlâ yankılanıyordu. Bir oltanın ucunda sallanan yem gibi, bıçağımı kavrayan yumruğumla havada asılı duruyordum.

Yüreğim ağzımda, kolumdaki yırtarcasına zorlanmayı yok sayarak kendimi derin nefeslerle sakinleştirmeye çalıştım. Kanat sesleri... bir kükreme... fark edildiğime dair bir işaret için kulak kesilerek bekledim.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece öfkeli ve hareketli bir kuluçka alanının uzak homurtuları, cızırtıları ve tıslamaları duyuluyordu.

Sağ ayağımı yaslayacağım sağlam görünen bir yarık bulana kadar etrafı taradım, sonra koluma binen yükü çok yavaş hareketlerle hafiflettim. Ayağımı yarığa doğru yönlendirirken... kayayla tek vücut hâlindeydim.

Kıl payı yırtmıştım.

Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra yeniden toparlandım. Göz kamaştırıcı, kırmızı ve gri pusun içine doğru bir salyangoz gibi ağır tırmanışıma kaldığım yerden devam ettim. Nihayet kendimi bölmenin açık ağzından içeri çektiğimde bütün kaslarım titriyordu.

Yana kayıp oyuğa yaslandım. Oyuk Ahra'nın, yüzünü ve vücudunu kaşıması sonucu açılmış ve gittikçe genişleyen bir çukur hâlini almıştı. Çok az sayıdaki vahşi Kızgınkursak damlarından biri olan Ahra, yavrularını barındırmak için başka yere geçmek yerine hep aynı ini korumasıyla bilinirdi.

Bir şey beklediğini söyleyenler vardı. Öyle olduğunu, bir şekilde benim de o planın parçası olduğumu umuyordum.

Çömelerek kazmamı kemerimdeki yerine taktım ve örtümün ucuyla alnımdaki teri sildim. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken ejderha mağarasının kocaman ağzını inceledim.

Midem bir kaygı dalgasıyla kasıldı.

Ahra'yı hiç görmemiştim ama bu bölme, boyut olarak Rygun'ın tercih ettiklerine neredeyse denkti.

Beklediğimden daha iriymiş...

Uzakta bir yerde gümbürdeyen bir volkan, havada tenimi ısıtan sismik bir hareketlenmeye neden oldu.

Pelerinimin başlığını biraz daha öne çektim ve mağaranın karanlık boğazına gözlerimi kısarak baktım. Ahra'nın biraz önce yuvasından ayrıldığını duymuş olsam da içeriden gelebilecek her tür sese kulak kesildim. Ahra'nın mağaranın bir ucunda, yumurtalarının üstünde yattığını düşündürecek işaretlere dikkatimi verdim.

Dağ titredi. Yukarıdan gevşeyen taş parçaları yere düşerek parçalandı.

Siktir.

Kendimi Bulder'a açtım ve sakinleştirici bir ninni mırıldandım. "*Kurth do arn, Bulder. Kurt do arth atin nahl goril arn.*"

Mağaranın sarsıntısı kesildi ama o tünelden, Gondragh'tan içeri adım attığım anda kendi güvenliğimi garantileyemezdim. Bulder, Ignos'la süregelen savaşına odaklanmıştı –ikisinin de ne kazandığı ne kaybettiği bir savaşta yumruk yumruğa dövüşüyorlardı– ve bana kulak verecek zamanı yoktu.

Bu mağara çökerse, işim biterdi. Ölürdüm.

Ama geri dönmeyecektim. Dağın, yakındaki zirveden fışkıran bir öksürük kapmadığından emin olunca ejderhapulu bıçağımı yumruğumun arasında sıktım ve sadece hislerimle hareket ederek karanlığın içine adım attım. Bulder'ın şarkısıyla derinlemesine bütünleşmiştim; kıvrılan tünelin biçimini ve ayak parmaklarımı çarpmamak ya da sonumu getirecek bir sese neden olmamak için üstünden atlamam gereken taş parçalarını zihin gözümle görür gibiydim. Etraf, Ahra'nın en son inzivası sırasında kopan sayısız taş parçasıyla doluydu. Döküntülerin ortasında, çıkarken kuyruğunu sürüklediğini düşündüren bir yol açılmıştı.

Ben de işimi kolaylaştırmak için o yolu kullandım.

Yukarıdaki bir yarıktan sızarak karanlığı dağıtan ışık, zemine saçılmış sayısız gümüşi pulun güney göğündeki yıldızlar gibi ışıldamasına neden oluyordu.

Tünel genişledi ve beni devasa, yuvarlak tavanlı bir boşluğa çıkardı. Yandaki bir yarıktan usul usul akan bir lav deresiyle aydınlanıyordu. Ama asıl dikkatimi çeken, o lav deresi ya da zemine bir hazine sandığı havası veren on binlerce pul değildi.

Dikkatimi çeken şey, Ahra'nın yuvasıydı.

Zeminde ejderhanın içine kıvrılabileceği genişlikte bir krater vardı. Tam ortada, bir hendekle çevrili bir kale gibi yükselen bir tümsek bulunuyordu. Üç pullu yumurta barındırıyor olması gereken bir tümsek... Ama hiç yumurta yoktu.

Ağzımdaki örtüyü aşağı çektim. Boğazıma dolan çürüme ve ölü kokusuyla yüklü nefes eşliğinde, kabukların ve eskiden yuvanın içinde olan şeyin çürümüş kalıntılarını taradım. Büyük bir kaya parçası, tümseğin üstünden yuvarlanarak yuvanın çukuruna inmişti. Üstünde yapışık duran kabuk kırıkları, âdeta suçluluğunu haykırıyordu...

Kemiklerimdeki bütün mücadele gücü bir anda çekildi.

Yavaş adımlarla ilerleyerek yuvanın çukur kısmına indim. Beynimin içindeki uğultu duymamı, hissetmemi ya da düşünmemi güçleştiriyordu.

Bir şekilde doğruldum. Görmek istemediğim ama kendimi bakmaya zorladığım parçalanmış, küçük şeylerin pis kokusu arasında tümseğe tırmandım.

O harap hâllerine rağmen çok güzeldiler. Büyük kısımları, tıpkı damları gibi gümüşiydi ama iki tanesinde koyu kırmızı pullar da göze çarpıyordu.

Dizlerimin üstüne düştüm.

Hançerimi bıraktım ve gümüşi bir kabuk parçasına dokundum. Ellerim titriyordu. Dokusu, bir zamanlar kundakladığı o yavrunun minik pullarından farksızdı. Ama şimdi, yavru ezilmiş bir hâlde yanında yatıyordu.

Zihnim geçmişe döndü; yüklü bir hüznün beni ağırlığıyla ezdiği hissine kapıldım. Kader Güdücü'nün, beni gümüş bir ejderhapulunu cilalamakla meşgul olan bir tüccara doğru ittiği o küne savruldum.

Ahra'nın gelecekteki yumurtalarından birini ele geçirmenin *kaderim* olduğunu düşünmüştüm. Inkah'ı kaybetmenin –bütün o acıyı ve ıstırabı yaşamanın– kahrolası bir amacı olduğunu. En karanlık zamanlarda, kendimi dünyaya çarpmanın göğsümdeki açık yarayı uyuşturmaya yetmediği zamanlarda, ayakta kalmamı ve yola devam etmemi sağlayan bir düşünce olmuştu bu.

Ahra'nın yumurtladığını öğrenince o kıvılcım geri dönmüştü. Yeni bir hayat vaadi. Yeni umutlar.

Şimdi hepsi yerle bir olmuştu.

Uzaktan gelen güçlü kanat sesini mağaraya dolan puslu bir esinti izledi ama ayağa kalkmadım.

Kaçmadım.

Zemin, Ahra'nın taşa inen ağır cüssesinin gücüyle sarsılıyordu. O darmadağın mezardan bir kabuk parçası aldım. Parçayı yavrularından birinin yüzüne örttükten sonra aynı süreci diğer ikisinde de tekrarladım.

Ejderhalar göğe yükselmeyen ölülerini gömmezdi ama aylar hakkında bildiğim bir şey varsa, çoğunun kafalarını içlerine çektiği ve *hepsinin* gözlerini kapattığıydı.

Böyle bir kaybın ardından yaşamaya devam etmek kadar acı verici bir şey daha düşünemiyordum ama sizi artık görmeyen açık gözlerin boşluğunu görmenin acısını iyi biliyordum.

Son yavrunun da yüzünü örttükten sonra bıçağımı aldım ve tümsekten kayarak yuvanın derin çukuruna indim. Ölümün gelip beni almasını beklerken elimde silahımla kıpırdamadan oturdum.

Ahra'nın derin ve hırıltılı nefesi boşluğu doldurdu. Benim göğsümün içindeki boşluk âdeta zonkluyordu. Bencilce doldurabileceğimi sandığım kocaman bir boşluk.

Şimdi bir mezarın içindeki bir kene gibi hissediyordum. Kutsal bir şeyi yağmalamaya gelmiş bir parazit gibi.

Yaklaşan sonumu hak ediyordum. Kader Güdücü'nün benim için planladığı şeyin aslında bu olduğunu fark etmiştim.

Sanırım safhalar önce Inkah'la birlikte ölmem gerektiğini biliyordu. Yeni rejime boyun eğmeyi reddettiğimiz için etimizde demir iğneler ve peşimizde bize ateş püskürterek duvara, güneşe doğru sürükleyen bir askeri Kızgınkursak ordusuyla Arithia'dan kovulurken.

Ta ki Inkah hızla düşene kadar.

Bizi orada, güzel Inkah'ımla kendine ziyafet çeken güneşin aç ve yakıcı ısırıkları altında nasıl kaderimize terk ettiklerini düşünerek gözlerimi kapadım. Keşke sefaletine son verselerdi. Ama ejderham beni harap kanatlarının koruması altında tutarken çok acı çekmiş, acı dolu iniltisi ruhumu asla arındıramayacağım bir ağıta dönüşmüştü.

Inkah bağımızı koparınca –hayatta kalmam için son bir çabayla gücünün son damlasını bana aktararak– onurum beni orada kalmaktan, yaptığı fedakârlığa tükürüp yanında kendime bir mezar açmaktan alıkoydu. Onu ovalarda tek başına bırakmak, o küne dek yaptığım en zor şeydi ve en büyük pişmanlığım olmuştu. Kader bunu anlamış olmalıydı.

Ve sonunda her şeyi yoluna koyuyordu.

Başımı öne eğdim; gözlerimin önüne düşen saçlarım yüzünden, nasırlı ellerimdeki hançerden başka hiçbir şey göremiyordum. Yeri sarsan adımlarla mağaradan içeri giren o dev varlığı yok sayarak göğsümün içindeki delikten içeri düştüm.

Yan taraftan aldığım darbeyle yere uçarken hançer elimden kurtuldu. Ancak devasa bir pençenin üstüme kapanması ve uzun tırnakların başımın iki tarafından taşa saplanmasıyla durdum.

Büyük Gümüş Kılıçtırpan'ın çeliği andıran kısık gözlerine baktım. Yüzüme üflenen yakıcı nefesleri arasında solumakta güçlük çekiyordum. Yüzü Rygun'ınkinden daha ufak, daha az heybetliydi. Daha az dişi ve boynuzu vardı.

Pulları...

Görülmeye değerdi.

Pulları, sanki binlerce kat zırh plakası kuşanmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Hepsi lav deresinden gelen ışıkta parlıyordu. Yüzünden ve sırtından kıvrılarak dışarı uzanan boynuzlar ve dişler bile aynı gümüşi tonda ve metalik görünümdeydi. Sanki başka bir âlemden çıkıp gelmiş bir zanaatkârın ellerinde şekillendirilmişti.

İhtişamlı güzelliği ürkütücülüğünü azaltmıyordu. Burun deliklerini şişirerek beni kokluyor, derinliklerinde gömülü olduğumuz aktif volkanla rekabet edecek boğuk homurtular çıkarıyordu.

Ancak ölen yavrularının gözlerini kırık kabuk parçalarıyla örttükten sonra, onu zalim ve korkunç bir yaratık olarak görmek zordu.

Hayır.

Tek gördüğüm, yavrularının mezarını kurcalarken yakaladığı bir davetsiz misafire duyduğu anlaşılabilir öfkenin bile gizleyemediği, gözlerinin derinliklerine işlemiş yoğun acıydı.

Kilith yanılıyordu. Bu yaratık kuduz değil.

O sadece acısını dünyadan çıkaran yaslı bir dam. Dikkatini yavrularının ölçülemez kaybından uzaklaştırmaya çalışıyor.

Ahra beni daha sıkı kavradı ve pençelerini deri giysilerime saplamak pahasına sırtıma sararak beni yüzüne doğru kaldırdı. Kısılan gümüşi gözlerinde, ellerinin arasında cansız duran ve yenmeyi bekleyen yansımamı gördüm.

Hava etrafımızda canlanmış, bizi izliyor gibiydi. Belki de sadistçe benim korkudan gerilmemi bekliyordu. Çığlık atmamı.

Belki de Clode içimin çoktan öldüğünün farkında değildi.

Ahra hırladı ve havada uçmama neden olan basit bir fiskeyle beni fırlattı.

Duvara çarparak yere düştüm. Acıyla inleyerek yan döndüm. İri ama bir şekilde zayıf düşmüş bedenini yuvasının çukuruna bırakmasını izledim. Hırpalanmış kanatlarının uçları, yırtılmış gümüşi bir pelerin gibi sürükleniyordu.

Paslı bir hırıltı çıkararak üç kırık yumurtasının etrafına kıvrıldı.

İçimde vahşi bir öfke kabardı.

"NE YAPIYORSUN SEN?"

Çatlak sesim mağaranın duvarlarında yankılandı. Ama Ahra başını yumurtalarının yanına dayayıp gözlerini kapamakla yetindi. Sanki beni duymamış ya da umursamıyormuş gibi.

Kabul edilebilir değildi.

Ben onun yas yuvasına girmiştim. Daha onursuz bir hareket yoktu.

Sonum memnuniyetle ödeyeceğim bir bedeldi.

Hırlayarak titrek bacaklarımın üstünde doğruldum. İleri doğru birkaç adım atarak kollarımı göğsümü açıkta bırakacak şekilde iki yana uzattım. "BİTİR ŞU İŞİ!"

Ahra tek gözünü açtı ve bana bir kalp atışı kadar süren bir bakış attı. Sonra kuyruğunu savurarak ayaklarımı yerden kesti.

Sırtüstü düşerken ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltacak bir şiddetle yere çarptım.

Sonunda yeniden nefes alabilir hâlâ geldiğimde öfkeyle dişlerimi sıktım.

Pelerinimi yırtarcasına çıkardım. Yüzümdeki örtüyü, boynumun etrafındaki bağcığını çözmeden hızla çekerken az kalsın kendimi boğuyordum. Sonra Ahva'nın üstüne yürüdüm.

Atladım.

Zincirlerinden boşanmış bir öfkeyle yuvarlanarak sırtına indim.

Enerjisi değişti ve bir volkanın kendi kafasını yarıp lavlarını dışarı püskürtmeden önce çıkardığı sese benzer bir gümbürtü koyverdi.

Ayağa kalktı ve benden kurtulmaya çalışır gibi silkindi.

Belkemiğinin iki tarafından aşağı doğru uzanan paralel diken sıralarının arasında, ulaşabileceğini *bildiğim* bir noktada duruyordum. Başını çevirip benden sinir bozucu bir kaşıntıymışım gibi ısırarak kurtulabilirdi.

Bunu yapacaktı. Tek yapmam gereken, onu yeterince sinirlendirmekti.

Döndü, vücudunu hızla silkeledi ama tutunuşum beton gibi sağlamdı. Bir kez daha gürleyerek başını salladı, sonra kanadının kavisinin üstünden bana baktı. Beni gümüşi bakışlarıyla ezerken heykel gibi durdu. Güzel Inkah'ımın varlığını göğsümden çekmesinden hemen sonra yaptığı gibi.

İki derin nefes alıp verdim. Ahra'nın gözleri... *bir şeyle* kısıldı. Yolum gümüş ejderhapulları satan o tüccarla kesiştiğimden beri kendi yansımamda da gördüğüm bir şeyle.

Sonra bir anda o mağaradan çıktık ve mağaranın açık ağzından fırlayıp boğucu karanlığa atladık. Sisli gökyüzüne havalandıktan sonra organlarımı birbirine yapıştıracak bir süratle inişe geçtik.

Ahra kanatlarını iyice açtı. Kendini havaya bıraktı.

Beni sırtından fırlatmaya çalışır gibi kanat çırparak, havada dönen kül ve duman bulutlarının arasından geçti. Yakınlardaki zirvelerin gümbürtülerine kafa tutan bir kükreme koyverdi.

Ani bir hareketle yan dönünce can havliyle daha sıkı tutundum. Yaratıcıların unuttuğu bu yere geldiğimden beri ötesini görmemin mümkün olmadığı sisten kurtularak diğer tarafa çıktık. Ahra tam ortasında bir delik açarak onu gökyüzüne çivilemeyi kafasına koymuş gibi, dosdoğru güneşe uçuyordu.

Güneşin göz kamaştırıcı ışınlarına bakamadığım için başımı çevirerek başımı öne eğdim. Inkah'ın maruz kaldığı acılı ölümden kaçınma çabasıyla, ayaklarımı Ahra'nın sırt dikenlerinin arasına kıstırarak pulların üstüne dümdüz yapıştım.

Bana onu lime lime eden kahrolası güneş tarafından lime lime edilmeye razı gelemeyeceğim kadar çok şey vermişti.

Ahra yan yatarak döndü. Kavurucu güneş ışınlarıyla benimle alay eder gibiydi. Beni sırt dikenlerini bir merdiven gibi kullanarak *yukarı, yukarı, daha yukarı* tırmanmaya mecbur etti. Ta ki sonunda kanat tomurcuklarının arasına tüneyene kadar.

Hızla çarpan kalbime eş bir ritimle kanatlarını çırparak tırmanışını dengeledi ve o anda bir şeyin beni... *tırmaladığını* hissettim.

İçimi tırmaladığını.

Ucu kanca gibi kıvrık uzun bir pençe, kalbime saplanarak göğsümü şok dalgalarıyla doldurdu. Bir pençe, kaburgalarımın arasına saplanmadan önce aldığım tek uyarı buydu. Beni hayatta tutan organı yumruğunun arasına alıp boş bir yumurtanın kabuğu gibi içe çökertecek bir kudretle sıkıyordu sanki.

İçime gümüşi bir öz aktığında şokun etkisinden henüz kurtulamamıştım. Öylesine kudretli ve uçsuz bucaksızdı ki felç olmuştum.

Gökyüzünde dalgalanan gümüş auroraya şaşkınlıktan büyümüş gözlerle baktım. Kendimi sonu olmayan bir karanlıktan, bende çığlık atma isteği uyandıracak kadar yalnız ve sessiz bir boşluktan içeri düşer gibi hissettim.

Sonra gerçekten düşmeye başladık.

Ahra kanatlarını topladı; dünyanın alev saçan gözüne dalar gibi, aktif bir volkana doğru dalışa geçti. Düşüşümüz hızlandıkça...

Hızlandı.

Korkmalıydım ama tek hissettiğim *oydu.* Ahra'nın zihninin, dipsiz kalbinin uçsuz bucaksız silueti ve kederinin beni yutacak kadar aç, derin uçurumu. Ruhunun fısıldadığı şarkı olmasa, muhtemelen yutardı da. Yukarıdaki aylara dolanan o gümüş şeritler misali etrafımı kuşatan o tuhaf, yankılı melodi olmasa.

O şarkıyla bütünleştim ve ebedî sırları bir hırsız gibi tek tek koparmaya başladım.

Kederimde bir yarayı kurcalar gibi anlam ve amaç bulmak için debelenen benim aksime, bu kadim varlığın, kaderini *bildiğini* fark ettim. Kaybının içine düşemeyeceğini biliyordu çünkü yapılması gereken şeyler vardı. Tek başına...

Tabii, eğer onunla yolculuk etmeyi seçen biri çıkmazsa.

Güçlü bir silkinişin onu göğsümden koparacağını –ve bana, beni her şeyin göz açıp kapayana kadar son bulacağı volkandan içeri atarak sabırsızlandığım ölümü vereceğini– hissetsem de bu yolculuğu tek başına yapmasını isteyen tek bir zerrem bile yoktu.

Bunun ne büyük bir yalnızlık hissettirdiğini çok iyi biliyordum.

Bu yüzden o büyük onuru kucakladım ve taşlaşan bir ay gibi sertleşerek Ahra'nın varlığının etrafına sarıldım. Volkanın kraterine dalarken ve fokurdayan lav havuzunun içinden geçip yeniden ve birlikte göğe yükselirken kalp atışlarımızın el ele tutuşmasına izin verdim.

Tek vücut hâlinde.

76. BÖLÜM

Raeve

Ağır göz kapaklarımı aralayınca bir...

Aylar öbeği gördüm.

Sol şakağıma saplanan kör edici acı dalgalarının arasında, gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak koyu gri tavana parmakla çizilmiş kürelere baktım. Çoğu sevdiğim biri tarafından çizilmiş kürelere.

Eskiden sevdiğim.

Gözlerimi sımsıkı yumup tekrar açtım. Fallon'un en sevdiği ayları tek tek göstererek yumuşak ya da canlı renklerini açıklamaya çalışan cıvıl cıvıl sesini duyar gibiydim. Bu küçük, karanlık hücrenin ötesinde var olduğu zamanlarda, dileklerinin çoğunu o aylara bakarak tutardı.

Gözlerim yanmaya başladı; biriken yaşlar fazla sıcak, fazla gerçekti.

Bu bir rüya.

Her zaman rüyadır zaten.

Kafatasımın içinde yuvarlanan ağırlıklar, başımın yana düşmesine neden oldu. Bulanık kasvetin arasından bakarken büzüşmüş... *birini* gördüğümü sandım.

Belki de bana öyle geliyordu.

Gözlerimi uzunca bir süre kapalı tutup geri açınca görüşüm biraz netleşti. Yanımda yırtık pırtık bir şiltenin üstünde, sırtı bana dönük hâlde yan yatan kir pas içinde, ufak tefek bir peri vardı. Uykusunda titriyordu.

Fallon.

Boğazıma, yutkunmanın can acıttığı bir yumru oturdu. Dudaklarımdan ağlamaklı bir ses firar etti.

O burada. Rüyamda.

Yaşıyor.

Yan dönecek enerjiyi topladım ve ağır kolumu üstüne uzatıp onu kendime doğru çektim. Zayıflığını, ne kadar küçük ve soğuk olduğunu hissedince dehşetle iç geçirdim.

Gevşedi; ben aynı anda hem tanıdık hem yabancı gelen kokusunu içime çekerken, rahat bir nefes alarak kollarımın arasında biraz rahatladı. Belki de rahat bir nefes alan bendim.

"Buradayım..." diye geveledim. Dilim dolanıyordu. Üstlerine taşlar yerleştirilmiş gibi ağır gelen gözlerimi güçlükle kırpıştırdım.

Beynime saplanan yeni bir acıyla biraz daha sarsıldım. Her şeye rağmen, vücutlarımızı sırtım parmaklıklara bakacak şekilde çevirmeyi başardım. Böylece Fallon duvar dibinde ve kapıya daha uzak kalacaktı.

Güvende.

Rüyamda yine... *orada* olduğumuzu gördüğüm zamanlarda sık sık yaptığı gibi hırıltıyla nefes almaya devam ediyordu. Onu nadiren sağlıklı görürdüm. Nadiren şarkı söyler, gülümser ya da bizi oyalayan şapşal oyunlar uyduruyor olurdu. Bunlar, başlangıçta göğsünün içindeki umut hâlâ canlıyken yapmayı çok sevdiği şeylerdi. Henüz...

Hayır.

Şu anda sahip olmadığım şeyleri düşünmeyi reddettim ve ona tüm gücümle, sımsıkı sarıldım.

Bunun yerine, bu rüyayı bir armağan olarak kabul ettim ve burnumu Fallon'un saçlarının arasına gömerek sakinleştirici melodimi mırıldanmaya başladım. Kalbinin her atışının ve pek hatırladığım gibi gelmeyen ama parmak uçlarımda kaşınan öfkeyi yatıştıran ve her nefesimi, kaslarımdaki gerilimi usul usul iyileştiren bir armağana dönüştüren çiçeksi ve kremamsı kokusunun tadını çıkardım.

Ruhumdaki huzursuzluğu gideren bir armağan.

O buradaydı. Ben de öyle. Ve her nedense ben... huzurlu hissediyordum.

Bütün ve güzel bir huzur.

Keşke bu rüya sonsuza dek sürebilseydi.

Şakağımın derinine saplanan yeni bir sancı, gözlerimi yuvalarında ters döndürerek beni dibe çekti.

Uzaklara.

İnatçı parşömen tarlakuşumun, sıcaklık bulmaya çalışır gibi bana sokulduğu bir yere. Ama onu avuçlarımın arasında tuttuğum anda ortadan yırtılıverdiği bir yere.

Rüyam siyah, mavi ve beyaz renklerde bir yere kaydı. Hem ılık hem soğuk, çok soğuk anıların olduğu bir yere. Göğsümde hiç dinmeyen bir sancı hissediyordum ama aynı noktada alev alev yanan ümitsiz öfkenin yanında hiçbir şeydi.

Rüya, geride hiçbir şey kalmayana kadar silindi.

Gürül gürül bir sevginin hızla çarptığı ölümcül bir boşluk. Varlığımın özünü yeniden biçimlendirip ruhumun beni... *başka* bir şeye dönüştürecek kadar derinine işleyen gümüşi, parlayan bir güç. Önünü sadece ruhumun sınırlarının kestiği, farklı bir soğukla delik deşik olmuş bir şey.

Bütün olan bir şey.

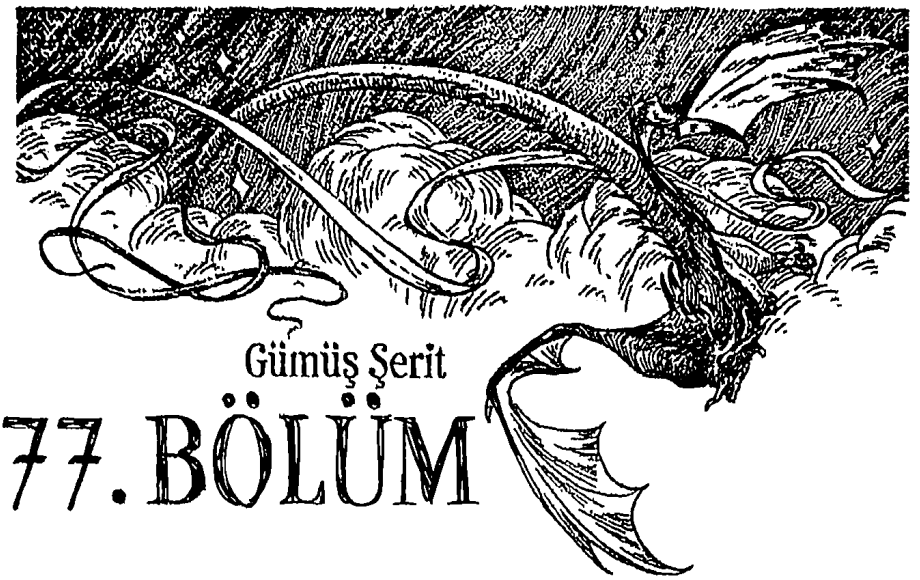

Gümüş Şerit

77. BÖLÜM

Kadim gümüş Kılıçtırpan pulları, binlerce yıldız kırığı gibi ışıldayarak Loff'un üstünde süzülüyordu. Peşinde, dans ederken birbirlerine dolanan diğer iplerin arkasında sürüklendiği, en az kendisi kadar gümüş rengi bir şerit dalgalanıyordu.

Yanlış konumlarında birlikteydiler.

Şerit, Yanık'ın göz boyayan başkentinin bakırımsı kollarına doğru süzülen muhteşem ejderhanın ayaklarına sürtünerek, neredeyse yuvarlak ve pas rengi bir dağın tepesine tünemiş bir gözetleme noktasının ucunu öpecek kadar alçaldı. Narin hareketleriyle ejderhayı daha güneye çekmeye çalışır gibiydi.

Şeride zaten aşina olan Kılıçtırpan, onun varlığını hissedince irkilmedi, kuyruğunu savurmadı. Çünkü şerit, bunda safha önce kendinden bir parçayı bizzat *ona* vermişti.

Gerçi bu, Kılıçtırpan'ın umurunda görünmüyordu. O, hediyeyi olduğu gibi kabul etmişti.

Bir yardım yakarısı gibi.

Şerit güzel olabilirdi –hiç dönmeyen o dünyanın yörüngesinde sürekli turluyor, perilerin zamanın geçişini izlemesine yardım ediyordu– ama orada olmak, kendi seçimi değildi. Gökyüzüne zincirlenmişti. Çünkü şeritler bir zamanlar çok daha fazlasının bir parçasıydılar.

Bütün olan bir şeyin.

Caelis'in sayısız kayıp parçasını yeniden bir araya getirmek, bu birleştirmeyi yapacak katı varlıklar olmadan başarılamazdı. Şeritler bunu biliyordu. İşleri düzeltmek için üzerlerine düşeni yapıyorlardı.

Çok ağır ilerlese de.

Bir dalış daha. Büyük Gümüş Kılıçtırpan, İmparatorluk Kalesi'nin yakınından asırlardır ilk kez geçerken, yönlendirici bir fiske daha.

Periler hayatlarında bir kez görebilecekleri bu gösteriyi izlemek için sokaklara aktı. Havayı baltalar gibi kesen devasa kanatların arasında oturan ve buz parçalarını anımsatan gözleriyle güneye bakan gergin yüzlü, beyaz saçlı periyi fark ettiklerinde çoğu şaşkınlıkla iç geçirdi.

Gümüş şerit, Grihm'in her şeyin bir yeri, bir amacı olduğunu anlayacağını umuyordu. Şimdi değilse bile *zamanla.* Ve bazı şeylerin de...

En başından beri öyle olması gerektiğini, kaçınılmaz olduğunu.

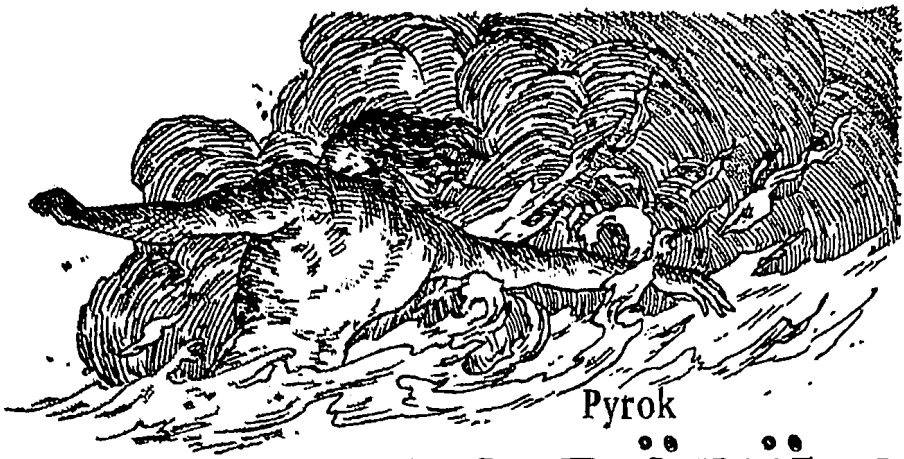

Pyrok

78. BÖLÜM

Ağır çuvalı giriş deliğinden aşağı sallayıp bıraktım. Zemine düştüğünü haber veren sesi duyunca rahat bir nefes aldım. Bir elimle hâlâ çıkıntıyı kavrıyordum. Boştaki kolumun üstüyle alnımdaki teri silerken...

Az kalsın beni duvardan ayıracak kadar şiddetli bir rüzgâr yanımdan esip geçti.

Diğer elimi de yukarı koydum ve çıkıntının kenarına tutundum. Kalbim iç organlarıma iri, yumruklu darbeler indiriyordu. Clode bunu altıma etmemi sağlayacak bir fırsat olarak görmüş ve *Siktir et, neden olmasın?* demiş olmalıydı.

Derin bir nefes aldım ve etekleri uçuşan pelerinimin aşağısına, çok uzakta kalan girintili çıkıntılı zemine baktım. Karın arasından yukarı uzanan, düşen cesetleri mızrak gibi şişlemek için son derece elverişli olan sivri taşlara. Son nefesimi vermeden önce *fazlasıyla* hissedeceğimden hiç şüphemin olmadığı tatsız bir son olurdu.

Raeve'in kuşku verici konaklama tercihlerine kaçıncı kez küfrettiğimi bilmiyordum.

Gruffin'in açılan iştahına ayak uydurabilmek için kendime bir tür makara sistemi inşa etmem gerekecekti. Yoksa her kün, künde iki kez buraya bir çuval dolusu şişman kemirgeni çıkarmaya çalışırken eninde sonunda ölümüme düşmem kaçınılmazdı.

İç geçirdim ve kendimi deliği gizleyen büyünün ötesine çekerken içerisinin sıcağını tenimde hissettim. Ben çıkarken bıraktığım yerde, çalışma masasının başında olan Essi'ye göz ucuyla baktım.

Auroranın doğup batmasından ve tekrar doğup tekrar batmasından beri olduğu gibi.

Diğer bacağımı da içeri çekerek oturur pozisyona geçtim ve bir yandan nefesimi düzene sokmaya çalışarak botlarımın bağcıklarını çözdüm. "Ben dışarıdayken çığlık sesimi duyduğunu sanıyorsan, aslında duymadın."

Essi her zamanki kıvrak cevaplarından birini –hatta hiç cevap– vermeyince ikinci botumu da ayağımdan tekmeleyerek çıkardım. Yayımdan, ok kılıfımdan ve yağma malzemelerle dolu çantamdan sıyrılarak odanın içinde ilerledim. Essi'nin profili görüş alanıma girdiği anda durdum.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Onu hiç acele etmeden süzdüm. Gözleri kapalıydı, alev kırmızısı saçları yüzünün etrafına yayılmıştı. Yanağını, ben çıkmadan önce karıştırdığı ciltli kitap yığınına dayamıştı. Ağzı aralık, yumuşak ve yavaş nefesler alıyordu.

Geç bile kalmıştı.

Cebimden Hendek'te bulduğum iki yusyuvarlak taşı çıkardım. Taşları kitapların yanına bıraktıktan sonra, uykuda kıpırdaması ihtimaline karşı, tıpaları açık kalan tentür şişelerini kenara kaydırmaya başladım. Gravür çubuğunu gevşek parmaklarının arasından çektim. Tam onu masaya bırakmak üzereydim ki gözlerim parlak kırmızı ucuna takıldı...

Kan.

Sol elindeki bandajı fark edince kaşlarım çatıldı.

"Siktir, Essi."

Dişlerimi sıkarak öne eğildim ve büyütecinden baktım. Taşa kazıdığı minicik, kanlı runik sembolleri görünce başımı salladım.

Peşinde olduğu şey her neyse, hoşuma gitmiyor.

"Gaaaaak!"

Bir adım geri çekilip çömeldim ve Gruffin'in yerdeki kıvrık bir battaniyenin arasında, Essi'nin ayaklarının dibinde yattığını gördüm. Kırmızı gözlerinden biri aralanmıştı.

Beni izliyordu.

Gözlerinin üstünden fışkıran tüyleri okşadım. "Ben yokken seni gizlice buraya kaçıracağını tahmin etmeliydim."

Gruffin boynunu kaşımamı talep eder gibi başını yana yatırdı. İstediğine boyun eğince dipleri beklediğimden daha koyu renk

olan tüylerini kabarttı. Tüylerinin dipleri, bazı ışıklarla yanardöner bir renkle ışıldayan uçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bana bir kadife çapulcuyu hatırlatıyordu. Mavi ve gerçekten çok aç bir kadife çapulcuyu.

Parmaklarımı biraz daha derine daldırınca titredi; kanatlarını önce şişirdi, sonra genişlikleriyle hava atmak ister gibi iki yana açtı. Kanatlarının genişliği, benim iki yana uzattığım kollarımın yarısı kadardı.

Bu kadar küçük bir erkek ejderha için etkileyiciydi.

Gruffin'in dikkat dağınıklığından faydalanarak gagasının arkasındaki henüz açılmamış tüyleri açmaya başladım. "Hatırlatayım, onu yersen, işin biter." Taşlaşmış bir parçayı elimle ittim. "O kusmuk deliğinden ilk uçuşunu yaparsın, hem de son sürat."

Maell'in avlanmak istediği bir şey fark ettiği zamanlarda çıkardığı pürüzlü sesi çıkardı. Gerçi piç kurusunu çıkmadan hemen önce doyurmuştum. Derme çatma yuvasının arkasındaki etleri soyulmuş leş yığınına bakılırsa, benden sonra Essi de onu beslemişti.

Gruffin kanatlarını topladı; başını arkaya uzatarak kemikleri gagalamaya ve etlerinin soyulduğunu fark ettikçe sağa sola atmaya başladı. Essi'yi künler sonra ilk şekerlemesinden uyandırmaya, üstüne fırlatacağı bir leş kadar uzaktı.

Derin bir iç çekerek dolu çuvalı yanıma çektim ve alçak bir tabureye oturdum. Tüylü kemirgenlerin derilerini yüzmeye, kopardığım et şeritlerini Gruffin'in her daim hazır bekleyen kursağına atmaya başladım. Organları daha sonra kemirmesi için kenara ayırdım.

Son birkaç künde ustalaştığımız, benim gereksiz hareketlerle oyalanmadığım, onun da parmaklarımı koparmaktan kıl payı kaçındığı hızlı ritmi yakalamamız çok sürmedi.

Göğüs kemiği patlayacak gibi şişince tekrar Essi'nin ayağının dibine kıvrıldı ve başını kanadının altına kıstırarak uykuya daldı.

Kanlı ellerimi silip çuvalımda kalan ve yakalamanın yarım künümü aldığı üç tanecik kemirgene bakarken iç geçirdim.

"Siktir."

Etleri soymayı bırakıp lokmalar hâlinde doğrarsam, daha uzun süre dayanırlar mıydı acaba?

Başımın arkasını kaşıyarak Gruffin'e baktım. Boğazının, bir kemik takılırsa elimi sokamayacağım kadar dar olduğuna karar verdim. Geriye sadece bir seçenek kalıyordu.

Ovalarda bilindik kemirgenlerden daha iri ve daha etli şeyler avlamaya gitmeliydim.

Diğerlerinin çoktan dönmüş olmasını ne çok istediğimi düşünerek "Bu işin ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum," diye mırıldandım. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmemek ve midemde iştahımı Gruffin'inkinin açıldığı hızla kapatan düğümler oluşmasını önlemek zordu.

Sokakta bulduğum matarayı elimle yokladım fakat sonra içini dolduracak bir şey bulamadığımı hatırladım. Dünyanın sonu yaklaştığı için işler sarpa sarıyordu ve Raeve ile Kaan muhtemelen bir yerlerde karlı bir hendeğin dibinde yatıyordu. Geride kalmayı teklif eden ama hangi yöne gideceklerini sormayı akıl edemeyen o aptal da bendim.

Salak ben.

Ellerimle yüzümü ovalayarak Essi'ye baktım. Çıkmadan önce onu rahat bir uyku çekmesi için kanepeye taşımayı düşündüm. Ama bunu yanlış anlayabilirdi.

Muhtemelen dokunmamam daha iyi olurdu.

Çuvalı boşalttım, sonra iyi bir yem olacak kemirgen kalıntılarıyla doldurdum. Çuvalın ağzını bağladıktan sonra, hareket edecek enerjiyi bulmaya çabalayarak çıkışa baktım. Sonunda altımdaki tabureyi itip kendimi yere bıraktım. Eklemlerim sızlıyordu; Hendek'e bağlanmış perilerin etleriyle beslenerek rızıklarını bulmaya çalışan kemirgenleri avlamak için okların hattına bakıp durmaktan yorgun düşen göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

Sadece kemirgenleri görmek, kemirdikleri perileri görmezden gelmek zordu. Arkama yaslanıp bu benim sorunum değilmiş gibi yapmak yerine, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiği hissinden sıyrılmak daha da zordu.

Bir anda kendimi çok yorgun hissederek gözlerimi kapadım.

Sadece birazcık dinlenecektim. Sonra toparlanacak ve etine dolgun bir şeyler yakalamaya çıkacaktım.

Duvarın güneyine geçmekten nefret ederdim. Orada her şey sizi yemek isterdi. Yer bile hareket eden şeyleri yutmak için can

atardı. Ve babam oralarda bir yerde, hiçbir zaman bulamayacağım karla kaplı bir mezarda yatıyordu.

El yordamıyla kanepeden çektiğim bir yastığı başımın altına soktum ve kendime bir zihin sayacı kurdum.

Yüze kadar sayacağım, sonra geri kalkacağım.

Daha yirmi ikiye gelmeden yorgunluk beni yüzeyin altına çekti.

79. BÖLÜM

Raeve

Gardiyan beni itti.

Sertçe.

Ellerimdeki hassas deriyi sıyıran ve yeni iyileştirilmiş yanıklarımı patlatan bir hızla parmaklıklara çarptım. Bir başka gardiyan beni olduğum yere sabitledi. Kapının kilidinin açılmasını, sırtıma bastırılan yumruklar ve kürek kemiklerimin arasına dayalı bir bıçakla, yerimde duramayarak ve uzak köşede top gibi kıvrılmış, yan yatan Fallon'a bakarak bekledim. Ben bu hücreden tekmeler ve çığlıklar atarak, sürüklenerek çıkarılırken o, yattığı noktadaydı. Üçüncü bir gardiyan, anahtarlığı kurcalayıp doğru anahtarı bulmaya çalışırken sabırsızlık beni yiyip bitiriyordu. Sonunda kapı ardına kadar açıldı. İçeri itildim. Zemindeki zincir yeniden prangama tutturuldu, el bileklerimdeki kelepçeler çıkarıldı. Her zamanki şeylerdi ama bu kez ellerini çabuk tutmalarını dilerken yerimde duramıyordum.

Kilit bir tangırtıyla çevrilirken "Kantaşı," dedim. Onun dışarıda, tünelde olduğunu, her zamanki gibi izlediğini biliyordum.

"Dövüştüm," dedim. Parmaklıkların ötesinde kalan, fener ışığının erişemediği karanlığa ıslak, dağınık saçlarımın arasından baktım. "Hak ettiğim kantaşı. Ver onu bana."

"Üzgünüm, Ateş Kuşu." Arkyn ışığa doğru adım atıp kukuletasını geriye itti. Yarısı erimiş yüzünü açığa çıkararak beni küçümseyen gözlerle süzdü. "Ama kantaşına artık gerek kalmamış gibi görünüyor."

Elbette gerek vardı. Her zaman vardı.

Fallon güneş açlığından hasta olmuştu. Alışık olduğu güneşin yokluğunda, hayatta kalmak için kantaşına ihtiyacı vardı.

Arkyn eski pelerinini savurarak döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı.

"Bekle!" diye haykırdım. Parmaklıklara yapıştım ve yüzümü aradaki boşluğa sıkıştırdım. Arkyn karanlığın içinde gözden kaybolunca kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladı.

"Bekle! ARKYN!"

Yemek kabımı yerden kapıp parmaklığa defalarca vurdum. Geri dönmesi için avaz avaz bağırdım. Hak ettiğim şeyi bana vermesi için.

Arkama dönüp yerde sürünerek Fallon'un yanına gittiğimde bağırmaktan boğazım acıyordu. Arkyn'in ayak sesleri çoktan duyulmaz olmuştu. Arkyn'in kantaşıyla geri döneceğine inanarak Fallon'u kendime çektim.

Öyle olmak zorundaydı.

Kantaşı getirene kadar onun için dövüşmeyecektim. Çukurda öylece durup canavarların beni yemesine izin vermekle tehdit edecek, ona hüsrana uğramış bir kalabalıktan başka hiçbir şey kazandırmayacaktım. Görsün bakalım.

Hızla çarpan kalbimi ve hırıltılı, telaşlı nefesimi sakinleştirmem biraz fazla uzun sürdü.

Fallon'un göğsünün kıpırdamadığını fark etmem de.

"Fallon?"

Sessizlik.

Kaşlarım çatıldı. Omzunu tutup onu usulca sarstım.

"Fallon... Döndüm. Uyansana."

Hiç tepki vermedi.

"Fallon." Onu tekrar sarstım. "Lütfen. Hiç komik değil."

Cevap vermedi. Nefes almıyordu. Gülümsemedi, şarkı söylemedi ya da bana özgür kaldığımız –sonunda yaşama şansını bulduğumuz– zaman yapacağımız harika şeylerden bahsetmedi.

Hafifçe geri çekildim ve onu yavaşça sırtüstü çevirecek cesareti toplarken nefesimi tuttum.

Büyümüş, boş bakan ve korku dolu gözlerini görünce göğsümün içinde bir şey parçalandı. Son saniyeleri, dehşetten büyümüş gözlerine ve çatlak, gri dudaklarından kuruyan kusmuk kalıntısına yansımıştı. Öylesine taş kesilmiştim ki yumuşak bir darbenin bile beni tuzla buz edeceğinden

emindim. Güzel arkadaşımın... her şeyimin... soğuk ve pis kokulu karanlıkta tek başına öldüğü gerçeğiyle savaşıyordum. Korku içinde ölmüştü, çarpılmış yüzünden anlaşılıyordu. Korku içinde ve yanında onu teselli edecek ben olmadan. Ona sımsıkı sarılıp şarkı söyleyecek ve aklının başka yerlere gitmesine yardımcı olacak ben olmadan. Ilık, sıcak ve aydınlık, çok sevdiği renklerle dolu yerlere...

Göğsüme bir şey çarptı. Kaburgalarımın arasına alevlerden bir yumruk sokulmuş ve kalbime vurmuş gibi. Organımın tutuştuğunu hissedince gırtlağımdan yukarı yoğun bir ses yükseldi. Sert bir kömür kalıntısına dönüşene kadar cızırdadığını, kıvılcımlar saçtığını hissettim. Fallon'un görmeyen gözlerindeki panik, bir şekilde atladığım kusmuk kokusu, düğüm düğüm olmuş yüz hatları ve teninin soğukluğu... Hepsini içime, bir daha asla bulmayacağımdan emin olduğum kadar derine ittim. Battaniyemizi Fallon'un omuzlarına sardım, onu göğsüme bastırdım ve sakinleştirici ezgimi mırıldanmaya koyuldum. Saçlarını yüzünden iterek ve ona bütün sıcaklığımı vermek için bacaklarımızı birbirine dolayarak "Her şey yoluna girecek. Bizi buradan kurtaracağım," diye fısıldadım, nakarat aralarında. "Gökyüzünü yeniden göreceksin. Söz veriyorum."

Bunu başaracağım. Yapacağım son şey bile olsa.

Bilinç hâline, bir ayın yere çarptığını tahmin ettiğim şekilde, içimi paramparça edecek bir şiddet ve süratle çarptım. Kâbusun vahşi yankısıyla paramparça olmuştum. Çok gerçek ve keskin hissettiren bir kâbustu, oysa *kahrolası*

çirkin

bir yalandı.

Fallon hücremizde ölmemişti. Bizi oradan kurtarmıştım. Fallon gökyüzünü yeniden görebilmiş ve ardından bizim için kazdığım kar kulübesinde ölmüştü. Ben uykudayken, göğsüme sokulmuş hâlde.

Yalnız *değildi.*

Kâbusun kırık parçalarını telaşla topladım, bir bohçaya doldurup hızlı hareketlerle buzdan gölümün altına ittim.

Yok oldu.

Rahat bir nefes aldım ama gözlerimi fazla tanıdık olan bir ortama açıp ayak bileğimin etine batan demir prangayı fark edince, hissettiğim rahatlama kısa sürdü. Aylarla süslü, sıvasız, ham tavana bakınca.

"Siktir."

Geri dönmüştüm. Rüyamda burayı görmeme şaşırmamalıydı.

Ciğerlerim hareketlendi; durağan havayı, zonklayan başımı aydınlatacak bir hızla içime çektim. Korku beni içten dışa yakarken bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Bu kez ne unuttuğumu ya da kaybettiğimi.

Bilincimi kaybetmemden sonra neler oldu?

Üstünden ne kadar zaman geçti? Karnımdaki açlık sancısına bakılırsa... epey bir zaman olmuş.

Aylar düştü mü acaba?

Kaan burada mı? Ya Ahvi?

Bu düşünce kalbimi paramparça ederken içim buz gibi bir panikle doldu. Karman çorman olan duygularımı *bileyerek* nispeten pürüzsüz bir bıçağa dönüştürdüm, ölümcül yaramı hızla sardım. Çünkü onların burada –bu yerde– olduğu bir gerçekliği kabul etmeyi reddediyordum.

Bunu.

Kesinlikle.

Reddediyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak panikle kaplı pustan, göğsüme bastırdığım cılız dişiyi fark edecek kadar kurtulmayı başardım. Fallon değildi. Saçları fazla beyaz ve uzun, kokusu çok farklıydı.

Ancak...

Burnumu perinin dağınık ve kanla kaplı saçlarının arasına sokunca, sıcak taşlara düşen yağmur damlalarının, yeni açmış vurillo çiçeklerinin tatlı baharatına karışan kokusunu duydum. Büyük bir atriyumda yetiştirilen vurillo çiçeklerinin... Şeydeki... *Bir yerdeki.* Daha önce gittiğim bir yer olmalıydı. Bir el içimdeki bir teli tıngırdatmış gibi bir sızıya neden olacak kadar tanıdık bir kokuydu.

Yabancı titreyerek hırıltılı bir nefes aldı. Perilerin ölüme doğru parmak ucunda yürürken çıkardığı sesten farksızdı.

Yüreğim ağzımda geri kaydım ve kolumu başının altından çekerek periyi sırtüstü yatırdım. Şimdi başı kirli bir saman tutamının

üstünde duruyordu. Keçeleşmiş saçlarını yüzünden itmeye başladım ama alnına kondurulmuş narin, gümüş diademi fark edince kalbim sıkıştı. Hayır, alnına monte edilmiş demek daha doğruydu. Diadem ondan *büyüyen* bir parça gibi görünüyordu.

İdrak beni öylesine bir güçle vurdu ki ağzım bir karış açık kaldı.

Gölge'nin Prensesi. Sanırım adı Kyzari.

Kaan'ın yeğeni.

Burada.

Kahrolası hücremde.

"Yaratıcılar aşkına..."

Gözlerim oymalı diademe kakılmış, alnının tam ortasında duran siyah taşa çevrildi.

Eter Taşı.

Elimi uzattım ama içimde bir şey kıpırdanınca tereddüt ettim. Kaburgalarımın altında iki dünya çarpışmıştı sanki. İçime soğuk bir uyuşukluk yayıldı. Bu, genellikle Öteki'm beni geri çekip buz gibi yuvasına iterek kontrolü ele almadan ve hayatımı mahvetmenin bir yolunu bulmadan hemen önce gelen bir histi.

Ama bu kez bunların hiçbiri olmadı.

Onun yerine uzun, beyaz saçları tipiyle savrulan ve o diademi ağlayarak alnından sökmeye çalışan birinin görüntüsü zihnimde canlandı. Top gibi büzüldüğü yerde, her an ortadan kaybolacak kadar küçüktü.

Anı, gırtlağımda bir hırıltı ve göğsünde açık bir yara hissi veren bir sızı bırakarak silindi.

Onu... tanıyor muyum yoksa?

Öteki'min bana anlatmaya çalıştığı bu mu?

Aynı yabancı perinin yüz hatlarını karşıda bulma beklentisiyle, Kyzari'nin kirli ve dayakla hırpalanmış yüzüne düşen saçları biraz daha açtım.

O değildi. Kesinlikle değildi.

Bunun yerine ince bir burnun, çıkık elmacık kemiklerinin, zarif bir çenenin kıvrımlarını izledim. Solgun, biçimli kaşların...

Çok güzeldi. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel periydi.

Ona bakmak bile içimi acıtıyordu. Göğüs kemiğimi, gittikçe daha fazla ağırlık bindiren bir çizmenin topuğu altında eziliyormuş gibi hissettiriyordu. Hiçbir kahrolası mantığı olmayan bir şeydi.

Başparmağımı onun uzun, beyaz kirpiklerinde gezdirdim. Gözlerini açıp bana bakmasını, gülümsemesinin şeklini görmeyi, gülüşünü duymayı neden bu kadar arzuladığımı kavrayamıyordum.

Benim neyim var böyle?

Kaşlarımı çatarak elimi ateşli alnına koydum. Sonraki sözcüklerim boğuk bir fısıltı gibi çıktı. "Seni tanıyor muyum?"

Biri iç geçirdi ve hemen ardından telaşlı hareketlerin hışırtısı duyuldu.

Bakışlarımı bizimkinin bitişiğindeki karanlık hücrenin köşesine çevirince gölgelerin arasında gizlenen bir peri buldum. Çöktüğü yerde usul usul öne arkaya sallanıyordu. Kabarık saçları, yüzünün iki yanından öne eğilmiş omuzlarına kalın bir örtü gibi dökülüyordu.

Kalbim durdu ve sonra kaburgalarımın içe çöktüğünü hissettirecek bir şiddetle yeniden çarpmaya başladı.

Gür, kıvırcık saçlar.

Kanla lekelenmiş çiller.

Işıldayan, boş bakan kehribar rengi gözler. Burada fazla uzun zaman geçirmiş perilerde olduğu gibi.

"Veya?"

Gözlerini kırpıştırarak başını sallayınca yanaklarını kaplayan kir tabakasının üstünden yaşlar süzüldü.

Midem taş kesildi.

"*Senin* burada ne işin var?"

"Ben..." Bu yer, ağzına şimdiden avuç avuç taş tıkamış gibi devamını getiremedi. Veya'nın gözlerinden yine yaşlar akınca içimden küfrettim.

Koridorda ayak sesleri yankılanınca Veya'nın gözleri büyüdü. Çok sayıda ayak sesi.

Ağır sesler.

Panik, ellerini boynuma sarıp *sıktı.*

Veya çatlak bir sesle "Çok, çok üzgünüm," dedi. Sesindeki çaresizlik tınısı, taş olup yüreğime çöktü.

"Ne için?" Kaşlarım çatıldı. "Ne oldu? Kaan da elinde mi?"

Ağabeyinin adı geçince Veya'nın yüzü buruştu.

Lütfen, olamaz.

Lütfen...

"Keşke bilseydim. Ama..." Veya tünele doğru bir bakış atınca şakaklarında kazınmış runik sembollerin kalıntılarını gördüm. "O her şeyi biliyor, Raeve. O..." Bakışları Kyzari'ye çevrilince gözleri yine yaşardı; eli, çenesinin ve ağzının üstüne kapandı. Sözcükleri ağzından koparıp bana aktarmaya çalışır gibiydi.

"Bunu *o* mu yaptı?" dedim, çenemle prensesi işaret ederek. "Onu Arkyn mi dövdü?"

Veya başını sallayarak kollarıyla dizlerini sardı. Başını öne eğdi ve yeniden sallanmaya başladı. O kadar küçülmüştü ki onu eziyet görmüş bir çocukla karıştırmak işten değildi. Dhomm'da onda gördüğüm kararlı ve yırtıcı tavırdan eser yoktu. Kendinden emin cakasından da.

Sapı dışında her şeyi soyulup alınmış bir çiçek.

Bakışlarım Kyzari'yle Veya arasında gidip gelirken içimde bir şey kaynamaya başladı. Kollarımdaki damarlardan yayılıp parmak uçlarıma yerleşene dek yakan, şiddetli bir soğuk.

Bekliyordu.

Ayak sesleri yankılanmaya devam etti. Öylesine gürültülüydü ki sadece birkaç dönemeç ötede olduklarını biliyordum. Kyzari'yi kucaklayıp sarıp sarmalamak için tuhaf bir arzuyla ağırlaşmış bir hâlde prensese baktım. Kollarımın arasına alıp ölmek üzere olan bir ejderha gibi etrafında taşlaşıp onu var gücümle koruma arzusuyla doldum.

Bunun yanlış olacağını bildiğim için tam tersini yaptım. Çünkü bu açgözlülük ve acı yuvasında, Arkyn kemikler ve yaralı ruhlar dışında her şeyi toplardı. Mutlu ve canlı varlıkları alıp gözlerindeki kahrolası ışığı söndürür, onları da kendisi gibi kırık dökük ve yalnız yaratıklara dönüştürürdü.

Ve benim şefkat gösterdiklerim...

Onlar ben ne kadar çabalarsam çabalayayım, sonunda ölürdü.

Kyzari'yi, bıraktığım anda dağılacağından neredeyse emin olsam da köşeye kaydırdım. Biçimini güçlükle koruyan, çatlak bir ay gibi. Bir şeyleri bir arada tutmak konusunda hiçbir zaman iyi olmadığım için Kaan'ın málmr'ını boynumdan çıkarıp onun boynuna taktım ve kolye ucunu terden yapış yapış olmuş avucunun arasına kıstırdım. "Amcanın málmr'ı. Seni güvende ve sağlam tutması için," diye mırıldandıktan sonra, eski püskü battaniyeyi omzuna kadar çektim. "Benim için ona iyi bak."

Çizme sesleri yoğunlaşırken Kyzari'nin parmakları seğirdi. Pelerinimin tokasını çözüp onun üstüne serdim ve geri çekildim. Gizli bıçak bölmelerimi yoklayarak hücrenin ön tarafına yürürken hepsinin çoktan boşaltılmış olduğunu gördüm.

Beklenmedik bir durum değildi ama yine de sinir bozucuydu.

Boynumu bir sağa bir sola yatırarak yaklaşan saldırıya hazırlandım. Korkumu bastırmaya, nefesimi yavaşlatmaya ve dörtnala koşan kalbimi sakinleştirmeye odaklandım. Acı beklemeye eğitilmiş o ritmi. Ama sadece *o* geldiği zaman.

Burası bir zamanlar kalabalık bir yerdi. Muhtemelen duyduğum şey, şu boş hücrelerden birine yeni bir zavallıyı tıkmaya gelen bir avuç gardiyanın ayak sesiydi. Eninde sonunda kendini Khindard Çukurları'nda alevler içinde can verene dek kendini parçalayacak ya da razahlar tarafından yenme fırsatı yakalayacak biri. Ya da belki de sağ kalıp iyileştirilecek ve ölüm onu nihayet rahata kavuşturana kadar tekrar tekrar çukura dönmek zorunda kalacak biri.

Parmaklıkların yanında, tırnaklarımın etrafındaki derileri dişlerimle koparmamak için yumruklarımı sıkarak soluk soluğa bekledim. İçgüdüsel olarak ayaklarım geri çekilmek istiyordu. *Onun* bana ulaşamayacağı köşeye sinmek. Ama kendimi dik ve sağlam durmaya, Kyzari'nin göze batmasını önlemek için ne gerekiyorsa yapmaya zorladım.

Prensesin hâlâ nefes aldığından emin olmak için arkama bakmamak, onu kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bunun, o küne dek yaptığım en zor şey olduğundan emindim.

Gardiyanlar nihayet gümbürtülü ayak sesleri eşliğinde görüş alanıma girdi. Hepsi siyah pelerinler ve gaga şekli verilmiş birörnek bronz maskeler içindeydi. Karşımda bir ejderhayı yere çalacak kadar çok asker vardı.

Buraya benim için geldiklerine hiç şüphe yok.

Hücremin parmaklıklarının önünde duran kalabalık bölüğü taradım; Arkyn'i aralarında bulamadım. Yokluğu omuzlarımdan bir ağırlığın kalkmasına yetti. "Dans etmeye mi geldiniz?" dedim, havai bir tavırla.

Kuşandığım bir yalan.

Gardiyanlardan ikisi öne çıktı. Birinin elinde fazladan birkaç zincirli pranga daha, diğerinde ise bu kahrolası yere son ziyaretimde çaldığıma benzer bir anahtar vardı.

Anahtara bakarak kaşımı kaldırdım.

"O anahtarlardan birini bana yaklaştırmaya cüret eden son gardiyanın kalbi sökülüp ağzına tıkılmıştı. Sonra da maskesinin gagasıyla onu bir yılanbalığı gibi yüzmüş, bağırsaklarını söküp boynuna doladıktan sonra şurada gördüğünüz parmaklığa asmıştım." Bahsi geçen parmaklığa tırnağımla vurdum. "Uyarmış olayım da."

Gergin bir duraksama oldu.

Tıknaz gardiyan parmaklığa yaklaşıp anahtarı kilide sokarken arka taraftan biri boğazını temizledi. "Tercih senin," diye mırıldanırken bir silah izi aradım. Hiçbir şey bulamadığıma şaşırmamıştım.

Birlikten kuvvet doğar. Anlaşılan beni A noktasından B noktasına sağ salim ulaştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdılar.

Buraya kurbanlık et olarak gönderildiklerini bilmek bu heriflere ne hissettiriyordu acaba?

Kilit bir tangırtıyla açıldı. Aynı anda biri bir element kutusunun kapağını kaldırdı ve içimde bir şeyi solduran bir alevlendirme cümlesi tısladı.

Aletten fışkıran ateş vücudumun etrafını öyle hızlı sardı ki tenime gereğinden fazla sokulan alev alev kavrayışa esir olmadan önce gözümü bile kırpamadım. Aynı gücü *içimde* de vahşi bir panik biçiminde hissediyordum.

Bir heykel gibi durup hırladım; Veya'nın çığlıklarını hayal meyal duyuyordum. Kendi hücresinin parmaklıklarının yanında durmuş, yemek kabını parmaklıklara çarpıyordu.

TAK

TAK

TAK

İkinci gardiyanın elindeki ekstra prangalar el ve ayak bileklerime geçirildi, ardından beni zemindeki halkaya bağlayan zincir açıldı. Ancak kendi etrafına sarılmış alevden bir ipi, şeklini kaybetmeden belli bir istikamete kaydırmak, hatırı sayılır bir kırmızı boncuk becerisi isterdi. En azından ben gözlem sırasında öyle öğrenmiştim. Yani bunu, beni her nereye götüreceklerse, oraya gidene kadar sürdürememeleri ihtimali vardı.

Bu umut ışığına tutunarak bekledim. Kendimi sakinleştirmeye çabalarken vücudum kaskatıydı. Zihnimi, bu kahrolası sıcağın geri sekeceği kalın bir kalkana dönüştürmeye çalıştım.

Gergin saniyeler ilerlerken...

Ateş, incecik bir duman şeridine dönüştü.

Harekete geçtim. Dirseklerim göğüslere ve maskelere çarparak onları takırtıyla yere düşürdü; kanlı salyalar arasında yere tükürülen dişleri kökünden söküldü.

Kafa attığım bir surat içe göçtü.

Dişlerimi kırmızı boncuklunun boynuna geçirdim; ağzıma kan fışkırırken bir et parçasını koparıp yere tükürdüm.

Açık kapıdan dışarı fırlayarak zincirlerimi birinin boynuna doladım, çıkardığı boğuk sesler kulaklarıma müzik gibi geldi. Kırılan boynunun tatmin edici çatırtısı, tuzu biberi oldu.

Can sıkıcı zincirlerime rağmen gerçekten dans edesim geldi.

Bir surat daha içe göçtü. Bu seferki, savrulan dirseğimin bir kurbanıydı. Çizmemin altında bir uyluk kemiği çatırdadı. Prangamı bir çekiç gibi kullanarak birinin kafatasını parçaladıktan sonra hızla döndüm ve aynı numarayı arkamdan sinsice sokulan bir gardiyana daha yaptım.

Kendine etten kemikten bir kalkan olarak kullandığı yoldaşlarının arkasına sürünürken şıngırtılar çıkaran tıknaz anahtarcı gardiyana gözümü diktim.

Benim olacaksın, bok lekesi.

Bir boyun daha kırdıktan sonra anahtarcının maskesini tuttum. Tırnaklarımı geçirdiğim o kırmızı benekli yanağı açığa çıkardım, tam suratını parçalayacaktım ki sert bir şey şakağıma çarptı.

Şiddetli acı kör edici ama geçiciydi. Hemen arkasından beni dört koldan saran, soğuk bir karanlık geldi.

Ağır bir taş gibi düştüm.

80. BÖLÜM

Raeve

Dilimin arka tarafına çöreklenmiş buz gibi kükremeyle uyandım ve bakışlarımı etrafta dolaştırırken kükremeyi dizginlemek için var gücümle çabaladım. Önümdeki üstü paslı sürahiler, yiyecekle dolu süslü tabaklar ve düzinelerce yamuk, kırık ve kararmış şamdanla kaplı sağlam –uzun ve sola doğru uzayan– taş masaya baktım. Her şamdan, kıvranan alevlerle taçlanmış mumları taşıyordu. Hepsi birlikte masayı, çok iyi tanıdığım bu ziyafet mağarasının soğuk ve baskıcı karanlığına kafa tutan tehditkâr bir turuncu ışığa boyuyordu.

Kudurmuş korkumu etkisiz kılmaya ve beynimdeki sis kalıntısını gidermeye çalıştım. Tenimin tadını çok iyi tanıyan alev ormanının arasından kısık gözlerle etrafıma baktım. Odağımı masanın karşı tarafında hissettiğim varlığa odaklayarak çatık kaşlar ve terle kaplı bir alnın altından bakan volkanik gözlerle buluştum.

Önümdeki mum, soğuk ve ağlamaklı nefesimle titreşti.

Kaan.

Yaratıcılar aşkına, hayır.

Vücudunun etrafına dolanmış zincirlere ve bağlandığı sağlam, taş sandalyeye baktım. Zincirleri pazularından daha kalın, şişkin kaslarının her hareketiyle eşzamanlı titreşir gibi görünen runik semboller süslüyordu. Ejderhaları, kanlarını toprağa akıtmak için yere sabitlerken kullanılan türden runik sembollerdi.

Çaresiz bakışlarım, kollarındaki yaralarda duraksadı. Sanki değilmiş, sonra da uyduruk dikişlerle kapatılmış gibi görünüyorlardı. Başındaki derin yarığa ve morarmış, hırpalanmış yüzünün yanından aşağı akan kurumuş kana çarptı bakışlarım. Ağzı, profilini siyah bir çizgi gibi yanlamasına kesen bir bezle kapatılmıştı.

Gözlerim yukarı kalktı; bakışlarındaki yumuşaklığı görünce kalbim paramparça oldu. Gözlerini benim için duyduğu çaresiz bir korku bürümüştü.

Bileklerimi sandalyemin taş sırtının arkasında bir arada tutan prangaları çekiştirerek hırladım. Soğuk kelepçeler derimi soyacak kadar sıkıydı. Ayaklarımı kıpırdatmaya çalıştım ama onlar da aynı şekilde zemine zincirlenmişti.

Siktir.

Kaan'a bir çıkış yolu bulacağımızı –daha önce kurtulduğumu, yani *mümkün* olduğunu– söylemek için ağzımı açınca omurgamdan yukarı ensemdeki tüyleri diken diken eden bir ürperti yükseldi.

Özümün sımsıkı bir düğüm gibi kasıldığını hissettim. Kaan'ın bakışları artık yumuşak ya da savunmasız değildi. Varlığını arkamda hissettiğim erkeği hedef alan, yakıcı bir öfkeyle dolmuşlardı.

Çöpçü Kral.

Kâbuslarımın orkestra şefi.

Rahatsız edici varlığı, aç bir alevin çekimine kapılan Clode gibi bütün sinir uçlarımı titretiyordu. Avını sadistçe aşağılama şehveti o kadar tanıdıktı ki.

Çığlık atmak istedim. Kaan'a sakin ve kontrollü durmasını, ona avlayacak hiçbir şey vermemesini haykırmayı istedim. Ama dikkatini çekmek şöyle dursun, kıpırdayamıyordum bile. Ruhumdaki bütün zayıf dikişleri çok iyi tanıyan bu erkeğin tedirgin edici atmosferinde kaskatı kesilmiştim.

Zayıflamaları için ipliklerini özenle *gevşettiği* dikişleri.

Arkyn arkamdan uzanarak masaya kararmış bir tabak koyarken kemikli elini gördüm. Parmaklarının kenarları çiğnenmekten lime lime olmuştu.

Korkunç şeyler yapmaya muktedir parmakları.

Eline bakarken kalbim hızlandı. Tabağı tam olması gereken yere ulaşana kadar döndürmesini izledim.

"Ah, demek aramıza katıldın." Arkyn'in sesi sinirlerimi öylesine cızırdattı ki irkilmemek için kendimi zor tuttum. Elinin üstüyle çenemin kenarını okşayınca ağzım safra tadıyla, kulaklarım Kaan'ın çıkardığı telaşlı, boğuk seslerle doldu. "Benim için uyanman ne büyük incelik."

Çırpılan kanatların vahşi gümbürtüsünü tiz bir çığlık izledi.

Onun yukarıda olduğunu anlayarak yutkundum. Hiç görmediğim ama dikkatli bakışlarını ve şimdi yüzümü bir pençe gibi tırmalayan sahiplenici merakını sık sık hissettiğim bir canavar.

"Sakin ol, Cliár."

Arkyn'in komutu mağaranın duvarlarında yankılandı; masanın ucuna doğru ilerleyerek görüş alanıma girdi. Yırtık pırtık pelerinini savurdu; elini bir zavallının mezarından yürüttüğünü duyduğum oymalı koltuğunun arkasına atarak oturdu.

"Affedin, Majesteleri." Kaan'a doğru salladığı elini cebine attı ve çıkardığı şeyi parmaklarının arasında çevirdi. Bakır bir element kutusuydu. "Size de bir tabak yemek sunmak isterdim ama ağzınız zaten dolu."

Element kutusunu görünce Kaan'ın gözleri büyüdü, yüzündeki kan çekildi ve anlayamadığım boğuk sözcükler haykırarak bağlarından kurtulmak için çırpındı. Bu arada kalbim hızla çarpıyordu. Sanki Bulder yumruğunu göğsümden içeri uzatmıştı da kalbimi sağa sola çekiştiriyordu.

Karşı koymayı bırak, Kaan. Lütfen.

İstediği tam olarak bu zaten!

"Evet, biliyorum. Birlikte bir yemek yeriz demiştim." Element kutusunu yumruğuyla sarıp çenesini yumruğuna dayarken Arkyn'in suratındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. Diğerini bir pençe gibi kaldırdı, başparmağının tırnağını kullanarak parmak uçlarındaki hırpalanmış deriyi kurcalamaya başladı. "Ama büyüdükçe babama benzediğini gördükten sonra, söyleyeceğin hiçbir şeyin ilgimi çekmeyeceğine karar verdim. Bu yüzden oturup dinlemekle yetinmen gerekecek. Sence bunu yapabilir misin, *kardeşim?*"

Nefesim kesildi.

Arkyn'in kukuletasının içindeki karanlığa bir şey arar gibi dikkatle bakan Kaan'ın kaşları çatıldı. Bu son söz, onu da en az benim kadar afallatmış görünüyordu.

Kaan'ın sadece iki erkek kardeşi olduğunu sanıyordum. Cadok ve Tyroth.

İki erkek kardeş.

Bir de kız.

Paspas niyetine kullanılabilecek bir baba.

Bakışlarım, Kaan'ın şaşkınlığı ve Arkyn'in umursamaz tavrı arasında gidip geldi.

Yoksa Arkyn üvey ağabeyi miydi? Eğer öyleyse, Kaan bunu neden şimdi, işkencenin pis kokusunu çok iyi bilen bu mağaradaki bir sandalyeye zincirlenmişken öğreniyordu?

Sözlerinin anlamını kavramak için Arkyn'e odaklandım. Kaan'ın daha önce söylediği bir söz yankılanan, tatsız bir önsezi gibi hafızamda canlanarak içimi buz gibi, keyifsiz bir hisle doldurdu.

İntikam bütün ilahların arasında en yalnız olanıdır, Ayışığı.

Yaratıcılar aşkına, olan bu muydu yoksa? Çöpçü Kral'ı yönlendiren şey bu muydu? İntikam almak için duyduğu yırtıcı arzu?

"Ancak bu..." Arkyn'in yüzü bana çevrildi ve bol kukuletasının içindeki gölgenin arasında yanan kırmızı gözlerle karşılaştım. "Nedense onun sözlerini duymayı her şeyden çok severim. Ama benimle çok nadir konuşur. Sadece bir şey *istediği z*aman. Öyle değil mi, Ateş Kuşu?"

Bu isim, tenimi acı vaadiyle, alay edercesine okşadı.

Gözümün ucuyla Kaan'ın gözlerinin yuvalarından fırlayacak gibi açıldığını gördüm. Odanın içi harçla dolmuş gibi kaskatı kesildiğini fark ettim.

Arkyn dilini ayıplar gibi şaklatarak bakır element kutusunu masaya, tabağımın yanına çarptı. Öyle şiddetli bir ses çıktı ki irkilmeme mâni olamadım; elini geri çekerken titrememek için kendimi zor tuttum. Ateşışığında parlayan sessiz bir tehdit.

Sanki tam olarak neler yapabileceğine dair bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Parmağını element kutusuna üst üste birkaç kez vurduktan sonra, bir haşlanmış sebze yığının içinde duran servis kaşığını alıp tabağıma biraz yemek koydu. Ruhumu sıkan beklenti mengenesini biraz olsun gevşetmişti.

Burnumdan yavaşça nefes verdim; fırsattan istifade masayı taradım. Kurtulmamıza yardımcı olabilecek bir şey *–herhangi* bir şey– arıyordum. Kaan'ı bu çarpık ve boktan durumdan kurtaracak bir şey.

Sereme'in masasında bulduğum açık kahverengi parşömen tarlakuşunu eğrilmiş mumların arasında görünce kalbim sıkıştı. Kaan'ın onu kare şeklinde katlamasından kalan kat izleri hâlâ duruyordu.

Arkyn onu cebinden çalmış olmalıydı.

"İyi gözler," diye mırıldanarak öne uzandı ve tarlakuşunu masadan alarak parşömenin arkasında kalan, Kaan'a hediye ettiğim uhloo'yu açığa çıkardı.

Kesilmişti.

Kanım buza dönüştü; nabzımın yavaşlamasına, sonra da tamamen durmasına neden oldu. Görüşümün bulanıklaşmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Arkyn saç örgümü Kaan'ın saçlarından keserek çıkarmıştı... çünkü benim olduğunu biliyordu. Benden geldiğini.

Ve ne anlama geldiğini bilmesi oldukça muhtemeldi.

Yani...

Arkyn parşömeni yeniden tarlakuşu şekline sokarken ağlamaklı bir ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Tarlakuşu, ellerinin arasında, sırtımdan aşağı bir ürpertinin akmasına neden olacak bir telaşla çırpınmaya başladı.

Arkyn iade katını bastırarak tarlakuşunu saldı.

Tarlakuşu dar bir çember çizerek döndü, yön duygusunu kazanınca doğruca Arkyn'e uçup açık avucunun içine yan kondu.

Anlamayarak baktım.

Tarlakuşu Sereme'e, *Elding* tarafından gönderilmişti.

Gözlerim Arkyn'e, başlığının karanlığının arasından ışıldayan gülümsemesine çevrildi. Alay eder gibi.

Göğsüme
saplanan
bir alay.

Kalbim taş kesildi.

Elding, Arkyn'di.

Eğri büğrü parçalar, tam anlamıyla izleyemediğim bir hızla birleşmeye başladı. Bu zehirli teori nefesimi kesti.

Kanbağı.

Sereme'in Elding'e olan sevgisi ve bana duyduğu o eşit nefret.

Hiçbir zaman talep etmediğim özel muamele.

İdrak içime bir bıçak gibi saplandı; yüzümdeki bütün kan çekildi ve başım, sandalyemi külle kaplı zemine devirme noktasına getirecek bir hızla dönmeye başladı.

Arkyn, Elding ise bu...

Burasının Mamur olduğu anlamına gelirdi.

Perileri yolsuzluk ve kalp kırıklığından uzak, daha iyi bir hayat vaadiyle yönlendirdiğim yer burasıydı. Beni sayamayacağım kadar çok sefer dizine yatırıp döven yerin *ta kendisi.*

Bu.

Kahrolası.

Yer.

Burun deliklerim şişerek hızlı hızlı nefes alıp verirken Arkyn tarlakuşunu cebine kaldırdı ve masadan aldığı uhloo'yu ölü bir yılan gibi havaya kaldırdı. "Gerçekten benden kaçabileceğine inandın mı?" dedi, bana kendimi daha aptal ve saf hissettiren alaycı bir sesle.

Ve fazlasıyla kör.

"Öyle olmayacağını bilmeliydin, Ateş Kuşu. Gerçekten." Saç örgüsünü yanan bir mumun üzerinde sallandırıp alçaltırken sesinde alaycı bir gülüş vardı.

Örgümün ince ucu, küçük alevle buluştu.

Ateş bir anda güç ve boyut olarak büyüyerek duman püskürtmeye başladı. Gırtlağıma oturan yumru, Arkyn'in canımı almak için boynumu sıktığı hissini uyandırdı.

Arkyn yanmaya devam eden saç örgüsünü fırlattı, örgü havada bir yay çizip masanın üstüne geri düştü. "Seni asla bırakmayacağım." Arkyn çatalımı aldı ve Kaan'ın önündeki masada duran kanlı et yığınına seri bir hareketle sapladı.

Aynı çatalın Kaan'ın göğsüne saplandığını hayal ederek irkildim.

Arkyn geniş mağaranın duvarlarında yankılanan bir sesle "Sen BENİMSİN," diye haykırdı. Kana susamış hayvanlardan oluşan bir sürü gibi beni deşip parçaladı.

Hareket etmeye cüret edemediğim için heykel gibi hareketsiz duruyordum. Gözümü kırpmaya, hatta nefes almaya cesaretim yoktu. Ciğerlerimi ancak Arkyn dikkatini çatalına çevirip havaya kaldırdığı et parçasını tabağıma koyarken doldurabildim. Yanık saçımın kokusuyla az kalsın tıkanıyordum.

Arkyn her şeyin ne kadar enfes koktuğu ve yemeklerimizi ne kadar özlediği konusunda bir şeyler mırıldanıyor, özenli hareketlerle bana bir tabak hazırlamaya devam ediyordu.

Uhloo'mun son parçası da küle dönüşünce Kaan'ın gözlerine bakma cesaretini buldum ve ağzı tıkalı olduğu için söyleyemediği bütün sözleri haykıran ilkel yırtıcılığıyla karşı karşıya kaldım.

Başımı belli belirsiz iki yana salladım ve ona sessizce oltaya gelmemesi için yalvardım. Arkyn'in hastalıklı, sadist oyununa gelmemesi için. Kaan henüz farkında değildi ama çok keskin bir

bıçağın çok keskin kenarında dolaşıyorduk. Sözde ağabeyi kaçık ve hastaydı, kalbimi istediği şekle sokma umuduyla ezip geçmeye dünden hazırdı. Daha kötüsü, zaafımı biliyordu: Göğsümdeki solmuş organın volkanik dış kabuğunu aşmayı başaran herkes.

Sevdiğim herkes.

Bu, Arkyn için bir ziyafetten çok daha fazlasıydı. Boktan sofrasıyla işi bitene kadar, bizi başında oturmaya zorlayacağı, özenle sunulmuş bir işkence. Bizim gücümüz, sadece sonraki yankılarını hafifletmeye yetebilirdi.

Arkamda ayak sesleri yükselince Kaan'ın bakışları benimkilerden ayrılıp o tarafa çevrildi ve gözleri bir anda büyüdü. Rahatlamış gibi derin bir nefes bırakınca, onu metal bir yumruk gibi sımsıkı saran zincirlerle savaşı bir kez daha tekrarlandı.

İçim sızladı.

"Beni bağışlayın, Majesteleri," dedi, boğuk bir ses. "Taht odasının sembollerini bitirdi. Şimdi nereye geçmesini istersiniz?"

İşi bitti.

Semboller...

Beni bilenmiş bir ilgiyle izleyen Arkyn'in yakıcı bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim. Kalbimin hızla çarpmasına rağmen, ona doğru bakma dürtüme karşı koydum. Dönüp kiminle konuştuğuna ve konuştuğu kişinin yanında kimin durduğuna bakma dürtüme.

Ahvi'nin iyiliğini önemsediğimi düşündürecek herhangi bir *işaret* vermemek için.

Muhtemelen Kaan'a olan sevgimi gizlemek için artık çok geçti ama Ahvi'yi koruyabilirdim. Sandalyemin sırtının üstünden arkaya bakıp onu tepeden tırnağa süzmek için yanıp tutuşmuyormuşum gibi yapabilirdim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için.

Bu işi *yoluna koyacağımı.*

Bunun yerine, dikkatimi Kaan'ın kalın zincirlerindeki runik sembolleri saymaya odaklarken zaman kavramımı kaybettim. Kurtulmak için her kıpırdanışında sembollerin ışıldamasını, her ışıldamada terle kaplı teninin gerilmesini ve damarlarının öfkeyle şişmesini izledim. Sanki semboller *canını yakıyordu.*

"Majesteleri?"

"Dövüş çukurlarına başlasın," dedi Arkyn. "Aurora doğumuna kadar korumaya alınmış olmazlarsa, sonuçlarına katlanır."

Boğazımdan yükselen acı safra yüzünden yutkunmakta güçlük çekiyor, bir yandan da yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalışıyordum.

Etkilenmemiş gibi görünmeye çabalıyordum.

Arkyn'in delici bakışlarıyla kurcaladığı boğucu, dar bir maske. Sessizlik, ayak seslerinin uzaklaşmasından sonra da sürdü.

Öylesine uzundu ki tenimi karıncalandırdı.

"Öldüğünü sanıyordun."

Arkyn'in patavatsız yorumu, boğazımdaki bir tıpayı çekmiş gibi, bir anda gözlerime dolarak kirpiklerime hücum eden istenmeyen gözyaşlarının önünü açtı.

Arkyn kanlı başparmağının yumuşak kısmıyla yanağımdan süzülen bir damlayı ezdi. Bir süre çatık kaşlarla baktıktan sonra iç geçirdi ve ıslaklığı bir deri bir kemik parmaklarının arasına yaydı. "Beni o kadar canavar mı sanıyorsun, Raeve?"

Evet.

Onu irkiltmemek için başımı iki yana ağır ağır salladım.

Düpedüz bir yalan.

Arkyn hareketimin arkasındaki gerçeği –teskin etme çabasını– görmüş gibi, dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

Gerilim, gittikçe yükselen bir su gibi hızla büyüyordu. Kalbim hızlandı ve Arkyn nihayet tekrar hareketlenip ellerini kopardığı bir et parçasını tabağıma bırakmak için kullanırken duracak gibi oldu.

Hissettiğim rahatlamanın etkisiyle az kalsın öğürecektim.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "En başından beri çocuğu öldürmek gibi bir niyetimin olmadığını bilmen çok önemli. Miskunn sana sağladığımız bilgiye ve bağlayıcının eylemlerine dayanarak bazı sonuçlar öngördü. Bu sadece küçük bir *oyundu*, Ateş Kuşu. Dans etmen için bir başka şarkı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sözcüklerinin, kaburgalarımın arasına saplandığını, göğüs boşluğumun içinde ne var ne yok paramparça ettiğini hissettim.

Tabağıma çarpılarak bırakılan et parçasının kanı yanağıma ve boynuna sıçradı. "Gerçi bu tür çarelere başvurmak zorunda kalmaktan *nefret ettiğimi* belirtmeden geçemeyeceğim. Sırf *DİKKATİNİ. ÇEKMEK. İÇİN.*"

Sözcükleri bana öylesine bir güçle çarptı ki yüzümün alev alev yanmasına neden olan bir refleksle, fiziksel olarak irkilip geri çekildim. Sonrasında, biçim kazanmayan boğuk sözcükler mırıldanarak kıpırdanan Kaan'ın ezici bakışlarından ürkerek sindim.

Gözlerini kaçırması için her şeyi yapardım. Dizginlerimin çekildiği yöne dönen eğitimli bir kolku gibi boyun eğmiş hâlimi ve bütün dikkatimi Arkyn'e verdiğimi görmesinden nefret ediyordum.

Gittikçe büyüyen öfkesini yatıştırmak için umutsuzca çırpındığımı görmesinden nefret ediyordum.

"Özür dilerim, Arkyn." Masanın karşı tarafından boğuk bir haykırış daha yükseldi. "Canını sıkmak istemedim. Sadece bütün bu olanları kaldırmak zor."

Arkyn'in gülümsemesi ışıldadı. "Ne kadar da güzel görgüler öğrenmişsin. Özrün kabul edildi," dedi, nazik bir sesle.

Özsaygım gittikçe kuruyup ölürken tabağıma bir kaşık daha sebze kondu.

"Sen her zaman büyük bir güç oldun, Raevė." Arkyn parmaklarına bulaşan et suyunu kaba bir şapırtıyla emdi. "Seni kafatasında o çatlakla güneye doğru yalpalarken bulduğum zamandan beri. Gözlerin öyle karanlık, öyle azimliydi ki." Parmağını bana doğru salladı. "Kapı eşiğinde ölecek bile olsan, hedeflediğin yere ulaşacağından hiç şüphem yok." Yemeğimin üstüne kepeğe benzer bir şey serperken omuz silkti. "Ben seni *kurtarmasaydım.*"

O zamanlar Öteki'min bunu böyle gördüğünden şüpheliyim ama sen bilirsin.

Bir testi aldı ve dumanı tüten et suyunu yemek yığınımın üstünde gezdirdi. "Bana darbenin hafızanda tamir edilemez bir hasar bıraktığı söylendi ama şimdi bildiklerimle... Oralarda bir yerlerde olduklarını düşünüyorum."

Testiyi masaya, Kaan'ın önüne sertçe bırakarak sıcak et suyunun Kaan'ın üzerine sıçramasına neden oldu. Kaan yanmış olmalıydı ama irkilmedi bile. Gözleri, saçımın bir tutamını parmağına dolayarak tüylerimi diken diken eden Arkyn'den bir an ayrılmadı. Üstümüzdeki karanlıktan, evcil hayvanının aşağı atlayıp kahrolası beynimi oyarak çıkarmak için can attığını düşündüren bir ciyaklama geldi. "Böyle cesur ve güzel bir öfkenin mutlaka bir kaynağı olmalı."

Felç edici bir tedirginlikle kasıldım.

Bir şey biliyor. Arkyn seni son damlana kadar kanatacak kadar keskin olmayan bir ucun etrafında dans etmez.

"Gerçi şikâyetim yok," dedi, geri çekilerek. Pelerininin katları arasından siyaha yakın kırmızı renkte bir ejderhapulu hançer çıkardı.

Rygun'ın ejderhapulu.

Kınımdaki bıçaklardan biri.

Arkyn masanın üstüne eğildi ve bıçakla bir ekmek somununu dilimlemeye başladı. "Sayısız zaferin kasalarımı doldurdu ve yaklaşan aydüşüşleri için bize güvenlik sağladı. Ve Soluk'taki çabaların olmasa, ilerlemeyi engelleyecek bazı tehditleri ortadan kaldırmasaydın..." Durdu ve sonraki sözcüklerini ruhumun yumuşak, etli kısımlarına çakar gibi mırıldandı. "Dhomm'a saldırdığım zaman, kardeşimin kuvvetlerini etkisiz hâle getirmeye yetecek bir boncuklu ordum olmazdı."

Düşüncelerim bir jilet fırtınası misali dönerek bir anıyı açığa çıkarırken Kaan yine boğuk bir ses çıkardı. Arkyn'in bir zamanlar bronz taç hakkında söylediği bir şey.

Kaan'ın tacı.

"Yakında, bronz tacımı takacağım ve bir daha canının yanması gerekmeyecek. Hak ettiğim tahta çıkacağım ve sen de yanımda olacak ve savaşlarının ganimetlerinin keyfini süreceksin."

Arkyn'in, ekmeği deri yüzer gibi kesmesini izlerken dehşet mideme öylesine sert bir tekme attı ki nefesim kesildi.

Arkyn'in hedefi en başından beri taçtı. Eline ilk düştüğümden beri beni kullanmış, kaynaklar toplamıştı ve bunların hepsini, Yanık'ı babasının acımasız hükümdarlığından sonra hayata döndüren koca yürekli bir kralın tahtına el koyma amacıyla yapmıştı.

Şimdi Kaan da buradaydı. Zincire vurulmuş bir hâlde. Hayatı tehlikedeydi.

Ve hepsi benim hatamdı.

Bunu anlamak beni mahvetmişti; Arkyn bıçağına taktığı bir ekmek dilimini yaklaştırıp tabağıma bırakırken Kaan'ın alev alev yanan gözlerine bakamayacak kadar utanıyordum. "Büyük kâhin Geisé Líarth-atan'ın, bir zamanlar mühürlü mezarından yağmaladığım bir parşömene yazdığı gibi '*Ödüllerimizi*

toplayabilmemiz için dünya yanmalı.'" Ejderhapulu bıçağı masaya çarparak bıraktı, element kutusunu aldı ve kapağını açarak tek bir kelime tısladı. "*Vaghth.*"

Dondum.

Bir alev dilimi element kutusunun ağzından kopup Arkyn'in bükülü eline yerleşirken Öteki'm kıpırdandı, tenimin yüzeyine doğru yükseldi.

"Ancak o zaman *küllerden* yeni bir hayat *doğabilir.*" Ateşin üstünden, Kaan'a yüzünde bir delik açacak kadar delici bir bakış attı. Alevi yanağıma öylesine yaklaştırdı ki beni tatmaya çalışan o sıcak açlığın tenimi yaladığını hissedebiliyordum. "Raeve yanımda olup bana babamın sadece *hayalini kurabileceği* güçlü varisleri doğurduğu zaman."

Kaan kükreyerek çırpındı; yüzünün vahşi bir yırtıcılıkla çarpılmasını kaskatı bir omurga ve ağzımda safra tadıyla izledim. Arkyn'in aklından geçirdiklerinin yarattığı şok ve tiksinti yüzünden nefes alamıyor, bir yandan da ilk eritici darbeye hazırlanmaya çalışıyordum.

Bir zamanlar kendisinin çektiği acıyı bana yaşatmasına.

Arkyn element kutusunun kapağını kapattı, geri açtı, tekrar kapattı. Sanki zaten gümbürdeyen nabzımla oyun oynuyordu. Kutuyu masaya çarptığı zaman, irkilmemek için dişlerimi sıktım.

Arkyn alevi bana biraz daha yaklaştırarak beni Kaan'ın çaresiz, boğuk çığlıkları eşliğinde doğrama fikri ağzını sulandırmış gibi yutkundu. Dilini şaklattıktan sonra, yakıcı bir komut mırıldanarak elini sönen alevin üstüne kapatınca şaşırdım.

Rahatlamam uzun süreli olmadı. Düşen bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırırken elinden hâlâ duman çıkıyordu. Haddinden fazla yaklaşan sıcak nefesiyle yüzümün yan tarafını dağlayarak "Henüz değil," diye mırıldandı.

Geri çekildi, çatal bıçağımı aldı ve bana sadece nefes alacak kadar alan bırakarak yemeğimi bir lokmalık parçalara bölmeye başladı. Et ve yağlı sosla doldurduğu çatalı dudaklarıma yaklaştırırken bakışlarım element kutusuyla elleri arasında gidip geldi.

Midem öyle büyük bir tiksintiyle düğümlendi ki az kalsın lokmayı kusmuğumla süsleyecektim.

"Ağzını aç," dedi, gümbürdeyen ve moral bozucu bir sesle. "Künlerdir bir şey yemediğimden eminim. Gücünü toplamalısın."

Benden diz çökmemi de isteyebilirdi.

Bakışlarım içgüdüsel olarak Kaan'ınkilerle buluştu. Sevdiğim erkeğin gözlerinde bir sığınak arama dürtüsüne yenik düştüm.

Yüz hatları teninin hemen altında özgürlüğünü ilan etmeye hazır bir canavar saklıymış gibi dalgalansa da bakışları masanın üstünden uzanıp çenemi usulca tutan yumuşak bir el gibiydi. Bariz acısına, endişesine ve öfkesine rağmen, kasti bir şefkat sergiliyordu.

Arkyn çenemi tuttu ve yüzümü kendine doğru çevirdi. Burnunu burnuma bastırdı ve balyoz gibi inen bir kelime haykırdı. *"YE!"*

"Aç değilim!"

Taş kesildi. Hava da hareketsizleşmişti, sanki Clode da dinlemek için durmuştu. Bu arada, ben de yaptığım kahrolası aptallık için kendimi azarlıyordum. Yemi yuttuğum için.

Yankıları çok gecikmedi.

Arkyn titreyen, dizginsiz bir yırtıcılıkla çenemi zorla açtı ve çatalı dudaklarımdan içeri zorla itti. Ağzımı ılık etle ve çenemden aşağı süzülen sosla doldurdu. Sonra çatalı elinden bıraktı, başımı sandalyemin arkasına doğru yatırarak ağzımı kapattı ve burnumu sıktı. Mesaj çok açıktı.

Ya yutarsın ya da boğulursun.

Ben lokmayı çiğnerken Kaan çaresizce kükreyerek oturduğu yerde çırpınıyordu. Yuttum. Öğürür gibi oldum, sonra kendimi ağzımdakileri geri yutmaya zorladım.

Arkyn'in çirkin gülümsemesi öyle yapaydı ki.

"Beni terk ettiğinden beri kelimelerin çok daha anlaşılır olmuş," dedi, ağzımdaki lokma nihayet yutulduktan çok sonra. Nefesim tükenmiş, göğsüm hava almak için çırpınmıştı. "Öyle demişlerdi. Ama bunu duymak başka bir şey."

Elini yüzümden çekti ve ben başımı döndürecek bir hızla peş peşe solurken bir peçeteyle çenemdeki yağı sildi. Aynı anda, Kaan'ın kor gibi yanan gözleri bana masanın karşı ucundan sarılıyor, aramızdaki uçuruma rağmen beni kendine çekiyordu.

Arkyn doğruldu, peçeteyi Kaan'ın suratına fırlattıktan sonra, dalgalanan peleriniyle alevleri titreterek ve coşturarak masanın gölgede kalan uzak ucuna doğru yürüdü. Onun için dans eden binlerce minik ateşin arasından geçti. "Merak ediyorum," diye seslendi karanlıktan. "Okuman ne kadar iyi acaba?"

Ses tonu iğneleyiciydi.

"Veya'dan bir armağan," dedi, masadan bir kitap alırken. "Elimde becerini test etmek için kusursuz bir *hazine* var."

Kaan belki de Veya'nın da yakalanıp kafeslendiğini anladığı için daha şiddetli çırpınmaya ve hırlamaya başladı.

Arkyn kıkırdadı, geri çekildi ve kolunu masanın üstünden kaydırdı. Yemeğim yere döküldü, tabak bir yankıyla şangırdarken elindeki kitabı önümdeki taş yüzeye çarparcasına bıraktı.

Hayır, bu bir kitap değildi.

Bu bir...

Kaan donakaldı. Kanım çekilirken ölümcül bir sessizliğe büründü; bakışlarım, kapağa çizilmiş kıvrımlı desende dolaşıyordu. Kapakta Kaan'ın málmr'ının –bir ay gibi birbirine sarılmış iki ejderha– güzel ve neredeyse kusursuza yakın bir kopyası vardı.

Parmaklarım derinin üstünde dolaşmak için can atıyordu. Altındaki sayfaları çevirmek, günlüğü yüzüme yaklaştırıp kadim kokusunu duymak için. Öyle olduğunu anlamıştım.

Kadim. Artık bu dünyada olmayan birinin günlüğü.

Nefesim titrek çıktı.

Gözlerimi usulca kaldırıp Kaan'ın fırtınalar kopan gözlerine baktım. Söylenmeyen sözler, aramızda bir savaşa tutuştu. Bu, günlüğün Elluin'e ait olduğunu anlamam için yeterliydi. Benim safhalar önce ona âşık olan versiyonuma.

Kaybettiği bana.

81. BÖLÜM

Raeve

"Bu, Elluin Neván'ın günlüğü." Arkyn omzumun üstünden eğildi. Nefesi, çürümeye yüz tutmuş meyveler gibi ekşi ve baygındı. "Gölge'nin eski prensesi."

Eski prenses...

Gölge...

Bu ifade zihnimde, bir parşömen kuşu gibi ufalanıp dağıldı, anlamamı zorlaştırdı. Biçiminden soyulmuş bir cümle, uzun zaman önce unutulmuş bir rüzgâra karışan sözcükler.

Arkyn "Yani, kraliçe olana kadar," diye mırıldanarak ön kapağı açınca karşımda çok güzel ve zarif bir el yazısıyla yazılmış satırlar buldum. İçimde... bir yankı uyandıran harfler. Sayfadan tek tek koparmak ve kalbime saklamak istediğim küçük yapboz parçaları.

Bana ait.

O kelimeler *benimdi.*

Boğazıma, yutkunmakta zorlandığım bir yumru tıkandı.

"Gerçi Neván dışında bir isim kullanmamış," dedi Arkyn, onu boğmak istememe neden olsan umursamaz bir savuruşla bir sayfa daha çevirdi. "Çok *ilginç*!"

Alevlerin arasından Kaan'la göz göze gelince etrafımızdaki dünya bulanıklaştı. Gözlerindeki o uğursuz ağırlık, bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

O sayfaların arasında nelerin saklı olduğu konusunda onun da hiçbir fikri yoktu.

Arkyn'i bu denli heyecanlandıracak kadar kötü bir şey olduğu kesindi.

"Bak ne diyeceğim, bir sürü gereksiz saçmalık var. Ben sana özetleyeyim."

Kaan'ın gözlerinde alevler parladı; kasları kudretini zapt eden ağır zincirlerin altında gerilirken Arkyn sayfaları çevirmeye devam etti.

"Aslında biraz sıkıcı başlıyor. *Elluin ağabeyini çok seviyor, vesaire, vesaire, vesaire. Onu sakat bırakan kaza için kendini sorumlu hissediyor.*"

Sözcükler, tenimde üstüme bir ejderha sürüsü saldırmış gibi *kesikler açtı.*

"Daha Yaratıcıların şarkılarını duymadan önce, dokuz safhalıkken olgun bir Aytüyü'nü evcilleştiriyor. Bunun hayli etkileyici olduğunu söylemeliyim," dedi Arkyn, bir sayfa daha çevirerek. "Sonra Eter Taşı'nı donanıyor, anlaşmalı bir evlilik bağına sokuluyor, bütün ailesinin uykularında zehirlenmesinin ardından Yanık'a götürülüyor ve sonrasında işler *bayağı* karışıyor."

"Dur!"

Bunu haykırarak söyledim. Kükrer gibi.

Sesimin uzak duvarlardan geri sektiğini duydum.

Arkyn eğildi; çenemi tenimde bir morluk kalacağından şüphe bırakmayacak kadar sıkı tutarak yüzümü ona çevirdi. Cevabı, yüzüme üflenen pürüzsüz bir fısıltı oldu. "Hayır."

Sağduyuma karşı gelerek, sanki kılıçlarımız çarpışıyormuş gibi acımasız bakışlarını dimdik karşıladım.

Dilini şaklatarak elini çekti.

Arkyn dikkatini yeniden günlüğe çevirirken nefesim kesilir gibi iç geçirdim. Birkaç sayfa çevirdikten sonra, ucu yenmiş parmağını bir satıra bastırdı. "Ah, evet, sonra *onunla* tanışıyor," dedi öfkeyle ve doğrudan parşömenden okudu: "*Kaan Vaegor; Kral'ın, babası Tyroth'un Arithia'daki konumunu sağlamlaştırmasına yardım ederken Dhomm'a göz kulak olmak için Boltanik Ovaları'ndan yeni dönen en büyük oğlu.*" Arkyn başını kaldırdı; dikkatini, zincirlerini tazelenmiş bir kudretle ve derilerinin soyulup kanamasına aldırmadan çekiştiren Kaan'a verdi. "Burada yanılıyor. En büyük oğul sen değilsin."

Kaan taş kesildi.

Arkyn mırıldanarak önüne baktı ve sayfayı çevirdi. "Biliyorsun, babam büyük *bir hayal kırıklığı* olduğum için beni reddedip ejderhasına beni ovaların diğer ucuna kovalamasını buyurmasaydı, Elluin sana değil, bana âşık olurdu."

Kaan zincirlerine öyle sertçe asıldı ki ağır, taş sandalyesi yerinden kaydı. Runik sembollerin titreştiği zincirleri onu sıkıyormuş gibiydi. Bütün dikkatini az önce açtığı sayfaya odaklayan

Arkyn, ona doğru bakmadı bile. "Ah, evet. Burada ona aşkının nişanını veriyorsun. Sonra da seninle düzüşüyor." Dilini ayıplar gibi üç kez şaklatarak başını salladı. "Kardeşimizle sözlü olduğu düşünüldüğünde, yüz kızartıcı."

Sözcükler kulaklarımda yankılanıyordu.

Taşlar sessiz bir şiddetle yerine oturmaya başlamıştı. Ortaya bakmanın çok acı verdiği bir tablo çıkıyordu.

Fazla *yıkıcı* bir tablo.

"Kardeşimizin, onun *el değmemiş* olduğunu sanarak onunla bağlandığını düşününce..."

İçimde hareket eden bir erkeğin, derinlere gömülmüş anılarıyla irkildim. Kaan değildi. Başka biriydi.

Soğuk bir yer. Tanıdık. Son derece süslenmişti; pencerenin ötesindeki gökyüzü, ışık saçan aylarla kaplıydı.

Gırtlağımdan bir ses yükseldi.

"Biliyorum," dedi Arkyn, başını sallayarak. "Aile değerlerinin ayaklar altına alınması budur." Bir sayfa daha çevirdi. "İster inan ister inanma, burada işler daha ilginç bir hâl alıyor. Sevgili babamız ilişkinizi fark ediyor." Dikkati, kardeşinin kukuletasının altındaki gölgesine parşömen gibi soluk bir suratla bakan Kaan'a çevrildi.

Hâli, bunun onun için yeni bir bilgi olduğunu, farkında olmadığını anlamam için yeterliydi.

Arkyn omuz silkerek tekrar deftere baktı. "Anlaşılan yeterince dikkatli davranmamışsın, kardeşim."

Kaan, bana bakmayan gözlerinde boş bir bakışla, bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu.

Bana bakmasını hiç o andaki kadar çok istememiştim. Öne atılmayı, kollarımı boynuna dolayıp ona sımsıkı sarılmayı... Bu işte birlikte olduğumuzu, bunu birlikte atlatacağımızı söylemeyi... Çünkü buna mecburduk.

Çünkü...

Küçük, yumuşak ve ıslak bir şey göğsüme bastırıldı; kıpır kıpırdı, burnunu mememe sürtüyordu. Başımı eğdim ve tepesindeki ıslak beyaz saç tutamını öptüm. Beyaz...

Birinin saçları gibi.

Sevdiğim birinin. Ama bu sevgi farklı. Diğer bütün sevgileri gölgede bırakan, göğsümü bir orman yangını gibi...

"Vesaire, vesaire. '*Bana Kaan'ın bir krallığı yönetmeye uygun olmadığı ve taca layık olmadığını söyledi,*'" dedi Arkyn. Beni o anıdan, bir kemiği ekleminden çıkarır gibi söküp aldı. "Buna karşılık, Elluin onun yüzüne tükürüyor ve kendi kralını seçmek ya da hiç kimseye bağlanmamakla ilgili bir sürü zırva saydırıyor. İşler kızışıyor, Elluin'e işkence ediyor, kız kardeşimizi tehdit ediyor. Seni de. Falan filan. *'Hiç böyle bir korku hissetmemiştim.'* Ah, evet. İşte geldik." Arkyn bir kalabalığa konuşma yapmaya hazırlanır gibi boğazını temizledi.

Bir yanım ne diyeceğini zaten biliyordu. Sanki sözcükler kalbime ve ruhuma kazınmıştı. İliklerime iplik iplik işlenmişti.

Çok uzun zamandır –safhalar önce bu dağın altındaki hücremde uyandığımdan beri– oradaymışlar ve üstündeki tozun üflenmesini bekliyorlarmış gibi.

Arkyn doğrudan sayfadan okumaya başlarken yüzüm buruşmuştu bile. "'*Bir sonraki Aurora doğumunda bağlanma seremonisi için yola çıkarsam, Slátra'nın Arithia'ya güvenli bir şekilde dönmesine izin vereceğini söyledi. Aksi takdirde, ben ovaların bir ucundan diğerine sürüklenirken kümesini korunaksız bırakacak ve beni eve kadar takip ederken kendini öldürmeye çalışmasını izlemek zorunda kalacağım. Sonra bana iyice yaklaştı ve kafatasımın içini görebiliyormuş gibi baktı. Bana kanamamın geciktiği bilgisini aldığını söyledi. O âna kadar hiç düşünmediğim bir şeydi.*"

Kaan midesine bir yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı.

"'*Yavrumun hayatta kalma şansının ancak bu şekilde olacağını söyledi. Eğer Tyroth, karnımda büyüyen küçük tohumu kendisinin döllediğine inanırsa, her şeyin yolunda gideceğini. Aksi takdirde, Kaan ve benim saklanabileceğimiz, bizi bulabilecekleri bir yer olmayacağını. Ailelerimize düşürdüğümüz bu kirli leke için izimizi sürüp bizi mutlaka bulacaklarını.*'"

Yanaklarından ikiz gözyaşları süzülürken Kaan nihayet bana baktı. Benimkiler de özgürlüklerini ilan etmişti.

Kaan bana ezici miktarda acı yüklü gözlerle bakıyordu. Göğsümde oturan yığın, şimdiden nefes almamı güçleştirecek kadar ağırdı. Çünkü sonucu çoktan biliyordum. Bunun nasıl bittiğini zaten biliyordum.

Kaan ise benim safhalardır yaşadığım kafese kapatılmış bir kızı olduğunu bilmiyordu. Erkek kardeşi tarafından Gölge'nin

süslü başkentinde büyütülmüş, daha birkaç dakika önce benim olduğunu bilmeden kucaklayıp sarıldığım *güzel* bir kız.

Bizim kızımız.

Onu hırpalayan, mahveden ve ölümün kıyısına kadar getiren bir dünyaya, ölümsüz aşkımızdan doğmuş bir kız. *Onu yüzüstü bırakmış* bir dünyaya.

Tıpkı kaçınmayı umutsuzca istediğim "önemli gerçekleri" bana söylemesine izin vermeyerek Kaan'ı dinlemediğim, benim de onu yüzüstü bıraktığım gibi.

Kendi geçmişimden kaçarak.

"Bir sonraki bölümde, Elluin âşığının odasına Tyroth'un daha hünerli bir Kral olduğunu söyleyen bir mesaj bırakıyor. Daha güçlü yavrular dünyaya getirmesi için daha uygun eş olduğunu." Arkyn alaycı bir gülüşle Kaan'a baktı. "Buna itiraz edemem."

Öteki'min soğuk sızıntısının hareketlendiğini hissettim.

Doğrulduğunu.

Dinlediğini.

"Kyzari şu anda Raeve'in eski hücresinde," dedi, elini kaldırıp parmaklarını bir yumruk hâline getirmek için esneterek. "Yumruğumun altında bir dal parçası gibi kırıldı. Hiç şüphesiz, senin zayıf kanının Ateş Kuşu'munkini seyreltmesi yüzünden. Biz konuşurken son nefeslerini alıyorsa, hiç şaşırmam."

Kaan'ın boğuk kükremesi havayı çarptı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi çırpınarak zincirlerine asıldıkça teninden daha fazla kan sızıyordu.

Kükremedim. Tek kelime etmedim.

Aksine, ölümcül bir sessizliğe büründüm. Gölge'ye doğru bir yol açıp taşlaşmış bir nehir gibi. Damarlarıma sessiz bir yırtıcılık zerk ediliyordu sanki... ya da belki de hep oradaydı. Bekliyordu.

Biliyordu.

Özüm o yırtıcılığın etrafında toplandı, keskinleşti. Beni, şimdi kalp tellerimle boğuşan ve onları çarpan organımı sıkıca bağlayacak kadar geren güçlü arzular düşünüldüğünde korkutması gereken bir şeye dönüştürdü.

Ama korkmuyordum. Hissettiğim tek şey, serinkanlı bir öfkeydi.

"Sonra Elluin, Arithia'ya gitmek için yola çıkıyor. Orada, Kyzari'yi rahminden itmesinden dakikalar sonra, sana olan ölüm-

süz aşkıyla ilgili bir şeyler söyleyerek, doğum yaptığı yatakta son nefesini veriyor." Arkyn başını kitaptan kaldırarak etinde derin oyuklar açacak kadar sıkı zincirleriyle boğuşan ve damarları patlamak üzere gibi görünen Kaan'a baktı. "Endişelenme, kardeşim. Benden de kaçmaya çalıştı." Dilini şaklattı. "Huyu böyleyse demek."

Sözcükler bana çarpsa da can acıtmayacak kadar küttü. Kalbimin üstüne kapanan zırh tabakalarını aşamadılar çünkü kendi acım, Kaan'ın ıstırabının ve kızımızın hücremde eziyet çekiyor olduğu bilgisinin yanında küçücük, sessiz bir şeye dönüşmüştü. Kızımızın belki de son anlarını, yanında ona sımsıkı sarılacak bizler olmadan yaşadığını.

Onu *rahatlatacak* bizler olmadan.

"Son kısma geldik. Bayağı da iyi." Arkyn kitabı kaldırdı ve havada şöyle bir salladıktan sonra bakışlarını sayfaya geri indirdi. "*Kraliyet yaverlerinden birinden, bu aurora doğuşunda ejderha sırtında bir Kanbağcı geldiğini duydum. Ben doğum yapınca bebeğimin kanına bakmak için geldiyse, baba bağı Tyroth'u işaret etmeyecek. Kuzeyi, Kaan'ı işaret edecek.*'"

Boğuk bir kükreme daha.

Kaan'ın sandalyesi yerinden oynarken bir gıcırtı daha yükseldi.

"İlginç," dedi Arkyn. "Bana Tyroth'un ikinizin sandığı kadar kör olmadığını düşündürdü. Şimdi çenenizi kapatıp son kısmı dinleyin. Bayağı iyi." Devam etmeden önce yine abartılı bir ses çıkarak boğazını temizledi. "'*Slátra'nın yanına kıvrılmak ve doğum yaparken onunla olmak istiyorum ama artık tek başıma hareket etmekte zorlanıyorum. Annemle babamın can verdiği bu karyolaya mahkûmum. Çoktan içimde döllenmiş bir bebeğe hamile kalmış gibi rol yaptığım bu karyolaya...*'

Kaan'ın çıkardığı sesler, Arkyn'in sesini neredeyse boğacak kadar şiddetlendi.

Arkyn iç geçirdi ve başını yana yatırarak binlerce alev barındıran bir ateşle parlayan gözlerini Kaan'a dikti. "Neden *her şeyi* mahvetmek zorundasın?"

Bu soruyu, şamdan ormanından yükselen bir dizi alevi Arkyn'in ellerine bağlayan aç sözcüklerin tıslaması izledi. Sonra o alev, kamçılarını gittikçe artan bir yırtıcılıkla Kaan'ın kollarına,

göğsüne ve omuzlarına indirerek onu vahşi bir coşkuyla hırpalamaya başladı.

Kanşehvetiyle yüklü her darbe, Kaan'ın güzel teninde yarıklar açarak mağarayı yanık et kokusuyla doldurdu. Öfkeli kükremeleri ıstırap dolu çığlıklara dönüşmüştü. Gözlerindeki ve çarpılan yüzündeki bir şey, onu çok daha genç hâliyle görmeme neden oluyordu. Verecek zerre sevgisi olmayan bir babanın alevleriyle paramparça edilen bir çocuk olarak. Sadece acı veren bir babanın.

Çıkardığım ses, bir periden çok bir canavara yakışırdı. Sızlayan göğsümün çukurundan kopan ve buzdan, kadim bir yaratığın alevleri gibi gelen bir şeyin titreşimleriyle birleşen kudretli bir feryattı.

Arkyn donakaldı; kukuletasının altından, gözlerindeki bütün kırmızılığı neredeyse silecek kadar büyümüş gözbebekleriyle bana baktı. "Benim için hiç böyle sesler çıkarmazdın."

"Dur," diye hırladım, kendi kulaklarıma bile yabancı gelen tırtıklı bir haykırışla.

Burnundan soluyarak güldü. Kolunu arkaya doğru çekti...

"HEMEN. DURACAKSIN."

Etrafımızda dağın sarsıldığını hissettim. Arkyn taş kesilerek bana dikkatle bakarken elindeki alevden kamçı bile geri çekilir gibi oldu.

"Onun canını yakmayı bırakırsan, sana istediğin her şeyi veririm."

Kaan hıçkırığı andıran bir ses çıkardı. Her nasılsa, ateşten kamçı tenini dağlarken çıkardığı seslerden daha ıstırap doluydu sesi.

Bunun beni etkilemesine izin vermedim.

Kaan her zaman beni önde tutmuştu. Buna bütün kalbimle saygı duymakla birlikte, *onun* için güçlü olma sırası bendeydi.

Arkyn ağzı sulanmış gibi yutkundu; keskinleşen ve içimi kazıyan bir merak ve ilgiyle bana baktı. "Arzuladığım tek bir şey olduğunu biliyorsun, Ateş Kuşu."

Onun için dövüşmem.

Onun için yanmam.

"Biliyorum."

"Kendini bana *kendi rızanla* verecek misin? Diğer *her şeye* rakip olacak bir gösteriyle?"

Kaan'ın sandalyesi durduğu yerde yeniden sarsıldı. Adımı boğuk bir sesle tekrar tekrar haykırdığını duyabiliyordum. Dikkatimi çekmeye çalıştığını göz ucuyla görüyordum. Ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu.

Bakmadım.

Yapılması gereken şey için Arkyn sevdiğim erkeği lime lime etmeden –kanşehvetiyle onu geriye hiçbir şey kalmayacak şekilde yok etmeden– zaman kazanmanın tek bir yolu vardı, o da onu oyalamaktı. Ellerini dolu, zihnini diğer saplantısıyla meşgul tutmak.

Benimle.

Yüz ifademi yumuşattım. Konuşacak cesareti toplamak için duraksadım.

"Evet, Arkyn. Seninim." Sözcükler ağzımda kül tadı bıraksa da istenen etkiyi yarattı. Arkyn'in gözleri şehvetli bir coşkuyla büyüdü.

"İstediğini al, sonra Çukurlarda senin için dans edeceğim. Onlara daha önce benzerini görmedikleri bir gösteri sunacağım."

Kaan kükredi.

Arkyn başını arkaya attı ve kukuletasının karanlığının arasından görünmesine neden olan kemerli, erimiş burnundan derin bir nefes aldıktan sonra çenesini göğsüne indirdi. Bana baktığı zaman, gözlerindeki bütün kırmızılık silinmişti. *"Masayı temizleyin!"*

Çevremizdeki karanlığın içinden koşar adım çıkan cüppeli ve maskeli periler, geniş taş yüzeyi Arkyn'in toplama ıvır zıvırlarından ve yenmemiş yemeklerimizin artıklarından temizlerken, kudurmuş gibi çarpan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Az önce bir gardiyan bölüğünün içinden geçmiş birine yakışacak tedbirlerle sandalyemden kaldırıldım; bir sürü zincirle bağlandıktan sonra masaya yaklaştırıldım ve sırtüstü üstüne yatırıldım.

Kaan'ın bakışları yanağımı dağlıyor, boğuk iniltileri canımı ona asla belli etmeyeceğim kadar çok yakıyordu.

O anda, ağabeyinin bana sahip olmasını izlemek üzere olduğunu düşünebileceği aklıma geldi. Ama Arkyn diğer her şeyimi alsa da o küne dek bana karşı hiçbir cinsel yaklaşımda bulunmamıştı.

Hayır. Çöpçü Kral için seks, yakınlık değildi.

Elde etmek için yanıp tutuştuğu şey bu değildi.

Gardiyanlar beni masaya bağladıktan sonra gölgelerin karanlığına geri çekildi. Arkyn bakır element kutusunu açtı. Serbest bıraktığı ateş topunu, tıslayan yakıcı sözcükler eşliğinde, pençe gibi büktüğü eline geçirdi. Kutuyu cebine kaldırmadan önce bir tıkırtı daha oldu; ardından kukuletasının altında gizlenen yüzü, avucunda erimiş bir taş gibi çırpınan aç alevlerin ışığıyla aydınlandı.

Yanık izleriyle kaplı yanağının en gergin kısımlarını çekiştiren o vahşi gülümsemesi de.

Başını çevirdi, uzun ve derin nefesler alırken gözlerindeki alev biraz daha büyüdü. Olacakların yakıcı bir vaadi gibiydi.

En sonunda, başımı yana çevirip Kaan'ın volkanik gözlerine bakmadan önce, kalbimi taş gibi sertleştirdim. O bakışların karşısında içe göçmemeye çabaladım.

"Gözlerini kapa," dedim, kalbim sıkışarak. Sonra çırpınışlarının arasında duyulabilme çabasıyla daha yüksek ve ısrarcı bir sesle "Kaan, *lütfen*," diye tekrarladım.

Durdu, ölmek üzere olan bir ejderhanın son iniltisini anımsatan bir ses çıkardıktan sonra gözlerini kapadı ve yanaklarından süzülen yaşlarla kalbimi paramparça etti.

Yukarıya, karanlığa baktım. Arkyn'in canavarının, gösterinin tadını çıkarmaya hazırlandığını biliyordum. Bir zamanlar o karanlığın içinde saklanırdım.

Ama bu kez öyle yapmadım.

Bu kez gözlerimi kapayıp *içime* çekildim.

Gölümün yüzeyini kaplayan buz tabakasında, hissetmeyi reddettiğim yumak yumak olmuş korku yığınını yutabilecek büyüklükte dev bir delik açtım. Ama yeterince hızlı değildim; ilk alev diliminin, kolumu, güya etimi beni geri dönmek üzere olduğum alev çukurlarına hazırlamak için dağlayacak şekilde yalamasını hissettim.

Aralarında dövüşeceğim alevlere.

Kendimi kastım; alev tenimi eriterek geçerken, yanık et kokusu gittikçe yoğunlaşırken ve daha mide bulandırıcı bir hâl alırken spazm geçirir gibi irkilerek titredim.

Bir yandan da korkumu gölün altına tıkmaya devam ettim.

Ve gitti.

Onu uzaktan takip ettim. Yüzümü ona çevirmeye cüret edemediğim gümüş bir varlığından yanından sessizce geçerek en derin, en karanlık derinliklerime indim ve içine saklanacağım donuk bir anı buldum. Bu yerden kurtulmamızdan kısa süre sonra, ben ve Fallon için kazdığım küçük kar kulübesinin anısıydı.

Ama Fallon orada değildi.

Ben yalnız ve zorlu kaçışımın izleriyle baş başaydım. Yan yatıp kendimi kucaklayarak ve sakinleştirici şarkımı tekrar tekrar mırıldanarak uyumaya çalışırken tek başımaydım. Kurtaracağıma –özgürlüğünü geri vereceğime– söz verdiğim biriyle konuşuyormuşum gibi yapsam da aslında sadece kendime konuşuyor, *yaşama* sözü veriyordum.

Çünkü Fallon öyle olsun isterdi. Şu anda ikimizi de içine alacak kadar büyük olan bu kar kulübesinde yanımda olsa, benden bunu isterdi. Firarımda kullandığım demir anahtarı almak için katlettiğim gardiyanın peleriniyle örttüğüm ölüsünü, parmakla çizilmiş ayların süslediği bir tavanın altında bir başına bırakmış olmasaydım.

Ben Arkyn'in bencil çıkarları için savaş çukurlarından birinde kanımı akıtarak dövüşürken Fallon o hücrede bir başına ölmeseydi, bunu isterdi.

Ama geçmişimden daha fazla saklanamazdım, geçmiş acıları derine gömüp her şey çok farklı bitmiş gibi davranamazdım. Arkamızda boş bir hücre bırakmışız ve Fallon çok sevdiği ayları ölmeden önce son bir kez daha görebilmiş gibi yapamazdım.

Çünkü görmemişti.

Anıyı, etrafına sımsıkı sardığım taşın içinden çözerek çıkardım. Onunla yüzleşmek için derinlere dalmasaydım, sonsuza dek orada boğulmuş hâlde kalacaktı. Onu serbest bıraktım ve kendim için yarattığım o daha yumuşak benliğin yerini almasına izin verdim. Acının derinlere saplandığını hissettim.

Kaybın.

Sonra, bir kömür parçasına benzeyen taşı en son gördüğüm yere yüzdüm. Artık ne olduğunu, ona beslenebileceğim bir varlık versem, içinden ne çıkacağını biliyordum. Öteki'min, Arkyn'in eliyle canımı yakmaya çok fazla zaman harcayan Yaratıcıyla yüzleşmeye hazır olacak kadar büyümemi bekleyerek koruduğuna inandığım bir şey. Bütün ömrümü onsuz geçirebileceğim bir şey.

Ancak Kaan yakılmış ve dövülmüş bir hâlde bir sandalyeye bağlıydı ve kana susamış ağabeyinin elinde işkence görüyordu.

Kızımız yarı ölü bir hâlde, Fallon'umu benden alan hücrede yatıyordu.

Onlar benimdi, ben de onlarındım. Gökyüzünü yeniden göreceklerdi. Ya da Yaratıcılar şahidim olsun, dünyayı parmak uçlarımla yerle bir edecektim.

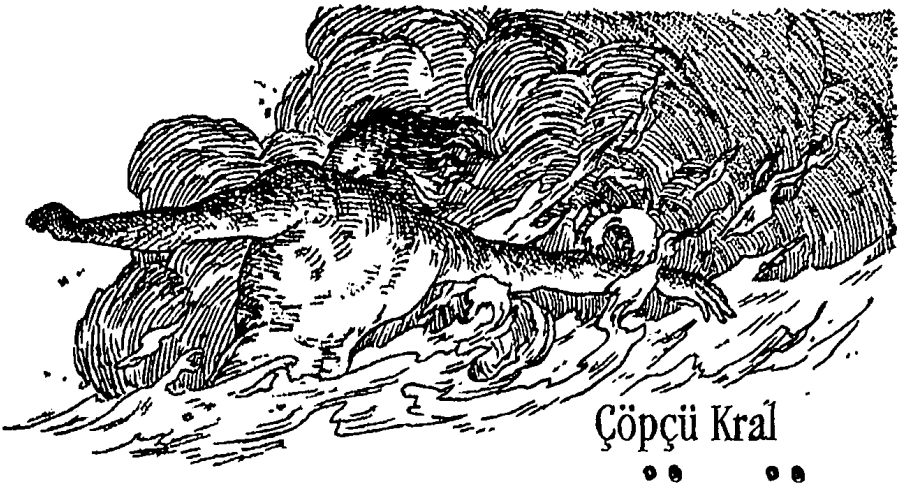

Çöpçü Kral

82. BÖLÜM

Arkyn duvarları safhalardır topladığı ve yıkıldı yıkılacak gibi görünen hazine yığınlarıyla çevrili dairesine girdi. Çoğu, diğer perilerin denk gelseler dönüp bakmayacakları şeylerdi. Ama Arkyn dünyanın en kıymetli hazinelerinin bazılarının kaybedilmiş ya da atılmış şeyler olduğunu çoğundan daha iyi bilirdi.

Unutulmuş.

El koyduğu bakır element kutusunu cebine koydu; sağlam bir kafesin önünde durdu ve metal bir parmaklığı çevirmek için çömeldi. Arka tarafa kıvrılmış olan miskunn irkildi ve gümüşi gözlerini açarak kafasını çevirirken kendi içine biraz daha kıvrıldı.

Onu kana susamış bir erkek periden koruyan parmaklıklara rağmen titredi.

Arkyn kıkırdadı.

Ellerini birbirine sürttü. Avuçları hâlâ Ateş Kuşu'nu safhalar sonra ilk kez yeniden zırhla kaplamanın hazzıyla karıncalanıyordu. Bir kapıdan geçti ve alev alev yanan bir şöminenin aydınlattığı tıka basa dolu ofisine girdi. Sereme'i masasının önündeki açık renkli bir taburenin üstüne tünemiş bir hâlde bulunca duraksadı; sırtı ok gibi dimdik, saçları yapılıydı, kısacık kırpılmış bir post gibi bedenine yapışmış bir ceket giyiyordu.

Sereme ayak seslerini duyunca ayağa kalkarak döndü ve reverans yapar gibi eğildi. "Elding."

Arkyn etrafını uzun uzun süzerken havadaki toz miktarının azaldığını fark etti. Masası düzenlenmişti. Çöpten bulduğu vazolardan biri cilalanmış, içine bir demet mor renkli, kurumuş lacyloom çiçeği yerleştirilmişti. Arkyn'in hiç renk içermeyen ortamıyla öyle büyük bir tezat oluşturuyordu ki.

Süslü koltuğunun önüne gümüş rengi, parlak bir kapakla örtülü bir tabak bırakılmıştı. Muhtemelen içinde yemek vardı. Aynısından Sereme'in önünde de vardı.

Ne küstahlık.

Arkyn dökülen mürekkep gibi sessizce ilerleyerek masanın arkasına geçti. "Bunlar bu kadar güneyde yetişmez," dedi, çiçeklerden birine bir fiske vurarak. Çiçeğin kuru yapraklarından birkaçı masanın üstüne döküldü.

"Hayır. Onları duvarın yakınından topladım ve yolculuğumuz sırasında kuruttum," dedi Sereme, yerine geri otururken. Sesi, buram buram yapmacık bir adanmışlık kokuyordu. "Benim makamımdan seninkine bir armağan."

Arkyn pelerinini açarak koltuğuna yerleşti ve öne uzattığı elini masasının üstünde duran tacının sivri uçlarında dolaştırdı. Dövüş çukurlarına gitmeden önce tacı almaya uğramıştı. Ama şimdi, karşısında oturan dişinin istenmeyen varlığıyla gerildiğini hissediyordu.

"Buranın benim makamım olduğu düşünüldüğünde, bakıyorum biraz fazla yerleşmişsin."

Sereme ağzını açıp geri kapadı. Öne eğilip Arkyn'in yemeğinin kapağını kaldırırken boğazını temizledi. "Güzel bir yemeğin..."

"Ben çoktan yedim."

Sereme'in yanakları kızardı.

Kapağı yavaşça kapatıp ellerini kucağına indirdi. Arkyn'in gölgeli bakışları karşısında huzursuzca kıpırdanmamak için parmaklarını birbirine kenetledi. "Affet, Elding. Ben sandım ki..."

"Yanılmışsın."

Sereme'in cümlesinin geri kalanı, büzdüğü dudaklarının arkasında söndü. Dikkatle bakan gri gözlerinde bir şeyler kabarıyordu. Arkyn'in fark ettiği, saklama gayretine rağmen sık sık kendi göğsünde de büyüyen bir şey.

Güvensizlik.

Sereme çenesini kaldırdı ve sopa yutmuş gibi dimdik oturdu. "Anladığım kadarıyla, kızgınsın..."

"Ateş Kuşu'mun duruşması konusunda bana doğru dürüst bilgi ulaştırmayı beceremediğin için mi? Sözde *idamı* konusunda?"

"Yanlış," dedi Sereme, büzdüğü dudaklarının arasından telaşla ve iğneleyici bir ses tonuyla. "Adını defterden sildim. Mesajı iletmemeleri diğerlerinin hatası."

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle," dedi Sereme. "Ayrıca, kurtulmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Hep bulur."

"İlginç." Arkyn'in kısık gözleri, heykel gibi hareketsiz oturan Sereme'in şahdamarındaki seğiren noktaya odaklandı. "Elding Yaverim, yakın zamanda elime geçen bir tarlakuşu göndermiş. Sana son buyruklarımı elden teslim ettiği zaman şaşırmış göründüğünü bildiriyor. Ama belki de yanılmıştır?" Sereme'e hevesle havada kaptığı, yüzünü yumuşatan bir kemik attı.

Vücudu gevşedi.

Azıcık bile olsa.

"Öyle." Sereme kusursuz bir şekilde biçimlendirilmiş saçını düzelterek öfkeyle iç geçirdi. "Raeve'in insanı bunaltan usüllerine rağmen, kendisi tatilinin keyfini çıkarırken, en keskin Elding Bıçağımız olmadan işlemeye çalışmak hayli zorluydu, hele sen bizi sayısız hazırlıkla meşgul tutarken." Çenesini hafifçe kaldırdı. "İstila konusunda ne zaman adım atmayı planlıyoruz?"

Planlıyoruz mu?

Arkyn tek kaşını kaldırdı, elini cebine attı ve Kaan'ın eşyalarının arasında bulduğu, sisle dolu küçük şişeyi çıkarıp daha sonra incelemek üzere masasının üstüne koydu. "Aydüşüşlerinden sonra," diye mırıldandı, şişenin yan tarafından sarkan boncuklara dokunarak. Hareketi, Sereme'in dikkatli bakışlarını o tarafa çekti. "Toz duman bir durulsun da."

Düşmeler her kün olabilirdi. O kün bile.

Elindeki işi büyük hadiseden önce tamamlamak için can atan Arkyn, eliyle çıkışı işaret etti. "Şimdi, kendine başka bir yer bul. Dünyanın dilinden *asırlarca* düşmeyecek bir savaş başlatmak üzereyim."

Sereme tereddüt etti. Bakışları diğer kapıya çevrildi. Arkyn'in yatak odasına açılan kapıya. Hiç şüphesiz, yemeklerini bitirdikten sonra onu buyur etmesini beklediği kapıya.

Beklememeliydi.

Arkyn'in bildiği gibi, beklentiler çoğu zaman büyük acılara ve hayal kırıklığına neden olurdu. Bu, Arkyn'in babası, çizmeli ayağını kıymetli yumurtasının üstüne indirdiği zaman aldığı bir dersti.

"Ya Raeve ne olacak?"

Arkyn başını yana yatırırken şöminedeki ateş de sohbete dahil olur gibi masaya doğru eğildi. "Elbette asıl gösteri o olacak."

Sereme'in gözleri sertleşti. "Ya sonra? Sonra onu ne yapacaksın?"

Arkyn tek kaşını kaldırdı ve dövüşün bekleyebileceğine karar vererek arkasına yaslandı. Bu sohbet, bir anda dağınık ilgisini çekecek kadar ilginç bir hâl almaya başlamıştı.

Sereme'in kendini detay vermeye mecbur hissedecek kadar rahatsız olması için sessizliğin onun adına konuşmasına izin verdi.

Çok sürmedi.

"İstediğini aldın," dedi Sereme, dudaklarını sıkarak. "Bıçaklarını *bizim* üstümüze çevirmeden önce, onu serbest bırakma zamanının geldiğini düşünüyorum."

Arkyn bir kez daha parmaklarını tacının sivri çıkıntılarının üzerinde dolaştırdı. "Onun üstündeki kontrolünü kaybettiğinden beri duruşun değişti."

Sereme alaycı bir ses çıkararak güldü. "Ben olsam, kontrol kelimesini daha dikkatli kullanırdım. Evet, Raeve kıymetli bir değerdi ama her şeyin bir raf ömrü var. Tasmasının uzaması onu yüreklendirdi. O, güçlü ve öngörülemez. Bana kalırsa, zaman zaman kuduz bir yaratık gibi olabiliyor."

Sereme'in bilmediği şey, Arkyn'in, Ateş Kuşu hakkında sevdiği şeyin tam olarak bu olduğuydu. Gözlerinin kardığı ve vahşi kan şehvetini bütün ihtişamıyla serbest bıraktığı zamanlar. Bu, Arkyn'e kendini ahlaksızlığında daha az yalnız hissettiren bir şeydi.

Havarilerine maske taktırmasının bir nedeni vardı: Gözlerinde titreyen duyguları ve konuşmak için ağzını açtığı zaman nasıl irkildiklerini görmemek. Başkalarının görüşleri, çoğu zaman kâbuslarına giren yaralarının hayalet izleri kadar çok can yakıyordu.

"Ne planladığını biliyorum, Arkyn. Ama korkarım sadece canavarı sinirlendirmeye yarayacak." Sereme kaşlarını çatarak elini masanın üstüne koydu. "Raeve burada olduğu sürece, ikimiz de tehlikedeyiz."

Arkyn başını yana yatırdı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Kelimeler dilinin ucunda fırsat kolluyormuş gibi bir çırpıda "İşini bitir," dedi Sereme. "O çukura girdiği zaman, geri çıkmasına izin verme. Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar, çukura razah salmaya devam et."

Arkyn, Sereme'in ince boynuna dolanmış zincirden sarkan süslü şişeye baktı; bağın kopuşunun yasını tutup tutmadığını merak etti. Raeve'yi zapt altında tutan kişi olarak gözden çıkarılamazdı. Ama şimdi?

Ateş Kuşu'nun pençelerini geçirmek için can attığı kolay bir hedeften başka bir şey değildi. Anlaşılan bunu Sereme de fark etmişti.

"İşte o an, Arkyn. Safhalardır ulaşmak için çaba harcadığımız her şey. Yanık'ın Kral'ı elinde. Şu anda taçsız kalmış bir başkenti devirmeye hazır, güçlü bir ordun var. Sandıklar kantaşı ve altınla dolu." Sereme'in eli boynundaki şişeye gitti. "*Kraliçen* de yanında tahta çıkmaya hazır."

Arkyn'in sessizce tacına vurduğu parmaklar durdu.

Sereme, onun gözlerinin nasıl karardığının farkında değil gibiydi. Farkında olsaydı, az önce dediğini yapar ve çıkıp giderdi.

Bir an önce.

"Kraliçem mi dedin?"

Sereme başını kararlı bir tavırla salladı. "Ama o tahtta üç kişiye yer yok. Raeve'le aynı kolçağı paylaşacak değilim. Doğuştan gelen hakkını almanın ve canavarları ait oldukları karanlığa hapsetmenin zamanı geldi."

Sereme'in buyurgan sesi, Arkyn'in bakışlarındaki karanlığı dağıtmadı. Aksine, karşısındaki perinin kazdığı çukuru daha da derinleştirdi.

Canavarlardan bu kadar nefret ediyorsa, onlardan biriyle aynı yatağa tırmanmamalıydı.

"Haklısın," dedi, ağır ağır. Düşünceli görünüyordu. "Sadece iki kişilik yer var." Arkyn ayağa kalktı. "Kolyeni çıkar ve beni takip et."

Sereme'in gözleri büyüdü, hemen ardından kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum," dedi Arkyn ve umursamaz bir tavırla yatak odasına yürüdü.

Sereme, kısa bir duraksamanın ardından Çöpçü Kral'ın savrulan pelerininin peşinden gitti. Arkyn'in onu kürkle kaplı karyolasına yönlendirmesini beklediği için olsa gerek, eski bir bronz göğüs zırhına düşen yansımasına bakarak saçlarını düzeltti. Ama Arkyn'in, yatağı pas geçtiğini ve dosdoğru odanın arka

tarafındaki kapıdan çıkıp karanlık bir tünele adım attığını görünce ister istemez yavaşladı.

Perinin, Arkyn'in dudaklarının gerisinde kıvrandığını hissettiği soruyu nihayet dile getirmesi hayli uzun sürdü. "Arkyn... Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Cevap, dar tünelin duvarlarında yankılanan ayak seslerinin arasında, başıboş bir hayvana atılan yemek artıkları gibi bir anda yutuldu. Arkyn'in adımları ağır ve gümbürtülü, Sereme'inkiler ise topuklarının sık tıkırtısı gibi ısrarcıydı.

Tünel nihayet dış dünyaya açıldı. Tepede asılı duran ışıltılı Aytüyü aylarının aydınlattığı kalın bir kar tabakasıyla ve tembel esintiyle sağa sola süzülen tek tük pus öbekleriyle kaplı bir düzlük.

Uzakta öten bir kuş sürüsü dışında sessiz, yumuşak bir tün vaktiydi. Buna rağmen Sereme acı soğuğa karşı kollarını ovalayarak titredi. "Burada ne arıyoruz?"

Soru, morarmış dudaklarından onu savunmasız ve zayıf gösteren beyaz nefes dumanlarıyla birlikte döküldü.

Bunlar, Arkyn'in nahoş bulduğu şeylerdi. Bu kadın kendini onun kraliçesi olmaya layık görüyordu ama soğuktan titriyordu.

Dünya onu çiğ çiğ yer.

"Buradayız çünkü sen artık işime yaramıyorsun," dedi Arkyn, iç geçirerek. Yenmiş tırnaklarının diplerindeki kurumuş kan kalıntılarını temizledi. "Ağzın sıcak ama varsayımların kahrolası parmaklarımdan daha rahatsız edici ve varlığından çok sıkıldım."

Her uğursuz kelime, Sereme'in rengi her saniye biraz daha çekilen yüzünün sonunda Aytüyü ayları gibi bembeyaz kesilmesine neden oldu. Gözleri de ayların biçimlerini aratmayacak kadar büyümüştü.

Elini uzatıp Arkyn'in pazusunu tuttu. Çok uzun zaman önce ejderhaalevi tarafından neredeyse tamamen kemirilen sağ pazusunu. "Arkyn, *lütfen*..."

"Elini üstümden çek."

Sereme, Arkyn'in gözlerini bürüyen ateş karşısında irkilerek geri çekildi. Sert rüzgârla hiçbir alakası olmayan bir titremeye kapılmıştı. Belki de bertaraf edileceğini idrak etmenin kaygısıydı. Sağdan soldan bir şeyler toplamasıyla, başkalarının çöplerine kıymet vermesiyle bilinen Arkyn, şimdi onu çöpe atıyordu.

Arkyn çenesini kaldırdı; karanlık ve soğuk dünyada sonunun ne olacağını merak ederek yarı kapalı göz kapaklarının arasından ona baktı. Düşer miydi, yoksa güçlenir miydi?

Bir başkasının karşısında dizlerinin üstüne inip kıç yalayarak yeniden tepeye tırmanmaya çalışacak mıydı?

"Çok uzun zaman önce," dedi Arkyn, kurumuş bir kan kabuğunu daha karın üstünde fiskesiyle atarak. "Beni peydahlayan erkek peri beni ovalara atmış ve koşmamı söylemişti. O da beni sadece kendi hırsları için bilenmiş bir araç olarak görürdü. Gözünde başka bir değerim yoktu."

Sereme konuşmak için nefes aldı ama Arkyn'in elinin bir hareketiyle sustu.

"Bakıyorum sen de sadece sana sağlayabileceklerimi önemsiyorsun," dedi Arkyn, soğuk ve yavan bir sesle. Sözleri, gökyüzünde kıpırdanan ve düşmek üzere olan aylar gibi havada asılı kaldı.

Yok etmeye hazırlanan aylar gibi.

"Artık karşılığında bana verebileceğin bir şey olmadığına göre, şimdi koşma sırası sende."

Sereme arkaya doğru titrek bir adım atınca mor çizmesi arkasında uzanan lekesiz, karlı düzlükte bir delik açtı. "Arkyn, hayatım..."

Cliár alevler saçarak ve bir feryat koparark dağdaki bölmesinden fırladı. İki yana açık kanatlarıyla aylardan birinin önünü alev alev bir leke gibi kapatarak ve arkasında kızıl yıldız tozlarından bir iz bırakarak yaklaştı.

Sereme kadim ve gösterişli canavarı görünce sendeledi ve yüzünü bir sis perdesi gibi kaplayan panik dolu nefesleri arasında elini göğsüne bastırdı.

Elding Kuşu yan yattı; uykudaki dünya, tüylü kanatlarının güçlü sesiyle uyanmaya başlamıştı bile.

Sonra kanatlarını topladı ve dağın kayalık eteklerine doğru hızlı bir dalışa geçti.

Arkyn suratına yayılan çarpık bir gülümsemeyle, Sereme'in yuvalarından fırlayacak gibi açılan gözlerine baktı. "Sana *koş* dedim."

Pyrok

83. BÖLÜM

Yanağıma çarpan ıslak bir hayvan leşiyle uyandım. İnleyerek leşi kenara ittim ama çırpılan kanatların ritimsiz sesi ve taşa sürtünen pençelerin tıkırtısı gözlerimin bir anda açılmasına neden oldu.

Başımı döndürecek bir süratle yerden kalktım. Üstüme örttüğümü hatırlamadığım püsküllü örtüyü ayağımla iterek gözlerimi ovaladım ve mavi hayvanı bulmak için uyku mahmuru gözlerle etrafı taradım. Onu, yan tarafında bir delik olan bir leş çuvalının üstünde buldum. Piç kurusu kafasını, boynunu ve ön pençelerini delikten içeri uzatmış, çuvalın içindeki kanlı parçaları karıştırırken dengesini sağlamak için kanatlarını iki yana açmıştı. Ucundaki iğneyi bir şeye saplamaya hazırlanır gibi, kuyruğunun ucunu kafasının üstüne kaldırmıştı.

"Sen kahrolası bir baş belasısın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Etleri sıyrılmış omurgasından çekerek bir leşi çuvaldan çıkardı. İçindeki beyni hissediyormuş ve çıkarmak istiyormuş gibi, kafatasını yere çarpmaya başladı. Bir cevizin kabuğunu kırar gibi.

"Yaratıcılar aşkına," dedim, elimi yüzümde dolaştırarak.

Bizi uykumuzda yemeye sadece bir adım uzaktı.

Essi'yi masadaki yerinde bulamayınca bazen üstüne kıvrıldığı kanepeye baktım. Orası da boştu.

"Essi?"

Aldığım tek cevap, yanlış zamanda tüylerimi diken diken eden aç bir gıdaklama oldu.

Essi'nin odası olduğunu düşündüğüm yere çıkan basamaklara yönelirken yolumun üstündeki yavruya parmağımı salladım. "Onu yediysen, işin bitti."

"Gaaaak!"

Görüş alanımın kenarında kanat çırpan, açık renkli şeyi fark ettiğimde ilk üç basamağı tırmanmıştım. Essi'nin bana eve giriş hakkı verirken kanımla doldurduğu runik sembollerden biriyle bütünleşmeye çalışarak kafasını pencereye vuran bir parşömen tarlakuşu.

Kaşlarımı çattım ve odayı dört uzun adımda aşarak tarlakuşunu yakaladım. Kanımı taşıyan giriş sembolüne hissettiği çekim konusunda onun kafası da en az benimki gibi karışmış gibi elimden kurtulmaya çalışınca açmakta bayağı zorlandım. Sonunda tarlakuşunu düzleştirmeyi başarınca gözlerimle metni taradım. Çılgın gibi çarpan kalbim, el yazısını tanıdığım anda sakinleşti.

Ama sonra kelimelerin anlamını fark ettim.

Gruffin kıpırdanıyordu ve seni uyandırmak istemedim,
bu yüzden ona yiyecek bir şeyler bulmaya çıkıyorum.
Birazdan dönerim.

E.

Kalbim soldan sağa kaydı. Tanıştığımızdan beri evden sadece bir kez çıkmıştı. Sonuncusu infilak ederek siyah bir toz bulutuna dönüştükten sonra, daha fazla yuvarlak taş aramak için benimle birlikte çıkmıştı. Normalde evden çıkmaktan ne pahasına olursa olsun kaçınırdı. Şimdi av peşine mi düşmüştü?

Hiç mantıklı değildi.

Uzaktan gelen bir uluma sesi bakışlarımı pencereye çevirdi. Dağılan Buğuların arasından, düzlükler boyunca topallayarak duvara doğru yürüyen uzun, kızıl saçlı periyi gördüm. Arkasında, iki ucundan tuttuğu bir bezin üstünde ölü bir kar wrym'i sürüklüyordu.

Bir sonraki nefesim, göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

Essi.

Buğular tekrar yer değiştirdi; gözlerimi kısarak dikkatli bakınca, bir kâbus hayaleti gibi burnunu yere dayayarak Essi'nin izini süren, postu karla neredeyse bütünleşmiş beyaz bir etçil gördüm. Ona daha büyük ikinci bir hayvan daha katıldı ve

başını arkaya atıp uzun ağzını açarak sırtımdan aşağı bir ürpertinin akmasına neden olan çatallı bir sesle uludu.

Gerçeklik pençelerini derine saplamadan silahımı kapmış, çizmelerimi giymiş ve kendimi kahrolası pencereden dışarı atmıştım bile.

Etçiller ikili gruplar hâlinde avlanmazdı. Yaralı bir ejderhayı alt edebilecek kadar kalabalık sürüler hâlinde dolaşır, bozulmuş ruhlarının tadından berduşlar bile hoşlanmadığı için pusların arasında saklanırlardı.

Ve *en sevdikleri* yiyecek, tek başına dolaşan perilerdi.

Pyrok

84. BÖLÜM

Ovalarda son hızla koştum. Essi'ye sonunda utanç parıltıları saçan gözlerinin içine bakacak kadar yaklaştığımda yanaklarım ve parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Başarısızlığa uğramış gibi bakıyordu.

Anlam veremedim.

Kolunu karnının üstüne bastırdığını, solgun yanaklarındaki kan damlalarını fark edince içim panikle doldu.

Kan kaybediyor.

Siktir.

Bir rüzgâr esti ve Buğular sisli kanatlarını etrafımıza sarmaya hazırlanarak üzerimize kapandı. Havlamalar ve gaklamalar sinir bozucuydu; etçillerin yaklaşan ölümümüz hakkında konuştuklarından hiç şüphem yoktu. Oradan *bir an önce siktir olmazsak,* ölümümüz kesinlikle kaçınılmaz olacaktı.

Daha sert, daha hızlı koştum. Botlarım karı dövüyor, neredeyse baldırlarımı yutacak delikler açıyordu.

Essi üstü yüklü bezin ucunu bıraktı. Üç titrek adım daha attıktan sonra, pelerini bir mürekkep lekesi gibi etrafına yayılarak dizlerinin üstüne çöktü. Elini belinden kaldırdı ve parmaklarından akan kana baktı. Bembeyaz düzlüğün ortasında kıpkırmızı bir leke. Rüzgârda bir Kılıçtırpan alevi gibi dalgalanan saçlarıyla aynı renk.

O görüntü beni mahvetti. Bir yumruk gibi göğsüme dalıp kavradığı kalbimi hızla çekip karın üstüne attı.

Essi başını kaldırıp bana bakarken gözlerinde yorgun bir teslimiyet vardı. Aynı anda arkasında bir karaltı belirdi. İri bir etçil, Buğuların arasından, zayıf bacaklarından ve belirgin

kemiklerinin arasında yer yer içe göçmüş gövdesinden beklenmeyecek bir süratle dörtnala koşarak çıktı.

Dişlerini sıktı ve beyaz gözlerini Essi'ye dikerek hırladı.

Kaburgalarımın arkasında bir öfke patlaması hissettim.

Kılıcımı çekip öne atıldım. Hayvan da pençelerini ve Essi'nin kanıyla köpüren ağzını açarak öne atıldı.

"YERE YAT!"

Essi derhâl yere yapıştı.

Savrulan pençelerin ve kesici çeliğin çarpışmasıyla etçile çarptım. Onu geriye savururken ben de omurgama bir acı saplanacak bir şiddetle yere çarptım. Bir deri bir kemik kalmış hayvanı, kılıcımın tek bir hamlesiyle ortadan ikiye ayırırken etrafa bağırsak parçaları fışkırdı.

Daha dengemi bulamadan yan taraftan bir ikincisi yaklaşmaya başladı.

Kılıcımı son anda ve isabetli bir vuruşla çevirerek hayvanın gırtlağını keserken Essi hâlâ arkamda, yerdeydi.

Kar biraz daha kana boyandı.

Rüzgâr, pusu kör edici bir hortuma dönüştürerek duvarla aramızda görüşümüzü kapatan bir perde yarattı.

Çıkış yolumuzla.

"Bu kahrolası yer," diye tıslayarak dönünce görüş alanıma bir hayvanın daha girdiğini gördüm. Havayı kokladı, başını arkaya yatırıp göğe doğru uludu.

Buğular açgözlü ulumalardan oluşan bir senfoniyle canlanırken inledim ve ayaklarımı iki yana açarak durdum.

Gözlerimi hayvanın sinir bozucu gözlerinden ayırmadan Essi'nin ayağa kalkmasına yardım ettim. Sol kolumu önüne kalkan ederek etrafımızı tararken Buğuların arasından birden fazla etçilin çıktığını gördüm. Beş tane.

Yedi.

Dokuz.

Hepsi yüzlerini yere eğmişti; geri çektikleri dudaklarından salyalar akarak en zayıf noktamızı arar gibi sırayla havayı ısırıyorlardı.

"Buğuların açıldığı anda, hemen *koşmanı* istiyorum," diye mırıldandım, gözlerim hangisinin önce saldıracağını anlama telaşıyla etçillerin üstünde dolaşarak.

"Seni telaşlandırmak istemem ama bu kanama miktarıyla çok fazla anlamı yok gibi..."

Daha küçük etçillerden biri, Essi'nin yan tarafına doğru atılarak açığa fırladı.

Hızla döndüm.

Hırlayarak kılıcımı bir mızrak gibi yukarı doğru savururken Essi'nin iç çekişini kulağımda, koluma sımsıkı yapışan parmaklarını pazumda hissettim. Kılıç, etçili şiş gibi delip geçmişti. Hayvan etini, organlarını ve kemiklerini paramparça eden bu keskin darbe karşısında acıyla feryat ederek sert bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Kılıcı hayvanın cesedinden çıkarmak için ayağımdan destek alırken "Çok geç," dedim, dişlerimi sıkarak. "Çoktan *telaşlandım*."

Buğuların arasına karışan hırlamalar, ciyaklamalar ve ulumalar, sürünün boyutu konusunda oldukça kasvetli bir fikir vererek neredeyse bütün seçenekleri ortadan kaldırıyordu.

Biri dışında.

Kılıcımı yere sapladım ve hırlayarak üstümüze doğru gelen yırtıcıları kaçırmamak için etrafı taramaya devam ederek elimi pantolonumun cebine attım. "Umarım ateşle bir sorunun yoktur," dedim, element kutumu çıkarırken. "Ve özür dilerim, işler çok çirkinleşecek."

Kutunun kapağını kaldırıp kendimi Ignos'a açtığımda Essi usulca nefes aldı; Ignos'un her zamanki gibi aç, tıslayan ve tüküren dili üzerime çullandı. Her zaman bir şeyleri küle çevirmek için fırsat kollardı.

"*Geish athhh vill-vah sheith vakath, Ignos! Eeth atash* éno – vui!"

Ateş Tanrısı vahşi bir sevinçle kükredi ve bir an bile durmaksamadan element kutumdan fırlayıp bir anda etrafımızı kuşatan bir fırtınaya dönüştü. Yok etmek için can atan bir alev girdabı gibiydi.

Panik patlak verdi; o alevli hengâmeye ve karnını tıka basa dolduran bir tanrının obur melodisine çığlıklar, acılı ciyaklamalar ve ulumalar karıştı.

Hava, yanık et ve saç kokusuyla kaplandı. Beni neredeyse öğürtecek kadar yoğun ve pis bir kokuydu.

Arkamda duran Essi sendeleyerek ağırlığını bana verince kendimi sefil varlığım süresince hiç hissetmediğim kadar önemli hissettim.

Sırtımı biraz daha dikleştirdim ve dünya etrafımızda yanarken Essi'nin elini bulup *sıktım*. Buna tanık olmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Onu bu can çekişme seslerinden ve kahrolası kokudan korumak için neler vermezdim.

O da benim elimi sıktı ama sonra eli gevşedi ve ileri doğru bir adım atarken parmaklarımın arasından kayıverdi.

Benden *uzağa*.

Ignos'a bir emir daha haykırdım. Hava sağ kolumun tüylerini diken diken edecek şekilde değişirken omzumun üstünden arkaya bir bakış attım. Alev alev yanan bir etçil, derisini kemiren ateşten kaçmak için görmeyen gözlerle üstümüze koşuyordu.

Kılıcımı sapladığım yerden çekip savurdum. Kafası gövdesinden ayrılıp sefaleti son bulurken...

Gökyüzü tiz bir kükreyişle kaplandı ve çırpılan kanatların kan donduran ritmik gümbürtüsünü duydum. Aç bir ejderhanın korku salan sesini.

Yaratıcılar, şimdi olmaz...

Başımı kaldırdım ve dumanların arasından kanatlarını çırparak fırlayan kırmızı Kızgınkursak'ın, pençelerini alevlerin içine uzatıp tutuşmuş bir etçili kapmasını yüreğim ağzımda izledim.

"Siktir."

Kaptığı Essi de olabilirdi.

Onu buradan uzaklaştırmalıyım.

Onu omzuma atıp duvara doğru koşma niyetiyle arkama dönünce yalpalayarak ateş barikatına doğru yürüdüğünü gördüm. Ben gördüğüm şeye anlam vermeye çalışırken alevlerin arasına daldı.

Ve gözden kayboldu.

Pyrok

85. BÖLÜM

"ESSI!"

Dizlerimin üstüne indim ve kendimi yeniden on iki safhalık hissederek erimiş karın üstünde emekledim. Annemin o gökköprüsünde yürümesini, tam ben adını haykırırken kenarından dışarı çok kararlı ve emin bir adım atmasını izlediğim zamana dönmüş gibiydim. Çok aşağısındaki kahrolası Hendek'in zeminine hızla çarpmasını ve bir daha hiç hareket etmemesini izlediğim o zamana.

"ESSI! Hayır..."

Bu gerçek olamaz.

BU GERÇEK OLAMAZ!

Ignos bocalamaya başladı; göreceklerimden korkarak Essi'nin gözden kaybolduğu noktadan gözlerimi kaçırdım. Erimiş karın içinde parçalanmış bir hâlde yatan cansız bedeninden.

Ölüsünden.

Başka Kızgınkursaklar da yukarıda kaynayan sert bir fırtına gibi sahneye akın etti. Hiç şüphesiz yanık et kokusuna çekilmişlerdi ve kızarmış hayvanları kapmak için ciyaklamalar eşliğinde dalışa geçiyorlardı. Yere çöktüm ve saçlarımı ellerimin arasına aldım; bazıları öylesine yaklaşmıştı ki o telaş içinde dikenli kuyrukları neredeyse bana çarpacaktı.

Essi...

O...

Sisli havayı bir kükreme doldurdu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Başımı kaldırdım ve karşımda...

Açık pençeleriyle, ***kapmaya*** hazır bir duruşla üstüme doğru dalışa geçen koyu mor renkli bir Kızgınkursak'ın kıpkırmızı gözlerini buldum. Devasa boyutuna bakılırsa, erkek olmalıydı.

Ritmik bir şekilde çırpılan kanatları kül ve közleri yüzüme savuruyor, ölmek üzere olan alevleri körüklüyordu.

Buraya kadardı. Annemin ne yapmak üzere olduğunu anlamadığım o günden beri beklediğim boktan son gelmişti. Onu, gürültücü bir gölge gibi, Dothea'yla ettiğimiz bir kavga hakkında söylenerek kalenin içinde takip ettiğim ve bazen çok erken ölen küçük kız kardeşimizin düşüncelerine daldığında gözlerine çöken o anlamsız bakışı gözden kaçırdığım o kün.

Anlamamıştım.

Rüzgâr kan kırmızısı saçlarını savururken bana yan yan bakıp ayağını ileri itmesini izleyene kadar.

Ben bana geri dönmesi için haykırırken o gözden kaybolana kadar.

Korkup sinmek yerine başımı arkaya attım ve Kızgınkursak'ın kıpkırmızı gözlerinin içine baktım. Boğazımı açığa çıkardım ve yumruklarımı vücudumdaki bütün kasları gerecek kadar sıkarak havaya iki kelime haykırdım.

"CANIN CEHENNEME!"

Bir şey içsel bariyerime öyle büyük bir hızla çarptı ki darbenin etkisiyle sarsıldım. Tiz bir kükreme bana arkadan saldırırken bir an içim panikle doldu.

Hava dalgalandı. Bir kabarma hissettim. Sarı ve altın rengi tüyler neredeyse dokunacağım kadar yakınımdan süzüldü.

Kalbim önce gümbürdedi; sonra Maell kendi boyutunun neredeyse iki katı olan diğer hayvanla çarpışınca büsbütün durdu. Ancak hemen öncesinde, yabancı ejderha beni sokmak için zehirli iğnesinin ateşışığında parladığı kuyruğunu bir kamçı gibi üstüme savurmuştu bile.

Kıl payı.

Pençeler ve gagalar birbirine girdi. Her iki ejderha da hâkimiyet kazanmak için çırpınırken havaya turuncu renkli alevler kusuldu. Maell gazabını haykırırken ben ona bir şey olacak korkusuyla taş kesilmiştim.

Ölürse diye.

Bunun için çok küçük. Çok tatlı, çok yumuşak...

"Maell! Geri çekil!"

İçsel duvarımı kaldırdım ve bu komutu bağımız aracılığıyla haykırdım. Karşılığında bir şey gelmedi çünkü dikkati alev darbelerinden sağ çıkmaya odaklanmıştı.

Kuyruk iğnesi ve açık ağız saldırılarından.

"GERİ ÇEKİL!"

Kükreme, bir kan tükürüğüyle aynı anda geldi.

Aynı mor tüylere sahip, çok daha küçük ikinci bir Kızgınkursak da savaşa tutuşmuş dağları anımsatan bu alev ve gaga çarpışmasına katıldı.

Kalbim hızla çarparak ayağa kalktım. "MAELL, GERİ ÇEKİL!"

Hareketleri öylesine hızlanıp bulanıklaştı ki çalkalanan bir kanat yığınına dönüştüler; pençeleri ve çeneleriyle birbirlerini deşip parçalıyor, karı kırmızıya boyuyorlardı.

Kahrolası ensem korkuyla yanıyordu.

Maell başka bir ejderhaya saldırmaya hiçbir zaman ilgi göstermemişti. Yaklaşan bir öğün dışında hiçbir şey öldürmemişti.

Karın üstüne kanla birlikte sarı tüyler de yağıyordu. Maell'in adrenalini keskinliğini kaybetmeye başlarken, hareketleri yavaşlarken, güçsüzleşirken ve ondan daha büyük iki ejderha senkronize saldırılarıyla hâkimiyet kurarken içim paramparçaydı.

"MAELL!" Yüzüm buruştu, var gücümle haykırdım. "GERİ ÇEKİLLLLL!"

Karnımda hissettiğim keskin acı, bakışlarımı önüme indirdi.

Pelerinimin önünü aralayınca gömleğimdeki yırtığı gördüm. Kumaşı çekip yırtığı büyütür büyütmez yaptığıma pişman oldum çünkü Kızgınkursak'ın kuyruk dikeninin beni kıl payı ıskalamadığı ortadaydı...

Beni yaralamıştı. Karnıma iki santim derinliğinde, çaprazlama bir kesik açmıştı. İç organlarımı açığa çıkaran, artık bedenimin içinde zar zor duran kanlı bir kesik.

"Siktir."

Tek bir yanlış hareketim, içimin dışarı dökülmesi için yeterliydi.

Maell bir çığlık attı.

Bakışlarım yeniden göğe çevrildi, dumanların arasında siluetini ararken kalbim bir mengenenin arasına kıstırılmıştı sanki.

Dünyanın sarsıldığından emin olduğum yerde sallandım. Gözenekleri gittikçe daha fazla tıkanan bir bezin arkasından nefes almaya çalışır gibi güçlükle solurken dizlerim kara gömüldü.

Muhtemelen bunun anlamı...

Yarama tekrar bakınca Kızgınkursak zehrinin o kırmızı damarlarının kesikten dallanıp tenime yayıldığını gördüm.

Şimdiden organlarıma neler yaptığını düşünerek inledim.

Hareket edemeyecek hâle gelmeden önce fazla zamanımın olmadığını biliyordum. Bedenimin pes etmesi, beni felç hâlinde ama uyanık ve bilincim açık bırakması an meselesiydi. Yavrulara atılacak, yavaş yavaş lime lime edilirken karşı koyamayacak kusursuz bir öğüne dönüştürmesi de.

Muhtemelen ölmenin en kötü yoluydu.

O ejderhanın canı cehenneme; beni yiyecek biri varsa, o da Gruffin'dir.

Rüzgâr, Buğuları geri iterek esti. Başımı kaldırıp karşıdaki duvara baktım. Bağırsaklarımı içeride tutarak ayağa kalkacak gücü toplarken görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

Dumanlar yükselen leşler mezarlığının arasından sendeleyerek ilerlerken Maell'in ciyaklamaları iliklerime işliyordu.

"Geri çekil!" diye haykırdım içimden. *"Lütfen, Maell! Lütfen beni dinle."*

Yırtık karnımdan değil, Maell'in çıkardığı seslerden doğan boğuk bir inilti çıktı ağzımdan. Gökyüzündeki ıstıraplı haykırışlarından.

Bana.

"Yaşa... Lütfen..."

Cevabımı sessizlikle aldım.

Bacaklarım işlemez oldu.

Bir acı dalgasıyla kör olmuş hâlde öne doğru devrildim. Ölü şeylerin leş gibi koktuğu kahverengi çamura saplanırken kolumu karnıma sardım. Sanki birinin pençeleri karnıma saplanmıştı; beni ortadan ikiye ayırıyor, bir dikişi boydan boya yırtıp açıyordu.

Görüşüm netleşti, bakışlarım keskinleşti. Islak bir nefes aldım ve kanlı tükürükler saçarak öksürdüm.

Dişlerimi sıkarak boştaki kolumu kaldırdım, kolumdan güç aldım ve çamurun içinde sürünmeye başladım. Gözlerim bir an olsun duvardan ayrılmıyordu. Kaslarıma yayılan ve beni gıdım gıdım yutan ürkütücü uyuşukluğun fazlasıyla farkındaydım.

Beni hareketsizleştiren.

Damarlarımdan çekilen umut, yerini buruk bir teslimiyete bıraktı.

Başaramayacağım.

Bir sonraki nefesim daha zorluydu. Karanlığın görüş alanımın kenarlarında toplanmasını önlemeye güçbela yetecek kadar.

Annem yüzü yere dönük öldü.

Ben öyle ölmek istemiyorum.

Gücümün son kalıntılarını kullanarak yan döndüm ve sıktığım dişlerimin arasından hızlı hızlı soluyarak kendimi sırtüstü bıraktım.

Sonra nefesim yavaşladı.

Yoğun dumanın ve ışıltılı gümüş şeritlerin arasından Kızgın-kursak aylara bakarken zaman eğilip bükülerek uzadıkça uzadı.

Çamurun içinde solup giden benim aksime, ejderhalar ölürken bile muhteşemdi. Dothea konusunda ne kadar kolay pes ettiğim düşünüldüğünde, sunacak pek bir şeyim olmasa da bana ihtiyacı olan topraklarda bana böylesi yakışırdı.

Yine de...

Sol tarafımda bir kıpırtı hissettim ve başımı yana çevirdim. Bu küçücük hareket bile bütün dünyamı sarsmaya ve vücudumun öğürme isteğiyle kasılmasına yetmişti. Yarattığım cehenneme, Essi'yi alan noktaya bakarken bağırsaklarımı bir şekilde içeride tutmayı başardım.

Bir *tak* sesi oldu. Havada, kalbimi yerinden oynatan, sırtımı ürperten bir dalgalanma hissettim.

Yangın kıvranarak büyümeye ve can kazanmış gibi güçlenmeye başladı. Alevlerin arasından az önce kabuğundan çıkmış, başını arkaya yatırarak kanatlarını esneten bir yavru ejderha gibi.

Yumuşak bir haykırış koyverdi.

Bir an için Ignos, kendini kanat çırpan kocaman yaratıkların şekline sokarak bir oyun oynuyor sandım. Alevler geri çekildi; alev kırmızısı tüyleri ve altın rengi gagasıyla, kanatlarını kocaman açmış efsanevi bir Elding Kuşu açığa çıkınca, yaşananın bundan çok daha basit olduğunu anladım. Hayal gücümün sayfalarından çıkıp gelmiş –hiç şüphesiz– ve annemin her tün beni ve Dothea'ya üstümüzü örtüp deliksiz uykular dilemeden önce anlattığı masallardakine benzeyen bir resim. Tıpkı bir piç olarak aileye katıldıktan ve annesinin cansız bedeninden kesilip çıkarıldığı anda gölgelere kaçırıldıktan sonra Roan'a da anlattığım gibi.

Sanırım zehir çoktan beynime ulaştı.

İnanılmaz derecede detaylı bu hayal, kanatlarını kaldırdı ve tenime gerçek gibi gelen bir sıcaklık saçarak bir yuvadan kanatlanır gibi, alevlerin arasından yükseldi. Lif gibi ince tüylerin sarktığı kanatlarından ve kuyruğundan yere çarpmadan önce patlayan lavlar misali közler akıyordu. Adım adım yukarı tırmandı ve ardında çalkalanan o duman bulutunu delip geçti.

Hiç olmamış gibi... yok oldu.

Dürüst olmak gerekirse, olmamıştı da zaten.

Hayatın içimden kanayarak akıp gitmesini beklemek dışında yapacak pek bir şeyim olmadan, dönüp duran dumana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca baktım; güreşen ejderhaların acı dolu sesleriyle eziliyordum.

Ve bekledim. Neyi beklediğimi bilmeden.

Belki de göğsümdeki bu kahrolası yaranın acısını durdurmak için.

Ama durmadı. Aksine ufak tefek bir karaltı, dumanla kaplı loşluktan üstüme koşunca daha da kötüleşti. Üstünü başını kaplayan çamur ve kül, uzun ve canlı saçlarını maskelemeye yetmiyordu.

Gerçi hiçbir şey yetmezdi buna.

Essi...

Güzelliği hayalimde bile eşsizdi. Vücudu havadan yapılmış gibi, âdeta uçarak bana koşuyordu. Keşke birlikte daha çok zamanımız olsaydı. Keşke onu, ayaklarının dibinde yere yığılıp sızarak, çok fazla kahrolası şeyi yutmuş ovalarda tek başına ava çıktığında uyuyakalarak yüzüstü bırakmasaydım.

Yanımda dizlerinin üstüne çöktü; büyümüş gözlerle beni incelerken yüzünün her çizgisinde panik vardı.

Hayalinin yakınlığı bile tenimi karıncalandırmaya yetmişti. Bunu hissedebiliyordum. Demek ki önce kan kaybından ölmezsem, diri diri yendiğimi de hissedecektim.

Harika.

Essi titreyen elleriyle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştı. "Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanarak gömleğimden arta kalanı kaldırırken tenini tenimde hissettim. Fazla ılık ve gerçekti.

Hak ettiğimden daha fazla.

Yaramı inceledi. Geri kalanımı incelemek için gömleğimi biraz daha yırttı ve o kahrolası güzel gözleriyle ölümün kırmızı damarlarına baktı.

"Çok... üzgünüm."

"Nefesini boşa harcama," dedi, bakışlarını çıplak gövdemden ayırmadan.

Halüsinasyon üzerinde biraz daha fazla kontrolüm olsaydı, sonuna dek gözlerinin içine bakardım.

Gücümün son kırıntılarını, elimi kaldırıp yüzünü avuçlamak için kullandım.

Keskin bir nefes alarak nihayet gözlerime baktı. Gözleri, bütün hayatım boyunca aradığım bir şeyle kaplıydı. "Bana öyle bakma," dedi, bakışlarını yeniden yarama indirirken. "Ölmüyorsun."

Elim yüzünden düştü. Enerjim tükenmişti.

İşte bu konuda yanılıyorsun, hayatım.

Bunu yüksek sesle söylemiş olabilirim çünkü hırladı ve bacaklarımı üstüme atarak oturdu. Keşke bütün hayallerim, kalbim teklemeye başlamadan önce gerçek olsaydı diye düşünerek kararlı gözlerine bakarken ciğerlerimdeki bütün hava çekildi.

Ve onun kalbi *hâlâ atarken.*

"Ben ölmedim!" Elimi tuttu ve açıp göğsüne, *küt küt küt* atan kalbinin üstüne koydu.

Hayal gücümün bana acayip iyi davrandığının bir kanıtı daha.

"Yaratıcılar aşkına," diye mırıldanarak parmaklarını açık yaramdan içeri soktu ve beni fazlasıyla gerçek bir acıyla yerimden sıçrattı. Sanki az önce alev alev yanan bir kaşıkla, gevşeyen bağırsaklarımı kepçelemiş gibiydi. "ÖLÜ DEĞİLİM, KAHROLASI!"

Sanırım acıyla inledim, oysa öyle bir ses çıkaracak takatim yoktu. Yüzüne gözlerimi acıtacak kadar dikkatli bakıyordum. Yanaklarındaki çilleri kontrol ettim; hepsi olması gereken yerdeydi ve iri gözleri sarsıcı bir kararlılıkla sertleşmişti. O kahrolası taşların üstünde çalıştığı zamanlardaki gibi, hatta daha fazla.

Sonunda dudaklarının üstündeki çile baktım. Yeri fazla doğruydu. Benim hayalimde canlandıramayacağım kadar *kusursuz.*

Yani...

Gırtlağımdan acı yüklü bir ses çıktı.

"Ama seni iyileştirmek için hemen bir şeyler yapmazsam, sen birazdan öleceksin. İç organların resmen dışarıda..."

"Sen... a-alevler..."

Elini ağzımın üstüne örterek çenemi kapattı. "Enerjini sakla," dedi. Sesindeki telaş, beni nefes almamı güçleştirecek kadar sıktı. "Seni iyileştireceğim ama bana güvenmen gerek."

O anda üstümde ne büyük bir gücünün olduğunun farkında olduğunu hiç sanmıyordum. Ruhumu istese, kahrolası bir fiyonkla ona sunardım.

Başımı hafifçe eğerek onay vermeyi başardım.

Gözleri utanca benzer bir şeyle bulutlanarak bileğini ağzına götürdü ve dişlerini etine iyice bastırdı. Bileğini geri çektiği zaman, hilal şeklindeki yaranın üstünü parlak kırmızı bir renk kaplamıştı. Bir an tereddüt etti, birkaç küfür mırıldandı ve elini ileri uzatıp yarayı dudaklarıma bastırarak kanını dilimin üstüne akıttı. Ağzımın içi, hafif bir duman tadına karışan metalik bir sıcaklıkla doldu. Essi'nin özü... *yanmış* gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Şaşkınlığımı mırıldanarak dile getirmeye çalıştım.

"Kapa çeneni ve yut!" derken sesi titredi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan itaat ederek kaslarımın sıkışmasına izin verdim. Kanı, kayarken alev alan bir yağ gibi boğazımdan aşağı akarak ısındı...

Hayır.

Tutuştu. Sanki az önce bir kova lavı lıkır lıkır içmişim gibi.

Ateş, beni içten dışa eritmeyi kafaya koymuş gibi, karnımın içinde sağa sola saldıracak bir yırtıcılıkla büyüdü.

Neler olduğunu –bana ne yaptığını– sormak için ağzımı açtım ama sadece bir kükreme çıktı.

Essi elimi tutarak yanağına koydu. Gözlerinden yanaklarındaki kül tabakasında temiz izler açan yaşlar taşarken burnunu avucuma sürttü. Ateş beni tamamen tüketmeden önce gördüğüm son şey bu oldu.

Ve çırpınarak karanlığa yuvarlandım.

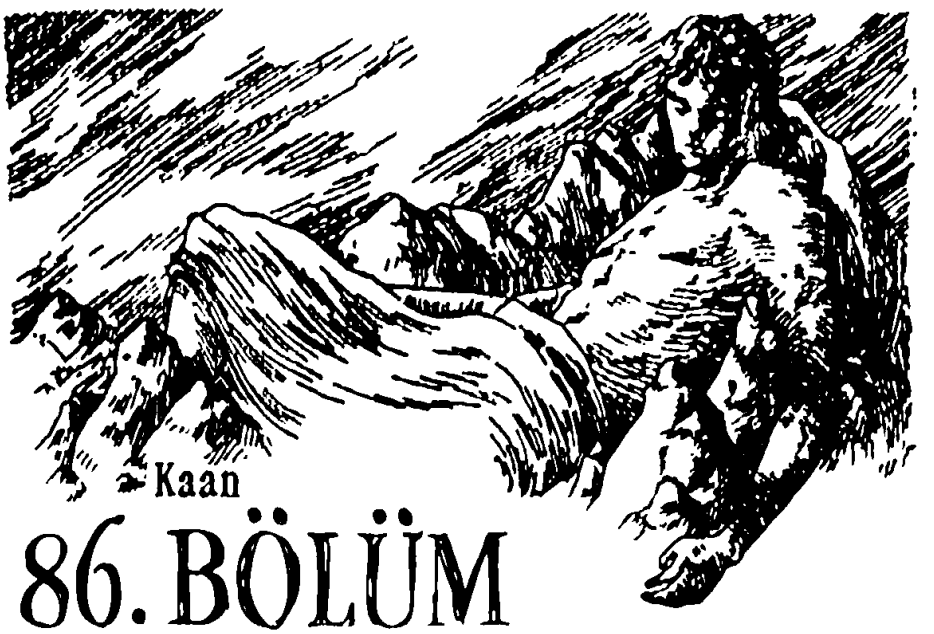

Kaan

86. BÖLÜM

Arenanın etrafını çevreleyen sayısız benzerinden biri olan hücrem, tiz bir çığlıkla daha doldu.

Çenemi göğsümden kaldırdım ve terden sırılsıklam olmuş saçlarımın arasından karşıya baktım. İnce bir kan sızıntısı gözüme akarak karşımdaki dövüş pistine dair görüşümü biraz daha bozdu.

Bakışlarım bir razah'a sabitlendi. Kulakları, burnu ya da saçları olmayan, baştan aşağı tütsülenmiş gibi kavruk, kabuk tutmuş bir peri gibi kambur ve kemikliydi. Çizgi şeklindeki ağzının içi, bir ejderhanınkinden daha fazla eğri büğrü dişle doluydu. Boncuk gibi gözleri karşısındaki hedefe dikilmişti: Bacakları su toplamış yanık izleriyle kaplı, büyümüş gözleri korkuyla dolu dişi bir peri. Arenanın içinde hızla koşarken arkaya savrulan beyaz saçları, bana Kyzari'yi anımsattı. İnandırıldığım gibi yeğenim değil, kendi kanımdan canımdan olan Kyzari'yi.

Kızım Kyzari'yi.

Annesiyle paylaştığımız aşkın fazlasıyla *gerçek* olduğunun güzel kanıtı.

Bu bilgi henüz içime işlememişti; ellerimde dağılması korkusuyla içime çekmeye çekindiğim bir armağan gibi hâlâ yüzeyde duruyordu. Çünkü öyle olması olasıydı.

Kyzari hâlâ ellerimde dağılabilirdi.

Kaçan peri sendeleyince içim korkuyla titredi.

"Ayağa kalk!" diye haykırdım, ağzımı tıkayan bezin arkasından.

AYAĞA KALK!

Razah ileri atıldı. Periyi yere devirdi ve hiç zaman kaybetmeden başını üstüne eğip bacağından bir parça et kopardı.

Peri hareket edemez bir hâlde, acıyla uludu. Dumanlar yükselen zemini can havliyle tırmalarken çıkardığı ses, ağlamaklı bir yumru olup boğazıma tıkandı. Peri, benim boğuk ve çaresiz çığlıklarım eşliğinde, engebeli zeminde ikisini birlikte yutacak volkanik bir çukura doğru sürüklendi.

Kendime üst üste birkaç kez *Kyzari değil*, diye hatırlattım.

Kyzari değil.

Ama bu peri de birinin kızıydı. Belki de birinin sevgilisi ya da var oluşunun anlamıydı.

Bir başkasının her şeyi, yok olmuştu.

Beni tavanda asılı tutan kalın, demir kelepçeleri hızla çekerek runik sembollerinin aktive olmasına neden oldum. Buna tepki olarak soğuk metal kelepçelerin etime ve kemiklerime saplanan sivri dişler etkisi yaratmasıyla hissettiğim acıyı neredeyse memnuniyetle karşıladım.

Sanırım bunun adı acımasızlıktı. Göğsümün içindeki parçalayıcı acının yanında sönük kalıyordu. Sanki aynı prangalar kalbimin etrafına da sarılmıştı, her vuruşunda onu ısırıyordu.

Bu bastırılamaz ıstırabı yatıştırmak, başka kurbanlar da lime lime edilirken kendimi toparlamak için büyük çaba harcadım. İç organları parçalanıyor, buhar yükselen zemine saçılıyordu. Ölmeden önce attıkları son çığlıklar, olduğum yerden göremediğim kudurmuş bir kalabalığın uğultuları arasında boğuluyordu. Çoğu canavar, peşlerinde taze öğünlerini sürükleyerek ateşten rahimlerine geri döndükten çok sonra bile, yuhalamalar ve ulumalar devam etti.

Sıcağa rağmen beni içten dışa uyuşturan o buz gibi hisle ürperdim. Sereme'in beni yutmaya zorladığı o sıvıdan sonra, ikinci ve üçüncü dozlar da bana zorla içirilmişti.

Rygun'ın üstünde de aynı etkiyi yaratıyor olması ve ejderhamın çektiğim acıdan bihaber olması mümkündü ama risk almaya niyetim yoktu. Bu yüzden onunla aramda bariyer olan içsel duvarın üstüne eklediğim bir pula, kendimden ve özümden biraz daha kattım. Bir süredir aralıksız takviye ettiğim için duvar bilincimi yitirdiğim zamanlarda bile sağlam duracak kadar kalınlaşmıştı.

Rygun güçlüydü ama güneyin bu noktasındaki soğuk, hayatına mâl olurdu. Ağır bir ölüm olurdu ama canını alırdı.

Rygun tehlikede olduğumu hissederse, mutlaka peşime düşerdi ve bu durumu daha da büyük bir trajediye dönüştürürdü.

Duvara sağlam bir pul daha yerleştirdim.

Arkyn elinde tuttuğu ince uçlu tacıyla önümden geçti. Parmaklıklı kapının önünde duraksadı. Arenadan yükselen kükürtlü, sıcak bir esinti yırtık pelerininin dalgalanmasına ve kukuletasının uçuşmasına neden oldu. Kukuletasını arkaya itince başının arka tarafı açığa çıktı. Babamın omuzlarından ayırdığım kellesinden çok farklı değildi. Yer yer sert kıllı, siyah saçların fışkırdığı kafa derisinin geri kalanı, muhtemelen alevlerin dağlaması sonucu büzüşmüştü.

Gördüğüm şey, babamın Kılıçtırpan'ının onu ovalarda kovaladığının ve yaktığının çok sağlam bir kanıtıydı.

Arkyn, ayağıyla zemini kazıyan küçük bir razah'la son perinin kapışmaya hazırlandığı arenaya gözlerini dikmişti.

"Ben küçükken annem bana bu yaratıklarla ilgili hikâyeler anlatırdı," dedi. Bunu öyle alçak sesle söyledi ki benden çok kendiyle konuştuğu hissine kapıldım. "Zihinleri kanşehvetiyle parçalanmış, bedenleri ateşe atılmış ölü perilerin kuduz ruhları olduğunu söylerdi. Ignos tarafından hiç kimsenin tam olarak anlayamadığı bir şekilde yeniden biçimlendirilmişler. Mücadeleden asla yorulmazlar. Olur da katledilirlerse, közler onları yutar ve sonra bütün hâlinde geri tükürür. Ya da kendilerine ziyafet çekerek büyürler."

Razah ileri atıldı, genç periyi yere yapıştırmayı başardı ve tek bir hareketle soluk borusunu parçaladı. Kana susamış kalabalığın haykırışları doruk noktasına ulaşmıştı. Sesler, son canavar onu tüküren erimiş çukura geri döndükten sonra da sürdü.

"Ateş Kuşu'm elimden kaçtığından beri bu sürü daha da büyüdü ve güçlendi."

O ismi ağzından söküp almak, bir bıçağa kazımak ve o bıçakla Arkyn'in derisini yüzmek istiyordum. Onu aileme yaptıkları için etlerini koparark lime lime etmek istiyordum.

Zincirlerime asıldım ama arenanın karşı ucundaki bir ızgaranın gıcırtılar eşliğinde, ağır ağır kalktığını görünce durdum. Izgara aradan çekildi ve arkasındaki karanlığın sarmaladığı bir karaltı açığa çıktı.

Yüreğim yerinden oynadı. Nefesim kesildi. Izgara, bir ejderhanın ardına kadar açık ağzını andırana dek yukarı doğru gıcırdadı.

Görüşümü zaman zaman kesen duman ve buhar bulutlarının arasından *o* çıktı. Önce hareket etmeye uygun deri çizmeler içindeki ayakları göründü. Çizmelerin, ayaklarını arenanın neredeyse erimiş taşlarla kaplı, engebeli zemininden koruma amacı taşımadığından emindim.

Duman bulutu biraz aralanınca boynundan aşağıda kalan her şey açığa çıktı. Vücudunun sadece bazı kısımları –omuzları, göğüsleri ve kalçalarının kıvrımları– eski püskü, gümüş zırh parçalarıyla örtülmüştü. Kalçasındaki parçaların altından yırtık pırtık, kısa bir eteği anımsatan beyaz kumaş parçaları sarkıyordu. Volkanik zeminden yükselen ısının ve buharların çarpıttığı görüntüde ellerinde ikiz hançerler tuttuğunu fark ettim.

"Muhteşem, değil mi?"

Gözleri, çenesi ve dudakları dışındaki her şeyi kafesleyen süslü, gümüş bir miğferin altında kalan yüzünü görünce Arkyn'i duymazdan geldim. Beyaz teni lekesizdi, onu kemiklerine kadar kemiren yanık izlerinden eser yoktu. O masadan bana kendini çok derinlere sakladığını düşündürecek kadar boş bakışlarla taşınmasıyla şu an arasında geçen zamanda tedavi edilmiş olmalıydılar. Ama Raeve olduğundan emindim. Hareketleri periden çok bir hayvanı çağrıştırsa da zarif bir hayvana yakışacak bir çeviklikle hareket ettiği kesindi.

Gözleri simsiyah olsa da.

Dişlerimi ağzımdaki beze bastırdım. Adını haykırmak ve bana bakmasını sağlamak için yanıp tutuşuyordum. Orada olduğumu bilmesi için.

Yanında olduğumu.

Raeve arenanın ortasına yürürken volkanik taş uyandı, coşkulu kalabalığın şaşkın iç çekişleri ve haykırışları arasında ışıltılı bir ısıyla fokurdamaya başladı. Renkleri kırmızı ve sarı arasında değişen alevler, ardında süzülen hırpalanmış Aytüyü kanatları misali kürek kemiklerinin arasında toplanınca nabzım hızlandı.

Raeve buharlar püskürten kırmızı ve gri taş tümseklerin üstünden bir yırtıcının zarafetiyle atlarken kalabalıktan coşkulu tezahüratlar yükseldi. Tezahüratlar onun içindi.

"Ateş Kuşu!"
"Ateş Kuşu!"
"Ateş Kuşu!"

"Ignos'un onu neden burada onurlandırmayı seçtiğini hep merak etmişimdir," dedi Arkyn, bakışları onu saplantılı bir ilgiyle takip ederken. Varlığı ona beni ruhumun derinliklerine kadar hasta eden bir haz verir gibiydi. "Artık kökenini anladığım için anlam verebiliyorum."

Kükremek istedim. Onu yere çalıp anlamadığını haykırmak. *Asla* anlamayacaktı.

"Onu neden bu kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Sevdiğin bir şeyin elinden alınmasının nasıl bir duygu olduğunu iyi bilirim. Ama ona bir baksana," dedi. Raeve'in dumanlar çıkan bir taş parçasının üstüne çıkmasını izliyordu. Alev alev kanatlar onu incecik bir koza gibi sarmalarken çenesini göğsüne indirmişti. "Senin gibi yufka yürekli bir aptal için çok fazla."

Sözleri içimi oydu. Bilmesine asla izin vermeyeceğim kadar derin yaralar açtı.

"Ateş Kuşu!"
"Ateş Kuşu!"
"Ateş Kuşu!"

Arkyn sivri kenarlı tacını kaldırıp başına yerleştirdi ve döndü.

Erimiş yüzünü tam anlamıyla görünce nefesim boğazımda takılı kaldı. Babamın zayıf, çarpık bir versiyonuna benziyordu.

"Senin yokluğunda bana tahammül etmeyi öğrenecek." Ben onu süzerken yüzü seğirdi, sanki gözlerimin her bir hareketini yargılıyordu. "Ama önce her sadık canavar gibi, gerektiği şekilde kırılmalı."

Hırladım. Zincirlere asıldım.

Elindeki ince cep bıçağını, göğsüme her çırpınışımda biraz daha büyüyen sığ bir yarık açana kadar fark etmedim.

Tenimdeki kesiği izlerken gözlerinde ışıldayan coşkuya, bir kesik daha atarken titreyen nefesine bakılırsa, ne kadar uyuşuk olduğumdan habersizdi ve acı duyduğumu sanıyordu.

Fiziksel olarak.

Herhangi bir fiziksel acının, dikkatimi kalbimdeki ıstıraplı yaradan uzaklaştırabileceğini sanması ne acıklıydı. Raeve'in bir dövüş çukurunda, geçmişini ardına kadar yarıp kendi sadist

zevki için o boğazından aşağı tıkayan bir canavarın avı olduğunu bilmenin acısından. Kızımın şu an yakındaki bir hücrede olduğunu, hırpalandığını, belki de hayatta kalmak için savaştığını bilmenin acısından.

Kyzari benim kollarımın arasında olmalıydı. Ona acısını unutturacak kadar sıkı sarılmalı, güvende hissetmesini sağlamalıydım.

Sevildiğini.

"İşini bitirmek bana büyük keyif verirdi, kardeşim... Ama parmak uçlarımdaki kaşıntıya çok alıştım." Arkyn bıçağını kaldırıp geri çekildi, eserine baktı ve sonra bıçağı tekrar göğüs kemiğine yaklaştırıp bir kesik daha attı. "Sırf senin son nefesini çalma tatmini uğruna kanşehvetimden vazgeçmek yazık olur. Ayrıca, bunu onun yapmasını izlemeyi yeğlerim."

Başım hızla kalktı, nabzım dörtnala koşuyordu.

"*Ateş Kuşu!*"

"*Ateş Kuşu!*"

"*Ateş Kuşu!*"

"Onca safha önce onun o küçük notuna inanmana ve karnında senin yavrunla kaçıp gitmesine göz yummana bakılırsa, sana en çok ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bırakan erkeğin işini elleriyle bitirmeyi hak ediyor." Arkyn'in yara izli ağzını kaplayan sadist gülümseme, göz açıp kapayıncaya dek siliniverdi. "Ama önce bir veda armağanı. Ta ki son nefesine kadar, aldığın her nefeste beni düşünmen için.."

Küçük bıçağı kaburgalarımın arasına sapladı ve ucunu sağ ciğerimin alt kısmına doğru çevirdi. Keskin acıya rağmen, boğuk iniltim *onun* içindi. Çünkü haklıydı.

Elluin'i yüzüstü bırakmıştım. Kyzari'yi de.

Tıpkı şimdi Raeve'i yüzüstü bıraktığım gibi.

Raeve beni öldürmeye mecbur edilecekti ve bunu asla atlatamayacağını biliyordum. Bu iş, öyle ya da böyle, ikimizin de sonu olacaktı.

Arkyn ince bıçağını, aralamak için kaburgalarımın arasına soktuğu bir parmağı çevirir gibi çevirdi. "Ölümünle, babam bunu göremeyecek kadar kör olsa da senden daha güçlü olduğumu ispatlamış olacağım. Ve bu, bana ömrümün sonuna kadar yeter."

Bıçağı çıkardı.

Sığ bir nefes aldım. Başımın dönmesini engelleyecek kadar hava yoktu; bir sonraki nefesim, ağzımda metal tadı bırakan ve taze kesikten kan sızmasına neden olan bir öksürüğe neden olunca emin oldum.

Ciğerim delinmişti.

Ailemi yok etmeyi kendine görev edinmiş canavarın ötesine bakarken görüşüm bulanıklaştı. Bakışlarımı duman bulutunun arasında hayal meyal görebildiğim Raeve'e diktim.

Gözleri açıktı. Izgaranın gerisinden bana bakarken siyah gözlerinde uzaktan bile fark edilebilen ışık benekleri dans ediyordu. Kendini Slátra'ya teslim ettiğini anlamıştım.

Ya da belki de Slátra onu zorla ele geçirmişti. Raeve'den istenen şeyi biliyordu ve işimi bitirme görevini üstlenmişti. Her zaman yaptığı gibi Raeve'i korumak için.

Her zaman yapacağını umduğum gibi.

"*Ateş Kuşu!*"

"*Ateş Kuşu!*"

Arkyn gardiyanlarına işaret vererek çekilirken görüşüm kapandı. Gardiyanlar içeri girdi; yaralarımı siyah bir şeritle sardıktan sonra omuzlarıma, göğsüme ve uyluklarıma, yanık ve lime lime olmuş pantolonumu kısmen örten kahverengi deri zırhlar bağladılar.

Biri bronz bir maskeyle öne çıktı ama Arkyn elini kaldırdı. "Maskeye gerek yok."

Bu pürüzsüz emir, hücrede tıpkı başımızın üzerinde bir balta tehditkâr bir şekilde sallanıyormuş gibi bir huzursuzluk yarattı. Herkes taş kesildi. Sağ pazuma büyük bir yara izini örten bir deri parçası bağlamakla meşgul olanlar bile.

"Yüzünü görmeliler. Arenada ölmesi, Hisar'a karşı işlediği savaş suçlarının cezası olacak."

Ağzımı örten bezin altından kükredim.

Bunun bir anlaşma olduğuna hiç şüphe yoktu. Üçlü Konsey'in kuzeyde iktidara çıkmasını desteklemesine karşılık verdiği bir armağan.

Akıllıca.

Tahtta oturduğum süre boyunca halkım için yeterince şey yapmış olduğumu umuyordum. Damarlarını, onları

kurtardığım prangaların bileklerine yeniden vurulmasına kolay kolay izin vermeyecekleri kadar özgürlükle doldurduğumu.

Yaratmak ve büyütmek için çok çalıştığımız *iyilik* için savaşacaklarını.

Gardiyanlar derileri bağlamayı tamamlayıp geri çekildiler. Arkyn, bana *neredeyse* kafasını kafamın tek bir hareketiyle içine göçertebileceğim kadar yaklaştı.

"Şimdi, Raeve'e söylediğimi sana da söyleyeceğim." Başını yana yatırdı. "Kızının ve kız kardeşinin sağ kalmasını istiyorsan, seyircilerimin dikkatini yaklaşan aydüşüşlerinden uzaklaştıracak bir gösteri sergilersin. Asırlarca konuşacakları bir şey; bu karanlık ve zor zamanda onlara sunduğum bir intikam darbesi. Ateş Kuşu'm sadece ben tatmin olduğum ve balkonumdan başımla onay verdiğim zaman sana idamın kurtuluşunu bahşedecek."

Vücudumdaki bütün mücadele arzusu çekildi; kaslarımın tamamı, sönen ciğerim gibi yumuşadı.

Çocuğumun annesiyle, hayatımın aşkıyla dövüşmemi istiyor.

Kız kardeşimin ve kızımın iyiliği için ona vurmamı istiyor.

Hasta.

Sadist.

Pislik.

"Anladın mı, kardeşim?"

Başımı hemen eğmedim. Onu kolaylıkla onaylamadım. Ama sonunda başımı eğdim çünkü Raeve de öyle isterdi. Benden bunu yapmamı talep ederdi.

Kyzari ve Veya'nın hayatta kalması için ne gerekiyorsa yap.

Arkyn, kanlı bıçağını ağzımı kapatan bezle çenemin arasına soktu ve ıslak kumaşı kesti. Köpek dişlerini açığa çıkaran bir kükremeyle "SÖYLE!" dedi. Kan çanağı gözleri faltaşı gibi açılmış, şakaklarındaki damarlar şişmişti.

"Anladım."

Kendimi, ağzına onu nefessiz bırakana kadar tıkmak istediğim milyonlarca sözcüğü yutmaya zorlayarak, hayatım boyunca ağzımdan çıkan en çürümüş sözcüğü mırıldandım. Çünkü nefesim kesikti. Ona harcayacak kalp atışım yoktu.

Ondan tek isteğim, Raeve'yi yeniden görebilmek için önümden çekilmesiydi. Böylece bana kalan o kısacık zamanda onu uzaktan sevebilirdim.

"İyi." Döndü, sonra durup omzunun üstünden bana baktı. "Söylesene, nasıl bir histi?"

Anlamadığımı görmüş olacak ki devam etti.

"Babamı öldürmek. Kafasını kesmek." Kısa bir duraksama. "Bana nasıl bir his olduğunu söyle. Detaylarıyla."

Gözlerindeki ateşli çaresizliği, elinden aldığımı düşündüğü hazzın bir kısmını ona bağışlamam için duyduğu açlığı görmemek zordu. Oysa intikam huzur veren bir şey değildi. Bir intikam arzusundan kurtulmak, sadece bir örtünün kalkmasını sağlıyor ve size o taşkınlığın ardından ne kadar sığ ve yalnız birine dönüştüğünüzü gösteriyordu.

Rygun olmasa, sağlığına döndürülmesi gereken kırık dökük bir krallık olmasa, Slátra'nın izi sürülecek parçaları olmasa ve babamın kafası yumruğumun arasından sarkarken bu dünyayı Kyzari için daha iyi bir yer hâline getireceğime dair verdiğim söz olmasa... Çoktan güneye, Elluin'in son nefesini verdiği yere gitmiş ve kendime sığ bir mezar kazmış olurdum. Ve kendimi o mezara gömerdim.

Boğazıma tıkanan kanı öksürerek temizledim ve Arkyn'e hak etmese de gerçeği söyledim. "Umduğum... kadar iyi değildi."

Gözlerini hayal kırıklığı bürüdü.

Başını çevirdi ve sırtını saran gevşek, beyaz kanatlarla hâlâ o taşın üstünde duran Raeve'e baktı. Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve beni arenaya çıkarmaya hazır bir gardiyan çemberiyle baş başa bırakarak gitti.

Sevdiğim tarafından öldürülmek üzere.

87. BÖLÜM

Veya

"Ölüyor!" diye bağırdım. Yemek tasımı parmaklıklara öyle bir şiddetle çarpıyordum ki titreşimlerini iliklerimde hissediyordum. Kollarını kavuşturmuş bir hâlde karşı duvarın dibinde duran maskeli gardiyana dik dik bakarken tasın tangırtısı bir tef gibi yankılandı. Arkyn'e götürebilmek için Kyzari'nin diademinin kafasından ayrılmasını bekliyordu.

Raeve'e götürebilmek için.

"Senin kahrolası bir kalbin yok mu?"

Aldığım tek cevap, çaresizliğimin geri dönüp suratıma bir yumruk gibi inen tiz yankısı oldu.

Gardiyanın kılı kıpırdamadı. Nefes alıp almadığı bile anlaşılmıyordu.

İçim öfkeyle doldu.

Kolumu geri çektim ve bir yandan avazım çıktığı kadar haykırarak parmaklıklara defalarca vurdum. "SANA..." *–pat–* "ÖLÜYOR" *–pat–* "DİYORUM!"

Yüzüm buruştu, elim son bir kez daha parmaklıklara doğru savruldu. Gözlerimi kapatıp başımı parmaklıklara yasladım ve göğsümün içine çökmesine izin verdim. Yere yığılırken gırtlağımdan boğuk bir hıçkırık koptu.

Onu yüzüstü bıraktım. Ona umut vermek için günlüğü eline verdim ve canına mâl oldu.

Tünelde hışırdayan kanat seslerini duyunca başımı kaldırdım. Karanlığın içinden çıkan küçük bir parşömen tarlakuşu, benim ve Kyzari'nin hücrelerine doğru kavis yaptı. Yaklaştıkça kanatlarını daha hızlı çırpıyordu.

Nöbet devir teslimden beri ilk kez, gardiyan bir yaşam belirtisi gösterip tarlakuşunun üstüne atıldı.

"Sana geldiğini hiç sanmıyorum, pislik."

Peri sessizce ilerlemeye devam etti.

Elimdeki tası bırakıp ayağa fırladım, hırlayarak hücremin köşesine doğru ilerledim ve kenetlenmiş yumruklarla parmaklıklara sımsıkı yapıştım.

Gardiyan tarlakuşunu kapmak için atıldı ama kuş yan döndü ve perinin tıslamalı küfürleri arasında üç kapı ötedeki bir hücrenin parmaklıklarının arasından içeri süzüldü. Hücreden hücreye geçip benimkine dalarken ve yanımdan geçip gitmeye hazırlanırken yüreğim ağzımdaydı.

Tarlakuşunu yine de yakaladım. Zavallıcığın yıpranmış hâline bakılırsa, peş peşe birkaç fırtınaya maruz kalmış olsa gerekti.

"Mesaj almanıza izin yok," dedi gardiyan, sesi maskesinin ardında boğuktu. "Onu bana ver. Derhâl."

Yaklaştı.

Parmaklıkların arasından uzanıp beni yakalayamayacağı bir mesafeye çekildim. "Seni duyamıyorum," dedim. Gardiyan hırlayarak parmaklıkları tekmelerken ben tarlakuşunun katlarını açıp mesajı okudum.

Kyzari,

Konuşmamız o şekilde bittiği için üzgünüm. Benden yardım istemeye geldin ama ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Lütfen beni affet.

Neredesin? Her neredeysen, hemen gelirim. Beni görmek istememeni anlarım ve bunun için sana saygı duyuyorum ama seninle konuşmak istediğim bir konu var. En azından güvende olduğunu bilmem için bir cevap gönder, lütfen.

Kaan.

Tarlakuşunu geri katlamadan önce yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Acaba Kaan'a, Kyzari'nin onun kızı olduğu söylenmiş miydi? Arkyn ona bu bilgiyle işkence etmiş, önce ona her şeyi verip sonra elinden çekip almış mıydı? Kızını öldüresiye dövmekle övünmeden önce. Hem de *benim* yüzümden.

Kaan'dan önce annemi aldım, şimdi de kızını alıyorum.

Kısa ve hırıltılı bir iç çekiş, sızlayan kalbimi durdurdu.

Arkama döndüm; Kyzari'nin, üstünde Raeve'in beyaz pelerıniyle, bizi ayıran parmaklıklara yaslanarak yattığı yere bakınca nefesim kesildi. Bütün tendonlarım kaskatı gerildi.

Lütfen, hayır. Lütfen, bu düşündüğüm şey olmasın.

Sırtı, damarlarımın buz kesmesine neden olan ıslak bir sesle genişledi. Yaklaşan ölümün yavaş hırıltısı.

Gırtlağımdaki sızıyı yuttum ve titremesini durdurmak için altdudağımı ısırdım. Artık onun için yapabileceğim tek bir şey kaldığını biliyordum.

Onu kollarımın arasına almak. Bu dünyada hiç görmediği bir yumuşaklıkla geçişini sağlamak için ona sarılmak.

Duvar dibinden bize pis pis bakan gardiyanı yok sayarak parmaklıkların yanındaki pis saman yığınının üzerine oturdum ve kollarımı aradan uzatıp Kyzari'yi kendime çektim. Sandığımdan zor oldu, bedeni hareket ettirmenin zorlaştığı ağır bir külçeye dönmüştü. Bunu düşünmemeye çalışarak Kaan'ın tarlakuşunu kızının terden ıslanmış elinin arasında –málmr'ının hemen üstüne– yerleştirdim ve ona parmaklıkların izin verdiği ölçüde sokuldum.

Ona Elluin'in Dhomm'da geçirdiği zamanla ilgili hikâyeler anlatmaya başladım.

Bir muri böceği sürüsünün başımıza üşüştüğü ve Clode'un bile bize yardım etmeyi reddettiği o künü gülerek anlattım. Gerçi muhtemelen nedeni Elluin'in sözcükleri düzgün telaffuz edemeyecek kadar çok kıkırdamasıydı.

Ona –Eter Taşı'nı taşımasına rağmen– Elluin'in, alevleri, Gölge'nin vurillo çiçekleri gibi beyaza dönecek kadar sıcak çiçeklere dönüştürebildiğini anlattım. Büyükannesinin atriyumunda hâlâ yetişenlerden.

Ona Elluin'i bir keresinde tünün kör bir vaktinde, İmparatorluk Kalesi'nin karanlık bir köşesinde, çiçeklerin *ortasında* ağlarken gördüğümü anlatırken boğazıma bir yumru oturdu.

Bu, onda bir çatlak gördüğüm tek zamandı.

Sonra Kaan'ın hikâyelerini anlatmaya devam ettim. Küçük ve kaybolmuş olduğum zamanlardan, beni bütün kalbiyle nasıl sevdiğinden... Kızının, Kaan'dan alabileceklerinden çok fazlasını aldığımı fark edince suçluluk duygusuyla ezildim.

Nefesleri gittikçe sığlaşıyor, araları açılıyordu.

Ona daha sıkı sarılıp ellerini sıktım. Nafile olduğunu bilmeme rağmen kalbimin her atışının onunkini desteklemesi için yalvardım

"Çok seviliyorsun, Kyzari." Sözcükler boğazımdaki yumruyu güçlükle aşabildi. "Buradayım. Seninleyim."

Yalnız değilsin.

Bir gümbürtü duyunca bakışlarım şimdi yana devrilmiş gardiyana çevrildi. Hareketsizdi. Sanki yana devrilip uyuyakalmış gibiydi. Altında gittikçe büyüyen kanlı birikinti olmasaydı, öyle olduğuna inanırdım da.

Kaşlarımı çattım; kulağıma gelen metal şıngırtısı tenimi ürpertti.

Bir anahtarlığı kapımın kilidine doğru yaklaştıran küçük, pençeye benzeyen, soluk pembe iki eli görünce gözlerim kısıldı. Tek başlarına havada asılı duran, herhangi bir bedene *bağlı olmayan* bir çift el.

Sanırım Zihinokuyucu aklımı sikmeyi başardı.

Hava fırlatılan bir kumaş gibi dalgalandı; arka ayaklarının üstünde doğrulmuş, iri pembe gözlerini sayısız anahtardan birini benim kilidime sokma işini odaklamış bir miskunn açığa çıktı. Onu kamufle eden örtüsünün az önce yere düştüğünün farkında değil gibiydi.

"Kimsin sen?"

Miskunn durdu. Yavaşça bana çevrilen gözlerini kırpıştırdı, bir şeyler saklamak için ideal görünen rengârenk ceplerle süslü yün giysisi içinde, dişi olduğunun habercisi ucu tüylü kuyruğunu salladı. "Uno..."

"Tamam... Ne yapıyorsun?"

Başını yana yatırıp bana çatık kaşlarla bakarken kuyruğu iki yana sallandı. "Sizi kurtarıyorum, elbette."

Kalbim tekledi.

Kurtarmak mı?

Nabzımın umutlu tekleyişini ele veren titrek bir sesle "Hayal mi görüyorum?" diye sordum.

Lütfen hayal görüyor olmayayım...

"Hayır. Ama biz hızlı hareket etmek zorunda, yoksa prenses oraya zamanında ulaşamaz."

Taş kesilerek bakakaldım ve Uno'nun anahtarları denemesini izledim.

Rahatlamam gerekirdi ama Kyzari'ye ve gittikçe sığlaşan nefesler arasında hırıldarken büsbütün moraran dudaklarına bakarken, bunun bir dönüşü olmadığından neredeyse emindim.

Ölüyordu, burada ya da...

Mezar hissi veren bu hücrede ölmesin de...

Derhâl harekete geçtim. Uno hücremin kilidini açıp kapıyı itti ve ağzına kıstırdığı anahtarlıkla, dört ayağının üstünde içeri koşarken kollarımı nazik hareketlerle Kyzari'den çözdüm. Uno vakit kaybetmeden prangalarımın üstünde çalışmaya başlarken ayaklarının kirini ve yelesindeki kan lekelerini fark ettim.

Bakışlarım gardiyana ve şimdi hücremden içeri sızan kırmızı birikintiye çevrildi.

Yaratıcılar aşkına, bu miskunn'la asla ters düşmemeliydim.

Pranga, arkasında bıraktığı kanamalı sıyrıkları açığa çıkararak söküldü. "Teşekkürler," diye fısıldayarak ayağa fırladım.

"Veya için büyük bir zevk." Uno kapıdan dışarı koştu, kan birikintisinin üstünden atladı ve becerikli ellerle anahtarları tek tek deneyerek Kyzari'nin hücresinin kapısı üstünde çalışmaya başladı.

Tünele çıkınca Uno'nun örtüsünü alıp omzuma attım ve ürkütücü sessizliğe rağmen pürdikkat etrafı kolaçan etmeyi sürdürdüm.

Huzursuzluğumu tenimde hissediyordum. "Çok sessiz..."

"Evet. Aydüşüşleri geliyor. Hem de *bir sürü*."

Sesi çok yumuşaktı ama söylediği şeyin etkisi, göğsümden açık kalan ağzıma yayılacak kadar sertti.

"Ne zaman?"

"Yakında."

Uno'nun sesindeki o bilmiş tını, sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu. "Dışarıda güvende olacak mıyız?"

"Başka seçeneğimiz yok."

Ağzımı açtım ama kilidin açıldığını haber veren tıngırtıyı duyunca geri kapadım. Hızla içeri koşup Kyzari'nin yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Uno işe koyuldu; asıl prangayı açmaya çalışmadığını görünce kaşlarım çatıldı. Bunun yerine, Kyzari'nin ayak bileğindeki prangayı yere sabitleyen zincirin kilidini hedef almıştı.

Kalın demir kelepçenin Kyzari'nin etine gömüldüğü yerleri işaret ettim. "Senin için fark etmezse, o şey... olurken bunun bileğinde olmamasını yeğlerim."

"Demir pranga üstünde kalmalı. Veya yaşamak istiyorsa yani."

Ne demek istediğini soracaktım ki kilit bir tıkırtıyla açıldı.

Uno, Kyazri'nin yüzünün üstüne uzanan kuyruğu dışında taş kesildi. Gözleri büyüdü; soluk pembe renkleri, tüylerimi diken diken eden yanardöner bir girdaba dönüştü. Teninin zaten açık olan rengi, neredeyse şeffaflaşacak kadar açıldı. Beni korkutan uzun bir ânın sonunda, kırpıştırdığı gözleri normale döndü. Kuyruğu gevşedi ama sesi kopmak üzere olan bir yay kadar gergindi. "Acele etmeliyiz. Yoksa ölürüz."

"Yaratıcılar yardımcımız olsun."

"Sen taşıyacak." Tuniğinden parlak pembe bir düğme koparıp yere attı. "Uno çok küçük."

Düğme meselesini sorgulamamaya karar vererek Kaan'ın tarlakuşunu cebime koydum ve kollarımı Kyzari'nin kollarının altına geçirdim. Cansız ve terden sırılsıklam bedenini göğsüme yaslayarak yerden doğrulurken Uno'ya sıkıntılı bir gülümsemeyle baktım. "Küçük ama çok cesur."

Sırıtışının açığa çıkardığı ışıltılı pembe dişleri bütün yüzünü aydınlattı. O küne dek gördüğüm en ürkütücü gülümseme olabilirdi.

"Ne taraftan?"

Uno telaşlı adımlarla ilerledi, kuyruğunu havaya kaldırarak kasvetli geçiş yolunda bir sağa bir sola baktı. "Ben bu taraftan diyor..." Sola yöneldi, sonra durdu ve çelimsiz elini ağzına götürdü. "Ben öyle sanıyor."

"Denemeye değer."

Sanki sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen, sadece tek tük fenerler ya da meşalelerle zar zor aydınlatılan o nemli, yılan gibi kıvrılan tünelden aşağı koştuk. Yan taraftan kaba oyma bir kurnaya akan içme suyunu geçtiğimiz anda Uno neşelendi. "Evvet. Doğru."

Koşar adım, önden yürümeye başladı.

Kuyruğunun ucundaki, karanlıkta sallanan açık renkli bir boya fırçasını anımsatan tüy demetinin ritmik zıplayışını takip ettim. Yavaşlayan nefesini izleyebilmek için Kyzari'yi göğsüme biraz daha bastırdım.

Fazla sığlaşır ve sıklaşırlarsa, durup duvarın dibine çöker ve onu yolcu ederken bütün dikkatimi ona veririm. Koşmaya değil.

Tünelde bir yol ayrımına ulaştık. Uno her üç geçide de gözünü dikti, burnunu kaldırdı ve her bir seçeneği kokladı. Aramızda endişeli bir gerilim kaskatı kesilirken kuyruğu seğirdi.

"Bir fikrin var mı?"

"Uno bilmiyor..." Hızla döndü, sırtı savunmaya geçer gibi gerilince ensemdeki tüylerin ayaklandığını hissettim.

Arkama döndüğüm anda, az önce geldiğimiz loş tünelden gümüşi, iri bir yaratığın, ergen bir Kılıçtırpan'ın ihtişamlı çevikliğiyle yaklaştığını gördüm. Geniş ağzından dışarı uzanan iki uzun diş, meşalelerin alevinde parlıyor, bir şerit demeti gibi salınan yelesi durgun havayla oyun oynuyordu.

Kalbim duracak gibi oldu.

Kader Güdücü.

Uno savaşa girmeye hazırlanır gibi tıslad. Muhtemelen karşısında devasa yaratık tarafından toz bezi –ya da çorap– olarak kullanılacak kadar küçük olduğunu unutmuştu.

İki çizgiyi anımsatan gözleri Kyzari'ye odaklanınca vücudumdaki her bir hücre taş kesildi.

Yeğenimi göğsüme bastırdım; Uno'ya katılıp hırlamak üzereydim ki yaratık ağlamaklı bir ses çıkararak göz hizamın hemen altına, yere yapışırcasına çöktü.

Uno'nun tıslaması bütün gücünü kaybetti.

Canavar gözlerimin yaşarmasına neden olan ağlamaklı bir ses çıkararak bize usul usul yaklaştı. Öyle bir inliyordu ki acı çektiğini düşündürüyordu.

Buna rağmen, geri çekildim. Omuzlarım bir duvara çarpana kadar onun her bir adımına bir adımla karşılık verdim.

Kyzari'yi vücudumla korumak için arkamı döndüm. Yaratık beni koklarken, burnuyla beni nazikçe dürterken ve sıcak, ıslak dilini uzatıp kolumun... Kyzari'nin yüzünün yanı başındaki kısmını yalarken, inleyerek kıpırdamadan durdum.

Hareketi, gözlerimi Eter Taşı'na çevirdi. İçinde bir şey...

Işıldamıştı sanki.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden geriye, Kader Güdücü'nün iri gözlerine baktım. Çizgi şeklindeki gözbebekleri ikiz aylar gibi yuvarlaklaşıyordu. Şerit şerit yelesi, Kyzari'ye bir yastık gibi destek olmak için öne uzandı.

Neler oluyor böyle?

Yaratık ağlamaklı bir ses daha çıkarınca vücudumu hafifçe geriye çektim ve Kyzari'nin yanağına bir parça da olsa erişebilme izni verdim.

Kader Güdücü beni yavaşça dürterek kafasını duvarla arama soktu ve kocaman diliyle Kyzari'nin suratının tamamını yalamaya başladı. Sevgi dolu bir evcil hayvan gibi.

Bakışlarım, Uno'nun bizi izleyen, büyümüş gözlerine çevrildi.

Miskunn omuz silkti.

Kyzari'nin hırıltılı nefesi, göğsüme çöreklenmiş kaygı yılanını dürttü.

Kader Güdücü hızla geri çekildi; bir hırıltıyla ve yavaş ama kararlı adımlarla bizi doğru tünele yönlendirirken duruşundaki bütün yumuşaklık bir anda silindi.

Bize sadece bu kararlı, vahşi komuta *itaat etmek* kaldı.

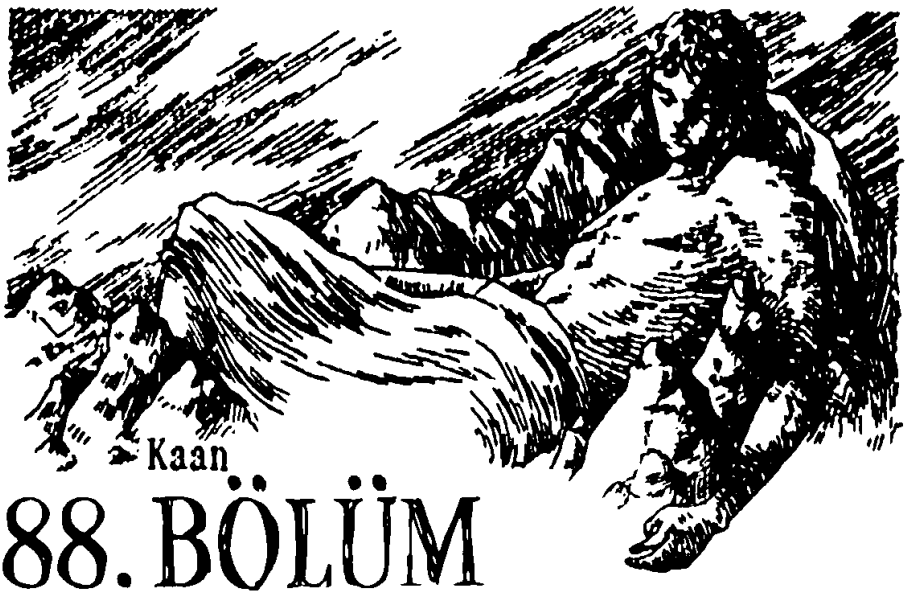

88. BÖLÜM

Yükselen parmaklıkların önünde dizlerimin üzerine indirildim; açıkta kalan enseme bir kılıcın ucu bastırıldı. Demir kelepçelerim çıkarılırken içimde uyanan umut, tıpkı Bothaim'in kemerlerinin altında olduğu gibi kulak zarlarıma yüklenen basıncı tanıyınca bir anda sönüverdi.

Duvarlarda, orada olduklarından emin olduğum, Yaratıcılarla iletişimin önünü kesen nötrleştirici runik sembolleri aramakla uğraşmadım bile.

Arkamdan vurulan bir tekmeyle, ellerimin ve dizlerimin üstünde ilerlemeye başladım. Duman bulutu ve yanık kan kokusu yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Arkamdaki parmaklıklar geri kapanırken avuçlarıma közler batıyordu. Doğrulacak enerjiyi toplamak için birkaç kısa, hırıltılı nefes aldıktan sonra çizmelerimin topuklarının üstüne çöktüm.

Başımı kaldırdım.

Kademeli balkonlara tıkışmış binlerce kişilik kalabalıktan toplu şaşkınlık nidaları, mırıltılar ve yuhalamalar yükseldi. Bu dövüş çukurlarının çektiği kitleyi bildiğim için –çoğu, ölen babamın değerlerine sadık perilerdi– izleyicilerin çoğunun nefret ve sadistçe bir heyecanla büyümüş gözlerle öne eğildiğini görmek beni şaşırtmadı.

"BU, VAHŞİ KRAL!"

"BABA KATİLİ!"

"HAİN! ÖLDÜRÜN ONU!"

Raeve'le aramızdaki boşluktan yükselen duman bulutu, onu rahatça görebileceğim kadar açıldı. Bakışlarımız bana sonsuzluk

gibi hissettiren bir an için çarpıştı. Raeve'in ışıltılı siyah gözleri, endişeyle yüklü olmakla birlikte bana güçlü durmam için meydan okur gibiydi.

Başımı hafifçe eğerken Raeve'in bakışları çıkıntılı bir balkona çevrildi. Arkyn'in orada oturduğuna hiç şüphe yoktu.

Bizi izlediğine.

Görüş alanımın dışında bir yerde, Bulder'ın kalbi altımızda atıyormuş gibi yeri titreten bir gümbürtüyle davullar çalmaya başladı. Kalabalık ellerini korkuluklara vurarak kükrerken engebeli zeminin bazı kısımları kabarmaya ve fokurdamaya başladı.

O alevli kanatlar, büyülenmiş gözlerle izleyen kalabalığın iç çekişleri arasında açıldı. Binden fazla seyirci, ölümümü keyifle izlemek için can atıyordu. Sayısız hükümsüzün, boğuk imdat çığlıkları ve *merhamet* yakarışları eşliğinde son nefesini vermesini izlemiş olmalarına rağmen hâlâ açtılar.

Raeve başını yana yatırmak yerine boynunu çevirerek kütürdetti. Hayatımın aşkıyla değil, Elluin'in bu dünyaya dönebilmesi için her şeyini verdiğine uzun zamandır inandığım o kadim varlıkla savaşmak üzere olduğuma dair sert bir hatırlatmaydı.

"*GEBERT ONU!*"

"*GIRTLAĞINI KES!*"

"*KARNINI DEŞ!*"

Zeminden, aşağıdan yumruklar savuran pençeli ellerin açtığı lav çukurları patlamaya başladı.

Göz ucuyla bir şeyin ışıldadığını görünce gırtlağımdan ıslak bir hırıltı fırladı. Molozların arasında metal bir sapın ucu görünüyordu. Kabzayı kavradım ve kararmış kılıcı saplandığı yerden kurtardım. Bu boyuttaki bir kılıcın, normal koşullarda –kanamam olmasa ve gittikçe azalan gücümün büyük kısmını Rygun'ı uzak tutmak için pullu duvara akıtıyor olmasam– hissettireceğinden çok daha ağırdı.

Bir düzineden fazla razah, erimiş rahimlerinden çıktılar. Ciyaklamak ve hırlamak için başlarını geriye yatırdılar ve boncuk gibi yuvarlak gözlerle etrafı tarayarak seçtikleri hedefe odaklandılar. Çoğu, tümseğinin üstünde savunmasız görünen *ona* bakıyordu. Konumu etrafı çevrilmeye ve sürü tarafından katledilmeye oldukça elverişli görünüyordu.

Niyetinin bu olduğundan hiç şüphem yoktu.

Salyaları akan çoğunluk Slátra'ya doğru emeklemeye başlayınca üstdudağım gerildi.

İleri doğru bir adım attım.

Slátra kükredi ve gözlerini yaklaşan düşmana sabitleyerek hançerli elini havaya kaldırdı. Sırtımı duvara vermem, kendi rakiplerime odaklanmam ve ona endişelenmesini gerektirecek başka malzeme vermememem için sessiz bir buyruktu.

Bir hırıltıyla savunma pozisyonu aldım. Slátra da aynısını yaptı ve etrafını saran yaratıkları süzerek olduğu yerde dönmeye başladı.

Razahlar telaşlı adımlarıyla taşları ve közleri havalandırarak aynı anda koşmaya başladı. Bakışlarım kendi düşmanlarım ve Slátra'nın etrafına kapanan güruh arasında gidip geliyordu. Canavarların Slátra'ya benden önce –fazla hızlı– ulaşmasıyla yüreğim ağzıma geldi.

Slátra dudaklarında bir hırlama ve gözlerinde vahşi bir parıltıyla savaşa atılırken kalabalık şeytani bir zevkle kükredi. Besin zincisinin en tepesinden koparılıp alınmış bir canavar gibi hızlı hareket ediyordu.

Zaman ağır çekime girmiş gibi uzuyordu. Vücudunun her hareketi, o kıpırdadıkça sallanan alev alev, beyaz kanatlarının gölgesinde kalıyordu.

Slátra hançerlerini umduğum gibi fırlatmadı, bunun yerine onları pençe gibi kullandı. Kan için feryat eden o kararmış, çirkin yaratıklara yaklaştı. Sanki onların can çekişen nefeslerini teninde hissetmekten zevk alıyordu.

Bir pençenin ileri atılıp Slátra'nın zırh koruması altında olmayan bir yerini yaralamasının an meselesi olduğu korkusuyla nefes alamıyordum. Ancak daha önceki dövüşlerde çukura hâkimiyet kuran ateşli ve aç canavarlar şimdi neredeyse küçücük görünüyor, gırtlakları açılırken ve iç organları deşilirken miyavlar gibi inliyorlardı. Kafaları yerde yuvarlanırken acıyla kıvranıyorlardı.

Aldığı her canın ardından, Slátra yere yığılan cesetlerin yanından, sadece yakınlığın neden olduğu ve öfkesini körükler gibi görünen tek tük yanıklarla ayrılıyordu.

Sona kalan razah'ın hiç şansı yok.

Dikkatimi üstüme gelen iki canavara odaklarken kalabalık da gittikçe büyüyen nefretini bana çevirdi. Aç sevgi gösterileri ise Slátra'ya dönüktü.

"ATEŞ KUŞU!"
"ATEŞ KUŞU!"
"ATEŞ KUŞU!"

Bu takma isme gösterdikleri sevgi beni öfkeyle doldurdu. Bir razah'ın karnında bir yarık açıp yakıcı kanını üstüme sıçratırken var gücümle kükredim. Aynı anda diğer yaratık da üstüme atılınca boştaki elimle gırtlağına yapışıp sıktım.

Yaratık, çürümüş etle dolu bir gayzerin kokuşmuş gazlarını püskürten nefesi ve gri dişlerinin arasından ileri fırlayan diliyle suratıma saldırdı. Sonunda boğazı ezildi ve bir bez bebek gibi cansız kaldı.

Onu bir kenara fırlatıp başımı kaldırdım. Slátra geri çekilen bir canavara doğru koşuyordu. Bir diğeri tam peşindeydi, endişe verici bir hızla onu kovalıyordu.

Kılıcımı fırlattım.

Havada bir kamçı gibi uçtu ve seyircilerin şaşkın iç çekişleri arasında, Slátra'yı kovalayan canavarın kafasının arkasına saplandı. Yaratıktan acı dolu bir feryat yükseldi; avının kesik gırtlağından püsküren kaynar kanın üstüne fışkırdığı Slátra hızla arkasına döndü.

İrkilmedi bile. Gözleri öldürdüğüm yaratıktan ve kafasının arkasında sallanan kılıçtan, olduğu yerde sallanan bana çevrildi. Az önce canını aldığı razah'ı hırlayarak bir kenara fırlattıktan sonra bakışlarıyla arenayı taradı. Ben de aynısını yaptım ve...

Geriye sadece ikimizin kaldığını fark ettim.

Sadece ikimiz ve yerin tek tek yuttuğu kanlı leşler.

Kalabalık bile sessizliğe gömülmüştü. Hiç şüphesiz bundan sonra ne olacağını merak ediyorlardı. Yanık'ın Kral'ının mı yoksa sevgili şampiyonlarının ölümünü mü izleyeceklerdi?

Ben cevabı biliyordum. Bana bakışlarından anlaşıldığı üzere, o da biliyordu. Bakışları, bir perininkinden çok *farklı* bir derinlik taşıyordu; biz sıradan halkın idrak edebileceğinden çok daha fazlasını bilen bir şeyden doğan bir merhamet.

Kısa ve hırıltılı nefeslerle ilerleyerek eğri büğrü zemini aştım ve öldürdüğüm son canavarın yanına ulaştım. Kılıcımı kafatasından son anda, razah dumanlı çukur tarafından yutulmadan hemen önce çektim.

Slátra etrafımda dönmeye başladı. Başını neredeyse görülmeyecek şekilde hafifçe eğdiğini göz ucuyla gördüm.

Ancak karşımdaki hayatımın aşkıydı. Bana gerekeni yapmamı söyleyen ışıltılı siyah gözleri bile, onu Raeve'den farklı biri olarak görmemi sağlayamazdı. Ona dayanacak, yaşamak için mücadele edecek gücü verme çabasıyla bir salonda karnını doyurduğum, gözünde biraz ışık görme umuduyla eskiden annemi gülümseten şarkıları söylediğim o kırık dökük prensesten farklı biri olarak göremezdim.

Bu kılıcı ona savurma, son dakikalarımı onu öldürmeye çalışıyormuşum gibi yaparak geçirme düşüncesi... ruhuma aykırıydı.

Ancak kızımızın hayatı tehlikedeydi. Veya'nınki de.

Slátra bana doğru geliyordu.

Arkyn'in dikkatli bakışlarının baskısını üstümde hissederek kılıcımla geniş bir yay çizdim. Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükselse de hareketim herhangi bir yara açmak için gereken coşkudan yoksundu.

Slátra geriye sıçradı ve etrafımda dönerken nefesinin altından hırladı. "Bunu inandırıcı kılmak zorundayız!"

Yüzümü buruşturarak başımı arkaya yatırdım. Boğazımdaki yumruyu acı dolu bir çığlıkla dışarı atma arzumu güçlükle bastırdım.

Arkyn'in pürdikkat bakışı tüylerimi diken diken ediyordu.

Slátra'nın yaklaştığını hissederek başımı öne eğdim, boğuk bir nefes aldım ve hızla dönüp üstüne atıldım. Onu bir şekilde hazırlıksız yakalamayı başararak zeminin nispeten serin bir kısmına devirdim. Kılıcımı gırtlağına yaslayarak kalçalarının üstüne ata biner gibi oturdum.

Kanatları titreşiyor, gözleri şok ve saygıyla parlıyordu. Ta ki böğüren kalabalığı, zeminin yuttuğu cesetleri ve her ikimizin de vücuduna sıçramış yanık kanı yok sayarak alnımı onunkine yaslayana kadar.

"Seni seviyorum, Ayışığı." Sesim titredi; gözlerim yaşarırken görüşüm bulanıklaştı. "Beni duyabiliyor musun? *Seni seviyorum.* Ve üzgünüm..."

Çok üzgünüm.

Gözleri parladı.

Doğaüstü bir güçle beni üstünden itti ve kana susamış kalabalığın şaşkın iç çekişleri arasında taş zeminde sekerek uçmama neden oldu. Bir şekilde kılıcımı düşürmemeyi başardım.

Slátra ayağa fırladı. Ben yan dönüp ellerimin ve dizlerimin üstünde doğrulurken etrafımda dönmeye devam etti.

Ayağa kalkmaya çabaladım.

"Dövüş benimle, Kaan Vaegor." Sesi güçlükle duyabileceğim kadar alçaktı ve dudakları neredeyse kıpırdamamıştı bile ama sözcükler üstüme bir taş yağmuru gibi yağdı. "Benimle *dövüşmelisin.*"

Etrafımda dönmesini izleyerek olduğum yerde döndüm. Hızlı ve hırıltılı nefeslerimle büsbütün sıkışan ciğerimden daha güçsüzdüm. "Onun canını yakmak... yapabileceğim bir şey değil."

Maskesini koparırcasına çıkarıp kenara fırlatınca siyah saçları arenadaki dumanla birlikte dalgalandı. "Canını yakmazsan, çok daha fazla zarar vereceksin!"

Hıçkırdım. Dudaklarımın arasından, babamın beni dövmesine ve yakmasına neden olacak türden bir ses döküldü.

Slátra kaşlarını çatarak yere baktı. Buharlar yükselen zemini gözleriyle taradıktan sonra çömelip başka bir silahın kabzasını tuttu. Daha küçük bir kılıç gıcırdayarak serbest kalınca omuzlarımdan bir yük kalktı.

Kılıca karşı kılıç... Onu kendimden uzak tutabilirim.

Ona değil, silaha saldırabilirim.

Kılıcımı kaldırdım. Vahşi bir coşkuyla öne atılması için yeterli bir işaretti.

Büyük Flört'teki dansımız gibi, bedenlerimizin her hareketinin mahrem bir alışveriş olduğu bir dövüşe başladık. Tek fark, bu kez kılıçlarla dans ediyor olmamız ve birbirimize ölümüne dövüşen iki perinin coşkusuyla saldırmamızdı.

Kalabalık bulanıklaştı.

Tezahürat sesleri silindi.

Her şey biraz hafifledi sanki.

Ignos bir kez daha Slátra'nın kürek kemiklerinin arasında toplandı. Biz sıkılı dişlerimizin arasından firar eden çığlıklar ve hırlamalar eşliğinde patlayıcı düellomuzu sürdürürken o alev alev kanatlar vücudunun bir uzantısı gibi titreşerek dans ediyordu.

Ama ne kadar çabalasam da kılıçlarımızın her çarpışmasının beni ondan ayrılmaya biraz daha yaklaştırdığını unutmam imkânsızdı. Babamın bana eziyet etmek için kullandığı o karanlık

çukurlarından birine itilmek üzere olduğumu hissettiren bir bilgi. Ancak bunu ne kadar haykırırsam haykırayım, kaçış yoktu.

Bu kez Raeve de benimle birlikte çukurda olacaktı. Eninde sonunda. Bu dünyadan ondan önce ayrılırsam, kederinin çok gürültülü olacağına yemin etmişti ve ona inanıyordum.

Bu düşünce beni sendeletti; ben büsbütün nefessiz kaldığımı fark ederken kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Göğsüm alev alevdi ve bandajım o kadar ıslanmıştı ki kalbimi pompalatacak kadar kanımın kalmasına ben bile şaşırıyordum.

Kılıcım takırdayarak yere düştü.

Dizlerimin üstüne düştüm. Ciğerlerim kısa, keskin sarsıntılarla sıkışıyordu. Nefesimi yakalamaya çalışırken zar zor hissettiğim közlerin arasına daldı ellerim.

Tutuşmuş bir parşömen tarlakuşu pır pır ederek yanımdan geçti, dikkatimi kopardı. Dosdoğru Slátra'nın yanına uçtu ve koluna çarparak irkilmesine neden oldu.

Slátra hırlayarak kalabalığa baktı.

Bakışlarını takip edince, başında ölümü çağrıştıran tacıyla, alev alev yağ kurnalarının çevrelediği bir balkonun budaklı korkuluğunun arkasında oturan Arkyn'i gördüm.

Başını hafifçe eğerek damarlarımın buz tutmasına neden olan bir komut gönderdi.

Zamanı geldi.

Güçlükle nefes alarak başımı eğdim ve Slátra'nın kılıcımı yerden almasını dinledim. Başımı tekrar kaldırdığımda Slátra dalgalanan saçlarının arasına közler iliştiren esintinin ortasında, iki elinde birer kılıçla karşımda duruyordu.

Onun için dizlerimin üstünde durdum ve ellerimi kucağıma koydum. Göğsüm her ıslak nefesle biraz daha sıkışıyordu.

Slátra iki kılıcı birden kaldırdı, keskin ağızlarını boynumun iki yanına yerleştirdi. Tenim karıncalanıyor, kalbim bütün dünyanın duyduğundan emin olduğum patlayıcı bir ritimle hızla çarpıyordu.

Son bir kez gülümsemesini görebilmeyi, gülümsemesinin gamzelerini açığa çıkarmasını izlemeyi dileyerek o dolgun, kırmızı dudaklara baktım.

Doğru dürüst bir veda için neler vermezdim. Burnumu Raeve'in boynunun girintisine sokmak ve kulağının arkasına bir öpücük kondurmak için.

Kendime eziyet etmeyi bıraktım; iş bittiğinde o boş bakışlarının anısını hafızasında taşımak zorunda kalmasın diye gözlerimi kapadım.

"Yap," diye mırıldanarak kendimi tenime değen soğuk bıçaklara büsbütün teslim ettim.

Ona Raeve'i sevmesi, onu kollaması ve koruması için yalvarmama gerek yoktu. Bu yükü üstlenmesi bile, Raeve'i dağılmaktan kurtarmak için gücünün yettiği her şeyi yapacağının habercisiydi.

"Bana bak, Kıymetli'min eşi..."

Gırtlağımdan acı dolu bir haykırış yükselse de dediğini yaptım. Ama karşımda gururla ve tamamen açılmış alev alev kanatlar bulunca bir an onu kendisi olarak gördüğüm hissine kapıldım.

"Raeve'i gördüğün zaman, kalbimin hâlâ onunkiyle bir attığını söyle." Yanaklarına melankolik bir gülümseme yayıldı. "Ve bana gelmesini beklediğimi."

"Ama ne..."

Slâtra gözlerini kapadı. O alev alev kanatlar bir an sönecek gibi titreştikten sonra, iki elinin etrafına gümüş bir ışıltı dolandı. Daha önce de gördüğüm bir ışıltı... Bothaim'deyken.

İrkilir gibi oldu ve açlıktan kıvranan birinin şişkin nefesiyle iç geçirdi. Tekrar açıldıklarında gözleri çarpıcı ve şaşırtıcı bir maviye bürünmüştü. Beni telaşla süzen bakışları, arenada ve kalabalıkta dolaştı.

Ve beni gördü.

Bakışları büyük bir rahatlamayla yumuşadı ve ısındı. Canım acıdı; kaburgalarımı neredeyse içe göçertecek bir yumruk yemiştim sanki. Çünkü bu –Raeve'i görmek– benim için dünyalara bedel olsa da canımı kendi elleriyle almak zorunda kalmayacağını ummuştum.

Kalabalığın hoşnutsuz uğultusu arasında kılıçları yere bırakınca paniğim büsbütün alevlendi.

"Raeve."

Bana doğru bir adım attı, yüzümü iki elinin arasına alıp beni tutkuyla öptü.

Ve şefkatle.

İkisinin arasında kalan her şeyle.

Dudaklarında ve dilinde köz tadı vardı. Büyüsü altında, bir savaş sırasında bir serenatla ödüllendirilmiş gibi dağılırken sorgulamadım bile.

Bunu şimdi yapması için sessizce dua ettim. Onunla bütünleşmişken kalbime bir hançer saplaması için. Mutlulukla öleceğim tek yerdeyken.

Geri çekildi, başımı alınlarımız birbirine yaslanacak şekilde öne eğdi ve bana içimi sızılı bir şeyle... tamamen dolduran bir ifadeyle gözlerime baktı.

"Ben de seni seviyorum," dedi, dalgalanan bir bayrağı toprağa saplayan bir savaşçının kararlılığıyla. "Ve üzülmeni gerektiren hiçbir şey yok."

Bu açıklamasının ardından, nefes almayı unutmuş gibi kalakaldım ve konuşmak için ağzımı açtım.

Bir anda her şey sarsılmaya ve kalabalığın panik dolu çığlıklarıyla eşzamanlı olarak gümbürdemeye başladı. Sanki üstümüzdeki dağa çok büyük bir şey çarpmış gibi.

Aydüşüşü gibi büyük bir şey.

Raeve'in gözleri büyüdü. Omzunun üstünden yukarıya, Arkyn'in balkonuna baktım. Gözleri aydüşüşlerine karşı *koruma* sağlaması gereken runik sembollerin ışıldadığı yüksek tavanı tarıyordu.

İkinci bir sarsıntı, bir ciyaklama ve çığlık fırtınası estirdi.

Yalpalayarak ayağa kalktım. İçimde, Rygun'ın alevinin durduğu yerde bir kıpırtı hissedince kaşlarım çatıldı. Damarlarıma yoğun bir sıcaklıkla yayılan tek bir titreşim.

Karışım yine etkisini yitiriyor...

Raeve bana arkasını döndü. "Kollarını bana sar."

Dediğini yaptım ve ellerimi karnına yerleştirdim. Yakınlığın etkisiyle içim cız ediyordu. Kulağına "Ne yapıyorsun, Ayışığı?" diye fısıldadım.

"Bu işi bitiriyorum," dedi, kendinden emin.

Kararlı.

"Ama Kyzari ve Veya..."

"Onları biz kurtarmazsak, o hücreden sağ çıkamayacaklar. Bunun için kahrolası dünya üstüne bahse girebilirim."

Sesinde hüzün yoktu. Belirsizlik de. Sadece yukarıdaki terastan sinsi bakışlarla bizi izleyen, Raeve'in keskin bakışının içini deldiği o adama duyduğu güçlü nefret vardı.

Arkyn yanındaki maskeli gardiyanlarından birine bir şeyler söylemek için eğildi fakat Raeve ışıltılı gümüş şeritlerle sarmalanmış ellerini kaldırmaya başlayınca durdu.

Raeve sıktığı yumruklarını ters çevirdi ve orta parmaklarını kaldırdı. Toplu bir iç çekişe neden olan evrensel bir *canın cehenneme* mesajı.

"Raeve..."

"*Gutth in thaissah vaugh, Ignos!*" diye haykırdı. Her kelimesi Ignos'un aç aksanının kusursuz yakıcılığıyla telaffuz edilen o yakıcı cümle nabzımı hızlandırdı. "*Geist shooth baghh, shekin tah!*"

Sözcükleri, tek tük alaycı kahkahaların karıştığı derin bir sessizlikte yankılandı. Ama dikkatlerini çekmeyi başarmıştı.

Bu sayede, ne kadar köz ve dumanı tüten taş varsa, hepsinin coşkuyla seğirerek tutuştuğu ânı hepsi gördü. Bir Yaratıcının aç kıkırtısının serbest kaldığı ve Raeve'in yardım çağrısına kulak vererek dişlerini avına geçirmeye hazırlandığı o ânı.

Kısaca, bir canavarın dizginlerinden kurtulduğu bir kafeste hep birlikte tutsak kaldıklarını hepsi aynı anda anladı.

89. BÖLÜM

Raeve

Ellerimde Öteki'min ininden aldığım gümüş sürgünlerle, Arkyn'in alev alev yanan gözlerine baktım ve ona iliklerine kadar hissedeceği keskin bir gülümseme gönderdim. *Pislik herif.*

Ignos ona vaat ettiğim öğünün yönünü işaret etmemi pürdikkat beklerken, içsel ses kapanımı esnettim ve Bulder'ın beni bir heyelan gibi sarsan şarkısına yer açtım.

"*Buth du dunth, Bulder. Hoth-ot túe!*"

Ne planladığımı anlamış ve hiç ilgisini çekmiyormuş gibi homurdandı ama gönülsüzce de olsa itaat etti.

Yer önce hafifçe sarsıldı, sonra titremeye başladı.

Yoğun bir çatırtı havayı yardı.

Arena önümüzde ikiye ayrılırken, kaçışmaya çalışan kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Sanki görünmez pençeler yeri tutup ortadan ikiye ayırmış gibiydi. Kaan'la birbirimize sımsıkı tutunarak dengemizi korumayı başardık; mağaraya sıcak bir nefes ve duman üfleyen o ardına kadar açık, kor gibi yaranın ufalanmak üzere olan kıyısına tündük.

Anlaşılan yön gösterme koordinasyonumun üstünde daha fazla çalışmalıyım.

Kaan beni sonsuz, yakıcı bir düşüşün aç çağrısından bir adım geri çekerken Bulder'ın titreyerek Ignos'un kendisiyle bir parazit gibi beslendiği hakkındaki yakınmasını dinliyordum. Rahatlatıcı sözcükler mırıldanarak acısını paylaştım. Bu kahrolası arenayı yerle bir edip ailemi kurtardıktan sonra yatıştırıcı bir şarkıyla yaralarını iyileştireceğime söz verdim.

Gümbürtülü bir iç çekişle karşılık verdi ama rahatlayarak biraz daha açıldı.

Gülümsedim; dağın derinliklerindeki o ufalanan geçidin bağırsaklarında Ignos'a lezzetli taşlardan bir öğün sundum, gerçi teşvik edilmeye ihtiyacı yok gibi görünüyordu.

Arenada ne kadar köz varsa, geçidin kursağından aşağı yutulan bir gelgit dalgası gibi bir anda söndü; bizi, tıklım tıklım balkonlardan henüz kaçamamış seyircilerin arasında tedirginlik haykırışlarına yol açan bir karanlığa gömdü.

Kaan'ın dudakları kulağıma sürtündü ve çatlak bir sesle "Ne yaptığını biliyorum, Ayışığı," dedi.

Bilmeliydi zaten.

Az önce kullandığım sözcüklerin çoğunu bana o öğretmişti.

"Yönlendirme becerimin boktan olduğunu biliyorum ama tam olarak doğrusunu bulacak zamanım yok," dedim, benimkine hiç benzemeyen boğuk bir sesle. Kan köpürten intikam dozunu almak için yanıp tutuşan bir bağımlı gibi beni içten dışa sarsan titreme yüzünden olsa gerekti. "Kalabalığın tamamı senin ölmen için tezahürat yapıyordu. Ta şeyden..." *Gölümün dibinden bile duydum.* "Her neyse. Bu hengâmede birkaç kişi ölecekse bile, bunu çoktan hak ettiler."

"Beni endişelendiren onlar değil."

Ah.

Şartlar düşünüldüğünde tuhaf bir şekilde duygusal.

Bulder karnında çalkalanan lavları dağıtma çabasıyla karın ağrısından yakındı. İyi bir başlangıç yapmıştı ama kelimenin tam anlamıyla *perişan* olmasına ihtiyacım vardı.

Onu sakinleştirici sözcüklerle yatıştırarak, kusmuğunu dört bir yana püskürtme arzusunu bastırmaya ikna ettim. Sonra ısı dalgalarının arasından Arkyn'le göz göze geldim. Korkuluğu sıkan elleri bembeyaz kesilmişti. Korkaklara yakışacak şeyi yapıp kaçmak istiyor ama ateşli bakışlarını benden ayıramıyor gibi görünüyordu. "Çok üzgünüm ama onu gerçekten fena becermeyi planlıyorum."

"Bu pek..."

Dağ, yukarıdan gelen gürültülü bir yıkılma sesiyle bir kez daha sarsıldı. Yukarıdan bir taş parçası koptu ve panik hâlinde çıkışlara yığılan bir grubun çığlıkları arasında aşağı düştü.

Tavanı kaplayan ışıltılı runik sembol topluluğuna baktım; şimdi dışarıda kopan fırtına için bir rüzgâr ve kar tüneli görevi üstlenen deliğin etrafını saran bir deseni fark edince dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Ahvi'nin güçlendirmeyi bir zaafla *tasarladığını* düşündüren bir desendi.

Gülümsemem kısa sürdü. Tek bir siyah pençe o tünelden içeri uzandı ve bu kusuru dağın tepesini fırlatıp atmak için kullanmaya çalışır gibi yan tarafları tırmalamaya başladı.

Ben bu siyah pençeyi tanıyordum.

Arkamdaki Kaan durdu. Karnıma sardığı kolları taş kesilmişti sanki.

Demek yaşanan bir aydüşüşü değil. Kaan'a ulaşamaya çalışan Rygun'dı.

Pençe, yerini delikten içeri bakan –gözbebeği ezici bir bağlılıkla Kaan'a odaklanan– bir göze bırakarak geri çekilirken "Siktir," diye mırıldandım. Rygun'ın havayı döverek aşağı akan kükremesinin mağaranın dört bir yanında yankılanması gecikmedi.

Kaan yalpaladı, o hengâmede kaybolan yabancı komutlar haykırırken ağırlığını bana biraz daha fazla verdiğini hissettim. Çatlayan sesi ona ihanet ediyordu. Panikli haykırışlarının arasında dört kelimeyi anlayabildim.

"SENİN İÇİN FAZLA SOĞUK!"

Evet, dışarısı soğuktu ama içerisi o kadar değildi. Ve runik semboller bir şeyleri dışarıda tutmak konusunda harika görünseler de herhangi bir şeyi içeride tutmak konusunda o kadar iyi olduklarından şüpheliydim.

Kaan bir dizi çaresiz komut daha haykırdı ama sonra ben arkama uzanıp, kalbimde iltihap tutan öfke, acı ve soğukkanlı öfke karışımıyla elimi yanağına koyunca sessizleşti.

Boynumu ve dilimi zorlayarak kusursuz, yürek parçalayıcı bir eşzamanlılıkla sert sözcükler haykırdım. Hem Ignos'a hem Bulder'a dudaklarımdan sürtünerek, cızırdayarak ve eriyerek akan emirler yağdırdım.

Her iki Yaratıcı da şoka uğramış gibi bir an sessiz kaldı. Birbirlerine yan gözle bakarak düşündüklerini, sonra omuz silkerek bu seferlik birbirlerini yumruklamak yerine el sıkışmaya karar verdiklerini gördüğümü hayal ettim.

Yer gümbürdedi.

Dağ sarsıldı.

Clode düşmanlarının korunmuş ruhlarıyla kendine ziyafet çekerken olan biteni izliyormuş gibi kıkırdadı.

Arkyn'in kırmızı gözlerine bakarak çenemi dikleştirdim ve bir komut daha haykırdım. "*Luvth at uin shiith, Bulder ahn Ignos. Nailen!*"

Yarıktan volkanik bir kuvvetle püsküren lavlar, sırt sırta duran iki gösterişli tanrının şekline büründü. Bulder geniş omuzlu ve yapılıydı. Ignos alev alev saçlarıyla, esnek ama oldukça sağlam cüsseliydi.

Arkyn bu manzara karşısında korkuyla irkilirken son bir komut daha verdim. Boğazına tıkanmasını çok istediğim sekiz güçlü kelime. "*Lahvuu de ahn balcoon aht nah... shúneruin rath!*"

Bulder ve Ignos aynı anda döndü, havaya kaldırdıkları erimiş yumruklarını Arkyn'in balkonuna doğru uzattılar. Balkonu çatırdatan, ufalayan ve eriten darbeler peş peşe geldi. Onu intikamın sıcak balyozuyla parçalarlarken ben içten dışa kaynıyor, her yumruğun onun çürümüş ruhunda açılan yakıcı bir oyuk olduğunu hayal ediyordum.

Oyukların her biri erimiş kuklaların değil, Kaan... Kyzari ve Veya'nın elleriyle servis ediliyordu.

Ve Fallon'un.

Kendini ispatlamak için yanıp tutuştuğu daha güçlü, daha şanslı kesimin eğlencesi için bu çukurlara atacak kadar yetersiz gördüğü herkesin eliyle.

Ve sonunda balkon patlayan bir kiste dönüştü. Arkyn'in sağ kurtulmasının mümkün olmadığı açık bir yara.

İçim ateşli bir zafer hissiyle doldu ama bir şekilde açlığım da sürüyordu.

Rygun havayı titretecek kadar güçlü bir kükreme koyverdi.

Başımı kaldırdım. "*Duith ashh uin luvth. Busta!*"

Gürültülü komutum, devasa bir yumruğun tavana fırlamasına neden oldu. Tavan bir yumurta kabuğu gibi çatladı ve açılan eğri büğrü delikten, ötesinde esen fırtınaya taş parçaları yağmaya başladı.

Fırtınayı içeri davet eder gibi.

Karlı, siklonik rüzgârlar altımızdaki sıcak taşla büyük bir tezat oluşturarak içeri doldu.

Rygun deliğin ağzında belirdi ve iri cüssesiyle deliği tıkayarak kalabalığın korkulu çığlıkları eşliğinde mağarayı heybetli varlığıyla doldurdu. Başkalarının çektiği eziyetten beslenmek için gelen kalabalığın çığlıkları eşliğinde. *Kaan'ın* maruz kaldığı eziyetten.

Kanşehvetimin ağzı sulandı.

Boyun kaslarımı sıktım, dilimi keskinleştirdim ve bir dizi komut daha tıslad ım. Lavdan yapılma hayaletlerim kendi etraflarında dönerek balkonlara saldırdı ve ciyak ciyak haykıran kalabalığı pencere kenarındaki böcekler gibi avladı.

Çığlıklar tek tek kesildi ama içimdeki öfke kükremeye devam ediyordu.

Rygun nihayet içeri girmeyi başardı. Vücudunu kaplayan buz tabakasıyla, bir zırh kuşanmış gibi görünüyordu. Görünürdeki tüm pullar öylesine mattı ki sanki ışığı emiyor gibiydiler. Gerçi Yaratıcılar onu büyük lav parçalarıyla doyurma yakarıma cevap vermeden önce ona sadece birkaç saniye bakabildim.

Rygun gök gürültüsünü andıran bir kükreme kopardı.

Suları erimiş taşa akıtarak pençelerini yumuşayan, sıcak duvarlara batırdı. Kanatlarını açtı ve göbeğini eriyik taşlara sürterek mağaranın iç cephesinde dolaşmaya başladı. Tıpkı derin bir havanın dip köşelerini döven bir tokmak gibi, havanın kenarlarında yavaşça sürtünüyordu. Dolaşırken bir yandan da hâlâ üstünde duracak bir şeyi olan, tıkanmış çıkışlara henüz ulaşamayan seyircileri parçalayarak katliama katkı sağlıyordu.

Onları mideye indirmiyordu. Onları yüzünü bir et kâsesine gömer gibi ısırıyor, sonra kafasını iki yana sallayarak kalanları dışarı saçıyordu. Onlara nasır tutmuş bu kahrolası çukurda yaşama hakkı için dövüşmelerini izlemeye geldikleri hükümsüzlerle benzersiz bir son sunuyordu.

Bu sırada ben de Kaan'ın bana daha sıkı tutunduğunu hissederek Bulder ve Ignos'a şarkılar söylemeyi sürdürüyordum. Benimle konuşuyor –hatta bağırıyor– olabilirdi ama kulaklarımdaki zonklamadan hiçbir şey duyamıyordum.

Yaratıcılara beni içten dışa yakmaya, içimi Arkyn'in kahrolası sefil özünün her zerresini bu ağır dağın altından kazıma ihtiyacıyla doldurmaya başlayan komutlar yağdırırken dünyanın geri kalanı silikleşmişti. Yakıcı bir maddeden yapılmış bir kalbi söker ve bükülü elimin arasında büzüşen yanık organdan sarkan arterleri izler gibi. Şarkımı söylerken gözümde canlandırdığım sahne buydu.

Tekrar.

TEKRAR.

Veya

90. BÖLÜM

İçeri karlı nefeslerle buz gibi bir rüzgâr üfleyen eğri büğrü bir çıkışa yönlendirildik. Daha önce benzerini hiç görmediğim bir kar fırtınası vardı. Ne yazık ki Uno'nun hiç duraksamadan kendini tipinin arasına atıp bir anda gözden kaybolması çok sürmedi.

Siktir.

Arkama döndüm ve Kader Güdücü'ye dik dik baktım. "Bu doğru olamaz!"

Yere doğru alçalarak hırladı; omuzları saldırıya geçmeye hazırlanır gibi düğüm düğümdü.

Başımı iki yana salladım ve Raeve'in pelerinini Kyzari'nin etrafına sarıp kukuletasını kafasına çektim. Bir uyarı uluması daha gelince aynı sesle karşılık verdim; sonra dışarıdaki karanlığa ve tipiye çıkıp toz gibi karın üstünde var gücümle ilerlemeye başladım.

Göz gözü görmüyordu.

Tipi yön duygumu tamamen altüst etmişti.

Soğuk dondurucuydu.

Rayne'i ya da Clode'u duyamasam da *bir tuhaflık* olduğu hissine kapıldım. Bunu giysimden içeri dolan esintide ve aldığım her nefesle ciğerlerimi yolan havada hissedebiliyordum.

Burada çok uzun süre dayanamazdık. Daha şimdiden el ve ayak parmaklarım soğuktan yanmaya başlamıştı. Uzuvlarım o kadar çok titriyordu ki o fırtınalı çamurda atılan her adım, kazanılmış bir savaş gibi hissettiriyordu. Ayağımda bot, üzerimde uzun kollu bir gömlek ve soğuğun en kötü kısmını geri püskürtecek runik sembollerin işlendiği bir pantolon vardı. Öte yandan, küçük miskunn...

"UNO? NEREDESİN?"

Rüzgârın uğultusunda yitip giden bir yakarı. Ancak uzaklardan gelen bir ejderha kükremesi havayı yarıp geçti.

İleride bir yerlerde turuncu bir ışık patlaması gözüme çarptı. Sanki çizme büyüklüğünde bir element kutusunun kapağı açılmış, alevler dışarı taşmış gibi. Gerçi içimden bir ses, sadece uzakta olduğu için o boyutta göründüğünü söylüyordu.

Dövüş çukurları olabilir mi?

Bir tipi esintisi görüşümü bir kez daha bozarken Kader Güdücü beni burnuyla kürek kemiklerimin arasından sertçe itti. İlerlemem için uyguladığı baskı yüzünden az kalsın karın içine yuvarlanıyordum.

Yakınacak coşkudan yoksundum; bütün dikkatimi Kyzari'yi sıkıca tutmaya ve ilerlerken sabit kalmaya vermiştim. Bir yandan da bu yaygaracı piçin beni dosdoğru bir uçuruma yönlendirmediğini umuyordum.

"UNOOOO!"

Bir şey pantolonumu çekiştirdi.

Aşağı bakınca küçük miskunn'un bana baktığını gördüm. Elinde, ceplerinden birinde taşıdığını tahmin ettiğim bir ay ışığı kavanozu vardı. İri, pembe gözleri karlı ortamda ışıl ışıl parlıyordu. Kirpikleri, kürkü ve tuniği, kar ve buz tabakasıyla kaplanmıştı.

"Uno yer buldu!" diye bağırdı. "Takip et!"

"Ama..." Arkama dönüp bakınca Kader Güdücü'nün artık bizimle olmadığını gördüm. Bana tos vurduktan sonra soğuktan bıkıp uzaklaşmış olmalıydı.

Piç.

"Çabuklu!" Uno eliyle ileriyi işaret etti.

Gözlerimi kısarak baktım. Uzakta bir karaltı gördüm; muhtemelen altındaki çukuru rüzgârdan ve biriken kardan koruyan bir kaya çıkıntısıydı.

Sığınak.

Uno bir kez daha pantolonumu çekiştirdi. Beni yönlendirdiği tarafa doğru ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Gözlerim yumruğunun arasında tuttuğu ışıklı kavanozdaydı.

Taş çıkıntısının altındaki yetersiz sığınağa ulaştığımızda dizlerimden aşağısı tamamen uyuşmuştu. Ayaklarımın altında

çatırdayan taş kırıklarına ve kemik parçalarına bakılırsa, bir etoburun inine sığınmıştık.

Yanımızda bir Runi yoktu. Şifacı tonikler ya da tentürler de.

Sadece taşlar, kemikleri ve fırtınadan yetersiz bir korunma.

Uno'nun Kyzari'yi kurtarma iddiasıyla ilgili umutlarım, üstüne su sökülmüş bir alev gibi bir anda söndü.

Bir hücrede ölmekten daha kötü bir şey varsa, o da eşit derecede talihsiz başka varlıkların kemik katmanlarının üstünde ölmektir.

Boğazıma tıkanan keder yumrusundan kurtulmaya çalışırken botumun ucuyla kalıntıları kenara iterek Kyzari'yi içine yatıracak yuva tarzı bir girinti yarattım ve Uno'nun örtüsünü başının altına yastık yaptım.

Yüzünü görebilmek için dişlerim birbirine çarparak kukuletasını indirdim ve hemen pişman oldum. Morarmış dudaklarını ve balmumunu andıran yüz hatlarını görünce hıçkırığımı tutamadım.

Göz kapaklarının altındaki gözleri kıpırdıyor olmasa, çoktan öldüğünü düşünürdüm. Ama gözleri karanlıkta bir şey arar gibi kıpırdıyordu.

Kyzari hırıltılı bir nefes daha alırken, buzdan sertleşmiş saçını şakağındaki morluğu saklama çabasıyla yanağından geriye ittim. Morluk, güzel yüzünün üçte birini kaplayan bir mürekkep lekesine benziyordu. "Her şey yolunda," diye mırıldandım. Düpedüz yalandı.

Yolunda olan *hiçbir şey* yoktu.

Şu an burada, son nefeslerinde Kyzari'yi rahatlatan kişi ben olmamalıydım. Benim yerimde Raeve, Kaan ve ona bir kucak hissi verecek sıcacık bir yatak olmalıydı.

Benim yerimde *onlar* olmalıydı.

Metalik bir şıngırtı, dikkatimi Kyzari'nin prangasının üstüne eğilmiş olan Uno'ya çekti. Anahtarları tek tek deneyerek doğrusunu bulmaya çalışıyordu. Uno'nun onu rahat ettirme çabasını takdir ederek Kyzari'nin elini tuttum.

Kilit tok bir sesle açıldı.

Fırtına tüm nefesini kaybetti; dağ yamacını kaplamak için birkaç kar tanesi daha düştü ve sonra... *hiçbir şey.* Vücudumun en ufak bir kıpırtısının bile *tangırdayacağı* kadar katı bir sessizlik.

Tenim izlendiğimiz hissiyle ürperince bakışlarımı korunaklı girintimizin ötesinde kalan düzlükte dolaştırdım ama bizi sinsice izleyen tek bir yırtıcı göremedim. Kendimi Bulder'a açtım ama o da bir o kadar sessizdi. Bu sessizliği daha önce de sergilemişti.

Sldtra düşmeden önce.

Başımı kaldırırken içim nahoş bir hisle doldu. Ağır bulutların şimdi aralandığını ve gerçekliğine inanmakta zorlanacağım bir hızla dağıldığını gördüm. Sarp yamaca, gün ortası aurorasının etrafına sarıldığı birbirine sokulmuş Aytüyleri mezarlığından dökülen ay ışığı aktı.

Uno kolumu çekiştirdi.

Işıltılı ayların yansımalarıyla dolup taşan o kocaman gözlerine baktım. "Veya gitmeli. Arkasına saklanacak bir kaya bulmalı."

Benden Kyzari'yi bırakmamı mı istiyordu? Tek başına ölüme terk etmemi?

Cidden mi?

Yeğenimin yanına, zemine indim ve tek parmağımı zayıflayan nabzının üstünde tutabileceğim şekilde yanağını avuçladım. "Bu onursuz bir davranış olur," dedim, kararlılıkla. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Veya anlamıyor..."

"Hayır. Bir aydüşüşü bile beni ondan ayıramaz."

Uno tısladı. "Ben uyardı."

Prangayı çekip çıkardı.

Kyzari'nin gözleri açılıp görmeyen gözlerle ama dosdoğru bana bakınca kalbim ağırlaştı. Hiç şüphesiz, bu bazılarının ölüme teslim olmadan hemen önce yaşadığı o uyanıklık ânıydı.

İkimizin de gözleri yaşlarla doldu. Kyzari'nin yüzü, göğsüme bir dağın oturduğu hissini veren bir ifadeyle çarpıldı.

"Buradayım," diye fısıldadım, başparmağımla yanağını okşayarak. "Yanındayım, hayatım."

Yalnız değilsin.

Ellerini kaldırdı. Titreyen parmaklarını diademinin kenarlarına takıp çekti. Sanki onu sökmeye çalışır gibiydi. Diadem yerinden kıpırdamayınca yüzü biraz daha buruştu. Parmaklarını tenini yolar gibi daha derine bastırırken göz pınarlarından yaşlar süzüldü.

Ellerini tuttum, parmaklarını Kaan'ın boynunda asılı duran málmr'ının etrafına kapattım ve hafifçe sıktım. "Her şey

yolunda," dedim, her kelimeyi binbir güçlükle telaffuz ederek. "Endişelenmene gerek yok. Ben onu gitmesi gereken yere ulaştırırım."

Vücudu ağlamaklı bir ses eşliğinde titredi. Göğsünü olabildiğince şişiren uzun, hırıltılı bir nefes almadan önce gözlerinde bir şey yanıp söndü. Sonra dudakları hareket etmeye başladı ve daha önce hiç duymadığım bir dizi lirik sözcük mırıldandı.

"Hov ahka nuieljuak. Hov-at haquil. Nuieljuki taf maruli."

Ortam titredi, yankıları etimden kemiklerime kadar ulaşarak midemin ağzıma gelmesine neden oldu.

"*Gov tuu, gelunith vat kin jist, hov-at haquil, Caelis.*" Şarkısı gittikçe çaresiz bir tınıya bürünüyor, gerginleşiyordu. "*Guithin-dahl mai. Quialhn. Tuu tahn athar uilé—*"

Kaşlarımı çattım ve telaşın bürüdüğü görmeyen gözlerine dikkatle baktım.

Bir terslik var...

"Uno, kehanetinde bunu görmüş müydün?"

Aldığım tek cevap, açgözlü bir sessizlik oldu. Bir Aytüyü'nün varlığında hissedilen gibi ama çok daha yoğunu.

Arkamı dönüp gözlerimle miskunn'u aradım ama sadece ayak izlerini görebildim. Karlı düzlüklerde küçük kraterler açan, gri bir köpeğe benzeyen bir kayanın arkasına uzanan ayak izlerini. Bir aydüşüşünden korunma önlemi olarak... bayağı yetersizdi doğrusu.

"Un—"

Buz gibi bir güç bana öylesine bir kudretle çarptı ki havaya fırladım. Patlayan bir volkandan yayılan sismik patlama tarafından tokatlanmak gibiydi. Tek sorun, burada bir volkan olmamasıydı.

Havada takla atarak düştüm. Donarak sertleşmiş kara yüzüstü çarpınca ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

Her yerim acıyordu ama hiçbiri kulaklarımdaki zonklamayla karşılaştırılamazdı. Nasılsa hem o güne dek duyduğum en gürültülü sesti –diğer her şeyi bastıracak kadar güçlü– hem de *bir hayalet kadar sessizdi.*

Etrafımdaki kar, bu sarsıntıya kurban gidercesine katman katman soyulmaya başladı. Arkaya itildim; köklerinden çekilen saçlarım gözlerimi ve ağzımı kamçılıyordu. *Arkaya doğru*

kaydığımı anlamam çok uzun sürdü. Bu sürüklenişte, bana çocukken Loff'ta oynarken dalgaların arasında ileri geri savrulmamı hatırlatan bir şey vardı.

Omzumun üstünden arkama baktım. Zeminin son bulduğunu gördüm.

Bir uçurum.

Siktir.

Dudaklarımı sıkarak parmaklarımı taşa bastırdım, ayaklarımı dayayacak oyuklar bulup kendimi durdurdum.

Yukarı bakacak cesareti buldum. Tuhaf, kaotik fırtınanın arasından gözlerimi kıstım.

Hiçbir şey aynı görünmüyor.

Sanki dağın tepesi az önce çatlayıp kopmuş ve unutulup gitmiş gibi, kayalık çıkıntı yok olmuştu. Kyzari ortamda ısı dalgaları gibi dalgalanan patlamanın tam merkezinde, onu bıraktığım yerde yatıyordu. Hâlâ şarkı söylüyor, Kaan'ın málmr'ını sıkı sıkı tutuyordu.

Ama artık bana bakmıyordu.

Yukarıya, Eter Taşı'ndan suya yayılan yağ misali sızan gümüşi ışık şeritlerine bakıyordu. Binlerceydiler; havada dalgalanarak ve birbirlerine dolanarak Kyzari'nin yanında, dizlerinin üstünde duran geniş omuzlu bir varlığa dönüştüler.

Yırtık pırtık uçları nabız gibi atan dalgalar eşliğinde savrulan gümüş rengi bir pelerine sarınmış çarpıcı ve *bu dünyaya ait olmayan* bir erkek.

Simsiyah gür saçları, abanoz rengi teni ve uzak güneşler misali ışıldayan, eşit oranda hiddet ve adanmayla parlayan gümüş rengi, çarpıcı gözleri vardı. O gözler Kyzari'nin üstünde dolaşıyor, vücudunu lekeleyen bütün morlukları, kesikleri ve kir zerrelerini inceliyordu.

O gümüş rengi şeritler onu biçimlendirmeye devam ederken karşımdaki erkek, yükselen bir auroranın yumuşaklığıyla, kendisi de sessiz mısralar mırıldanarak Kyzari'yi kollarına aldı. Duyamadığım ama runik semboller gibi tenime kazındığını hissettiğim mısralar.

Siluet kollarını bükerek Kyzari'nin gevşek vücudunu geniş göğsüne, Bulder'ın, Rayne'i kucaklayacağını hayal ettiğim şekilde bastırdı. Onu tek parça hâlinde tutmaya çalışır gibiydi, oysa... durum umutsuzdu.

Karşımdaki varlıktan sızak gümüşi ışık, Kyzari'nin sayısız yarasına aktı. Şaşkınlıkla iç geçirerek başımı kaldırdım ve dizginsiz, gümüşi gözlerine baktım.

Tükürülen bir et parçası gibi geri püskürtülmemden önce sadece bir an bakıştık.

Başımı teslimiyetle eğerek boynumun arkasını ortaya çıkaracak şekilde çenemi düşürdüm. Kendimi lime lime edilmiş hissediyordum. Sanki az önce içimden geçilmiş gibi.

Yeni bir dalga, bana derimin kemiklerimden ayrıldığını hissettirecek ve nefesimi kesecek bir şiddetle çarptı.

Parmaklarımı soydu... soydu...

Çırpınarak platonun üstünde savruldum. Bir şekilde bir oyuğa tutunmayı ve düzlükleri aşıp muhtemelen ta Ovlaeve'ye kadar sürüklenmekten kendimi kurtarmayı başardım.

Dalganın gücü nihayet nefes alabileceğim kadar azaldı. Bir yandan botumu bastıracak sağlam bir yer bulurken bir yandan da uçuşan saçlarımın arasından Kyzari'nin olduğu tarafa baktım ve gördüklerim karşısında dehşete kapıldım.

Her şeyin boşuna olduğunu anlayarak hıçkırdım. Çünkü dalgalanan karanlığın içinde ikisi yer değiştirmişti.

Kyzari artık o erkeğin göğsüne cansız ve takatsiz bir hâlde yaslı durmuyordu.

Hayır.

Kyzari ayaktaydı; elleri erkeğin göğsündeydi, beyaz saçları dalgalanıyordu. Teni... *lekesizdi* ve sağlıklı bir ışıltıyla parlıyordu.

Erkek, şefkatli bir rahatlamayla gülümseyerek elini Kyzari'nin yüzünde dolaştırıyordu. Sanki onun şeklini ve nasıl hissettirdiğini hafızasına kazır gibi. Kyzari ellerinden birini tutup ona yaklaştı. Erkek onu kollarıyla sararak bir elini kürek kemiklerinin arasına yaslarken havanın titrediğini hissettim. Diğer elini de Kyzari'nin başının arkasına yasladı ve onu gözlerimi yaşartacak sevgi dolu bir adanmışlıkla boynunun girintisine çekti.

Kyzari şarkısını söylemeye devam ederek kendini onun kollarına bırakırken onu hiç görmediğim kadar huzurlu görünüyordu.

Yuvasına dönmüş gibi.

O anda, bana kalbinin bir Yaratıcı'ya ait olduğunu söylediği zaman ondan şüphelenmemin ne kadar saçma olduğunu anladım. Şimdi hepsi anlam kazanmıştı.

Bu oydu.

Eter Tanrısı.

Az önce sıradan bir pelerin sandığım şeyin kıvrımlarının arasından devasa kanatlar yükselmeye başladı. Neredeyse Rygun'ınkiyle aynı şekli alarak gümüş rengi bir ihtişamla iki yana açıldı. Tek fark, bu kanatların Rygun'ınkilere göre yıpranmış ve sarkık olmasıydı. Bazı kısımları koparılmış gibi.

Kanatlar iki yana açılırken koyu renkli iç yüzeylerini ve tanınmaz göklere açılan pencereleri anımsatan meşinimsi zarları gördüm. Yıldızlar ve tuhaf görünüşlü aylarla bezeli loş boşluklara açılan pencereleri...

Kanatlar öne uzanarak Kyzari'yi sardı. İkili, bana Kaan'ın málmr'ını anımsatan bir uyumla tek parça oldu.

Bir bütünün iki kusursuz parçası.

Öylesine mest olmuş ve bu muazzam aşkın çarpıcı gücüyle öylesine sarsılmıştım ki ayların bazılarının tüneklerinde kıpırdandığını ve karla kaplı ovalara doğru düşüşe geçtiğini fark etmedim bile.

Ta ki ilki yere çarpana kadar.

Kaan

91. BÖLÜM

Raeve tutuşmuş bir Yaratıcı'nın kiniyle komutlar yağdırmaya devam ediyordu. Erimiş hâldeki şampiyonları, volkanik bir çukura benzemeye başlayan çukuru daha da oyarak çarpışmaya devam ediyordu.

Raeve'in kollarını göğsüne bastırıp yüzümü gergin boynuna gömerken hissettiğim büyük rahatlama hissini takiben, vücudumdaki bütün acılar uçup gitti. "Onu hakladın," dedim, Raeve'i kollarımla sıkarak. Daha fazla kelime haykırmadan nefes vermesini sağlamaya çalışıyordum. "Bir şey kalmadı. Bitti."

Daha yüksek sesle haykırmaya devam etti.

Daha güçlü bir sesle.

Dağ etrafımızda erimeye ve yarıktan içeri akarak tanrıların tezahürlerini beslemeye, onları büyütmeye devam ediyordu.

Rygun, derine yerleşmiş bir kaşıntıya ulaşmaya çalışır gibi, kendini sıcak ve koyu kıvamlı duvarlara sürterken zevkten dört köşe olsa da Raeve'in teni her saniye biraz daha ısınıyordu. Sanki bir ateşle alev almış gibiydi.

"Ayışığı, yeter!"

Şampiyonlar biçimlerini kaybederek eridi. Raeve'in şarkı söylemeye devam etmesine rağmen, doğdukları yarıktan içeri çekildiler.

Raeve hırlayarak ellerimin arasından kurtuldu ve hızlı adımlarla ilerleyerek kuduz bir ejderhanın öfkesiyle çukura doğru haykırdı. "*Luvth at uin shiith, Bulder ahn Ignos! NAILEN! NAILEN! NAILEN! LUVTH AT UIN—*"

Öne atıldım, onu tutup kendime doğru çevirdim. Kana bulanmış yüzünü ellerimin arasına alıp tek bir ışık zerresi bile taşımayan simsiyah gözlerine baktım. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Karşımdaki Slátra değildi. Bu hâli, sadece kanşehvetinin kıyısında dolaştığının bir işaretiydi.

Dumanlı havayı içine çekerek ellerimden kurtulmak için silkinirken kaşlarını çattı.

"Bitti," diye tekrarladım, artık bırakması için yalvaran bir sesle. Bana geri dönmesi için. "Bitti, Ayışığı. Başardın. Güvendeyiz. Hayattayız."

Yüz hatları yumuşadı.

Durduğu yerde sallanırken bakışları erimiş çukura çevrildi.

Ağzından başka sözcük çıkmadı. Yaratıcılara söylediği şarkılar kesildi. Sakinleşmeye çalışır gibi burnundan kısa ve keskin nefesler alırken çenesi hafifçe titriyordu, o kadar.

"Hayattayız," dedim, o anda hissettiğimden daha büyük bir serinkanlılıkla. "*Hayattayız.*"

Gözlerinin mavisi kısmen geri döndü.

Ellerini benimkilerin üstüne koydu. Yüzünü çukura dolan ay ışığına kaldırarak "İyisin," dedi. "Bana iyi olduğunu söyle..."

"Ben..."

Keskin bir ciyaklama, bakışlarımı yukarı çevirdi. Erimiş çukurdaki bir delikten, altın rengi ve kırmızı tüylerle kaplı devasa bir yaratığın çıktığını gördüm. Erimiş taşları etrafa saçarak sıçradı ve kanatlarını açarak köz parçalarının arasından göğe doğru yükseldi.

Şeye benziyordu...

Yaratık onun ve Rygun'ın açtığı yarığa, yukarıdaki bulutsuz gökyüzüne açılan çıkışa doğru yükselirken "Elding Kuşu," diye mırıldandı Raeve.

Devasa kuş bize sırtını göstererek döndü.

Başında sivri uçlu bir taç ve sırtında yırtık pırtık bir pelerinle kanatlarının arasına tünemiş tanıdık karaltıyı görünce kanım buz kesti.

Arkyn.

Bir şekilde *hayatta kalmıştı.*

Raeve ellerimin arasında kaskatı kesildi. Bir alev gibi üstüme püsküren şokunu ve öfkesini, aramıza buram buram yayılan gerilimin içinde hissettim. Aynı anda Rygun da gerildi ve dişlerini sıkarak boğuk bir gürleme koyverdi.

Onu hâkimiyet kurduğu bu savaş alanında çarpışmaya çağırır gibi.

Arkyn bize doğru baktıktan sonra kuşa bir dizi komut sıralamaya başladı ama Elding Kuşu itiraz eder gibi başını sallı-

yordu. Kuşun geri dönmesine izin vermek ve bizimle şerefiyle yüzleşmek yerine, yaratığı göğe doğru mahmuzlayarak ne kadar omurgasız olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

Ne kadar *korkak.*

Parmak uçlarımda tanıdık bir kaşıntı hissettim.

Elding Kuşu çukurdan çıktı ve kuzeye, Soluk'a doğru kanat çırparak gözden kayboldu. Raeve ellerimin arasında hırlayarak çırpınıyordu. Kanatlanıp peşlerine düşmek için can atar gibiydi.

İntikamını almak için.

Onu omuzlarından tuttum.

Aynı anda, yer bize dengemizi kaybettirecek bir şiddetle sarsıldı ve sonra titremeye başladı. Bu, daha önce sadece üç kez hissettiğim bir şeydi.

Kalbimin, göğsümde bir taş gibi sertleştiğini hissettim.

"Hayır... Henüz değil!" diye kükreyerek üstümüzdeki Aytüyü aylarına baktım. Daha küçüklerden birinin titremeye başlamasını, sonra *düşüşe geçmesini* ve gökyüzüne alev alev bir çizgi çizerek gözden kaybolmasını kanımı donduran bir dehşetle izledim. Göğsümde de gökyüzündekine benzer bir kesik açıldı; kalbimi kaburgalarımın kuduz bir hayvanı zapt etmeye çalıştığı hissini uyandıracak bir hızla çarpmaya başladı.

Hazır değiliz...

Önce Kyzari'yi bulmalıyız. Kızımızı kurtarmalıyız.

"Yaratıcılar bizi korusun," diyerek gözlerimi kapadım. Dağ, yakına isabet eden bir düşüşün, Bulder'ın ağıdıyla katlanan şiddetiyle sarsıldı. Bulder karnına bir ok yemiş gibi acıyla haykırmıştı.

Yutkundum; kendimi olabildiğince toparladım, sonra Raeve'in başını eğerek bana bakmasını sağlayacak şekilde yatırdım. Üzgün yüzünde, kenetlenmiş dişlerinde ve kırpmadığı iri gözlerinde bir savaş sürüyordu.

Benim içimde kopan savaşın aynısı.

Arkyn kaçarsa, tarih kendini tekrarlayacaktı. Bir yere sinecek, kendini toplayarak yeniden güçlenecek ve tekrar ortaya çıkacaktı. Yeniden ailemizin peşine düşecekti. Bundan emindim. O yaşadığı sürece hiçbirimiz güvende olmayacaktık.

Ama kızımızın *ikimizden birine* ihtiyacı vardı.

Hemen şimdi.

Raeve'in yanağını tuttum. Çenesi kanlı avucumun altında gerildi. "İzini sürebilmen için Rygun seni seve seve kuzeye ta-

şır." Dünya tekrar sarsıldı, az kalsın ikimiz birden dizlerimizin üstüne düşüyorduk. Ya da belki sadece ânın ağırlığı yüzündendi, bizi ayrı düşürecek bu zorlu kararın etkisiydi. "İşini ellerinle bitirmek istiyorsan, o senindir, Raeve."

Raeve'in bakışları gözlerimin arasında bir sarkaç gibi gidip gelirken gözbebekleri parçalanan gökyüzünün, yerle bir olan dünyanın karanlık birer aynası gibi büyümüştü.

Ancak sonra gözlerine göğsümü sızlatan ve çenesinin titreyişinde karşılık bulan savunmasız bir mavilik sızdı. "Bunu istemiyorum." Çatlak sesi konuştukça güçlendi. "Ben sadece *onu* istiyorum."

Bu açıklama içimi muazzam bir rahatlama ve derin, ilkel bir gururla doldurdu.

Bu kez tercihini ölümü kovalamaktan değil, *hayattan* yana kullanacaktı.

Kızımızı seçiyor.

Sevgiyi seçiyor.

Onu kendime çektim, dudaklarımı alnına bastırdım ve gözlerimi kapadım. "Ona git, Ayışığı."

Bunu, kollarımın onu daha sıkı sarmasına ve beni teslim alan titremeye dizilen, söylenmemiş kelimeler takip etti. Varlığımın özünden süzülen, verdiğim her titrek nefesle haykırılan sessiz bir vaat.

Seni kullanan, sana işkence eden, ruhundaki bütün yumuşaklığı eriterek yok etmeye çalışan o herifin işini bitireceğim. Senin için, kızımız için ve haksızlık ettiği herkes için.

Bu

işi

bitireceğim.

"Ama yaraların..."

"Sadece bir engel, ölümcül değiller," dedim, tüneğinden ayrılmak üzere olan bir başka ayın yansımasıyla aydınlanan gözlerinin içine bakabileceğim kadar geri çekilerek. "Benzer yaralardan hızlı müdahale olmadan sağ kurtuldum."

Raeve tereddütlü görünüyordu. Üstdudağı, bir şey söylemek istiyormuş gibi seğirdi.

Dünya bir kez daha sarsıldı ve hava, karşı koymaya çalışmasam beni şiddetle öksürtecek kadar puslandı.

Raeve başını hafifçe eğdi. "Seni seviyorum," dedi. Sözlerini bir nefes gibi içime çektim.

Kendime güç edindim.

Dudaklarına son bir öpücük daha kondurmadan önce ben de aynı cümleyi tekrarladım. "Git. Onu bul. Ve Kyzari'ye onu..."

"Kendin söylersin," dedi, içimi önünde saygıyla eğilme isteğiyle dolduran asil bir kararlılıkla. Geri çekilince bir kemiğimden bir kas ayrılmış gibi acıyla doldum.

O da benden ayrılmaya isteksizdi.

"Söyleyeceğin her neyse, Kaan Vaegor, *kendin* söyleyeceksin." Gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırpıştırması beni mahvediyordu. "Bu işi düzelteceğim. Yemin ederim." Bunu söyledikten sonra hızla döndü ve erimiş birikintilerinin üstünden atlayarak kemerli bir çıkışın altında gözden kayboldu.

Bir anda yok oldu.

Raeve görüş alanımdan çıktığı anda, ciğerlerim içimi parçalayan bir dizi ıslak öksürükle sarsıldı. Öksürük krizi nihayet dindiğinde nefessiz kalmıştım, başım öne düşmüştü. Dünya sarsılmaya ve çığlıklar atmaya devam ederken dengemi sağlamaya çalıştım. Beni dimdik ayakta tutan Raeve'in yokluğunda düşmemek için çabaladım.

Yokluğu geriye sadece acı bırakmıştı. Vücudumda ne kadar kesik, yanık ve kamçı yarası varsa, ciğerimdeki delikle birlikte alev almıştı sanki.

Yalpalıyordum.

Rygun kuyruğuyla beni sararak zemindeki derin yarığa düşmemi son anda engelledi. Yaklaştığını fark etmemiştim bile.

Burnunu bana uzatarak kanlı bandajlarımı kokladı.

Titrek bir nefes aldım ve kararmış gözlerine baktım. Havasız kalmış közlere benziyorlardı. "*Ew shathta mal— hein ák,*" dedim. Kelimeler dudaklarımdan zorlukla dökülüyordu.

Gelmemeliydin.

Kafa tutar gibi bir duman püskürttü.

Başımı iki yana salladım ve kendi içime dönerken dengemi sağlamak için dişlerinden birine tutundum. Toniğin soğuğu ve uyuşukluğu tamamen geçmişti. Rygun, Raeve'in açtığı delikten geçerken son kalıntıları da tamamen yok olmuştu.

Rygun'ı acımdan bihaber tutmak umuduyla kurduğum ama geldiğini, benim için buz gibi soğuğa uçtuğunu anladığım anda yıktığım bariyerin parçalanmış kalıntılarının üstünde ilerledim.

Elimi yıktığım bariyerin arkasında bulduğum duvara bastır-

dım. Daha önce bir benzerini hiç görmediğim, Rygun'ın yanık kan renginde pullardan yapılma bir duvardı.

Onun duvarı.

"Luk uhn mei bárk úin. *Ruif."*

Beni içeri geri al. Lütfen.

Dışarıda, beni çenesinin pürüzsüz bir kısmıyla iterek kararlı ama nazik bir telaşla yan tarafına yönlendirdi. Açıkça elimi çabuk tutup tırmanmamı buyuruyordu.

İç geçirerek etrafından dolaştım ve yerdeki molozların arasından bir kılıç ve hançer almak için duraksadım. Kılıcı sırtımdaki kullanılmamış kına yerleştirdim, hançeri de deri pantolonumun beline sıkıştırdım.

Eyer iplerinin yanmamış kısımlarına uzanırken elimi parlaklığından hâlâ eser olmayan pullarının üstünde dolaştırdım ve donakaldım. Lav banyolarına rağmen hâlâ buz gibiydiler.

"Rygun..."

Arkamda ağzını açıp kapattı. Havanın o hızlı hareketle dalgalandığını hissedebileceğim kadar yakınımdaydı.

Ona omzumun üstünden söylenerek baktım, dişlerimi sıktım ve iplere tırmanmaya başladım. Acıya rağmen, her hareketim bu işi bitirme kararlılığıyla körükleniyordu. Arkyn'in kellesini almak ve Rygun'ı sıcak bir yere ulaştırmak için sabırsızlanıyordum.

Ailemize dönebilmek için *hayatta kalmalıydık.* Kyzari'ye, bu dünyaya geldiği günden beri, benim olmasını dilemediğim tek bir kün olmadığını söylemek için.

Bir.

Kün.

Bile.

Boğazımı temizledim, bacağımı Rygun'ın üstünden diğer tarafa uzatıp yıpranmış eyer battaniyesinin üstüne yerleştim. Tutunacak bir dizgin ya da kayış kalmamıştı. Bu yüzden eski usule başvurdum ve omurgasından aşağı paralel uzanan o sayısız dikenden ikisine tutundum.

Rygun, yüzünü yaralı bir dünyanın patlamalarıyla aydınlanan sisli, kırmızı göğe doğru çevirerek altımda havalandı. Kanatlarını açtı ve onları var gücüyle çırparak gergin bir vücutla havaya fırladı.

"Lukith— kai hik atuin— da zun," dedim, keskin nefesler arasında. *Onu güneşe doğru kovalayalım.*

92. BÖLÜM

Raeve

Dünya, sanki bir dev onu bir elinden diğerine atıp tutuyormuş gibi sarsılıyordu. Her sarsıntıyla, sonsuz tüneller boyunca çatlayan cam gibi yarıklar açılıyor, taş kırıkları yağıyordu. Taş kırıkları nemli havayı ciğerlerimi tıkayan bir tozla dolduruyor, nefes alıp vermemi zorlaştırıyordu.

Yine de, ruhuma kazınacak kadar çok kez geçtiğim bu yolda hiç tereddüt etmeden, leş kokulu zindan labirentinin içinde kuzeye doğru koşuyordum.

Daha önceki seferlerin aksine, hücreler imdat çığlıkları atan, yemek kaplarını parmaklıklara çarpan tutsaklarla doluydu. Kollarını parmaklıklardan dışarı uzatıp havayı tırmalıyorlardı.

Neyse ki tünelde Arkyn'in, ellerinde meşalelerle ve tutsaklara çenelerini kapamalarını haykırarak koşturan iki maskeli gardiyanına denk gelmem çok sürmedi. Emirler yağdırmakla ve dışarı uzanan parmaklara sopalarıyla vurmakla öylesine meşgullerdi ki yaklaştığımı duymadılar. Kırık boyunlarla yere yığılmadan önce muhtemelen varlığımı bile fark etmediler.

Gardiyanların pelerinlerinin ceplerini ararken yakındaki hücrelerdeki herkes sessizliğe gömüldü. Yağmaladığım anahtarlıktan birini en uygun hücreden içeri atarken "Olabildiğince çok kişiyi kurtarın," dedim.

Genç bir hükümsüz anahtarlığı havada kaptı ve yeşil gözleriyle karanlığın içinden bana baktı. Arkasında yaşça daha büyük, dişi bir peri "Yukarıda ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Aylar düşüyor."

Sözcüklerin anlamlarının yerine ulaşmasını beklemeden yola devam ettim.

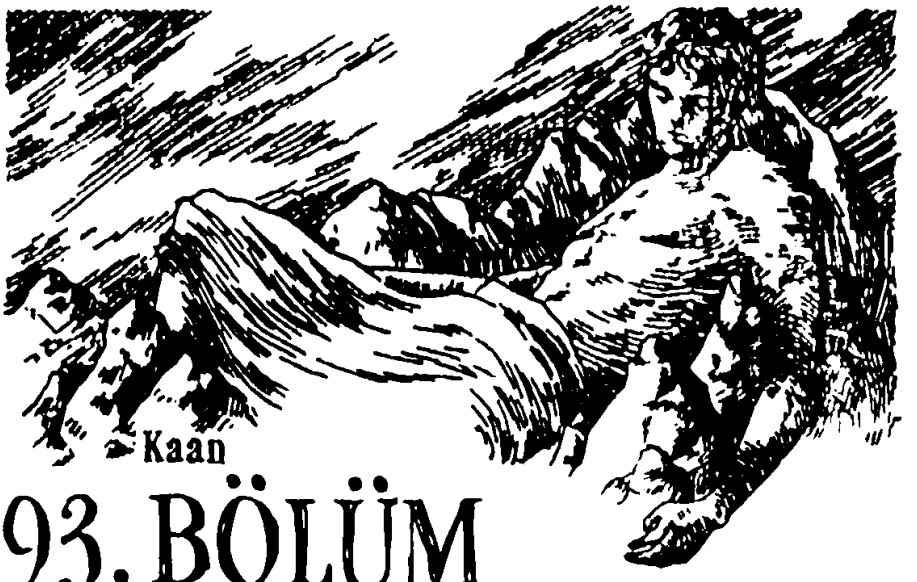

93. BÖLÜM

Erimiş kraterden dışarı fırladığımız anda, Rygun hızla kanat çırpmaya başladı.

Elding Kuşu'nun arkasında bıraktığı, silinmeye başlayan köz izini takip etmeye başladık. İz bir süre kuzeye, Yanık'a doğru dümdüz ilerledikten sonra, batıya doğru bir yay çizerek alevli bir ok gibi *güneye* yöneliyordu.

Hayır...

Olduğumuz yerde havada asılı dururken yüreğim ağzıma geldi. Rygun başını sola doğru uzattı ve burnu sonunda Netheryn'i işaret edecek şekilde vücudunu döndürdü. Arkyn'in hayvanının hayli uzakta, gökyüzündeki hengâmenin ortasında çizdiği kızıl ışıltılı yol hayal meyal seçiliyordu.

"NEI, RYGUN! NEI! HUK ATÁH TUÍL ÁHN- UH!"

Sözcükleri hem yüksek sesle haykırdım hem de içsel barikatına doğru çarptım. Ona olduğu yerde durmasını emrediyordum. Başka bir yolunu bulacaktık.

"HUK ATÁH TUÍL ÁHN- UH!"

Rygun kafa tutar gibi kükreyerek kafasını savurdu. Avazım çıktığı kadar haykırmama rağmen, kanatlarını başımı arkaya savuracak bir güçle çırparak son hızla güneye doğru uçmaya başladı. Emirlerimi duymazdan gelerek Elding Kuşu'nun kanatlarının ve kuyruk tüylerinin bıraktığı izi kovalıyordu.

İçimi dolduran korku, hiçbir fiziksel bıçağın saplanamayacağı kadar derine indi.

Çığlık atmayı bıraktım. Bir anlamı olmadığını nihayet anlamıştım.

Rygun ava çıkmıştı ve söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey, onu benim ve ailemin intikamını almak için üstüne düşeni yapmaktan alıkoymayacaktı.

Bu, her şeyin ötesinde, çok iyi anladığım bir şeydi.

94. BÖLÜM

Raeve

Arenadan uzaklaştıkça zindanlar seyrekleşiyordu. Arkyn engelsiz bir dövüş safhasına hazırlanır gibi, herkesi yakına taşımış olmalıydı. Belki de müşterilerini düşüşün sonrasında da oyalamayı ve o sırada politik ceplerine solucan gibi sızmayı amaçlamıştı.

Bu düşünce, parmaklarımın kahrolası suratlarını yolma arzusuyla kaşınmasına neden oldu. Kaan'ın tam şu anda öyle yaptığını umuyordum.

Tünellerin son dönemecinden aşağı güçbela ilerledim; genişleyen çatlakların ve düşen taşların üzerinden sıçrarken savrulan tozlarla öksürüyordum. Aklıma gelen bir düşünce, yüreğimin soluk borumu tıkayacak şekilde ağzıma gelmesine neden oldu.

Ya Veya ve Kyzari'yi başka yere taşıdıysa?

Hayır. Bunu yapmazdı.

İşler planladığı gibi gitseydi, beni zaten yeterince çok şeyi elimden alan o kahrolası hücreye geri götürecekti. Beni üstümde Kaan'ın kanıyla oraya tıkayacak ve beni daha fazla kırmanın başka bir yolu olarak kızımızın ölümünü izlemeye mahkûm edecekti. Bundan o kadar emindim ki boş hücreme gelip Veya'nınkini de aynı şekilde terk edilmiş bulunca tökezledim. Parmaklıklara tutunarak güçlükle ayakta kaldım.

Anahtarlar elimden yere düştü.

Yer öyle şiddetli sarsıldı ki dizlerimin üstüne indim ve elimi parmaklıklara vurarak avazım çıktığı kadar haykırdım.

"SİKTTTİİİİİRR... SİKTİR-SİKTİR-SİKTİİİİİİR!" Nefesim kesildi ve yüzümü buruşturarak dişlerimi sıktım. "Siktir," dedim, bu kez daha sessizce. Ezik, zehirli bir yenilgiye teslim olur gibi.

Ta ki altımdaki soğuk kan birikintisini ve büyük bir kayanın arkasında, yerde yatan ölü gardiyanı fark edene kadar.

Sahneyi süzerken damarlarıma yeniden umut aktığını hissettim.

Veya aradan uzanıp gardiyanı öldürmüş olabilir mi? Anahtarları almış? Kyzari'yi çıkarmış?

Bakışlarım, Kyzari'nin şiltesinden saçılmış samanların yanında duran pembe düğmeye takılınca ciğerlerim titredi.

Uno, seni küçük mucize.

Ayağa fırlayarak elimde Uno'nun sıkı sıkı tuttuğum düğmesiyle kapıya yürüdüm. Bir yandan da elimle tozlu havayı dağıtmaya çalışarak başka ipuçları, bana gittikleri yeri gösterebilecek herhangi bir şey arıyordum.

Dikkatimi krem rengi bir parşömen parçası çekti ve minik bir kanada benzeyen kâğıt umudumu biraz daha artırdı. Ta ki samanları kenara itip altlarında yamuk bir gaganın kalıntısını bulana kadar. Kanadındaki minik yırtığı, tam ortasından geçen uzun ve eğri büğrü yırtığı görene dek.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Dünyam yan yattı.

Gözlerimin gerisindeki yanma ve göğsümdeki sıkışma hissi dışında bütün vücudum uyuştu.

Nasılsa kendimi hareket etmeye zorladım. Artık kanat çırpmayan güzel, küçük Tiya'mın ön yarısına uzanmayı başardım.

Artık... *burada* değildi.

Defalarca sıktığım tanıdık gagasına parmaklarımla dokundum.

Neredeyse kendime güvenemeyecek kadar titreyerek küçük bedenini kaldırdım, avucumun içinde tuttum ve samanları sağa sola iterek diğer yarısını buldum. İade katını katladığımdan ve onu terk ettiğimden beri o dört zarif harfi ilk kez görüyordum.

tiya

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarını serbest bıraktım.

Düşüncelerim Dhomm'a döndü. *Haklıydım.*

Tiya'nın adresi en başından beri bendim. O benimdi. Bana ihtiyacı olan kızımdan gelen bir mesajdı. Ve ben onu, muhtemelen bu hücredeyken aldığı soğuk bir cevapla geçiştirmiştim.

Bu.

Kahrolası.

Hücredeyken.

İnleyerek döndüm. Her şeyi bambaşka bir gözle görüyordum.

Buna mani olabilirdim. Tiya beş safha önce bana ilk kez geldiğinde iade katını katlayabilirdim. Beni Kyzari'ye yönlendirmesine izin verebilirdim. Ama öyle yapmamıştım. Birinin *bana ihtiyacının olabileceği* fikrini en başından reddetmiştim.

Bunu önleyebilirdim.

Yer bir daha sarsıldı.

Beni yere devirmekle tehdit eden gümbürtüye rağmen, tünelin arkamda çöktüğünü algılamadım bile. Ta ki bir esinti suratıma inen bir tokat gibi beni sarsana kadar. Clode beni hırpalamak için dışarıdaki soğuktan buralara kadar inmişti sanki.

Kendimi onun şarkısına açtım. Elinden geleni ardına koymamasını haykırmak üzereydim ki onun tiz, panik dolu ezgisi kulak zarlarımı bir jilet keskinliğiyle deşip geçti.

"*Geil shoole! Marlúe!*"

Çabuk gel! Lütfen!

Omzumun üstünden arkaya bakınca geldiğim yolun kapandığını gördüm. Diğer istikamette ise neredeyse tek bir taş yerinden oynamamıştı. Sanki Bulder ve Clode aynı amaç için çabalıyordu.

"*Sheith liu tail uin KYZARI,*" dedim, aynı sözleri Bulder'ın dilinde de söylemeye hazırlanarak. İkisinin de gitmenin ilgimi çektiği tek bir yer olduğunu anlamasını sağlamalıydım ki ya beni oraya götürsünler ya da boktan işlerini düzeltecek başka birini bulsunlar.

"*Yeil!*" diye ciyakladı Clode ve sonraki cümlesi kalbimde bir şimşek gibi çaktı. "*Savei luin uil. Marlúe!*"

Evet.

Sana ihtiyacı var.

Lütfen.

Nefes bile almadan ayağa fırlayıp kapıdan dışarı fırladım. Güzel, kırık Tiya'mı cebime koydum ve Clode'un uğursuz çağrısının peşine düştüm.

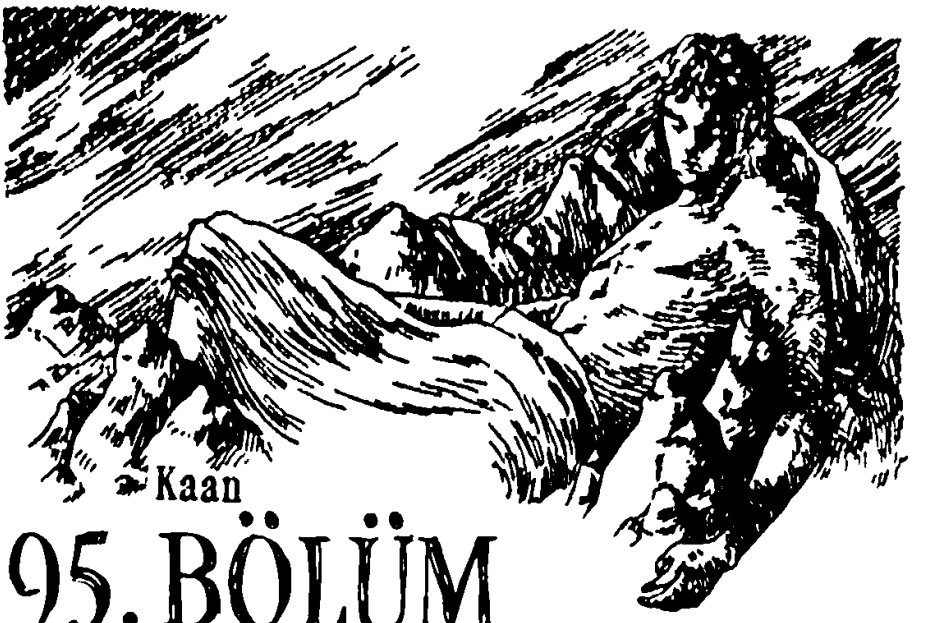

Kaan

95. BÖLÜM

Rygun onunkilerden çok daha büyük olan kanatlarını her çırpışında, gittikçe uzaklaşan Elding Kuşu'yla aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatıyordu.

Buz gibi soğuğun derinliklerine doğru.

Etrafımızda aylar hızla ve alev alev düşmeye devam ediyordu. Yaşayan kardeşleri, düşen ataları için kükreyerek ve ciyaklayarak kaosun içinden geçiyordu. Her ay çarpmasının ardından zeminden alevler fışkırıyordu. Ergor Ovaları şimdi öfkeli bir sisle kaplanmıştı. Ancak dünyadaki bütün ateşler bir araya gelse de kürenin güneşin hiç değmediği tarafını ısıtmaya yetmezdi.

Arkyn'in rüzgârda dalgalanan yırtık pırtık pelerinini görebileceğim kadar yaklaştığımızda Rygun'ın donuk dikenlerinin etrafını saran ellerim kaskatı olmuş, terim ve ıslak, kanlı bandajlarım buz tutmuştu. Zafer, elimi uzatsam dokunacağım kadar yakın geliyordu... Ta ki Rygun'ın kanatlarının titrer gibi sarsılması içimi burkana kadar.

Göğsüm panikle doldu.

Rygun kendini düzeltmeye çalışırken sola doğru eğildim. Durumunun belli ettiğinden daha kötü olduğunu fark edince göğsüm düğümlendi.

"Nei. Huk atáh TUÍL."

Başını arkaya attı ve bizi vahşi niyetimize doğru taşıyan bir dizi coşkulu kanat çırpışının eşlik ettiği inatçı bir savaş çığlığı koyvererek kükredi.

"HUK ATÁH TUÍL. DAHN NAH."

Rygun, sanki ben orada bile değilmişim gibi cevap vermedi. Ayları peş peşe yutan, ardından alev ve kırık taş yumruları kusan Hareketli Buğuların arasından ilerlemeye devam etti.

İleride, endişe yaratacak kadar çok beceri ve çeviklik sergileyerek, seken taşlardan kaçmak için kaosun içinde zikzaklı bir yol çizen Elding Kuşu'nu gördüm.

Rygun dev kanatlarını her çırpışında bizi ona biraz daha... biraz daha yaklaştırarak telaşlı yolcuğunu sürdürdü. Ta ki Elding Kuşu'nun alevleriyle çarpacak kadar yaklaşana dek.

"*Varoughin ail, Rygun!*"

Rygun göğsünü büyük bir nefesle doldurdu, sonra ileri atıldı ve ağız dolusu köz püskürttü ama hemen ardından gelen acı dolu feryat beni iliklerime kadar dondurdu.

Alev üretemiyor.

Çok üşüdü.

Öfkeyle kükreyerek başını savurdu. Aynı anda ben de patlamanın alevlerini kendi tarafımıza çekme gayretiyle yakındaki bir ay çarpmasının ateşine çaresiz komutlar haykırdım. Rygun'ı kanında pıhtılaşan buzu eritecek kadar ısıya boğması için yalvarıyordum.

Ancak aldığım tek cevap sessizlik oldu. Sanki Ignos dinleyemeyecek kadar meşguldü.

"*Sheish tah, Ignos. Vush. Vush hiss tha!*"

Bir şey yap. Lütfen.

Lütfen ona yardım et.

"VUSH."

Cevap yoktu.

Rygun kanatlarını biraz daha güçlü çırparak ileri atıldı ve boynunu öne uzattı. Dişlerini Elding Kuşu'nun ince kuyruk tüylerinin üstüne kapatınca kemik çatırtısına benzer bir ses duyuldu.

Tıpkı dans eder gibi, elimizden kaçıp uzaklaştılar.

Elding Kuşu bize bakmak için kafasını çevirdi. Gözbebekleri, kovalayan biz olmamıza rağmen, kovalandığımızı hissettiren bir bakışla çizgi gibi gerilmişti. Arkyn de vücudunu gerdi ve yaratığın tüylerinin arasına biraz daha gömülerek aynısını yaptı. Elding Kuşu hızla dönüp pençelerini Rygun'ın hassas karnına geçirmeden önce aldığımız tek uyarı buydu.

Paylaştığımız kalp boşluğu arasındaki duvar öyle büyük bir şiddetle sarsıldı ki pullardan biri sökülüp yere düştü. Bu, o pençelerin etini parçaladığını ve karnının kaslı etinin içine saplandığını anlamama yetti.

Rygun başını arkaya atıp daha önce hiç kükremediği gibi kükredi. Ben de öyle. Omzumun üstünden arkaya bakınca Elding Kuşu'nun tekrar döndüğünü ve sırtında Arkyn'le Buğuların içine doğru uçtuğunu gördüm.

Hayır...

"*Duin kai. Atáh marus thun atka-ain.*"

Kovalama. Yeniden ortaya çıkmalarını bekle.

Aynı ricayı, bağımız üstünden o minik deliğin ötesindeki yankılı karanlığın içine de haykırdım. Karşılığında, beni ve ailemi güvende tutmaya yönelik açlığının karıncalanan hissinden başka hiçbir şey alamadım.

Rygun acıyla delinmiş bir öfke hırıltısıyla ileri atıldı ve çok uzun zaman önce az kalsın hayatına mâl olan Buğuların içine daldı. Bizi tüylerinden dökülen közlerle yıkayan Elding Kuşu'na doğru ilerledi.

"*Atáh duin. ATÁH DUIN!*"

Kalbimin her çarpışında, Rygun kendinden çok daha gösterişli ama bir o kadar da hafif canavarla arasındaki mesafeyi biraz daha kapatıyordu. Ağzını ısıracak gibi açtı.

Hazırdı.

Bir kez daha Elding Kuşu'nun kuyruğunu kıl payı ıskalayarak ağzını geri kapadı. Kuş, Buğuların içinde bir krater açıp gözden kayboldu. Bizim de düşen aylardan biri gibi içine daldığımız sisli bir ağızdı. Kaybolmuş tarlakuşlarından oluşan bir çığın içine hapsolduk; birkaçı vaktinde yön değiştiremediği için yüzüme, kollarıma ve ellerime çarparak kâğıt kesikleri açtı.

Rygun'ın safhalar önce Miel Et Muíem'in altındaki zemine saplanıp kalmış, çırpındıkça daha derine batan hâli zihnimde canlandı. İçim midemi ağzıma getiren bir korkuyla doldu.

"*Hals, Rygun. HALS.*"

DUR.

Kanatlarını iki yana açtı.

Vücuduyla birleşerek üstüne uzandım. Rygun o ürkütücü loşluğun içinde gittikçe hız keserek kayarken kalbim ağzımdan

fırlayacak gibi çarpıyordu. Sonra doğruldum ve dönüp etrafta Elding Kuşu'ndan izler aradım. Közlerin çizdiği bir yol.

Herhangi bir şey.

Ama tek gördüğüm, uzak alevlerin yer yer lekelediği ve her patlamayı Bulder'ın ıstırap yüklü iniltilerinin takip ettiği bir beyazlıktı.

Buradan derhâl uzaklaşmalıyız.

"Gash utun ath, Rygun. Ruif."

Göğe doğru uç. Lütfen.

Duvarındaki küçük aralıktan, Rygun'a bu işi bitirme fırsatını bulamadan bir ayın bize çarpması ihtimalinin görüntülerini gösterdim. Hoşnutsuz bir tavırla kafasını savursa da vücudundaki gevşemeden bir karar verdiğini hissettim.

Hafif eğim kazanarak kendini göğe doğru iterken önümden tek bir köz parçası geçti.

Ve yukarıdan açık pençeler üstümüze uzandı.

Tiz bir gaklama eşliğinde Rygun'ın boynunun iki tarafına kapandılar. Arkası bana dönük duran Elding Kuşu, şimdi onu bir tünek olarak kullanıyordu. Ona Rygun'ın savunmasız yüzüne engelsiz bir erişim sağlayan bir manevra.

İlk gaga darbesinin indiği ve Rygun'ın sağ gözünü deştiği anı hissettim. Gözünün o kıvrık uçlu, altın rengi gaganın kuvveti altında ezildiğini hissettim. Rygun'ndan çıkan ses hem tiz hem çatlaktı, bir kalbi kanatmaya yetecek kadar acı bir feryat.

Dünya bulanıklaştı. Elding Kuşu gagasıyla saldırmaya devam ederken öne arkaya sallanan kuştüylerinin kıpırtısından başka hiçbir şey göremez oldum.

Gagasını durmadan, durmadan saplıyordu.

Bir de Arkyn'in rüzgârda savrulan yıpranmış pelerinin siyah lekesi vardı.

Rygun'ın kaotik hareketlerine rağmen dengemi korumayı başararak kendimi yukarı ittim. Clode buz tutmuş, dikenli boynundan yukarı tırmanışımı yumuşatır gibiydi.

Kısa ve kesik kesik nefeslerimin arasında hırlayarak ve kuyruk tüylerinden uzak durmaya özen göstererek, sıçramak ve kırmızı tüylerine yapışmak için sabırla canavarın tekrar Rygun'ın ensesine çökmesini bekledim. Bu, Elding Kuşu'nun fark etmesini beklediğim bir şeydi ama dev kuş, Rygun'ın beynini kazmaya

çalışmakla meşguldü ve her darbesiyle bir parçasını daha koparıyordu.

Rygun feryat ederek kanat çırpmaya devam ediyordu. Sesi bana biraz daha ilerleme gücünü verdi. Bütün kaslarım yanarak vücudumu yukarı... daha yukarı çektim.

Arkyn'in vücut kokusunu alacak, tısladığı ölüm emirlerini duyacak kadar yaklaşmıştım.

Öldür.

ÖLDÜR.

Sırtımdaki kından çektiğim kılıcı, işin bu noktaya gelmesinden nefret ederek iyice yukarı kaldırdım. Ardından kılıcı hızla ve sert derisini aşıp altındaki yumuşaklığa ulaşacak bir hırsla Elding Kuşu'nun tüylerinin arasına sapladım. Hemen sonra ileri atılıp Arkyn'in pelerinine yapıştım. Onu tutup hızla kendime doğru çekerken hançerime uzandım ve...

Elding Kuşu kafasını öyle hızlı çevirdi ki bir anda bütün görüşüm bulanıklaştı.

Canavarın açık ve kanlı ağzına, hepsi uçları kasılan gırtlağını işaret eden sivri dişlerinin ötesine baktım. Yaratık, sokmaya hazırlanan bir yılan gibi ıslak bir tıslama çıkarırken kırmızı dili bir kılıç gibi öne uzandı.

Arkyn demirden yumruğumdan kurtulmak için çırpınıyordu. Kuşun sırtına gömdüğüm kılıcın üstüne botlarımı bastırdım ve tüylerini sımsıkı avuçlayarak haykırdım. "*SHATHUN, RYGUN.*"

SİLKELEN.

Onayını bir kükremeyle bildirdikten sonra şaklayan bir kamçı misali silkelenmeye başladı. Sadece iki temas noktasıyla, Elding Kuşu en ağır darbeyi aldı. Rygun öyle sert darbeler indiriyordu ki canavar onu bırakmak zorunda kaldı, pusun ve sisin arasına atıldı. Elding Kuşu kanatlarını çılgınca çırparak bizi üstünden atmaya çalışır gibi debeleniyordu.

Arkyn'in tacı başından düştü.

Kuşa biraz daha yaklaşıp dizlerimi sırtına bastırdım.

Yön duygumu öylesine kaybetmiştim ki neresi yukarısı, neresi aşağısı ayırt edemiyordum.

Ellerimin takati kesildi. Babamın, ne kadar *güçsüz* olduğumu haykıran sesi kulaklarımda çınlıyordu. O sözleri hatırlamak beni

öfkelendirdi. Hem ağabeyimi hem ciyaklayan hayvanını daha sıkı kavrayarak botlarımı kılıcın kabzasına biraz daha bastırdım.

Dengemizi geri kazanmaya başlamıştık. Arkyn sağır kulaklara çarpar gibi görünen alevli komutlar haykırırken Rygun ortalıkta görünmüyordu. Yumruğumu çözüp kolumu Arkyn'in boynuna sardım ve sıktım.

Kolumun altında kıvranıp bükülürken sesi boğuk bir çağıltıya dönüştü. Ardından bir anda sıçradı.

Sanki elini arkaya uzatmış ve kör bir yumruk indirmiş gibi, karnımda ani bir darbe hissettim. Bir an hepsi o kadar sandım.

Sadece bir yumruk.

Ta ki etime bir şeyin saplanmasının o sıcak ve keskin acısıyla sarsılana kadar. Karnıma yabancı bir nesnenin gömüldüğünü algılayana kadar.

Acıyla kükreyerek canavarın tüylerine yapışmış elimi gevşetmeye –diğer elimi boşa çıkarmaya ve Arkyn'in kahrolası boynunu kırmak için alev alev yanan hiçliğe düşme riskini almaya– hazırlanırken Rygun bize yandan çarptı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki ejderham dişlerini kırılan kemiklerin çatırtısı ve tiz, ıstırap yüklü bir feryat eşliğinde Elding Kuşu'na geçirmeden önce, kısacık bir an, gördüğüm tek şey sıcak, girintili çıkıntılı bir gırtlak ve dişlerin parıltısı oldu.

Arkyn kasıldı ve ben onu zapt etmek için debelenirken boğuk bir kükreme koyverdi. Sesi, sert ve kindar dış kabuğumu aşıp içimde keskin bir acı uyandıran bir şeyi yerinden oynatacak kadar acı yüklüydü.

Rygun ağzındaki büyük lokmayla hırlarken sıcak nefesini bacağımda hissettim. Sonra kanatlarını topladı ve sisle kaplı zemine doğru öyle süratli bir dalışa geçti ki güvenli bir iniş yapmaya hiç niyetinin olmadığını hemen anladım.

Kalbim son sürat çarparken bütün dünya kızıl bir lekeye dönüştü.

Elding Kuşu'nu dosdoğru o sert, acımasız toprağa sürecek. İşini onu yere çarparak bitirecek.

Bu işi bitirme telaşıyla kendini de mahvedecek.

Döndüm ve Rygun sonunda aramızdaki o duvarı kaburgalarını ruhumun en hassas kısmının etrafına sarar gibi kaldırırken ve bana ortak kalbimizin kendine ait tarafını gösterirken

gözlerinin içine baktım. Normalde kırmızı bir alevin gürül gürül yandığı o odacık, şimdi karanlığın içinde ışıldayan tek bir köz dışında bomboştu.

Boğazım öylesine sıkıştı ki bir sonraki nefesimi güçlükle aldım.

Kendini son sınırına kadar zorlamış.

Kalan son gücüyle bu son gösteriyi yapacak.

Rygun'ın bakışları yumuşadı ve aramızdaki bağ üzerinden benden onu bırakmamı istedi. Atlamamı. Kendimi kurtarmamı. Ben cevap vermeyince, bu kez ricasını pençeleriyle ruhuma yumruk atarcasına böğürerek haykırdı.

Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "*Aburr— ath tuíl, Rygun.*"

Bu işte birlikteyiz.

Rygun dolu ağzıyla hırladı, sonra vücudunu Elding Kuşu'nun tüylerini yumruğumun arasından kurtaracak bir hırsla silkeledi. Dev kuşu için feryat eden Arkyn'i göğsümde sıkı sıkı tutarak Rygun'dan acı dolu bir çığlıkla koptum.

Buğular aramızda çok hızlı hareket ediyordu. Bütün öfkemi her şeyden sorumlu olan erkeği tutuşuma akıttım.

Bir süre düştük. Belki bir ömür.

Yere ilk çarpan Rygun oldu. Görmesem de o şiddetli çarpmayla ve Bulder'ın yeri göğü inleten yaygarasıyla eşzamanlı kükremesini duydum.

Kendi çarpmamın etkisi, bağımızdan bana yayılan acının yanında küçük bir tokat gibi kalırdı. Karın ve buzun içinde yuvarlanırken bütün nefesimin vücudumu terk ettiğini hissettim. Nihayet hızımız kesildiği zaman, içim beni ellerimin arasında sızlanan herif dışında her şeye uyuşturacak ve kör edecek bir gazapla sarsılıyordu.

Dizlerimi kaburgalarının iki yanına ve kollarından birinin üstüne bastırarak Arkyn'in üstüne tırmandım. Diğer eliyle beni tırmalamaya çalışırken yer Buğuları kırmızıya boyayan yeni bir düşüşle daha sarsıldı.

Sismik patlama, Arkyn'in yarı erimiş suratının eğri büğrü hatlarını aydınlatan turuncu bir ışıkla çarptı.

Nefes almaya çabalarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. Eli artık beni tırmalamaya çalışmak yerine aramızda bir kalkan gibi duruyordu. "*Ben senin kanındanım. Ben...*"

Bileğini sıkıca kavradım. Avucumu çenesine öyle bir güçle yapıştırdım ki az kalsın kafası omurgasından ayrılıyordu.

Çaresiz ve gergin bir güçle çırpınıyor, sıkıntılı ve boğuk sesler çıkararak beni üstünden atmaya çalışırken gözleri korkuyla parlıyordu.

İçimizden ona en çok ben benzediğim için bana bakarken babamı görüp görmediğini merak ettim. Belki de Daga-Mórrk bağımızı devreye sokup onu Rygun'ın ejderhaalevine maruz bırakacağımı bile sanıyor olabilirdi.

Ama ben babam değildim.

Rygun'ın bu işe ayıracak alevi kalmış olsaydı bile, ben böyle bir şey yapmazdım. Ignos bana nihayet kulak verene kadar Yaratıcılara seslenmeye ve herifin etini Ignos'a, tıpkı onun Raeve'inkini sunduğu gibi hevesle sunmaya da hiç niyetim yoktu. Ama ailemin intikamını alacak ve Arkyn'in sefaletine son verecektim. Kanşehvetinin iflah olmaz bir şekilde bozduğu bir mahlûka uygun tek çare buydu.

Çenesini kavrayan elim iyice sıkıldı.

Kenetlenmiş dişlerinin arasından bir dizi boğuk ses daha dökülürken Arkyn'in gözleri büyüdü. Raeve'i kemiklerine kadar yakmasını izlerken bana yaptığı gibi, şimdi de o susturulmuştu.

Öfkeyle "Sevdiğimin canını yaktın," derken kolunu bıraktım. Sıktığım yumruğumu suratına yapıştırırken elmacık kemiğinin içe göçtüğünü hissettim.

Tiz ve titrek bir ses çıkardı. Elini sağa sola sallayarak beni yakalamaya ve itmeye çalıştı. Ama ben artık demirden bir irade dağıydım.

Beni yerimden kıpırdatamazdı.

"Kızımın canını yaktın." Sözcükler ağzımdan gürleyen bir ejderhanın yırtıcılığıyla döküldü ve bu kez yumruğum çenesine isabet etti. Öylesine sert çarptı ki tüm yüzü şekil değiştirdi, kafası savrulurken kan ve dişler etrafa saçıldı.

Elini savurarak beni bir kez daha tırmalamaya çalıştı ama bu kez daha takatsizdi.

"Kız kardeşimi hapsettin."

Bir yumruk.

"Rygun'ı yaraladın."

Bir yumruk daha.

Bir dizi boğuk ses daha çıkararak tenime zarar veremeyecek kadar küt tırnaklarıyla beni pençelemeye çalıştı. Bacakları çırpınıyor, vücudu kasılıyordu. Kan çanağına dönmüş gözleri, hiç şüphesiz sayılı dakikalarının kaldığını anlamanın paniğiyle dolmuştu.

Kalp atışları sayılıydı.

İçimin ölmediğini bana hatırlatan bir acıma duygusuyla sarsıldım. Kana bulanmış yumruğumu yeniden kaldırmadan önce o duygunun çürümesini, kalbimde bulabileceği bütün sıcaklığı bir sülük gibi emmesini bekledim. "Sen benim kanımdan değilsin," diye hırlayarak suratına beynini yerinden oynatacak, kanını yanağıma ve göğsüme sıçratacak bir yumruk daha yapıştırdım. Aynı anda burnuma leş gibi sidik ve bok kokusu doldu.

Hiç duraksamadan boynunu kırdım ve saçını kavrayıp kafasını kaldırdım. Bana sapladığı hançeri çekip çıkardım ve kısa vuruşlarla boynunu kesmeye başladım.

Tırtıklı bir kenarın yardımının yokluğunda, başının vücudundan ayrılması babamınkinden çok daha yavaş oldu. Üst gövdesi arızalı bir tıkaç gibi sızdırmaya devam ederek sırtüstü devrildiği zaman, kar çoktan kan gölüne dönmüştü.

Başını bıraktım.

Yaşanan şeyi idrak etmek için zamana gerek yoktu. Pençelerini çoktan etime saplamıştı ve bağırsaklarımı gırtlağıma doğru çekiyordu.

Ben yana dönüp kusarken aylar düşmeye devam ediyordu.

96. BÖLÜM

Neredeyse aralıksız esen sisli ve sert rüzgârın arasında tavşan yuvası gibi karmaşık tünellerden yukarı, daha yukarı, dağ yamacındaki bir çıkışa koşarken ciğerlerim âdeta alev almıştı.

Çıkışa ulaşınca gözlerim şaşkınlıkla büyürken durdum. Havadaki tuhaf dumanların arasından, ötesinde mahvolan dünyaya baktım.

Aylar peşlerinde açık yaraları anımsatan yanan izler bırakarak kızıl gökyüzünden kopuyordu. Ne zaman biri yere çarpsa, Bulder'ın acılı feryatları eşliğinde zeminden bir alev ve taş mantarı bitiyordu. Öylesine acı dolu feryatlardı ki sanki kemikleri tek tek koparılıyor, eziliyor ve eritiliyordu.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Aylarla kaplı gökyüzünü süzdüm.

Dünya yaşanılamaz bir yere dönüşmeden önce daha kaç darbe kaldırabilir?

Öteki'm yükseklere tünerken içimi bir ürperti kapladı. Bir şey bakışlarımı güneye, Hae'nin Tüneği'nin, görünmez eller en kıymetli gümüş yumurtayı karanlığın içindeki yuvasından çalmak için onu yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi sallandığı tarafa çevirdi.

"Hayır..."

Lütfen, hayır... Lütfen olduğun yerde kal...

Hae'nin Tüneği yerinden oynadı ve düşmeye başladı. Önce yavaştı, sonra hızlandı ve gökyüzünü soyarak düşerken dizlerimin bağı çözülür gibi oldu.

Öteki'm yüzeye çok fazla yaklaşınca tanıdık bir uyuşukluğun beni aşağıya çekmek üzere olduğunu hissettim. Sonra uçurumun kenarında durdu ve bir pencereden dışarı bakar gibi benim

gözlerimden etrafı izlemeye başladı. Birlikte o küçük, yamuk ayın son yolculuğunu yapmasını, kemerli ufkun önünden hızla geçip uzak bir noktaya çarparak dünyayı sarsmasını izledik.

Gırtlağımdan boğuk, bir periden çok bir hayvana yakışan ama aslında her ikimize de ait olan bir ses çıktı.

Clode beni arkamdan itti.

Beni alıp dağdan aşağı fırlatmakla tehdit eden tantanalı, kuvvetli bir rüzgârın arasında sendeleyerek ilerledim. Kulakları sağır eden bu tantana karşısında zorlanarak taştaki çatlaklara tutunmak için yere çömeldim. Bırakıldıkça geri şişmekten hiç vazgeçmeyen bir nefes gibiydi.

Ama bir şey daha vardı.

Beynimi, yere çöküp ağlama isteğiyle dolduran yankılı bir alt ses. Ama bunu yapmak yerine hırladım. Clode'un beni yanlış tünele mi soktuğunu yoksa gerçekten de bana eziyet etmek isteyecek kadar benden nefret mi etmeye başladığını çözmeye çalışırken o feryat figan kargaşanın arasında bir çatırtı duyuldu.

Altımdaki zemin kaymaya başladı.

Ben de çığlıklar atarak onunla birlikte düştüm. Hissettiğim şey korku değil, hüsrandı.

Clode beni kesinlikle Bulder yamaçtan aşağı fırlatabilsin diye buraya çıkarmış.

Pislikler.

Sert, meşinimsi ve buz gibi bir şeye çarparken ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Üstelik... hareket ediyordu. Altımda dalgalanışı...

"*Líri...*"

Göğsümü açarak varlığının içime dolmasına izin verdim. Ağlamaklı bir ses çıkardı; ben ayaklarımı kanat tümseklerine yaslayıp duruşumu sağlamlaştırırken ses yavaş yavaş mutlu bir ötüşe dönüştü. Líri kayalardan ve ovaların üstünde toplanmaya başlayan, ateşle aydınlanan sise doğru yağan kardan uzağa yan yatarak dönmeden önce dizginlerini kavramayı başardım.

Líri bir o yana bir bu yana yattıktan sonra, bizi yerçekiminin tutuşundan uzaklaştırmaya hazırlanır gibi burnunu yukarı çevirerek hızla yükselmeye başladı. Yüzlerce ateşli çarpışmanın izlerini taşıyan ovaların sarsıcı görüntüsü, ayaklarımın altına göz alabildiğince serildi. Yere isabet eden yırtıcı darbelerin her

birinin ardından yükselen yoğun ve tozlu sis bulutlarının arasında şok dalgaları göze çarpıyordu.

Manzara karşısında artan panikle kalbimin ezildiğini hissettim. Bu işin sonunda geriye *herhangi* bir şey kalacağına inanmak güçtü.

Líri döndü ve vücudunu öne doğru eğerek durdu. Kanatlarını çırparken başını ve boynunu eğerek dağın dümdüz olmuş zirvesini görmemi sağladı. Zirve, dalgaların merkez üssü gibi görünüyordu.

Sert rüzgârın arasından gözlerimi kısarak zirveye baktım. Tanıdık, açık mavi bir elbise gözüme takılınca kalbim duracak gibi oldu. Rüzgârla kamçı gibi savrulan uzun, beyaz saçlar. *Kyzari...* Bir benzerini daha önce hiç görmediğim kanatlı bir varlığın geniş, kaslı kollarının arasındaydı.

Korumacı bir öfke üstdudağımın geri çekilmesine neden oldu ama sonra daha dikkatli baktım.

Varlığın, Kyzari'nin yanağını nasıl sevgiyle avuçladığını, yüzünün yumuşak çizgilerini özlemle süzdüğünü, Kyzari'nin ona bakışını gördüm. Dudakları duyamadığım sözcüklerle kıpırdansa da gözlerindeki niyeti görebiliyordum.

Aşk.

Daha dikkatli bakınca o dalgaların sadece dağın girintilerine ve ovaya değil, yukarı doğru da uzandığını fark ettim. Hâlâ gökyüzündeki tüneklerinde duran ve bazıları... yerlerinden kurtulmak üzereymiş gibi sallanan aylara doğru.

"Siktir."

Aylar... *Onlar* yüzünden düşüyordu. Birbirine aşkla bakan bu çiftten yayılan tuhaf enerji, atmosferi ayları yerinden oynatacak bir kudretle sarsıyor ve onları koparıp feci bir güçle yere çalıyordu.

Bir ay daha düşüşe geçince kalbim de yerinden oynadı.

Kızım dünyayı yok ediyor.

"Yaratıcılar aşkına..." diye mırıldanırken sanki bir şey kulağıma eğilip fısıldadı. Bana bir şeyler değişmezse, bu tuhaf, uğultulu tantana bir an önce dağılmazsa ayların gökyüzü tamamen boşalana kadar düşeceğini söyledi.

Çenemi sıkarak Líri'nin üstüne eğildim ve onu ileri doğru ittim. Kanatlarını iki yana bastırıp dalışa geçti. Derimi

kemiklerimden ayıracak kadar sert esen, her nefesimi bir mücadeleye dönüştüren o hava akınının içinden geçerek dosdoğru Kyzari'nin üstüne uçtu. Rüzgârın şiddetine rağmen, Líri dengesini ve gücünü koruyordu... Ta ki o güçlü ses bir yumruğa dönüşerek Líri'nin kanatlarını tutup çekene ve onları bir yelken misali şişecek kadar açıp bizi yana doğru savurana kadar.

Líri panik veya acıyla haykırmadı ama bizi sarsan her darbenin ardından gökyüzünü azarlar gibi öfkeli bir ötüş koyverdi. Sanki gökyüzüne onu rahat bırakmasını söylüyordu.

Hırpalayıcı bir dalga ve kaotik bir yan yatış daha... Bütün bunlar olurken Veya'nın kar ya da gevşek *hiçbir* şeyin olmadığı kayalık düzlüğe yamyassı yapışmış bir hâlde Kyzari'ye doğru emeklemeye çabaladığını gördüm.

Dişlerini sıkarak sürünürken yüz kasları büsbütün gerilmişti. Saçları kafa derisinden kopacak gibi arkaya savruluyordu. O yaygaranın arasından duyulmayan bir kükremeyle yarım metre kadar bir ilerleme kaydetmeyi başardı.

Bir sonraki patlama sesi onu geriye savurarak kaymasına sebep olunca kalbim bu hareketi taklit etti. Veya nihayet –başladığı yerden çok daha geride– tekrar tutunana kadar patlayacak sandım.

Bir titreşim hissi, bakışlarımı yavaş yavaş ufalanan eğri büğrü, gri bir taşa çevirdi. Taşın gittikçe küçülen kuytusuna sinmiş, rengârenk giysili küçük miskunn'a.

Uno...

Göz göze geldik ve o bir anlık bakışma, bunları öngördüğünü anlamama yetti. Sağ kurtulduğumuzu da görmüş olması için dua ettim.

Yeterince yaklaşırsam, belki ondan ne yapmam gerektiği konusunda talimat isteyebilirim.

Havadaki dalgalanma kısa bir an duraksayınca Líri'yi tekrar aşağı yönlendirdim. Kanatlarını vücuduna tamamen yapıştırıp dosdoğru Uno'nun gittikçe küçülen sığınağına doğru uçan ışıltılı bir oka dönüştü. *Neredeyse* ulaşmak üzereyken bir dalgayla daha sarsıldık.

Líri yana doğru savruldu. Pençelerini toprağa saplayarak bizi keskin bir frenle durdurdu. Beni göğe fırlamaktan koruyan tek şey, dizginlerini ellerime kramp girecek kadar sıkı tutmamdı.

Lîri yere çöktü. Yelesi, kuyruğu ve ince tüyleri rüzgârda kamçı gibi savrulurken ben yan tarafından kayarak kavisli vücudunun yarattığı girintiye indim ve orada birkaç derin nefesi çok daha kolay alabildim.

Etrafıma bakınca Uno'nun da Kyzari ve ona hayranlıkla bakan eşlikçisi kadar uzak olduğunu gördüm.

Kahretsin ki önce onun yanına kadar emekleyip faydalı ipuçları istemek verimli olmayacaktı.

Sanırım bu işe körlemesine girmek zorundayım.

Fırtınaların koptuğu açıklığa doğru ilerlemek üzereydim ki Veya çığlık atarak ve kayarak bize doğru geldi. Onu uçurumdan aşağı uçmasına saniyeler kala bileğinden yakalayıp kollarımın arasına çektim.

Veya kollarımın arasına yığılıp binlerce kelimeye karşılık gelecek şekilde hıçkırdı.

"Ona ulaşamıyorum." Kan çanağı gözler, rüzgârdan karışmış saçlar ve soğuktan kıpkırmızı olmuş yanaklarla bana baktı. "Çok üzgünüm, Raeve. Ben..."

"Kızımın o kahrolası hücreden çıkmasına yardım ettin," diye bağırarak onu korunaklı alana doğru çektim.

Benzi soldu, gözleri büyüdü ve dudakları o hengamede duyamadığım bir kelimeyi şekillendirdi.

"Biliyorsun."

Başımla onayladım.

"Bu işi halledeceğim," dedim, hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle. Yabancısı olduğum bu zeminde nasıl adım atacağımı bilmiyordum. Tiya'yı ikiye bölenin *Kyzari* olmasından korkuyordum. Bana ihtiyacının olmamasından, hatta beni *istememesinden.*

Artık.

Öyle ya da böyle, geriye kurtaracak hiçbir şey kalmadan önce ay düşüşlerini durdurmalıydık.

"Sen burada kal!"

Veya'nın yanından geçtim, kendimi Clode'a açtım ve sağlam bir ezgi mırıldanmaya başladım. O küne dek dudaklarıma değen en pürüzsüz, en akıcı şarkıydı.

Clode bana itaat ederek Kyzari'den yayılan yıkıcı gücü yumuşatacak bir kalkana dönüştüyse de cevaplarını dişlerini sıkarak

vermekten geri kalmadı. Kararlı ama biraz sinirli koçbaşı gibi, felaketin tam ortasına daldı.

Arkasından çıkıp Lîri'nin çömelerek yarattığı sığınaktan uzaklaştım ve gözlerimi kısarak ilerledim.

Peş peşe inen yüzlerce yumruk gibi beni sarsan güç dalgaları, saçlarımı neredeyse köklerinden sökecek ve Clode'un yardımına rağmen beni neredeyse havaya fırlatacak kadar şiddetliydi. Ancak mucize eseri muzaffer bir adım atmayı başardım.

Bir dağı yerinden oynatmak, daha az zorlu bir mücadele olabilirdi.

Hızlı hızlı soluyarak durdum ve gücümü toplarken bir sonraki adımımı düşündüm. Devrilme riskini almamak için diğer ayağımı da hızla öne attım. Bu sırada Clode'u güzelliği ve kahramanlığıyla ilgili hikâyelerle besliyor, kararlı gücüne ve duruşuna hayranlığımı anlatıyordum. *Dayanması* ve *beni oraya ulaştırması* için yalvarıyordum.

Titrek bir adım ve bir adım daha.

Her adım, bütün vücudumu yakacak kadar zorluyordu. Kyzari'ye yaklaştıkça yanaklarımın derisi geri çekiliyor, saçlarım kafa derimden ayrılacak kadar geriliyordu.

Ama durmadım. Nefesim taşkın bir saldırıyla bir kez daha kesildiği zaman bile bocalamadım.

Kanatlı varlık kıpırdadı. Başını çevirip geniş omzunun üstünden arkaya, rüzgârla savrulan pelerininin ve gümüş kanatlarının kavisinin ötesine bakınca gümüşi gözleri benimkileri buldu. Bakışları cesurdu.

Meydan okuyordu.

Ağzı, duyamadığım bir şeyler mırıldanarak kıpırdandı. Varlığa nasıl baktığını –sevgi, umut ve rahatlama dolu gözlerle– hatırlayınca Kyzari'nin onu duyabildiğini düşündüm.

Kızımı sakinleştiriyor. Onu rahatlatan bir şarkı söylüyor.

Benim onun için yapmaya bir kez bile fırsat bulabildiğimden şüphe duyduğum bir şeyi yapıyor.

Karnıma hızla çöken gıpta yumrusuyla savaşmadım. Aksine, darbesini, gücünün nefesimi kesmesini hissetmekle yetindim. Çünkü o gıptanın yanında, usulca elini tutan bir duygu daha vardı.

Minnet.

O varlık buradaydı; bakışları koruyucu bir hayranlıkla dolup taşıyor, Kyzari'yi bağrına basıyordu. Onu dünyayı birbirine katacak bir güçle *seviyordu.*

Ve bir anda kızımızın büyük aşkını, daha biz onu bulmadan önce bulduğunu anladım. Benim olmadığım ya da bilinmezin içinde kayıp olduğum zamanlarda, Kaan'ın, Kyzari'nin kardeşinin kızı olduğuna inanarak geçirdiği zamanlarda, Kyzari çocukluğunu geride bırakmıştı.

Biz o çocukluğu kaçırmıştık. Her bir zerresini.

Elimizden alınmıştı. Güzel, kocaman yürekli babasının elinden alınmıştı ve o günleri asla geri alamayacaktık.

Bu düşünceyle, göğsüm sızlayarak hızla ilerlemeye devam ettim. Clode'un şarkısı dudaklarımda teklemeye ve kalkanı her an havaya savrulmayı beklediğim bir hızla dağılmaya başladı.

Ama savrulmadım.

Clode en güçlü hâliyle bile, yokluğunda zar zor ayakta kalan bu büyük güçle baş edemezdi. Yani kısacası, beni ileriye iten, Kyzari'ye yakın olma arzumun gücüydü.

Bir adım daha ve elimi uzatsam... *varlığa* dokunabileceğim bir mesafeye ulaştım.

Elimi uzatıp kürek kemiklerinin arasından çıkan o görkemli, gümüşi kanatlarının solundaki kabarık zarın üzerinde parmaklarımı gezdirecek kadar yakındım.

Adını sormadım. Sormama gerek yoktu çünkü kendiliğinden içimde yankılandı.

Caelis.

Ama bu mesafeden, onun tam anlamıyla bütün olmadığını fark etmiştim. Yeterince odaklandığım zaman, gözleri kapalı bir hâlde yanağını göğsüne yaslayan Kyzari'yi onun içinden görebiliyordum.

Caelis'e varlık kazandıran, Kyzari'nin alnındaki taştan dışarı uzanan gümüş şeritlerdi.

Kaşlarımı çatarak tekrar varlığın gözlerine baktım.

Etrafımızdaki dünya biçimini, kokusunu ve sesini kaybetti; geriye sadece Aytüyü aylarını anımsatan, göz alıcı iki gümüş küre kaldı. Bana kendimi hâlâ gökyüzünde duran ayların arasında asılı kaldığımı ve sonsuz gelen sessiz bir karanlığın içinde yalnız olduğumu hissettiren iki gümüş küre.

Göremediğim –güçlükle hissettiğim– bir parçası öne atıldı ve aramızdaki çizgileri silerek en derin, en karanlık köşelerine sızarcasına ruhumu keşfe çıktı. Keşfetmeye zaman ayırmadığım ya da düpedüz –kasten– yok saydığım kısımlarımı.

Bazı kısımlarda, toz tutmuş bir cildin sayfalarını merakla çevirir gibi oyalanırken daha hassas olan diğer kısımlara çok nazik davrandı. Bana acı ya da rahatsızlık vermeme özeni karşısında ağlamaklı oldum.

Sanki bir kutu açılıp içindeki her şey çıkarılmış, hepsine tek tek bakıldıktan sonra yumuşacık bir kumaşa sarılıp tekrar kutuya kaldırılmıştı. Birinin mahremime izinsiz girdiğini –fazla görüldüğümü– hissetmem gerekmesine rağmen, o duyguların hiçbiri gelmedi.

Çünkü beni okurken aynı zamanda beni kendinden mısralarla besliyordu.

Gökyüzünden daha sonsuz bir yalnızlıktan, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen ama yine de kaburgalarının arasına sıkışıp kalmış ihanet hissinin yanında sönük kalan ezici, zedeleyici, parçalayıcı bir acıdan bahsediyordu.

Niyetime ulaşınca duraksadı; ikisini hizalamak ve tartmak ister gibi, bana kızıma duyduğu uçsuz bucaksız ve tarifsiz sevgiden görüntüler sundu. Sonra nazik ve acısız bir şekilde, geride sakin bir *izin* hissi bırakarak, geldiği yoldan geri çekildi.

Dünya yeniden patlamalarla dolu, dehşet verici görüntüsüne bürünürken derin bir nefes aldım. Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Kalbim pelteye dönmüştü sanki.

Başımı sessiz bir minnetle eğdim ama ânın etkisinin sürmesine izin vermedim. Fikrini değiştirmesinden, layık olmadığıma karar verip beni dağdan aşağı fırlatmasından korkuyordum.

Hiç duraksamadan ileri doğru, *içinden* geçen bir adım attım.

Dosdoğru Kyzari'nin kollarına yürüdüm.

Kyzari şaşkınlıkla eğildi ve bana bakmak için başını yana yatırdı. Çarpıcı gözleri kalbimi yakalayıp avuçlarının arasına alırken boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

Şarkı söylemeyi bıraktı. Nefes almayı da.

Caelis yeniden taşın içine çekilerek tuhaf patırtıyı sonlandırırken ve beni iliklerime kadar ürküten buz gibi bir sessizlikle bizi baş başa bırakırken Kyzari gözünü bile kırpmadı. Ürkmeme

rağmen ona varlığımın her zerresiyle tutundum; bir elimi omuzlarının arasına, diğerini iyileşmiş yanağına koydum.

Sağlıklıydı.

Hayattaydı.

"Buradasın," dedi, gözlerime içlerinde bir şey aradığı hissini uyandıran bir telaşla bakarak. Keşke ne aradığını bilseydim. Keşke gerçeğini ele veren özelliklerini, davranışlarını, onun hakkında herhangi bir şey bilseydim. "Geldin."

Ağzımı açıp geri kapattım. Bana dünyayı Yaratıcılarla el ele şekillendirmişim gibi bakan bu güzel, yetişkin kadına söyleyecek doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordum.

Dünyayı ben şekillendirmemiştim.

Benden gördüğü tek şey, hiç şüphesiz bana en çok ihtiyaç duyduğu anda kendi başının çaresine bakmasını söyleyen bir tarlakuşuydu.

Boynunda asılı duran Kaan'ın mâlmr'ına baktım, yutkundum ve gözlerimi yeniden gözlerine çevirdim. Söyleyecek daha hassas bir şey bulamadığım için soğuk ve acı gerçekte karar buldum. Çünkü o, bir şeyler saklamam, çirkin gerçekleri süslü sözcüklerle maskelemem gereken küçük bir çocuk değildi. Yetişkindi ve biz çocukluğunu kaçırmıştık.

Her şeyi kaçırmıştık.

"Keşke buraya daha önce gelseydim," dedim, başparmağımı alnında daha önce de yaptığımdan emin olduğum bir şekilde dolaştırarak.

Elimin hareketini izlerken gözleri büyüdü. Bunun dışında hiç kıpırdamadı. Bana nefes almayı unuttuğunu düşündürecek kadar hareketsizdi. Gözleri yuvalarında ters dönüp bayılınca düşüncem doğrulandı.

Ama onu düşmeden yakaladım.

Belki de yüz safha önce dünyaya getirdiğimden beri ilk kez... *onu düşmeden yakaladım.*

Kaan

97. BÖLÜM

Midemin kasılması nihayet son buldu.

Karın üstünde kan ve safra tükürürken dünyanın bir süredir sarsılmadığını fark ettim.

Yoksa ayların düşüşü durdu mu?

Başımı kaldırıp sisli karanlığa gözlerimi kısarak baktım; ciğerlerime beni daha fazla tıkamaktan başka bir işe yaramayan kısa, sarsıcı nefesler çektim. Güçlü bir öksürük, beni karnımın daha da açılması tehlikesiyle burun buruna getirdi. Aldığım iki bıçak yarası, artık yok sayılamayacak kadar genişlemişti.

Yaralarımı kontrol etmemin bir anlamı yoktu. Baş dönmemin, tutsak alındığımızdan beri çok az beslenmem değil, sırılsıklam olmuş bandajlarımdan devamlı sızan kandan kaynaklandığından emindim. Sanki yaralar işim bitene kadar nefeslerini olabildiğince tutmuştu.

Bunun için minnettardım.

Gözlerimi Arkyn'in ağzının çirkin çarpıklığından ve görmeden bakan boş gözlerinden kaçırarak pelerininden bir şerit yırttım ve ciğerlerimin toz yüzünden tıkanmasına son vermek için yüzümün alt yarısına bağladım. Bu sırada bilincimin büyük kısmı içime dönüktü ve Rygun'ın sona kalan közüne sarılıyordu. Güçlenmesi için üflüyor, alev alması için yalvarıyordu. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, köz sönmek üzereymiş gibi tekliyordu.

Onunla olma ihtiyacım patladı; içimi ayağa kalkmak ve bir sözcük haykırmak için ihtiyaç duyduğum güçle doldurdu. Dikkatle etrafı tarayarak "*Rygun!*" diye seslendim.

Közü ışıltısını biraz daha kaybetti.

Hızla dönerek hangi yönü aramamın daha doğru olacağını gösteren bir işaret ya da herhangi bir iz avlarken paniğim büyüyordu.

"Rygun!"

Göğsümü parçalayan yeni bir öksürük kriziyle bir an yığılacağımı sandım ama dünyadaki bütün acılar bir araya gelse, ejderhamın ölmek üzere olduğunu anlamanın acısıyla boy ölçüşemezdi. Rygun ölüyordu ve ben ona gökyüzüne çıkmasına rızam olduğunu söylemek için yanında değildim.

Beni bırakmasına.

Çünkü ben yanında olup üstelemezsem, bunu yapmazdı. Buz gibi karanlıkta tek başına ölür ve yırtıcıların insafına kalırdı. Kanı toprağa akar, fosilleşir ve bir süre sonra açgözlü periler tarafından yağmalanırdı. Paha biçilmez pulları ve dişleri, geriye kemiklerinden başka bir şey kalmayana kadar kapışılır ve ondan geriye kalanlar sonsuza dek karla örtülerek kaybolurdu.

Bir yön seçtim ve göğsüm hızla inip kalkarak o tarafa döndüm.

İleride, loş ışığın arasında bir şey şekillenmeye başlayınca nefesim kesildi. Ama gördüğüm şeyin Rygun olamayacak kadar küçük olduğunu ve sol kanadını bir ön pençe gibi kullanarak topalladığını fark edince umutlarım yerle bir oldu.

Donakaldım.

Elding Kuşu'nun gagası karşımda netleşti. Hâlâ Rygun'ın kanıyla kırmızıya boyalıydı. İleri atılıp işimi bitirmeye yeltenmesini bekledim ama bana doğru bakmıyordu. Kırmızı gözleri, arkamda kalan dağılmış cesede odaklanmıştı; sessizliği bozan yumuşak ağıtı onun içindi.

Kendi ıstırabıma yankı olan bir haykırışla Arkyn'in yanına çöktü ve gagasının ucunu göğsüne dayadı.

Titriyordu.

Sessizlik, çatırtılar ve küçük patlama sesleriyle biçim değiştirdi. Elding Kuşu'nun pençeleri yerini ayaklara, kanatları kavuşturulmuş bir çift narin ele bıraktı. Vücudu yer yer kasıldı; eriyen kuştüyleri açık renk, çıplak bir tene dönüştü, gagasının yerini narin bir yüz aldı.

Az önce Elding Kuşu'nun olduğu yerde gür, kızıl saçların döküldüğü başını ölü ağabeyimin göğsüne yaslayarak yanına kıv-

rılan güzel periye anlamlandıramayarak baktım. Belki de sandığımdan daha çok kan kaybetmiştim. Hayal görüyordum.

Öyle olmalıydı.

Peri boğuk bir nefes aldı ve sırtına saplanmış kılıcımla, ölü gibi hareketsizleşti.

İnleyerek döndüm. Elding Kuşu'nun arkasında bıraktığı kanlı izi takip ederek yürümeye devam ettim.

"*Ruif, Rygun.*" Görüşümün çevresi, gittikçe artan bir karanlığa bürünüyordu. Her an tamamen kapanabilirmiş gibi. "*RUIF...*"

İniltili bir nefes sesi duydum. Göğsümü neredeyse parçalayan bir sesti.

Kanlı karın ve sisin arasında, neredeyse hissiz bacaklarla, yalpalayarak koştum. Dik ve buzlu duvarlarındaki kanlı oyuklara bakılırsa, Elding Kuşu'nun içinden tırmanarak çıktığını tahmin ettiğim bir kraterin kenarına geldim.

Çukurun derinine inişim ıstıraplı oldu. Zemin yeniden düzleşene kadar yolun büyük kısmını kaymak zorunda kaldığım için kollarımdaki deriler yer yer soyuldu. Düzlüğe ulaşınca ayağa kalktım ve tozlu, loş ışıkta ilerledim. Işıltılı ay kırıklarından bir yığının üstünde eğri büğrü bir karaltı biçim almaya başlayınca acı dolu bir hıçkırık koy verdim.

Rygun'ın kırık kanadının etrafından dolaştım ve öne uzattığı, pulları donmuş sağ pençesine yaklaştım.

Buzdan yapılmış gibiydi.

Yüzünün gagalanan tarafına yaklaşırken inledim. Gözünden geriye sadece kara akmış kanlı bir posa kalmıştı.

Dizlerimin üstüne indim ve ellerimi çenesine yaslayıp sağlam gözüne, dosdoğru ölmek üzere olan ruhuna baktım. Rahatlamış gibi iç geçirince yüreğim dağlandı.

Kendimi yaratıcılara açarak titrek bir nefes aldım ve bir dizi çaresiz rica sıraladım. Ama aldığım tek cevap sessizlik oldu. Sanki harap dünyalarının yasının ağırlığı altında ezilirken beni duyamayacak kadar meşguldüler.

Bir kez daha Ignos'a seslendim. "*Vaugh– aith ish-ath, Ignos. VISH AITH.*"

Bunu takip eden sessizlikte, soğuk, bir bıçak gibi daha derine saplandı. Binlerce buzdan kılıcın uçları ejderhama çevrilmişti; pullarını aşmak için fırsat kolluyorlardı.

İçime dönerek Rygun'dan kalan, güçbela titreşen son köze bakma cesaretini buldum. Kendi tarafım onun bana armağan ettiği, bizi birbirimize bağlayan ve kalbimin pes ettiği bir zamanda hayatta kalmamı sağlayan tek alevle aydınlanıyordu.

Hiç tereddüt etmeden, bizi bağlayan alevi kaldırdım ve erimiş köklerinin gerildiğini hissederek mırıldandım. "*Ew tua zinath— ooshá.*"

Hâlâ yaşayabilirsin.

Alevi ona geri uzattım; ona sıcak bir yere ulaşabileceği enerjiyi geri vererek aramızdaki bağı sonsuza dek kopardım. Belki de son düşen aylardan birinin olduğu yere ulaşabilirdi.

Bana bir anı gönderdi. Kana bulanmış bir hâlde, sisin arasında yuvarlanırken Elding Kuşu'na sıkı sıkı tutunan hâlim. Rygun beni onu bırakıp kendimi kurtarmaya ikna etmeye çalışırken karşı çıkarak "*Aburr— ath tuíl, Rygun,*" diye haykırışım.

Bu işte birlikteyiz.

Sonra aramıza puldan bir duvar çekerek beni dışarıda bıraktı.

Beni hırsla ısırsa, canım bu kadar yanmazdı.

"*Ruif!*"

Haykırırken ağzımdan kan geldi.

Sallandım.

Rygun yeri sarsan bir inlemeyle beni pençesinin içine aldı. Beni ayakta tutacak hiçbir şeyimin kalmadığını ancak ayaklarım yerden kesilince anladım.

Benim vücudum da pes etmek üzereydi.

Gevşeyerek kendimi ona bıraktım ve Yeraltı Şehri'ndeki yolculuğumuzda Raeve bana sokulup uyuduğundan beri kaslarımın gevşemesine ilk kez izin verdim. *Her şey* değişmeden önce.

"*Lukith át— utun ath tah— tuíl, Rygun. Ruif.*"

Birlikte göğe çıkalım. Lütfen.

Rygun kanatlarını kaldırmak yerine beni göğsüne çekip soğuk pullarına bastırdı ve kalbinin yavaş tempolu atışını duyabileceğim kadar yakınında tuttu.

Bana her şeyi anlatan bir ses çıkardı. Bizi gökyüzüne –birlikte– gömmeyi çok istediğini ama deneyecek takatinin olmadığını anlatan bir ses.

Kalan son gücünü, küçük ama heybetli hareketlerle, bir ayı anımsatan gevşek bir top gibi kıvrılmak için harcadığını fark

edince kalbim sızladı. Kanadını etrafıma yoğun dumanın arasından güçlükle görünen gökyüzüne açık bir pencere bırakacak şekilde sardı. Zor görünse de oradaydı işte. Veya'yı dünyaya getirirken onun için çaldığım şarkıyı, şimdi Rygun'a huzur vermesi umuduyla söylerken, annemin dinlemeyi çok sevdiği o şarkıyı mırıldanırken izleyebileceğim bir şey.

Ama şarkıyı mırıldanmamın bir nedeni daha vardı.

Böylece onun kesik kesik nefes seslerine kendimi kapatabilirdim; bu son anları kalbinin son kez çarpışını ya da son nefesini verişini izleyip izlemeyeceğimi düşünerek yaşamak istemiyordum.

Gökyüzünden bu kadar uzakta, burada karların üstünde, etrafımda taşlaşırken çıkaracağı sesleri duymak istemiyordum.

En azından aynı anda kayıp gideceğimize inanmak, ayrı düşeceğimiz âna kadar kendimi bu bilgisizlikle teselli etmek istiyordum.

Raeve'i düşündüm. Kızımızı.

Nihayet birbirlerini bulmuş olmaları için Yaratıcılara dua ettim. *Birlikte* olmaları için. Gözlerim artık açık tutamayacağım kadar ağırlaşırken bu düşünceden güç aldım.

Yukarıda bir şey yer değiştirdi. Neredeyse Rygun'ın göğe yükselen ruhu sanacağım kadar büyük, dikenli bir gölge... Yere saçılmış aykırıklarının ışığında parlayan gümüşi pulları olmasa buna inanabilirdim.

Yumuşacık bir karanlık beni kendine çekmeden hemen önce, sessizlik kudretli bir kükremeyle bozuldu.

98. BÖLÜM

Raeve

Elimden sarkan fenerin düğmesini çevirerek dar yatak odasını ılık bir ışıkla doldurdum. Odanın bir köşesine itilmiş geniş karyolanın ortasına kıvrılan Ahvi aydınlandı. Huzurlu, *güvende* görünüyordu. Kabarık tüylü, gümüş bir yuva gibi etrafına kıvrılmış Kader Güdücü olmasaydı, öyle düşünürdüm.

İç geçirerek feneri küçük bir konsolun üstüne bıraktım ve katlı duran bir battaniyeyi açtım. Yaratığın kıpırdayan kuyruğunun üstünden eğilerek kalın örtüyü Ahvi'nin üstüne örttüm, omuzlarının üzerinden sıkıştırdım. Ben bunu yaparken Kader Güdücü derin nefes aldı ve boğuk bir iniltiyle geri bıraktı. Böylece sıradışı ailemizin arasına bir şekilde sızmanın bir yolunu bulduğunu keşfettiğimden beri, benden on yedinci göz devirmemi kazandı.

Baş belası yaratıktan nihayet kurtulduğumuzu sanırken Ahvi beni onun bir nevi evcil hayvanı olduğu konusunda bilgilendirmişti. Sanırım artık ona katlanmak zorundaydık.

Ahvi esnedi ve uykulu, çatlak bir sesle "Merhaba, Raeve," dedi.

"Merhaba, ufaklık," dedim, yanına oturup gümüşi saçlarını bana hâlâ fazla solgun görünen yüzünden geriye iterken. "İyi misin?"

Yanında yatan Kader Güdücü iki gözünü birden açtı ve ağır göz kapaklarının altından bana baktı.

"Sen değil," diye açıkladım. "Sen parşömen kalınlığında bir buz tabakasının üstünde dolaşıyorsun. Onu yersen, seni paspas yaparım ya da içini doldurturum."

Ahvi gülümsedi. "Sana söyledim, o bana bir şey yapmaz."

Ne şanslıydı. Öte yandan ben, geçmiş karşılaşmalarımız düşünüldüğünde, tek gözüm açık uyumaya başlayabilirdim.

Ahvi parmaklarını Kader Güdücü'nün şeritli yelesine daldırınca yaratık gözlerini kapatıp bir mırıltı koyverdi. "İnan bana, o bir dost."

Kaşlarımı çattım.

"Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz?"

Loş ışıkta parlayan, ellerim etrafına dolanmış gümüş ipliklere baktı. İplikler, Arkyn'in dövüş çukurundaki hükümsüz kılma sembollerini *devre dışı* bırakmıştı. Tıpkı birinin Bothaim'de de yaptığına inandığım gibi.

İplikler *bizi kurtarmıştı.*

"Yakında anlam kazanacak," diye fısıldadı. Gülümsemesi ılık ve aydınlıktan... başka bir şeye dönüştü. Belki melankoliye.

En azından her şey biraz olsun dengede görünürken, üzerinde çok derin düşünmek istemediğim bir şeydi.

"Tamam." Elimi Ahvi'nin yanağında dolaştırdım. "Kapının diğer tarafındayım. Biraz daha uyu."

Esneyerek başını salladı ve gözlerini kapatır kapatmaz uzun, derin nefesler almaya başladı. Neyse ki bütün duvarlara kazınan ve loş ışıkta hafifçe parlayan arındırıcı semboller sayesinde sağlıklı nefesler alabiliyordu.

Fenerin ışığını kısarak onları neredeyse karanlıkta bıraktıktan sonra, iki yatak odasını ayıran kemerli kapıdan daha geniş alana geçtim.

İki fenerden, Pidra'nın işini yapmasına yetecek kadar ışık yayılıyordu. Beyaz cüppeli Etdokuyucu, devasa karyolanın kapıya daha yakın olan tarafında baygın yatan Kaan'ın üstünde çalışmaya devam ediyordu. Karyolanın diğer ucundaki solgun kürklerin arasında ise Kyzari vardı. Yine baygın hâldeydi. Kaan'ın yaraları gözle görülür cinstendi ama Kyzari'ninkiler için aynısını söyleyemezdim.

Pidra, Kaan'ın göğsüne temiz bir bandaj bastırdı; kas ve deriden öteye saplanan silahların armağanı olan, parça parça onarılması gereken iki yaradan birini kapattı.

Kapının çerçevesine yaslandım ve Pidra'nın kendinden emin hareketlerini tırnaklarımın yan taraflarındaki derileri yolarak izledim.

Kenarlarına kırışıklar oturmuş açık yeşil gözleriyle bana baktı. Altlarındaki koyu renk gölgeler, *her şey* olup bittiğinden beri ne çok çalıştığının bir kanıtıydı.

"Ahvi nasıl?"

"Yüzüne biraz renk geldi." Kalçalarına kadar inen kalın saç

örgüsüyle neredeyse aynı tona bürünen tenini süzdüm. "Arındırıcı runik sembollerin çok faydası oldu. Sağ ol. Onları kazıyacak enerjiyi bulabilir miydi, emin değilim."

Pidra başını salladıktan sonra tekrar işine döndü. "Burada işim bitmek üzere. Köşedeki koltuğa otururşan, senin yaralarınla da—"

"Acil değiller." Ellerimdeki yanıkları sarmak için kullandığım uyduruk bandajları saklamak için kollarımı kavuşturdum. "Dinlenmelisin. Ben iyiyim."

Elbette yalandı. İyi değildim. Ama en büyük yaralarım... o konuda Pidra yardımcı olamazdı. Bundan emindim.

Pidra bandaja bir düğüm atarken iç geçirdi. "Nasıl istersen." Tentür şişelerini kül bulaşmış bir çantanın içine doldurduktan sonra, karyolanın yanına, yere attığı kanlı bezleri topladı.

"Bırak, Pidra. Onları ben atarım."

Kaşları bir an çatıldıysa da bakışlarının yumuşaması çok sürmedi. Hafifçe gülümsedi ve belki de Sereme'in yakıcı şişesinden, o şişenin nasıl acımasızca kullanıldığından haberdar olduğu için başını hafifçe eğdi.

Arkyn ölmüş olabilirdi ama bütün müritlerinin sadece korkuyla ya da iknayla hareket ettiğinden şüpheliydim. Bazıları ona gerçekten inanmıştı. Dünyayı daha iyi bir yer yapacağına inanıyorlardı.

Seçenekler az olunca, en çürük et bile yenilebilir gelirdi.

Bu dağın altında, Fíur du Ath'ın henüz ayıklayamadığımız bir ordusu yaşıyordu. Dahası, Sereme'in yerini henüz bulamamıştım. O sürtüğün bir yolunu bulup yılan dişlerini ona geçirmesi ihtimaline karşı Kaan'ın kanının tek bir damlasını gözümün önünden ayırmaya niyetim yoktu.

"Yemek yiyip biraz uyuduktan sonra yine gelirim. O zaman kas liflerini bir araya getirebilecek durumda olabileceğimi umuyorum." Çantasını omzuna astı. "Daireme giderken Veya'ya da uğrarım."

"Çok iyi olur. Teşekkürler."

Geçmesi için kapıyı açık tutarken Pidra beni başıyla selamladı. O çıkar çıkmaz kapıyı geri kapattım, sürgüsünü sıkıca çekip titrek bir nefes bıraktım.

Küçücük bir çatlak yeterdi.

Boğazımı temizledim, kendimi topladım ve karyolanın diğer tarafına geçtim. Kyzari'nin yanına çömeldim ve üstüne eğilip kulağına fısıldadım. "Sana da ihtiyacım var..."

Sindiği kuytulardan cevap gelmedi. Belki de yaşanmaması gereken şeylerden saklanıyordu. *Hiç yaşanmaması gereken* acılardan.

Acısını giderebilmek için *her şeyi* yapabileceğimi düşünerek güzel yüz hatlarını incelerken parmak uçlarım karıncalandı.

Her şeyi.

Saçlarını alnından geriye ittim; kahrolası bir parazit gibi alnına yapışan diademe, sökebilmeyi çok isteyerek dokundum. Eter Taşı'nı korumak çok büyük bir onur olmalıydı ama bunun onur filan olmadığı hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

O dağın tepesinde gördüğüm her şeye rağmen, diademin ağırlığını taşımanın Kyzari'ye bir şekilde zarar verdiği düşüncesinden sıyrılamıyordum.

Duyguyu bir kenara itmeye çalıştım ama içimi kemirmekte ısrarcıydı.

Dudaklarımı sıkarak elimi cebime attım ve küçük Tiya'yı çıkardım. Hâlâ onun hücrede bulduğum zamanki gibi cansızdı ama onu Kaan'ın bana armağan ettiği pelerinden söktüğüm ince beyaz bir iplikle dikip tek parça hâline getirmiştim.

Katları açıp içindeki sözcükleri açığa çıkardım.

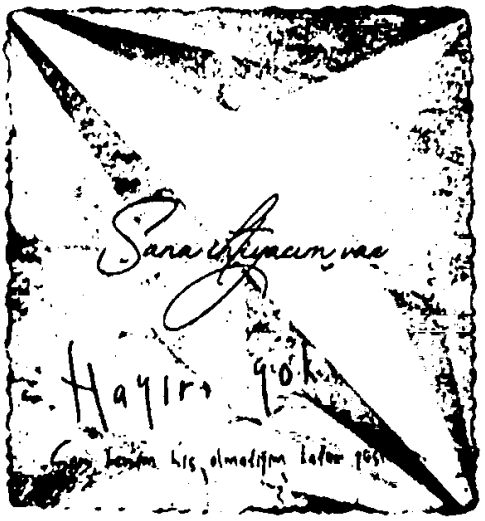

Tiya'yı geri katladım ve son katı da bastırdıktan sonra durakladım, bu sefer uçup uçmayacağını görmek için beklerken nefesimi tuttum. Ama avucumun içinde hiç kıpırdamadan öylece yatmaya devam etti.

Cansızdı.

Tiya'yı kaybetmiş olsak da Kyzari ve benim birbirimizi bulduğumuzu düşünerek kendimi teselli etmeye çalıştım. Sanırım Tiya da katlanarak varlık kazandığı ilk andan beri bunu istemişti.

Onu özel kılan buydu.

O bizi usulca birbirimize çeken dikişti. Keşke burada olup bütün o çabalarının, kanat çırpışlarının işe yaradığını görebilseydi. Bir aile olarak bizimle olabilseydi.

Tiya'yı, Kyzari'nin gevşek duran elinin içine koydum ve bir postu çenesine kadar çektim. Karyolanın ayakucuna geçip yatağa tırmandım ve Kaan'la ikisinin arasına uzanıp başımı Kaan'ın omzuna dayadım.

Kaan kıpırdandı; kolu kalkıp karnının üzerinden uzanarak belime yerleşti. Beni nefes almanın bile canımı acıtacağı kadar yoğun bir duyguyla doldurunca kalbim sıkıştı. Başını yana yatırıp gözlerini açtı. Onları çukurda vedalaştığımızdan beri ilk kez görüyordum.

Gözlerimiz, düşen bir ayı yakalamanın daha hafif kalacağı yumuşak bir güçle buluşurken çenem titremeye başladı.

Bakışları benim arkama, Kyzari'nin yattığı, kızımızın nefes aldığı yere çevrildi. Kaan'ın titreyen dudaklarının arkasından boğuk bir ses yükseldi.

Kızımız hayattaydı.

Kaan gözlerini kapadı, yüzü buruştu. Hiç ses çıkarmasa da ben hepsini duyabiliyordum.

Rahatlamasını.

Acısını.

"Rygun..."

"Şimdi olmaz," dedim, elimi çenesine koyup gür sakallarını parmaklarımla düzelterek.

Başını sallarken âdemelması bir kez inip kalktı. Bir süre sessiz kaldı. Nihayet gözlerini yeniden açtığında bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "Slátra kalbinin hâlâ seninkiyle birlikte attığını bilmeni istedi," dedi, şurup gibi kıvamlı bir sesle. "Ve beklediğini."

Cevap vermeye çalıştım. Yutkundum.

Tekrar denedim.

"Biliyorum," dedim nihayet. Parmaklarımı, uçları bereli ve kesik elmacık kemiğine değecek kadar yukarı kaydırdım. Sayısız yarasından biriydi. "Uyumalısın. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Yüzü yeniden buruşacak gibi oldu. Vücudundaki bütün kaslar, altına gömüldüğümüz bu kayalık dağ gibi kaskatı kesildi. "Gözlerimi açtığımda bunun bir rüya olduğunu görmekten korkuyorum," dedi. Sesi titriyordu. "İkinizin de..."

"Uyu," dedim, parmağımı burnundan aşağı, sonra tekrar yanağının üzerinden kaydırarak. Yüzünün bütün çizgilerini ezberler gibi. "Lütfen, Kaan."

Gözlerime bakarken alnında bir çizgi belirdi. "O sözler senin dudaklarında bambaşka bir güç taşıyor, Ayışığı."

"Gerçekten mi?" Ona hissettiğimden daha hafif bir gülümsemeyle baktım. "Fark etmemiştim."

"Yalancı," dedi, dudaklarını hafifçe kıpırdatarak. Yüzüne yayılır gibi olan küçük gülümseme derhâl silindi.

Elini uzattı ve nasırlı başparmağını gamzelerimden birinin üstünde dolaştırdı. Vücudu gevşedi, yüz hatları yumuşadı.

Nihayet gözlerini kapadı.

Ona doğru uzanıp her iki göz kapağını da öptüm. Boğazından boğuk bir ses yükseldikten hemen sonra, uyku onu bir süre daha saklanabileceği bir yere çekti. Şu anda onun için istediğim tek şey buydu. Yaşananların acı gerçekliğiyle yüzleşmeden önce ruhunun nefeslenme fırsatını bulması.

Bir kez daha kızımıza baktım. Göğsü yavaş ama düzenli bir ritimle inip kalkıyordu. Bir kez daha tüm bunları nasıl kaçırabildiğimi düşündüm.

Her şeyi.

Çok uzun zaman önce ölmüş birine gönderdiği bir parşömen kuşuna o üç kelimeyi yazacak duruma nasıl gelmişti? O sırada ne kadar acı çekiyor olmalıydı. Ne dehşetler atlatmış olmalıydı.

Parmak uçlarım karıncalandı. Bu dağın altında kendime geldiğim günden beri kanlı bir intikam için yanıp tutuşan yanım, bir cevap almak için köpürerek oturduğu yerde öne eğildi.

Tutunacak bir şey bulmak için.

Elimi uzattım ve başparmağımla Kyzari'nin kaşlarını düzeltim. Sonra aralarına bir öpücük kondurdum.

Beyaz kirpikleri kırpıştı.

Bir elimle onun elini, diğeriyle Kaan'ınkini tuttum ve gözlerimi kapatıp ellerimin etrafında sarılı duran iplikleri usulca çıkararak kendi içime çekilirken varlıklarından güç aldım. Ağır bir

minnetle, ipleri bir kayanın üstüne bıraktım ve iç gölümün kıyısındaki kıymığın üstüne yığdığım taşları indirmeye başladım.

Işıltısı açığa çıktı.

Onu alıp göğsüme yaklaştırdım, gölün buzla kaplı kıyısına ilerledim ve boştaki elimi içine sığabileceğim büyüklükte bir delik oymak için kullandım. Derinliklerime doğru yüzerken beni alıkoyan tek bir tereddüt olmadı. Orada Öteki'min ışıltılı inine ulaştım... Kocaman bir Aytüyü tüneğinin üstünden, etrafa sadece bir başkasında da gördüğüm gümüşi bir ışık saçıyordu.

O çok sevdiğim küçük, yamuk ayda.

Kanadını kendi etrafına sarmıştı; bu açıdan bakınca sadece tünekten aşağı sarkan kuyruğu görünüyordu.

Kaçmaya ya da saklanmaya çalışmadım. Telaşla yüzeye koşmadım. Aksine, yüzerek yaklaştım ve beni paramparça edecek kadar yoğun, sessiz bir melankoli içinde tüneğin kenarına doğru indim. Çünkü orada, aşağıda ölümcül bir hikâye anlatan bir sessizlik vardı. Orada derin, güçlü nefesler yoktu.

Kalp atışı da.

O hem oradaydı hem değildi. Çünkü onu da kaybettim.

Slátra'yı da kaybettim.

Göğsümde o ağır taşla –Raeve olarak uyandığım andan beri hep orada olduğunu şimdi anladığım bir ağırlıkla– elimi uzattım ve parmaklarımı kuyruğunun derili kısmında dolaştırdım.

Verdiği his... *eve* dönmek gibi tanıdıktı.

Gözlerimi yaşartan sızıya rağmen gülümsedim. Dokunuşum vücuduna bir ürperti yayınca gülümsemem daha da büyüdü.

Parmaklarımı soğuk teninde dolaştırarak tüneğin etrafında dönmeye devam ettim. İnce çizgilerini tenimde hissediyordum. Deri yerini kuyruk ucunun ipeksi tüylerine bırakınca, gümüş kırığı göğsüme biraz daha bastırarak yutkunmaya çalıştım. Kuyruğu hafifçe havalandı; ipeksi iplikler yumuşacık ve şefkatli bir kıpırtıyla, gevşek bir kucaklama gibi vücudumun etrafına, karnıma sarılınca yutkunmam biraz daha zorlaştı.

Kanadını topladı; beyaz kirpikleri ve kendimi içlerine düşecek gibi hissettiğim dipsiz, ışıltılı göz küreleri görüş alanıma girince göğsüm sıkıştı. Tam olarak neden süt beyazı olmalarını beklediğimden emin değildim.

Kör olmasını beklediğimden.

Öyle olmamaları beni derinden rahatlattı.

Onu dikkatle süzerken içimde birçok duygu savaşa tutuştu. Büyüklüğü Rygun'ın üçte ikisi kadardı. Ruhu sanki zaman tarafından tavlanmış gibi kadim bir dalgalanma yayıyordu.

Ya da belki de çok fazla kayıpla tavlanmıştı.

Boştaki elimi ince yarıklar şeklindeki burun deliklerinin arasına, gökyüzünde birlikteyken başımı yasladığıma inandığım noktaya koydum. Elim değdiği anda göz kapaklarını kırpıştırdı ve bakışları rahatlamaya benzer bir hisle yumuşadı. Kaburgalarımın üstünden bir dağ kalkmış gibi, benzer bir his içimde de yankı buldu.

Slátra başını yana yatırarak yüzünün yan tarafını bana açtı. Sanırım onu kaşımamı istiyordu.

Gülümsememi tutamayarak parmaklarımı uzun tüylerinin arasına uzattım ve çenesinden çıktıkları noktayı ovaladım. Elim benden iki adım önden gidiyormuş gibi, basınç noktalarını bir şekilde biliyordum.

Ya da belki de iki adım geriden geliyordu.

Gözleri sessiz bir hoşnutlukla kapandı ve içimde bir şeyi yerli yerine oturtan bir sesle, safhalardır dimdik duran tüyleri yatıştırır gibi öttü.

Burada kendimi kaybetmemin ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Zamanın nasıl hızla akıp gidebildiğini. Dünyadan fazlasıyla kopuk bu yerde, Slátra'nın yanındayken, beni onayıyla umutsuzca aşağı çekmeye çalışan derin bir ait olma hissiyle dolduğumu. Kaan'ın parçalarını birleştirmek için çok çaba harcadığı o büyük, güzel gümüş ayı bana gösterdikten sonra söylediği şeyi doğrulamaya çalışan bir ait olma hissi.

Slátra düşüncelerimi dinliyormuş gibi gözlerini açınca hüzünlü bakışlarındaki ağır duygularla sarsıldım. Kıpırdanarak ortası çökük yuvasının tam merkezinde duran iki renkli, mermer desenli taşı açığa çıkarınca yüreğim yerinden oynadı.

İkimizin anılarının iç içe geçip bütünleştiği gümüş rengi ve siyah bir taş.

Taşa uzaktan baktım. "Bu..." Bakışlarımı Slátra'ya çevirdim ve boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışırken bir süre sessiz kaldım. "Her şeyi kaçırmamızın nedeni bu mu? Şeyin nedeni... Benim seni..."

Sözcük boğazıma takıldı. Ama onu göğsümde, kaburgalarımın arasına sıkışmış buzdan bir ay gibi orada oturduğunu hissediyordum.

Kaybetmemin nedeni.

Slátra başını bana tekrar yaklaştırınca düşüncelerinin sessiz bir fısıltı gibi içime yayıldığını, onu hiçbir zaman kaybetmediğimi, şu anda burada, benimle olduğunu hissettim.

Yanımda.

Yüzüm buruşacak gibi oldu. "Her zaman?"

Cevabı, hiç bitmeyecek gibi gelen yalnız bir yankı oldu.

Çığlık atmak istememe rağmen başımı salladım.

Çırpınmak.

Ağlamak istememe rağmen.

Bu acıdan kaçmak ve bir daha hiç arkama bakmamak.

Ama bunu bir daha yapmayacağıma yemin ettim. Artık saklanmayacağıma. Canımı acıtan şeylerde ve sevdiklerimden kaçmayacağıma.

En önemli konularda hep güçlü duracağıma.

İçe göçük tüneğe iyice sokuldum, o yalnız taşın yanına bağdaş kurdum ve gümüş kırığı yanına bıraktım.

Hediyeye karşılık hediye.

Slátra kıpırdandı ve bir yuva şekli alarak etrafıma kıvrıldı. Başımı öne uzatsam, burnuna yaslayacağım kadar yakınımdaydı.

Güven veren bakışlarından güç alarak taşı kaldırdım, göğsüme yaklaştırdım ve geçmişin bir yudum buzlu su gibi içime yayılmasına izin verdim. Beni soğuk ve karanlık bir yere, güçsüz ve acı çeken bir vücudun içine götürmesine.

Ve o anda, Slátra'nın bana kızımla tanıştığım anı gösterdiğini anladım.

Kyzari'yi bu dünyaya getirdiğim anı.

"İşte bu, Majesteleri. Bir kez daha ıkınırsanız..."

Slátra'nın dışarıdaki göğü yaran haykırışı, beni yüreklendirmeye çalışıyordu. Aynı telaş, paylaştığımız bağ üzerinden de bir kükreme gibi yankılanıyordu.

Bastırdığım çığlığı, son bir çaba için itici güç olarak kullandım. Yavrumun omuzları dışarı kayarken bütün vücudumun esnediğini hissettim. Geri kalanı su gibi aktı ve müthiş bir rahatlamayla doldum.

Başımı karyolanın başucuna yaslarken bütün kaslarımın bir anda eridiğini hissettim.

Odaya bir gerilim yayılırken ben titrek nefesler almaya çabalıyordum.

Çok uzun süre ıkınmıştım. Beni doğurtan hizmetkârların bakışmalarına ve karyolamın etrafında beyaz cüppeli hayaletler gibi sessizce hareket etmelerine bakılırsa, fazla uzun sürmüştü.

Odaya sadece peş peşe gelen yumuşak vurma seslerinin bozduğu, kulakları sağır eden bir sessizlik hâkimdi.

Aralık bacaklarımın arasındaki karyolada yatan yavruma bakan iki hizmetçi, panikle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Çok

fazla sevdiğimi benden alan karyolada.

Birini daha alamayacak.

Çocuğumu alamayacak.

Taş karyola başlığına yaslanıp kendimi yukarı çektim ve cansız görünen bebeğimi ovalayarak canlandırmaya çalışan hizmetçiye baktım. "Bebeği bana verin."

"Majesteleri, elimizden geleni yapıyoruz." Bana bakarken yüzündeki bütün renk çekilmişti. Tatsız bakışlarında gerçeği görebiliyordum. Bebeğimin çoktan öldüğüne inanıyordu.

Slátra pencere camlarını zangırdatacak bir kükreme koyverdi.

Hizmetçi açık balkon kapısına gergin bir bakış attı. "O... çok... uzun süre nefessiz..."

"ONU BANAVERİN."

Mavi bir alev fışkırması kapılardan içeri dökülerek odayı gök mavisi bir parıltıya boğdu.

Hizmetçi irkildi ama derhâl harekete geçti. Göbek bağını kesip bebeği kundakladı.

Dışarıda çırpılan kanatların ezgisi eşliğinde, geceliğimin düğmelerini etrafa saçarak boyundan göbeğe kadar yırtıp çıplak memelerimi açığa çıkardım. Hizmetçilerden bazıları mahremiyetime saygı duyar gibi başlarını eğdi.

Oysa ben gerçeğin farklı olduğunu biliyordum. Gözyaşlarını gizlemeye çalışıyorlardı. Umutlarını çoktan kaybettikleri besbelliydi.

Benim umudumun da boşuna olduğuna inanıyorlardı. Bunu kabul etmeyecektim.

Odaya gümüşi bir ışık doldu. Yavrum göğsüme yatırılırken Slátra saray duvarının öylesine yakınından geçti ki çırpılan kanatlarının soğuğunu tenimde hissettim. Bebeğin yüz hatlarına bakarak, onu inceleyerek ya da koklayarak zaman kaybetmedim. Kundağını derhâl açıp cansız vücudunu memelerimin üstüne dayadım ve başını kolumun girintisiyle destekledim.

Kararlı ama nazik dokunuşlarla sırtını ovalayarak, annemin bu odada bana söylediği şarkıyı söyledim. Bana kendimi her zaman mutlu ve güvende hissettiren o şarkıyı.

Ve sevildiğimi.

Liu ath na, juu ta ne guile no...
Too la too. Too la too.
Liu ath na, juu ta ne guile no—

Bir kez daha ıkınmam istendi.

Dediklerini yaptım. Bebeğin eşi, bir lavabonun tıkacı çekilmiş gibi –ya da bir ruh usulca boşluğa salınır gibi– arkası kesilmeyen bir kan akışı eşliğinde içimden kayarak çıkarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Vücudum sona yürüyen kızımı yakalamaya çalışıyormuş gibi hissettiğimi yok saymaya.

Ben gideceksem bile, kızım kalacaktı. Son nefesimi ona üfleyerek öyle olmasını sağlayacaktım.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath da se se marth...

Bacaklarımın arasına bezler sıkıştırıldı. Hepsi kandan ağırlaşmış bir hâlde geri çekiliyor, bir kovaya doldurularak odadan telaşla çıkarılıyordu. Ağzıma tentürler dökülüyor, karnım tentürlerle ovuluyordu. Sonunda bir hizmetçi rahmime masaj yapmak için karnıma bastırdı. Eğer kızımın süregelen sessizliği beni zaten –yavaş yavaş– mahvediyor olmasa, acıyla haykırırdım.

Tam anlamıyla mahvediyor olmasa.

Yine de bebeğin sırtını ovalamaya, hızlı hızlı vurmaya ve ona şarkı söylemeye devam ettim.

Pes etmeyi reddederek, umuda gittikçe azalan takatimin her zerresiyle sıkı sıkı tutundum.

Eeah to ail. Eeah to ail.
Han dui garl, igath dain to ne...

Bir anda her şey sarsıldı.

Slátra pençelerini saçaklara geçirirken tırnaklarının taşı tırmalama sesi duyuldu. Sarayın tünemek için yapılmamış bir yerinde kendine tutunacak bir yer bulmuştu. Işıltılı bir kıpırtı oldu; Slátra zar zor sığdırdığı devasa kafasını balkon kapısından içeri uzatınca hizmetçilerden biri çığlığını tutamadı.

Oda, ejderhanın derisinden buram buram yayılan bir soğukla doldu.

Slátra kendini biraz daha içeri iterek boynunu açığa çıkardı ve odanın büyük kısmını heybetli varlığıyla doldurdu. İkisi dışında hizmetçilerin hepsi karşı duvarın dibine sindi.

Bir sonraki mısrayı, bir yumrunun oturduğu boğazımdan çıkarmak hayli zor oldu.

Lio lo na, lo na...

Slátra'nın süt beyazı gözlerine bakarak varlığı için şükrettim. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmadığım için.

Duali do, shooth ait nui la...

Ben bebeğin sırtını sıvazlarken Slátra duyulur bir ses çıkararak havayı kokladı.

Bebeğin sırtına vururken.

Şarkımı söylerken.

Gözlerinin görmemesine rağmen, ne kadar çok koku aldığını paylaştığımız kalbin vuruşu aracılığıyla hissedebiliyordum.

Ne kadar çok şey algıladığını.

Hissettiğini.

Slátra benim ıstırabıma ayna olan ağlamaklı bir ses çıkardı. Burnunu kızımın başının arkasına usulca sürttü. Sanki nefes alması için onu nazikçe dürtüyordu.

Yaşaması için.

Lio lo na, lo na...

Slátra rahat bir nefes alır gibi bir ses çıkararak geri çekildi. Kaşlarımı çatarak aşağı bakınca bebeğimin morarmış yüzünün buruştuğunu gördüm.

Bebeğim bütün odayı kaplayan titrek bir ağlama koyverince ben de göğsüme dolan rahatlamanın altında ezilir gibi, benzer bir ses çıkardım.

İçinde hapsolduğumu bile fark etmediğim bir düğümden çözülürken titredim. Hizmetçilerin şaşkın iç çekişlerle Yaratıcılara

şükrettiğini hayal meyal duyuyordum. Bazıları dizlerinin üstüne inmiş, yeri öpüyordu.

Kızım derin bir nefes aldıktan sonra tiz ve titrek bir çığlık koyverdi.

Sonunun kıyısına batmış ama sonra korku içinde doğrulup çaresizce uzaklaşmaya çalışmış gibi.

Onu göğsüme bastırdım ve Slátra ikimizi birden koklarken sakinleştirmeye çalıştım. Kanamamın yavaşladığına dair fısıltıları duyunca şaşırmadım. Şuracıkta, onunla olmaktan başka olmak isteyeceğim hiçbir yer yoktu.

Zaman bulanıklaştı.

Odaya çöken sakinliğe rağmen Slátra hiçbir yere gitmedi. Ben başparmağımla kızımın alnını okşayarak şarkı söylerken başımızda nöbet tutar gibi bekledi. Bebeğin yüzündeki bütün kırışıklar silinene kadar onu okşamaya devam ettim.

Narin yüz hatlarında Kaan'ı arayarak başını öptüm. Onu bebeğimin ten renginde ve yanaklarının güçlü hatlarında buldum. Anneminkine çok benzeyen beyaz saçları ise bambaşka bir olaydı.

Bunu düşününce boğazıma bir yumru oturdu. Annem burada olsa, kim bilir ne kadar gururlanırdı.

Gerçi ben kendimle o kadar gururlanmıyordum.

Annem bütün itirazlara rağmen aşk bağı kurarak politik bağları zorlamıştı. Bir yandan halkına adil ve hakkaniyetli davranırken, babama duyduğu aşk dışında her konuda uzlaşmanın bir yolunu bulmuştu. Gölge'nin Kraliçesi olarak sorumluluklarına hep sadık kalmıştı.

Ben görebildiğim tek yolu seçmiştim ama o yol, Kaan'ı *bundan* mahrum bırakmıştı.

Ben doğum yaparken burada olmaktan. Kızıyla ilk kez karşılaşmaktan. Onu dünyaya gücü ve sıcak varlığıyla buyur etmekten.

Yanaklarımdan yaşlar akmaya devam ederken Slátra ağlamaklı bir ses çıkardı. Daha güçlü olmaya sessiz bir yemin ettim.

Daha iyi olmaya.

Bu dünyanın adaletsizliklerini düzeltmeye. Öyle ya da böyle, dünyayı daha iyi bir yer yapmaya. Kızımız için.

"Adı Kyzari," dedim, sesimin gücüm yettiğince yüksek çıkmasına gayret ederek. Annemin ikinci adı, ağzımdan gırtlağımı yakarak çıktı.

Hem ona hem Kaan'a sessiz bir saygı duruşu gibi.

Tek umudum, künün birinde Kaan ve Kyzari'nin nesilden nesle geçen bağlantıyı görebilmesiydi. Ona güzel ve tatlı annemden bir parça armağan etmenin ağır duygusallığının yanı sıra, kızıma K ile başlayan bir isim vermemin daha geniş bir anlamı olduğunu.

"Kyzari Nevân Vaegor," diye fısıldadım. Beni adını almaya zorlayan, bana seçme şansı bırakmayan Tyroth'un canı cehennemeydi.

Benim soyadım da yaşayacaktı. Kızım aracılığıyla.

Göz ucuyla hizmetçilerin başlarını öne eğdiklerini ve birinin çalışma masasına yaklaştığını gördüm. Kyzari'nin adını resmî duyuru parşömenine yazıp kapıdan dışarıya, muhtemelen koridoru dolduran muhafızlardan birine uzattı. Birazdan doğumun sonucunu öğrenmek için Arithia'nın sokaklarını tıklım tıklım dolduran kalabalıklara okunacaktı.

Kyzari hayatta kalma çabasıyla mememe yüzünü yaklaştırırken bir hizmetçi mahremiyetimi korumak için omuzlarıma bir şal sardı. Annemin yokluğunu bir kez daha derinden hissederek meme ucumu beceriksizce Kyzari'nin ağzına ittim.

Hafifçe çekerek emmeye başladı. Minik elleriyle bir şey arar gibi havayı yokladıktan sonra parmağımın üstünde durdu.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Kaan'ın málmr'ındaki ejderhalar gibi birbirimize sokularak yumuşak bir ritim yakalarken vücutlarımızdaki bütün mücadele çabası silinip gitti.

Bu ânın bir armağan olduğu hissini yok saymayı seçtim. Çok sürmeyeceğini.

Şu anda kalbimde buna yer yoktu.

Bir hizmetkâr üstünde üç şişe olan bir tepsiyle yanıma geldi fakat Kyzari'nin yanaklarına yelpaze gibi dağılmış beyaz kirpiklerine odaklanmış dikkatimi ondan ayırmadım. Minik bedeninin kusursuz bir kıvrılışla benimkine sokulmasına ve meme emerken çıkardığı seslere dalıp gitmiştim.

"Bu, doğum sonrası herhangi bir kalıntı kaldıysa, daha fazla kanama olmadan atmanız için," dedi hizmetçi, mor bir şişeyi işaret ederek.

Aldım ve bakmadan içtim.

Yanındaki kahverengi şişeyi işaret etti. "Bu, sütünüzü artırmak için. Bu da..."

Dışarıdan bir kükreme yükseldi. Gökyüzünü yırtan turuncu bir alev, odayı öfkeli bir ışıkla doldurdu.

Hizmetçilerin şaşkın iç çekişleri, Slátra'nın hırlamasının arasına kayboldu.

Başını kapı çerçevesinden öylesine hızla çekti ki kenarlara çarptı; acısını paylaştığımız bağ üstünden hissettim. Gerçi aramıza gümüşi, sağlam bir duvar indirmeden önce hissettiğim son şey bu oldu. Bana kendini kapattı; düşüncelerinin ve duygularının akınından beni korumaya çalışır gibi saraydan uzaklaştı.

Ama bir işe yaramadı.

Bir Kızgınkursak üçlüsü, Slátra'nın peşinde pencerelerin önünden hızla geçerken göğsümün içi panikle doldu. Hiçbirini göremiyor ama ciyaklamalarını duyabiliyordum.

Kükremelerini.

Demir yüzüğümü hızla çıkardım ve kendimi Clode'a açarak ejderhaateşi patlamalarından ciyaklayarak kaçmasını dinledim.

Ses, üstü örtülmüş bir alev gibi kesildi.

Başım bir yağ gölünün altında sürükleniyormuşum gibi dönmeye başladı. İlaçla zehirlendiğimi anlamam çok uzun sürdü. Yaratıcıları duyamamamın korkunç bir nedeni olduğunu.

İçim vahşice bir dehşetle doldu. "Biri kapıyı..."

Kapı hizmetçilerden birinin korkuyla çığlık atacağı kadar hızlı açıldı.

Tyroth iki farklı renkteki gözlerinde vahşi bir ışıkla içeri dalarken yüreğim ağzıma geldi.

Kyzari'yi göğsüme bastırıp şalı ikimizin etrafına sararken içimi dışıma çıkaracak kadar şiddetli bir mide bulantısıyla sarsıldım. Yakasındaki altın rengi iğnenin kan sembolüyle mühürlendiği dişi bir Runi topallayarak içeri girince his biraz daha şiddetlendi.

Kanbağcı.

Tyroth açık saçlarıyla, kollarını göğsünde kavuşturarak karyolanın ayakucunda durdu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah gömleği rahat ve sakin olduğu havasını yaratsa da yüzü hiç de öyle görünmüyordu.

Gözlerinde, halktan perileri alevlerle kamçılamadan hemen önce onda gördüğüm türden bir sertlik vardı. Dillerini koparmadan önce. Çıplak elleriyle kafalarını bedenlerinden ayırmadan önce.

"Bizi yalnız bırakın."

Sesi, her seferinde üzerimde iz bırakan ve gürleyen bir saldırı gibiydi.

Hizmetçiler telaşlı adımlarla odayı boşaltırken bakışlarım bebeğime çevrildi. Başparmağımla alnını ovalayabilmek için elimi kaldırmaya çalıştım ama tentürün etkisiyle uzuvlarım çoktan ağırlaşmıştı. Tyroth kalan anlarımızı parça parça çalıyordu.

Her şeyi alıyordu.

Alnına dokunmak yerine, meme emmesini dinleyerek kızımın parmaklarını saydım. Çeneme yerleşmek üzere olan titremeden kurtulmak için dudaklarımı sıktım.

Kanbağcı çantasını yere bıraktı. Yan tarafımdaki zemine hızlı ama emin hareketlerle bir runik sembol halkası çizerken oda tıngırtı sesleriyle doldu. Tyroth'un keskin bakışları beni lime lime ederken ejderham uzakta savaşıyor, gökyüzünde mavi ve turuncu alevler çarpışıyordu.

Öfkelenmek istedim. Çığlık atmak. Ama durumun umutsuz olduğunu bildiğim için ikisini de yapmadım. Kyzari'yle gittikçe azalan zamanımdan arta kalanı ziyan etmekten, onu çirkin ve harap bir şeye dönüştürmekten başka bir işe yaramazdı.

Ondan bu yankıyla ayrılmak istemiyordum.

Böyle ayrılmayacaktım.

"Kızımın kanını akıtırsan, seni öldürürüm."

Sesimin sakinliği, içimi paramparça eden korumacı şiddeti ele vermedi.

Gözlerimi Tyroth'un acımasız bakışlarına çevirdim. "Bu kün ya da bu ömürde olmayabilir ama Yaratıcılar şahidim olsun, bedeninden ve kirli, çürümüş ruhundan intikamımı alacağım."

Tek kaşını kaldırdı. "Dişi demek?"

Bunu söyleyiş şeklinde bir şey içimi ürpertti. Sözcükleri iğne gibi sivriltip Kyzari'nin etine saplamış gibi.

Duygusuz bakışları bir an Kyzari'ye kaydıktan sonra tekrar gözlerimi buldu. Ölümcül bir sakinlikle "Ne büyük hayal kırıklığı," dedi. "Büyüyünce senin gibi olacağına hiç şüphe yok. Rezil bir amcık."

Hırladım.

Gülümsedi. Göz açıp kapayıncaya kadar kaybolsa da suratından söküp atmak istediğim nadir anlardan biriydi. "Hadi, Zatia."

Öfkeli bakışlarımı Tyroth'a diktim ve Kyzari'nin topuğuna bir iğne batırılırken yine hırladım. Kyzari hafifçe kıpırdansa da yüzünü mememden çekmeden emmeyi sürdürdü.

Kan damlası bir tentürün içine karıştırıldı ve görüş alanımın kenarında ışıldamaya başlayan runik semboller halkasının içine damlatıldı. Tyroth bütün gücünü sıktığı yumruklarında hazırda tutarak duygusuz bir yüzle, hiç kıpırdamadan durdu.

Sıvı, bir ağacın kökleri gibi dallanıp budaklandı.

En güçlü iki bağın birinin beni ve başka bir yeri işaret ettiğini görmek için bakmama gerek yoktu. Hiç şüphesiz, Kaan'ın yaşadığı kuzeyi. Bakmadım ama Tyroth'un dikkatini, yayılan tentüre çevirdiği ânı gördüm.

Şüpheleri doğrulanınca yüz hatlarının nasıl sertleştiğini.

Çenesini dikleştirdi ve göz kapaklarını öfkeli bakışı ince bir çizgi hâlini alacak şekilde indirdi. "Fahişe."

Onu duymazdan geldim ve son kalp atışlarımı önemli olan tek kişiyle geçirmeyi seçtim. Başımı eğip onu öpebilmeyi dileyerek bakışlarımı Kyzari'ye çevirdim. Bunun yerine ona şarkı söylemeye başladım. Annemin şarkısına en başından başlayıp ezginin içinde usul usul süzüldüm.

Daha iki satırını ancak mırıldanmışken Tyroth mızrak gibi sivri bir söz mırıldandı.

Bulder bir an durup emirle kavga etmiş gibi, hemen cevap vermedi. Ya da en azından ben öyle olduğuna, vücudumu yana kaydıracak gücümün olduğunu umduğuna inanmayı seçtim.

Ama yoktu.

Taştan bir mızrak sırtıma saplanıp iç oyucu bir acıyla kaburgalarımın arasına dalarken kusacak gibi oldum. Mızrağın ucu ön tarafımdan çıkıp Kyzari'nin yüzüne kan fışkırmadan önce göğsümün içi buz gibi oldu.

Kyzari irkildi. Gözlerini açtı ama Tyroth onu mememden koparıp almadan renklerini görecek zamanım olmadı.

Kanım, sahip olduğumu bile bilmediğim bir derinlikten doğan tırtıklı bir çığlıkla birlikte gırtlağımda fokurdadı. Ama bana göre, Kyzari'nin tiz çığlığı çok daha güçlüydü.

Daha keskin.

Tyroth onu bir beze sarıp göğsüne bastırırken canım damarlarımdan çekilmeye ve vücudum telaşla kapabildiği bütün detayları kaydeden zihnimden çok daha hızlı gevşemeye başladı.

Kanbağcı topallayarak yanıma geldi ve eşyalarını toplamaya başladı. Kafasını kaldırdı ve bana korkudan büyümüş, hüzünlü gözlerle baktı.

Tyroth'un dudaklarından keskin bir cümle daha döküldü.

Taştan bir mızrak Kanbağcı'nın çenesinin altından girip kafatasının üstünden çıktı ve cansız bakan açık gözlerinden kan boşalmaya başladı.

Tyroth onu bir kenara itti. Dudaklarını birbirine bastırdı ve alnıma sabitlenmiş diademi sökmek için uzandı. Diadem yerinden kıpırdamayınca sıkılı dudaklarının arasından bir hırıltı boşaldı.

İç geçirerek Kyzari'yi kokusuyla benimle alay edecek kadar yaklaştırdı. Eğer kollarımı kıpırdatabilseydim, ona dokunabileceğim ve onu ait olduğu yere göğsüme çekebileceğim kadar yakına.

Diademin üstündeki runik semboller sıcak bir zonklamayla kıpırdandı ve etimi kavrayan uçlarından biri gevşedi. Beynimden dışarı usulca kayan bir iğne gibi...

Kafatasımdan...

Parmaklarını yeniden diademin altına sokmaya çalışırken kırık dökük, hırıltılı bir nefes daha aldım. Bu kez beni neredeyse mızraktan kurtaracak kadar çok silkeledi.

Parça henüz düşmeye hazır olmayan, tam sertleşmemiş bir yara kabuğu gibi kalktı ama bu artık uygun bir taşıyıcı olmadığımın kesin bir göstergesiydi. Metal parazitin bebeğimi, kanını emebileceği daha iyi, daha leziz bir ziyafet olarak tanıdığının.

Çünkü *ölüyordum*.

Tyroth kollarında kıvranarak ağlayan kızıma baktı. Diademi onun minik alnına bastırmasını, etkisini gittikçe kaybeden bir dehşetle izlemek zorunda kaldım.

Kyzari'nin varlığını hisseden metal ipçikler onun şekline uyacak şekilde kıvrıldıktan sonra bir pençe gibi alnına yapıştı.

Bebeğimin ciyaklaması, kalbimi göğsümden söküp alacak kadar güçlüydü. Sesi, hayatımı emen ölümcül yaradan daha acı vericiydi.

Tyroth bana son bir aşağılayıcı bakış attıktan ve "Senin ne pis bir fahişe olduğunu asla öğrenmeyeceği bilgisiyle huzur içinde yat," diye haykırdıktan sonra, kafasını salladı ve kapıya dönerek Kyzari'yi görüşümü kapattı.

Çığlık attım ama hiç ses çıkmadı.

Çırpındım ama tek bir uzvum bile kıpırdamadı.

Sonra Kyzari'ye onu sevdiğimi hiç söylemediğimi fark ettim. Ruhum düşen bir ay gibi paramparça olurken kalbimin ipleri tel tel ayrıldı.

Koptu.

Slátra'nın kükremesi sarayı sarstı. Son vuruşuna doğru ilerleyen, sızlayan kalbimde yankı bulan acı yüklü bir ağıta dönüştü.

Ve sonu olmayan bir karanlığa yuvarlandım.

Iluin'in bilinci, Slátra'nın kalbinden bir atardamar gibi koparılarak geride sürekli sızdıran ve zonklayan bir delik bıraktı. Ejderhanın göğüs boşluğuna, sanki et parçaları da yolunmuş gibi ölçüsüz bir acı yayıldı.

Ve kemik parçaları.

Damarlar.

Daha önce sadece iki kez –eşini kaybettiği ve küçük Allume'u göğe yükselip istirahate çekildiği zaman– yaşadığı bir ıstırap.

Slátra kapıldığı vahşi öfkeyle, uluyan rüzgârda kanatlarını delice çarparak, atalarını büyük siyahlığın içinde sarsacak bir kükreme koy verdi.

İleri atıldı. Kızgınkursak'ın, onu Kıymetli Ufaklık'ından çok uzun süre uzak tutan üç hayvandan sonuncusunun boynuna yapıştı. Erkek ejderhanın boğazını parçaladı. Sonunda ağır bedenini pençelerinin arasından aşağı savururken dört bir yana kan fışkırıyordu. Bu –peri halkının sadist açgözlülüğü yüzünden savaşmaya kışkırtılmış bir ejderhayı öldürmek– normalde ona büyük bir hüzün yaşatacak bir eylemdi. Ama Slátra'nın kalbi artık tek parça değildi.

Kalbi, atmak için son nedenini de kaybetmişti.

Slátra'nın, sarayın yönünü sezmek için görüşüne ihtiyacı yoktu. Gözlerindeki her bulanık benek, dünyanın şeklini çizmesine yardım eden bir yakınının bilinciydi. Onlar olmasa bile telaşlı Hava Tanrıçası kendini kalp kıran dış çizgilere çarparak her şeyi en ince detayına kadar şekillendirecek sesler çıkarıyordu.

Düşen ejderhalar.

Uyumsuzluk.

Ölüm.

Slátra saraya önce pençeleriyle çarptı; bir ejderhanın kudretine dayanacak şekilde inşa edilmiş saçak ve duvarlara tutundu. Elluin'in kanlı kokusunun peşinde, son anlarının ıstırabıyla debelenirken, tutunduğu bütün çıkıntılar azgın pençelerinin altında ufalandı.

Açık girişe ulaşınca taze bir av gibi saldırarak yapıdan kocaman parçalar kopardı. Kafasını hızla çevirdi ve kocaman bir ev büyüklüğündeki bir parçanın aşağıdaki şehre düşmesini izledi. Gerçi nereye düştüğü umurunda değildi. Tek derdi Kıymetli Ufaklık'ına sapasağlam ulaşmaktı. Elluin'in ölmeden önceki son düşünceleri, Slátra'nın kalbinde öfkeyle yankılanıyordu. Varlığının her bir zerresiyle çare bulmaya yemin ettiği bir trajedi.

Pençesini, omzunu ve kafasını eğri büğrü delikten içeri uzatıp havayı kokladı. Elluin'in yanından kovalandığından beri yaşanan her şeyin kokusunu içine çekti.

Vücuduna uzandı.

Elluin'in yavrusunun tiz feryatları ruhunda bir delik açtı.

Hırlayarak başını sesin geldiği tarafa çevirdi ve ufaklığı meydan okuyan, aç kollarında sıkı sıkı tutan erkeği kokladı.

Bebeği kalkan niyetine kullanıyordu.

Slátra'nın, *ona* saldırmak için bile olsa, sağlığını riske atmayacağı bir bebeği...

Slátra ağzını açtı. Tyroth Vaegor'a dilinin arkasında oturan, dişlerinin arasında çırpınan alevi gösterdi. Kalbinin onun hassas kulaklarına bir kükreme gibi gelen gümbürtüsünden beslenirken, Kıymetli Ufaklık'ına yaptıklarını ona da yapıp yapmayacağını merak etti.

Buna cüret edip etmeyeceğini.

Belki de Slátra'nın Elluin'in bedenine ulaşmasına engel olursa koparacağı kıyameti hissettiğinden, Tyroth'un dudakları sımsıkı kapalı kaldı.

Slátra dikkatinin yönünü değiştirdi. Usulca Elluin'in yanına sokuldu ve göğsünden dışarı uzanan sivri taş parçasını kokladı.

Gırtlağından bir inilti yükseldi.

Elluin'i nazik hareketlerle o taş parçasından ayırdı. O kırık dökük hâliyle Slátra'nın iri pençesinin girintisine sığacak kadar küçülmesi o kadar kolaydı ki.

Hırlayarak Elluin'i göğsüne bastırırken Slátra'nın dikkati ona ait olmayan bebeği sıkı sıkı tutan erkeğe yeniden çevrildi. Tyroth'un zamanının mutlaka geleceğine sessizce yemin etti.

Bunu sağlayacaktı.

Geldiğinden çok daha hassas hareketlerle geri çekildi. Kıymetli Ufaklık'ının sonu gibi kokan o inden kurtulduğu anda başını arkaya attı. Son nefesine kadar köpürecek ateşli ruhundan.

Dünyanın ona ihtiyacı vardı ama henüz bunu fark edecek kadar dağılmamıştı.

Slátra kanatlarını kaldırdı ve pençelerini taşları ufalanan kuleden çekti. Göğe doğru yükselirken bulanık beyaz gözleri Elluin'in ölen yakınlarının etrafına kıvrılmış güzel Allume'undeydi.

Ve uçtu. Allume'un top gibi kıvrılmasını ve kendini hayattan koparmasını izlediğinden beri defalarca hayal ettiği gibi onlara doğru, yukarı yükseldi. Böyle olacağını, kalbinde bu kadar büyük bir hüzünle ve artık pek de küçük olmayan Kıymetli Ufaklık'ını taşıyarak yükseleceğini hiç tahmin etmemişti.

Artık kendine ait bir Kıymetli Ufaklık'la birlikte.

Atmosfer soğuyana ve sessizleşene kadar –Clode'un yaklaşmayacağı kadar uzağa– uçtu ve yerçekimi onun üstündeki hükmünü kaybetmeden önce son nefesini aldı. Kuyruğunu

Allume'un küçük kanadına sürtecek kadar yakınından uçup kendi içine kıvrıldı.

Kıymetli bir yumurtayı korur gibi Elluin'in etrafına kıvrılarak, çok sevdiği atalarının arasında kendine sessiz bir nokta buldu.

Ama ölüme teslim olmadı.

Ruhunun iplerinin arasına dolanan gümüşi şeridi ve gevşek iplerin tamamını, varlığın özüyle dalgalanan huzursuz bir makaraya dönüşene kadar çözdü. Sonra onu kaburgalarının arkasından çıkardı.

Elluin'in göğsünün derinlerine bastırdı.

Makara gözden kaybolsa ve Kıymetli Ufaklık'ının içindeki yarık tarafından yutulsa da kök salacağı umudu Slátra'yı sakin bir huzurla doldurdu. Büyüyeceği, can pompalamaya başlayacağı ve böylece Elluin'in kendi Kıymetli Ufaklık'ına dönme şansını bulacağı umuduyla.

Ona onu sevdiğini söyleme fırsatını bulacağı umuduyla.

Bilincinde alev alev yanan bu umutla birlikte Slátra, vücudu taş kesilmeden önce son soğuk nefesini Elluin'in alnına üfledi.

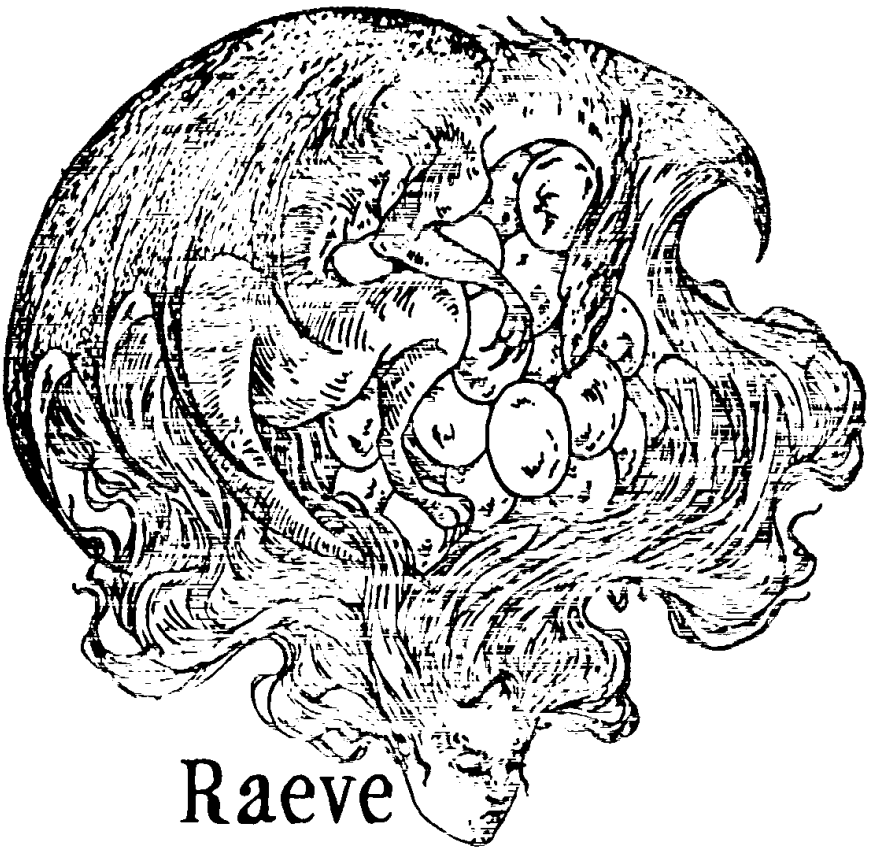

Raeve

Gözlerimi açınca kendimi Slátra'nın kanadını siper ettiği pençesinin içinde buldum. Vücudu etrafıma bir ay gibi sarılmıştı. Yoğun ve yakıcı bir ritimle içime akan kanşehvetiyle savaşmak için soğuk bir kucaklama.

Tyroth Vaegor beni öldürdü. Yeni doğan kızımı göğsümden zorla koparıp aldı. Diademi, bana ait olan bir yükü onun alnına taktı.

Bu dünyada arkasına saklanabileceği kadar büyük bir güç yok. İntikamımı alacağım. Kaan için.

Kyzari için.

Slátra için.

Ve kahrolası kendim için.

KAPANIŞ

Sereme buz gibi sisin içinde ilerliyordu. Vücudunu saran mor tüylü paltosuyla, etrafındaki katliam kalıntılarının ortasında bir itidal ve endam timsali gibiydi. Eldivenli avucunda duran küçük, metal bir aletle, pusun arasından güçlükle seçilen aylarla kaplı gökyüzü arasında bakışlarını gezdirdi. Karın içinde attığı her adımda konumunu takip ediyordu.

Gri gözlerinde, Clode'un muhakkak fark ettiği, daha yakından görmek için şöyle bir sokulup hızla geri kaçtığı sert bir ışıltı vardı.

Meraklanmıştı.

Bu merak, Sereme'in aleti kapatıp cebine kaldırması ve isimsiz bir mezarın üstündeki külle karışık kar tabakasının üstünde –tam miskunn'un gösterdiği yerde– dizlerinin üstüne inmesiyle ve elleriyle *kazmaya* başlamasıyla daha da şiddetlendi.

Kanlı karın bir tümsek oluşturması çok sürmedi. İki cesedin açığa çıkması da.

Sereme eşarbı ağzından çekmek ve hâlâ çok fazla toz ve is taşıyan –ama artık ciğerlerini tıkayacak kadar kirli olmayan– havadan büyük *zafer* nefesleri almak için duraksadı.

Etrafında fırıl fırıl dönen, yakınına sokulan ve merakı dikkatini başka yere çeviremeyeceği kadar büyümüş Yaratıcı'nın da görebileceği şekilde, köpek dişlerini açığa çıkaran geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı.

Sereme bütün vücudunu bu harekete vererek kazmaya devam ederken biçimli saçları dağılmaya başladı. Nihayet, Arkyn'in donmuş kolundan tutup onu karların arasından çekip çıkarabileceği kadarını açığa çıkardı.

"Sen yalancı, ağır ve beş para etmez bir kolk *boku* çuvalısın," diye söylenerek, adamın taş kesilmiş vücudunu ve kafasını karlı mezardan dışarı, karın içinde kaskatı yatan kızıl saçlı dişiden uzağa sürükledi.

Böylece, onun da *küllerinden yeniden doğmamasını* sağlama alarak zavallı yaratığın kaderini mühürlemiş oldu.

Sereme iç geçirdi ve kafası bedeninden ayrılmış cesedin yanına, dizlerinin üstüne inerken alnındaki teri sildi. "Hiçbir zaman senin için çabaladığım kadar çok çabalamadım ve bana karşılığını nasıl verdiğine bir bak. Donuk kanını en sevdiğim eldivenlerimin kıvrımlarına bulaştırarak. Morun bu tonunu bulmanın ne kadar zor olduğundan haberin var mı? *Özellikle* de şimdi," dedi. Derin dikişlerin arasındaki kanı silkelemeye çalışsa da gözlerini devirerek pes etti. "Elbette yoktur. Umutsuz vakasın."

Cesedi azarlamaya devam ederken çantasını açtı. Bir kumaşın içinde sarılı duran Voyd Kitabı'nın altından kan bağlama şişesini çıkarıp kapağını açtı. Sonra ikisini de kenara bırakıp bir hançer aldı ve zerre irkilmeden ya da tedirginlik duymadan, Arkyn'in donuk etinden bir parça kesip şişenin içine attı.

Şişe cızırtılarla köpürürken ve ağzından bulanık, pembe bir duman yığını püskürürken kendi kendine "Temkinli olmak, daha sonra üzülmekten iyidir," diye mırıldandı.

Şişenin tıpasını geri kapayıp zincirini boynuna taktı. Çantasının içinden bir şişe yüksek alkollü içki çıkarıp şeffaf sıvıyı çok büyük umutlar beslediği erkeğin üstüne döktü.

Arkyn'e kalbini vermişti. Kendini ona adamıştı.

Her şeyini vermişti.

Ama aşağılanan bir kadının gazabı hiçbir şeye benzemezdi.

Çantasını omzuna astı ve kürk astarlı cebinden gümüş bir element kutusu çıkardı. "Ne yazık ki çuvalladın. Şimdi sen benim önümde diz çökeceksin," diyerek kutunun kapağını kaldırdı ve sert bakışlarına yansıyan bir alev topu çıkmasını sağladı.

Clode ciyaklayarak kaçtı.

Ama yeterince hızlı davranmamıştı.

Element kutusu fırlatıldı ve Arkyn'in cesedi tıslayan, cızırdayan bir ateşe boğuldu.

Sereme ateşi güvenli bir mesafeden izleyerek cesedin küle ve köze dönüşmesini bekledi. Arkyn'e sayısız safha önce yeniden hayat armağan eden mucizenin onu ensesinden yakalamasını ve Sereme'e bir daha asla düşman olamayacak bir şeye dönüştürmesini.

Ona doğaüstü bir adanmışlığa yakışır şekilde davranacak bir şeye. Tam hak ettiği gibi.

Ignos köpürür, Clode ciyaklarken Sereme'in arkasındaki karanlığın içinden çıkan bir erkek, aleve ve yanık et kokusuna doğru sendeledi. Kirli sakallı, beyaz saçlı, masmavi gözlü, heykelsi ama hava koşullarından yıpranmış bir adam. Geniş omuzlarına kanlı bir post sarılmıştı. Acımasız soğuktan ve gümüş rengi Aytüyü'nün sırtında kız kardeşiyle birlikte dağların arasında süzülürken onu son kez gördüğü hâline hiç benzemeyen bir dünyadan bir koruma.

Sereme döndü ve göz göze gelince gülümsedi. "Ah, ben de seni burada bulmayı umuyordum."

Erkek durdu, kaşları çatıldı. Kısmen şaşkınlıkla, kısmen temkinle.

İkincisinden yeterince olmadığı kesindi.

"Sizi tanıyor muyum?" dedi, boğuk bir sesle ve diliyle kurumuş dudaklarını ıslatarak. Bakışları alevlere, Arkyn'in yanan ve cızırdayarak havaya kokulu dumanlar püskürten vücuduna kaymıştı.

Açlık, diye düşündü Sereme. Ayrım yapmayacak durumdaki çaresizlerden. Kıyamet sonrası, bu ovalarda yönünü yurdunu bulmaya çalışırken varlığını umutsuzca sürdürmeye çalıştığı besbelliydi.

"Henüz değil, hayır."

Alevler kıvranmaya, erkeğin gözlerinin yuvalarından fırlayacak gibi büyümesine ve... *izah edilemez* bir şeye denk geldiğini idrak etmesine neden olan, uçları altın renginde kırmızı tüyler püskürtmeye başladı.

Tıpkı kendisi gibi izah edilemez bir şeye.

"Özel bir miskunn bu istikamette dolaşıyor olabileceğini söylemişti," dedi Sereme, çantasını karıştırıp içinden mumlu kâğıda sarılmış bir kuru et parçası çıkarırken. Eti uzattı. Yeniden canlanmış prensin daha sonra kendinden nefret etmesine neden olmayacak bir yiyecek ikramıydı. "*Haedon Nevân.*"

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP